เทพมาร จอมสังหาร

โก้วเล้ง / ว. ณ เมืองลุง

ไมตรีที่ซื้อหาด้วยเงินทอง
ต้องไม่มีทางลึกซึ้งหนักแน่นตลอดกาล...

เล่มที่ 1

หากว่านิ่วบุ้นมีหัวใจหลอมหล่อจากเหล็กไหล นั่นก็ดีมิใช่โดยสิ้นเชิง ประกายตา มุมปาก บางครั้ง ยังมีความรู้สึกอันจริงใจปรากฏขึ้น แต่มิทราบเป็นอย่างไร บุรุษหนุ่มรูปงามที่หล่อเหลาปานเทพบุตรจุติ ถึงกับสามารถข่มกลั้นความรู้สึกตัวเองได้ แต่ละครั้งที่มีความรู้สึกจริงใจปรากฏ เป็นต้องแต่งเติมเลศนัยลึกซึ้งขึ้นกลบเกลื่อนไป รอจนเมื่อรอยยิ้มนั้นสลายไป ความจริงใจที่ปรากฏบนใบหน้าก็ปลาสนาการไปด้วย

เพนุดร
จอมสิ้นทาร

โก้วเล้ง เขียน

ว. ณ เมืองลุง แปล

1

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย

ISBN 974-7379-56-2

เทพบุตรจอมสังหาร เล่ม 1

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) มิถุนายน 2538

พิมพ์ครั้งที่สอง มิถุนายน 2542

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 258-2724, 258-5858 โทรสาร 261-5671

พิมพ์ที่ บริษัทเลิฟแอนด์ลิพ จำกัด

สองเล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสองเล่ม) 430 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ชิ้วต้กซิงแซ จอมยุทธ์ผู้แกร่งกร้าวและทระนง วิทยายุทธ์เลอเลิศไร้ผู้ต่อต้าน แต่ที่ท่านกระทำมักจะเป็นเรื่องราวที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึง นักสู้ผู้กล้าในแดนดินแว่นแคว้นต่าง ๆ จึงต่างมองว่าท่านเป็นอสูรร้าย

จิตใจมนุษย์ยากหยั่งถึง จอมยุทธ์ผู้เลอเลิศเช่นท่าน... มักมีเหตุผลในการกระทำทุกเรื่องราว

แต่เมื่อเล่งจั๊ว (อสรพิษศักดิ์สิทธิ์) ม้อเกาคิดตั้งตนเป็นใหญ่ หวังเป็นผู้นำบู๊ลิ้ม มีวิธีเดียวที่จะขึ้นสู่จุดนี้ได้ นั่นคือกำจัดท่านออกไป

ดังนั้นจึงรวบรวมนักสู้ผู้กล้าทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรม ภายใต้ชื่อเจ็ดกระบี่สามแส้ เพื่อกลุ้มรุมสังหารท่าน

เรื่องอยุติธรรมในมวลหมู่มนุษย์ มักมีอยู่มากหลายจริง ๆ

ในที่สุด... ท่านถูกกลุ้มรุมสังหารจนดับสิ้น

นับแต่นี้ เกียรติภูมิและความอัปยศของมวลหมู่มนุษย์ ไม่อาจกระทบกระเทือนท่านได้อีกแล้ว

บู๊ลิ้มในยุคนี้ จึงเป็นยุคของเล่งจั๊วม้อเกา ซึ่งผงาดขึ้นเป็นบุคคลอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มแล้ว !

สิบเจ็ดปีที่ผ่านมา บู๊ลิ้มเกิดเรื่องราวมากมาย แต่ก็มลายไปจากความทรงจำของผู้คนดุจฟองบนผิวน้ำ มิได้คืนกลับมากระตุ้นผู้คนอีก แต่ทว่า... ชิ้วต้กท่านยังดำรงอยู่ในหัวใจของผู้คน เพราะซากสังขารของท่าน ได้ยึดครองตำแหน่งสำคัญของบู๊ลิ้มในยุคนี้

เนื่องเพราะประกาศิตกระดูกเหล็กที่เป็นของวิเศษสุดที่ทุกคนต้องเชื่อฟังนี้ ได้สร้างจากกระดูกแข้งของท่าน และปัจจุบันได้ตกอยู่ในมือของอสรพิษศักดิ์สิทธิ์ม้อเกา !

ท่านทราบรสชาติของการอาฆาตแค้นหรือไม่ ?

มันนอกจากนำพาความเจ็บช้ำแก่ท่านแล้ว ยังกระตุ้นให้ผู้คนแกร่งกร้าวห้าวหาญ มีปณิธานเด็ดเดี่ยว

เพราะบัดนี้... นิ่วบุ้น ทายาทเพียงหนึ่งเดียวของชิ้วต้กท่าน ได้ก้าวเข้าสู่ยุทธจักรแล้ว ก้าวเข้ามาพร้อมกับความอาฆาตแค้นที่อัดแน่นอยู่เต็มหัวใจ

ตำนานของบู๊ลิ้มที่เล่าสืบทอดกันมามากมายหลายเรื่อง ล้วนผูกขึ้นมาจากความอาฆาตแค้นและโลหิต

เพียงหวังอย่างยิ่ง ตำนานบู๊ลิ้มของวันนี้ ยังหวังให้มีมุทิตาการุณย์และอโหสิ !

เพียงแต่มิทราบ นิ่วบุ้นจอมยุทธ์หนุ่มรุ่นเยาว์ในยุคนี้ พร้อมที่จะสร้างตำนานบทใหม่ให้บู๊ลิ้มหรือไม่ ?

ด้วยจิตคารวะ

สร้างสรรค์บุ๊คส์

อาทิตย์สนธยาใกล้ลาลับ ลูบไล้แสงสีที่หลงเหลืออยู่บนขอบฟ้าจนแพรวพราย ในทางภูเขาที่เปลี่ยวร้าง ปรากฏอาชาพ่วงพีมีผู้ขับขี่งามสง่าขึ้นตัวหนึ่ง พลอยถูกแสงสีสวยงามของอาทิตย์อัสดงปลายฤดูชิวเทียน ลูบไล้จนยิ่งโดดเด่นเป็นสง่า

ไม่มีควันไฟหุงหาอาหาร เนื่องเพราะที่นี้ไม่มีหมู่บ้านชาวเขา แผ่นฟ้าแผ่นดินกว้างใหญ่ เงียบวังเวงจนรู้สึกว้าเหว่

"คืนนี้ควรมีดวงจันทร์แล้วกระมัง ?"

บุรุษหนุ่มรูปงามผู้ขับขี่อาชาพ่วงพีสะบัดบังเหียนรำพึงเบา ๆ ใบหน้าที่หล่อเหลาเนื่องจากกรำกับแดดลมมานานปี บันดาลให้ผู้เห็นรู้สึกแกร่งกร้าวเข้มแข็งเหนือธรรมดา ริมฝีปากบางเม้มไว้สนิทแน่น มุมปากปรากฏรอยยิ้มที่หยามหยันและเหนื่อยหน่าย

อาจบางที เนื่องเพราะมันรู้เห็นเรื่องสวยงามและอัปลักษณ์ของโลกมามากเกินไปก็ได้

ดังนั้นเอง มันหรี่ตาลง ปล่อยให้อาชาคู่ขาเหยาะย่างอยู่บนทางคดเคี้ยวที่ไม่มีผู้คน เสียงเกือกม้าเหยียบย่ำอยู่บนทางศิลา ผสานกับเสียงกระบี่ยาวที่สัมผัสกับอานม้า กลายเป็นเสียงที่แม้ไม่ไพเราะเสนาะโสต แต่มีจังหวะสม่ำเสมอ

บุรุษหนุ่มรูปงามช้อนตาขึ้นเล็กน้อย ขมวดคิ้วเบา ๆ จากนั้นยังคงพริ้มตาลงอีกครา คล้ายดั่งนึกถึงเรื่องราวใด และก็คล้ายพบเห็นกระไร เพียงแต่ว่า มิได้

แยแสสนใจต่อเรื่องที่คิดไว้หรือพบเห็นเลยสักน้อยนิด

แสงสีของอาทิตย์อัสดงยิ่งนานยิ่งเลือนราง ทางยิ่งเดินยิ่งเข้าลึก

ในที่สุด ม่านวิกาลคลี่คลุมลงมาแล้ว ป่าเขามืดสลัว เนื่องเพราะค่ำนี้ไม่มีดวงจันทร์ดั่งที่คาดหมายไว้

ทางภูเขายิ่งนานยิ่งลาดชัน แคบเล็กคดเคี้ยว แต่มิได้เป็นอุปสรรคให้หนึ่งคนหนึ่งม้าเชื่องช้าลงกว่าเดิม ทั้งสองยังคงมุ่งหน้าเข้าไปในระดับปกติ

อย่างแช่มช้า ในป่าลึกเริ่มมีเสียงดังขึ้นแล้ว เสียงแมลงกรีดร้อง เสียงสัตว์ป่าวิ่ง เสียงนกกากลับรวงรัง

ทันใด ในเสียงมากหลายนี้ มีอีกเสียงหนึ่งที่พิสดารผิดแปลกไป นั่นเป็นเสียงคล้ายฝูงผึ้งโบยบิน แต่เสียงลมที่ดังกลับเร็วกว่าเสียงผึ้งฝูงใหญ่มากหลายนัก

ตาที่หรี่พริ้มของบุรุษหนุ่มรูปงามบนหลังม้าพลันลืมกลมกว้าง ประกายพุ่งวาบไปดั่งสายฟ้า กวาดมองดูหมู่ไม้ในป่าเขาที่มืดเลือนรางรอบหนึ่งแล้ว เชิดปากหัวร่อแค่น ๆ ด้วยเสียงเย็นชา

อาจบางที เสียงแค่นหัวร่อนี้มิได้มีความหมายใด แต่สีหน้าของมันบันดาลให้ผู้คนรู้สึกกราดเกรี้ยวเหี้ยมเกรียม เพียงแต่ในป่าเขายังคงวังเวง มีผู้ใดได้เห็นสีหน้าเยี่ยงนี้ของมัน

เสียงแค่นหัวร่อเพิ่งจางหาย พลันมีเสียงตวาดคล้ายอสนีบาตฟาดลง ฟังแล้วคล้ายเป็นก้อนใหญ่มหึมาฟาดใส่ทรวงอกกึ่งปาน

สีหน้าบุรุษบนหลังอาชาเปลี่ยนแปรเล็กน้อย สอดส่ายสายตามองไปมาช้า ๆ

พลันเห็นอาวุธลับจำนวนมากมายนับมิถ้วน ผสานกับพลังลมรุนแรง พุ่งออกมาจากทั่วทุกทิศทางของป่าภูเขา เข้าใส่ร่างผู้ขับขี่บนหลังม้าเป็นจุดเดียวกัน

อาวุธลับมาได้รวดเร็วยิ่ง พริบตาที่เสียงตวาดยังคงดังกึกก้อง ก็ใกล้จะสัมผัสกับม้าและผู้ขับขี่แล้ว ดูท่าทีแทบไม่มีปัญญาหลบหลีกพ้น เนื่องเพราะเป็นการจู่โจมโดยฉับพลันทันที กับที่ยังมิได้ป้องกันเยี่ยงนี้ คล้ายไม่มีผู้ใดสามารถเก่งกล้าจนหลบหลีกอาวุธลับจำนวนมากหลายพ้น

พริบตานั้น พอจะกล่าวได้ว่า เป็นช่วงเวลาชี้ชะตาบู๊ลิ้มในอีกหลายสิบปีให้หลัง เนื่องเพราะมิว่าการเป็นตายร้ายดีของผู้ขับขี่อาชานี้ เป็นชนวนสำคัญบ่งชี้และกระทบกระเทือนถึงอนาคตของบู๊ลิ้มภายภาคหน้าอย่างสำคัญ

ในวาระคับขันที่ความเป็นตายเกิดขึ้นได้เพียงพริบตา ผู้ขับขี่ได้แสดงพลังฝีมือที่เลอเลิศในพิภพออกแดนขึ้นแล้ว

มันยังคงนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนอาชาคู่ขา ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มหยามหยันและเหนื่อยหน่ายดั่งเดิม สองแขนพลันยกขึ้นควงช้า ๆ ปรากฏการณ์ประหลาดพิสดารอุบัติขึ้นทันที นั่นคือ บรรดาอาวุธลับที่ซัดด้วยกำลังแรงจนเสียงหวีดหวิวพลันคล้ายถูกพลังที่มิอาจต่อต้านได้ดึงดูดเปลี่ยนทิศทางในกลางคัน โดยพากันพุ่งเข้าไปในครึ่งวงกลมที่สองแขนมันกรีด ดังนั้นเอง เวลาที่เร็วกว่าประกายไฟ บันดาลให้อาวุธลับจำนวนมากหลายดั่งฝูงตั๊กแตนสาบสูญไปหมดสิ้น ส่วนที่สองฟากข้างของอาชาพ่วงพี มีอาวุธลับหักสะบั้นหรือแตกกระจาย เกลื่อนกลาดไปเป็นทางยาว

ฝีมือที่แตกตื่นสะท้านโลกนี้ นับว่าไม่อาจหยั่งคำนวณจริง ๆ แต่ตัวของบุรุษหนุ่มรูปงามยังคงชืดชาดั่งเดิม

อย่างแช่มช้า รั้งบังเหียนม้าไว้กวาดตามองไปรอบข้าง พลางส่งเสียง

"ค่ำนี้เป็นสหายเส้นทางใด มารังควานหาเรื่องกับเราผู้แซ่ชิ้วอีก ?"

หยุดหัวร่อแค่น ๆ ดุจดั่งเห็นเรื่องเช่นนี้จนชาชินแล้วก็ปาน ส่งเสียงราบเรียบกล่าวต่อ

"ในเมื่อท่านทั้งหลายมีความกล้า ก็ควรเสนอหน้ามาปรากฏตัว"

เสียงเพิ่งขาดคำ ในป่าข้างทางน้อยพลันมีเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้น

พร้อมกับเสียงหัวร่อ เงาร่างสิบกว่าสายพุ่งออกมาจากป่าทึบด้วยท่วงท่าแทบพร้อมกัน กระจายออกรายล้อมหนึ่งคนหนึ่งม้าไว้จนแน่นหนา

"ไฉนวันนี้มีเพียงไม่กี่ท่านเท่านั้น...?"

คนบนหลังม้ากล่าวเย้ยหยัน แต่พอเมื่อเห็นเงาร่างที่กระโดดออกมารายล้อมได้ชัดตา เสียงเย้ยหยันพลันลดทอนลงมากหลาย กล่าวสืบต่อไป

"อ้อ นึกมิถึง ที่แท้เป็นเจ็ดกระบี่สามแส้ (ชิกเกี่ยมซาเปียง) อันมีอิทธิพลอำนาจสูงส่งในบู๊ลิ้มยุคนี้ต่างพากันมาครบถ้วนแล้ว"

"ท่านมีสายตาคมกล้าจริง ๆ อาตมาแซ่ลิ่ว ได้รับความรักจากมิตรสหายในวงพวกนักเลง นับอาตมาเข้าเป็นหนึ่งในจำนวนเจ็ดกระบี่สามแส้"

ที่ยืนส่งเสียงทางด้านตรง เป็นนักพรตเฒ่าร่างผอมสูง ท่านคือปาซัวเกี้ยมแขะ (มือกระบี่ปาซัว) ลิ่วฮกเม้ง ท่านเน้นเสียงกังวานต่อไป

"อาตมาเลื่อมใสเกียรติภูมิของชิ้วซิงแซมานานแล้ว วันนี้มีโอกาสได้พบ นับเป็นเกียรติที่พึงภาคภูมิยิ่ง โดยเฉพาะกระบวนท่าวิชา 'บ้วนลิ้วกุยจง (หมื่นสายไหลสู่แหล่งกำเนิด)' ที่แสดงเมื่อครู่ นับว่าได้ถึงระดับ 'ดึงทองคำดูดเหล็ก (เนียบ-กิมคิบทิ)' ที่เล่าลือกันแล้ว อาตมามีบุญวาสนายิ่ง ที่ได้พบอัจฉริยะอันดับหนึ่งของ

แผ่นดิน..."

วาจาของนักพรตผอมสูงมิทันขาดคำ บุรุษหนุ่มรูปงามบนหลังม้าก็แค่นหัวร่อสอดไป

"ใช่ ข้าพเจ้าคือชิ้วต้ก...สายตาท่านกลับไม่เลวเช่นกัน"

ใบหน้าของบุรุษหนุ่มรูปงามคืนกลับสู่ความเหนื่อยหน่ายอีกครา แต่เบิ่งตาจนประกายคมกล้าพุ่งวาบดั่งสายฟ้าไปที่ใบหน้าปาซัวเกี๋ยมแขะแล้วกล่าวต่อ

"ชิกเกี่ยมซาเปียงล้วนเป็นผู้กล้าหาญที่เปิดเผยของอาจของบู๊ลิ้มยุคนี้ วันนี้กลับลอบเร้นมาซุ่มอยู่ในป่าเขาลึก ลอบใช้อาวุธลับประทุษข้าพเจ้า กลับเป็นที่ผิดหวังของข้าพเจ้ายิ่งนัก เนื่องเพราะพวกท่านต่างถูกชนชาวบู๊ลิ้มเคารพเทิดทูนจนเป็นเอกลักษณ์อันสูงส่ง"

ปาซัวเกี๋ยมแขะเบือนสายตาหลบชิ้วต้กไป ขณะใคร่ครวญจะโต้ตอบเยี่ยงไรอยู่นั้น คนชุดดำร่างผอมสูงที่ยืนอยู่เคียงข้าง พลันสะบัดศีรษะพลิ้วกายเข้าไปด้วยความว่องไวปานสายลมแค่นหัวร่อกล่าวบ้าง

"ผู้แซ่ชิ้ว ท่านก็เป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง ควรทราบเช่นกัน รับมือกับคนต่ำช้าสามานย์ ควรใช้ฝีมือต่ำช้าสามานย์จึงประเสริฐสุด ถูกแล้ว ค่ำนี้พวกเราใช้ฝีมือที่ไม่เปิดเผยของอาจ แต่ทว่า ใช้ฝีมือเยี่ยงนี้มาจัดการกับท่าน ข้าพเจ้าผู้แซ่ม้อยังรู้สึกแทงใจมีมารยาทเกินไปเสียอีก"

ชิ้วต้กซิงแซที่ถูกบู๊ลิ้มยุคนี้เห็นเป็นอสรพิษชั่วร้าย หลังจากออกสู่วงพวกนักเลงมิว่าเป็นฝ่ายธัมมะหรืออธรรม เมื่อเห็นต่างต้องพากันหลบหน้าด้วยความชิงชังและหวาดกลัว ภายใต้สภาพการณ์เช่นนั้น กอปรกับพลังฝีมือที่เลอเลิศหาผู้ต่อต้านมิได้ของท่าน จึงเพาะให้มีนิสัยแกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์ กระทำทุกเรื่องราวตามอำเภอใจโดยไม่คำนึงถึงผู้อื่น

ในความคิดเห็นของท่าน เรื่องที่ท่านกระทำต่างพอจะมีเหตุผลอธิบายได้ แต่ท่านกลับไม่ทราบ พฤติการณ์ของท่านมิเพียงมีมากหลายที่ขัดต่อทำนองคลองธรรมและน้ำใจ ซึ่งมีมากหลายที่ฝ่าฝืนกฎห้ามอันสำคัญของบู๊ลิ้ม นอกจากตัวท่านเองแล้วน่ากลัวยากจะหาบุคคลที่สองยอมรับว่าการกระทำของท่านถูกต้องมีเหตุผล เพียงแต่ท่านมิทราบความนี้เท่านั้น

นี่ก็คือสัญชาตญาณอันชั่วร้ายของมนุษย์เรา เห็นความผิดของผู้อื่นเด่นชัดยิ่งกว่าความผิดของตัวเองมากหลายนัก

ในหลายปีที่ผ่าน ชนชาวบู๊ลิ้มเคยคิดจะกำจัดท่านมากครั้งจนนับไม่ถ้วน แต่ทว่า

พลังฝีมือของท่านสูงส่งเกินไป แต่ละครั้งต่างพิชิตผู้หมายกำจัดท่านจนย่อยยับอัปรา

เมื่อเช่นนั้น นิสัยของท่านจึงย่อมผยองลำพองกว่าเดิม กระทำเรื่องราวใดก็ยิ่งตามใจตัวกว่าเดิม

ชื่อชั่วร้ายของชิ้วต้กซิงแซ (ซิงแซเป็นคำยกย่องเทียมเท่ากับคำคุณ) จึงยิ่งกระจายกว้างไกลไป กระทั่งบางเรื่องที่ท่านกระทำ มาตรว่าถูกต้องไม่มีที่พึงตำหนิสักน้อยนิด แต่เมื่ออยู่ในสภาพการณ์เช่นนั้น พลอยกลายเป็นความผิดของท่านไปอีก

นี่ย่อมไม่ยุติธรรมอยู่ แต่ผู้ก่อกวนให้มีชนวนเช่นนี้เกิดขึ้น นอกจากตัวท่านเองแล้ว ตำหนิผู้ใดได้ ?

ดังนั้นเอง นักสู้ผู้กล้าที่กระจายอยู่ในดินแดนแว่นแคว้นต่าง ๆ ล้วนแล้วเห็นท่านเป็นศัตรูคู่อาฆาตที่พึงต้องกำจัด เจ็ดกระบี่สามแส้ที่ถูกนักสู้ผู้กล้าของบู๊ลิ้ม ตงง้วนยกเป็นผู้นำ ก็ผ่านการปรึกษากันมาหลายต่อหลายครั้ง กับการวางแผนกำจัดวายร้ายของบู๊ลิ้มผู้นี้ไป

ปาซัวเกี้ยมแขะ (มือกระบี่แห่งปาซัว) ลิ่วฮกเม้ง เป็นยอดคนของบู๊ลิ้มมณฑลเสฉวนฮุนหนำ มีน้ำใจไมตรีกับแซเพี้ยเกี้ยม (กระบี่จอกเขียว) ซ่งเหลังกง ที่ถูกยกย่องเป็นวีรบุรุษแห่งกังหนำแนบแน่นลึกซึ้ง ดังนั้นเอง ท่านจึงร่วมนามกับซ่งเหลังกง เสนอตัวเป็นผู้ริเริ่มเรื่องราวนี้

ผู้มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรที่สุดในบู๊ลิ้มยุคนี้ ทั้งบุรุษสตรีมีอยู่เพียงสิบคน นอกจากปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้ง แซเพี้ยเกี้ยมซ่งเหลังกงแล้ว ยังมีฮ้อซูซังเกี่ยม (สองกระบี่ฮ้อซู) วังเจ็กพ้ง วังเจ็กเม้งเฮียตี่ จื้อบ้อซังปวย (แม่ลูกบินคู่... หมายถึงสองกระบี่สั้นยาวหรือใหญ่เล็ก) เต็งอี ที่มีอีกฉายาหนึ่งว่าจ้อชิ้วซิ่งเกี่ยม (เทพกระบี่มือซ้าย) ซึ่งเป็นยอดฝีมือของบู๊ลิ้มมณฑลกวางไส ถัดไปก็เป็นสองสามีภรรยาอันกระเดื่องเกรียงไกรในดินแดนเซียมไซ กำซก นามเที้ยปัง ลิ่มลิ้ม ฉายาอวงเอีย-ซังเกี่ยม (สองกระบี่อวงเอีย... อวงเอียเป็นสัตว์ปีกคล้ายเป็ด สีสวยงามมาก อยู่กันเป็นคู่โดยเฉพาะ หากมีตัวใดตายไปก่อน อีกตัวหนึ่งจะตายตามทันที จึงถูกยกขึ้นเปรียบกับสองสามีภรรยาที่รักกันมาก)

ทั้งเจ็ดคนนี้ถูกบู๊ลิ้มยกเป็นเจ็ดกระบี่ (ชิกเกี่ยม)

บวกกับเล่งจ๊ว (อสรพิษศักดิ์สิทธิ์) ม้อเกาของดินแดนจิ๊ดกัง ชิกแซเปียง (แส้เจ็ดดาว) โต้วต้งคี้ อันเป็นวีรบุรุษนอกกำแพงใหญ่ แปะโป๋วปวยฮวย (บุปผาบินร้อยก้าว...รัศมีบุปผาบินครอบคลุมในหนึ่งร้อยก้าว) ลิ่มคีเจ็ง ซึ่งเป็นวีรสตรีของสำนักเตียมซังในแผ่นดินฮุนหนำ ถูกบู๊ลิ้มรวมยกขึ้นเป็นสามแส้

ในบู๊ลิ้มยุคปัจจุบัน เจ็ดกระบี่สามแส้มีศักดิ์ศรีที่สูงส่ง ได้รับความเคารพเทิดทูนไม่ด้อยกว่าปรมาจารย์สำนักใหญ่เลย

ทั้งสิบคนนี้แม้ไม่รู้จักกัน แต่มีศักดิ์ฐานะในบู๊ลิ้มทัดเทียมกัน ย่อมมีข่าวคราวในกันและกันอยู่เสมอ ปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งกับแซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหลิงกงที่เห็นแก่คุณธรรมจนเดือดดาล ลอบส่งจดหมายไปติดต่อกับอีกแปดคนของเจ็ดกระบี่สามแส้ขอให้มาร่วมมือกำจัดวายร้ายบู๊ลิ้มตัวนี้ อีกแปดคนย่อมรับปากทันที ผ่านการปรึกษาค้นคว้ากันมานานวัน ทั้งสิบจึงได้ร่วมทางมาสกัดชิ้วต้กซิงแซที่โดดเดี่ยวลำพังตัวในภูเขานี้

วาจาที่เย้ยหยันจนกราดเกรี้ยวแหลมคมของเล่งจั๊ว (อสรพิษศักดิ์สิทธิ์) ม้อเกาพอจบคำ ย่อมกระตุ้นโทสะชิ้วต้กจนเดือดดาลอย่างยิ่ง ในความคิดเห็นของท่านย่อมเปิดเผยของอาจ เที่ยงธรรมและเปี่ยมคุณธรรม คำ 'ต่ำช้าสามานย์' นี้แปลกหูท่านยิ่งนัก จึงตะเบ็งเสียงหัวร่อกึกก้องกังวาน

การหัวร่อด้วยโทสะครานี้ สะเทือนเลื่อนลั่นจนกลบทุกสรรพเสียงไปหมดสิ้น

"ฮา ฮา ต่ำช้าสามานย์ ? ผู้แซ่ม้อ ท่านเห็นว่าเราผู้แซ่ชิ้วต่ำช้าสามานย์ ?"

ชิ้วต้กหยุดหัวร่อแล้วตวาดถาม เล่งจั๊วม้อเกาคล้ายดั่งกำลังนึกถึงเรื่องราวใดจึงยังมิได้ตอบไปทันที ปาซัวเกี้ยมแขะรีบส่งเสียงกังวานกล่าวแทน

"ท่านไฉนวันนี้ก็เกิดหวาดกลัวขึ้นแล้ว ? หากเป็นอาตมากระทำเรื่องต่ำช้าสามานย์จะไม่กลัวถูกผู้อื่นประณามเลย"

มีเสียงหัวร่อสดใสไพเราะดังมาจากทางด้านหลังของชิ้วต้ก ชิ้วต้กจึงเบือนหน้าไปมอง เห็นแปะโป๊วปวยฮวย (บุปผาบินร้อยก้าว) ลิ่มคีเจ็งกำลังเบิ่งตาหยาดเยิ้มของนางหัวร่ออยู่ ต้องขมวดคิ้วด้วยความชิงชังรังเกียจแล้วเบือนหน้ากลับมา แต่ในใจบังเกิดเงาที่สวยงามและสวยซึ้งขึ้นอีกเค้าหนึ่ง

ลิ่วฮกเม้งลอบขยับกระบี่ที่สะพายอยู่บนหลังเบา ๆ เตรียมพร้อมจะลงมือในทุกเวลา จากนั้น ส่งเสียงก้องกังวาน

"ข้วนเซ่งตอ (ดาบหมื่นพิชิต) เฮ้งเทียนมิ้งเล่าซือ ตั้งสำนักฝึกสอนฝีมือในนครเซ่งโตวมานานหลายสิบปี มิเคยมีพฤติการณ์เลวร้าย ยังมีความอาฆาตแค้นใดกับชิ้วต้กท่าน ? ถึงกับเตะถีบสำนักฝึกสอนฝีมือของมันจนพังทลายต่อหน้าศิษย์มันหลายสิบคน และยังฉีกหน้าหยามมันอย่างรุนแรงอีกพักใหญ่ จนมันที่มีวัยคล้ายไม้ใกล้ฝั่งเคียดแค้นกระอักโลหิตตาย นี่ไม่เรียกว่าต่ำช้าสามานย์ได้ ?"

'เฒ่าแซ่เฮ้งทำลายอนาคตบุตรหลานของผู้คน ใช้กาลเวลาทรงคุณค่าของ

บุรุษหนุ่มจำนวนร่วมร้อย มาเสียอยู่กับเพลงดาบที่ไม่มีคุณประโยชน์สักน้อยนิดของมัน เราไม่ได้ลงมือฆ่ามัน นับว่าเกรงใจต่อมันมากแล้ว'

ในห้วงสมองของชิ้วต้กมีความคิดเช่นนั้นวูบขึ้น แต่ก็ไม่ยอมถ่อมตัวบ่งบอกความในใจออกไปแก่พวกที่ชิ้วต้กเห็นเป็น 'มีแต่ชื่อจอมปลอมตบตาผู้คน'

ลิ่วฮกเม้งกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดน้ำเสียงเกรี้ยวกราด

"มกอู้จี่ (เกาทัณฑ์ไร้ขน) เตี้ยก๊กเม้งแห่งสำนักคุ้มกันภัยย่งเกียในจิ๊ดกัง มีภรรยาชั่วร้ายไม่อยู่ในศีลในธรรม ฉวยโอกาสที่เตี้ยก๊กเม้งคุ้มกันสินค้าไปต่างแดนลอบคบชู้สู่ชาย เตี้ยก๊กเม้งไม่ยินยอมถูกหยามดั่งนั้น ย่อมต้องสังหารชายชู้และนางแพศยากับมือจึงยินยอม เฮอะ เฮอะ แต่ท่านกลับจี้จุดสำคัญของเตี้ยก๊กเม้งไว้ ปล่อยให้บุรุษสตรีชั่วร้ายทั้งสองหลบหนีไป การกระทำที่ฝ่าฝืนทั้งทำนองคลองธรรม กฎหมายประเทศ น้ำใจบุรุษเพศเยี่ยงนี้ของท่าน ควรเรียกว่ากระไร ?"

'ทั้งสองมีน้ำใจรักที่บริสุทธิ์จริงจัง ผูกพันในกันและกันโดยไม่เคลือบแคลง ผู้ใดมีสิทธิ์ไปขัดขวางได้ ? เตี้ยก๊กเม้งไม่รู้จักรักถนอมภรรยาตัวเอง ไหนเลยไปห้ามมิให้ผู้อื่นไปรักถนอมแทนได้'

ชิ้วต้กแค่นหัวร่อครุ่นคิดดั่งนั้น หวนนึกถึงบุรุษสตรี 'ชั่วร้าย' คู่นั้นกอดกันร่ำให้ใต้คมดาบของเตี้ยก๊กเม้งแล้ว ยิ่งระบุแน่ชัด ที่ตนกระทำไปถูกต้องไม่ลำเอียง

"ซิ่งเชีย (ทวนเทพยดา) วังลู่เพ้งในนครไคฮงมีบุตรอกตัญญู ขณะที่มันจะลงโทษตามกฎของตระกูล ท่านมีสิทธิ์ใดไปเกี่ยวข้องขัดขวาง ?"

'ชีวิตได้มาจากฟ้า บิดามีอำนาจใดไปสังหารบุตรได้ ?'

ชิ้วต้กประท้วงอยุติธรรมในใจ ในที่สุด รำคาญจนต้องตวาด

"ผู้แซ่ลิ่ว หยุดปากได้"

เล่งจั๊ว (อสรพิษศักดิ์สิทธิ์) ม้อเกาแค่นหัวร่อสวนคำ

"ผู้แซ่ชิ้วอับอายจนกลายเป็นเดือดดาลแล้ว ใช่หรือไม่ ? เฮอะ เฮอะ แต่ยังมีเรื่องที่ต่ำช้าสามานย์ยิ่งกว่าที่กล่าวไปอยู่อีกดอก"

หยุดแค่นหัวร่อเย้ยหยันแล้ว เล่งจั๊วม้อเกากล่าวต่อ

"ลีฮุ้นค้วง (ห่วงพรากวิญญาณ) จูกัวเจ็กเพ้ง แห่งเมืองป้อเต๋ง บังเอิญล่วงเกินท่านโดยไม่ตั้งใจ ถูกท่านคุกคามจนไม่มีที่พอจะทรงกาย หนีไปข่มกลั้นความอัปยศซ่อนอยู่ที่โป้ยกงเกี๊ย คาดมิถึง ท่านยังจะเข่นฆ่าสังหารให้สิ้นซาก ติดตามไปโป้ยกงเกี๊ยแยกสังขารมันเป็นแปดชิ้น ด้วยสภาพที่สยดสยองสุดแสนอนาถ เราว่าผู้แซ่ชิ้วท่านออกจะอำมหิตเกินไปแล้ว"

'จูกัวเจ็กเพ้งบำเพ็ญตนเป็นอันธพาลใหญ่ของเมือง ขูดรีดชาวเมืองโดยโหดเหี้ยมทารุณ ทั้งยังสุมหัวคบคิดกับขุนนาง ก่อกรรมทำเข็ญชั่วร้ายยิ่ง คนเช่นนี้ไม่ตาย นับว่าฟ้าดินสูญสิ้นยุติธรรมแล้ว'

ชิ้วต้กคำนึงถึงตอนนั้น ได้ยินม้อเกาแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"แม้นับว่าจูกัวเจ็กเพ้งมีความอาฆาตแค้นกับท่าน แต่ภรรยามันมีความอาฆาตใดกับท่าน ? ท่านมิเพียงฆ่ามันเท่านั้น ยังเปลื้องเสื้อผ้าภรรยามันเปลือยเปล่า จับแขวนประจานบนต้นไม้กล่าวเย้ยหยันจนสาแก่ใจจึงยอมเลิกรา เราว่า ผู้แซ่ชิ้วท่านนับเป็นเดียรัจฉานที่ไม่มีสันดานมนุษย์ ต่ำช้าสามานย์จนเลวชาติที่สุด"

'ภรรยาจูกัวเจ็กเพ้งล่อล่วงสตรีดีงาม บีบบังคับให้ไปเป็นคณิกาหาเงินบำเรอนาง นี่คือกรรมที่ตามสนองนาง ตำหนิผู้ใดได้ ?'

ชิ้วต้กได้อธิบายแก้ตัวกับตนเองต่อเรื่องที่ฝ่ายตรงข้ามกล่าวโทษมาทุก ๆ ราย รอจนแน่ใจว่าที่กระทำไปไม่มีความผิดแม้สักน้อยนิดนั้น จิตใจย่อมปลอดโปร่งแจ่มใสกว่าเดิมมากหลาย

ดังนั้นเอง จึงได้แย้มยิ้มเย้ยหยันเล่งจิ๊วม้อเกา

"แม้นับว่าที่ข้าพเจ้ากระทำเป็นเรื่องต่ำช้าสามานย์ แต่ยังไม่เทียบเท่าแม้หนึ่งในหมื่นที่ผู้แซ่ม้อท่านกระทำในเมืองฮ้วงจิว"

หยุดแค่นหัวร่อ ยกแส้ม้าชี้ม้อเกาแล้วกล่าวต่อ

"ผู้แซ่ม้อ ท่านเข้าใจว่าไม่มีภูตผีเทพยดาล่วงรู้กรรมชั่วครานั้นของท่าน นั่นท่านก็ผิดพลาดมากแล้ว"

เบนแส้ม้าชี้ไปที่ฮ้อซูซังเกี่ยมพ้ง วังเจ็กเม้ง และลิ่มคีเจ็งแล้วแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ยังมีพวกท่านทั้งสาม ต่างต้องจำไว้ หากไม่ให้คนล่วงรู้ นอกเสียจากตนอย่ากระทำ พวกท่าน..."

"ไม่ต้องพร่ำเรื่องไร้สาระ !"

วังเจ็กพ้งตวาดสุดเสียง พลันทะยานกายปราดออกไป ควงกระบี่คู่มือจนประกายแผ่กว้าง ครอบคลุมเข้าใส่ชิ้วต้กบนหลังม้า

วังเจ็กเม้งก็ได้ใช้เวลาพริบตาเดียวกัน ควงกระบี่โถมเข้ามาจากอีกด้านหนึ่ง ประกายเขียวและครามของกระบี่สองเล่ม แผ่กระจายในอากาศจนเสียงหวีดหวิวเสียดประสาทเข้าใส่จุดแจเกยและเกย์เจ็งอันสำคัญของชิ้วต้ก

ฮ้อซูซังเกี่ยมพ้งมีฝีมือเลิศในดินแดนฮ่อหนำ ฮ่อปัก เพลงกระบี่ยอดเยี่ยม

สมกิตติศัพท์จริง ๆ ในวิกาลเลือนราง ยังจำจุดได้แม่นยำยิ่ง ความรวดเร็วของท่าร่างผิดแปลกกว่าชนชาวบู๊ลิ้มธรรมดา จึงผสานขึ้นเป็นอานุภาพที่น่าหวาดหวั่นยิ่ง

พริบตาที่ประกายกระบี่ใกล้จะสัมผัสร่างชิ้วต้ก ในสภาวะที่คับขันร่อแร่ แส้ม้าในมือขวาชิ้วต้กพลันม้วนควับขึ้นอากาศดั่งสายฟ้าแลบ ปลายแส้แตะไปบนตัวกระบี่วังเจ็กพ้งเบา ๆ วังเจ็กพ้งพลันรู้สึก มีพลังอันแปลกพิสดารขุมหนึ่งทะลักเข้ามาตามตัวกระบี่ จนกระบี่มันต้องเบนออกไปทางซ้ายมือโดยมิอาจควบคุมบังคับ เสียงดังจึงดังสนั่นหวั่นไหวตามมา ถึงกับกระแทกกับกระบี่วังเจ็กเม้ง ส่งเสียงดังแหลมเล็กจนแก้วหูสั่นสะท้าน

การลงมือของชิ้วต้กครานี้ เป็นคำนวณเวลาแม่นยำที่สุด มีประสบการณ์เรื่องต่อสู้โชกโชนชำนาญที่สุด กำลังภายในแกร่งกร้าวเข้มแข็งที่สุด ปมเด่นเหล่านี้บรรดาขอดฝีมือที่รายล้อมอยู่ไหนเลยจะดูไม่ออกได้ แซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหลังกงที่เป็นวีรบุรุษกังหนำ ผงกศีรษะร้องชมเชยไป

"ไม่ผิดกับกิตติศัพท์ที่ร่ำลือจริง ๆ ขอดเขี่ยมมาก"

ย้อซูซังเกี่ยมพ้งพลิ้วตัวลงสัมผัสพื้นแล้ว ทะยานกายปราดเข้าจู่โจมอีกครา

เล่งจิ๊วม้อเกาก็ได้สะบัดแส้ยาวลักษณะพิกลที่สร้างชื่อเสียงแก่มันขึ้นติดตาม ปลายแส้งอหงิกวูบจี้เข้าใส่จุดเจี้ยงไท้ที่ทรวงอกชิ้วต้กดั่งประกายไฟ

สองกระบี่ของย้อซูซังเกี่ยมพ้งมีไม้ตายติดต่อตามกันไม่ขาดสาย แส้ของเล่งจิ๊วม้อเกาก็คล้ายเป็นอสรพิษร้าย ประกายกระบี่เงาแส้แผ่กระจายอยู่รอบบริเวณ เนื่องจากพวกมันต่างมีความชั่วตกอยู่ในกำมือของชิ้วต้ก กลัวชิ้วต้กจะเปิดเผยออกไป จึงตั้งใจทำลายชิ้วต้กให้ย่อยยับไปโดยเร็วเท่าใดยิ่งประเสริฐ

ในใจของมนุษย์เรา ส่วนมากเห็นแก่ตัวจนน่าสะพรึงกลัว ลิ่วฮกเม้งกับซ่งเหลังกงเห็นแก่คุณธรรม ต้องการกำจัดวายร้ายของบู๊ลิ้มชิ้วต้ก จึงได้ลอบส่งจดหมายไปชักชวนพวกทั้งแปด โดยมิทราบ พวกทั้งแปดที่ได้รับจดหมายจะมีจิตใจเช่นดั่งท่านอยู่สักกี่คน ?

ชิ้วต้กส่งเสียงกู่กึกก้องกังวาน แส้ม้าในมือขวาสะบัดเป็นวง ด้ามของแส้จี้ไปด้านหลัง เข้าใส่จุดแป๊ะหวยในฝ่ามือขวาของวังเจ็กเม้ง ส่วนปลายแส้ประกบกับปลายแส้ของเล่งจิ๊วม้อเกา สะบัดขึ้นสู่เบื้องสูง แส้ทั้งสองสายจึงพุ่งควับสู่อากาศ มือซ้ายพลันตะปบออกไปด้วยความเร็วปานประกายไฟ ข้อมือขวาของวังเจ็กพ้งจึงตึงวูบ ปรากฏถูกชิ้วต้กคว้าไว้อย่างแม่นยำ มันรีบพลิกข้อมือหมายจะใช้วิชาคว้าจับดิ้นหลุดออกจากการเกาะกุมของชิ้วต้ก

แต่มันยังคงช้าไปชั่ววูบ มือซ้ายของชิ้วต้กกระชากและบิดครั้งเดียว เสียงกร๊อบดังสดใส แขนขวาของวังเจ็กพ้งถึงกับถูกชิ้วต้กกระชากหักจากกัน อ่อนระทวยลงแนบกาย

ยอดฝีมือทั้งสามร่วมกันจู่โจมศัตรูผู้เดียว คาดฝันมิถึง ฝ่ายตรงข้ามเพียงรับมือกระบวนท่าเดียว ยังฉวยโอกาสมีช่องว่างตีโต้ ทำอันตรายพวกมันไปคนหนึ่ง นับเป็นเรื่องที่หากมิได้เห็นกับตา จะอย่างไรต้องไม่มีผู้ใดยอมเชื่อเด็ดขาด

แปะโป๊วปวยฮวยลิ่มคีเจ็งขบกรามแน่นแน่น นึกถึงเรื่องอัปลักษณ์ของนางที่ชิ้วต้กสืบทราบ ใบหน้าพลันกลายแดงฉาน นางยังมีวัยเยาว์ไม่ถึงยี่สิบปี ที่สามารถมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือในบู๊ลิ้มยุคนี้ มีกว่าครึ่งที่อาศัยซึ่งเกี้ยมชิ้ว (กระบี่เทพยดา) เจี่ยเกียงอันเป็นซือเฮียผู้ล่วงลับของนางช่วยเสริมสร้าง

เมื่อปีก่อน นางเพิ่งมีจิตใจอ่อนไหวในความรัก กระหายใคร่ลองลิ้มรสรักของบุรุษสตรี ตอนนั้นซือเฮียนางตายจากไปแล้ว และก็เป็นเวลาที่นางเพิ่งมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือ นางที่เยาว์วัยไม่มีความคิด และยังถูกชื่อเสียงกระตุ้นจนหน้ามืดตาลาย จึงกระทำเรื่องเลวร้ายที่ไม่อาจพบเห็นผู้คนไปหลายราย ชิ้วซิงแซท่องเที่ยวทั่วทุกแห่งหนในแผ่นดิน บังเอิญไปพบเรื่องเลวร้ายของนางหลายรายเช่นกัน

นางความจริงไม่ชิงชังชิ้วต้กแม้สักน้อยนิด กระทั่งยังถูกบุคลิกอันองอาจสง่าของชิ้วต้กโน้มน้าวจิตใจจนลุ่มหลงอีกด้วย

แต่เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ ผลประโยชน์ของตัวเองย่อมเหนือทุก ๆ ประการ นางจึงกัดฟันตัดสินใจ พลิกข้อมือวูบ แส้โซ่เงินอันเป็นประกายแวววาวที่เคียนเอวพุ่งวาบออกมา จู่โจมใส่ชิ้วต้กบนหลังม้าทันที

เรื่องที่ประหลาดอย่างยิ่งคือ อาชาคู่ขาของชิ้วต้กมิเพียงไม่ถูกประกายแวววาวของแส้โซ่เงินขู่จนแตกตื่นเท่านั้น มิหนำซ้ำ ถึงกับรู้จักเหยาะย่างเท้าเคลื่อนไหวไปในที่มีเปรียบ หลบหลีกประกายดาบกระบี่และแส้ซึ่งจู่โจมลงอย่างกราดเกรี้ยวหักโหมอีกด้วย

กระบวนท่าของทั้งสองพอจู่โจมมา นับเป็นกราดเกรี้ยวเหนือธรรมดามิอาจดูแคลนได้ แต่ชิ้วต้กกลับแค่นเสียงออกจากจมูกและคำนึง

'ที่แท้เจ็ดกระบี่สามแส้ก็มีฝีมือเท่านี้เอง'

แส้ม้าในมือขวาสะบัดจนเงากระจายดุจภูเขาถล่มทลาย ฝ่ามือซ้ายบัดเดี๋ยวตะปบคว้าบัดเดี๋ยวกรีดฟาดฟัน ใช้กระบวนท่าพลิกแพลงพิสดารภายในเงาแส้ที่หนาทึบด้วยความคล่องแคล่ว ต่อต้านกับการกลุ้มรุมของเหล่ายอดฝีมือโดยไม่มี

ทีท่าเพลี่ยงพล้ำ มิหนำซ้ำยังปลอดโปร่งสบายอย่างยิ่งอีกด้วย

วังเจ็กพ้งถูกหักแขนขวาไป จึงยืนหน้าเผือดขาวอยู่อีกทางหนึ่ง ชิกแซเปียง (แส้เจ็ดดาว) โต้วต้งคี้ กระโดดไปข้างกายมัน ยื่นมือลูบคลำแล้วต้องลอบขมวดคิ้วด้วยความวิตก แต่ปากกลับกล่าวปลอบขึ้น

"วังเฮียไม่ต้องกระวนกระวาย อาการนี้มิเป็นไรดอก"

ความจริงมันก็ทราบ แขนขวาของวังเจ็กพ้งพิการไม่มีทางรักษาได้อีกแล้ว

ในเจ็ดกระบี่สามแส้ ต้องนับซ่งเหล็งกงมีประสบการณ์กว้างขวางที่สุด จิตใจรอบคอบสุขุมที่สุด พฤติการณ์หนักแน่นเยือกเย็นที่สุด ตอนนี้ เมื่อเห็นพวกสองเฮียตี๋ตระกูลวัง แปะโป๋วปวยฮวยทั้งหลายลงมือกัน ด้วยสภาพคล้ายเสี่ยงชีวิต พลันฉุกใจคำนึง

'หรือหลายคนนี้มีเรื่องอัปลักษณ์ที่ไม่อาจให้ผู้อื่นทราบจริง ๆ ?'

ซ่งเหล็งกงฉุกคิดขึ้นอีกครา

'อย่างไรก็ตาม กลับไม่อาจปล่อยให้ชิ้วต้กผู้นี้มีชีวิตสืบต่อไป หากวันนี้กำจัดมันไม่ได้ น่ากลัวบู๊ลิ้มภายภาคหน้าจะไม่มีวันสงบสันติอีกแล้ว แม้นับว่าวันนี้พวกเราจะใช้ฝีมือต่ำช้าสามานย์ ฮือเข้ากลุ้มรุมมันโดยไม่ละอายต่อมโนธรรม แต่ขอเพียงกำจัดภัยยิ่งใหญ่ของบู๊ลิ้มนี้ไปได้ก็เป็นที่คู่ควรอยู่'

ดังนั้นเอง ท่านจึงได้หันไปผงกศีรษะแก่ปาซัวเกี๊ยมแขะลิ่วฮกเม้ง

ลิ่วฮกเม้งสะบัดแขนเสื้อวูบ ชักกระบี่ออกจากหลังด้วยท่วงท่าแคล่วคล่อง พลิ้วกายปราดเข้าไปในวงต่อสู้พร้อมกับส่งเสียงกู่กึกก้องยาวนาน

ในขณะที่เสียงกู่ของลิ่วฮกเม้งเพิ่งดังขึ้น พวกอวงเอียซังเกี๋ยม ชิกแซเปียง-โต้งต้งคี้ จื้อบ้อซังปวยเต็งอี พร้อมกับแซเพี้ยเกี๋ยมซ่งเหล็งกง ต่างใช้ความรวดเร็วที่สุดชักอาวุธออกมา

ในเวลาพร้อมกันนั้น เล่งจั๊วม้อเกา วังเจ็กเม้ง ลิ่มคีเจ็งที่ร่วมมือกลุ้มรุมกลับพากันหยุดมือโดยไม่คาดหมาย

นอกจากวังเจ็กพ้งที่ถูกหักแขนขวาไปเพียงผู้เดียว อาวุธเป็นประกายแวววับทั้งเก้าชิ้น ต่างกุมอยู่ในมือเก้าสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มยุคนี้ ล้อมห่างจากตัวชิ้วต้กที่ยังนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนหลังม้าเพียงสองเชียะเท่านั้น

รสชาติของการถูกล้อมจนแน่นหนาเยี่ยงนี้ สำหรับชิ้วต้กแล้ว เคยมีประสบการณ์มากครั้งแทบนับมิถ้วน ความจริงพอจะไม่มีความรู้สึกที่พิกลพิสดารอย่างไรเลย

แต่ทว่า ชิ้วต้กในตอนนี้ กลับมีคำ 'ตาย' ปรากฏวูบขึ้นในห้วงสมอง

'แม้นับว่าตาย เราก็คุ้มค่าไม่ต้องอาลัยชีวิตแล้ว'

เงาร่างสตรีที่สวยสะคราญและบริสุทธิ์ ปรากฏขึ้นในห้วงสมองอีกครา...

'เราได้ของที่เราปรารถนาจนกระหายที่สุดในชีวิตมาแล้ว...'

ความคิดของชิ้วต้ก ถูกเสียงกราดเกรี้ยวดุดันของซ่งเหลิ่งกงทำลายไป เนื่องจากทะนงในศักดิ์ศรีวีรบุรุษกังหนำ จึงมิได้เปล่งวาจาหยาบคายแม้สักครึ่งคำ ยังคงกล่าวด้วยมารยาท

"ชิ้วซิงแซ ที่วันนี้พวกเฮียตี่พากันมาล้อมกรุ้มรุมท่านภายในป่าเขารกร้าง มิต้องให้พวกเฮียตี่บอกไป คิดว่าท่านก็ต้องเข้าใจสาเหตุกระจ่างอย่างยิ่งอยู่ ?"

ชิ้วต้กแค่นเสียงหนัก ๆ ซ่งเหลิ่งกงกล่าวสืบต่อ

"รับฟังมานานว่า ท่านมีพลังฝีมือเป็นเลิศในแผ่นดิน กระทำเรื่องราวก็รวบรัดตัดความอย่างยิ่ง ดังนั้นข้าพเจ้าก็มิต้องกล่าววาจาไร้สาระให้มากความ บอกตามสัตย์จริง หากวันนี้ท่านไม่สามารถเอาชัยอาวุธทั้งสิบในมือของพวกเราเฮียตี่ได้ ท่านก็อย่าหมายออกจากภูเขานี้อีกเลย"

ชิ้วต้กสงบฟังวาจาไม้นอย่างเยือกเย็น จิตใจกลับไม่มีความพลุ่งพล่านสักน้อยนิด ใบหน้าก็ไม่มีความรู้สึกใด ๆ ให้จับเค้า ซึ่งเป็นเรื่องซ่งเหลิ่งกงต้องรู้สึกผิดคาดหมายยิ่ง ครุ่นคิดชั่ววูบแล้วกล่าวต่อ

"เป็นดั่งที่ท่านว่ามา การกระทำของพวกเราในวันนี้ไม่เปิดเผยของอาจจริง ๆ แต่ชาญฉลาดปราดเปรื่องดุจดั่งท่าน คิดว่าย่อมทราบสาเหตุของความนี้อยู่"

ชิ้วต้กแหงนหน้าหัวร่อเสียงกึกก้องกังวานแล้วตอบ

"วาจาของท่านกลับกล่าวโดยเกรงใจมีมารยาทยิ่ง แต่การใช้วาจาที่คล้ายกางตำรามาว่ากล่าวกับข้าพเจ้า ล้วนอุปมาดั่งดีดพิณให้โคฟัง"

วาจาที่มีความหมายเหน็บแนมของชิ้วต้ก เสียดแทงใจจนซ่งเหลิ่งกงหน้าแดงระเรื่อ ชิ้วต้กหัวร่อเย้ยหยันแล้วกล่าวต่อไป

"ผู้แซ่ชิ้วเข้าใจได้กระจ่างชัด ท่านก็มิต้องเสียเวลามาอธิบายกลบเกลื่อน จะลงมือ เชิญท่านทั้งหลายฮือเข้ามาได้ อย่าว่ามีเพียงสิบคนเลย แม้จะเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า ผู้แซ่ชิ้วก็เผชิญมาจนชาชินแล้ว"

ชิ้วต้กเปลี่ยนแส้ม้าไว้มือซ้ายโดยเร็วไว มือขวาชักกระบี่ที่แขวนกับอานม้าขึ้น ก่อนที่ประกายกระบี่จะวูบขึ้นสู่สายตา ความรู้สึกสับสนฟุ้งซ่าน ปรากฏขึ้นในห้วงสมองอย่างรวดเร็ว

'เรื่องของโทษและเคราะห์ นับว่าไม่อาจคำนวณก่อนได้จริง ๆ ชะตาชีวิต

นับเป็นของที่มนุษย์ยากจะหยั่งคำนวณถูก หากเรามิได้พบนาง วันนี้จะอย่างไรก็ไม่ระคายแม้สักขุมขนหนึ่ง ไม่มีอันตรายแผ้วพานเด็ดขาด แม้นับว่าเราต่อต้านการกลุ้มรุมของพวกมันทั้งสิบไม่อยู่ คิดจะสะบัดหน้าไป ก็เป็นเรื่องง่ายดายดั่งพลิกฝ่ามือเท่านั้น แต่ทว่า...'

ชิ้วต้กพยายามข่มกลั้นมิให้ตัวเองคิดต่อไปดั่งนี้

'เป็นเราได้ของที่เราต้องการมาโดยจริงฉังหรือไม่ ? อย่างนั้น ตายจะมีความสำคัญอย่างไร... ? หากเรามิได้พบนาง มีชีวิตอยู่ก็จะมีรสชาติใด ?'

'เช้าฟังธรรม ค่ำตายด้วยยินดี' ชิ้วต้กพลันนึกถึงความหมายของวลีนี้ มุมปากมีรอยยิ้มขึ้นโดยไม่รู้ตัว คำนึงต่อไป

'เป็นวาจาที่พิสดารเหลือประมาณจริง ๆ คำธรรมที่คนโบราณกล่าว ควรจะครอบคลุมความหมายอยู่มากหลาย'

เป็นครั้งแรกที่ชิ้วต้กรู้สึก ชีวิตตัวเองแม้สำคัญ แต่ในโลกยังมีของที่สำคัญมากกว่าอยู่ มีคุณค่าเหนือกว่าชีวิตมากหลาย เมื่อได้ของเหล่านั้น มาตรว่าต้องใช้ชีวิตเป็นคุณค่าไปแลกมันมา สำหรับกับชิ้วต้กในตอนนี้ รู้สึกคุ้มค่าอย่างยิ่ง

รอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าชิ้วต้ก บันดาลให้เหล่ายอดฝีมือที่รายล้อมอยู่ทางด้านหน้ารู้สึกคลางแคลงสงสัยยิ่งนัก

'หรือมันแน่ใจว่าต้องเป็นฝ่ายมีชัย ?'

พวกยอดฝีมือต่างมีความคิดดั่งนี้ มีแต่เล่งจั๊วม้อเกาเท่านั้นที่แค่นหัวร่อในใจ เพราะทราบชิ้วต้กแย้มยิ้มด้วยเรื่องอันใด และนึกเย้ยหยัน ชิ้วต้กหลงเข้าใจว่าได้ของมามากหลาย เฮอะ มันนึกกระหยิ่มที่มันสามารถบันดาลให้ชิ้วต้กเจ็บปวดทรมานตอนก่อนตายได้

วิกาลยิ่งดึก ป่าเขาเลือนรางวังเวง แต่ทุกผู้คนต่างทราบ นี่เป็นความสงบก่อนพายุจะโหมกระหน่ำ

"ท่านทั้งหลาย ยังไม่รีบลงมือจัดการมัน ?"

เป็นเสียงของวังเจ็กพ้งที่ยืนอยู่นอกวงล้อมร้องมา แขนขวาของมันถูกบิดหัก เจ็บปวดจนจับจิตใจ จึงยิ่งเคียดแค้นชิ้วต้กกว่าเดิมอีกมากหลาย

ชิ้วต้กแค่นหัวร่อกล่าว

"ถูกแล้ว หากยังไม่ลงมือฟ้าก็สว่างแล้ว ถูกคนผ่านทางพบเห็น เจ็ดกระบี่

สามแส้อันยิ่งใหญ่แห่งยุค ถึงกับด้านหน้ากลุ้มรุมคนผู้เดียว วันหน้าเมื่อแพร่งพรายออกไป น่ากลัวมิใคร่เป็นเกียรติภูมิต่อพวกท่านนัก”

พร้อมกับวาจาที่ขาดคำ ชิ้วต้กมีความคิดวูบขึ้น

‘หากเราวันนี้ถูกพวกทั้งสิบฆ่าตาย ในบู๊ลิ้มต้องไม่มีผู้ใดทราบแม้สักคนเดียว โอ... เราไปมาโดยโดดเดี่ยวลำพัง เพาะศัตรูมากมายก่ายกอง แม้นับว่ามีคนทราบ จะมีผู้ใดมาล้างแค้นให้เรา ?’

พอได้คิดเยี่ยงนั้น รู้สึกหดหู่เล็กน้อย

มนุษย์เรา เมื่อถึงวาระสุดท้ายของชีวิต มักจะคิดไปถึงคนใกล้ชิดสนิทสนมที่สุด ชิ้วต้กก็เช่นกัน ครุ่นคิดไปถึง

‘มีแต่นาง เสียดายที่นางเป็นเพียงสตรีอ่อนแอเท่านั้น แม้นับว่านางทราบ ก็จะสามารถทำอย่างไร ?’

ชิ้วต้กพลันนึกได้ นับแต่นี้นางก็เหลือเพียงโดดเดี่ยวเดียวดาย ความหวังต้องการรอดชีวิตจึงพุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ร้องในใจ ‘ไม่อาจตาย ยังต้องอยู่ดูแลนาง’ แต่พอช้อนตาดูประกายอาวุธที่รอบข้างแวบหนึ่ง หัวใจต้องเย็นเฉียบลง...

ตอนนั้น ไม่มีเวลาให้ชิ้วต้กครุ่นคิดอีกแล้ว อาวุธทั้งเก้าพลันกระหน่ำลงมาพร้อมกันดุจพายุฝน และก็คล้ายเป็นสายฟ้าในพายุ

ชิ้วต้กจำต้องสลัดความคิดทั้งมวลออกไป ส่งเสียงกู่ตามสัญชาตญาณ ขวากระบี่ซ้ายแส้ม้า สะบัดออกต่อต้านในบัดดล

พริบตานั้น ป่าเขาที่เงียบวังเวงพลันมีเสียงสับสนอลหม่าน พลังของสิบยอดฝีมือที่ทะลักออกไป ก่อกวนจนต้นไม้ใบหญ้าสองฟากข้างทางต่างสั่นไหวเกรียวกราว กระจัดกระจายคละคลุ้ง

ชิ้วต้กใช้กระบวนท่าที่เลอเลิศพิสดาร พร้อมทั้งกำลังภายในอันแกร่งกร้าว ลึกล้ำต่อต้านอาวุธทั้งเก้าที่โหมจู่โจมมาโดยไม่หวั่นไหว แต่เนื่องจากนั่งบนหลังม้า ไม่อาจเคลื่อนไหวแคล่วคล่อง กระบวนท่าจึงถูกลดทอนอานุภาพลงกว่าปกติไปมากมาย

แต่ชิ้วต้กยังคงไม่ลงจากม้า มาตรว่าอาชาคู่ขาจะแสนรู้ ตอนนี้ก็ยังอดวุ่นวายเล็กน้อยมิได้ เมื่อเช่นนั้น การต่อต้านของชิ้วต้กจึงยิ่งลำบากกว่าเดิม

ประกายกระบี่ของปาซัวเกี้ยมแขะแวววับราวกับสายรุ้ง ทุกกระบี่มิได้ห่างจากจุดสำคัญในร่างชิ้วต้ก หากใช่ตัวกระบี่ของชิ้วต้กมีพลังดึงดูด มันน่ากลัวทะลวงใส่ร่างชิ้วต้กหลายกระบี่เสียนานแล้ว

แต่ปาซัวเกี้ยมแขะจู่โจมแล้วยังอดประหลาดใจมิได้ ที่ไฉนชิ้วต้กจึงลงมือแต่

บนหลังม้า เพราะเขี่ยงนั้น ไยมิใช่จำกัดท่าร่างของมันไว้ ?

ความคิดเช่นนี้ แทบจะเกิดขึ้นกับทุกผู้คน นอกจากม้อเกาเท่านั้น

'นางถึงกับไม่รานความหวังของเรา ปฏิบัติตามคำสั่งเราสำเร็จ ชิ้วต้กเอยชิ้วต้ก ต่อให้เจ้ามีพลังฝีมือสูงส่งกว่านี้ วันนี้ก็ไม่มีทางหนีรอดความยุติธรรมไปได้'

ม้อเกาครุ่นคิดด้วยความกระหยิ่มดั่งนั้น

แส้ในมือของมันถ่ายทอดมาจากโง้วไท้ซัว กับแส้ของชิกแชเปียงโต้วต้งคี้ แห่งนอกกำแพงใหญ่ ถูกบู๊ลิ้มยกย่องเป็นแส้ 'ปรมาจารย์ใต้บรรพบุรุษเหนือ' กระบวนท่าที่จู่โจมคล้ายอสรพิษฉกเหยื่อ สามารถใช้แส้ที่ยาวกว่าสองวาต่างพู่กันจี้จุด มิได้สะบัดฟาดเข้ามาทางตรงหรือขวางเช่นดั่งเพลงแส้ธรรมดาสามัญ

หลังจากความคิดมันวูบขึ้นแล้ว มุมปากมีรอยยิ้มอันเปี่ยมเลศนัยอีกครา พลันตวัดแส้ของมันออกมาจากม่านกระบี่ สะบัดอีกครั้ง แส้มันถึงกับไม่จู่โจมคน แต่พุ่งเข้าใส่อาชาแสนรู้

แส้ยาวของเล่งจิ๊วม้อเกาตวัดเข้าใส่ขาหน้าของอาชาแสนรู้ กระชากออกด้านหลังอย่างแรง อาชาแม้พ่วงพีเพียงใด ไหนเลยทนทานพลังภายในของยอดฝีมืออันดับเขี่ยมได้ ต้องแผดร้องสุดเสียงแล้วล้มฮวบลงไป

ปาซัวเกี้ยมแขะขมวดคิ้วคำนึง

'เล่งจิ๊วม้อเกามีอุบายความคิดหลักแหลมจนลือชื่อในวงพวกนักเลงนานปี ไหนวันนี้เกิดโง่บัดซบได้ จู่โจมม้าของชิ้วต้กล้มลง ชิ้วต้กไยมิใช่ไม่กริ่งเกรงกังวล ท่าร่างต้องยิ่งแคล่วคล่องปราดเปรียวกว่าเดิม คิดจะสยบมันไว้ ไยมิต้องเปลืองเรี่ยวแรงอีกมากหลาย...'

ความคิดมิทันจบสิ้น พลันเห็นชิ้วต้กที่ล้มลงกับพื้นแล้ว ถึงกับมิได้กระโดดขึ้น ยังคงนั่งอยู่บนหลังม้าที่ล้มลง ม้าก็ตะเกียกตะกายหมายจะลุกขึ้นอีกครั้ง

เล่งจิ๊วม้อเกาหัวร่อแค่น ๆ กระหน่ำแส้มันไปบนตัวม้าดุจพายุฝน ม้าพ่วงพีแผดร้องอีกหลายครั้งก็ขาดใจแน่นิ่งไป

ชิ้วต้กตอนนี้เท่ากับนั่งรับมือบนพื้นไปแล้ว แส้ม้าและกระบี่ยิ่งยากจะสะบัดกวัดแกว่งให้มีอานุภาพเทียบเท่ากับบนหลังม้า ต่อให้มีวิชาตัวเบาเป็นเลิศในแผ่นดิน ตอนนี้ก็คล้ายลืมใช้ไปโดยสิ้นเชิง

ควรทราบว่า ใช้กำลังน้อยเข้าต่อต้านศัตรูหมู่มาก ที่สำคัญสุดคือความแคล่วคล่องว่องไว กระโดดหลบหลีกคอยหาช่องว่างในอาวุธของฝ่ายตรงข้าม บันดาลให้อาวุธศัตรูมาปะทะกับอาวุธตน จากนั้นตีโต้กลับไปในช่องว่างที่มี

ตอนนี้ ร่างของชิ้วต้กแน่วนิ่งกับพื้น จึงกลายเป็นสภาพถูกกระหน่ำโดยไม่มีปัญญาตีโต้ได้ ซึ่งหมายความว่า ชิ้วต้กมีเพียงป้องกันตัวเท่านั้น คิดจะพิชิตเอาชัยเป็นเรื่องไม่อาจเกิดขึ้นได้เด็ดขาด

โชคดีที่ชิ้วต้กมีหลักวิชาบ้วนลิ้วกุยจงที่สาบสูญการถ่ายทอดจากบู๊ลิ้มไปนานปีแล้ว กระบวนท่าที่ใช้ออกต่อต้าน จึงมีพลังดึงดูดแกร่งกร้าวมหาศาล แต่แม้เช่นนั้นยังคงร่อแร่คับขัน

'มันไฉนไม่กระโดดขึ้นมา ?'

นี่เป็นเรื่องที่ทุกผู้คนครุ่นคิดในใจ มาตรว่าต่างหวังให้ชิ้วต้กไม่มีปัญญากระโดดขึ้นได้ตลอดกาลก็ตาม

'หรือสองเท้าของมันพิการไปแล้ว'

ปาซัวเกี้ยมแขะครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว แต่ไม่เชื่อจะมีผู้ใดสามารถทำลายเท้าทั้งสองของชิ้วต้กได้ เพราะในแผ่นดินยุคนี้ ยังไม่เคยได้ยินกิตติศัพท์ผู้ใดจะเก่งกล้าสามารถปานนี้เลย

'หากแม้นเท้าทั้งสองของมันพิการไปจริง วันนี้มันต้องไม่มีทางรอดชีวิตเด็ดขาด แต่ทว่า พวกเราที่เป็นยอดฝีมือทั้งเก้าคน มากลุ้มรุมจู่โจมคนพิการเพียงลำพัง กลับต้องละอายตัวเองเป็นอย่างยิ่ง'

ปาซัวเกี้ยมแขะลิ้วฮกเม้งบังเกิดความคลางแคลงสงสัยจนสับสน แต่กระบี่ในมือยังคงไม่ผ่อนคลายแม้สักน้อยนิด เนื่องเพราะต้องใช้กำลังภายในโดยระมัดระวังมาต่อต้านกับพลังดึงดูดของชิ้วต้กที่กระจายออกจากตัวกระบี่ •

ชิ้วต้กมีความคิดพลุ่งพล่านดั่งมรสุม ตัวเองทราบกระจ่าง ด้วยกำลังที่เหลือในตอนนี้ อย่างมากกัดฟันต้านทานได้อีกครึ่งชั่วยามเท่านั้น เนื่องเพราะเกร็งขึ้นใช้ตามหลักวิชาบ้วนลิ้วกุยจง ต้องเสื่อมสลายรวดเร็วอย่างยิ่ง แต่ทว่า หากไม่ใช้กำลังภายในอันเลิศพิสดารนี้ออกไป ก็ไม่มีปัญญาต่อต้านการกลุ้มรุมของยอดฝีมือถึงเก้าคนได้

พลังหนึ่งเดียวที่สามารถหนุนให้ชิ้วต้กไม่ท้อแท้ ก็คือความคิดถึงนาง มาตรว่านางบันดาลให้ชิ้วต้กแทบจะกลายเป็นคนพิการ แต่ชิ้วต้กไม่เคียดแค้นตำหนินางแม้สักน้อยนิด เนื่องเพราะหลงเข้าใจ นางมิได้จงใจทำดั่งนั้น

ความรักบันดาลให้ชิ้วต้กอโหสิแก่ทุกเรื่องราว สำหรับคนบางจำพวก ในโลกไม่มีอานุภาพใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าความรัก

สภาพการต่อสู้ยิ่งเลวร้ายลงไปกว่าเดิม เนื่องเพราะชิ้วต้กเสียสมาธิไปครุ่นคิดถึง

นาง แม้จะร่อแร่ใกล้เพลี่ยงพล้ำ ชิ้วต้กยังคงไม่อาจรวมสมาธิมาต่อต้านการกลุ้มรุม

เกี่ยวกับเรื่องของนางทั้งมวล ตอนนี้ปรากฏขึ้นในห้วงสมองชิ้วต้กอีกครา เนื่องเพราะในช่วงสุดท้ายของชีวิตที่มีอยู่อีกเพียงน้อยนิด ชิ้วต้กต้องการรื้อฟื้นความอบอุ่นขึ้นปลอบประโลมใจ

'บังเอิญเหลือเกินที่เราพบกับนางก็รักนาง ไม่มีน้ำใจใด ๆ จะรุนแรงเทียบเท่ากับที่เราได้เห็นนางเพียงปราดแรกแล้วเกิดขึ้น'

มุมปากชิ้วต้กมีรอยยิ้มเล็กน้อย แส้ม้ามือซ้ายตวัดขึ้น ปลายแส้ม้วนใส่กระบี่ของเที้ยปัง ตัวแส้จึงยืดตรงขึ้นต้านกระบวนท่าจู่โจมของลิ่มลิ้ม

กระบี่มือขวาเกร็งกำลังภายในออกกรีดเป็นวงกว้าง ประกายกระบี่แผ่ขึ้นเป็นกำแพงป้องกันอยู่ทางข้างกาย ต่อต้านแส้และกระบี่ของอีกห้าคนที่กระหน่ำมา ด้ามแส้ม้ากระแทกสู่ด้านหลัง ต่อต้านปลายแส้ของชิกแชเปียงโต้วตั้งคี้ไปอย่างสวยงาม แต่จิตใจยังคงครุ่นคิดไปไม่หยุดยั้ง

'ภายหลังนางบอกกับเรา ตอนนั้นนางก็ดูออกจากประกายตาเรา ว่าเรามีน้ำใจต่อนาง'

ในสภาพที่ร่อแร่คับขันใกล้จะเพลี่ยงพล้ำ ชิ้วต้กยังคงแย้มยิ้มครุ่นคิดด้วยความหวานดื่มด่ำ

'นับเป็นเรื่องพิสดารจริง ๆ ระหว่างเรากับนาง คล้ายดั่งมีกระแสจิตที่ตรงกัน อยู่ด้วยกันมิถึงครึ่งเดือน นางก็มอบทั้งมวลของนางแก่เรา เราก็ได้มอบทั้งมวลของเราแก่นางเช่นกัน เราสองคลอเคลียกันโดยมิเคยเหินห่าง นอกจากทุกเที่ยงคืนที่เราฝึกกำลังภายใน เนื่องเพราะบ้วนลิ้วกุยจงของเรายังฝึกไม่สำเร็จ แต่ละวันเป็นต้องปลีกเวลาช่วงหนึ่งออกมาฝึก แต่หลังจากเรามีนางแล้ว กระทั่งการฝึกฝีมือก็ไม่มีอารมณ์สนใจ

โอ...นี่เป็นชะตาชีวิต !'

สองเท้าของชิ้วต้กชาด้านสิ้นความรู้สึก ครึ่งท่อนล่างคล้ายดั่งมิใช่เป็นของตัวเองก็ปาน ชิ้วต้กฝืนยิ้มเล็กน้อย รวบรวมกำลังต่อต้านการกลุ้มรุมของอาวุธทั้งเก้าอีกกระบวนท่าหนึ่งคำนึงต่อไป

'มีวันหนึ่ง ยามเรากำลังฝึกฝีมือ นางพลันบุกเข้ามา มิทราบไฉนจึงได้ล้มลงไหล่นางพอดีกระแทกกับจุดเซียวเอียที่เอวเราโดยบังเอิญมิได้ตั้งใจ เราตอนนั้นอยู่ในวาระที่ฝึกถึงระดับคับขันไม่อาจเคลื่อนไหวสักน้อยนิด เมื่อถูกนางล้มลงกระแทกเช่นนั้น ครึ่งท่อนล่างของเราจึงชาด้านไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด... โอ แต่เรา

ไหนเลยตำหนินางได้ นางไม่รู้จักวิชาบู๊ นางย่อมไม่ทราบผลดีผลร้ายของเรื่องเช่นนั้น'

กระบี่ของซ่งเหล็งกงคล้ายเป็นสายฟ้าคะนองฝน พลันวูบเข้ามาทางด้านล่าง กรีดใส่เท้าขวาชิ้วต้กเป็นแผลยาวเชียะเศษ โลหิตสด ๆ ทะลักออกไปทันที

แต่ชิ้วต้กกลับไม่รู้สึกเจ็บปวดแม้สักน้อยนิด เนื่องเพราะเท้าไม่มีความรู้สึกใด ๆ หลงเหลืออยู่เลย กระบี่ยาวในมือตวัด ทะลวงฝ่าม่านแส้ออกไป เข้าใส่ทรวงอกเล่งจั๊วม้อเกาอย่างว่องไว

กระบี่นี้ หากร่างสามารถสะอึกไปเบื้องหน้าเพียงเชียะเศษ เล่งจั๊วม้อเกาก็ต้องเสียชีวิตกับปลายกระบี่แน่นอน แต่ทว่า ร่างของชิ้วต้กไม่อาจเคลื่อนไหวจากที่ ปลายกระบี่จึงไม่มีปัญญาสัมผัสเป้าได้

เล่งจั๊วม้อเกาแค่นหัวร่อด้วยเลศนัยอีกครา พลันร้องเสียงแหลมเล็ก

"สหายยังรอกระไร ? สองเท้าถูกคนทำลายไปแล้ว มีชีวิตก็จะมีความหมายใด ? จัดการกับตัวเองเสียแต่เนิ่น ๆ เถิด"

ชิ้วต้กหน้าเครียดเย็นชา รั้งกระบี่กลับมาป้องกันตัวเอง กลับได้ยินเล่งจั๊วม้อเกาแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ตอนนี้ท่านขอมทิ้งกระบี่ งอมือให้จับกุมโดยไม่ต่อต้าน ม้อตั๊วเอี๊ยอาจจะยังเห็นแก่หน้าของม่วยม่วยเรา ให้ท่านได้มีซากสมบูรณ์ก็ได้"

วาจานี้ของเล่งจั๊วม้อเกาพอเปล่งไป ชิ้วต้กสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ งุนงงเพียงวูบเดียว ที่ไหล่ก็ถูกแส้ของโต้วต้งคี้กระหน่ำเป็นแผลยาว

"บอกกับท่าน ให้ท่านได้ตายโดยไม่โง่งมงาย กอเปียก็คือม้อเปีย ม้อเปียก็คือม่วยม่วยร่วมสายโลหิตของเรา !"

เสียงกราดเกรี้ยวของเล่งจั๊วม้อเกา บันดาลให้ชิ้วต้กเย็นวาบไปทั้งตัว สยิวกายเฮือกใหญ่มือจึงเชื่องช้าไปชั่ววูบ อกซ้ายถูกกระบี่ของเที้ยปังกรีดเป็นแผลยาว โลหิตทะลักออกมาทันที เสื้อสีเขียวกลายเป็นแดงฉานแล้ว

เล่งจั๊วม้อเกาแผดหัวร่อด้วยความลำพองแล้วตวาด

"ผู้แซ่ชิ้ว ตอนนี้ท่านเข้าใจแล้วกระมัง ?"

ชิ้วต้กที่ถูกกระหน่ำจนเป็นแผลฉกรรจ์แทบทั่วร่าง เจ็บปวดรวดร้าวจับจิตใจ แต่ที่ปวดแปลบยิ่งกว่าบาดแผล กลับเป็นที่หัวใจ

ตอนนี้นับว่ากระจ่างแล้ว สตรีที่หลงรักจนลึกซึ้งงมงาย และเข้าใจว่านางก็รักตนจนงมงายเช่นกัน ถึงกับเป็นสายที่ศัตรูใช้ไปประทุษร้ายตน !

'ที่แท้เป็นแผนการของผู้อื่นวางมาประทุษ ที่แท้นางมิได้รักเรา ที่นางบันดาล

ให้เราพิการก็มิใช่บังเอิญ เราไฉนโง่เขลาปานนั้น ยามนางกระตุ้นเตือนให้เราไปจากนางเพื่อหาทางรักษาด้วยน้ำตา ยังบอกว่านางต้องรอเรานั้น เราถึงกับตื้นตันจนน้ำตาหลั่งไหล...'

ชิ้วต้กขบกรามแนบแน่น โลหิตจากโคนฟันไหลออกมาเป็นทาง ใบหน้ามีหยาดน้ำชุ่มโชก โดยมิทราบเป็นเหงื่อหรือน้ำตา ตอนนั้นพลันรู้สึกท้อแท้ทอดอาลัย ความจริงที่ยังกัดฟันกระเสือกกระสนต่อต้าน ตอนนี้สูญเสียพลังดิ้นรนหมดสิ้นแล้ว ชั่วเวลาเพียงพริบตา ร่างถูกกระบี่ไปอีกสามแผล

ตลอดร่างของชิ้วต้กชุ่มโชกไปด้วยโลหิตแล้ว หัวใจของชิ้วต้กก็คล้ายมีคนใช้มีดปลายแหลมกรีดทีละแผล การกระทบกระเทือนใจที่ใหญ่หลวงครั้งนี้ ออกจะอำมหิตจนโหดเหี้ยมเกินไป

'สวรรค์... ท่านไฉนต้องให้เราได้ทราบเรื่องเหล่านี้ เรายินดีถูกหลอกลวงจนตายไป ก็ไม่ยินยอมทนความเจ็บช้ำทรมานของตอนนี้'

ลมปราณชิ้วต้กยิ่งไม่ปะติดปะต่อ กระบวนท่าก็ยิ่งเปะปะวุ่นวาย ไม่มีทางที่จะต้านทานการจู่โจมอันกราดเกรี้ยวอำมหิตของเก้ายอดฝีมือได้อีกแล้ว

เล่งจิ๊วม้อเกาตวัดปลายแส้เข้ามา ฟาดใส่ใบหน้าชิ้วต้กฉาดใหญ่จนเป็นทางยาว โลหิตซึมออกมาทันที

ตอนนี้ ร่างชิ้วต้กถูกจู่โจมเป็นบาดแผลถึงหลายสิบแห่งแล้ว แต่ยังคงไม่ทอดทิ้งโอกาสดิ้นรนครั้งสุดท้ายเด็ดขาด นี่มิใช่เพราะยังมีความรักอาลัยเรื่องราวในโลก เนื่องเพราะที่โลกให้แก่ชิ้วต้กมีแต่ความอำมหิตโหดเหี้ยม แน่นอน นี่ก็เป็นชิ้วต้กแส่หามาเอง

แต่สัญชาตญาณรักชีวิตที่กระตุ้น ยังคงบันดาลให้ชิ้วต้กกระเสือกกระสนสุดแรง ต่อต้านการจู่โจมอันหักโหมอำมหิตของเก้ายอดฝีมือ แต่พอนึกถึงนาง หัวใจต้องปวดแปลบราวถูกกรีดเฉือนอีกครั้ง

ความเจ็บช้ำใจ บันดาลให้ชิ้วต้กลืมบาดแผลที่เกลื่อนไปทั้งร่าง แต่เนื่องจากลมปราณไม่ปะติดปะต่อ ชิ้วต้กก็ย่อมเข้าใจ มีชีวิตอยู่อีกไม่นานเท่าใดแล้ว

แส้ม้าในมือซ้ายซ้ำไปวูบเดียว ซึ่งก็เป็นช่องว่างที่สุดยอดฝีมือไม่ยอมปล่อยผ่านโดยง่ายดาย สองกระบี่อวงเอียซังเกี่ยมกระหนาบเข้ามาอย่างว่องไว กรีดใส่ทรวงอกเบื้องซ้ายและท้องอีกสองแผลทันที

เวลานั้น ต่อให้ชิ้วต้กมีปณิธานยิ่งใหญ่ กำลังขวัญเข้มแข็งปานใด ก็ถูกทรมานจนแทบพังทลายหมดสิ้นแล้ว

หนึ่งเดียวที่ยังบันดาลให้ชิ้วต้กไม่อาจเลือนลืม คือเรื่องที่ต้องมาตายกับมือ

ของพวกเหล่าร้าย ซึ่งออกจะไม่คุ้มเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อสมาธิรวนเร กลางหลังถูกกรีดเข้าอีกกระบี่หนึ่ง หากมิใช่มีกำลังภายในถึงระดับสุดยอด เปลี่ยนเป็นผู้หนึ่งผู้ใด น่ากลัวไม่มีทางกัดฟันทนทานต่อไปได้อีกแล้ว

ความเจ็บช้ำและอยุติธรรม บันดาลให้ชิ้วต้กรู้สึกเศร้าเสียใจอย่างแท้จริงเป็นคราแรก คำนึงกับตัวเอง

'ต้องไม่มีผู้ใดสามารถล่วงรู้ความเป็นจริงของเรื่องราวคราวนี้ คนทั้งมวลต่างต้องเข้าใจเราตายกับฝีมือชิกเกี้ยมซาเปียง แต่ทว่า มีผู้ใดทราบ เรากลับตายด้วยมือสตรีนางหนึ่ง... สตรีที่ไม่มียางอาย และไม่มีน้ำใจแม้สักน้อยนิด'

ความเข้มแข็งของชิ้วต้กพังทลายไปจนกลายเป็นท้อแท้ ตอนนั้น ได้ยินเล่งจั๊วม้อเกาแผดหัวร่อด้วยความลำพองแล้วตวาด

"ผู้แซ่ชิ้ว ยังมีเรื่องราวใดไม่เสร็จสิ้น ฉวยโอกาสที่ท่านยังมีลมหายใจเฮือกสุดท้าย รีบบอกมาเถิด เราเห็นแก่หน้าม่วยม่วยประเสริฐผู้นั้น อาจบางทีจะยอมกระทำแทนท่านสักเรื่องหนึ่ง หากยังไม่บอกมา เฮอะ เฮอะ น่ากลัวท่านก็ไม่..."

ในชั่วชีวิตชิ้วต้ก ไหนเลยเคยถูกนางเยาะเย้ยเยี่ยงนี้

ที่บันดาลให้ชิ้วต้กเดือดดาลไม่อาจระงับ คือคำเยาะเย้ยของฝ่ายตรงข้ามโดยไม่มีความเกรงกลัวตนเลยสักน้อยนิด จึงรวบรวมพลังครั้งสุดท้าย ตวาดแล้วสะบัดมือขวา ซัดกระบี่ออกไปใส่เล่งจั๊วม้อเกาสุดแรง

เล่งจั๊วม้อเกาจะอย่างไรก็นึกไม่ถึง ชิ้วต้กจะมีไม้ตายเยี่ยงนี้ รอจนเมื่อมันรู้ตัวประกายกระบี่ก็มาถึงคอหอยมันแล้ว เป็นการพุ่งด้วยความเร็วสุดเปรียบประมาณนี่เป็นกระบี่สุดท้ายของอัจฉริยะสุดยอดในบู๊ลิ้มยุคนี้ เป็นอานุภาพยิ่งใหญ่น่าตระหนกเพียงใด เห็นชัดว่า เล่งจั๊วม้อเกาต้องถูกสังหารด้วยกระบี่นี้เป็นแน่แท้

ทันใด เสียงตังดังสนั่นหวั่นไหว ที่แท้จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอีสะบัดกระบี่เข้าจู่โจมใส่ไหล่ซ้ายของชิ้วต้ก เมื่อเห็นชิ้วต้กพุ่งกระบี่ด้วยอานุภาพปานนั้น จึงรีบพลิกตัวกระบี่ออกไปฟันใส่กระบี่ที่ใกล้จะสัมผัสคอหอยเล่งจั๊วม้อเกาสุดแรง

แต่แม้เช่นนั้น ด้วยพลังฝีมือเยี่ยมยอดของจ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอี ยังคงไม่อาจฟันกระบี่ของชิ้วต้กร่วงหล่นลงกับพื้นได้ เพียงสามารถฟันเบนออกจากเป้าไปเล็กน้อยเท่านั้น

ความเร็วอันรุนแรงของกระบี่ที่พุ่งไป ถูกฟันจนชะลอลงไปเล็กน้อย เล่งจั๊วม้อเกาถือโอกาสนั้นหงายร่างหลบ เสียงควับของกระบี่พุ่งเฉียดก้านคอออกไป เพียงเบน

อีกเล็กน้อย เล่งจั๊วม้อเกาไหนเลยมีชีวิตอยู่ ?

เมื่อมันเรียกขวัญที่กระเจิดกระเจิงกลับมาได้ ปรากฏเหงื่อกาฬแตกโซมร่างจนชุ่มโชกแล้ว

จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีก็ตระหนกจนหน้าถอดสี มันที่ทุ่มเทกำลังสุดแรง ฟันเข้าใส่กระบี่ชิ้วต้กที่พุ่งออกจากมือ ถึงกับถูกพลังสะท้อนจนข้อมือปวดชา ต้องขวัญเสียต่อพลังภายในของชิ้วต้กยิ่งนัก

ในเวลาพริบตาเดียวกัน ชิ้วต้กที่รวบรวมกำลังพุ่งกระบี่ออกไปสุดแรง แส้ม้าในมือซ้ายจึงย่อมชะงักชั่ววูบ เมื่อเยี่ยงนั้น การป้องกันจึงสูญสิ้น ภายในสถานการณ์เช่นนี้ ไหนเลยมีโอกาสให้หยุดยั้งแม้สักน้อยนิด ชิ้วต้กกระทั่งยังมิทันเห็นชัดว่ากระบี่พุ่งถูกม้อเกาหรือไม่ อวงเอียซังเกี่ยม ปาซัวเกี้ยมแขะ แชเพี้ยเกี่ยม ฮ้อซู-ซังเกี่ยม วังเจ็กเม้ง แปะโป่วปวยฮวยลิ่มคีเจ็ง ชิกแชเปียงโต้วต้งคี้ ระดมห้ากระบี่สองแส้ กระหน่ำเข้าใส่ดุจดั่งพายุฝนโหมทำลาย

แผ่นฟ้าแผ่นดินยังคงไร้เดือนดาวจนเลือนราง ปักษาราตรีในป่าเขาร่ำร้องดั่งไว้อาลัยต่ออัจฉริยะสุดยอดแห่งยุคที่ต้องตายอย่างอเนจอนาถ

รอจนเมื่อเล่งจั๊วม้อเกาเรียกขวัญคืนมาได้ ชิ้วต้กขาดใจตายไปแล้ว เกียรติภูมิและความอัปยศของมวลหมู่มนุษย์ ไม่กระทบกระเทือนถึงท่านอีกเลย

เงียบงันไปชั่วครู่

เล่งจั๊วม้อเกาพลันแผดหัวร่อเสียงพิกล สะอึกปราดเข้าไปหา ฟาดแส้คู่มือของมันโบยใส่ซากศพชิ้วต้กสุดแรง

แส้ของมันหลอมขึ้นจากเหล็กกล้า บวกกับกำลังภายในที่น่าตระหนก แส้นี้ไหนเลยมีน้ำหนักต่ำกว่าหนึ่งพันชั่งได้

โลหิตสด ๆ ยังอุ่นอยู่ กระจายออกไปในบริเวณกว้างไกล แขนซ้ายของชิ้วต้กถูกแส้ม้อเกาฟาดขาดจากร่าง...

เล่งจั๊วม้อเกาตวัดปลายแส้ แขนขาดของชิ้วต้กถูกม้วนเข้าหาตัว มันตะปบมือซ้ายคว้าไว้ แผดหัวร่อด้วยทีท่าลำพองจนเสียดหูยิ่ง

ซ่งเหล็งกงขมวดคิ้วเล็กน้อย เน้นเสียงหนัก ๆ

"ผู้แซ่ชิ้วตายไปแล้ว ม้อเฮียไยต้องย่ำยีซากสังขารมันด้วย ?"

ซ่งเหล็งกงที่มีคุณธรรมดีงามมาชั่วชีวิต เมื่อครู่ฟังวาจาของเล่งจั๊วม้อเกาพอจะทราบคร่าว ๆ แล้วว่า ก่อนหน้าเหตุการณ์วันนี้ เล่งจั๊วม้อเกาใช้เล่ห์อุบายไปทำร้ายชิ้วต้ก จึงบันดาลให้ชิ้วต้กไม่สามารถยืนหยัดทรงกาย

ดังนั้นเอง จึงรู้สึกละอายใจเล็กน้อย แต่พฤติการณ์ในหลายปีนี้ของชิ้วต้ก ยิ่งเสียดแทงจิตใจให้ท่านที่มีคุณธรรมต้องเคียดแค้นชิงชัง อย่าว่าแต่ผู้ริเริ่มให้ร่วมกำลังกันกำจัดชิ้วต้กก็คือตัวท่าน หลังจากใคร่ครวญเพียงเล็กน้อย ท่านก็ไม่คำนึงถึงความละอายใจ ที่มาร่วมมือกลุ้มรุมต่อคนพิการครึ่งท่อนร่าง

ตอนนี้เมื่อเห็นพฤติการณ์ของม้อเกา ยิ่งไม่พอใจจึงได้ส่งเสียงทักท้วงไป

ม้อเกาแผดหัวร่อกล่าว

"ผู้แซ่ชิ้วก่อกรรมทำเข็ญต่อชนชาวแนวเดียวกัน มิทราบในวงพวกนักเลงมีครอบครัวที่ถูกเจ้าผู้นี้ทำร้ายจนบ้านช่องพินาศผู้คนย่อยยับไปเท่าใด ข้าพเจ้าแค้นที่ไม่สามารถกินเนื้อของมัน นอนบนหนังของมัน... วันนี้ ในเมื่อพวกเราเฮียตี๋กำจัดมันไปได้ มิทราบมีชนชาวบู๊ลิ้มมากน้อยเท่าใดที่ต้องปรบมือด้วยความปีติ ข้าพเจ้ากลับมีความเห็นขอเสนอ พวกเราทั้งหลายจัดการแยกสังขารมันให้ย่อยยับ แต่ละคนนำกลับไปชิ้นหนึ่ง ให้แก่น้องพี่ในวงพวกนักเลงได้เห็น และก็ให้น้องพี่ทั้งหลายพลอยได้ปีติยินดีด้วย"

มันกล่าวติดต่อตามกันด้วยถ้อยคำฉะฉานแคล่วคล่อง ถึงกับไม่มีความละอายแม้สักน้อยนิด

พวกฮ้อซูซังเกี่ยม แปะโป๋วปวยฮวยที่ต่างมีความเคียดแค้นชิงชังชิ้วต้กลึกซึ้งเมื่อได้ยินจึงสนับสนุนทันที

ส่วนพวกอวงเอียซังเกี่ยม จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอี ชิกแชเปียงโต้วต้งคี้ไม่มีความเห็นต่อเรื่องนี้อย่างไร แต่เมื่อได้คิด หากนำเศษอวัยวะของชิ้วต้กกลับไปในดินแดนของตน ศักดิ์ฐานะในบู๊ลิ้มก็ต้องสูงขึ้นกว่าเดิมเป็นแม่นมั่น

ดังนั้นเอง พวกมันจึงไม่คัดค้าน

วังเจ็กพ้งถูกบิดแขนขวาหักไป ความอาฆาตแค้นทั้งเก่าและใหม่ประดังจนสืบเท้าก้าวเข้าหา ชิงกระบี่ในมือวังเจ็กเม้งผู้พี่ ฟันฉับลงไปใส่แขนขวาชิ้วต้กแล้วเสียบปลายกระบี่ขึ้นชูเสมอหน้า ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"เราจะรักษากระดูกของเจ้าผู้นี้ไว้ในตระกูล ถ่ายทอดต่อ ๆ ไปทุกรุ่น ให้ซากศพมันเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ปีก็ไม่อาจต่อสมบูรณ์ ฮา ฮา นี่จึงผ่อนคลายความอาฆาตแค้นของเราได้"

วังเจ็กพ้งฟันลงอีกกระบี่พลางตวาด

"ท่านทั้งหลายยังรอกระไร ? ลงมือเถิด"

ชั่วพริบตา ซากศพของชิ้วต้กจึงถูกฟาดฟันจนมือเท้ากระจัดกระจายออกไป

ปาซัวเกี้ยมแขะถอนใจยาว หันกล่าวกับแซเพี้ยเกี่ยม

"เรื่องราวเป็นถึงเช่นนี้แล้ว ยังจะมีวาจาใดว่ากล่าว..."

ท่านเป็นคนมีอัธยาศัยนุ่มนวล ไม่ต้องการแสดงความโดดเด่นเป็นพิเศษในหมู่พวกเหล่านี้ ยิ่งไม่ต้องการถูกผู้คนเข้าใจว่า ท่านมารยาเป็นมีมุทิตาการุณย์ จึงพลอยฟันเข้าใส่ซากสังขารชิ้วต้กกระบี่หนึ่ง

กลิ่นคาวโลหิตอันฉุนเฉียว กระจายไปในวิกาลของฤดูใบไม้ร่วงที่มีลมแรงจนไกลอย่างยิ่ง ไกลอย่างยิ่ง

ทันใด มีเสียงแค่นหัวร่อแว่วมาจากในป่าด้านข้าง แล้วเสียงเย็นยะเยียบที่ผู้คนต้องหวาดหวั่นดังตาม

"อำมหิตมาก"

เล่งจิ๊วม้อเกาตวาดคำ "ผู้ใด" สุดเสียง มิได้เหลียวหลังก็ถีบเท้าพุ่งย้อนกลับเข้าไปในป่าด้วยความเร็วดั่งสายฟ้า

สิบคนนี้ ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้ม เมื่อได้ยินเสียงต่างทะยานกายพุ่งเข้าไปในป่าแทบพร้อมกัน

ซ่งเหล็งกงยังคงยืนตัวตรงกับที่ เหม่อมองดูซากศพชิ้วต้กด้วยความรู้สึกสะทกสะท้อนยิ่งนัก

เรื่องนี้เป็นท่านริเริ่ม แต่ท่านคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด ผลของเรื่องจะอำมหิตจนน่าอนาถปานนี้

มาตรว่าท่านไม่พอใจพฤติการณ์ของชิ้วต้กเป็นที่สุด แต่บัดนี้ เมื่อเห็นอัจฉริยะที่ถูกบู๊ลิ้มถือเป็นอสรพิษ ถือเป็นวายร้าย ถูกกระหน่ำจนซากสังขารแหลกเละกลับ ดดเกิดความสมเพชมิได้

ด้านข้างเป็นซากอาชาแสนรู้ที่ภักดี โลหิตของมันก็กระจายออกไปจนเนืองนองทั่งบริเวณ

ในป่ามีเสียงชายเสื้อปะทะลมดังสับสน เสียงตวาดถามอึงอล

ลมวิกาลเย็นยะเยียบ โชยพัดกิ่งไม้ใบหญ้าไหวอยู่ซู่ซ่า ดุจดั่งคร่ำครวญหวนให้ต่อผู้ตาย

ซ่งเหล็งกงขบกรามตัดสินใจ วิ่งไปอุ้มซากศพชิ้วต้กที่เหลือแต่ลำตัวและศีรษะขึ้นโดยไม่คำนึงว่าโลหิตจะแปดเปื้อนเสื้อสะอาดของท่าน

เหลือบมองรอบข้างแวบหนึ่งแล้วสะกิดปลายเท้าพุ่งตัว โลดละลิ่วลงจากเขาไปดั่งเหินบิน

เล่งจั๊วม้อเกาที่พุ่งตัวเข้าไปในป่า ก่อกวนเหล่าปักษาจนแตกตื่นโบยบินกันวุ่นวายไปทั่ว

มันหยุดกายอยู่บนคบไม้ใหญ่ กระโดดโลดแล่นด้วยความแคล่วคล่องว่องไว แส้ยาวในมือสะบัดฟาดจนกิ่งใบไม้กระจัดกระจาย แต่ทว่า นอกจากปักษาโบยบินจากรวงรังด้วยความแตกตื่นแล้ว ไม่มีปฏิกิริยาอื่นใดอีกเลย

ตอนนั้น อวงเอียซังเกี่ยม ฮ้อซูซังเกี่ยม และจ้อชิ้วซิ่งเกี่ยม ปาซัวเกี้ยมแขะ ก็พากันทะยานกายตามเข้ามาถึง ม้อเกาจึงส่งเสียงหนัก ๆ

"พวกเรากระจายกันออกค้นหา"

ชิกแชเปียงโต้วต้งคี้ตวาดเสียงก้อง

"สหาย หากเป็นคนจงเสนอหน้าออกมาปรากฏ อย่าได้หดหัวหดหางดั่งมุสิก"

แต่ในป่าทึบยังคล้ายไม่มีร่องรอยผู้คนดั่งเดิม มาตรว่าฝีมือบู๊ลิ้มทั้งหลายจะใช้วิชาตัวเบาเลอเลิศออกเสาะค้น แต่ยังคงไม่ได้ร่องรอยผู้ใดแม้แต่เงา

เล่งจั๊วม้อเกาแผดด่าในใจ สะบัดแส้ฟาดไปตามกิ่งไม้ใบหญ้าตลอดเวลา ชั่วครู่จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมพุ่งย้อนกลับมากล่าว

"หาไม่พบก็แล้วกันไปเถิด เพราะอย่างไรพวกเราก็ไม่กังวล"

ที่มันครุ่นคิดก็ถูก เพราะเรื่องนี้อย่างไรย่อมต้องประกาศให้กับบู๊ลิ้ม มีคนมาทราบก่อนก็จะเป็นไร

แต่ม้อเกาหาได้เป็นเช่นนั้นด้วยไม่ เพราะเรื่องนี้ยังมีเลศนัยบางประการที่มันไม่ปรารถนาให้ผู้อื่นล่วงรู้ ดังนั้นจึงส่งเสียงดัง ๆ

"ถูกต้อง คาดว่ามันอย่างมากก็เป็นเพียงมุสิกที่มิกล้าเห็นคน"

จบคำทะยานกายออกจากป่าไปก่อน แต่สภาพทางนอกป่าในตอนนี้กลับไม่เป็นเช่นดั่งตอนที่พวกมันผละไป

เล่งจั๊วม้อเกาพบเห็นก่อน ซากยับเยินของชิ้วต้กมิได้อยู่ในที่เดิม หายสาบสูญไปแล้ว มันต้องอุทานด้วยความแตกตื่น พุ่งปราดไปสุดแรง พลันเหลือบเห็นบนตัวม้ามีอักษรเขียนด้วยโลหิตอยู่แถวหนึ่ง

'อีกสิบปีให้หลัง หนี้โลหิตชำระด้วยโลหิต'

สีหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวเผือดขาว มือซ้ายที่กำซากสังขารของชิ้วต้กสั่นระริกด้วยความพลุ่งพล่านหวาดหวั่น

รอจนคนอื่น ๆ เมื่อมาเห็นอักษรแถวนั้น สีหน้าท่าทีต่างก็เป็นเช่นเดียวกับม้อเกา ต่างถามในใจ 'อักษรนี้เป็นผู้ใดเขียน ?' พลันได้ยินชิกแชเปียงโต้วต้งคี้ร้อง

สุดเสียง

"แชเพี้ยเกี่ยมซ่งได้เฮี้ยบเล่า ?"

ฤดูใบไม้ผลิของกังหนำ สีสันสดใสตระการ ฤดูใบไม้ร่วงของกังหนำ ก็ไม่แห้งหดหู่

(กังหนำ เป็นดินแดนแถบใต้ลำน้ำแยงซีเกียง อุดมสมบูรณ์และเจริญที่สุดของประเทศ)

ฟ้าแจ่มใสอากาศเย็นสบาย บนทางหลวงที่เลียบลำน้ำอุ้งฮ้อไปม่วยเล้ง มีฝุ่นกระจายเป็นทางยาว เมื่อใกล้จึงเห็นเป็นม้าพ่วงพีฝูงหนึ่ง ปากม้ามีฟองปลิวกระจาย แต่คนบนหลังม้ากลับปลอดโปร่งเยือกเย็น คล้ายไม่แยแสเรื่องห้อม้าระยะยาวไกลนี้สักน้อยนิด แต่ประหลาดที่ว่า ผู้ขับขี่ต่างขมวดคิ้วนิ่วหน้า คล้ายมีความในใจอันหนักอึ้งก็ปาน

ผู้คนที่สัญจรบนทางหลวง เมื่อเห็นม้าพ่วงพีทั้งฝูงวิ่งมาแต่ไกล ต่างลนลานหลบหลีกออกไป พร้อมทั้งครุ่นคิดด้วยความคลางแคลงสงสัย มิทราบคนทั้งกลุ่มนี้มีความเป็นมาเยี่ยงไร ?

เนื่องเพราะผู้ขับขี่ทั้งกลุ่มมิเพียงแต่งกายพิกลเท่านั้น ยังมีบุรุษสตรี สะพายอาวุธสะดุดตา ในดินแดนกังหนำที่สวยงามสันติ มามีขบวนคนเช่นนี้ จึงสะดุดตาเป็นพิเศษ

ทันใด อีกปลายหนึ่งของทางหลวงมีเสียงกึกก้องขานยาวแว่วมา

"จิ้นบู๊ (จรรโลงบู๊)... เอี๊ยงอุย (แสดงอำนาจ)..."

คนสัญจรในทางหลวงที่คลุกคลีอยู่กับวงพวกนักเลงมานาน เพียงได้ยินก็ทราบ

นั่นคือเสียงประกาศของคนงานสำนักคุ้มกันภัยจิ้นบู๊เปียเก็กในเมืองตั้งเจียง ซึ่งเป็นสำนักคุ้มกันภัยใหญ่ที่สุดของดินแดนกังหนำ

บรรดาคนบนหลังม้าเพียงเหลียวมองกันแวบเดียว ยังคงเร่งม้าห้อต่อไป เห็นชัดว่าจะฝ่าเข้าในขบวนรถคุ้มกันภัยของจิ้นบู๊เปียเก็กแล้ว

ดังนั้นเอง ผู้ที่ชมชอบดูเรื่องราวพากันหยุดเท้า ส่งเสียงให้แก่กัน... "มีเรื่องครึกครื้นให้ดูแล้ว"

ควรทราบว่า กฎในวงพวกนักเลง นอกจากขบวนขุนนางหรือกองทหารแล้ว แม้นับว่าเป็นพ่อค้าวาณิชที่เดินทางกันกลุ่มใหญ่ หากพบเห็นขบวนรถคุ้มกันสินค้าของเปียเก็ก ส่วนมากจะหลบออกให้ตั้งแต่ไกล ไม่เคยมีผู้ใดฝ่าเข้าไปในขบวนรถเลย เพราะคนเดินทางไม่ต้องการแส่หาเรื่องยุ่งยากมากความก็จริง อีกประการหนึ่งคือยุคนั้นสำนักคุ้มกันภัยมีอิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่ ไปก่อกวนขบวนรถสินค้าให้กระจายออกไป เป็นการฝ่าฝืนกฎสำคัญที่สุดของพวกมัน จะต้องแตกหักกับท่านอย่างแน่นอน

ผู้ขับขี่อาชาพ่วงพีทั้งกลุ่มนี้ ดูไปพอจะรู้ว่ามีน้ำหนักอยู่บ้างก็จริง แต่ปวยฮังเกี่ยม (กระบี่รุ้งบิน) ตู้มั่งเพ้งประมุขจิ้นบู๊เปียเก็ก นับเป็นยอดคนที่ตึงมือภายในดินแดนกังหนำ บรรดาเปียซือในอำนาจของท่านก็ล้วนแล้วเข่อหยิ่งจนผยองลำพอง ไหนเลยยินยอมปล่อยให้ผู้อื่นไปก่อกวนขบวนรถสินค้ามัน

ดังนั้นเอง ผู้ที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงนานวันต่างทราบ วันนี้ต้องได้เห็นเรื่องครึกครื้นแน่ จึงพากันหยุดดูด้วยจิตใจกระตือรือร้น

มิคาด ความเป็นจริงกลับหาได้เป็นเช่นนั้นไม่

ม้าพ่วงพีทั้งฝูงมิหยุดเลยสักน้อยนิด ห้อตะบึงเข้าไปดุจพายุ

คนงานของจิ้นบู๊เปียเก็กเมื่อเห็น โทสะพลุ่งขึ้นจริง ๆ ต่างเลิกคิ้วถลึงตาหมายจะแผดด่า

คนงานแซ่ซิมผู้หนึ่งซึ่งอยู่กับจิ้นบู๊เปียเก็กมาเนิ่นนานจนเป็นคนสำคัญผู้หนึ่ง ปกติมีเพลิงโทสะรุนแรงอย่างยิ่ง เมื่อเห็นฝูงม้าจะทะลวงเข้าใส่ขบวนรถสินค้ามัน จึงต้องแผดด่าในใจว่า 'เจ้าพวกเลวร้ายเบื่อหน่ายชีวิต' พออ้าปากหมายจะด่า พลันเหลือบเห็นใบหน้าสองคนบนหลังม้าต้องตระหนกจนใจหายวาบ รีบเม้มปากกลืนวาจากลับไปทันที

มันหดคอรำพึงกับตัวเอง

"ยังเป็นเราแซ่ซิมมีบุญวาสนายิ่งใหญ่ นับว่ายังจำตัวสำคัญนี้ได้หลายคน เฮอะ หากแม้นเราด่าไป เราก็ต้องมีเรื่องสนุกจนสุดแสนทรมานทีเดียว"

แต่คนงานอีกผู้หนึ่งน่ากลัวยังมีความรอบรู้ไม่กว้างขวางเพียงพอ มิแยกแยะผิดถูกชั่วดีก็แผดด่าสุดเสียง

"เดียรัจฉาน เดินทางไม่ได้พกนัยน์ตามาด้วยหรือไร ?"

คำด่ายังมิทันสิ้นเสียง ผู้ขับขี่คนหนึ่งพลันสะบัดแส้ยาวฟาดฉาดเข้าใส่มันจนปลิวกระเด็นออกจากหลังม้า ร่วงฟาดลงบนพงหญ้าข้างทาง

ขบวนรถจึงวุ่นวายไปเล็กน้อย

ขบวนอาชาพ่วงพีก็ย่อมถูกขวางได้ ผู้ขับขี่ต่างหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ จับตาเย็นชามองคนงานของเปียเก็กที่ปั่นป่วนวุ่นวาย แผดร้องและก่นด่า มีบ้างยังชักอาวุธออกมาเตรียมลงมือ

ผู้แซ่ซิมระงับใจให้เยือกเย็น กวาดตาของมันไปมา มองหน้าผู้ขับขี่บนอาชาพ่วงพีจนทั่วถ้วน อดมิได้ต้องกลืนน้ำลายลงปลอบขวัญ ปาดเหงื่อบนหน้าผากพลางร้องในใจ

'สวรรค์ ที่แท้พากันมาครบตัวทีเดียว'

ตอนนั้น คนงานและเปียซือต่างชักอาวุธออกมากันครบมือ มีบ้างกระตุกบังเหียนม้าวกกลับ เตรียมจะไปรายงานให้กับเปียซือที่คุ้มกันขบวนสินค้าครานี้คือเล้าเตี้ยก๊ก จี๊จงอุน ความจริงพวกมันที่มีอาชีพนี้ นัยน์ตาต่างกระจ่างแจ่มใส ไหนเลยดูไม่ออก ผู้คนกลุ่มนี้ยากจะตอแย เพียงแต่พวกมันยังมิทราบ คนทั้งกลุ่มนี้เป็นผู้ใดเท่านั้น

ขบวนรถนี้มีถึงสิบกว่าคัน แสดงว่าคุ้มกันสินค้าสำคัญ ทุกผู้คนจึงตื่นเต้นอย่างยิ่ง กลัวว่าผู้มาจะชิงสินค้ามัน แต่ยังมิเชื่อ มีผู้ใดกล้าชิงสินค้าในเวลากลางวันต่อหน้าผู้คนสัญจรไปมามากหลาย

ในขณะที่ฝ่ายสำนักคุ้มกันภัยกระเหี้ยนกระหือจะลงมืออยู่นั้น ผู้แซ่ซิมดูออกว่าเป็นเรื่องราวเลวร้ายแล้ว ลนลานร้องสุดเสียง

"น้องพี่ทั้งหลายอย่าได้ลงมือ พวกท่านคือชิกเกี่ยมซาเปียง"

บรรดาคนงานที่งุนงงสงสัย ว่าปกติผู้แซ่ซิมมีอารมณ์ร้ายโทสะรุนแรงกว่าทุกผู้คน ไฉนวันนี้มากล่าวห้ามปรามได้ แต่พอได้ยินคำชิกเกี่ยมซาเปียง ต่างหวาดหวั่นขวัญฝ่อ ความกระเหี้ยนกระหือปลาสนาการหมดสิ้นทันที

ตรงกับคำ 'นามของคน เงาของไม้' จริง ๆ ชิกเกี่ยมซาเปียงมีชื่อเสียงในวงพวกนักเลงกระเดื่องเกรียงไกรยิ่ง ประมุขใหญ่ของจิ้นบู๊เปียเก็กคือปวยฮ้งเกี่ยมตู้มั่งเพ้งก็เป็นศิษย์ของแซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกงแห่งชิกเกี่ยมซาเปียง เท่าที่จิ้นบู๊เปียเก็ก

สามารถผงาดเป็นเด่นในดินแดนกังหนำ จะมากจะน้อยก็อาศัยบุญบารมีของแซเพี้ย-เกี่ยมซ่งเหล็งกงผู้เป็นอาจารย์คุ้มครอง

พริบตานั้น บรรยากาศคล้ายผนึกแข็งตัวไป มีแต่เสียงฝีเท้าม้าที่เคาะกับพื้นด้วยความกระสับกระส่าย ขู่ขวัญทุกผู้คนให้ตื่นเต้นกว่าเดิม

ชิกเกี่ยมซาเปียงยังคงหน้าบึดเบี้ยวเขียวคล้ำดั่งเดิม ผู้แซ่ซิมเหลือบมองคนที่ฟาดแส้ของมันใส่พวกพ้องจนปลิวกระเด็นจากหลังม้าลงไปในพงหญ้า คือเล่งจั๊ว-ม้อเกาผู้ยิ่งใหญ่ของจิ๊ดกัง ต้องหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กระตุกบังเหียนม้าเบา ๆ ให้ออกจากนอกวง เรื่องนี้มันไม่มีอำนาจตัดสินใจ จำต้องไปถามความเห็นจากเปียซือผู้เป็นหัวหน้าขบวน

ที่แท้เล้าเตี้ยก๊กกับจี๊จงอุน ปกติวางก้ามใหญ่โตยิ่งนัก กอปรกับถือดีในเกียรติภูมิสูงส่งของจิ๋นบู๊เปียเก๊กในดินแดนกังหนำ แน่ใจต้องไม่มีผู้ใดกล้าบังอาจมาชิงขบวนรถ

ดังนั้น พวกมันถึงกับทอดระยะอยู่ทางด้านหลังจนไกลโข ไม่สนใจต่อขบวนรถโจสิบกว่าคันสักน้อยนิด จวบจนเมื่อได้ยินรายงาน มีขบวนม้าบุกใส่รถสินค้าด้วยท่าคล้ายจะชิงก็ปาน ทั้งสองจึงลนลานเล็กน้อย พากันเร่งม้าห้อเข้ามาสุดแรง

ดังนั้นเอง บรรดาคนงานที่คุมรถจึงต่างระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ มีบ้างถึงออกไปยืนดูในระยะไกล

จี๊จงอุนเป็นชาวเหนือที่รูปกายสูงใหญ่ เมื่อนั่งบนหลังม้าจึงรู้สึกโอ่อ่าภาคภูมิไม่น้อย มันพอเห็นเหล่าคนงานพากันล่าถอยไปด้านหลัง จึงขุ่นเคืองจนแผดด่าสุดเสียง

"อุบาทว์ชาติชั่ว พวกเจ้าถอยหลังให้อัปยศไยกัน ?"

แต่พอเหลือบเห็นผู้นั่งบนหลังม้าทางเบื้องหน้า มันที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานาน ผู้อื่นนั้นมิต้องกล่าว เล่งจั๊วม้อเกาที่อยู่จิ๊ดกังอันเป็นเมืองติดกับกังโซวของมันย่อมจำได้แม่นยำ จึงขนลุกเกรียวทันที ร่างที่ยืดสง่าบนหลังม้าพลันงอลงไปหลายนิ้ว

มันนึกไม่ออก ไฉนเป็นม้อเกาได้ เมื่อเหลียวมอง เห็นเล้าเตี้ยก๊กก็มีสีหน้าแตกตื่นสงสัย ที่แท้เล้าเตี้ยก๊กคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานกว่ามัน ในเจ็ดกระบี่สามแส้มันถึงกับรู้จักเก้าคน

เล้าเตี้ยก๊กต้องคำนึงด้วยความตระหนก ที่ไฉนเจ็ดกระบี่สามแส้จึงมาชุมนุมอยู่ด้วยกันได้ ลนลานกระโดดลงจากม้า ประสานมือคารวะกล่าว

"ผู้อาวุโสทั้งหลาย ไฉนวันนี้มีอารมณ์มาท่องเที่ยวในดินแดนกังหนำ ?"

สั่งบริวารให้ขับรถม้าไปที่ข้างทาง เปิดทางให้กว้างใหญ่แล้วแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ผู้เยาว์มีหน้าที่อยู่กับตัว ไม่สะดวกพอจะต้อนรับในระหว่างทางได้ ผู้อาวุโส..."

เล่งจั๊วม้อเกาแค่นหัวร่อเค้นเสียง

"ผู้ใดต้องการให้เจ้าต้อนรับ ?"

เล้าเตี้ยก๊กต้องงุนงงทันที ที่ไฉนฝ่ายตรงข้ามจึงมีสีหน้าผิดธรรมดาถึงปานนี้ เมื่อกวาดตามองดูสีหน้าของอีกแปดคนยิ่งตระหนกจนใจสั่นสะท้าน คำนึงด้วยความหวาดหวั่น

'ไฉนทั้งหลายท่านนี้จึงต่างมีทีท่าไม่ถูกต้อง นับว่าคล้ายจงใจมารังควานล้างแค้นก็ปาน แต่เปียเก๊กของเรามิได้ก้าวร้าวล่วงเกินพวกท่านเลย ประมุขพวกเรากล่าวแล้วก็เป็นครอบครัวเดียวของพวกท่านเสียอีก'

มันมิได้คำนวณผิดพลาดเท่าใด เท่าที่พวกเล่งจั๊วม้อเกา ชิกแชเปียงโต้วต้งคี้ แปะโป่วปวยฮวยลิ่มคีเจ็ง อวงเอียซังเกี่ยม จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอีและพวกฮ้อซูซังเกี่ยม พากันร่วมทางมาครานี้ ต้องพาลหาเรื่องล้างแค้นมันจริง ๆ

ในป่าลึกของภูเขาฮิ่มยื่อซัว ชิกเกี่ยมซาเปียงกลุ้มรุมสังหารชิ้วต้กไปได้ พลันมีเสียงหัวร่อแว่วมา ซากสังขารของชิ้วต้กหายสาบสูญ บนซากม้ายังทิ้งอักษรโลหิตอาฆาตไว้ ยอดฝีมือบู๊ลิ้มทั้งเก้าคนต่างเห็นพ้องตรงกัน เป็นเรื่องที่แชเพี้ยเกี่ยมซ่ง-เหลิ่งกงกระทำขึ้น

ดังนั้นเอง แชเพี้ยเกี่ยมซ่งเหลิ่งกงจึงได้กลายเป็นศัตรูของอีกเก้าคนในชิกเกี่ยมซาเปียง เล่งจั๊วม้อเกายิ่งแผดด่าไม่ขาดปาก ปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งแม้จะเป็นสหายรักร่วมตายของแชเพี้ยเกี่ยมมานานปี ในใจก็ขุ่นเคืองแชเพี้ยเกี่ยมไม่น้อย มีความเห็น การกระทำเยี่ยงนี้ของแชเพี้ยเกี่ยม ออกจะละเมิดคุณธรรมน้ำมิตรไม่น้อย

หากวิจารณ์ตามเหตุผล อักษร 'หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ' นี้เขียนจากมือแชเพี้ยเกี่ยมจริง อย่างนั้นพฤติการณ์ของแชเพี้ยเกี่ยมก็ออกจะพิกลจนไม่อาจหยั่งคำนวณแล้ว เนื่องเพราะท่านเป็นผู้ริเริ่มเรื่องนี้ และท่านก็เป็นคนหนึ่งที่ลงมือ แต่วิจารณ์ตามเหตุการณ์ตอนนั้น ต้องนับว่าแชเพี้ยเกี่ยมมีทางเป็นไปได้อย่างยิ่ง รอจนพวกปาซัวเกี้ยมแขะสืบแน่ชัด ซากสังขารของชิ้วต้กยังอยู่ที่แชเพี้ยเกี่ยมจริง พวกมันจึงยิ่งแน่ใจว่าเป็นฝีมือของแชเพี้ยเกี่ยมโดยมิต้องสงสัยอีก

แต่ทว่า พวกมันไหนเลยจะทราบ เรื่องราวนี้ยังมีเลศนัยอื่นแอบแฝง ความลี้ลับพิสดาร ไหนเลยพวกมันจะคาดคำนวณออก

ดังนั้นเอง พวกเล่งจั๊วม้อเกา แปะโป๋วปวยฮวย ฮ้อซูซังเกี่ยม จึงพากันปล่อยข่าวในวงพวกนักเลงว่า แซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกง เปลือกนอกแม้จะมีใบหน้านุ่มนวลปรานี กระทำเรื่องคุณธรรมบุญกุศล แต่ความจริงกลับเป็นสัตว์ครอกเดียวกับชิ้วต้ก และถึงกับขโมยซากศพชิ้วต้กหลบหนีไป

คำเล่าลือนี้มีความหมายอยู่สองสถาน หนึ่งคือชิ้วต้กเสียชีวิตไปแล้ว คนที่จะตายติดตามคือแซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกง

เรื่องชิ้วต้กถูกฆ่า สร้างความแตกตื่นให้แก่บู๊ลิ้มจนสั่นสะท้านจริง ๆ ควรทราบว่าศักดิ์ฐานะของชิ้วต้กในบู๊ลิ้มยุคนี้ สูงสุดไม่มีใดเทียมเทียบได้ เมื่อเช่นนั้น ศักดิ์ฐานะเล่งจั๊วม้อเกาในบู๊ลิ้มจึงยิ่งสูงส่งกว่าเดิม ที่บันดาลให้ชนชาวบู๊ลิ้มไม่เข้าใจคือ แซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกงที่ถูกยกย่องเป็นกังหนำไต้เฮียบ (วีรบุรุษกังหนำ) เสมอมา ไฉนจึงกลายเป็นพวกเดียวกับชิ้วต้กที่ชนชาวนักเลงประณามเป็นดาวอสูรอันชั่วร้ายได้

แต่เล่งจั๊วม้อเกาว่ากล่าวกับผู้คนอย่างเป็นจริงเป็นจัง จนคล้ายมิอาจคลางแคลงสงสัยได้

ในวงพวกนักเลงย่อมเล่าลือกันต่าง ๆ นานา จวบจนเมื่อข่าวมาถึงกังหนำ พวกเล่งจั๊วม้อเกาก็ได้ตกลงในแผนร้ายแล้ว โดยยกกำลังสู่ใต้ ล้อมทำลายแซเพี้ยเกี่ยมทุกคามให้มันไม่มีปัญญาขืนหยัดในวงพวกนักเลง ยังจะให้มันบ้านช่องพินาศผู้คนย่อยยับอีกด้วย

ความจริงแล้ว จิตเจตนาของพวกเหล่านี้ ยังมิใช่เพราะกลัวการแก้มือในภายหลัง คำ 'หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ' บันดาลให้ยอดฝีมือที่ผยองลำพองเหล่านี้ ต่างกินไม่ได้นอนไม่หลับ

ต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวนี้ พวกเปียซือย่อมไม่มีทางทราบได้ ดังนั้นแม้ประจบประแจงเพียงใด ยอดฝีมือทั้งเก้าต่างยังคงไม่เห็นแก่หน้าใด ๆ

หลังจากเรื่องราวในยิ่มยื่อซัวผ่านพ้น ความเห็นต่าง ๆ ของเล่งจั๊วม้อเกาเป็นที่ถูกใจของอีกหลายคน บันดาลให้มันกลายเป็นหัวหน้าของเจ็ดกระบี่สามแส้ไปโดยปริยาย ปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งกลับต้องอยู่รองลงจากมันแล้ว

เล่งจั๊วม้อเกาเป็นผู้ลงมือก่อน โดยใช้แส้คู่ชีวิตของมันสังหารเล้าเตี้ยก๊กภายในกระบวนท่าเดียว จึ๊จงอุนที่เห็นพวกพ้องถูกสังหารตำตา ย่อมทะยานกายหมายแก้มือให้ แต่ยังคงถูกเล่งจั๊วม้อเกาปลิดชีวิตภายในแส้เดียวเท่านั้น

บรรดาคนงานของเปียเก๊ก เมื่อเห็นเปียซือถูกสังหาร ต่างปั่นป่วนวุ่นวายไปทันที ผู้ที่ยืนดูก็ไม่คาดจะมีการลงมือทำอันตรายคน และผู้เสียชีวิตยังเป็นเปียซือ

ของจิ้นบู๊เปียเก็กอีกด้วย มีบ้างที่กลัวเรื่องราวจะลามถึงตัว ต่างเตลิดหนีไปด้วยความหวาดกลัว

เสียงผู้คนสับสนอลหม่าน เสียงม้าแผดร้องกึกก้อง ม้อเกาทะยานกายไปที่รถม้าคันแรก เพียงสะบัดมือฟาดไป รถม้าพังทลายอย่างง่ายดาย หีบเงินบนรถพลอยถูกฟาดแตกด้วย เงินแท่งละห้าสิบตำลึงจำนวนมากหลาย กระจัดกระจายไปทั้งบริเวณ

ม้อเกาแผดหัวร่อด้วยความภาคภูมิ กวาดตามองรอบข้างแล้วตวาด

"เงินเหล่านี้ล้วนเป็นของพวกเจ้า ผู้ใดต้องการเก็บไปได้ตามใจชอบ"

บรรดาคนงานของเปียเก็กและผู้สัญจรอยู่สองฟากข้างทาง ต่างตะลึงลานไปหมดสิ้นแล้ว มิทราบเป็นความหมายใดของม้อเกา

ปาซัวเกี้ยมแขะขมวดคิ้วกล่าวเสียงกังวาน

"ม้อเล่าตี่ อย่าได้หุนหันเกินไป"

ท่านไม่ต้องการให้ตัวเองถูกลากเข้ามาในวังวนนี้ แต่เนื่องจากมีนิสัยชืดชาย่อมไม่มีวิธีใดพอจะขัดขวางได้ เล่งจั๊วม้อเกาจึงแสยะยิ้มกล่าวด้วยความภาคภูมิ

"ลิ่วเต้าเจี้ยง ท่านดูข้าพเจ้าเถิด"

จบคำทะยานไปบนรถคันที่สอง ลงมือตามวิธีเดิม ไม่นานเท่าใด เงินสิบกว่าหมื่นตำลึงในรถม้าทั้งสิบกว่าคัน ต่างถูกฟาดกระจายไปตามทางหลวงใหญ่

จึงมีประกายเงินแวววาวจนวูบวาบ นับเป็นสภาพที่ยากจะบรรยายได้ถูกต้องมิหนำซ้ำ เล่งจั๊วม้อเกายังส่งเสียงดัง ๆ ให้ผู้ที่ยืนดูอยู่สองฟากข้าง หยิบฉวยไปได้ตามความพอใจ

เมื่อมันเห็นผู้คนไม่กล้าเข้ามา จึงสะบัดแส้เงินของมันฟาดไปตามถนนใหญ่ เงินแท่งกระจัดกระจายออกไปดั่งห่าฝน มีบ้างยังร่วงหล่นลงไปในพงหญ้าข้างทาง

เงินทองเป็นของล่อใจ จึงไม่อาจมีผู้ใดหักห้ามมิให้ละโมบได้ คนงานในเปียเก็กไหนเลยเคยเห็นเงินมากมายปานนี้ แม้รู้แน่ว่าเป็นเงินไม่สมควรหยิบฉวย แต่ยังคงไม่อาจหักห้ามความละโมบไว้ได้ มิคำนึงถึงศีลธรรมใด ๆ ต่างยิ่งล้มลุกคลุกคลานไปเก็บให้ได้มากเท่าที่จะมาก

เล่งจั๊วม้อเกาแผดหัวร่อด้วยความอิ่มเอิบภาคภูมิ ดูบรรดาผู้คนที่แสดงจุดอ่อนของมนุษย์ออกมา มันมีความเห็น เป็นเรื่องที่กระตุ้นให้มันลิงโลดยินดีเป็นอย่างยิ่ง

มันสะบัดแส้ฟาดใส่อากาศดังควับเคว้ยวหลายครั้ง บรรดาพวกคนงานของเปียเก็กที่เก็บได้เงินจนพอใจ จึงลนลานหลบหนีออกไปดั่งสุนัขถูกไล่ล่า ผู้ที่สัญจรหยุดยืนดูในข้างทาง อดต้องการขอแบ่งรายได้ลาภลอยนี้มิได้ จึงฮือกันเข้ามาแย่ง

เก้าเป็นพัลวัน ชั่วพริบตา กระจายหนีออกไปจนหมดสิ้น

ปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งขมวดคิ้วถอนใจยาว สะทกสะท้อนต่อสันดานอันต่ำช้าของมนุษย์ยิ่งนัก

ท่านพอกลอกตามอง พลันเห็นนักศึกษาวัยฉกรรจ์ที่สวมเสื้อยาวสีครามแต่ซักจนซีดขาวผู้หนึ่ง ยืนแน่วนิ่งอยู่ในหมู่ผู้คนที่ปั่นป่วนวุ่นวายโดยไม่หวั่นไหว กระทั่งยังไม่เหลือบมองเงินแท่งที่ตกอยู่แทบเท้าแม้สักแวบเดียว คล้ายดั่งไม่ยอมก้มตัวลงเกลือกกลั้วกับเงินทองที่มิใช่ได้มาด้วยความสามารถของตน นับเป็นบุคลิกภาพที่องอาจสง่า โดดเด่นเหนือกว่าหมู่ผู้คนเหล่านั้นมากนัก

ปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งฉุกใจได้คิด รั้งบังเหียนม้าเข้าไปหา แย้มยิ้มกล่าวกับนักศึกษาวัยฉกรรจ์

"ท่านไม่รู้สึกหวั่นไหวต่อทรัพย์สินเงินทอง ?"

"ข้าพเจ้าไม่สนใจต่อเงินทองที่เป็นลาภลอย มิได้หาด้วยความสามารถของตัว"

ปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งได้ยินคำตอบเยี่ยงนั้น ต้องลอบผงกศีรษะชมเชย เหลือบมองเสื้อยาวที่เก่าคร่ำคร่าของนักศึกษาแล้วกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"ท่านกลับเป็นวิญญูชนที่มีคุณธรรมดีงามอยู่... อาตมามีวาจาที่ก้าวร้าวเสียมารยาทหลายคำคือ ท่านมีบุคลิกโดดเด่นเป็นสง่าเปี่ยมราศี นับเป็นมังกรในมวลหมู่มนุษย์ได้ หากฝึกวิชายุ ต้องประสบความสำเร็จอันสูงส่ง หากท่านมีความต้องการอาตมายินดีหาอาจารย์ยอดเยี่ยมให้ บุรุษเพศสมควรยืนหยัดด้วยความเข้มแข็ง การหมกในกองตำราจนไม่มีชื่อเสียงเกรียงไกร ไยมิใช่น่าเสียดายต่อความเป็นชายชาตรี"

บุรุษหนุ่มครุ่นคิดชั่วครู่ เหลือบมองปาซัวเกี้ยมแขะแวบหนึ่งจึงตอบเสียงนิ่งวาน

"วาจาเต้าเจี้ยงมีเหตุผล ความจริงผู้เยาว์สมควรปฏิบัติตามคำสั่ง แต่ผู้เยาว์ก็มีมารดาต้องคอยปรนนิบัติรับใช้ มิอาจปลีกตัวไปหนทางไกลได้ อย่าว่าแต่เมื่อศึกษาตำราสำเร็จ ฝึกกระบี่ก็ยังไม่สายเกินไป ก่อนเวลาที่ผู้เยาว์ศึกษาไม่สำเร็จ ยังมิต้องการถกถึงเรื่องอื่น ๆ"

ปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งผงกศีรษะตลอดเวลา มีความรักพอใจในบุรุษหนุ่มที่บุคลิกงามสง่าจิตใจสูงส่งเปี่ยมคุณธรรมยิ่ง มีความต้องการรับไว้เป็นศิษย์ เมื่อได้ฟังฝ่ายตรงข้ามตอบดั่งนั้น แม้รู้สึกเสียดาย แต่ไม่มีปัญญาเคี่ยวเข็ญบังคับผู้อื่นได้ดังนั้น จึงแย้มยิ้มกล่าวเสียงนุ่มนวล

"มนุษย์ต่างมีปณิธานของตัว อาตมาก็ไม่อาจเคี่ยวเข็ญบังคับ วันหน้ามีวาสนายังหวังว่าได้พบกันอีก เรื่องราวในวันนี้..."

มิทันจบคำ พลันเห็นเล่งจั๊วม้อเกาพลิ้วตัวเข้ามาแย้มยิ้มถาม

"ลิ่วเต้าเจี้ยง เรื่องราววันนี้ ท่านรู้สึกสาสมใจบ้างหรือไม่ ?"

เหลือบไปที่บุรุษหนุ่มแวบหนึ่ง อดมิได้ต้องถามด้วยความสนใจ

"ผู้นี้เป็นใคร ?"

บุรุษหนุ่มเหลือบมองมันด้วยความชิงชัง ใบหน้าบูดบึ้งกว่าเดิมทันที คารวะให้ปาซัวเกี้ยมแขะแล้วหันกายเดินออกไปโดยไม่ยอมแยแสด้วย ปาซัวเกี้ยมแขะจึงแย้มยิ้มกลบเกลื่อน

"เป็นบุตรของสหายเก่า นึกมิถึงว่าจะเติบใหญ่ปานนี้แล้ว"

มาตรว่าเล่งจั๊วม้อเการู้สึกสงสัยอยู่บ้าง แต่ก็ไม่แยแสสนใจเท่าใด

เล่งจั๊วม้อเกาโหมประโคมพฤติการณ์ของมันด้วยจิตใจอิ่มเอิบยินดี มันความจริงเป็นคนไม่ยอมยกย่องตัวเอง เนื่องเพราะมันมีความสุขุมเลือดเย็น แต่มันตอนนี้ถูกเรื่องราวกระตุ้นจนคึกคักเป็นอย่างยิ่ง ทีท่าจึงเปลี่ยนไปจากเดิม

ปาซัวเกี้ยมแขะเหลือบมองดู เห็นบนทางหลวงเหลือแต่เศษไม้ของรถที่แตกกระจาย และซากศพเปียซือสองคนเท่านั้น จึงต้องถอนใจด้วยความสะทกสะท้อนชักชวนให้ไปกัน...

ขอดฝีมือทั้งเก้าเร่งม้าสู่ตัวเมืองม่วยเล้ง อันเป็นเมืองใหญ่ในกังหนำ

เนื่องจากรวมกลุ่มกันเป็นเป้าที่สะดุดตายิ่ง กลัวกังหนำไต้เฮี้ยบจะล่วงรู้หลบหน้าหนีจึงได้แบ่งออกเป็นสามระลอก โดยอวงเอียซังเกี่ยมพาแปะโป๊วปวยฮวยไปที่เหลาหนึ่ง เล่งจั๊วม้อเกา ชิกแชเปียงโต้วต้งคี้ และจ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอีไปอีกเหลาหนึ่ง ส่วนปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งนำวังเจ็กพ้งที่บาดเจ็บยังไม่ทุเลากับวังเจ็กเม้งไปดื่มกินอีกเหลาหนึ่ง

เหลาที่ทั้งสามระลอกแยกกันไปนี้ต่างอยู่ไม่ห่างนัก หากมีเรื่องเกิดขึ้น ไม่ยากจะส่งเสียงให้รู้ตัวได้ อย่าว่าแต่พวกมันก็ไม่กังวลจะเกิดเรื่องราวใด

พวกปาซัวเกี้ยมแขะทั้งสามเมื่อทรุดกายนั่ง วังเจ็กเม้งอยู่ตรงข้ามปาซัวเกี้ยมแขะขณะยกถ้วยชาขึ้นหมายจะจิบ พลันเห็นสีหน้าปาซัวเกี้ยมแขะแปรเปลี่ยนจากเดิมจึงรีบเหลียวมอง กลับเห็นกังหนำไต้เฮี้ยบแซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกงกำลังเดินยิ้มแย้ม

แจ่มใสเข้ามา มาตรแม้นในสายตามัน จะรู้สึกเป็นรอยยิ้มที่สุดฝืนอย่างยิ่ง

จิตใจของผู้ใด ๆ น่ากลัวไม่สับสนเท่ากับปาซัวเกี้ยมแขะในตอนนี้ได้ ท่านกับแชเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกงเป็นสหายร่วมสาบานกันมาหลายสิบปี ต่างมีคุณธรรมไมตรีอันสูงส่ง ตอนนี้เมื่อเห็นร่างผอมสูงใบหน้าซูบซีดของแชเพี้ยเกี่ยม และจอนผมที่ขาวประปรายทั้งสองข้างนั้น กระตุ้นให้นึกถึงฝีมือชั่วร้ายอำมหิตที่เล่งจั๊ว-มัดเกาเสนอมาอีกครา บันดาลให้นักพรตที่ปกติมีจิตใจโอบอ้อมอารี ชืดชาต่อลาภยศชื่อเสียงต้องงุนงงไปทันที

ตอนนี้เพิ่งบ่ายคล้อย ยังห่างจากกำหนดเวลาที่เล่งจั๊ววางแผนร้าย สังหารแชเพี้ยเกี่ยมให้สิ้นซากไปทั้งครอบครัวอีกหลายชั่วยามนัก ปาซัวเกี้ยมแขะเหลือบมองแวบหนึ่ง เห็นสีหน้าของสองเฮียตี๋ตระกูลวังแปรเปลี่ยนไปมา พลันฉุกใจได้คิด

แชเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกงเดินแย้มยิ้มเข้ามาคล้ายดั่งไม่ทราบเรื่องราวใด ตรงมาถึงที่โต๊ะปาซัวเกี้ยมแขะกล่าวเสียงกังวาน

"บังเอิญจนประจวบเหมาะจริง ๆ ผู้น้องมิได้ออกจากบ้านมาหลายวัน นึกมิถึงพอออกมาก็พบกับท่านทั้งหลายได้"

น้ำเสียงนี้ รอยยิ้มนี้ คุ้นตาปาซัวเกี้ยมแขะยิ่ง จึงต้องรันทดจนหดหู่ รู้สึกละอายจนตำหนิจิตใจและการกระทำของตน

ความรู้สึกนี้ แชเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกงย่อมไม่อาจทราบได้ จึงทรุดกายนั่งร่วมโต๊ะไยมิระมัดระวัง สนทนาปราศรัยกับทั้งสามด้วยอารมณ์เบิกบานแจ่มใส คล้ายไม่ทราบว่าทั้งสามจงใจมาเพื่อปลิดชีวิตท่านเลย

ความรู้สึกสับสนซับซ้อน ประดังเข้าสู่ห้วงสมองปาซัวเกี้ยมแขะพร้อมเพรียงกัน สุดท้ายเหลือเพียงหนึ่งเดียวคือ 'บอกกับมัน ให้มันฉวยโอกาสเพียงไม่กี่ชั่วยามนี้หลบหนีไปให้สุดแสนไกล' เมื่อเหลือบมองสองเฮียตี๋ฮ้อซูซังเกี่ยม เห็นสีหน้ามันก็มีแววละอาย กระทั่งทีท่ากล่าววาจาก็ยังผิดธรรมดา

ปาซัวเกี้ยมแขะแม้คิดจะบอก แต่มิทราบควรบอกอย่างไร จึงลังเลเป็นอย่างยิ่ง มาตรว่าทั้งสี่จะสนทนาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส สังเกตทีท่าผิดปกติไม่ออกแม้สักนิดยนิด แต่ในใจของทุกคนต่างก็รู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่

โดยเฉพาะปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้ง ที่ท่านดั้นด้นเดินทางมากังหนำ ก็เพราะต้องการกำจัดคนผู้นี้ แต่เมื่อพบกับแชเพี้ยเกี่ยม กลับมิอาจไม่รื้อฟื้นความหลังสนทนากันด้วยอัธยาศัยดังเดิมได้

ในที่สุด ปาซัวเกี้ยมแขะตกลงใจแน่วแน่ เพื่อน้ำมิตรไมตรี ในชั่วชีวิตนี้ของท่าน

เป็นครั้งแรกที่ท่านตกลงใจด้วยความลำบาก และเป็นครั้งแรกที่มีแผนดำเนินอุบายอันกลอกกลิ้ง

ท่านเหลือบมองฮ้อซูซังเกี่ยมอีกแวบหนึ่ง เห็นมือของวังเจ็กเม้งกำลังเคลื่อนไหวอยู่ที่ปลายคางอย่างกระสับกระส่าย ส่วนวังเจ็กพ้งใช้มือซ้ายถือตะเกียบเคาะอยู่กับขอบถ้วยเบา ๆ ตอนนี้ดูออก สีหน้าละอายใจของทั้งสองคลายกว่าเมื่อครู่ไปมากหลายแล้ว

วังเจ็กเม้งใช้เท้าสะกิดเท้าปาซัวเกี้ยมแขะเบา ๆ แต่ปากยังคงสนทนาปราศรัยกับแชเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกงไม่หยุดยั้ง ฟังออกว่าเป็นวาจาเปะปะเพื่อถ่วงเวลาเท่านั้น

ปาซัวเกี้ยมแขะตกลงใจอีกครั้ง ผุดลุกขึ้นโดยไม่รู้ตัว เดินช้า ๆ ไปที่ด้านหลังฮ้อซูซังเกี่ยม มือที่ซุกอยู่ในแขนเสื้อกว้างใหญ่ทั้งสองข้าง ถูกเกร็งกำลังภายในใส่เต็มที่แล้ว

ฮ้อซูซังเกี่ยมมิได้สงสัยจะมีเลศนัยอื่น กระทั่งศีรษะยังมิเหลียวกลับไป ปาซัวเกี้ยมแขะกวาดตามองผู้มาดื่มกินในเหลาแล้ว จึงเดินใกล้กับสองเฮียตี๋แซ่วังนิ้วที่เกร็งกำลังเต็มที่ทั้งสองข้าง จี้ไปบนหลังของเฮียตี๋แซ่วังที่มิได้ระวังตัวสักน้อยนิด

สองเฮียตี๋แซ่วังจึงถูกสยบอย่างง่ายดาย ฟุบลงกับโต๊ะไปโดยไม่คาดหมาย แชเพี้ยเกี่ยมก็ต้องอุทาน พลางผุดลุกขึ้นด้วยความแตกตื่นสงสัย แต่ปาซัวเกี้ยมแขะรีบชายตาบอกใบ้แล้วกล่าว

"เหล็งกงเฮีย น่ากลัวสองเฮียตี๋ป่วยแล้ว"

แชเพี้ยเกี่ยมยิ่งคลางแคลงสงสัย แต่ทราบแน่แก่ใจ ที่ปาซัวเกี้ยมแขะกระทำดั่งนี้ย่อมต้องมีเหตุผลสำคัญอยู่ จึงพยายามข่มกลั้นใจไว้ ล้วงเงินโยนไปบนโต๊ะแห่งหนึ่ง แล้วช่วยปาซัวเกี้ยมแขะประคองสองเฮียตี๋ออกจากเหลา

ผู้ที่มาดื่มกินย่อมเหลือบมองด้วยความคลางแคลงสงสัย แต่แชเพี้ยเกี่ยม-ซ่งเหล็งกงเป็นผู้มีชื่อเสียงเกรียงไกรในอาณาบริเวณนี้ ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดสงสัยไปถึงเรื่องอื่น ๆ

ออกจากเหลา เป็นถนนใหญ่ที่ผู้คนสัญจรจอแจ ปาซัวเกี้ยมแขะประคองวังเจ็กพ้งเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความลนลาน เบียดแทรกเข้าไปในกลุ่มผู้คนโดยเร็ว

แชเพี้ยเกี่ยมอดเกิดสงสัยไม่ได้อีกแล้ว ต้องร้องถามไป

"ลิ่วเฮีย เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

"ไว้ออกจากเมืองก่อนค่อยบอกกับท่าน รีบด่วนด้วย"

เมื่อปาซัวลนลานตอบเยี่ยงนั้น แชเพี้ยเกี่ยมยิ่งสงสัยกว่าเดิม เดินไปได้

เดินกาวกวกมอเรยกรถมาทจอดอยูหนาเหลาสุรามา ประคองสองเฮยตแซวงขนเบ

สารถีที่รู้จักกังหนำใต้เฮียบ รีบประจบประแจงถามไปที่ใด ซ่งเหล็งกงเพีย สั่งให้ออกจากประตูเมืองตะวันตกเท่านั้น สารถีก็รีบลงแส้ห้อม้าออกโดยมิกล้าถา เกะไรอีก

เมื่อนั่งอยู่ในตัวรถ ปาซัวเกี้ยมแขะค่อยมีสีหน้าคลายความตื่นเต้นลงได้บ้า แอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าว่าซ่งเฮียท่านออกจะชะล่าใจเกินไปแล้ว... จากที่นี้ไปถึงประตูเมือ ต้องกินเวลานานเท่าใด ?"

"ไม่นาน ลิ่วเฮีย เป็นเรื่องราวใดกันแน่... ?"

"ซ่งเฮียอย่าเพิ่งถาม ในบ้านของซ่งเฮียยังมีเรื่องใดที่ทอดทิ้งไม่ได้ ?"

ซ่งเหล็งกงต้องงุนงงสงสัย ที่ไฉนวันนี้ปาซัวเกี้ยมแขะจึงมีแต่วาจาไร้ต้นสา เปลายเหตุ แต่เมื่อเห็นสีหน้าปาซัวเกี้ยมแขะเคร่งเครียดจริงจัง จึงตอบไป

"ในบ้านข้าพเจ้าเป็นคนสนิทเสียกว่าครึ่ง และไม่มีเรื่องราวใดที่วางใจมิได้อยู่เลย

"เยี่ยงนี้ยังประเสริฐ..."

ปาซัวเกี้ยมแขะกล่าวแล้วระบายลมออกจากปากยาว ๆ แซเพี้ยเกี่ยมอดควา แอบแคลงสงสัยไม่ได้ ต้องย้อนถามอีกครั้ง ปาซัวเกี้ยมแขะจึงบอกเล่าเรื่องราวแ ต้นจนปลายโดยละเอียด สุดท้ายถอนใจกล่าวเสริม

"เรื่องราวเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นไม่มีหนทางอื่นใดอีก ซ่งเฮียกับข้าพเจ้ ต่างมีวัยหกสิบกว่าปี ทิฐิของเมื่อครั้งฉกรรจ์ ถูกกาลเวลาบดกร่อนจนหมดสิ้นแล้ ต้องไปแก่งแย่งชิงดีกับพวกมันอีก"

จบคำถอนใจอย่างท้อแท้ดุจดั่งวีรบุรุษสุดสิ้นหนทาง แต่แซเพี้ยเกี่ยมกลับต ปรบเข่าดังฉาดใหญ่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพาลไม่ยอมรับว่าแก่ชรา กลับต้องการดู พวกเล่งจั๊วม้อเกามีควา สามารถมากเท่าใดกันแน่ ? อย่าว่าแต่ที่นี้เป็นม่วยเล้ง ลิ่วเฮีย ท่านปลีกตัวออกนอ เรื่องราว ผู้น้องจะขอเผชิญกับพวกมันให้ถึงที่สุด"

ปาซัวเกี้ยมแขะตบบ่าฝ่ายตรงข้ามเบา ๆ พลางกล่าว

"ซ่งเฮียไยต้องดิ้นรนด้วยโทสะ หากเยี่ยงนั้นบู๊ลิ้มก็ต้องเกิดเรื่องราวจนปั่นป่ว ยุ่นวายอีกแล้ว"

ผลักหน้าต่างรถที่ได้ออกจากประตูเมืองไปไกลแล้วเปิดกว้าง ดวงจันทร์ลอ กว้างกลางท้องฟ้า ดาวแพรวพราวอยู่ทั่วนภา รอบข้างเงียบวังเวง ทั้งสองที่มีควา

ในใจหนักอึ้ง ครุ่นคิดเป็นเนิ่นนาน ปาซัวเกี๊ยมแขะจึงกล่าว

"มาตรว่าเราสองท่องเที่ยวกันทั่วแผ่นดินตงง้วนแล้ว แต่ยังมิเคยไปนอกกำแพงใหญ่เลยสักครา ผู้น้องมีเจตนาจะไปชื่นชมทิวทัศน์ทะเลทรายกว้างใหญ่อยู่นานแล้ว ซ่งเฮียท่านมีอารมณ์สนใจ เป็นเพื่อนผู้น้องไปสักคราหรือไม่ ?"

แซเพี้ยเกี่ยมตบหลังมือฝ่ายตรงข้ามเบา ๆ ด้วยความตื่นตัน ตอนนั้น มีเสียงปักษาราตรีดังแว่วมา ลมกรรโชกเข้าจากหน้าต่าง โชยพัดเคราใต้คางปาซัวเกี๊ยม-แขะพลิ้วไสว จากแสงเดือนดาวกระจ่าง เห็นรอยย่นบนใบหน้าปาซัวเกี๊ยมแขะชัดตา แซเพี้ยเกี่ยมต้องลอบถอนใจ ความฮึกเหิมของเมื่อครู่พลันปลาสนาการไปหมดสิ้น เพราะสำนึก แก่ชราแล้วจริง ๆ และก็เริ่มเสียใจ ที่ไม่ควรไปร่วมการดำเนินในภูเขาฮึ้มขื่อซัว

แซเพี้ยเกี่ยมถอนใจรำพึงกับตัวเองเบา ๆ ปาซัวเกี๊ยมแขะรีบซ้อนตาถาม

"ซ่งเฮียกล่าวกระไร ?"

"มิได้ ข้าพเจ้าเพียงว่า เมื่อเราเฮียตี่ทั้งสองออกท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ทะเลทราย สมควรเป็นความสนุกสนานสมใจเพียงใด"

ปาซัวเกี๊ยมแขะแย้มยิ้มอย่างเข้าใจแล้วถาม

"เจ้าเด็กแซ่วังทั้งสองตัวนี้ควรทำอย่างไร ?"

"ผลักมันลงจากรถก็สิ้นเรื่องราว เพราะอย่างไรยังมีอีกหลายชั่วยาม จุดของมันก็จะคลายออกเอง หรือมันไม่รู้จักกลับเองได้"

ลิ่วฮกเม้งแย้มยิ้มเห็นพ้อง เปิดประตูท้ายรถผลักสองเฮียตี่แซ่วังออกไปเบา ๆ สารถีได้ยินเสียงผิดปกติหันมาถามเป็นเรื่องราวใด ปาซัวเกี๊ยมแขะกลบเกลื่อนแล้วสั่งให้ขับรถตรงไปจนสว่าง มิว่าถึงที่ใดก็ได้

ปาซัวเกี๊ยมแขะพลันล้วงห่อผ้าขาวเชียะเศษออกจากอกเสื้อ กล่าวเบา ๆ

"นี่เป็นเศษซากสังขารของชิ้วต้ก ข้าพเจ้าก็ไม่คิดจะพกติดตัวอีกแล้ว"

จบคำสะบัดมือเหวี่ยงห่อผ้าที่มีคราบโลหิตออกไปจากตัวรถ แซเพี้ยเกี่ยมต้องขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านไยต้องทอดทิ้งซากสังขารของผู้อื่นอยู่ในสถานที่เปลี่ยวร้างเยี่ยงนี้... โอ... ขอให้ชิ้วต้กไม่มีทายาทเถิด มิเช่นนั้น ความแค้นที่โชกเลือดรายนี้ จะชำระล้างกันได้อย่างไร"

หวนนึกถึงท่านที่ลอบนำศพชิ้วต้กกลับมา ตอนนี้ยังคงซุกซ่อนอยู่ในห้องเก็บของเก่าที่บ้าน ต้องทอดถอนใจด้วยความรันทดอีกครา

"ซ่งเฮีย คำ 'อีกสิบปีให้หลัง หนี้โลหิตชำระ' นั้น เป็นซ่งเฮียเขียนหรือไม่ ?"

ปาซัวเกี๊ยมแขะยังไม่สิ้นคลางแคลง ส่งเสียงถามอีกครั้ง แต่แซเพี้ยเกี่ยม-ซ่งเหลังกงส่ายหน้าเล็กน้อยมิตอบ ขมวดคิ้วคล้ายดั่งครุ่นคิดถึงปัญหาที่ยากจะตลี่คลาย

รถม้าห้อตะบึงไปจนกระทั่งลับหายในปลายทางอันเลือนราง

ฤดูใบไม้ร่วงผ่านพ้นไปรวดเร็วยิ่ง ฤดูหนาวที่มีหิมะอันทารุณกรายเข้ามากลางวันพลันสั้นลงกว่าเดิมอีกมากหลาย

วันเวลากลับกลายเป็นว้าเหว่รันทด ม้อเปียที่สวยสะคราญ ต้องจมอยู่กับวันเวลาเหล่านี้ด้วยความรันทดหดหู่

นอกหน้าต่างมีเกล็ดหิมะโปรยปราย นางเปิดหน้าต่างให้หิมะปลิวเข้ามา มาตรแม้นเยี่ยงนั้นจะเหน็บหนาวจนเสียดกระดูก แต่นางกลับยินดีให้ร่างกายนางถูกทรมาน เนื่องเพราะมีแต่ร่างกายถูกทรมาน ความเจ็บปวดในจิตใจของนางจึงค่อยบรรเทาลงได้บ้าง

สตรีร่างสูงโปร่งนางหนึ่งผลักประตูเข้ามา อ้อมแขนยังอุ้มทารกในเบาะอยู่อีกผู้หนึ่ง แย้มยิ้มให้พลางกล่าว

"เปียม่วย วันเวลาเหล่านี้ท่านยังสบายดีหรือไม่ ?...ไฮ้ ตั้วกอของท่านมิทราบก่อกวนเรื่องราวใด ใกล้จะขึ้นปีใหม่แล้ว ยังไม่กลับมาอีก ?"

ม้อเปียยิ้มเล็กน้อยมิได้ตอบ สตรีนางนั้นเดินไปมาสองก้าวแล้วร้องว่าหนาวกระชับทารกน้อยในเบาะที่อ้อมแขนแนบแน่นกว่าเดิม ส่งเสียงสืบไป

"เปียม่วย ท่านพักผ่อนให้เต็มที่ อย่าได้ขบคิดเรื่องเหลวไหลเป็นอันขาด มิว่าเรื่องราวใด รอให้ทารกในครรภ์ของท่านปฏิสนธิออกมาก่อนค่อยว่ากล่าว ทราบหรือไม่ ?"

ม้อเปียผงกศีรษะ

"ทราบแล้ว ตั้วซ้อ (พี่สะใภ้) ขอบคุณท่าน"

สตรีนางนั้นจึงหัวร่อให้แล้วออกจากห้องไป ม้อเปียหันกายช้า ๆ เดินไปปิดประตูห้อง เหลือบมองดูกระจกที่อยู่ผนังซ้ายมือแวบหนึ่ง เงาในกระจกมิทราบซูบซีดร่วงโรยจากเดิมอีกเท่าใด นางต้องฝืนยิ้มแล้วหลุบตามองเอวที่เติบใหญ่ขึ้นตามกาลเวลา ถอนหายใจคำนึง

'ไฉนเร็วปานนี้ ? ดูท่าที่ทารกใกล้จะปฏิสนธิแล้ว แต่ทว่า บิดาของทารกเล่า ?'

นางพลันปวดแปลบจับจิตใจ ต้องขบริมฝีปากแนบแน่นเพื่อข่มกลั้นไว้ ทดทแก่ตัวเองด้วยน้ำตา

'บิดาของทารกไม่มีวันกลับมาชั่วกาลนานแล้ว'

เค้าหน้าที่หล่อเหลาเรือนร่างที่สง่ามีราศีของชิ้วต้ก พลันปรากฏขึ้นในจิตใจนางทันที

บู๊ลิ้มระยะนี้ คล้ายดั่งมีมรสุมจนปั่นป่วน มาตรว่าม้อเปียมิได้ไปคลุกคลีในวงพวกนักเลงอีก แต่ข่าวต่าง ๆ ในบู๊ลิ้ม มีศิษย์ของม้อเกาตั้วกอนางนำมาบอกเล่าเสมอ ดังนั้น นางจึงทราบกระจ่างอย่างยิ่ง

ชิ้วซิงแซตายไปแล้ว ปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้ง กับแซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกง พลันสาบสูญร่องรอยไปจากบู๊ลิ้ม เล่งจั๊วม้อเกาเป็นผู้นำเจ็ดคนของซิกเกี่ยมซาเปียง กระทำเรื่องสำคัญที่สั่นสะเทือนบู๊ลิ้มสำเร็จหลายราย ในดินแดนกังหนำ มิว่าสำนักคุ้มกันภัยที่เกี่ยวข้องกับแซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกง กระทั่งเป็นสำนักฝึกฝีมือหรือพวกบู๊ลิ้มที่เป็นญาติเป็นมิตรกับแซเพี้ยเกี่ยมสักน้อยนิด ต่างถูกกำจัดไปหมดสิ้นทั้งนั้นเอง เล่งจั๊วม้อเกาจึงได้กลายเป็นประมุขใหญ่ในบู๊ลิ้มตงง้วนโดยปริยาย

ศิษย์ของม้อเกายังบอกกับม้อเปียด้วยความกระตือรือร้น

"ตอนนี้ตั้วเอี๊ยมีเกียรติภูมิสุดสูงแล้ว ฟังว่าตั้วเอี๊ยยังจะตั้งสำนักของท่านเพื่อแก่งแย่งชิงดีกับสำนักใหญ่ในบู๊ลิ้มตงง้วนเหล่านั้น"

กับเรื่องราวทั้งหลาย ม้อเปียเพียงแต่รับทราบอย่างชืดชา มิเพียงไม่มีความปีติยินดีเท่านั้น ยังรู้สึกอัปยศอดสู ละอายและเจ็บช้ำ

นางแค้นที่นางไฉนกระทำเรื่องเช่นนั้น นางแค้นกอกอของนางไร้ยางอายแต่งเจาเหล่านี้ นางต้องฝังไว้ในก้นบึ้งหัวใจ เนื่องเพราะที่บันดาลให้นางเจ็บแค้นแสนเป็นตัวของนางเอง

กับเรื่องคิดคำนึงถึงชิ้วต้กและตำหนิตัวเอง กลายเป็นภาระหนักอึ้งในดวงใจนาง

คล้ายอสรพิษที่กัดกร่อนหัวใจนางอยู่ทุกวันเวลา ในที่สุด นางไม่อาจอดกลั้นได้อีกแล้ว นางไม่ต้องการอยู่ในบ้านที่บันดาลให้นางเจ็บแค้นนี้อีก นางไม่ต้องการเห็นกอกอร่วมสายโลหิตของนาง... เล่งจิ๊วม้อเกา

ในคืนที่มีพายุหิมะโหมหนัก ม้อเปียลอบออกจากคฤหาสน์ที่ให้กำเนิด ฝ่าพายุหิมะออกไป นางลงแส้กระตุ้นม้าคู่ขา แต่นางกลับมิทราบจะไปแห่งหนใด

เมื่อม้อเปียออกจากประตูเมืองฮั่งจิวไปไม่ไกล พลันพบเห็นภาพพิสดารภายในหมู่ผู้คนที่สัญจรไปมา

ที่แท้มีสองคนเดินเข้ามาแต่ไกล ต่างมีรูปกายที่สูงจนน่าตระหนก แต่หนึ่งอ้วนหนึ่งผอม ที่อ้วนนั้นอ้วนจนน่าขบขัน แต่ที่ผอมกลับผอมจนน่าตระหนก ที่ประหลาดยิ่งกว่านั้นคือ เสื้อผ้าที่ทั้งสองสวมถึงกับดังติงตังตลอดเวลา เมื่อใกล้เพ่งตามองที่แท้เสื้อผ้าของคนอ้วนเป็นแผ่นทองแดงสีม่วง ส่วนของผู้ผอมเป็นแผ่นทองเหลืองสีเหลืองอร่าม

ม้อเปียออกจากบ้านในเวลายามสาม ตอนนี้เป็นเวลาใกล้เที่ยงแล้ว มาตรว่าท้องฟ้าไม่มีแสงอาทิตย์ แต่จากแสงสะท้อนของหิมะที่ขาวโพลง เสื้อผ้าของทั้งสองเป็นประกายแวววับบาดตา เมื่อดูสีหน้าของทั้งสอง ม้อเปียต้องใจหายแวบ รีบเบือนหน้าหนีทันที

เนื่องเพราะใบหน้าของทั้งสองมิเพียงพิกลเท่านั้น ประกายตายังมีอำนาจสยบขวัญอย่างบอกมิถูก ม้อเปียใจเต้นระทึก ถามตัวเอง 'ทั้งสองมีความเป็นมาเยี่ยงไร ?' นางที่เติบใหญ่ในตระกูลบู๊ มาตรว่าเนื่องเพราะร่างกายอ่อนแอเกินไป วิชาบู๊ที่ฝึกมาจึงจำกัดไม่สูงส่งเท่าใด แต่ยังคงรอบรู้หลักวิชาบู๊กระจ่างอย่างยิ่ง นางคำนึง

'พลังฝีมือของทั้งสอง ดูท่ายังเหนือกว่าตั๊วกอมากนัก... น่ากลัวคู่คี่ทัดเทียมกับต้กกอกอแล้ว แต่ในบู๊ลิ้มตงง้วน ยังมิเคยได้ยินผู้ใดกล่าวขวัญถึงตัวประหลาดทั้งสองนี้เลย หรือมาจากโพ้นทะเล ?'

ม้อเปียเพียงเห็นเค้าหน้าที่ประหลาดพิกลทั้งสองก็ทราบ ทั้งสองมีฝีมือสูงส่งไม่อาจหยั่งคำนวณ เพราะนางมีเหตุผลที่พอจะบ่งชี้ คือโลหะต้องไม่อาจต้านทานความหนาวเย็นได้ ดังนั้น เมื่อสวมใส่ยิ่งจะหนาวกว่าเดิม ตอนนี้เป็นฤดูหนาวหิมะโหมหนัก ผู้อื่นสวมเสื้อขนสัตว์ยังต้องหนาวจนสั่นงันงก แต่ตลอดร่างทั้งสองนี้คล้ายดั่งมีเพียงโลหะเป็นจำนวนร้อยแผ่นผูกขึ้นเท่านั้น ทั้งไม่อาจต้านลม ยิ่งไม่อาจทนทานอากาศหนาว ทั้งสองคล้ายดั่งไม่รู้สึกหนาวสักน้อยนิด ก้าวยาว ๆ อยู่บนพื้น

ไม่ะ รอยเท้าต่างราบเรียบราวคมมีดกรีดขึ้น ม้อเปียแน่แก่ใจ ทั้งสองต่างมีกำลังภายในระดับสุดยอดจนความหนาวร้อนไม่อาจคุกคามแล้ว

ดังนั้น ม้อเปียจึงรีบเบือนหน้าหนี เพื่อมิต้องไปตอแยยอดคนอันมีทีท่าพิกลพิสดารนี้

มิคาด ทั้งสองกลับจับตามองม้อเปียแน่วนิ่งมิยอมเบือนห่าง ม้อเปียต้องหวั่นหวาดจนขนลุกเกรียวหน้าร้อนผะผ่าว รีบลงแส้เร่งม้าหมายไปให้พ้นโดยเร็ว

สองตัวประหลาดเหลือบมองกันแวบหนึ่ง พลันเปลี่ยนทิศทางเป็นย้อนกลับโดยติดตามหลังม้าม้อเปียไป ผู้คนที่สัญจรเมื่อเห็นรูปลักษณะของทั้งสองต่างพากันหลีกกันจนห่างไกล แต่ยังอดเหลียวมองด้วยความประหลาดสงสัยมิได้

สองตัวประหลาดมิส่งเสียง ติดตามอยู่หลังม้าม้อเปียตลอดเวลา ม้อเปียจึงกังวลตื่นเต้นกว่าเดิม เหงื่อเย็นยะเยียบซึมจนฝ่ามือเปียกชุ่ม แต่เนื่องจากผู้คนที่สัญจรมีมากหลาย นางมิอาจลงแส้ห้อม้าสุดฝีเท้าได้ จึงกระวนกระวายจนใจเต้นระทึก ทีทราบควรทำอย่างไร ?

เดินทางไปช่วงหนึ่ง เบื้องหน้าเป็นทางสามแพร่ง สายหนึ่งทอดสู่เมืองเกียงเกี๊ยมีผู้คนสัญจรมากมาย อีกสายหนึ่งผู้คนน้อยยอย่างยิ่ง ม้อเปียจึงได้คิด หากปล่อยให้ทั้งสองติดตามเยี่ยงนี้ นางไม่มีทางทนทานได้ และก็ทราบ อาชาคู่ขาของนางคัดเลือกแล้วจึงมีฝีเท้าที่ดีเยี่ยม ลงแส้ห้อๆะบึงสักพักหนึ่ง อาจบางทีจะทิ้งทั้งสองตัวประหลาดไปก็ได้

ดังนั้น นางจึงรั้งบังเหียนให้ม้าวกเข้าไปในทางสายเปลี่ยวกว่า ม้าก็เร่งฝีเท้าเร็วได้ใจ นางรู้สึกพะอืดพะอมจะอาเจียน แต่ไม่อาจคำนึงอีกแล้ว ฟุบตัวลงเกาะคอม้าเร่งฝีเท้าไปตีกหลายลี้ จนบนท้องถนนไม่มีผู้คนสัญจรแม้แต่เงา นางคำนึง 'น่ากลัวทอดทิ้งทั้งสองตัวประหลาดอยู่ไกลมากแล้ว' ชะลอฝีเท้าม้าเล็กน้อย พอเหลียวกลับมองด้วยใจหายจนแทบร่วงหล่นลงจากหลังม้า ที่แท้สองตัวประหลาดยังคงติดตามหลังนางด้วยฝีเท้าไม่เร็วไม่ช้า ใบหน้ายังคงชาด้านไม่มีความรู้สึกใด ทั้งไม่แดงและไม่หอบแต่ใจ ม้อเปียจึงยิ่งตระหนก หรือมันสองรู้จักวิชาย่อพสุธา ?

สองตัวประหลาดก็มิส่งเสียง ยังคงสาวเท้าติดตามหลังนางดั่งเดิม ม้อเปียที่ทีแจนปัญญา อดมิได้มักต้องเหลียวหลังมองไป แต่พอเห็นสายตาของทั้งสองต้องรีบหันกลับด้วยความตระหนกอีก เข้าใจว่าทั้งสองมีอกุศลจิตต่อนางที่เป็นสตรีเท่านั้นเพียงลำพัง

นางที่มีฝีมือไม่สูงส่งและยังตั้งครรภ์ มาเดินทางอยู่บนช่วงที่เปลี่ยวร้าง

นับว่าไม่มีทางร้องเรียกให้ฟ้าดินช่วยเหลือได้เลย นางต้องตำหนิตัวเองที่ไฉนเลือกเส้นทางสายนี้ ทอดตามองเบื้องหน้า ยังคงไม่มีเงาร่างผู้คน กระทั่งคล้ายมีป่าขวางอยู่อีก นางจึงยิ่งกระวนกระวายจนแทบร่ำไห้

นางทราบไม่มีทางหนีพ้นสองตัวประหลาด จึงพาลชะลอม้าให้ช้าลงกว่าเดิม ขมวดคิ้วครุ่นคิดหาวิธีหลบหนี

มิคาด พลันรู้สึกวิงเวียนจนหน้ามืด อาชาคู่ขาคล้ายดั่งเหาะเหินเดินอากาศพุ่งปราด ๆ ไปด้วยความเร็ว แต่นางกลับนั่งสบายไม่กระทบกระเทือนสักน้อยนิด เพียงแต่เห็นป่าสองฟากข้างพุ่งย้อนไปด้านหลังดั่งเหินบิน เป็นระดับความเร็วที่นางมิเคยพบพานมาเลยในชีวิต

เมื่อนางเห็นมีความเร็วระดับนั้น คิดจะมองดูว่าสองตัวประหลาดยังติดตามหรือไม่ แต่เนื่องจากเร็วเกินไปจึงมิกล้าเหลียวหลังสักน้อยนิด ทันใด นางวิงเวียนและพะอืดพะอมไม่อาจทนทาน ต้องอาเจียนออกโอ้กใหญ่ และแล้วสิ้นสติไป

นางที่มีครรภ์แก่ และยังร่างกายอ่อนแอ มาประสบเรื่องตระหนกเยี่ยงนี้ไหนเลยจะทนทานได้ รอจนเมื่อนางมีสติฟื้นคืนมา รู้สึกมีมือสองข้างกำลังเคลื่อนไหวอยู่ที่อกท้องของนางลูบคลำอยู่ไปมา นางทั้งละอายทั้งกระวนกระวาย แต่ทว่า ที่ซึ่งสองมือลูบคลำผ่าน มีความอบอุ่นสบายอย่างบอกไม่ถูก แต่ร่างอ่อนล้าสูญสิ้นเรี่ยวแรง นางลอบหรี่ตามอง ตัวประหลาดอ้วนผอมทั้งสองกำลังหยีตาก้มมองนางอยู่แน่วนิ่ง มือทั้งสองกำลังลูบคลำอยู่บนร่าง นางพอนึกถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป กระวนกระวายจนรีบขันศอกหมายกระโดดขึ้นมา มิคาด หน้าพลันมืดวูบจนสิ้นสติอีกครั้ง

เมื่อนางได้สติมาอีกครา เหตุการณ์ยังคงเป็นดั่งเดิม มือสองข้างนั้นลูบคลำที่อกท้องนางตามปกติ นางอดประหลาดใจมิได้ ที่ไฉนตัวประหลาดทั้งสองจึงเพียงแต่ลูบคลำตลอดเวลา หรือมันสองไม่รู้จักเรื่องอื่น ๆ อีก ? แต่เมื่อฉุกคิด ต้องละอายจนหน้าแดงฉานลอบด่าตัวเอง ที่ไฉนไปคิดถึงเรื่องลามกเช่นนั้น

แต่ความเป็นจริงกลับเช่นนั้น ไหนเลยตำหนินางจะครุ่นคิดมิได้ ตัวประหลาดที่มีพฤติการณ์พิกลนี้เป็นผู้ใดกันแน่ ? ไฉนติดตามนางมิยอมทอดทิ้ง ? และไฉนจึงลูบคลำแต่อกท้องของนาง ?

ทันใด มีเสียงตวาดดังกึกก้อง แล้วเสียงที่คุ้นหูไม่น้อยดังขึ้น

"ไร้ยางอายยิ่ง !"

ประกายแวววับหกสายพุ่งวาบเข้าใส่ที่เอวและเท้าของผู้ซึ่งกำลังลูบคลำท้อง

ม้อเปีย

ม้อเปียลอบปีติยินดียิ่ง ที่มีผู้ช่วยเหลือมาทันเวลา แต่ตอนนั้นว้าวุ่นจำมิได้ ว่าเสียงที่คุ้นหูเป็นผู้ใด แต่อย่างไรก็ตาม ย่อมต้องเป็นคนคุ้นเคยแน่ และมาเพื่อช่วยเหลือนาง ดังนั้นจึงคลายใจลงได้เล็กน้อย

มิคาด สองคนผู้นั้นกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวมอง แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว ม้อเปียได้ยินเสียงตึงตังดังถี่ยิบ แต่มือสองข้างนั้นยังคงเคลื่อนไหวอยู่บนร่างนาง พลังความร้อนที่แทรกซึมเข้าสู่ร่างยิ่งนานยิ่งรุนแรง จนนางรู้สึกปลอดโปร่งสบาย แทบจะยินยอมให้สองมือนี้ลูบคลำนางไปตลอดกาลก็ปาน

ที่อยู่ในตอนนี้เป็นป่าโปร่ง พร้อมกับเสียงตวาดดังกราดเกรี้ยว ประกายแวววับ แลบสายพุ่งวาบ...

เงาร่างสายหนึ่งทะยานเข้ามาในป่าโปร่ง ตวาดเสียงก้อง

"เด็กน้อยยังไม่หยุดมือ ?!"

กระบี่ในมือควงจนพลังดังหวีดหวิวแทงคว้าบเคว้ยวเข้ามา ใส่สองตัวประหลาด ดำแผกระบวนท่ากราดเกรี้ยวยิ่ง

เงาร่างสายนี้มาเร็วปานประกายไฟ กระบี่ก็มีอานุภาพสูงส่งน่าหวาดหวั่น แลบกระบี่ หนึ่งจู่โจมใส่จุดซึ้งฮ้วยยวกที่ท้ายทอยของคนร่างอ้วน หนึ่งฟันเข้าใส่จุด เส่าไท้ที่อยู่ในกระดูกก้านคอท่อนที่หกของคนผอม ความแม่นยำในการจู่โจมจุดมิได้ ผิดพลาดแม้สักน้อยนิด การลงมือที่รวดเร็วก็น่าตระหนกยิ่ง แสดงว่าเป็นยอดฝีมือ ระดับที่คนดับเยี่ยมได้

สองตัวประหลาดยังคงกระทั่งศีรษะก็มิหัน มือซ้ายของคนร่างอ้วนกับมือขวา คนร่างผอม ยังคงลูบคลำอยู่ที่อกท้องของม้อเปีย เหลือแต่มือว่างอยู่สองข้าง คนอ้วน ระดมมือขวาม้วนย้อนไปทางด้านหลัง จู่โจมใส่ชายโครงของกระบี่ผู้นั้น ส่วนเท้าซ้าย เตะตวัดกลับจุดจงซูฮวกที่ขาอ่อนของมือกระบี่

คนร่างผอมงอนิ้วเท้าทั้งห้าดั่งตะขอ ถึงกลับม้วนย้อนไปจะคว้าใส่กระบี่ได้ เป็นความตระหนกแก่มือกระบี่จนถึงตัวถอยหลังไปสามเชียะแล้วทะยานเข้ามาอีกครั้ง ประกายกระบี่แวววับวูบวาบเข้ามาทั่วทุกทางจู่โจมใส่ด้านหลังของสองตัวประหลาด ดำแผครั้ง

สองตัวประหลาดคล้ายดั่งแค่นเสียงออกจากจมูกเบา ๆ มือของคนร่างผอม แสนคล้ายหลุดออกมาจากข้อต่อก็ปาน โดยดีดขึ้นสู่เบื้องสูงอย่างไม่คาดหมาย

มือกระบี่ผู้นั้นกำลังแฉลบกระบี่ฟันลง พลันรู้สึกกระบี่ในมือสะท้านขึ้นรุนแรง

ถึงกับไม่อาจกุมไว้ได้ ต้องคลายนิ้วปล่อยกระบี่ เห็นมันปลิวออกไปเป็นระยะไกลโข จึงร่วงหล่นลง

มือกระบี่ตระหนกจนขวัญฝ่อ มิทราบทั้งสองใช้หลักวิชาใด เนื่องเพราะข้อต่อของกระดูกในร่างคน ส่วนมากจะงอในทิศทางที่จำกัด ไม่อาจฝืนบังคับสักน้อยนิด แต่แขนของคนร่างผอมถึงกลับม้วนไปมาตามความปรารถนา นับเป็นเรื่องที่ผู้คนต้องแตกตื่นอย่างยิ่ง ไม่คาดคิดว่าเป็นไปได้เลย

แต่มือกระบี่ผู้นี้ก็เป็นยอดคนรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงเกรียงไกร มาตรแม้นตระหนกยิ่งนักแต่ไม่หวาดหวั่นเท่าใด สลับเท้าย่อแขนยืนหยัดอยู่กับที่ดุจเท้างอกราก เลิกคิ้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"พวกท่านเป็นผู้ใด ? ทำกระไร ?"

ตัวประหลาดทั้งสองคล้ายไม่ได้ยินก็ปาน ตอนนี้ม้อเปียมีสติแจ่มใสกว่าเดิม ฟังเสียงของมือกระบี่แล้วก็ต้องคำนึงด้วยความตื่นเต้น เพราะจำได้ว่าเป็นเสียงเจี๊ยะเล้ง นางลืมตาลอบดูไป เห็นสีหน้าตัวประหลาดต่างแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมสำรวมยิ่ง

นางฉุกใจคิดมิทันส่งเสียง พลันเห็นตัวประหลาดทั้งสองยืดกายขึ้น กระโดดโลดเต้นด้วยสีหน้าลิงโลดยินดีสุดเปรียบประมาณ แผ่นโลหะที่ผูกอยู่บนร่างดังติงตังจนสะท้านแก้วหู

มือกระบี่วัยฉกรรจ์ผู้นี้มีนามเจี๊ยะเล้ง เป็นศิษย์ทายาทของเล้งคงเต้าเจี้ยงแห่งสำนักบู๊ตึง ออกจากสำนักมาเพียงไม่กี่ปี ก็มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือในแผ่นดินและคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานไม่น้อย ตอนนี้เมื่อเห็นทีท่าของตัวประหลาดทั้งสอง กลับต้องเบิ่งตากลมกว้างตะลึงลานไปแล้ว... มิทราบเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?

ตัวประหลาดทั้งสองลิงโลดยินดีเป็นครู่ใหญ่ คนร่างอ้วนพลันล้วงของสิ่งหนึ่งออกมายื่นให้ม้อเปียดู ปากส่งเสียงจอ ๆ แจ ๆ โดยมิทราบกล่าวกระไร คล้ายดั่งเป็นเสียงของปักษาอย่างยิ่ง

ม้อเปียนอนแน่นิ่งกับพื้น มิกล้าลุกขึ้นมาทันที มาตรว่านางแค้นตัวประหลาดทั้งสองจนจับจิตใจ ตอนนี้เมื่อเห็นของในมือตัวประหลาด กลับต้องอุทานด้วยความตระหนก ใช้กำลังดีดร่างลอยขึ้นจากพื้นทันที

การดีดครานี้อย่างน้อยต้องสูงกว่าสองวา เจี๊ยะเล้งประหลาดสงสัยยิ่งนัก ที่ไฉนพลังฝีมือของนางจึงได้สูงส่งกว่าเดิมอีกมากหลาย เนื่องเพราะการนอนแผ่กับพื้นแล้วพลันสามารถดีดตัวให้ลอยขึ้นถึงสองวา นับเป็นหลักวิชาตัวเบาที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง

ม้อเปียเองกลับมิได้ไปสนใจถึงเรื่องเหล่านั้น พอนางพลิ้วลงถึงพื้นรีบส่งเสียงร้อง

"คืนให้เรา คืนให้เรา"

คล้ายดั่งว่า นางถือของนั้นมีคุณค่าสูงสุดในชีวิต

เจี๊ยะเล้งต้องลอบถอนใจ ที่นางไฉนมิได้ทักทายตนเลยสักคำ

สองตัวประหลาดกลับคล้ายไม่เข้าใจวาจานางสักครึ่งคำ ยังคงยืนหน้าระรื่นแช่มใสในที่เดิม มือถือกล่องหนังใบน้อย ฝากล่องมีสร้อยทองคำเส้นเล็กละเอียดคล้องอยู่ ยามแกว่งไกวไปมา มีเสียงสดใสไพเราะเสนาะหูยิ่ง

กล่องหนังใบน้อยแกว่งไปตามมือของมัน ดวงตาม้อเปียก็กลอกตามการแกว่งของกล่องหนัง สร้างความประหลาดสงสัยแก่เจี๊ยะเล้งจนต้องคำนึง

ในกล่องหนังใบน้อยมีความพิกลใดซ่อนอยู่ ?'

ตัวประหลาดหนึ่งผอมหนึ่งอ้วนเมื่อได้เห็นสีหน้าของม้อเปีย ต่างหันไปส่งเสียง พะ ๆ แจ ๆ ต่อกันหลายคำ ทีท่ายิ่งลิงโลดยินดีกว่าเดิม คนอ้วนแยกเขี้ยวหัวร่อฮาฮา แล้วยื่นมือไปคล้ายคิดจะฉุดมือม้อเปียก็ปาน

เจี๊ยะเล้งยิ่งเดือดดาลจนต้องตวาดสุดเสียง

"หนอนราคะที่ชั่วช้าสามานย์ ยังไม่รีบมอบชีวิตมา"

เสียงดังลงมือไปอีกครั้ง ต่อยใส่จุดแจเกยบนไหล่ของคนร่างอ้วนสุดแรง

คนร่างอ้วนหน้าเปลี่ยนแปรเล็กน้อย แขนยืด ๆ หด ๆ วูบ พลันคล้ายเป็นแสงพิษร้าย ม้วนกลับไปทางด้านหลัง ไปคว้าข้อมือเจี๊ยะเล้งที่ต่อยใส่มันอย่างพิสดาร

เจี๊ยะเล้งคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาดว่าคนผู้นั้นจะใช้มือของมันมาในลักษณะนี้ได้ ทรมตระหนก รีบลดศอก แต่ประกายนิ้วแทงขึ้นเบื้องบน มิคาด แขนของคนผู้นั้นกลับบิดไปมาตามความปรารถนา กางนิ้วทั้งห้ารวบเข้าใส่ข้อมือเจี๊ยะเล้งอีกด้วยความเร็วดั่งประกายไฟ จึงคว้าไว้ได้อย่างแม่นยำ

กระบวนท่านี้มิเพียงรวดเร็วสุดเปรียบประมาณ ลงมือด้วยความประหลาดพิสดารสุดขีดเท่านั้น ยังเป็นที่ไม่มีผู้ใดเคยเห็นเคยได้ยิน เจี๊ยะเล้งที่ได้รับการอบรมปีกแสดนมาจากเล้งคงจินหยิน ซึ่งเป็นสุดยอดฝีมือของบู๊ตึงมาสิบกว่าปี มีรากฐานพลังฝีมือหนักแน่นอย่างยิ่ง มิคาดพอเผชิญกับตัวประหลาดผู้นี้ พลังฝีมือที่ฝึกปรือมาถึงกับไม่มีปัญญาเปล่งอานุภาพสักน้อยนิด เพียงกระบวนท่าเดียวก็ถูกฝ่ายตรงข้ามคว้าข้อมือไว้ได้ จึงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ตัดใจไม่อาลัยแขนขวา ประกบนิ้วจี้เข้าใส่ทุตเกี่ยสวกบนกระดูกสันหลังฝ่ายตรงข้ามทันที

มิคาด คนผู้นั้นกลับคล้ายไม่รู้ตัวเลย พลังนิ้วของเจี๊ยะเล้งพอจี้เข้าใส่ร่างมัน

ถึงกับลื่นไถลออกไปด้านข้าง เจี๊ยะเล้งจึงได้คิดด้วยความตระหนก ที่แท้อาภรณ์ของมันเป็นโลหะ ด้วยพลังภายในตอนนี้ คิดจะแทงทะลุโลหะเข้าไปสัมผัสเนื้อนั้น ยังไม่มีทางกระทำได้

คนผู้นั้นกุมข้อมือเจี๊ยะเล้งไว้ โดยยังมิได้ใช้กำลังอย่างไร เพียงถลึงตาจ้องมองเจี๊ยะเล้ง พร้อมกับส่งเสียงประหลาดพิกลที่ฟังไม่เข้าใจได้สักคำเดียว

เจี๊ยะเล้งทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล พลันกระชากข้อมือสู่เบื้องสูงหมายจะใช้วิชาคว้าจับของสำนักบู๊ตึงดึ้นหลุดออกจากการเกาะกุมของมัน มิคาด มือของฝ่ายตรงข้ามเหนียวแน่นดั่งเป็นเชือกหนังวัว ต่อให้พลิกไปมาอย่างไร ข้อมือมันยังคงหมุนพลิกตามได้ตลอดเวลา

เจี๊ยะเล้งพลันฉุกใจได้คิด นึกถึงวิชาหมัดมวยที่สาบสูญไปจากการถ่ายทอดของบู๊ลิ้มเนิ่นนานปีที่ซือแป๋เคยบอกเล่า เมื่อเห็นเนื้อที่ฝ่ามือของคนอ้วนขาวแวววาวราวหยกเนื้อดีจริง ๆ ในความขาวคล้ายยังมีประกายสีเขียวจาง ๆ จึงตระหนกจนขวัญสะท้านหน้าถอดสีตวาดใส่ม้อเปีย

"เปียม่วยรีบหนี นี่คือฮ่วยกุกซิ่งคุ้ง (หมัดเทพยดาละลายกระดูก) ! "

ม้อเปียแม้เคลิบเคลิ้มมึนงง มิทราบกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด แต่คำ 'ฮ่วยกุกซิ่งคุ้ง' คล้ายเป็นโลหะกระทบกันดังสนั่นหวั่นไหว จนนางพลันได้สติแจ่มใสมาทันที

แม้นางมีฝีมือไม่สูงส่ง แต่ฮ่วยกุกซิ่งคุ้งสี่คำนี้เป็นความหมายที่นางเข้าใจกระจ่างยิ่ง เมื่อหลายสิบปีก่อน บู๊ลิ้มมีอัจฉริยะเลอเลิศกำเนิดขึ้นผู้หนึ่งนามไฮ้เทียว-โกวอี่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ร่องรอยการไปมาของท่านเลย

มาตรว่าท่านจะอยู่ในบู๊ลิ้มตงง้วนด้วยเวลาสั้น ๆ เพียงไม่กี่ปี แต่ความสูงส่งในเกียรติภูมิ กลับไม่มีผู้ใดสามารถเทียมเทียบได้ เคยใช้มือเปล่าเท้าเปล่อย พิชิตเจ้าสำนักต่าง ๆ ในบู๊ลิ้มตงง้วนพ่ายแพ้ถึงยี่สิบเจ็ดท่าน แต่ละท่านรับมือไฮ้เทียวโกวอี่ไม่ถึงสิบกระบวนท่าอีกด้วย ยามนั้น บู๊ลิ้มแตกตื่นสะท้านจนหวั่นไหว ต่างขอมรับกันเป็นเสียงเดียว ในรอบร้อยปีของบู๊ลิ้ม ยังไม่เคยมียอดฝีมือสูงส่งถึงระดับนี้มาเลย

และเพลงหมัดที่ไฮ้เทียวโกวอี่ใช้พิชิตบรรดาเจ้าสำนัก ก็คือฮ่วยกุกซิ่งคุ้ง (หมัดเทพยดาละลายกระดูก...หมายถึงไม่มีกระดูก) นี่เอง

หลังจากไฮ้เทียวโกวอี่ปลีกตัวออกซ่อนกาย ในบู๊ลิ้มกว้างใหญ่ไพศาล ไม่มีผู้ใดสามารถใช้เพลงหมัดที่สุดแสนพิกลพิสดารนี้อีกเลย แต่ในหลายสิบปีที่ผ่าน ชนชาวบู๊ลิ้มพอเอ่ยถึงฮ่วยกุกซิ่งคุ้ง ยังมีความหวาดหวั่นจนหน้าถอดสี ดังนั้น พอเจี๊ยะเล้งร้องคำ 'ฮ่วยกุกซิ่งคุ้ง' ไป ม้อเปียจึงตระหนกจนใจสะท้าน

นางตะลึงลานเป็นครู่หนึ่ง จึงหันไปมองสีหน้าตัวประหลาดทั้งสองแล้วคำนึงด้วยความแตกตื่นสงสัย

'หรือที่ตัวประหลาดทั้งสองใช้คือฮ่วยกุกซึ่งคุ้งจริง ๆ ?'

ตอนนั้น เจี๊ยะเล้งพลันครางเบา ๆ ตัวอ่อนระทวยลงทรุดฮวบกับพื้น

มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลาแทบพริบตาเดียว ม้อเปียยังไม่มีโอกาสใคร่ครวญสักวูบ เจี๊ยะเล้งเพราะต้องการช่วยนาง นางไหนเลยจะสะบัดหน้ามิเกี่ยวข้องได้ ยิ่งกว่าแต่ที่สำคัญสุดคือ กล่องหนังใบน้อยของนางตอนนี้ยังอยู่ในมือฝ่ายตรงข้าม นางกัดฟันตัดสินใจ

'มาตรว่าเราสูญเสียชีวิต ก็ต้องชิงกล่องน้อยคืนกลับมาให้ได้'

แต่นางก็ทราบ ด้วยพลังฝีมือของนางตอนนี้ คิดจะต่อต้านตัวประหลาดทั้งสองไม่มีทางเป็นไปได้เด็ดขาด นางจึงต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ จะให้นางทำอย่างไร ?

ตัวประหลาดทั้งสองมิเหลือบมองเจี๊ยะเล้งที่นอนกับพื้นสักแวบเดียว ยังคงจ้องตามองนางแน่วนิ่ว กล่องหนังใบน้อยในมือผอม ยิ่งแกว่งยิ่งเร็ว เสียงที่ดังจากในกล่องยิ่งนานยิ่งถี่กระชั้น ส่วนคนร่างอ้วนน่ากลัวก็ทราบนางไม่รู้จักภาษาของมัน จึงแค่ขมวดกระวายจนเกาหน้าตา ยกมือบอกใบ้อยู่วุ่นวาย

แม้ม้อเปียจะเปรื่องปราดหลักแหลมเพียงใด แต่นางที่เคลิบเคลิ้มมึนงง ถึงกับมิสังเกตเห็นเรื่องราวเบื้องหน้า ยิ่งมิได้ไปเดาการทำมือบอกใบ้ของคนร่างอ้วนด้วย

นางพลันหัวร่อให้คนผอม คนผอมรีบหัวร่อให้นางทันที มิคาด การหัวร่อของนางกลับเป็นเล่ห์ไปทำลายสมาธิฝ่ายตรงข้ามให้รวนเร

พร้อมกับเสียงหัวร่อ นางพุ่งวาบเข้าไปตะปบมือชิงกล่องหนังของคนผอมมา คนผอมคล้ายดั่งมิได้ระวัง แขนก็มิได้เคลื่อนไหว

พอปลายนิ้วม้อเปียสัมผัสถูกกล่องหนัง ลิงโลดยินดีเป็นยิ่งนัก รีบใช้กำลังกระชากพร้อมกับถีบตัวถอยหลัง เข้าใจว่าชิงกล่องหนังมาได้แล้ว รีบหันขวับพุ่งปราดออกไปร่วมหกวาคิดจะฉวยโอกาสหลบหนี นางตอนนี้ลืมทุกเรื่องราวไปหมดสิ้นแล้ว กระทั่งเจี๊ยะเล้งที่เสี่ยงชีวิตเพื่อนางด้วย

มิคาด พริบตาที่นางจะกระโดดขึ้น รู้สึกตาลายไปวูบ เห็นคนร่างผอมยังคงยืนตั้งแสีหน้าประหลาดพิกลในที่เดิม ส่วนปลายสร้อยทองคำที่คล้องกล่องหนังในมือนางก็ตกอยู่ในมือคนร่างผอมเช่นเดิม นางจึงตระหนกอย่างยิ่ง นึกมิถึงว่าวิชาตัวเบาของคนร่างผอมจะสูงถึงระดับนี้ มิเพียงตระหนกต่อผู้รับฟังเท่านั้น ยังคล้ายปาฏิหาริย์

อีกด้วย

คนร่างอ้วนก็ติดตามเข้ามา ไม่เห็นเท้ามันเคลื่อนไหว แต่ร่างกลับลอยไปดุจปุยนุ่น แผ่นโลหะในร่างมิได้กระทบกันจนมีเสียงเลยสักแผ่วเบา

เมื่อมันลอยตัวไปถึงข้างม้อเปีย ส่งเสียงจอ ๆ แจ ๆ ขึ้นอีกครา แต่ม้อเปียกลับฟังไม่เข้าใจ นางมีแต่ยืนตะลึงลานเท่านั้น มิทราบสมควรทำอย่างไรจึงถูกต้อง วิชาตัวเบาของฝ่ายตรงข้ามมิทราบเหนือกว่านางกี่ร้อยเท่า พลังฝีมือนั้นมิต้องกล่าวอีกแล้ว นางจะสู้ก็สู้ไม่ได้ จะหนีก็หนีไม่รอด หรือมีแต่งอมือปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามจัดการตามอำเภอใจเท่านั้น ? นางจึงทั้งหวาดหวั่นทั้งเศร้ารันทดยิ่ง

คนร่างอ้วนกล่าวอยู่เป็นเนิ่นนาน ถึงกับไม่ได้ผลใด ๆ สักน้อยนิด

คนร่างอ้วนขมวดคิ้วครุ่นคิดจนเคร่งเครียดเป็นครู่ใหญ่ พลันตบท้ายทอยฉาดหนึ่ง ยื่นมือที่แม้แห้งกรังดั่งขานก แต่ยังคงขาวสุกใสราวหยกเนื้อดี ชี้ไปยังกล่องหนังในมือที่ม้อเปียกำแนบแน่นแล้วชี้ไปที่ลำคอนางอีกครั้ง จับตามองนางแน่วนิ่ง

ม้อเปียยิ่งก่อกวนยิ่งงุนงงสงสัย ตอนนี้นางเกิดความประหลาดใจ มิทราบตัวประหลาดก่อกวนเลศนัยใดกันแน่ จึงก้มมองที่คอนางบ้าง

แต่พอเห็นครานี้ ต้องตระหนกจนร้องขึ้นสุดเสียง ที่แท้ลำคอนางยังคงแขวนกล่องใบน้อยที่มีลักษณะเดียวกันนี้อยู่อีกใบหนึ่งดั่งเดิม

นางคลายมือออก บังเกิดความคลางแคลงสงสัยจนคำนึง

'ที่แท้กล่องหนังใบน้อยในมือคนผอมมิใช่ของเรา แต่มันไปได้จากที่ใด ? หรือตัวประหลาดทั้งสองจะมีความสัมพันธ์กับต้กกอกอ ? นี่กลับประหลาดเกินไปแล้ว สองมันไปได้กล่องนี้จากที่ใด ? ที่มันสองพยายามคุกคามเราโดยไม่ยอมเลิกรา ด้วยสาเหตุใดกันแน่ ?'

นางครุ่นคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ จึงยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น

ความรู้สึกของน้อเปียในตอนนี้ มีทั้งลิงโลดยินดี ทั้งคลางแคลงสงสัย แต่ความปีติยินดีมีมากกว่า จึงจมอยู่ในภวังค์ความหลัง เงาร่างอ้วนผอมที่ลี้ลับพิสดารเป็นเลือนรางไปทีละน้อย แต่เค้าที่หล่อเหลาคมคายของชิ้วต้กปรากฏขึ้นชัดเจนจนแจ่มใส

นางจำวันนั้นได้ ยามเมื่อชิ้วต้กอำลานางด้วยสีหน้ารันทดหดหู่ นางมีความเจ็บปวดใจและละอายยิ่ง แต่ชิ้วต้กกลับเข้าใจผิดคิดว่า นางเสียใจในการจากไปของชิ้วต้ก จึงได้ล้วงกล่องหนังใบน้อยออกจากอกเสื้อมอบแก่นาง และยังว่า เป็นของระลึกที่มีคุณค่าสูงส่งในชั่วชีวิต นางดูออก ตอนนั้นชิ้วต้กมีความหนักแน่นจริงจังต่อการมอบกล่องน้อยใบนี้อย่างยิ่ง

หลังจากนั้น นางก็คล้องกล่องหนังใบน้อยกับตัวโดยมิเคยถอดออก ยามนางนึกถึงชิ้วต้ก นึกถึงพฤติการณ์ที่ทรยศต่อความรักอันบริสุทธิ์ที่ชิ้วต้กมีต่อนาง นางเป็นต้องล้วงกล่องหนังใบน้อยออกมาด้วยความเจ็บช้ำ ลูบคลำพลางเหม่อมองโดยสงบ ปล่อยให้ตัวเองจมอยู่ในภวังค์ความหลัง

ดังนั้น ยามเมื่อนางเห็นกล่องหนังใบน้อยอยู่ที่มือของตัวประหลาดอันลึกลับพวงกระวนกระวายยิ่งกว่าพบพานเภทภัยใด ๆ นั่นย่อมเป็นการแสดงออกว่านางมีความรักในตัวชิ้วต้กลึกซึ้งเพียงใด

แต่ยามเมื่อนางพบเห็นที่คอของนางยังห้อยกล่องหนังใบน้อยอยู่โดยไม่บุบ

สลาย จึงยิ่งแตกตื่นสงสัยกว่าเดิม ที่ไฉนตัวประหลาดทั้งสองจึงได้มีกล่องหนังเช่นเดียวกับนางไม่ผิดเพี้ยน หรือมันสองมีความสัมพันธ์กับชิ้วต้ก ? มันสองมีทีท่าเยี่ยงนี้ต่อนางด้วยสาเหตุใด ?

นับเป็นเรื่องม้อเปียไม่มีทางเข้าใจเลย นางเงยหน้าอย่างมึนงง เห็นตัวประหลาดทั้งสองยังคงจ้องมองนางด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส นางตอนนี้แม้ไม่รู้สึกหวาดกลัวตัวประหลาดทั้งสองอีกแล้ว แต่ยังคงไม่มีปัญญาแสดงความในใจของนางให้ตัวประหลาดทั้งสองทราบได้

การกีดกั้นด้วยภาษาเยี่ยงนี้ เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกอึดอัดลำบากใจ ดุจดั่งคล้ายกลายเป็นใบ้แล้วก็ปาน แต่พลันได้คิดด้วยไวปัญญา ในเมื่อภาษาผิดกันต่างไม่รู้เรื่อง ไยไม่ใช้อักษรบ่งบอกดู ?

เมื่อได้คิดเช่นนั้น ต้องแย้มยิ้มด้วยความปีติ

ตัวประหลาดทั้งสองเมื่อเห็นม้อเปียมีรอยยิ้ม ย่อมเข้าใจว่านางคลายความข้องใจในพวกมันแล้ว จึงหันกล่าวกันหลายคำ แต่ม้อเปียย่อมฟังไม่เข้าใจ ดังนั้นเองนางนั่งของ ๆ ลงใช้เล็บที่ไม่ยาวนักเขียนอักษร 'ชิ้วต้ก' อยู่บนพื้นหิมะสองตัว

ตัวประหลาดทั้งสองเมื่อเห็น พลอยรีบนั่งของ ๆ ลงด้วยความตื่นเต้น แผ่นโลหะในร่างกระทบกันดังเกรียวกราว เมื่อเห็นอักษร 'ชิ้วต้ก' สองตัว พลันกระโดดขึ้นอีกครา ผงกศีรษะถี่ ๆ

มันสองมิเพียงมีพลังฝีมือเลอเลิศสุดสูงเท่านั้น ดูเปลือกนอก ลี้ลับพิสดารน่าหวาดหวั่น แต่ทีท่าของตนนี้กลับคล้ายเป็นทารกไร้เดียงสา

ม้อเปียยิ้มเล็กน้อย ทราบว่าทั้งสองต้องเกี่ยวข้องกับชิ้วต้กแน่แล้ว และนางยังมั่นใจทั้งสองมิใช่เป็นชนชาวบู๊ลิ้มในตงง้วน ที่พากันมาในตงง้วนก็เพราะต้องการหาตัวชิ้วต้ก แต่ทว่า ชิ้วต้กเล่า ? นางพอได้คิดเยี่ยงนั้น ต้องหดหู่อีกครา

ตัวประหลาดทั้งสองกระโดดโลดเต้นด้วยความปีติเป็นครู่หนึ่งจึงนั่งของ ๆ ลงอีกครั้ง ผงกศีรษะแย้มยิ้มให้ม้อเปียด้วยทีท่าที่สนิทสนมกว่าเดิมมากหลาย จากนั้นจับตามองนิ้วของนางเป็นทีให้นางเขียนสืบไป แต่ม้อเปียกลับกำลังรอให้มันสองเขียนบ้าง เมื่อเช่นนั้น ทั้งสามจึงนั่งของ ๆ เหลียวมองกันไปมา โดยมิทราบฝ่ายตรงข้ามจะกระทำอย่างไรกันแน่ ? มีแต่เบิ่งตามองกันเท่านั้น

ม้อเปียย่อมไม่ทราบประวัติความเป็นมาของตัวประหลาด กระทั่งในบู๊ลิ้มกว้างใหญ่ไพศาล หาคนที่รู้จักทั้งสองต้องมีอยู่ไม่มาก กระทั่งเห็นทั้งสองใช้เพลงหมัดมวยออกมา จึงทราบว่ามีความสัมพันธ์กับไฮ้เทียวโกวอี่อยู่บ้าง

แต่ตัวไฮ้เทียวโกวอี่เองก็เป็นปริศนาอันลึกลับ ไม่มีผู้ใดทราบประวัติความเป็นมาของท่านเลย และไม่มีผู้ใดทราบที่ไปของท่านด้วย ยอดอัจฉริยะที่ไม่เคยมีในบู๊ลิ้มเป็นร้อย ๆ ปีนี้ ไปมาดุจดั่งเทพยดา แต่ไม่มีผู้ใดทราบ ท่านมิเพียงเกี่ยวข้องกับเต้งประหลาดทั้งสองเท่านั้น ยังมีความสัมพันธ์กับชิ้วซิงแซที่เป็นอัจฉริยะในใจบู๊ลิ้มอีกด้วย

พฤติการณ์ในชั่วชีวิตชิ้วต้ก สวยงามแพรวพรายและเร้าใจ ในช่วงเวลาสั้น ๆ เพียงประมาณสามสิบปี นอกจากมีเรื่องที่ผู้คนล่วงรู้แล้ว ยังมีอีกมากหลายที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้

ชิ้วต้กเคยท่องเที่ยวถึงโพ้นทะเล ในเกาะโดดเดี่ยวของอิ้งไฮ้ ถึงกับรู้จักยอดคนบู๊ลิ้มมากหลาย ที่ถูกบู๊ลิ้มเข้าใจว่าตายไปแล้ว และนั่งกังจือเล้ง (มังกรในมนุษย์) ไฮ้เทียวโกวอี่ก็ถึงกับเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

ผู้อาวุโสบู๊ลิ้มจำนวนมากมายหลายท่าน ต่างพบพานกับปัญหายุ่งยากที่ตัวเองไม่มีปัญญาคลี่คลาย หรือเป็นเพราะเบื่อหน่ายชิงชังชีวิตของมนุษย์ที่หนาด้วยกิเลส ดังนั้นไฮ้เทียวโกวอี่ชักชวนให้ไปอยู่บนเกาะน้อยนั้น ใช้ชีวิตที่ร่าเริงแจ่มใสดั่งเทพยดา ตามแบบชิ้วต้กบังเอิญบุกขึ้นไปบนเกาะน้อย ก็ได้พบเห็นตนเองที่ถูกยกเป็นสุดยอดคนใดในบู๊ลิ้มตงง้วน เมื่อเปรียบกับยอดคนรุ่นอาวุโสเหล่านั้น ถึงกับต่ำต้อยจนแม้เป็นข้าทาสรับใช้ก็ยังไม่คู่ควร

กำเนิดเป็นชนชาวบู๊ลิ้ม พบพานกับบุญวาสนาที่ไม่อาจเสาะหาในพันปี ความสำเร็จดีเป็นที่คาดคำนวณได้ ชิ้วต้กก็มินอกเหนือกฎนั้น มีความยินดีจะอยู่ตามเกาะน้อยอย่างยิ่ง ปรารถนาใคร่จะฝึกสุดยอดวิชาที่เพียงเคยแต่ได้ยินโดยมิเคยเห็น และสามสูญการถ่ายทอดจากบู๊ลิ้มไปเนิ่นนานปีแล้ว

ไฮ้เทียวโกวอี่ที่น่ากลัวมีวัยสูงกว่าหนึ่งร้อยปี แต่ยังคงเข้มแข็งแจ่มใส กลับตรงกันข้ามต่อชิ้วต้ก คนที่จะอยู่บนเกาะต้องสาบานไม่จากไปอีก ชิ้วต้กจึงงุนงงโดยไม่อาจตะแบงโต้ เนื่องเพราะตอนนั้นเพิ่งมีอายุยี่สิบเศษ กำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์ที่กาลเวลาปัญญาค่าต่ออนาคตยิ่ง จะให้เสียสละวันเวลาทั้งมวลไปแลกเปลี่ยนกับหลักวิชาบู๊ลิ้มก็รู้สึกไม่คู่ควรยิ่ง เนื่องเพราะแม้จะฝึกได้สุดยอดวิชาทั้งมวล จนกลายเป็นเทพยดาเดินดินหาผู้ต่อต้านมิได้ แต่เมื่ออยู่บนเกาะน้อยแล้วจะสามารถทำอย่างไร อุปมาดั่งเทพเทินยอมให้ทรัพย์สินแก่ท่านจำนวนมหาศาล แต่จำกัดให้ท่านอยู่ในห้องน้อยเฝ้ากำพัง แล้วทรัพย์สินนั้นจะมีประโยชน์ใด ?

ความรู้สึกเยี่ยงนั้น ไฮ้เทียวโกวอี่ย่อมเข้าใจ ดังนั้น จึงแย้มยิ้มพลางปลุกปลอบชิ้วต้กมิให้เสียใจ เพราะตอนท่านอยู่ในวัยนี้ ท่านก็ต้องไม่ยอมเช่นกัน

น้ำใจของมนุษย์ต่อมนุษย์ ที่สำคัญสุดคือสามารถเห็นใจและเข้าใจในกันและกัน ชิ้วต้กที่ไม่เคยยินยอมแพ้ผู้ใดมาเลย แต่เการพเทิดทูนอัจฉริยะโพ้นทะเลเหล่านั้นยิ่งนัก และไฮ้เทียวโกวอี่ก็ชื่นชมต่ออัจฉริยะรุ่นเยาว์ยิ่งนัก ทั้งสองมีวัยห่างไกลกันหลายสิบปี แต่ถึงกับเป็นสหายรักกันได้ ชิ้วต้กจึงละเมิดกฎ อยู่อาศัยในเกาะเป็นเวลาถึงหนึ่งเดือนเต็ม ๆ

ในหนึ่งเดือนนี้ มาตรว่าไฮ้เทียวโกวอี่ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องวิชาบู๊เด็ดขาด แต่ก็ได้แพร่งพรายความลับของหลักวิชากำลังภายในที่ไม่ยอมถ่ายทอดออกไปดั่งมิตั้งใจ ชิ้วต้กที่ฉลาดปราดเปรื่องเป็นอัจฉริยะ ย่อมได้คุณประโยชน์มหาศาล วิชากำลังภายในบ้วนลิ้วกุยจงที่สะท้านบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินของชิ้วต้ก ก็ได้มาจากคราไปที่เกาะนั่นเอง

ทุกผู้คนบนเกาะน้อย ต่างมีกล่องหนังใบเล็กอย่างยิ่งอยู่ใบหนึ่ง ภายในเป็นของใดไม่มีผู้ใดเคยเปิดออกดู ก่อนชิ้วต้กจะจากมา ไฮ้เทียวโกวอี่ได้มอบกล่องหนังใบน้อยให้ และยังสั่งเสียด้วยความหนักแน่นจริงจัง บอกกล่องหนังใบน้อยอาจบางทีจะให้ความช่วยเหลือแก่ชิ้วต้กอย่างใหญ่หลวงก็ได้ แต่หากไม่ถึงวาระคับขันที่สุดในชีวิต กลับมิอาจเปิดออกดูก่อน

ตอนชิ้วต้กก้าวขึ้นเรือจะมา ไฮ้เทียนโกวอี่ยังสั่ง หากแม้นเบื่อหน่ายชีวิตบู๊ลิ้มพร้อมที่จะมาบนเกาะนี้ได้ทุกเวลา โดยมิว่าท่านยังมีชีวิตหรือไม่ แต่เกาะนี้ยังคงยินดีต้อนรับชิ้วต้กอีก

ในเกาะทะเลน่ำไฮ้มีภูเขาหนึ่งนามโง้วจี้ซัว (ห้านิ้ว) และก็เป็นสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีมือกระบี่ไปมา เพลงกระบี่ของสำนักน่ำไฮ้ มีหลักอยู่ในกราดเกรี้ยวพิสดาร มาตรว่าจะผิดกับแนวทางกระบี่ที่บู๊ลิ้มตงง้วนสืบทอดกันมา แต่ยังคงโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์โดยเฉพาะ

ตัวประหลาดที่สวมโลหะเป็นทองแดงกับทองเหลืองทั้งสองนี้ ความจริงเป็นยอดฝีมือของสำนักกระบี่น่ำไฮ้ มิเคยย่างกรายออกจากน่ำไฮ้ก็จริง แต่เพลงกระบี่ย่อมยอดเยี่ยมเหนือธรรมดา ทั้งสองมีนิสัยประหลาดพิกล กาลก่อนตอนอยู่บนเกาะน่ำไฮ้ ก็มีพฤติการณ์รุนแรงจนขึ้นชื่อลือชา แต่ทั้งสองพลันหายสาบสูญไปพร้อมกัน ชนชาวบู๊ลิ้มในเกาะต่างประหลาดใจยิ่ง เนื่องเพราะทั้งสองต้องมิใช่เป็นคนยอมปลีกตัวออกสำรวมตามป่าเขา และในบู๊ลิ้มตงง้วน ก็ไม่เคยมีข่าวเล่าลือถึงร่องรอยของทั้งสองเลย

ไม่มีผู้ใดทราบ ทั้งสองถูกไฮ้เทียนโกวอี่ชักชวนไปที่เกาะน้อยเพื่อฝึกวิชาฝีมือ

เป็นเพราะไอ้เทียนโกวอี่มีความพอใจในทั้งสองยิ่ง

กาลก่อนตอนชิ้วต้กไปที่เกาะน้อย สบอัธยาศัยกับทั้งสองจนมีน้ำใจไมตรีลึกซึ้ง

สองตัวประหลาดความจริงเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน คนอ้วนมีนามเที้ยกู่ คนผอมนามพัวเชียม อยู่บนเกาะน้อยเป็นเวลาถึงสิบปี อย่างไรก็ไม่อาจทนทานวันเวลาอันเปลาเหงาว้าเหว่ได้ พากันลอบหลบหนีออกมา ทางหนึ่งเป็นเพราะมีนิสัยที่ทนทานความเงียบเหงาไม่ได้ก็จริง อีกทางหนึ่งเนื่องเพราะทั้งสองต่างมีวัยยังไม่ถึงระดับปลงตกต่อเรื่องราวต่าง ๆ โดยเฉพาะบู๊ลิ้มตงง้วน ทิวทัศน์กังหนำที่ทราบจากการเล่าเล่าของชิ้วต้ก ยิ่งกระตุ้นให้ทั้งสองเคลิบเคลิ้มลุ่มหลง ใคร่จะมาทดลองดู

ทั้งสองเมื่อได้คิดก็ลงมือทันที ถึงกับร่วมทางกันมากังหนำ เนื่องจากทั้งสองไม่เคยย่างกรายขึ้นแผ่นดินใหญ่เลย ทุกเรื่องราวจึงแปลกใหม่อย่างยิ่ง โดยเฉพาะการแต่งตัวอันประหลาดพิกลของมัน ยิ่งกระตุ้นให้ผู้คนทั้งหวาดกลัวทั้งประหลาดใจไม่สะดวกเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นเอง จึงได้คิดจะหามิตรสหายสักคนหนึ่ง และมิตรสหายในดวงใจของพวกมันก็มีเพียงชิ้วต้กคนเดียวเท่านั้น

ดังนั้นเอง เมื่อทั้งสองเห็นกล่องหนังใบน้อยบนลำคอของม้อเปีย จึงลิงโลดเต้นแทบคลุ้มคลั่ง เนื่องเพราะมันสองที่สอบถามร่องรอยชิ้วต้กมานานวัน แต่ไม่ได้ข่าวคราวใด ๆ นี่ย่อมเนื่องเพราะความพิกลพิสดารของตัวมัน และเป้าที่มันสืบหาก็คือเป็นชิ้วต้ก ดังนั้นผู้คนย่อมไม่ยอมบอกความจริงแก่มัน

และภาษากวางตุ้งของมัน ม้อเปียที่อยู่ในกังหนำไหนเลยจะฟังเข้าใจ จึงย่อมเกิดกระตุ้นให้เกิดความเข้าใจผิดทั้งสองฝ่าย

ทั้งสองเสียเวลาและกำลังไปมากหลาย จึงสามารถบอกเล่าเรื่องราวทั้งมวลให้ม้อเปียเข้าใจได้ ม้อเปียจึงเขียนอักษรอีกสองตัวต่อท้ายคำชิ้วต้กด้วยความรันทดว่า 'ตายแล้ว' เที้ยกู่ พัวเชียมพอเห็นอักษรทั้งสอง ดวงตาพลันมีประกายแวววาวน่าพรวนเตหวั่น ต่างคำรามเสียงก้องดั่งพยัคฆ์ร้าย กระโดดปราดเข้าไปคว้าแขนม้อเปียคนละข้าง ละล่ำละลักถามคำพูดที่ม้อเปียไม่เข้าใจ

ม้อเปียถูกคว้าแขนจนปวดแปลบจับจิตใจ น้ำตาหลั่งไหลลงเป็นทาง แต่มิใช่เป็นน้ำตาของความเจ็บปวด... มันเป็นน้ำตาของความปลาบปลื้มปีติ

เนื่องเพราะเป็นการแสดงออกด้วยน้ำใจอันแท้จริงของทั้งสอง... นับแต่เริ่มต้นจนบัดนี้ ไม่เคยมีผู้ใดรู้สึกเสียใจกับการตายของชิ้วต้กเลย กระทั่งตัวนางเองแทบตรุ่นคิดคำนึงถึงชิ้วต้ก ก็มีแต่ลอบหลั่งน้ำตาอยู่ผู้เดียว ซุกซ่อนใจจริงไว้ไม่กล้าปรากฏต่อผู้คน นั่นนับเป็นเรื่องที่เจ็บช้ำที่สุดของมนุษย์จริง ๆ แต่นางกลับมิอาจ

ไม่เช่นนั้น เนื่องเพราะในบรรดาผู้คนที่นางติดต่อคบหา ล้วนแล้วเป็นศัตรูคู่แค้นของชิ้วต้กทั้งสิ้น

แต่ตอนนี้ นางได้เห็นสหายที่แท้จริงของชิ้วต้กแล้ว นางพลุ่งพล่านจนหลั่งน้ำตาความปีติออกมา ขามเมื่อนางทราบชิ้วต้กก็มีมิตรสหาย นางปลื้มปีติยิ่งกว่านางพบเห็นมิตรสหายของนางเสียอีก

เที้ยกู่ พัวเชียม ต่างมีสีหน้าเคียดแค้นกระวนกระวาย ละล่ำละลักถาม ชิ้วต้กตายอย่างไร ? ถูกผู้คนฆ่าใช่หรือไม่ ? ศัตรูมันเป็นผู้ใด ? ม้อเปียย่อมฟังไม่เข้าใจแม้นับว่านางเข้าใจ นางไหนเลยจะบอกศัตรูของชิ้วต้กได้ เนื่องเพราะนั่นเป็นกอกอร่วมสายโลหิตกับนาง

เที้ยกู่ พัวเชียมแม้มีนิสัยประหลาดพิกล พลุ่งพล่านรุนแรง แต่ก็มีน้ำใจไมตรีอันสูงส่ง ตอนนี้ยิ่งกระวนกระวาย แต่กลับไม่อาจระบายความคิดในใจออกมาได้ จึงโยกแขนของม้อเปียอยู่ตลอดเวลา ทันใด ประกายกระบี่พุ่งวาบเข้ามาที่ข้างหูเที้ยกู่ดั่งสายฟ้าแลบ

ทั้งสองต่างคิดจะทราบเรื่องของชิ้วต้ก จึงมิได้ไปสนใจสังเกตที่มาของประกายกระบี่ กอปรกับกระบี่นี้จู่โจมด้วยความเร็วสุดยอด ตามเหตุผล ทั้งสองคล้ายยากยิ่งที่จะหลบหลีกพ้นเด็ดขาด

เห็นชัดว่า ประกายกระบี่กรีดมาที่หูขวาของเที้ยกู่แล้ว ในวาระที่คับขันปานชีวิตแขวนบนเส้นด้าย คออวบใหญ่ของเที้ยกู่พลันบิดไปทางซ้าย ประกายกระบี่เฉียดผ่านไปหวุดหวิด ผู้ใช้กระบี่จู่โจมตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หยามรังแกสตรีอ่อนแอ นับเป็นบุคคลได้อย่างไร ผู้แซ่เจี๊ยะวันนี้เสี่ยงกับท่านแล้ว"

ปลายกระบี่สั่นพลิ้ว กรีดสะบัดเข้าใส่ใบหน้าเที้ยกู่อย่างดุดัน

เที้ยกู่ไม่คิดจะทำอันตรายคน ช่วยตัวเองก่อนสำคัญกว่า จึงพลิกมือดีดนิ้วไปเสียงดังดังสดใส ถึงกับดีดกระบี่กระดอนห่างออกไปห้านิ้ว แต่ผู้ใช้กระบี่มิได้หวาดกลัวต่อพลังดรรชนีอันรุนแรงสักน้อยนิด ยังคงควงกระบี่แทงควับเคว้ยวเข้ามาอย่างแคล่วคล่องอีกสองกระบวนท่า นั่นเป็นไม้ตายสุดยอดของสำนักบู๊ตึงที่ลือกระเดื่องในแผ่นดิน นามเจ็ดสิบสองกระบวนท่ากระบี่สัมพันธ์

ม้อเปียเห็นเจี๊ยะเล้งควงกระบี่ดั่งสายฟ้าคะนองฝน เมื่อได้ยินคำตวาดด่าของเจี๊ยะเล้งอีกครา จึงทราบว่ามันเข้าใจตัวประหลาดทั้งสองผิดไป ดังนั้นรีบตวาด

"เจี๊ยะเล้งรีบหยุดมือ"

เจี๊ยะเล้งงุนงงวูบ กระบี่จึงถูกฝ่ายตรงข้ามดีดใส่อีกครา เพลงกระบี่ของสำนักปูตำทุกกระบวนท่าติดต่อตามกัน มิใช่ชะงักไปเพราะถูกดีดใส่ตัวกระบี่ได้ แต่เมื่อได้ยินเสียงตวาดของม้อเปีย จำเป็นต้องกระชากกระบี่ที่จู่โจมกลับคืนมา

มันจับตาแตกตื่นสงสัยมองม้อเปียเป็นทีถาม ม้อเปียจึงกล่าว

"พวกท่านล้วนเป็นคนกันเอง... พวกท่านไม่มีอกุศลจิตต่อข้าพเจ้า"

เจี๊ยะเล้งยิ่งประหลาดสงสัยจนร้องโพล่งไป

"ทีท่าเยี่ยงนี้ยังบอกไม่มีอกุศลจิตได้ ?"

เมื่อครู่แม้เจี๊ยะเล้งถูกจี้จุดไว้ แต่ฝ่ายตรงข้ามมิได้มีอกุศลจิตคิดร้าย จึงจี้โดยไม่ทุ่มแรงนัก และก็มิได้ใช้ฝีมือจี้จุดเฉพาะตัว เจี๊ยะเล้งเกร็งลมปราณทะลวงจุดก็ปลดปลายออกได้เอง มันกับม้อเปียสนิทสนมกันมาตั้งแต่เยาว์วัย ย่อมกังวลสนใจความปลอดภัยของม้อเปียที่สุด ดังนั้น พอเก็บกระบี่ที่ถูกฝ่ายตรงข้ามฟาดกระเด็นคืนมาได้ เห็นม้อเปียมีน้ำตาเนืองนองหน้า ส่วนทั้งสองตัวประหลาดคว้าแขนนางแน่นด้วยทีท่าน่ากลัวยิ่งนัก เจี๊ยะเล้งจึงไม่คำนึงถึงวิชาฮ่วยกุกซิ่งคุ้งของฝ่ายตรงข้ามอีกแล้ว ตัดใจไม่อาลัยชีวิต โถมเข้าไปจู่โจมหมายช่วยม้อเปียให้รอดพ้นภัยโดยมิได้ยั้งคิด ฝีมือของมันห่างไกลกับฝ่ายตรงข้ามมากนัก แม้จะเสี่ยงชีวิตก็ไม่มีประโยชน์ใด

การที่ม้อเปียตวาดห้ามมันไว้ สร้างความประหลาดสงสัยแก่มันยิ่ง เมื่อก้มมองดูแล้ว บนพื้นหิมะมีอักษร 'ชิ้วต้ก' อยู่สองตัว ต้องหดหู่จนทิ้งแขนลงแนบลำตัว ประหนึ่งร่วงหล่นลงไปแล้ว

มันลุ่มหลงม้อเปียจนงมงาย ตอนที่ม้อเปียยอมเสียสละความบริสุทธิ์ไปช่วยแหลือกอกอนาง พอดีมันมิอยู่ในกังหนำ รอจนเมื่อกลับมา ม้อเปียแม้ยังมีเค้าเช่นเดิม แต่หัวใจผิดกว่าเดิมมากหลายแล้ว

เจี๊ยะเล้งย่อมทราบความสัมพันธ์ระหว่างชิ้วต้กกับม้อเปีย ตอนนี้เมื่อเห็นลายมือชิ้วต้กบนพื้นหิมะ จึงได้เข้าใจเรื่องราวทั้งมวล มิน่าเล่า นางจึงว่าสองตัวประหลาดเป็นคนกันเอง ดังนั้น ยิ่งคิดยิ่งหดหู่ ยิ่งริษยา พยายามรวบรวมกำลังแล้วนานจึงสามารถกล่าว

"นั่นกลับต้องตำหนิข้าพเจ้ามากเรื่อง"

เจี๊ยะเล้งโพล่งด้วยความขุ่นเคืองเยี่ยงนั้น ม้อเปียก็รู้สึกเศร้าเสียใจต่อมันยิ่ง แต่เทียนกู่ พัวเซียมกลับถลึงจ้องมันด้วยความดุดันหลายครั้ง มาตรว่ามิตรสหายพวกทั้งสองมีน้อยอย่างยิ่ง แต่ทั้งสองกลับมีน้ำใจต่อมิตรสหายลึกซึ้งสูงส่ง ทั้งสอง

ทราบ ม้อเปียต้องมีความสัมพันธ์กับชิ้วต้กลึกซึ้ง และก็เคาออก ทารกในครรภ์ม้อเปียต้องเป็นทายาทของชิ้วต้ก ตอนนี้เมื่อเห็นเจี๊ยะเล้งประสานสายตากับม้อเปียเขี่ยงนั้น ต่างไม่สบายใจอย่างยิ่ง กล่าวกันเบา ๆ หลายคำโดยที่ม้อเปียกับเจี๊ยะเล้งไม่เข้าใจเลย

และแล้ว ทั้งสองพลันขยับตัว โลหะในร่างถึงกับมิได้ดังสักน้อยนิด พุ่งวาบออกไปดั่งสายฟ้า ม้อเปียประหลาดใจยิ่ง เพิ่งเหลือบมองไปที่เจี๊ยะเล้งเป็นทีถาม พลันตาลายไปวูบ ปรากฏสองตัวประหลาดพุ่งย้อนกลับมา สองคนถึงกับต่างใช้สองมือรวบสองขาม้าขกขึ้นชู นางพอเห็นก็ได้คิดด้วยไวปัญญา ที่นางเมื่อครู่ไฉนนั่งบนหลังม้าโดยไม่กระทบกระเทือน แต่ม้ากลับพุ่งเร็วดั่งเหาะเหินเดินอากาศ

เจี๊ยะเล้งที่จับตามองม้อเปียตลอดเวลา ตอนนี้ก็ยังอดตระหนกพลังภายในของตัวประหลาดมิได้ ยิ่งตื่นเต้นสงสัยต่อการกระทำของมันสองยิ่งนัก มาตรว่าออกสู่บู๊ลิ้มไม่นาน แต่อยู่ในสำนักใหญ่มาตั้งแต่เยาว์วัย ได้เห็นได้ยินเรื่องราวในบู๊ลิ้มมากหลาย กลับนึกไม่ออก สองตัวประหลาดนี้มีความเป็นมาเขี่ยงไร

เที้ยกู่ พัวเชียมวางม้าลงที่เบื้องหน้าม้อเปีย แย้มยิ้มให้แล้วลงมือดั่งสายฟ้าสอดเข้าไปที่ซอกแขนม้อเปีย ยกร่างนางขึ้นวางบนอานอย่างรวดเร็ว เจี๊ยะเล้งต้องตระหนกจนตวาดถามไปอีกครา แต่เสียงเพิ่งดัง ตัวประหลาดก็ยกม้าที่มีม้อเปียนั่งบนอาน พุ่งออกไปจนหายลับในพริบตาเดียว

เจี๊ยะเล้งตะลึงลานอยู่เนิ่นนาน ทราบว่าอาศัยฝีมือของตน ไม่มีทางไล่ตามทันเด็ดขาด ตอนนี้ก็ทราบเช่นกัน ตัวประหลาดแม้มีพฤติการณ์ที่ลี้ลับพิสดาร แต่ไม่มีอกุศลจิตคิดร้ายต่อนาง ทว่า สองตัวประหลาดไฉนต้องคร่าม้อเปียไป ? คร่าไปที่ใด ? ม้อเปียที่อ่อนแอและยังมีครรภ์หลายเดือน จะเป็นอันตรายเพราะเรื่องนี้หรือไม่ ?

เจี๊ยะเล้งขบกรามคำนึง อย่างไรก็ต้องพยายามสืบร่องรอยนางให้ได้ แม้เป็นการแส่หามากเรื่อง แต่หากไม่กระทำดั่งนี้ ต้องไม่มีวันสงบใจได้

ดังนั้นเอง เจี๊ยะเล้งจึงปลุกปลอบใจให้เข้มแข็ง เก็บกระบี่ขึ้นแล้วเร่งฝีเท้าตามไป

หากเป็นผู้คลุกคลีอยู่ในวงพวกนักเลงนานปี อย่างนั้น มิว่าอยู่ในทางหลวงโบราณของแผ่นดินตงง้วน บนสะพานน้อยในดินแดนกังหนำที่มีทิวทัศน์งามตระการปานภาพวาด กระทั่งในกระท่อมเล็ก ๆ ของชนบทเปลี่ยวร้าง หรือในมหานครใหญ่

ที่ประทีปโคมไฟสว่างไสว ท่านต่างพอจะพบเห็นชายกลางคนร่างสูงโปร่งหน้าตาแต่งเหลา แต่มีเค้าหม่นหมองรันทด เดินมือไพล่หลังด้วยฝีเท้าแช่มช้า ทีท่าคล้ายเที่ยวเสาะหากระไร แต่ก็คล้ายเนื่องเพราะผิดหวังมาเนิ่นนานเกินไป จึงมิได้ฝากความหวังกับการเสาะหาอยู่มากเท่าใด

ดังนั้น มองในปราดแรก ตลอดร่างของท่าน คล้ายมีกลิ่นอายเหนื่อยหน่ายและเบื่อหาวที่แขวนบนสายรัดเอวหย่อนยานลงครูดกับพื้น ส่งเสียงเสียดสีที่ระคายหูยิ่ง

หากท่านมิเพียงเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน ยังรอบรู้ตำนานของบู๊ลิ้ม ท่านก็ต้องรู้จักชายกลางคนที่งามสง่าแต่เหนื่อยหน่ายผู้นี้ คือบุคคลมีชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรของเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน และก็เป็นมือกระบี่ในอดีต ศิษย์ทายาทของยอดปีศาจบู๊ติงเล้งคงเต้าเจี๋ยงนามเจี๋ยะเล้ง !

มาตรว่าผู้คนจะล่วงรู้ตำนานอันรันทดของเจี๋ยะเล้ง แต่ยังคงไม่มีผู้ใดบ่งบอกไปเปิดเผยเพราะตำนานนี้นอกจากเจี๋ยะเล้งแล้ว ยังพาดพิงไปถึงบุคคลอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้... เล่งจ๊ว (อสรพิษศักดิ์สิทธิ์) ม้อเกา !

บู๊ลิ้มยุคนี้ หากผู้ใดล่วงเกินม้อตั๊วเอี๊ย เท่ากับแส่หาความยุ่งยากรำคาญใส่ตัว และเล่งจ๊วม้อเกาก็กลัวผู้คนรื้อฟื้นถึงตำนานนี้เป็นที่สุด

กาลเวลาผ่านไปรวดเร็วดั่งสายน้ำ ตอนนี้ ไกลจากวันที่ชิ้วต้กตายไปเป็นเวลาถึงสิบเจ็ดปีเต็ม ในสิบเจ็ดปีที่ผ่าน บู๊ลิ้มย่อมเกิดเรื่องราวอยู่มากหลาย แต่ก็ได้มลายไปจากความทรงจำดุจดั่งเป็นฟองบนผิวน้ำ มิได้คืนกลับมากระตุ้นผู้คนอีกเลย แต่ทว่า...

มีเพียงชิ้วต้กเท่านั้นที่ยังดำรงอยู่ในหัวใจผู้คนทั้งหลาย เนื่องเพราะชิ้วต้กแม้ตายไป แต่ซากสังขารของท่านยังคงยึดได้ตำแหน่งสำคัญของบู๊ลิ้มยุคนี้ ซึ่งนับเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อนเลยตั้งแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน

เล่งจ๊วม้อเกาฉวยโอกาสใช้ซากสังขารของชิ้วต้กสร้างรากฐานยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้มแห่งนี้ มาตรว่ามันมิได้ตั้งค่ายสำนัก แต่ชั่งกุ้กเหลง (ประกาศิตเศษกระดูก) ของมันแต่ไหนไรชนชาวบู๊ลิ้มถือเป็นของวิเศษสุด เนื่องเพราะมิว่าผู้คนใด หากยังคิดคลุกคลีในวงพวกนักเลง ก็ต้องเชื่อฟังประกาศิตชั่งกุ้กเหลง (เศษกระดูก) ของมัน

ประกาศิตชั่งกุ้กเหลงนี้สร้างขึ้นจากกระดูกแขนของชิ้วต้กที่มันได้ไป เจ็ดกระบี่สามแส้ของเมื่อกาลก่อน ตอนนี้เสื่อมโทรมลงไปสองในสามแล้ว วังเจ็กพังหลังพาแขนหัก เกียรติภูมิก็ด้อยกว่ากาลก่อนมากนัก แต่พวกมันอาศัยประกาศิตชั่งกุ้กเหลงที่สร้างจากเศษกระดูกชิ้วต้ก ยังคงยึดครองอิทธิพลอำนาจในบู๊ลิ้มไว้ได้ไม่น้อย

เรื่องเหล่านี้ ต่างมิได้อยู่ในความสนใจของเจี๊ยะเล้ง ที่ท่านพเนจรร่อนเร่ไปทุกแห่งหนในแดนดิน เป็นการสืบหาร่องรอยม้อเปียเท่านั้น แต่สิบเจ็ดปีที่ผ่าน แม้รอยเท้าของท่านจะเหยียบย่ำไปทั้งเหนือใต้ แยงซีเกียงและฮวงโห กระทั่งทะเลทรายนอกกำแพงใหญ่ แต่ทว่าม้อเปียกลับคล้ายเป็นเข็มในทะเล ไม่มีร่องรอยพอให้สืบสาวเลย

ดังนั้นเอง เจี๊ยะเล้งก็เปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนเป็นเงียบขรึมรันทด และเปลี่ยนเป็นปล่อยตัวไม่สำรวม ผิดกับนิสัยในกาลก่อนดั่งเป็นคนละคน เล้งคงเต้าเจี๊ยงผู้เป็นซือแป๋เศร้าเสียใจในเรื่องนี้ยิ่งนัก ชนชาวนักเลงที่รู้จักเจี๊ยะเล้ง ก็รู้สึกเสียดายแทนสุดซึ้ง

ฤดูใบไม้ผลิกรายมาเยี่ยมดินแดนกังหนำอีกครา บนทางหลวงกว้างใหญ่เจี๊ยะเล้งเหยาะย่างม้ากลับมากังหนำอีกครา มาตรว่าเสื้อผ้าไม่สวยงามล้ำค่า แต่ซักสะอาดยิ่งนัก สำหรับคนที่ร่อนเร่พเนจรแล้ว นับเป็นเรื่องที่ยากจะพบเห็นจริง ๆ

เจี๊ยะเล้งปล่อยให้ม้าผ่ายผอมเหยาะย่างไปอย่างเชื่องช้า ผูกบังเหียนไว้กับอานโดยไม่เร่งรัดมัน ส่วนสายตาเหลือบมองดูผู้คนที่สัญจรอยู่ไปมา กระทั่งหมู่ไม้ใบหญ้าที่สองฟากข้างทางที่เริ่มเขียวขจีต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ

ทันใด ฝุ่นละอองกระจายขึ้นเป็นทาง เจี๊ยะเล้งช้อนตามองไปโดยไม่สนใจเห็นที่ปลายทางมีม้าเร็วฝูงหนึ่งกำลังห้อตะบึงเข้ามา ที่กล้าห้อม้าบนทางหลวงใหญ่มีผู้คนสัญจรแออัดเยี่ยงนี้ หากมิใช่เป็นพนักงานกรมเมืองหรือขุนนางใหญ่ มิต้องถามก็ทราบได้ ย่อมเป็นนักบู๊ในอำนาจของเล่งจั๊วม้อเกา เจี๊ยะเล้งฉุกใจคิด เกิดเรื่องราวใดกัน ?

ฝูงม้าห้อตะบึงไปด้วยความเร็วปานเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ในฝุ่นละอองที่กระจายราวม่านหนา ไม่อาจเห็นชัดตาว่าผู้ขี่มีเค้าหน้าใด เพียงพริบตาก็ห้อผ่านพ้นไปเหลือแต่ฝุ่นละอองไว้ให้เท่านั้น

เจี๊ยะเล้งปัดฝุ่นในร่างด้วยความชิงชัง กระตุ้นม้าให้เดินทางต่อ รู้สึกตัวว่ายังมีอีกสองม้าเหยาะย่างอยู่ที่ด้านหลัง แต่มิได้เหลียวไปมอง เนื่องเพราะในหลายปีนี้ไม่มีบุญคุณความแค้นใดกับชนชาวนักเลงอีก ดังนั้น มิต้องระมัดระวังว่าจะถูกคนลอบประทุษดุจดั่งกาลครั้งก่อนแล้ว

แต่ทว่า เสียงสนทนาของสองคนทางด้านหลังที่แว่วมากับสายลม เจี๊ยะเล้งกลับมิอาจไม่ฟังได้...

"ครานี้ เล่งจั๊วได้พบคนดีที่กล้ากระตุกหนวดเสือแล้ว ศิษย์ยิ่งใหญ่ของมัน

เข้าเข้าพากันมาครบหน้า ก็ทราบว่ามันกระวนกระวายแล้ว ข้าพเจ้าผ่านมาทางเหนือโดยตรานี้ ตอนพักที่เมืองป้อเต๋งก็ได้ทราบข่าว ฟังว่าม้อเล่าตั้วได้ส่งประกาศิตชั่งกุ้กเหล็ง ให้ระดมกำลังที่มีมารับมือบุรุษหนุ่มผู้นั้นให้เต็มที่"

อีกเสียงหนึ่งดังขึ้น

"อ้อ เรื่องนี้ข้าพเจ้ากลับไม่ชัดเจนนัก แต่ทว่ามีคนบังอาจมารังควานหาเรื่องม้อเล่าตั้ว (พี่ใหญ่) นับว่ารอบรู้ต่ำต้อย มีตาแต่ไร้แววกระมัง ?"

"จริงทีเดียว ตอนแรกข้าพเจ้าก็เข้าใจคนผู้นั้นมีตาแต่ไร้แวว ภายหลังเมื่อสอบถามจึงทราบ คนผู้นั้นแม้เพิ่งออกสู่วงพวกนักเลง ชื่อเสียงยังไม่เกรียงไกร แต่ฝีมือพอมีอยู่สองท่าจริง ๆ เปียเก็ก (สำนักคุ้มกันภัยสินค้า)ในอำนาจของม้อเล่าตั้ว ก่อนจะคุ้มกันสินค้าเปิดเผย สินค้าลับ (หมายถึงของล้ำค่าที่พอจะซุกซ่อนอยู่ในตัวโดยมิต้องลำเลียงด้วยขบวนรถ) มันต่างมีปัญญาชิงไปได้ ที่ประหลาดสุดคือ เมื่อชิงแล้วมิได้นำกลับไปด้วย แต่ทิ้งเงินทองอัญมณีไว้เกลื่อนกลาดทั่วบริเวณ ปล่อยให้ผู้คนหยิบฉวยไปตามความพอใจ ส่วนมันมิได้แตะต้องแม้สักอีแปะเดียว"

ทั้งสองส่งเสียงกันโดยไม่หวั่นเกรง จึงถูกเจี๊ยะเล้งฟังถนัดชัดหู สร้างความฉงนสงสัยจนคำนึง... 'หรือมีคนมาล้างแค้นแทนซิ้วต้กแล้ว ?'

ดังนั้นเอง เจี๊ยะเล้งนึกไปถึงม้อเปียทันที จึงตั้งอกตั้งใจฟังต่อไป ไม่ผิดหวัง เสียงนั้นยังคงดัง...

"ผู้นั้นกลับเป็นคนประหลาดอย่างยิ่งทีเดียว นี่ ! ในความเห็นของท่าน ผู้นั้นจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนหรือไม่ ? เฮอะ ตอนข้าพเจ้าคุ้มกันสินค้าไปถึงเซียมไซ เคยคบหาเป็นสหายกับศิษย์คนหนึ่งของอวงเอียซังเกี่ยม มันได้เคยกับข้าพเจ้า เจ้าทุกข์รายนั้นต้องไม่ยอมเลิกล้มกันเยี่ยงนั้นเด็ดขาด ทั้งยังมีคำ 'อีกสิบปีให้หลัง หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ' ในความเห็นของข้าพเจ้า... เฮอะ เฮอะ"

"ฮา ฮา ท่านกลับมีนิสัยพอได้ยินเสียงลมเป็นต้องเข้าใจฝนจะมา ผู้แซ่ซิ้วตายไปแล้วไม่เลิกราก็จะทำอย่างไร ? อย่าว่าแต่มันทั้งไม่มีบุตรธิดาศิษย์ทายาท และไม่มีญาติสนิทมิตรสหาย ตายไปโดยไม่มีเจ้าทุกข์เหลือแม้สักผู้เดียว ยังมีผู้ใดยินยอมเสี่ยงหน้าล้างแค้นแทนมัน ?"

"เฮอะ 'อีกสิบปีให้หลัง หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ' บัดนี้ เป็นเวลาร่วมยี่สิบปีแล้ว บอกกับท่านตามความสัตย์จริง ผู้ลงมือชิงสินค้าของม้อเล่าตั้ว ฟังว่าเป็นชายแซ่เฉินวัยสามสิบเศษ ไปมาโดยโดดเดี่ยวลำพังเสมอ เมื่อพบเห็นเรื่องอยุติธรรมเป็นต้องเกี่ยวข้องด้วยแน่นอน เมื่อเกี่ยวข้องเสร็จสิ้น ทิ้งกระบี่ทองคำเล่มเล็ก ๆ

ไว้เป็นสัญลักษณ์ ทุกผู้คนมิทราบชื่อฉายาของมัน จึงได้เรียกมันเป็นกิมเกี้ยมแขะ (วีรบุรุษกระบี่ทอง) คิดว่าระหว่างนี้ท่านคงซุกหัวอยู่ในบ้านมิเคยออกมา น่ากลัวยังไม่เคยได้ยินฉายานี้กระมัง ?"

"ฮา... ผู้ใดคล้ายดั่งท่าน ตลอดปีวิ่งวุ่นวาขอยู่แต่ทางภายนอกดั่งวิกลจริต เฮอะ ข้าพเจ้าว่าท่านอายุร่วมสี่สิบแล้ว ควรจะมีภรรยาตั้งหลักแหล่ง..."

ทั้งสองหยอกล้อด้วยถ้อยคำไร้สาระอีกครู่หนึ่ง เจี๊ยะเล้งจึงชะลอม้าช้ากว่าเดิม ปล่อยให้ทั้งสองม้าแซงขึ้นหน้าไป ส่วนตัวเองก้มศีรษะครุ่นคิด

'กิมเกี้ยมแขะเป็นผู้ใดกันอีก ? เราตอนแรกเข้าใจเป็นทารกในครรภ์ของเปียม่วย แต่ในเมื่อมันมีวัยสามสิบเศษ ดูท่าต้องไม่คล้ายเป็นทายาทของเปียม่วย...

'คนมีวัยสามสิบเศษจึงปรากฏตัวสร้างชื่อเสียงในวงพวกนักเลง มีสาเหตุอยู่เพียงสองสถานเท่านั้น หนึ่งคือฝึกวิชาฝีมือช้าเกินไป และก็สำเร็จช้าเกินไป ส่วนอีกหนึ่งคือมันความจริงคลุกคลีอยู่ในวงพวกนักเลงแล้ว แต่ตอนนี้เปลี่ยนอีกเค้าหนึ่งมาปรากฏ กิมเกี้ยมแขะจะเป็นคนประเภทใด ?... เฮอะ เราครุ่นคิดเรื่องเหล่านี้ไปไยกัน ? เพราะจะอย่างไร ล้วนแล้วมิใช่เป็นเรื่องเกี่ยวมาถึงตัวเราเลย'

เข้าเมืองตึ้งกัง เจี๊ยะเล้งลงม้าจูงช้า ๆ ไปหยุดที่หน้าโรงเตี๊ยมหนึ่ง ขึ้นบังเหียนแก่ผู้รับใช้ พอเงยหน้าเห็นมีธงสำนักคุ้มกันภัยปักอยู่บนกรอบประตู ต้องขมวดคิ้วตำหนิตัวเองที่เลินเล่อมิตรวจตรา หลงมาพักแรมสถานที่ผิดไป แต่เมื่อมาแล้วก็ไม่อาจถอนตัวกลับไปได้ จำต้องเลือกห้องพักไว้

หลังจากได้เข้าไป เป็นจริงดั่งที่คาดหมาย ในโรงเตี๊ยมมีเสียงอึกทึกกึกก้อง บรรดาเปียซือและคนงานทั้งปวงต่างดื่มสุราสนทนาหยอกล้อ มีบ้างยังเรียกนักร้องมากล่อมอีกด้วย

เจี๊ยะเล้งรำคาญจนสมองพองโต ต้องผลักประตูออกไป ในลานตึกแม้ไม่อึดอัดเช่นดั่งห้องพัก แต่ยังคงมีเสียงรบกวนสนั่นหวั่นไหวเช่นกัน บรรดาเปียซือและคนงานเหล่านี้ตรากตรำอยู่กับแดดลมตลอดวัน วันนี้น่ากลัวได้รับเบี้ยเลี้ยง กอปรกับมาพักในเมืองใหญ่ ไม่กลัวมีโจรมาช่วงชิง คลายความวิตกกังวลได้ ย่อมต้องหาความสำราญให้เต็มที่ โดยมิสนใจจะรบกวนถึงผู้อื่นหรือไม่

ที่พวกมันกำเริบเสิบสานปานนี้ หนึ่งในสาเหตุคือ อาศัยบารมีของโป๊ยมิ่นเล่งล้ง (กลมกลืนแปดทิศ... หมายถึงเข้าได้ทุกทาง) โอ้วจือฮุยที่เป็นประมุขใหญ่ของ

สาขาคุ้มกันภัยเพ่งอันเปียเก็กมัน เป็นเฮียตี่ร่วมสาบานของม้อตั้วเอี๊ย นับเป็นความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกลมเกลียวยิ่ง กอปรกับการคุ้มกันสินค้าครานี้ เป็นโอ้วจือฮุยออกโรงมาคุมเอง พวกมันจึงวางใจอย่างยิ่ง

เจี๊ยะเล้งทนทานเสียงอึกทึกกึกก้องที่รบกวนมิได้ แต่ไม่ต้องการไปทุ่มเถียงกับผู้อื่นจึงเดินออกมาเสียเอง หยุดยืนที่ปากประตูโรงเตี๊ยม เหม่อมองดูถนนที่ปูด้วยศิลาสีเขียวเป็นประกาย จิตใจเยือกเย็นลงกว่าเดิมไม่น้อย

ทันใด เห็นมีเกี้ยวคานอ่อนหลังหนึ่งมาหยุดที่หน้าประตูโรงเตี๊ยม เจี๊ยะเล้งเหลือบมองโดยสนใจ คนที่ออกคลุกคลีในวงพวกนักเลง มีผู้นั่งเกี้ยวน้อยกว่าน้อย เป็นเพราะนั่งเกี้ยวไม่สะดวกเทียบเท่ากับควบขี่อาชา ระดับความเร็วก็ห่างไกลกันมากนัก ทั้งยังสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมากหลาย มิว่าผู้ใดต่างไม่พอใจมาเสียเงินที่ไร้ค่านี้

เกี้ยวถูกวางเบา ๆ ลงกับพื้น ที่เดินออกมากลับเป็นบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ เจี๊ยะเล้งคิดขมวดคิ้วแนบแน่น ตอนแรกเข้าใจ ผู้นั่งเกี้ยวมิใช่คนเจ็บป่วย ก็ต้องเป็นหญิงชราหรือโกวเนี้ยเยาว์วัย มิคาดจะเป็นบุรุษวัยฉกรรจ์ได้

'อ่อนแอเยี่ยงนี้ยังออกมาด้วยสาเหตุใด ? ซุกหัวบำเพ็ญตนเป็นตั้วเอี๊ยอยู่ในบ้านก็แล้วกัน'

เจี๊ยะเล้งเหลือบมองบุรุษหนุ่มด้วยสายตาดูแคลนแวบหนึ่ง พลันรู้สึกกระจ่างแจ่มใส เค้าหน้าของบุรุษหนุ่มผู้นี้หล่อเหลาคมคายปานเทพบุตรจุติ ดวงตาโตใหญ่สีดำซึ้ง จมูกตรงโด่งเป็นสัน มาตรแม้นสวยงามราวสลักเสลาจากปฏิมากรชั้นเลิศ แต่กล้ามไม่มีกลิ่นอายคล้ายอิสตรีสักน้อยนิด กอปรกับเสื้อผ้าที่สมส่วนสัด ดูไปยิ่งเป็นตาลให้ผู้คนรู้สึกปลอดโปร่งสบายตา

ตอนเจี๊ยะเล้งอยู่ในวัยฉกรรจ์ ก็ภาคภูมิใจที่เคยถูกยกย่องเป็นบุรุษรูปงาม ตกเวลานี้เมื่อเห็นบุรุษหนุ่มรูปงาม จึงบังเกิดความรักพอใจโดยไม่รู้ตัว ความรู้สึกชิงชังในเกียจของเมื่อครู่ลดทอนลงมากกว่าครึ่งทันที

บุรุษหนุ่มรูปงามพอออกจากเกี้ยว ผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยมฮือกันมาต้อนรับด้วยท่าทีนอบพิเทายิ่ง เนื่องจากพวกมันมีสายตาคมกล้า ดูปราดเดียวก็ทราบเป็นผู้ดีเงินหรือจอมปลอม เสื้อผ้าของบุรุษหนุ่มผู้นี้สวยงามมีค่า ท่วงท่าสง่างามมีราศี พวกมันย่อมประจบประแจงกันเป็นการใหญ่

เจี๊ยะเล้งจับตามองจนบุรุษหนุ่มรูปงามลับเข้าไปภายใน จึงได้เบือนหน้ากลับมาเห็นมีกระยาจกวัยฉกรรจ์ผู้หนึ่งกำลังนั่งจับหมัดอยู่ใต้โคมที่ฝั่งตรงข้าม ต้องลอบแอบหายใจด้วยความสะทกสะท้อน เรื่องอยุติธรรมในมวลหมู่มนุษย์ นับว่ามีอยู่ทั่ว

ทุกแห่งหนจริง ๆ ชะตาชีวิตของบุรุษหนุ่มรูปงามกับกระขาจกที่เบื้องหน้า ระบุให้เกิดมาก็ต้องแตกต่างกันเช่นนี้จริงหรือไร ?

เจี๊ยะเล้งเดินทอดน่องเที่ยวในท้องถนนครู่ใหญ่ ซื้อไก่ ซื้อเนื้อ และสุราอีกเล็กน้อย เตรียมจะร่ำเพื่อคลายทุกข์เพียงลำพัง เพราะไม่พอใจดื่มกินในเหลาสุราร้านอาหาร เนื่องจากไม่อิสระเท่ากับอยู่ในห้องพักส่วนตัว

เมื่อเจี๊ยะเล้งเดินเข้าโรงเตี๊ยม ต้องลอบหัวร่อตัวเอง ที่ตอนนี้ถึงกับกลายเป็นปีศาจสุรา ว้าเหว่และรันทด เป็นสาเหตุสำคัญที่บันดาลให้เจี๊ยะเล้งต้องดื่มสุรา เนื่องเพราะในยามเมามาย จิตใจย่อมปลอดโปร่งกว่าบ้าง

เมื่อเดินเข้าในลานช่วงหลัง เห็นมีคนยัดเยียดจนแออัด มิทราบเกิดเรื่องราวใดจึงเดินเข้าไปดู เห็นผู้คนล้อมอยู่บนโต๊ะกลมตัวใหญ่ กำลังโยนลูกเต๋าพนันกัน พวกเหล่านี้น่ากลัวรังเกียจห้องไม่กว้างใหญ่เพียงพอ ถึงกับขนออกมาต่อสู้ในลานตึกแล้ว

เจี๊ยะเล้งเบียดกลับเข้าไปที่ห้องพัก ดื่มกินเพียงลำพังอยู่ครู่ใหญ่ รู้สึกเสียงที่ลานตึกยิ่งนานยิ่งดัง ก่อกวนจนไม่มีปัญญาสงบใจครุ่นคิดเรื่องราวใดได้ จำต้องผลักประตูออกมาอีกครั้ง เห็นผู้คนที่ล้อมบนโต๊ะกลมยิ่งนานยิ่งมาก จึงบังเกิดความสนใจใคร่รู้ พลอยเบียดเข้าไปดูอีกครั้ง เห็นที่ขอบโต๊ะมีเงินสุมอยู่กองใหญ่ ที่ยืนอยู่หลังกองเงินกำลังเขย่าลูกเต๋าจะทอดกลับเป็นบุรุษหนุ่มรูปงามผู้นั้นได้

เจี๊ยะเล้งตื่นเต้นสงสัยเล็กน้อย จับตาดูบุรุษหนุ่มรูปงามแน่วนิ่ง ได้ยินมีคนส่งเสียงที่ข้างหู

"ครานี้มันย่อมต้องแพ้สักครั้งแล้ว เราไม่เชื่อแต้มของมันจะสูงกว่าเล่าเฮ้งได้"

อีกคนหนึ่งที่หน้าแหลมแก้มตอบ สองตาเหลือกถลนของมัน จับมองมือบุรุษหนุ่มรูปงามแน่วนิ่ง ส่วนปากแผดเสียง หนึ่ง สอง สาม ตลอดเวลา คล้ายดั่งหวังให้ลูกเต๋าของบุรุษหนุ่มรูปงามเป็นหนึ่งสองสาม เจี๊ยะเล้งต้องลอบหัวร่อเข้าใจว่ามันผู้นี้คงเป็นเล่าเฮ้ง

บุรุษหนุ่มรูปงามเยือกเย็นเป็นธรรมดา คลายมือทอดเต๋าทั้งหกลูกลงไปในชามโคมใบใหญ่ ลูกเต๋ากลิ้งอยู่ในชามชั่วครู่ สายตาของผู้คนก็เหลือบมองตามการกลิ้งของมัน กระทั่งเจี๊ยะเล้งก็ยังต้องสนใจสังเกตดู เต๋าทั้งหกได้หยุดลงทีละลูกแล้วต่างพลิกหน้าแต้มสี่สีแดง ยังมีสองลูกสุดท้ายที่กลิ้งอยู่ ตอนลูกหนึ่งจะหยุดลงคล้ายดั่งกลายเป็นจุดดำ แต่มิทราบอย่างไรถูกอีกลูกหนึ่งกระแทกใส่ ทั้งสองลูกจึงต่างหยุดพร้อมกัน เป็นสี่แต้มสีแดงเช่นกัน ถึงกับเป็นเสือดาวแดงล้วน เจ้ามือกิน

แทบสิ้น

ทั้งปวงส่งเสียงร้องด้วยความแตกตื่น เล่าเฮ้งหน้าเผือดขาวราวซากศพ แต่บุรุษหนุ่มรูปงามหัวร่อคิกคัก กวาดกองเงินเล็ก ๆ หน้าโต๊ะเข้าไปสุมกับกองเงินใหญ่ที่เป็นของหน้ามัน ในชั่วชีวิตเจี๊ยะเล้ง เป็นครั้งแรกที่เห็นผู้คนสามารถทอดลูกเต๋าให้พลิกได้สี่แต้มสีแดงออกมาพร้อมกันถึงหกลูกได้ จึงตะลึงลานไปแล้ว

น่ากลัวเฮ้งเล่าตั๋วเสียเกลี้ยงเกลาแล้ว มันพลันก้มลงชักมีดสั้นในซองรองเท้าออกมา ปักฉึกลงบนโต๊ะแล้วคำรามดังก้อง

"บิดาเสียหมดสิ้นแล้ว บิดาขอพนันเนื้อในตัว หากบิดาเสีย จะเชือดเนื้อออกจากร่างชั่งหนึ่ง หากบิดาได้ ท่านต้องมอบเงินทั้งกองแก่บิดา"

มันเสียจนกระวนกระวาย ถึงกับด้านหน้าใช้วิธีอันธพาลแล้ว พวกที่ล้อมอยู่ตามโต๊ะล้วนเป็นสหายของเล่าเฮ้ง จึงต่างช่วยสนับสนุนคุกคาม ที่แท้พอบุรุษหนุ่มเข้ามา มีโชคอย่างไม่คาดหมาย ถึงกับได้เงินบรรดาเปียซือและคนงานไปจนหมดสิ้น ทุกผู้คนจึงต่างมีโทสะอยู่อัดอก

บุรุษหนุ่มรูปงามเหลือบมองมีดสั้นแวบหนึ่ง สีหน้ามิเปลี่ยนแปรสักน้อยนิด แต่งเสียงเย็นชา

"เนื้อชั่งหนึ่งมีราคามากปานนี้ ? สหาย เนื้อของท่านออกจะแพงเกินไปกระมัง ?"

เจี๊ยะเล้งได้ยินต้องตื่นเต้นยิ่งนัก คิดมิถึงว่าบุรุษหนุ่มรูปงามร่างแบบบางจะเป็นผู้กล้าแข็งปานนี้

จริงดั่งคาด พอวาจาบุรุษหนุ่มรูปงามขาดคำ กระตุ้นโทสะทุกผู้คนจนระเบิดออกต่างแผดด่ากันสับสนเซ็งแซ่ เล่าเฮ้งชักมีดสั้นบนโต๊ะ กระโดดขึ้นไปแผดสุดเสียง

"ท่านจะเล่นต่อไปหรือไม่ ?"

ทีท่าคุกคามดั่งว่า หากไม่เล่น มันต้องเชือดคอบุรุษหนุ่มรูปงามแน่ เจี๊ยะเล้งแอบเบียดเข้าไปที่ข้างบุรุษหนุ่ม เนื่องเพราะมีความพอใจไม่น้อย เตรียมว่า เมื่อเกิดขึ้นก็จะลงมือช่วยเหลือ แต่เห็นบุรุษหนุ่มกล่าวอย่างไม่แยแส

"เล่นการพนันถึงกับมีการบังคับกันได้ ไม่พนันกับท่าน ท่านจะทำอย่างไร ? เสียชีวิตด้วย ?"

จบคำแล้วยังแย้มยิ้มดั่งเดิม

เจี๊ยะเล้งเมื่อครู่ดูไปดูมา ดูไม่ออกว่าในตัวบุรุษหนุ่มรูปงามจะมีสัญลักษณ์พอเพรการฝึกฝีมือแม้สักน้อยนิด สองมือทั้งขาวทั้งนุ่ม คล้ายเป็นมือดรุณีในห้องหอ เป็นเช่นบุรุษหนุ่มแสดงความกล้าหาญออกมาปานนั้น ทางหนึ่งกังวลใจแทน ทาง

หนึ่งกลับรู้สึก บุรุษหนุ่มรูปงามน่ารักยิ่งนัก

เล่าเฮ้งถลึงตาจนประกายอำมหิตลุกวาวราวสัตว์ร้าย ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"บิดาเสี่ยงกับเจ้าแล้วเป็นไร ?"

มาตรว่ามันดูออก บุรุษหนุ่มรูปงามมีท่วงท่าที่ผิดกว่าคนธรรมดา ไม่คล้ายเป็นกงจื้อแบบบางสำรวย แต่เมื่อมันเดือดดาลจนหน้ามืดตาลาย มันที่เกลือกกลั้วกับคมอาวุธอยู่ชั่วนาตาปี ไหนเลยยังคำนึงถึงเรื่องราวใดอีก จึงกรีดมีดสั้นไปมาพลางตวาด

"หรือเราที่เท้าเปลือยยังจะกลัวเจ้าที่สวมรองเท้า ?"

ส่งเสียงพลางทำท่าจะโถมเข้าไป บุรุษหนุ่มรูปงามกวาดตามอง คล้ายดั่งมีความหวาดกลัวบ้างเล็กน้อย ถอยหลังสองก้าวแล้วส่งเสียง

"ท่านจะบำเพ็ญตนเป็นโจรหรือไร ?"

กล่าวพลางเหลือบตาไปที่ประตูห้องพัก เจี๊ยะเล้งต้องถอบหัวร่อด้วยความขบขัน ที่แท้นักศึกษารูปงามยังคงทนทานการขู่ขวัญมิได้ จึงเกร็งกำลังขึ้นไว้เตรียมลงมือช่วยเหลือเต็มที่

เล่าเฮ้งที่ยกมีดทำท่า พลันรู้สึกตึงที่คอเสื้อ ปรากฏถูกคนหิ้วกระชากออกไปเหวี่ยงกับพื้นดังป้าบใหญ่จนกลิ้งสองตลบจึงคลานขึ้นมา เมื่อเงยหน้ามอง วาจาที่จะแผดด่าต้องถูกกลืนกลับไปทันที เจี๊ยะเล้งกวาดตามองรอบข้าง เห็นทุกผู้คนต่างมีสีหน้าหวาดหวั่นพรั่นพรึง จึงต้องมองดูผู้นั้นโดยสนใจ แต่พอเห็นรีบขมวดคิ้วเบือนหน้าหนีโดยเร็ว

ผู้นั้นมีร่างอ้วนยิ่งนัก แต่ไม่สูงเท่าใด ดูไปคล้ายสี่เหลี่ยมก็ปาน แต่มันกลับเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในวิชาชีพเปียเก็ก โป๊ยมิ่นเล่งล้ง (กลมกลืนแปดทิศ) โอ้วจือฮุย ซึ่งก็เป็นประมุขใหญ่ของเพ่งอันเปียเก็ก

ความจริงเจี๊ยะเล้งรู้จักกับมันมานาน แต่ไม่ชื่นชอบมันเท่าใด ตีความจากฉายากลมกลืนทั้งแปดทิศของมันก็ทราบได้ มันเป็นผู้มีนิสัยเยี่ยงไร และเจี๊ยะเล้งชิงชังคนที่กลมกลืนจนกลอกกลิ้งเยี่ยงนี้เป็นที่สุด

ดังนั้นเอง จึงเบือนหน้าหนีไม่ต้องการไปทักทายกับมัน โอ้วจือฮุยส่งเสียงด่าบริวารของมันพลางเดินเข้าไปทักทายเจี๊ยะเล้ง

"เจี๊ยะเล่าตี๋ มิได้พบกันนานแล้ว เห็นสหายเก่าก็ไม่ทักทายสักคำ ?"

เจี๊ยะเล้งจำเป็นต้องเบือนหน้ามาแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าเข้าใจเป็นผู้ใด ? ที่แท้โอ้วตั้วกอเอง"

โอ้วจือฮุยหัวร่อฮาฮากล่าว

"ยากนักที่เฮียตี๋ท่านยังจำข้าพเจ้าได้... มิพบกันนานปี เฮียตี๋ท่านยังคงมีบุคลิกเดิม และยังหัดจนดื่มสุราเป็นอีกด้วย วิเศษมาก วันนี้เราสองจะต้องดื่มกันสักสองจอก"

มันหัวร่อไม่หยุดปาก หันไปกล่าวต่อบุรุษหนุ่มรูปงาม

"เล่าตี๋ท่านนี้ หากไม่รังเกียจก็เชิญร่วมดื่มกันสักสองจอก นับเป็นข้าพเจ้าขอขมาต่อท่านก็แล้วกัน"

มาตรว่ามันกล่าววาจาขอความเห็นจากผู้อื่น แต่กลับคล้ายผู้อื่นรับปากมันเป็นเช่นนี้ ส่งเสียงตวาดต่อไป

"ช่วยเก็บเงินบนโต๊ะของเซี่ยงกงให้เรียบร้อย จากนั้น พวกเจ้าไม่อาจเหลวไหลเช่นนี้อีก เราไม่ยอมอภัยให้เด็ดขาด"

แล้วแปรเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวขอโทษขอโพยเจี๊ยะเล้งอีกครา บุรุษหนุ่มรูปงามผู้นั้นแย้มยิ้มว่า

"เงินเหล่านี้ ท่านนำไปแจกจ่ายให้เฮียตี๋ในอำนาจของท่านเถิด"

โอ้วจือฮุยงุนงงงวย เหลือบมองกองเงินแวบหนึ่ง รู้สึกเป็นจำนวนไม่น้อยทีเดียว แต่ทั่วโอ้วจือฮุยเห็นยังอดละโมบมิได้ มันกลอกตาหยีเล็กไปมาพลางกล่าว

"น่ากลัวมิใคร่เหมาะสมกระมัง ?"

"จำนวนเล็กน้อยเท่านี้ มีความสำคัญอย่างไร ท่านโปรดอย่าได้เกรงใจเป็นคราวเคราะห์"

"ฮา ฮา อย่างนั้นเคารพก็มิสู้เชื่อฟังคำสั่ง แต่ท่านต้องให้เกียรติร่วมดื่มกับข้าพเจ้าสักสองจอก"

"นี่ย่อมแน่นอน"

บุรุษหนุ่มรูปงามรับคำโดยรวบรัดตัดความ คล้ายดั่งมีความยินดีอย่างยิ่งก็ปาน

เจี๊ยะเล้งพิจารณาบุรุษหนุ่มรูปงามโดยละเอียด รู้สึกมีความพิเศษพิสดารอยู่แต่แหลายจริง ๆ คนที่มีวัยระดับนี้ มิว่าการว่ากล่าวหรืออากัปกิริยา ไม่สมควรกลมกลืนดั่งคร่ำโลกจนโชกโชนปานนี้

ดังนั้นเอง เจี๊ยะเล้งจึงเริ่มสนใจในบุรุษหนุ่มรูปงาม ย่อมมิปฏิเสธคำเชิญของโอ้วจือฮุย จากการสนทนาจึงทราบ บุรุษหนุ่มรูปงามนามนิ่วบุ้น เป็นทายาทของนายวาณิชอวกตง (กวางตุ้ง) มากังหนำเพื่อท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ แต่เจี๊ยะเล้งกลับตกอกแคลงสงสัย เนื่องเพราะนิ่วบุ้นไม่มีทีท่าเป็นทายาทของนายวาณิชเลย เมื่อ

สนใจฟัง รู้สึกในถ้อยคำสนทนานิ่วบุ้นคล้ายดั่งมีเจตนาโน้มน้าวโอ้วจือฮุยให้เป็นมิตรสหาย เจี๊ยะเล้งยิ่งประหลาดใจ เนื่องเพราะนิ่วบุ้นไม่มีความจำเป็นต้องคบหากับโอ้วจือฮุยเลย และต้องไม่มีรสนิยมพ้องตรงกันกับเจ้าอ้วนที่ธรรมดาจนพื้นอย่างยิ่งด้วย

โอ้วจือฮุยต้องการให้นิ่วบุ้นร่วมทางไปกับมัน นิ่วบุ้นรับปากทันทีด้วยสีหน้าระรื่นยินดี เจี๊ยะเล้งลอบสันนิษฐาน แน่ใจว่านิ่วบุ้นต้องมีความมุ่งหมายอื่นแอบแฝง เพียงแต่ยังไม่ทราบความมุ่งหมายของบุรุษหนุ่มรูปงามคือกระไรเท่านั้น

เมื่อเช่นนั้น นับว่าพลอยดึงดูดเจี๊ยะเล้งไว้อีกแล้ว เจี๊ยะเล้งท่องเที่ยวโดยไม่มีจุดหมาย จึงย่อมรับปากร่วมทางไปด้วย เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งสามถึงกับร่วมทางติดตามขบวนรถยาวเหยียด

ทั้งสามสนทนาปราศรัยด้วยจิตใจเบิกบานไปตลอดทาง นิ่วบุ้นคล้ายดั่งมีความกระตือรือร้นสนใจในเรื่องบู๊ลิ้มยิ่งนัก เรียนถามความรู้จากเจี๊ยะเล้งกับโอ้วจือฮุยตลอดทาง เมื่อเอ่ยถึงชนชาวบู๊ลิ้ม โอ้วจือฮุยก็ยกหัวแม่มือขึ้นกล่าว

"วิจารณ์ถึงชนชาวบู๊ลิ้ม นอกจากเล่งจั๊วม้อเกาตั๊วกอของข้าพเจ้าแล้ว ไม่คิดเป็นบุคคลที่สองรองจากผู้ใดอีก"

ใบหน้านิ่วบุ้นมีรอยยิ้มอันประหลาดพิกลขึ้นเล็กน้อยพลางกล่าว

"บุคคลที่สองน่ากลัวเป็นโอ้วตั๊วกอท่านแล้วกระมัง ?"

"ฮา ฮา ข้าพเจ้ายังไม่อาจเอื้อมปานนั้น"

มาตรว่าโอ้วจือฮุยถ่อมตัว แต่สีหน้ากระหยิ่มภาคภูมิยิ่งนัก เจี๊ยะเล้งที่สนใจสังเกตยิ่งนานยิ่งรู้สึก ความประหลาดของบุรุษหนุ่มรูปงามมีมากหลายนัก ความมือเติบของมัน ดุจดั่งที่บ้านมีเหมืองทองคำก็ปาน แต่โอ้วจือฮุยยังคงงมงายไม่รู้ตัว มีแต่โหมประโคมความเก่งกล้าสามารถของม้อเกาไม่หยุดปาก แน่นอน ก็โหมประโคมตัวมันเช่นกัน นิ่วบุ้นมีแต่ยิ้มแย้มแจ่มใส ตั้งอกตั้งใจฟังไป มาตรว่ารอยยิ้มจะพิกลผิดธรรมดาอยู่บ้าง แต่เจี๊ยะเล้งกลับสังเกตเห็นอีก

ขบวนรถคุ้มกันสินค้าออกจากตึ้งกัง ผ่านตังเอี๊ยง บู๊อิ่น เข้าสู่โอ้วตั๊ ทิวทัศน์ของกังหนำในฤดูชุนเทียนนี้ กระตุ้นความตื่นเต้นสนใจของนิ่วบุ้นใหญ่หลวงนัก มีท่าทีคล้ายเพิ่งเคยมากังหนำเป็นคราแรกจริง ๆ

โอ้วจือฮุยคล้ายไม่เร่งร้อนเดินทาง ยังมิทันพลบค่ำก็พักแรมโรงเตี๊ยมตั้งแต่บ่ายคล้อย การเดินทางเยี่ยงนั้นเป็นไปสามวัน ยังมิได้ไปไกลเท่าใดนัก เจี๊ยะเล้งจึงประหลาดใจจนคำนึง 'เยี่ยงนี้ไหนเลยคล้ายคุ้มกันสินค้าเดินทาง ?'

ผ่านอีกวันหนึ่ง เจี๊ยะเล้งได้พบเรื่องพิสดารอีกราย ที่แท้ในระหว่างรถสินค้าเดินทาง สองฟากข้างมักจะมีผู้ที่แม้แต่งกายเป็นนายวาณิช แต่มองปราดเดียวก็ทราบเป็นชนชาวบู๊ลิ้ม ติดตามอยู่ในระยะไม่ใกล้ไม่ไกล ตอนแรกเจี๊ยะเล้งยังเข้าใจเป็นพวกโจรมาหยั่งลาดเลา แต่สังเกตในตอนหลัง พวกเหล่านั้นแม้มารยาเป็นไม่รู้จักกับโอ้วจือฮุย แต่กลับมีการชายตาบอกใบ้ หรือไม่ก็ยกมือทำท่ากับโอ้วจือฮุยดั่งไม่ตั้งใจ

เจี๊ยะเล้งที่คลุกคลีในบู๊ลิ้มมานานปี มีความรอบรู้กว้างขวาง แต่สภาพในตอนนี้กลับก่อเกวนจนงุนงงสงสัยไม่น้อย การคุ้มกันสินค้า ความจริงเป็นเรื่องเปิดเผยตาดาจ แต่พวกมันในตอนนี้กลับมีทีท่าลับ ๆ ล่อ ๆ แล้ว

หลังจากขบวนรถสินค้ามาถึงตังเอี๊ยง เบื้องหน้าเป็นช่วงทางที่เปลี่ยวร้างกว่าทุกตอน เจี๊ยะเล้งเข้าใจ โอ้วจือฮุยจะต้องพักแรมในตังเอี๊ยงตั้งแต่บ่าย มิคาด โอ้วจือฮุยกลับมีทีท่าผิดธรรมดา ถึงกับเร่งขบวนรถให้เดินทางยามวิกาล เจี๊ยะเล้งยิ่งรู้สึกเป็นเรื่องมีเลศนัย แต่มิได้แสดงออกไป เส้นทางที่มีผู้คนสัญจรคับคั่ง แม้จะเร่งเดินทางในยามวิกาลก็มิเป็นไร แต่หากเข้าสู่ช่วงทางเปลี่ยวร้าง จะต้องฉวยโอกาสพักแรมกันทั้งที่ยังไม่พลบค่ำ นี่ย่อมเนื่องเพราะป้องกันอาจมีโจรผู้ร้ายมาช่วงชิง โป๊ยมิ่นเล่งล้งที่ละเอียดสุขุม หนักแน่นเยือกเย็นเสมอมา มิว่าเรื่องราวใด ต้องมีความมั่นใจถึงเก้าส่วนจึงยอมลงมือ ตอนนี้ไฉนจึงผิดธรรมดาจนน่าประหลาดยิ่ง ?

แต่นิ่วบุ้นกลับคล้ายไม่เข้าใจเหตุผลเหล่านี้เลย เหยาะย่างม้าพลางแหงนหน้ามองหมู่ดาวบนท้องฟ้า ร้องด้วยความปีติยินดี

"โอ้วเฮีย พวกเราสมควรเดินทางยามวิกาลตั้งแต่แรกแล้ว แหงนมองเดือนดาวแพรวพราวฟ้า ก้มกายต้านลมชุนเทียน ไยมิใช่เป็นเรื่องรื่นรมย์สมใจยิ่ง"

เจี๊ยะเล้งต้องลอบคำนึงด้วยความสมเพช ที่คล้ายเป็นกงจื๊อไม่เข้าใจเรื่องราวใดทั้งสิ้นเลย

ตอนนั้น มีคนงานนำทางย้อนกลับมารายงานโอ้วจือฮุย บอกเบื้องหน้าเป็นป่าทึบอย่างยิ่ง จะให้ไปดูลาดเลาก่อนหรือไม่ ? โอ้วจือฮุยตอบไม่ต้องด้วยทีท่าปลอดโปร่งแจ่มใส แล้วหันแย้มยิ้มกล่าวกับนิ่วบุ้น

"ข้าพเจ้าจะทำเรื่องราวใดต่างเป็นเช่นนี้เสมอมา มิเคยรี ๆ รอ ๆ ดุจดั่งสตรีเฒ่าฝ่าไม่กริ่งเกรงกังวลใด ๆ"

นิ่วบุ้นยกหัวแม่มือชมเชย ว่าเยี่ยงนั้นจึงเป็นบุคลิกภาพของชายชาตรี

คำชมเชยเพิ่งกล่าว พลันมีเสียงฝีเท้าม้าถี่เร็วแว่วมาที่ด้านหลัง เจี๊ยะเล้งเหลียวมอง เห็นม้ากลุ่มนั้นมิใช่ห้อตรงมาในเส้นทางนี้ คล้ายดั่งจะอ้อมเป็นวงไป

เจี๊ยะเล้งยักไหล่เล็กน้อย ลอบหัวร่อตัวเองที่ออกจะแตกตื่นเกินไป แต่พอขบวนรถเข้าสู่ช่วงทางที่สองฟากข้างเป็นป่าทึบจนมืดเลือนรางนั้น เจี๊ยะเล้งกลับกังวลเล็กน้อย เนื่องเพราะนับเป็นสถานที่เหมาะสมให้บรรดาสหายในป่าเขา (โจร) มาลงมือจริง ๆ ในเส้นทางดินแดนกังหนำ คงไม่มีที่ใดจะลงมือง่ายดายยิ่งกว่านี้อีกแล้ว

เจี๊ยะเล้งเหลือบมองโอ้วจือฮุย ในความมืดเลือนรางไม่อาจสังเกตสีหน้ามันได้ แต่มือของมันกลับสั่นเล็กน้อย ซึ่งดูออกได้จากบังเหียนม้าของมัน

จะอย่างไรมันยังมีความหวาดกลัวไม่น้อย แต่ในเมื่อหวาดกลัว ไฉนจึงต้องทำดั่งนี้ ?

เจี๊ยะเล้งครุ่นคิดจนเคร่งเครียด แต่ไม่ได้ความนัยใดมา

ทั้งปวงลอบกังวลจนเหงื่อเย็นยะเยียบซึมเปียกชุ่มมือ แต่ขบวนรถกลับผ่านช่วงทางป่าทึบไปโดยปลอดภัย ไม่มีเรื่องราวใดเกิดขึ้นแม้สักน้อยนิด เมื่อออกพ้นป่าใหญ่ โอ้วจือฮุยระบายลมจากปากยาว ๆ คล้ายดั่งคลายความวิตกไปได้ แต่ในเสียงถอนใจนี้กลับคล้ายได้แฝงความผิดหวังอยู่บ้างเล็กน้อย

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มพลางยกแส้ม้าชี้ไปแล้วกล่าว

"ในป่าช่วงนี้อึดอัดเป็นอย่างยิ่ง ไฉนด้านนั้นยังมีป่าเล็ก ๆ อีก ?"

เจี๊ยะเล้งมองตามมือ เห็นเบื้องหน้ามีเงามืดทะมึนอีกช่วงหนึ่ง แต่ทว่าความคิดมิทันวูบขึ้น ป่ามืดทะมึนถึงกับเคลื่อนไหว เสียงฝีเท้าม้าดังสับสน ที่แท้เป็นม้าฝูงหนึ่ง มองในความมืดจึงแยกแยะไม่ออกว่าเป็นฝูงม้าหรือป่า

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มบอกว่าหลงดูผิดไป แต่เจี๊ยะเล้งกลับลอบกังวล ในความมืดมามีผู้คนชุมนุมกันมากหลายปานนี้ นอกจากพวกโจรผู้ร้ายแล้ว ยังจะมีความมุ่งหมายอื่นใดอีก ?

เจี๊ยะเล้งรู้สึกลำบากใจ หากแม้นเผชิญกับพวกโจรจริง ต้องเป็นที่อึดอัดอย่างยิ่ง เนื่องเพราะหากช่วยเหลือโอ้วจือฮุย รู้สึกไม่คู่ควรอย่างยิ่ง แต่หากไม่ช่วย ตนอย่างไรก็ร่วมทางมากับมัน เมื่อมันพบเหตุการณ์คับขัน ตนงอมือดูโดยมิเกี่ยวข้อง ออกจะขาดเหตุผลมิอาจแก้ตัวได้

ฝูงม้าเมื่อเข้ามาใกล้ถึงกับรั้งบังเหียนหยุดไว้ แต่ประหลาดที่ว่า พวกเหล่านั้นถึงกับไม่ไปแยแสขบวนรถม้าที่ล่วงหน้า รอจนกระทั่งโอ้วจือฮุยที่อยู่ด้านหลังไปถึง

ได้เจ็ดฮุยโบกมือให้พวกมันพลางแย้มยิ้มกล่าว

"น้องพี่ทั้งหลายต้องลำบากมากแล้ว"

พวกเหล่านั้นรับคำเสียงกระหึ่ม

"โอ้วซากอ นี่เป็นวาจาใด ?"

โอ้วจือฮุยแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"เจ้าเด็กที่เรียกว่ากิมเกี้ยมแขะผู้นั้น ครานี้ถึงกับมิได้มา นับว่ามันมีโชควาสนาแท้ ฮา ฮา ขบวนรถสินค้าของน่ำสิ่วเปียเก็กในกังเล้ง ครั้งก่อนมาเกิดเรื่องที่บริเวณนี้ใช่หรือไม่ ?"

คนกลุ่มนั้นรับคำเสียงกระหึ่มอีกครา เจี๊ยะเล้งจึงเข้าใจด้วยไวปัญญา ที่แท้เป็นกลุ่มพรางของพวกมัน ขุดเพื่อล่อให้กิมเกี้ยมแขะมาหลงกล ตนกลับหลงวิตกแทนเสียเนิ่นนาน ตอนนั้น ได้ยินโอ้วจือฮุยกล่าวอีก

"คิดว่าทางเบื้องหน้าคงไม่มีเรื่องราวใดอีก พลบค่ำวันพรุ่งก็ถึงจุดหมายแล้ว ท่านทั้งหลายไม่มีเรื่องสำคัญ จงติดตามข้าพเจ้าไปที่บ้อซิ มอบสินค้าแก่ผู้รับแล้ว เราทั้งหลายมาดื่มให้สมใจสักครั้งเป็นไร ?"

คนกลุ่มนี้มีอยู่เก้าคน ต่างเป็นชายฉกรรจ์บึกบึนล่ำสัน สองตาในความมืดแวววาวดวงดาว แสดงว่าเป็นยอดฝีมืออันดับสูงไม่น้อย

ผู้เป็นหัวหน้าร่างซูบผอม แต่สองตามีประกายคมกล้ายิ่งกว่า ประสานมือแทนคำสั่งม้าพลางแย้มยิ้มตอบ

"น้ำใจอันสูงส่งของโอ้วซากอ พวกผู้น้องขอน้อมรับไว้แล้ว เพียงแต่พวกผู้น้องเท่านั้นต้องเร่งรุดกลับไป ม้อตั้วกอน่ากลัวยังมีงานอื่นต้องการใช้สอยอีก"

"เมื่อม้อตั้วกอมีเรื่อง เฮียตี๋ทั้งหลายยังรีบเร่งกลับไปเถิด แต่อย่าลืมบอกความปรารถนาดีของข้าพเจ้าแก่ตั้วกอด้วย"

"แน่นอน ต้องการให้พวกเราส่งโอ้วซากอจนถึงจุดหมายปลายทางก่อนหรือไม่ ?"

"เฮียตี๋ทั้งหลายออกจะเห็นข้าพเจ้าด้อยค่าเกินไปแล้ว ช่วงทางเบื้องหน้าที่สั้นเพียงน้อยนิด หรือข้าพเจ้าไม่สามารถบุกฝ่าไปได้ ?"

ผู้ขับขี่กลุ่มนั้นรับคำกระหึ่ม เร่งม้าไปในอีกทิศทางหนึ่งโดยเร็ว โอ้วจือฮุยแทงแส้ม้าของมันด้วยความภาคภูมิพลางแย้มยิ้มกล่าว

"ในเส้นทางดินแดนกังหนำ มีคนคิดจะมาแตะต้องรถสินค้าของข้าพเจ้า ปากตาของมันไร้แววเกินไป"

เจี๊ยะเล้งแย้มยิ้มถาม

"ผู้ขับขี่เหล่านั้นเป็นใครกัน ?"

"ที่ผงาดศักดิ์ศรีในวงพวกนักเลง ก็คือเฮียตี๋เหล่านั้นของข้าพเจ้า"

โอ้วจือฮุยตอบด้วยความภาคภูมิแล้ว เมื่อเหลียวมองดูด้านข้าง ต้องโพล่งถามด้วยความสงสัย

"นิ่วบุ้นเฮียตี๋เล่า ?"

เจี๊ยะเล้งรีบกวาดตามอง นิ่วบุ้นที่นั่งยิ้มแย้มแจ่มใสบนหลังม้าตลอดเวลาตอนนี้มิทราบไปที่ใดจริง ๆ จึงต้องตระหนกอย่างยิ่ง นิ่วบุ้นเป็นนักศึกษาอ่อนแอมาสาบสูญในป่าเปลี่ยวยามวิกาล กลับเป็นเรื่องน่ากังวลยิ่งจริง ๆ จึงต้องขมวดคิ้วกล่าว

"ข้าพเจ้าก็มิได้สนใจสังเกตมัน"

เมื่อนึกถึงนิ่วบุ้นที่นั่งตัวโงนเงนบนหลังม้าตลอดทาง ยืนยันว่าไม่ชำนาญการขับขี่ จึงยิ่งขมวดคิ้วแนบแน่นกว่าเดิมพลางกล่าว

"นิ่วเฮียไม่ชำนาญการขับขี่ ร่างกายยังแบบบางอย่างยิ่ง หากเกิดเภทภัยใดกลับเป็นความผิดของพวกเราจริง ๆ"

เจี๊ยะเล้งต้องรู้สึกสำนึกเสียใจ เมื่อครู่ที่ทุ่มเทความสนใจทั้งมวลไปยังผู้ขับขี่ทั้งกลุ่มนั้น โดยมิทันเห็นความเคลื่อนไหวของนิ่วบุ้น โอ้วจือฮุยก็กระวนกระวายไม่น้อยรีบชักชวนกันออกแยกทางหา เจี๊ยะเล้งจึงพุ่งตัวขึ้นจากหลังม้าเข้าไปในป่าข้างทางโดยเร็ว

ทั้งสองใช้ท่าร่างปราดเปรียว วกวนอยู่ในป่าครึ่งรอบ พลันได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนติดต่อกันหลายครั้งครา เจี๊ยะเล้งยิ่งตระหนกจนหน้าเผือดขาว ร้องเสียงสะท้าน

"โอ้วเฮีย รีบไปดูที่ต้นเสียงกัน"

ทั้งสองทะยานกายไปดั่งสายฟ้า ในหลักวิชานี้ พอจะเห็นความยอดเยี่ยมของวิชาตัวเบาสำนักบู๊ติ๊งได้แล้ว เจี๊ยะเล้งที่พุ่งควับ ควับหลายครั้ง ทอดทิ้งโป๊ยมิ่นเล่งลิ้งโอ้วจือฮุยไกลกว่าชั่วธนูแล่น โอ้วจือฮุยต้องลนลานร้องเรียกให้เจี๊ยะเล้งชะลอฝีเท้าไว้บ้าง แต่เจี๊ยะเล้งที่กระวนกระวาย ไหนเลยยินยอมชะลอฝีเท้า พุ่งตัวเข้าค้นสาเหตุเสียงแผดร้องภายในป่าทึบโดยเร็ว โอ้วจือฮุยแม้มีร่างอ้วนฉุ แต่ก็พอมีชื่อเสียงในบู๊ลิ้มยุคนี้ไม่น้อย วิชาตัวเบาของมันยังไม่ต่ำทรามนัก พยายามทุ่มเทกำลังติดตามหลังไป พอใกล้กลับได้ยินเจี๊ยะเล้งร้องด้วยความแตกตื่น

โอ้วจือฮุยที่มีความต้องการเหนี่ยวรั้งกงจื๊อรุ่มรวยที่ใช้เงินมือเติบโดยไม่มีสีหน้าเสียดายไว้เป็นมิตรสหายยิ่ง เมื่อได้ยินเจี๊ยะเล้งร้องด้วยความตระหนก เข้าใจว่านิ่วบุ้น

เกิดเหตุเภทภัยใด จึงพุ่งตัวตามไปสุดแรง

เมื่อถึงจึงเห็นเจี๊ยะเล้งยืนหันหลังแน่วนิ่ง แต่พอทะยานกายไปพบเห็นสภาพเบื้องหน้า ก็ต้องแผดร้องด้วยความแตกตื่นเช่นกัน ลมปราณแตกซ่านจนต้องล้มคว่ำลงกองกับพื้น

บนพื้นมีศพกองระเกะกะอยู่เก้าซาก ล้วนเป็นพวกผู้ขับขี่ทิเคี้ยซิ่งเปียงตุ่ยเช่นกัน โอ้วจือฮุยหน้าเผือดขาวราวซากศพ ร้องเสียงสะท้านแล้วไม่อาจกล่าวต่อไปได้

มีศพซากหนึ่งยังคงครางเบา ๆ คิดว่ามิได้ขาดใจตาย โอ้วจือฮุยลนลานวิ่งเข้าหาคนเดียวละล่ำละลักถาม

"เรื่องราวใด ? เป็นเรื่องราวใด... ?"

ดวงตาของมันผู้นั้นถลนออกนอกเบ้า ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความหวาดหวั่นพรั่นเสียว อ้าปากเป็นเนิ่นนานหมายจะกล่าวกระไร แต่ไม่มีกำลังพอจะส่งเสียงได้ ต้องทำเลือกหนึ่งแล้วขาดใจตายไป

โอ้วจือฮุยเหลียวมองด้วยความเจ็บช้ำรันทด พวกเหล่านี้เป็นนักบู๊ผู้ภักดีของเส่าเซ็งม้อเกา สังกัดในทิเคี้ยซิ่งเปียงตุ่ย (ขบวนม้าเหล็กแส้เทพยดา) อาละวาดในยุทธ์ภพของกังหนำโดยไม่มีผู้ใดกล้าต่อต้าน นับเป็นมือดีอันดับขอดเขี่ยมได้ แต่ถึงกับถูกฝ่ายตรงข้ามฆ่าตายไปในเวลาเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น ทั้งเก้าถึงกับไม่มีผู้ใดเหลือเลย

โอ้วมิ่นเล่งลังทรงกายขึ้นช้า ๆ แหงนหน้าถอนใจขาวกล่าวเสียงเครือ

"เป็นผู้ใด ? หรือกิมเกี้ยมแขะอีก ?"

มันรู้กระจ่างแก่ใจ พลังฝีมือทิเคี้ยงซิ่งเปียงตุ่ยทั้งเก้าสูงส่งเพียงใด แต่ถึงกับถูกสังหารไปในเวลาพร้อมกัน นับว่าคล้ายปาฏิหาริย์ที่เหลือจะเชื่อถือได้จริง ๆ

เจี๊ยะเล้งก้มลงพลิกศพซากหนึ่งดูโดยละเอียด ในตัวถึงกับไม่มีบาดแผลใด ๆ เช่นเดียวกับซากอื่นก็เป็นเช่นเดียวกัน ทั้งเก้าถึงกับถูกจี้จุดชีวิตตายไป มีบ้างขึ้นมืออยู่ครึ่ง คล้ายดั่งคิดจะกระชากแส้เคียนเอวออกมา แต่แส้ยังมิทันถูกกระชาก ก็ถูกจี้จุดชีวิตตายไปก่อน เจี๊ยะเล้งพลอยระบายลมจากปากยาว ๆ คำนึงด้วยความคลางแคลงใจสงสัย

"ในบู๊ลิ้มยุคนี้ ผู้มีฝีมือสูงส่งถึงระดับนี้จะเป็นผู้ใดได้ ?"

การลงมือของคนผู้เดียว หากมีเก้าคนลงมือพร้อมกัน การตายของนักบู๊ทั้งเก้าก็พอมีเหตุผลอธิบายได้

โอ้วจือฮุยสูญสิ้นรอยยิ้มที่มีประจำไปแล้ว ตะลึงลานอยู่เนิ่นนาน พลันคล้าย

ได้คิดถึงความสำคัญ ลนลานตวาดก้อง

"เจี๊ยะเฮียตี๋ รีบไป"

เสียงดังร่างทะยานออกจากที่ มันกลัวจะหลงกลพรากเสือออกจากถ้ำของผู้อื่น โดยมันตะกายมาทางนี้ แต่ผู้อื่นกลับไปชิงรถสินค้ามัน

ดังนั้น มันจึงลนลานกลับไปสุดฝีเท้า โดยมิได้ฉุกคิด หากคนผู้นั้นต้องการชิงขบวนรถสินค้ามันจริง แม้นับว่ามันอยู่ที่นั่นก็จะมีประโยชน์ใด อาศัยฝีมือระดับมันเปรียบกับผู้อื่นแล้ว ยังด้อยกว่ากันห่างไกลมากนัก

โอ้วจือฮุยพุ่งตัวไปไม่กี่ครั้ง เจี๊ยะเล้งก็ทะยานตามมาทัน ทั้งสองวิ่งเคียงไหล่ออกจากป่า เห็นขบวนรถยังจอดสงบอยู่ในความมืด มีคนผู้หนึ่งร้องถามมา

"พี่ท่านทั้งสองไปที่ใดมา ?"

เจี๊ยะเล้งพอเห็น คนผู้นั้นคือนิ่วบุ้นที่สาบสูญไปนั่นเอง จึงรีบพุ่งเข้าหาพลางร้องถาม

"นิ่วเฮียไปที่ใด ? กลับให้ผู้น้องต้องกระวนกระวายยิ่ง"

มาตรว่าเป็นวาจาตำหนิ แต่ก็ได้แฝงน้ำใจของมิตรสหายที่หนักแน่นบริสุทธิ์อย่างยิ่ง สีหน้าของนิ่วบุ้นต้องแปรเปลี่ยนไปวูบ คล้ายดั่งถูกน้ำมิตรไมตรีนี้กระตุ้นให้ตื้นตัน

แต่แล้ว คืนกลับสู่โฉมยิ้มแย้มดั่งปกติอีกครา คล้ายดั่งว่า เตรียมจะฝังน้ำใจทั้งมวลไว้ในก้นบึ้งหัวใจตลอดเวลาก็ปาน กล่าวเสียงราบเรียบ

"บอกกับพี่ท่านโดยไม่อำพราง ข้าพเจ้ามิเคยขี่ม้ามาเลย หลายวันนี้ถูกทรมานจนสองเท้าปวดชา วันนี้ยังเดินทางเป็นระยะไกล ยิ่งไม่อาจทนทานได้ เมื่อครู่จึงฉวยโอกาสออกเดินเล่นรอบหนึ่ง ตอนนี้กลับรู้สึกทุเลามากแล้ว"

เจี๊ยะเล้งหัวร่อเบา ๆ นึกถึงก่อนนี้นิ่วบุ้นนั่งเกี้ยวจึงแย้มยิ้มกล่าว

"หากนิ่วเฮียคิดจะท่องเที่ยวตงง้วน นั่งเกี้ยวจะได้อย่างไรกัน ?"

"ถูกที่สุด ถูกที่สุด"

มิว่าผู้อื่นกล่าวเยี่ยงไร นิ่วบุ้นเป็นต้องสนับสนุนทุกครั้งไป สำหรับในใจจะคิดอย่างไรนั้น กลับมีตัวเองทราบเพียงผู้เดียว

โอ้วจือฮุยก็เดินเข้ามาส่งเสียง

"โชคดีที่รถสินค้ามิถูกแตะต้อง พวกเรารีบออกจากสถานที่มีเภทภัยนี้โดยด่วนเถิด"

มันถึงกับมิแยแสสนใจศพทั้งเก้าซากนั้น สร้างความตระหนกแก่เจี๊ยะเล้ง

แต่ก็มิอาจทักท้วงอย่างไร ในหลายปีนี้ เจี๊ยะเล้งพยายามฝึกตนเองเป็นมีนิสัยเด็ดขาด มีวาจาบางประการที่เห็นว่าไม่บังควรกล่าวไป เป็นไม่กล่าวเด็ดขาด มีบางประการที่เห็นว่าไม่ควรกระทำ เป็นไม่ยอมยื่นมือกระทำ อารมณ์ร้อนแรงของวัยฉกรรจ์ดังเปลวไฟเคี่ยวกรำจนสูญสลายแทบหมดสิ้นแล้ว

ขบวนรถเดินทางกันทันที ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม ได้มาถึงเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง โอ้วจือฮุยเป็นกาฬาแววที่ใจหวั่นหวาด จึงรีบเข้าพักโรงเตี๊ยม เรียกบรรดาเปียซือกับดาบมาสั่งห้ามมิให้ดื่มสุราก่อกวนเรื่องราวเด็ดขาด สร้างความขบขันแก่เจี๊ยะเล้งเป็นอย่างยิ่ง เข้าใจว่านี่เป็นคำสั่งแรกในการเดินทางของมัน

โอ้วจือฮุยสั่งมิให้ผู้อื่นดื่มสุรา แต่ตัวมันเองยังคงดื่มเช่นปกติ ในเมืองเล็ก ๆ แดดร่มเป็นเวลาดึกดื่น ไปมีอาหารใดได้ ? มันจึงวุ่นวายไปหาพวกเต้าหู้แห้ง ถั่วยี่สง ปลาเค็มเล็กน้อย ไขตะเกียงสว่างไสว ปลุกเจี๊ยะเล้งกับนิ่วบุ้นร่วมสนทนาฆ่าเวลากัน

นิ่วบุ้นมองกับแกล้มเหล่านั้นแล้วหัวร่อเบา ๆ ลุกออกไปเดินรอบหนึ่งจึงกลับมานั่ง ยกจอกสุราขึ้นจิบเล็กน้อย สุรานี้กลับมีรสชาติไม่เลว ชั่วครู่ เซียวยี่โจวเดี๋ยมยกถาดเข้ามาสองใบ โอ้วจือฮุยมองไป ในถาดถึงกับเป็นไก่ย่างสองตัว

เจี๊ยะเล้งต้องลอบคำนึง นิ่วบุ้นกลับเป็นผู้รู้จักใช้เงินทองได้เก่งกาจยิ่ง ส่วนโอ้วจือฮุยหัวร่อฮาฮาชมเชยนิ่วบุ้นมีปัญญา และแล้วฉีกขาไก่ออกกัดกินอย่างเอร็ดอร่อย คล้ายดั่งลืมความหวาดกลัวจนอกสั่นขวัญฝ่อของตนตอนเห็นศพเก้าซากนั้นโดยแท้จริงสิ้นก็ปาน

แต่เจี๊ยะเล้งกลับไม่ลืมไปได้ จึงส่งเสียงถาม

"ชื่อยิ่งใหญ่ของทิเคี้ยซิ่งเปียงตุ่ยนั้น ระหว่างนี้ข้าพเจ้าก็ได้ยินอยู่บ่อยครั้ง ฝ่าบาทปักบู๊แส้เทพยดาเหล่านั้นต่างมีพลังฝีมือไม่ต่ำ และยังเป็นขุมกำลังฝ่ายธัมมะที่คลี่คลายเรื่องพิพาทบาดหมางในวงพวกนักเลง ตอนนี้ไฉน..."

พลันชะงักวาจาลงกลางคัน เนื่องเพราะทราบ หากกล่าวต่อไป เป็นการฉีกหน้าโอ้วจือฮุยโดยตรง แต่นิ่วบุ้นกลับถามต่อด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"กระไรเรียกว่าทิเคี้ยซิ่งเปียงตุ่ย (ม้าเหล็กแส้เทพยดา) ?"

โอ้วจือฮุยตอนนี้มีอาการเมามายเล็กน้อย แย้มยิ้มกล่าว

"ทิเคี้ยซิ่งเปียงตุ่ยนี้ ในบู๊ลิ้มปัจจุบัน กล่าวได้ว่ามีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกร ฝ่าบาทมีนักบู๊อยู่หนึ่งร้อยยี่สิบคนยังพอทำเนา หัวหน้าขบวนคือวีรบุรุษอันดับหนึ่งในบู๊ลิ้มยุคนี้... ม้อตั๊วกอของข้าพเจ้า"

มันหัวร่อด้วยความภาคภูมิหลายเสียง พลันนึกถึงขบวนนักบู๊แส้เทพยดาที่มี 'เกียรติภูมิเกรียงไกร' ค่ำนี้ตายไปโดยไม่ทราบต้นสายปลายเหตุถึงเก้าคน วาจากระหยิ่มภาคภูมิของมันจึงถูกข่มกลั้นไว้ มิอาจโอ่ประโคมต่อไปได้อีกแล้ว

ตอนนี้เป็นเวลาดึกมากแล้ว ทั้งสามยังไขตะเกียงสนทนาฆ่าเวลา จึงรู้สึกเวลาผ่านไปรวดเร็วยิ่ง ตอนยามสอง สีหน้านิ่วบุ้นคล้ายดั่งแปรเปลี่ยนไปวูบ แต่เป็นปกติในชั่วพริบตา ส่วนโอ้วจือฮุยนั้นเมามายจนเสียงอ้อแอ้ นิ่วบุ้นกับเจี๊ยะเล้งก็คล้ายเมาไม่น้อย วาจาจึงกระท่อนกระแท่น ดัง ๆ หาย ๆ ไปแล้ว

เช้าวันที่สอง ในเมืองน้อยถึงกับเกิดเรื่องพิสดารรายหนึ่ง เรื่องพิสดารรายนี้บันดาลให้คนยากจนเข็ญใจที่ไม่เคยมีรอยยิ้มมานาน ถึงกับยิ้มแย้มแจ่มใสกันทั่วทุกตัวคน และโอ้วฮุยพอได้ยินเรื่องพิสดารรายนี้ มิเพียงสร่างเมาเท่านั้น น้ำตาที่ไม่เคยไหลมานานปี เอ่อคลอแทบหลั่งไหลออกมาแล้ว

ที่แท้ในถนนใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ของตัวเมือง เนินดินสูง ๆ ต่ำ ๆ ของชานเมืองแต่ละไม่ไกล จะมีเงินแท่งละห้าสิบตำลึงตั้งอยู่ นับรวมกันแล้ว ถึงกับมีสิบหมื่นตำลึง !

ผู้ที่เห็นเงินเหล่านั้น มีผู้ใดไม่รีบเก็บกลับบ้าน ? เรื่องนี้กระจายออกไปทั่วเมืองรวดเร็วยิ่งกว่าไฟไหม้ป่า ทำให้ผู้ที่เก็บเงินไม่ได้ นับแต่นั้นอีกหลายปี ยามเดินทางมิกล้าเงยหน้าขึ้นเลย เนื่องเพราะกลัวจะคลาดโอกาสไม่ได้เก็บเงินแท่ง มีบัณฑิตชราผู้หนึ่ง หลังจากนั้นอีกสิบปีถึงกับเก็บเงินตามพื้นได้เจ็ดสิบเก้าอีแปะ กระดุมแปดร้อยยี่สิบหกลูก ตุ้มห้อยพัดจีบหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดอัน ก่อกวนจนมันเอวงอยืนตรงไม่ได้ แต่ยังคงไม่ได้เก็บเงินแท่งหนักห้าสิบตำลึงแม้สักแท่งเดียว

โอ้วจือฮุยพอได้ยินเรื่องประหลาดนี้ ตระหนกจนกระโดดจากเตียงดั่งแมวน้อยถูกกระทืบหาง ลนลานไปที่ห้องเก็บเงิน หีบเงินยังคงมีอยู่ แต่เงินในหีบกลับไม่เหลือแม้สักแท่งเดียว !

มันคล้ายดั่งถูกสายฟ้าฟาด ตัวอ่อนระทวยแทบมิอาจทรงกาย เบือนหน้ามองเปียซือที่ดูแลหีบเงิน เห็นนั่งพิงผนังหลับสนิท มันจึงรีบปราดเข้าไปตบฉาด ๆ แต่เปียซือยังคงแน่นิ่งอยู่ จึงได้ทราบว่าถูกคนจี้จุดหลับ กวาดตามองอีกครั้ง เห็นมุมห้องมีประกายสีทองแวววาว รีบพุ่งตัวไปเก็บขึ้นดู ถึงกับเป็นกระบี่เล็ก ๆ ที่หลอมจากทองคำบริสุทธิ์ !

เงินสิบหมื่นตำลึง ช่วงเวลาเพียงคืนเดียวก็สาบสูญไปหมดสิ้น และแยกย้ายกันไปอยู่ก้นหีบใบเล็ก ๆ ของผู้คนในเมืองน้อยนี้ ไม่มีทางที่จะหาคืนกลับมาได้อีกแล้ว

กระบี่ทองคำบริสุทธิ์

กระบี่ทองคำบริสุทธิ์เล่มนี้ ยาวไม่เกินห้านิ้ว ลักษณะเป็นกระบี่โบราณ ดุจดั่งข่อมาจากกระบี่อันขอดเขี่ยม ด้ามกระบี่มีไหมสีน้ำตาลถักเป็นพู่ ดูแล้วคล้ายดั่งเป็นของเล่นทารกในบ้านเศรษฐีมีทรัพย์ ผู้ใดจะทราบ นี่กลับเป็นสัญลักษณ์ที่ก่อกวนบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินจนสะท้าน

โป๊ยมิ่นเล่งล้งโอ้วจือฮุยเหม่อมองดูกระบี่ทองคำจนตะลึงลาน เงินสิบหมื่นตำลึงสูญหายไปแน่แล้ว เกียรติภูมิที่เพ่งอันเปียเก็กเพียรสร้างมาด้วยความลำบากยากเข็ญถึงสิบปี พลอยสูญตามเงินทั้งสิบหมื่นตำลึงนี้ไปด้วย หัวใจโอ้วจือฮุยจึงคล้ายเพิ่งถูกงมขึ้นจากหล่มน้ำแข็ง เปียกชื้นและเย็นเฉียบ !

เมื่อมันกลับถึงห้องพัก เจี๊ยะเล้งกับนิ่วบุ้นต่างตื่นแล้ว มันถอนหายใจยาวส่งเสียง "จบสิ้น" ได้สองคำ ก็โยนกระบี่ทองคำไปบนโต๊ะ นิ่วบุ้นปราดเข้ามาหยิบดูพลางถาม

"นี่มิใช่สัญลักษณ์ประจำตัวของกิมเกี้ยมแขะผู้นั้น ?"

เจี๊ยะเล้งเหลือบมองสีหน้าที่ท้อแท้จนทอดอาลัยของโอ้วจือฮุยแวบหนึ่ง เข้าใจเรื่องราวได้แปดเก้าส่วนในสิบทันที แต่มิยอมเชื่อ จึงถามขึ้น

"เมื่อค่ำวานมีเรื่องราวใดเกิดขึ้นหรือไร ?"

โอ้วจือฮุยก้มศีรษะเล่าเรื่องราวด้วยเสียงสะท้าน เจี๊ยะเล้งต้องตระหนกยิ่งนัก ทั้งสามต่างนั่งอยู่ในห้อง คนที่ข้างห้องถูกจี้จุดหลับไป เงินสิบหมื่นตำลึงถูกขนออก

จากห้อง พวกตนถึงกับมิได้ยินและไม่ได้เห็นแม้แต่เงา เจี๊ยะเล้งจึงอดเกิดความกระดากใจมิได้ ก้มศีรษะเดินวนเวียนอยู่ในห้องโดยมิอาจส่งเสียงอีกแล้ว

ขบวนรถสินค้าเหยาะย่างขึ้นสู่ทางหลวงอีก แต่เป็นย้อนกลับไป บรรดาคนงานไม่รู้จงบอกยี่ห้อเปียเก๊ก ต่างซ่อนตัวอยู่ในรถม้า ธงของเปียเก๊กก็ถูกม้วนเก็บอยู่ในฟูกแล้ว

โอ้วจือฮุยนั่งทอดอาลัยบนหลังม้า วาจาที่โหมประโคมด้วยความภาคภูมิ ไม่อาจกล่าวได้เลยแม้สักคำเดียว เจี๊ยะเล้งก็มีทีท่ากระดากกระเดื่อง เนื่องเพราะท่านก็เป็นยอดคนมีชื่อเกรียงไกรในบู๊ลิ้มยุคนี้ เมื่อเกิดคดีรายนี้ท่านก็อยู่ในบริเวณ ย่อมพลอยอัปยศอดสูไปด้วย แต่นิ่วบุ้นยังคงมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ตามเหตุผล มันตอนนี้สมควรจากไปจึงถูกต้อง แต่มันกลับมิได้เอ่ยถึงเลย ยังคงติดตามย้อนกลับทางเดิมอีก

นิ่วบุ้นไม่บอกว่าจะไป เจี๊ยะเล้งย่อมไม่อาจปลีกตัวไปก่อน ในสภาพเยี่ยงนี้ช่างกระอักกระอ่วนอย่างยิ่งจริง ๆ

เดินทางได้สองวัน กลับมาถึงทางหลวงทอดสู่ตัวเมืองตั้งกังอีกครั้ง โอ้วจือฮุยไม่เสียทีมีฉายาโป๊ยมึ่นเล่งล้ง ถึงกับมีว่ากล่าวมียิ้มแย้มอีก ประจบสอพลอนิ่วบุ้นตามพินอบพิเทากว่าเดิม ที่แท้มันดีดลูกคิดรางแก้วในใจ หมายจะผูกมัดเงินสิบหมื่นตำลึงที่สูญหายไปอยู่กับตัวกงจื้อมือเติบที่รุ่มรวยมหาศาลนี้

เมื่อถึงตั้งกัง ทั้งปวงยังคงพักโรงเตี๊ยม แต่โอ้วจือฮุยกลับสั่งให้พวกเปียซือทุบขบวนรถเปล่ากลับไปก่อน และมันได้ใช้ฝีมือของคนคร่ำโลกที่กลมกลืนจนกลอกกลิ้งทุบสัมพันธไมตรีกับนิ่วบุ้นที่เพิ่งออกเห็นโลกภายนอกจนแนบแน่น เจี๊ยะเล้งที่ตาเตาสังเกต ได้แต่หัวร่อหยามหยันในใจเท่านั้น

นอกจากตำนานบู๊ลิ้ม มันยังบอกเล่าถึงเรื่องอิสตรีตามซ่องคณิกา นิ่วบุ้นรับฟังด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม แต่เจี๊ยะเล้งกลับเริ่มอดรนทนมิได้ เมื่อปลีกตัวออกเดินเที่ยวทางภายนอก กลับพบเรื่องประหลาดรายหนึ่ง

เจี๊ยะเล้งเพิ่งถึงปากประตูโรงเตี๊ยม เห็นม้าพ่วงพีสี่ตัวห้อตะบึงเข้ามา ชะงักเท้าหน้าโรงเตี๊ยมแล้วลงจากหลังม้า ด้วยท่วงท่าที่ปราดเปรียวแคล่วคล่อง เจี๊ยะเล้งตาเลื่อมใสยิ่ง บู๊ลิ้มในกังหนำ มียอดฝีมืออยู่ทุกแห่งหนจริง ๆ

ผู้ขับขี่ต่างสวมอาภรณ์รัดกุมสีทอง แวววาวจนบาดตาผิดธรรมดา หลังจาก

ลงม้าแล้วมิได้เข้าโรงเตี๊ยมทันที ขยับเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ถึงกับยืนสำรวมที่ปากประตูโรงเตี๊ยม เจี๊ยะเล้งต้องประหลาดใจอีกครา จึงเดินไปที่หลังโต๊ะเก็บเงิน จับตามองด้วยความสนใจ

ชั่วครู่ มีม้าพ่วงพีห้อมาอีกสี่ตัว ฝ่าเข้าในกลุ่มผู้คนที่สัญจรบนถนนอย่างโอหัง แต่กลับสามารถหลบหลีกโดยไม่ชนถูกผู้ใด นับเป็นฝีมือขับขี่ที่เลอเลิศสุดสูงจริง ๆ

ทั้งสี่คนนี้ก็หยุดม้าที่ปากประตูโรงเตี๊ยมและลงจากม้าเช่นกัน พวกชุดสีทองสี่คนแรกปราดเข้าหา ทั้งแปดซุบซิบกันชั่วครู่ ยังคงไม่เข้าโรงเตี๊ยม แต่ยืนสำรวมอยู่ในที่เดิมอีก

เจี๊ยะเล้งเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม เนื่องเพราะทราบแล้ว พวกเหล่านี้ต้องมีความเกี่ยวข้องกับค่ายสำนักพรรคลึกลับใด และการดำเนินงานของพรรคลึกลับทั้งมวลล้วนถือการถูกผู้อื่นลอบดูลอบฟังเป็นอย่างยิ่ง

ชั่วครู่ มีม้าพ่วงพีห้อมาอีกตัวหนึ่ง เจี๊ยะเล้งเพียงเห็นก็ทราบ เกี่ยวข้องกับอีกแปดม้าแรก เนื่องเพราะมันสวมอาภรณ์สีทองเช่นเดียวกัน ที่ประหลาดสุดคือสองมือมิได้กุมบังเหียน แต่ประคองห่อผ้าต่วนดำไว้ อาศัยเพียงเข่าทั้งสองควบคุมม้าคู่ขา แต่ยังคงปลอดโปร่งสง่าน่าเลื่อมใส

มันก็หยุดที่หน้าโรงเตี๊ยม ขยับตัวพลิ้วลงจากหลังม้า เจี๊ยะเล้งต้องลอบร้องชมเชยท่าร่างที่รวดเร็วของมัน

มันสวมเสื้อขาวสีทอง วัยไม่สูง ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย สองตามีประกายเข่อหยิ่งโอหัง ชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมทั้งแปดพากันเดินไปต้อนรับด้วยความเคารพนบน้อม รับม้ามันมา แต่มันกลับประคองห่อผ้าต่วนสีดำ เดินตรงเข้ามาในโรงเตี๊ยม

ผู้รับใช้ดาหน้าเข้าต้อนรับด้วยทีท่าพินอบพิเทาอย่างยิ่ง เจี๊ยะเล้งต้องคำนึงด้วยความสงสัย มันมีประวัติความเป็นมาเยี่ยงไร ?

ความจริงตอนนั้นยังมีชนชาวบู๊ลิ้มกลุ่มหนึ่งยืนสนทนาอยู่ทางถนนฝั่งตรงข้าม แต่เมื่อเห็นบุรุษหนุ่มเสื้อขาวสีทองมา ต่างหลบหลีกกันไปจนไกล และน้อมกายคารวะให้ด้วยสีหน้าหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวสีทองกลับมิได้เหลือบมองพวกมันสักแวบเดียว เดินตรงเข้ามาในโรงเตี๊ยม เจี๊ยะเล้งมองเงาหลังของมัน เห็นยามเดินพื้นไม่มีฝุ่นละอองร่างก็แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว แสดงว่าพลังฝีมือสูงส่งยิ่งนัก จึงคำนึงในใจ

'บุรุษหนุ่มถือดีจนผยองลำพองเยี่ยงนี้ ย่อมมิใช่เป็นเรื่องประเสริฐ'

ชายฉกรรจ์เสื้อสีทองทั้งแปดก็เดินตามเข้ามา ถลึงจ้องเจี๊ยะเล้งด้วยสายตา

ตุ๊กตาหลายครั้ง เจี๋ยะเล้งไม่ต้องการตอแยเรื่องราว จึงย้อนกลับไปในห้องพัก แต่แลเห็นบุรุษหนุ่มเสื้อขาวสีทองที่ท่าเย่อหยิ่งโอหัง ยืนสนทนากับโอ้วจือฮุยอยู่ที่ถนนตึก สองมือของมันยังคงขึ้นตรงประคองห่อผ้าต่วนสีดำไว้ดั่งเดิม

นิ่วบุ้นก็ยืนอยู่ที่ด้านข้าง ใบหน้ามีรอยยิ้มตามปกติ โอ้วจือฮุยคล้ายแนะนำให้รู้จักกัน เจี๋ยะเล้งไม่ต้องการไปคล้อยตามพวกมันให้มากเรื่อง ขณะจะผละออกไป โอ้วจือฮุยกลับส่งเสียงเรียกดัง ๆ

"เจี๋ยะเล้งตี่ โปรดมาทางนี้ ข้าพเจ้าแนะนำให้ท่านได้รู้จักวีรบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ท่านหนึ่ง"

เจี๋ยะเล้งอับจนปัญญา จำต้องเดินเข้าไปหาโอ้วจือฮุยแย้มยิ้มแนะนำ

"ท่านผู้นี้คือเจี๋ยะเล้งไต้เฮียบ มือกระบี่นามกระเดื่องของปักกิ่ง..."

เจี๋ยะเล้งผงกศีรษะเล็กน้อย แย้มยิ้มให้กับบุรุษหนุ่มเสื้อขาวสีทอง ที่ยังคงมีท่าทีของลำพองยิ่ง

โอ้วจือฮุยชี้บุรุษหนุ่มรูปงามพลางแย้มยิ้มแนะนำ

"ท่านผู้นี้คือศิษย์รักของม้อตั๊วกอข้าพเจ้า เป็นอันดับสองของหมู่เจ็กกุกส่าขเจี่ย (ทูตกระดูกหยก...หมายถึงทระนงเข้มแข็ง งามสง่ามีราศี) อันมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน นามพั้งซื่อคำ ฉายาเจ็กมิ่นส่าขเจี่ย (ทูตหน้าหยก)"

เจี๋ยะเล้งที่มีโทสะ จึงแย้มยิ้มให้เล็กน้อย แสร้งปั้นทีท่าเป็นเย่อหยิ่งโอหังเช่นกัน

พั้งซื่อคำหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยทันที โป้ยมิ่นเล่งลังรีบแย้มยิ้มกล่าว

"หลานเราคราวนี้นำชั่งกุ้กเหล็ง (ประกาศิตเศษกระดูก) มาด้วย เจ็กเจ่กกลับพกไว้ใช้เป็นประโยชน์ได้ พบกับหลานเรา นับว่าประเสริฐเลิศยิ่งจริง ๆ"

ขณะพั้งซื่อคำจะตอบ นิ่วบุ้นกลับสอดคำถามขึ้น

"นี่ก็คือชั่งกุ้กเหล็ง ?"

เจี๋ยะเล้งเหลือบตามองไป เห็นกล้ามเนื้อบนใบหน้านิ่วบุ้นคล้ายดั่งบิดเบี้ยวผิดปกติเล็กน้อย สองมือยังกำไว้แนบแน่น จึงหวั่นไหวได้คิดวูบ

เจ็กมิ่นส่าขเจี่ยเหลือบมองแวบหนึ่ง คล้ายไม่มีความชิงชังรังเกียจนิ่วบุ้นนัก แค่แต่มตอบเสียงราบเรียบ

"ถูกแล้ว นี่ก็คือชั่งกุ้กเหล็ง... อ้อ โอ้วซาเจ็กต้องการประกาศิตชั่งกุ้กเหล็งไปใช้ หรือเกิดเรื่องราวใด ?"

โอ้วจือฮุยบอกเรื่องที่เกิดแล้ว คิ้วทั้งสองของพั้งซื่อคำขมวดแนบแน่นทันที

เน้นเสียงหนัก ๆ

"ครานี้ที่ซือแป๋สั่งให้ผู้หลานนำซั่งกุ้กเหลังมาก็เพราะต้องการรับมือกิมเกี้ยมแขะเช่นกัน โอ้วซาเจ็กท่านทราบหรือไม่ ? เพราะรับมือกับกิมเกี้ยมแขะ ชิกเกี่ยมซาเปียงของเมื่อกาลกระโน้น มีสี่ท่านได้เร่งรุดมาฮั่งจิวแล้ว"

นิ่วบุ้นสวนคำถามทันที

"เป็นสี่ท่านใด ?... ชิกเกี่ยมซาเปียงเป็นผู้ใดกันอีก ?"

แทบจะพร้อมกับที่นิ่วบุ้นถาม โอ้วจือฮุยก็ถามสี่คนที่จะมาเป็นผู้ใด เจี๊ยะเล้งเริ่มมีความสนใจบ้างแล้ว ชิกเกี่ยมซาเปียงส่วนมากประสบความสำเร็จทั้งด้านชื่อเสียงและเงินทองต่างอยู่เสพสุขในบ้าน มิได้ออกท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงมาหลายปีแล้ว การปรากฏตัวอีกครั้งเยี่ยงนี้ เป็นที่เห็นได้ว่า พวกมันถือกิมเกี้ยมแขะมีความสำคัญปานใด

เจี๊ยะเล้งเหลือบมองนิ่วบุ้นแวบหนึ่ง ใบหน้านิ่วบุ้นมีแววรอคอยด้วยความกระวนกระวาย คล้ายดั่งกระหายต้องการทราบเรื่องบางประการ เจี๊ยะเล้งจึงขมวดคิ้วคำนึง... 'หากมันเป็นกงจื้อของเศรษฐีมีทรัพย์ ไฉนจึงกังวลสนใจเรื่องในบู๊ลิ้มถึงปานนี้ ?'

ตอนนั้น พั้งซื่อคำแย้มยิ้มอย่างโอหังพลางตอบ

"สองสามีภรรยาอวงเอียซังเกี่ยม จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมกับแปะโป๊วปวยฮวยต่างมากันครบครัน เพราะกิมเกี้ยมแขะเพียงคนเดียว ซือแป๋ถึงกับเห็นมันมีความสำคัญอย่างยิ่ง จะต้องกำจัดมันให้ได้จึงยินยอม... ผู้หลานเคยบอกกับซือแป๋ มันเพียงคนเดียว ไยต้องรบกวนผู้อาวุโสรุ่นก่อนให้ตื่นเต้นไปด้วย แต่ซือแป๋มีสีหน้าเคร่งเครียดยิ่งนัก บอกว่าอาจบางทีเกี่ยวข้องกับคดีของเมื่อสิบกว่าปีก่อน ดังนั้น ต้องสืบสาวให้ได้ต้นสายปลายเหตุจึงยินยอม ในความเห็นของผู้หลาน ที่จริงมิต้องถือเป็นสำคัญปานนี้เลย มีพวกเราซือเฮียตี่หลายคนลงมือก็เกินพอเสียอีก"

ทีท่าขโสโอหังของมันปรากฏออกชัดเจน โอ้วจือฮุยจึงรีบแย้มยิ้มกล่าว

"เยี่ยงนี้ก็ประเสริฐอยู่ การออกมาของชิกเกี่ยมซาเปียง พอจะให้คนรุ่นหลังมีโอกาสได้เห็นบุคลิกภาพของผู้อาวุโสรุ่นก่อน... แต่ทว่า เราเห็นตั้วกอออกจะกังวลเกินไปแล้ว กิมเกี้ยมแขะไหนเลยจะมีความสัมพันธ์ใดกับผู้แซ่ชิ้วได้ ?"

เง็กมิ่นส่ายเจี่ยพั้งซื่อคำผงกศีรษะเห็นพ้อง

"จริงทีเดียว ซือแป๋ถึงกับระดมพวกเราซือเฮียตี่ทั้งเก้าคนออกมาจนหมดสิ้น เพียงเหลือแต่ตั้วซือเฮียอยู่ที่บ้านเท่านั้น สิบกว่าปีนี้ นี่เป็นครั้งแรกจริง ๆ"

เจี๊ยะเล้งเหลือบมองนิ่วบุ้น เห็นมันก้มศีรษะครุ่นคิด คล้ายมิได้สนใจฟังคำสนทนาของทั้งสอง จึงรู้สึกว่านิ่วบุ้นเป็นคนประหลาดยิ่ง

โอ้วจือฮุยครุ่นคิดแล้วพลันก้มลงกระซิบข้างหูพั้งซื่อคำ สีหน้าพั้งซื่อคำเปลี่ยนแปรทันที ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ถึงกับมีเรื่องเช่นนี้ ? ข้าพเจ้าไม่เชื่อ กองม้าเหล็กแส้เทพยดาจะถูกคนสังหารไปในเวลาชั่วพริบตาถึงเก้าคนได้ ประเสริฐ ! นี่กลับกระตุ้นความสนใจของข้าพเจ้าให้ก่อเกิดขึ้นแล้ว ข้าพเจ้ากลับต้องการพิสูจน์ฝีมือกับมันสักครั้ง"

พั้งซื่อคำขุ่นเคืองจนขยี้เท้าไปมา พื้นศิลาแตกกระจายกลายเป็นรอยลึก นับว่าท่านมีกำลังภายในที่น่าตระหนกยิ่ง และจากวาจาของมัน คล้ายดั่งอาศัยมันเพียงสาเหตุ ก็พอจะรับมือผู้อื่นได้แล้ว

นิ่วบุ้นเงยหน้าขึ้นแย้มยิ้มเล็กน้อย เจี๊ยะเล้งรู้สึกรอยยิ้มของนิ่วบุ้นประหลาดผิดธรรมดา แล้วได้ยินนิ่วบุ้นกล่าว

"ไยต้องยืนสนทนากันในลานตึก ขอให้ผู้น้องได้เป็นเจ้าภาพ เลี้ยงต้อนรับพี่เศียท่านนี้สักครั้ง และพวกเราก็พลอยถือโอกาสรับทานไปด้วย ข้าพเจ้ารู้สึกหิวโหยท้องแล้วจริง ๆ... พั้งเยียประคองชั่งกุ๊กเหล็งเยี่ยงนี้ ไม่รู้สึกเมื่อยแขนบ้างหรือไร ?"

ที่แท้เง็กมิ่นส่ายเจี่ยยึดแขนทั้งสองของมันเหยียดตรง ประคองห่อผ้าต่วนสีดำอยู่ตลอดเวลา เมื่อได้ยินจึงแย้มยิ้มตอบ

"เป็นความสำคัญใด ข้าพเจ้าประคองทั้งปีก็มิรู้สึก"

มิทันขาดคำ พลันมีเสียงเย็นชาของคนผู้หนึ่งแว่วมา

"คุยโอ่โอหังไม่น้อย !"

เง็กมิ่นส่ายเจี่ยตระหนกวูบ ในลานตึกเวิ้งว้างว่างเปล่า นอกจากพวกมันแล้วไหนเลยยังมีผู้อื่นอีก ใบหน้าซีดขาวของมันพลันแปรเปลี่ยนเป็นแดงคล้ำ คำรามด้วยโทสะ

"สหายจะกล่าววาจา ไยต้องหดหัวหดหางด้วย จะกล่าวกระไร ไม่รู้จักมาส่งเสียงต่อหน้าเราผู้แซ่พั้ง ?"

โอ้วจือฮุย เจี๊ยะเล้งก็รู้สึกแตกตื่นสงสัย เป็นผู้ใดมากล่าววาจาเยี่ยงนี้ได้ ?

เสียงตวาดของเง็กมิ่นส่ายเจี่ยเพิ่งขาดคำ เสียงกระด้างเย็นชาแว่วมาอีกครั้ง

"พูดต่อหน้าท่านก็จะเป็นไร ?"

เงาร่างวูบมา เบื้องหน้าปรากฏคนขึ้นผู้หนึ่ง เป็นการมาด้วยความเร็วดั่งประกายไฟ พั้งซื่อคำพอเห็นหน้าผู้มา แววขุ่นเคืองบนใบหน้าพลันปลาสนาการหมดสิ้นทันที

กลับแย้มยิ้มทักทาย

"ที่แท้ท่านเอง"

"เรามาแล้ว ท่านจะต้องการอย่างไร ?"

เจี๊ยะเล้ง นิ่วบุ้นพอเห็นผู้มาต่างใจเต้นถี่เร็ว คำนึงราวนัดกันไว้

ในโลกถึงกับมีสตรีงามปานนี้ ?'

ส่วนโอ้วจือฮุยแยกเขี้ยวหัวร่อพลางทักทาย

"ม่อม้อ ท่านไฉนก็มาแล้ว ?"

ดรุณีผู้มาหัวร่อเสียงสดใสไพเราะ กลอกตากลมโตของนางพลางกล่าว

"ไฮ้ ที่แท้เป็นโอ้วซาเจ็ก ข้าพเจ้าไฉนไม่เห็นท่าน ?"

โอ้วจือฮุยแย้มยิ้มจนตาหยีของมันเหลือเพียงเส้นเล็ก ๆ กล่าวต่อไป

"ท่านไม่อยู่กับซือแป๋ของท่าน วิ่งมาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด ?"

ม่อม้อ (ขนาปุย... คำเรียกเด็กด้วยความเอ็นดู) แย้มยิ้มตอบเสียงสดใส

"ข้าพเจ้ากลับมาเยี่ยมเตียเตีย"

ตากลมโตของนางกลอกมาที่นิ่วบุ้น นิ่วบุ้นรู้สึกหน้าร้อนผะผ่าวทันที จิตใจที่สงบดั่งน้ำในบ่อโบราณถึงกับหวั่นไหวไปได้

ม่อม้อเบือนหน้ากลับมามองพั้งซื่อคำพลางถาม

"เตียเตียสบายดี ?"

"ซือแป๋ผู้เฒ่าสบายอย่างยิ่ง"

"คิก ท่านประคองของเล่นนี้ออกมาด้วยสาเหตุใด ?"

ตอนนี้ เจี๊ยะเล้งทราบแล้วว่า ดรุณีผู้มาคือธิดาของเล่งจั๊วม้อเกา เมื่อเห็นร่างอ้อนแอ้นเค้าหน้างามสะคราญปานเทพธิดาของนาง ความคิดกระเจิดกระเจิงไปถึงม้อเปียอีกครั้ง ต้องหดหู่จนรันทดยิ่ง

ดรุณีนางนี้คือม้อบุ่นคี้ธิดาโทนของม้อเกา กำเนิดในปีที่ม้อเปียหนีออกจากบ้าน ปีนี้มีวัยสิบแปดแล้ว ธิดาของม้อตั้วเอี๊ย ย่อมถูกรักถนอมจนเจ้าอารมณ์ตามใจตัวเองยิ่ง แต่ประหลาดที่ว่า นางมิได้ฝึกวิชาบู๊กับบิดา ซึ่งมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดินของนาง กลับตะกายไปถึงฮ้อปักอันสุดไกล ไม่มีผู้ใดในวงพวกนักเลงทราบ ซือแป๋ของนางเป็นผู้ใดกันแน่ ?

พั้งซื่อคำมองนางด้วยประกายตาร้อนแรงดั่งเปลวเพลิง นางจึงขยับตัวเบา ๆ แย้มยิ้มกล่าวเสียงสดใส

"พวกท่านจะไปกินข้าว เชิญข้าพเจ้าด้วยหรือไม่ ?"

นิ่วบุ้นที่ก้มศีรษะครุ่นคิดอยู่ พอได้ยินรีบเงยหน้าขึ้นแย้มยิ้มกล่าว

"โกวเนี้ยยินยอมให้เกียรติ นั่นย่อมประเสริฐเลิศสุด"

เจี๊ยะเล้งมองดูกระบี่ที่กลางหลังม้อบุ่นคี้ จึงมิได้ไปเห็นรอยยิ้มของนิ่วบุ้นสุดฝืนเพียงใด

กระบี่ที่ม้อบุ่นคี้สะพาย ประหลาดพิสดารเป็นอย่างยิ่ง เจี๊ยะเล้งจึงต้องจ้องแลด้วยความพิศวงสงสัย ฝักกระบี่มิใช่ทองมิใช่เหล็ก แต่คล้ายเป็นหนังแมวชิ้นใหญ่ ๆ เย็บติดต่อกันขึ้น ฝักกระบี่ที่เย็บจากหนังแมว น่ากลัวทั้งแผ่นดินมีแต่ของนางเล่มเดียวเท่านั้น

ได้ยินม้อบุ่นคี้หัวร่อเสียงสดใสไพเราะ หันกายไปกล่าว

"ท่านเชิญข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่ยอมไปดอก... ข้าพเจ้าจะต้องไปแล้ว นี่! ฟังเถ่าขี่ คราหน้าอย่าได้โหมประโคมจนเกินไป ระวังจะถูกลมพัดปลายลิ้นขาดเถิด"

เง็กมี่นส่ายเจี่ยฝืนยิ้มด้วยความกระดาก จับตามองเงาหลังนางที่ผละจากไปแม่นนิ่ง

ดรุณีที่ตามใจตัวเองนางนี้ มารวดเร็วดั่งปักษาน้อย ไปรวดเร็วดุจกับสายฟ้าฟ้าแล่บ จือฮุยต้องส่ายหน้าแย้มยิ้มกล่าว

"เอียเท้าที่ซุกซนเจ้าเล่ห์นางนี้ วันหน้าผู้ใดวิวาห์กับนาง ต้องเคราะห์ร้ายไปชั่วชีวิตจริง ๆ"

นิ่วบุ้นตะลึงลานเนิ่นนานจึงได้ฝืนยิ้มกล่าว

"ฟังว่า อาหารของตึ้งกังไม่เลว ข้าพเจ้ายังมิเคยลองลิ้มมาเลย... พั้งเฮียพะ! นำของนี้ไปด้วยหรือไร ?"

พั้งซื่อคำที่ยืนตะลึงลาน เมื่อได้ยินรีบตอบ

"ข้าพเจ้าคิดว่ามีแต่ต้องเช่นนี้ มิเช่นนั้น ยังจะมีวิธีอื่นใดอีก ?"

หลังจากมันพบเห็นม้อบุ่นคี้ วาจาของมันก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน โอ้วจือฮุยแย้มยิ้มกล่าว

"หลานเรามีความปรารถนาดีต่อม่อม้อไม่น้อยกระมัง ?"

พั้งซื่อคำละอายจนหน้าแดงฉาน แต่นิ่วบุ้นกลับรู้สึกริษยาจนกระอักกระอ่วนเสียน้อย

เซี่ยวยี่ผู้ที่แต่ละเช้าตรู่จะต้องหิ้วกาน้ำร้อนไปเติมตามห้องพักต่าง ๆ เช้าวันนี้

มันเคาะที่ห้องพิเศษเบา ๆ ด้วยความระมัดระวัง เนื่องเพราะมันทราบ ผู้พักในห้องนี้เป็นยอดคนอันยิ่งใหญ่ คือศิษย์รักของม้อตั๋วเอี๊ย... กระทั่งผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยมของเมืองตึ้งกังยังทราบเกียรติภูมิของม้อตั๋วเอี๊ย เล่งจั๊วม้อเกาควรภาคภูมิยินดีได้แล้วจริง ๆ

เซี่ยวยี่เคาะประตูอยู่หลายครั้ง ภายในเงียบวังเวงไม่มีเสียงขานรับ มันจึงผลักเบา ๆ ประตูเปิดออกโดยไม่คาดหมาย เมื่อชะโงกมองเข้าไป ต้องแผดสุดเสียงด้วยความตระหนก สาวเท้าวิ่งหนีราวพบภูตผีปีศาจ กาน้ำร้อนถูกทิ้งกระจายไปโดยไม่แยแส

พอดีเจี๊ยะเล้งเพิ่งออกจากห้องพักมา เซี่ยวยี่แทบจะวิ่งชนใส่ร่าง เจี๊ยะเล้งจึงรีบคว้าคอมันไว้ ตวาดถามเรื่องอันใด ? เซี่ยวยี่พอเห็นเจี๊ยะเล้ง ยกนิ้วสั่นระริกชี้ไปยังห้องพักของพั้งซื่อคำ อ้าปากเป็นเนิ่นนานจึงสามารถตอบ

"ตั๋วเอี๊ย... ท่านผู้เฒ่า... สหายของท่าน... แย่แล้ว..."

มาตรว่าเจี๊ยะเล้งมิเคยเผชิญเรื่องราวของตัวเองมา แต่ในหลายวันนี้ก็มีความตื่นเต้นผิดธรรมดา ตอนนี้เมื่อได้ยินเซี่ยวยี่ว่าดั่งนั้น ต้องตระหนกขึ้นอีกครา รีบพุ่งกายปราดออกไปผลักประตูมอง...

เจี๊ยะเล้งยังต้องส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกเบา ๆ ถอยออกมาแล้ววิ่งไปที่ประตูห้องพักโอ้วจือฮุยร้องเสียงดังกังวาน

"โอ้วเฮีย โอ้วเฮีย..."

โอ้วจือฮุยวิ่งออกมาด้วยสีหน้างัวเงียตาหรี่ปรือ เจี๊ยะเล้งต้องนึกหยามในใจที่มันหลับสนิทเหลือประมาณ โอ้วจือฮุยลูบคลำท้องใหญ่มหึมาของมันพลางถามเรื่องอันใดด้วยสีหน้าคล้ายไม่พอใจ ต่อการถูกผู้คนทำลายความฝันอันดื่มด่ำของมันก็ปาน

แต่เจี๊ยะเล้งมิสนใจว่ามันจะพอใจหรือไม่ กล่าวด้วยสีหน้าแตกตื่นเล็กน้อย

"เง็กมิ่นส่ายเจี่ยเกิดเรื่องแล้ว โอ้วเฮียรีบไปดูด่วน"

โอ้วจือฮุยตระหนกจนมิทันสวมรองเท้า ลนลานวิ่งไปถึงหน้าห้องพักของเง็กมิ่น-ส่ายเจี่ย พอผลักประตูเห็นสภาพภายใน ต้องแผดร้องด้วยความตระหนก เกาะกรอบประตูแนบแน่นเพื่อประคองร่างมิให้ล้มลงไป

เง็กมิ่นส่ายเจี่ยยืนอยู่ที่หน้าประตู ตาทั้งสองถลนออกนอกเบ้า ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย มือซ้ายยกขึ้นแต่ชาค้างอยู่กลางคัน คล้ายดั่งพลันสิ้นความรู้สึกในตอนนั้น ส่วนมือขวาปักเข้าในผนังจนลึกถึงข้อศอก ดังนั้น มันแม้ขาดใจตายไปนานแล้ว ร่างยังคงยืนอยู่มิได้ล้มลง

แสงเลือนรางของอรุโณทัยสาดส่องจากประตูเข้าไปในห้องมืดครึ้มของมัา แดดส่องอยู่บนซีกซ้ายซากศพพั้งซื่อคำ บันดาลให้สภาพการตายของมันยิ่งน่าสะพรึงกลั ได้เจ็ดคุยพยายามทรงร่างไว้ แก้มที่มีแต่ไขมันของมันกระตุกถี่เร็ว กวาดตาหยีเล็ แดงไปทั่วห้อง พลันต้องแผดร้องด้วยความตระหนกอีกครา วิ่งปราดเข้าไปชักขอ แผ่โต๊ะขึ้น...

เจี๊ยะเล้งที่ติดตามหลังรีบกวาดตามอง เห็นของนั้นถึงกับเป็นกระบี่ทองคำ แต่งแต้ก ๆ อีก

"เป็นเจ้าบัดซบนี้อีกแล้ว... เป็นของบัดซบนี้อีกแล้ว..."

โอ้วจือฮุยร่ำร้องด้วยสีหน้าเผือดขาวราวซากศพ มือถือกระบี่ทองคำสั่นระริ ผดาผดหน้า ต้องตระหนกจนตัวสั่นสะท้านหน้าเขียวคล้ำ...

ที่แท้บนผนังมีต่วนดำแขวนอยู่ผืนหนึ่ง นั่นเป็นต่วนที่ห่อประกาศิตชั่งกุ้กเหล็ ผ่า ผนต่วนดำมีอักษรเขียนด้วยฝุ่นสีขาวแถวหนึ่ง... *'หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ'*

จวบจนบัดนี้ คล้ายดั่งยืนยันได้แน่แก่ใจแล้ว กิมเกี้ยมแขะเป็นผู้มีความเกี่ยวข้อ ปมการตายของชิ้วต้กเมื่อคราวกระโน้นจริง ๆ โอ้วจือฮุยเหลือบมองกระบี่ทองคำใา ใดพลางรำพึงเบา ๆ

"นี่เป็นเล่มที่สองแล้ว"

พลันเงยหน้าขึ้นถามเจี๊ยะเล้ง

"เจี๊ยะเฮียเห็นกระบี่เล่มก่อนหรือไม่ ?"

เจี๊ยะเล้งสั่นศีรษะปฏิเสธแล้วตอบ

"อาจบางทีอยู่ที่นิ่วเฮีย"

ทั้งสองพากันวิ่งไปที่ห้องพักของนิ่วบุ้น นิ่วบุ้นก็เพิ่งตื่นมา เมื่อโอ้วจือฮุ เล่าเรื่องราวที่เกิด นิ่วบุ้นต้องร้องด้วยความตระหนก

"เป็นไร ? พั้งเฮียก็ตายแล้ว ?"

โอ้วจือฮุยถามถึงกระบี่ทองคำเล่มนั้นอีก นิ่วบุ้นก้มศีรษะครุ่นคิดชั่วครู่ สั่ ศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าเคยดูมาก็จริง แต่จะไปอยู่ที่ใดกลับมิอาจทราบได้"

กระบี่ทองคำสูญหายไปแล้ว แต่นี่คล้ายมิใช่เป็นเรื่องสำคัญพึงต้องใคร่ครวญ เช่นใด โอ้วจือฮุยจึงได้ปล่อยผ่านโดยไม่คลางแคลงสงสัย กลับปลอบขึ้น

"หายแล้วก็แล้วกันไป นิ่วเฮียมิต้องติดใจจำดอก"

เดินไปนั่งที่เก้าอี้ข้างหน้าต่าง วางกระบี่ทองคำในมือลงบนโต๊ะ เทน้ำชาดื่ม

ไปสองถ้วยแล้วถอนใจกล่าวต่อ

"เมื่อพั้งเล่ายี่ตายไป ม้อตั้วกอกลับต้องสูญเสียผู้ช่วยมีกำลังเข้มแข็งไปคนหนึ่งแล้ว โอ... ข้าพเจ้านึกไม่ถึงเลย กิมเกี้ยมแขะผู้นั้น ไฉนมีความสามารถที่สูงส่งเทียมฟ้าเยี่ยงนี้ได้"

ใบหน้าของมันหม่นหมองกังวลจนเห็นชัด แสดงว่าทั้งวิตกทั้งหวาดกลัวจริง ๆ

พลังฝีมือของเง็กมิ่นส่ายเจี่ยพั้งซื่อคำนั้น เจี๊ยะเล้งเห็นมากับตา มันที่ขยี้เท้าด้วยโทสะ พื้นศิลาก็แตกออกเป็นรอยลึก หากมิใช่มีกำลังภายในกล้าแข็ง ไหนจะถึงระดับนี้ได้ ? ตอนนั้นเจี๊ยะเล้งจึงคำนึง ฝีมือของกิมเกี้ยมแขะสูงส่งจนไม่อาจหยั่งคำนวณจริง ๆ ด้วยฝีมือเป็นยอดเช่นดั่งพั้งซื่อคำ ยังต้องตายกับมือมันด้วยสภาพอันสยดสยองปานนี้ และไม่มีเสียงใด ๆ ก่อกวนให้ผู้คนรู้ตัวอีกด้วย

นิ่วบุ้นเดินเข้าไปเทน้ำชาจิบพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าอยู่ห้องติดกันกับพั้งเฮีย ไฉนเมื่อค่ำวานไม่มีเสียงใด ๆ ดังแม้สักน้อยนิด ?"

โอ้วจือฮุยถอนใจยาวกล่าวต่อ

"มันขนเงินที่ห้องข้างของพวกเราไปถึงสิบหมื่นตำลึง พวกเราก็มิใช่ไม่ได้ยินเช่นกัน"

เจี๊ยะเล้งหน้าร้อนผะผ่าวด้วยความละอาย แต่ก็ยังประหลาดสงสัย ดูท่าทีเกี้ยมแขะปรากฏตัวออกล้างแค้นแทนชิ้วต้กจริง ๆ อย่างนั้น มันจะต้องมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับชิ้วต้ก แต่เท่าที่ทราบมา ชิ้วต้กไม่มีญาติไม่มีมิตร ผู้มีความสัมพันธ์กับชิ้วต้ก มีม้อเปียคนเดียวเท่านั้น

เมื่อนึกถึงม้อเปีย ความคิดพลอยนึกไปถึงตัวประหลาดที่สวมเสื้อโลหะทองแดงกับทองเหลืองทั้งสองคนนั้น เข้าใจว่าเรื่องนี้จะต้องเกี่ยวข้องกับพวกมัน แต่เกี่ยวข้องเยี่ยงไรแน่ เจี๊ยะเล้งคิดไปคิดมา ยังคิดไม่ได้ความใด

หลังจากม้อเปียไปจากบ้าน ชนชาวบู๊ลิ้มในตงง้วนที่เคยเห็นม้อเปียมีเพียงเจี๊ยะเล้งคนเดียวเท่านั้น ม้อเปียถูกสองตัวประหลาดคร่าไป ก็มีแต่เจี๊ยะเล้งเห็นเพียงผู้เดียว แต่เจี๊ยะเล้งกลับไม่ต้องการแพร่งพราย พยายามเข้าใจว่าตนไม่ทราบเรื่องราวใดทั้งสิ้น แต่ความจริงเรื่องที่เจี๊ยะเล้งทราบ กลับมากกว่าผู้อื่นใด

โอ้วจือฮุยดื่มน้ำชาหลายถ้วยแล้วเดินไปหมายจะเทอีกถ้วยหนึ่ง พลันแผดร้องด้วยความตระหนก

"กระบี่ทองเล่มนั้นเล่า ?"

เงยหน้ามองไป เห็นหน้าต่างข้างโต๊ะเปิดกว้างอยู่ จึงรีบพุ่งตัวออกไปลงในแนวตึกเล็ก ๆ แต่ทั้งบริเวณไม่มีเงาร่างผู้ใดทั้งสิ้น

มันกระวนกระวายและขุ่นเคืองปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่ พุ่งวาบขึ้นบนหลังคา ตอนนั้นเป็นเวลาอาทิตย์อรุณโผล่พ้นขอบฟ้า ลูบไล้แสงทองจนกระเบื้องหลังคาเป็นประกายแวววาว เพ่งตามองไปทั่วทุกทิศทาง เห็นแต่หลังคาติดต่อกัน ไหนเลยเป็นเงาร่างผู้คนหลงเหลือ

มีสามคนนั่งอยู่ในห้องเดียว แต่ของที่วางบนโต๊ะน้ำชาข้างกายทั้งสาม ถึงกับแทบสาบสูญไปได้ โดยที่ในจำนวนสามคน ถึงกับมีสองคนเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มอีกด้วย

โอ้วจือฮุยพุ่งตัวเข้ามาจากหน้าต่างอีกครา ยังคงมิได้สวมรองเท้า แต่ไม่รู้สึกแม้แต่หนาวอย่างไร โพล่งถามเจี๊ยะเล้งด้วยความประหลาดใจ

"กระบี่ทองเล่มนั้นสูญหายไปที่ใดอีก ?"

กล่าวแล้วกระแทกกายนั่งอย่างท้อแท้ หอบหายใจถี่เร็วดั่งเหน็ดเหนื่อยเต็มประดา ทีท่าทั้งน่าขบขันและน่าสมเพช

นิ่วบุ้นเดินเข้าไปหา ใบหน้าที่คมคายหล่อเหลามีแววประหลาดจนผู้คนไม่แม้แต่ยั่งคำนวณ ยกมือขึ้นขยับเสื้อผ้าและมวยผมพลางกล่าว

"ในเมื่อกระบี่ทองสูญหายไป เศร้าเสียใจก็ไร้ประโยชน์ โอ้วเฮียยังคงรีบหาวิธีแก้ไขจึงถูกต้อง"

จากแสงอาทิตย์ที่สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง เห็นภายในแขนเสื้อกว้างใหญ่ของนิ่วบุ้นคล้ายมีประกายสีทองวูบขึ้นแวบหนึ่ง แต่เจี๊ยะเล้งกับโอ้วจือฮุยต่างไม่แลเห็น

นิ่วบุ้นที่เพิ่งเคยมาฮั่งจิวเป็นคราแรก สูดอากาศฤดูชุนเทียนลึก ๆ ในอากาศแต่ไกลตั้งมีกลิ่นที่คุ้นเคยอยู่ จึงสูดลึก ๆ อีกคราด้วยความละโมบ เพราะทราบ ในใจตนความจริงมีอากาศฮั่งจิวปะปนอยู่ด้วย ดังนั้น จึงแย้มยิ้มด้วยความหมายลึกซึ้ง

หลังจากโอ้วจือฮุยประสบเภทภัยผิดคาดหมายหลายครั้งครา วิธีเดียวที่มีคือแทบขอความช่วยเหลือจากม้อเกา ความเป็นจริง ที่ถูกกระทบกระเทือนแท้จริงหาใช่ตนไม่ แต่เป็นม้อเกา

มันรุ่มร้อนต้องการพบม้อเกาโดยด่วน แต่นิ่วบุ้นกลับต้องการเที่ยวชมทิวทัศน์

ของบึงก่อน ผู้ไปฮั่งจิวแล้วไม่เที่ยวบึงไซโอ๊ว นับแต่โบราณกาลมา คล้ายดั่งยังมิเคยมีเลย โอ้วจือฮุยที่มีเจตนาเกลี้ยกล่อมนิ่วบุ้นย่อมยอมรับปาก

เงาขุนเขาแมกไม้ สะท้อนอยู่บนผิวน้ำที่มีบัวเบ่งบานสะพรั่งแทบถึงครึ่ง ลมเย็นโชยพัด ผิวน้ำเป็นระลอกราวลักยิ้มของโฉมสะคราญ นิ่วบุ้นที่ทอดน่องอยู่บนเขื่อน รู้สึกจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใสยิ่ง

ทันใด ใต้กิ่งหลิวที่อ่อนช้อย มีเรือท่องเที่ยวลำงามลอยออกมา คนในเรือแหวกม่านร้องเรียกดัง ๆ

"ซาเจ็ก พวกท่านก็มาแล้ว ?"

เพ่งตามองไป ถึงกับเป็นม้อบุ้นคี้ธิดาสุดรักของม้อเกา นิ่วบุ้นมีสีหน้าปีติทันที แต่สาเหตุของความปีตินี้ยากจะหยั่งคำนวณได้ ส่วนโอ้วจือฮุยหัวร่อฮาฮากล่าว

"พวกเราคิดจะเที่ยวบึง แต่จนใจที่ไม่มีเรือ พบกับท่านนับว่าโชคดียิ่งนัก"

ม้อบุ่นคี้หัวร่อคักคักกล่าว

"ข้าพเจ้าเที่ยวบึงเพียงลำพัง อิดอัดว้าเหว่ยิ่ง พบกับพวกท่านจึงประเสริฐจริง ๆ"

เสียงของนางสดใสไพเราะดั่งสกุณาระเริงไพร ในทิวทัศน์ที่งามตระการเป็นอันดับเยี่ยมของแผ่นดินแห่งนี้ ยิ่งเน้นเห็นนางสวยสะคราญปานเทพธิดา นิ่วบุ้นต้องจับตามองนางจนตะลึงลาน

เรือลำงามลอยเข้ามาหา ม้อบุ่นคี้เดินออกมายืนที่หัวเรือ เสื้อกระโปรงพลิ้วไสวตามสายลม ในผิวน้ำจึงมีเงาร่างเทพธิดาที่คล้ายลอยละล่องอยู่บนท้องฟ้าปรากฏขึ้น นั่นคือเงาสะท้อนของนาง โอ้วจือฮุยกระโดดขึ้นไปบนเรือ หัวร่อเสียงกังวานพลางกล่าว

"ม่อม้อ ท่านยิ่งนานยิ่งสวยสะคราญแล้วจริง ๆ"

"สองท่านนั้นเป็นผู้ใดกัน ?"

ม้อบุ่นคี้หัวร่อพลางชี้ไปที่เจี๊ยะเล้งกับนิ่วบุ้น โอ้วจือฮุยจึงแนะนำให้รู้จักกัน ม้อบุ่นคี้ร้องอ้อ ตาที่สุกใสราวน้ำในบึงไซโอ๊ว จ้องมองเจี๊ยะเล้งแน่วนิ่งพลางกล่าว

"ท่านก็คือเจี๊ยะตั้วเจ็ก ข้าพเจ้ามักได้ยินเตียเตียกล่าวขวัญถึงท่าน บอกว่าท่านเป็นสหายรักของโกวโกว (น้องสาวบิดา)"

เจี๊ยะเล้งเหม่อมองดูทิวทัศน์นอกกราบเรือจนซึมเซา ใบหน้าม้อบุ่นคี้มีแววรันทดหดหู่กล่าวเสียงละห้อย

"โกวโกวไปจากบ้านในปีที่ข้าพเจ้าเพิ่งกำเนิด เตียเตียออกหานางทั่วทุกทิศทาง

ไม่พบ ข้าพเจ้ามิเข้าใจเลย นางหนีไปที่ใดได้”

เจี๊ยะเล้งถอนใจยาว เบือนสายตากลับมาจากทิวทัศน์ด้านนอก ยามผ่านเข้าเนิ่วบุ้น กลับเห็นใบหน้านิ่วบุ้นกระตุกจนบิดเบี้ยวอย่างพิกล มือกำถ้วยชาแทบแน่น คล้ายดั่งกลัวถ้วยชาจะร่วงหล่นลงไปก็ปาน เจี๊ยะเล้งอดเหลือบมองไม่ได้ ความสงสัยอีกครั้งมิได้ ความรู้สึกวุ่นวายดั่งคลื่นใหญ่แล้ว

ทั้งปวงคล้ายดังจมอยู่ในความหลังอันรันทดหดหู่ โป๊ยมิ่นเล่งล้งจึงตาโต๊ะแต่ใหญ่ หัวร่อพลางกล่าว

“อดีตที่ผ่านไปไม่ต้องรื้อฟื้นกันเถิด วันนี้ควรสนุกสนานให้สมใจจึงประเสริฐแท้เทียว ท่านความจริงเป็นชายชาตรีที่อาจหาญ แต่วันนี้กลับเลียนทีท่าของอิสตรีแล้ว ฮา ฮา ฮา สมควรปรับ สมควรปรับ”

เรือลำงามลอยช้า ๆ ไป สองฟากข้างเป็นดอกบัวที่เบ่งบานสะพรั่ง กลิ่นหอมแทรกวนชวนเคลิ้มฝัน นิ่วบุ้นเดินไปสูดอากาศที่ริมหน้าต่างลึก ๆ เมื่อหันกลับมาแทร่ ใบหน้าคืนกลับสู่สภาพปกติแล้ว

โล้วจือฮยถามม้อบุ่นคี้ถึงบิดานาง ม้อบุ่นคี้ขมวดคิ้วเล็กน้อยฝืนยิ้มตอบ

“เตียเตียหน้านิ่วคิ้วขมวดตลอดวัน ฟังว่าทิเคี้ยซึ่งเปียงตุ่ยตายไปถึงเก้าคน ไทผู้เฒ่าเดือดดาลเป็นยิ่งนัก บอกว่าหากยังมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอีก ท่านผู้เฒ่าจะเผาโรงเองแล้ว”

โป๊ยมิ่นเล่งล้งถอนหายใจเฮือกใหญ่ ความจริงคิดจะบอกเรื่องการตายของไทมิ่นส่ายเจี่ย แต่เมื่อเหลือบมองม้อบุ่นคี้แวบหนึ่งแล้วกลับชะงักคำไว้ ตอนนั้นคล้ายเสียงมโหรีแว่วมาตามสายลม จึงยิ้มแย้มหมายหาเรื่องมากลบเกลื่อน แต่ทันทีมีเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว ถ้วยชาในมือร่วงหล่นลงไป ร่างก็แทบกระดอนเตาจากเก้าอี้ที่นั่ง

ม้อบุ่นคี้รีบคว้าโต๊ะพยุงร่างไว้ มาตรว่าเรือจะเอียงวูบก็คืนกลับสู่ระดับเดิม ไทขดงบนโต๊ะก็มิได้ร่วงหล่นลง แต่นางยังคงเลิกคิ้วสูงชัน ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชาแปไทออกไปทางหน้าต่าง เห็นมีเรือลำงามยังขวางอยู่ทางด้านข้าง

“นี่ ! พวกท่านไม่มีนัยน์ตาหรือไร ?”

นางตวาดเสียงแหลมเล็กด้วยโทสะ ในเรือฝ่ายตรงข้ามพลันมีศีรษะโผล่ออกเตู่หนึ่ง ใบหน้าแดงฉานเพราะดื่มสุรามากเกินไป เบิ่งตาที่หรี่ปรือเพราะฤทธิ์สุรา

จ้องมองม้อบุ่นคี้แล้วหัวร่ออย่างหื่นกระหายพลางกล่าว

"ไฮ้ ! นางสตรีที่ดุร้ายมาก"

"หากเรือของท่านถูกชนรั่วไป ข้ามมานั่งกับตั๊วเอี๊ยนี้ก็ได้ ตั๊วเอี๊ยประกันใช้เรือใหม่แก่ท่านอีกลำหนึ่ง"

อีกผู้หนึ่งกล่าวด้วยถ้อยคำที่น่าชิงชังกว่า ใบหน้าม้อบุ่นคี้จึงซีดขาวด้วยความเดือดดาล โอ้วจือฮุยรีบวิ่งไปที่หน้าต่าง ตวาดด่าสุดเสียง

"ลูกสุนัขที่ตาบอด เจ้ารู้จักผู้นี้เป็นใคร... ?"

วาจาต่อไปมิทันกล่าว เพราะถูกม้อบุ่นคี้ห้ามไว้ก่อน เนื่องจากนางมีความต้องการต่อยตี หากแม้นบอกศักดิ์ฐานะนางไป การต่อยตีครานี้ก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้แล้ว ดังนั้น นางรีบเร่งฝีเท้าออกจากห้องท้องเรือ ชั่วครู่ ย้อนกลับเข้ามาอีกครา เรือของนางพลันคล้ายหันหัวเปลี่ยนทิศ พุ่งตรงเข้าชนเรือฝ่ายตรงข้ามอย่างจงใจ

ย่อมมีเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวอีกครั้ง สองศีรษะที่โผล่ออกจากหน้าต่างหยีตามองนางด้วยความหื่นกระหาย เมื่อถูกกระแทกกระเทือนอย่างรุนแรง ศีรษะต่างฟาดกับกรอบหน้าต่างดังสนั่น

ม้อบุ่นคี้หัวร่อเสียงสดใส ใบหน้าที่แดงฉานปานปูสุกของสองคนนั้นหดหายเข้าไปในหน้าต่างแล้ว นิ่วบุ้นหัวร่อให้นางคล้ายดั่งมีความชื่นชมการกระทำของนางเป็นยิ่งนัก แต่เจี๊ยะเล้งกลับคิดในใจ

'เรือถูกชนเมื่อครู่ ถ้วยชาในมือเจ้าอ้วนแซ่โอ้วยังร่วงหล่นลงไป แต่ทว่า ถ้วยชาในมือนิ่วบุ้นกลับถูกกุมไว้มั่นคง มิกระฉอกออกมาแม้สักหยดเดียว นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? หรือมันมีวิชาฝีมือเลอเลิศสุดสูง แต่งำไว้ไม่แสดงออก ? แต่ดูจากเปลือกนอกของมัน กลับไม่คล้ายเลยแม้สักน้อยนิด'

ขณะเจี๊ยะเล้งครุ่นคิดจนเคร่งเครียด ตัวเรือโคลงเคลงไปมาอีกหลายครา คล้ายมีคนกระโดดขึ้นมาบนเรือก็ปาน ม้อบุ่นคี้หัวร่อแค่น ๆ ปลดกระบี่ฝักหนังแมวออกจากผนัง หันไปกล่าวกับโอ้วจือฮุย

"ซาเจ็ก ท่านเคยได้ยินเตียเตียเอ่ยถึงกระบี่เล่มนี้บ้างหรือไม่ ?"

โอ้วจือฮุยแย้มยิ้มส่ายหน้า ม้อบุ่นคี้กล่าวเสียงสดใส

"อย่างนั้น ตอนนี้ข้าพเจ้าให้ซาเจ็กท่านได้เห็นเสียเลย"

จบคำแหวกม่านเดินออกไป นิ่วบุ้นคล้ายดั่งรุ่มร้อนต้องการเห็นฝีมือบู๊ของนางก็ปาน จึงรีบติดตามไปโดยเร็ว โป๊ยมิ่นเล่งล้งหันบอกกับเจี๊ยะเล้ง

"เจี๊ยะเฮีย พวกเราก็ออกไปดูความครึกครื้นกัน ตระกูลขุนพลไม่มีบุตรเป็น

ดูแลสุนัขได้ ฝีมือของเอียเท้าตัวนี้ต้องไม่เลวเป็นแน่”

เจี๊ยะเล้งแย้มยิ้มเบา ๆ ตอบ

“อื่น ๆ ยังมิต้องกล่าว ข้าพเจ้าเห็นกระบี่ของนางต้องมิใช่ธรรมดาสามัญเด็ดขาด เพียงแต่ว่า นางใช้กระบี่เยี่ยงนี้ไปสั่งสอนพวกอันธพาลไร้ยางอาย ออกจะหยามศักดิ์ศรีของกระบี่มากอยู่”

ทั้งสองเดินแย้มยิ้มออกจากห้องท้องเรือ โดยมิได้ตื่นเต้นกังวลกับการต่อสู้ที่จะปะทุขึ้นแม้สักน้อยนิด มิคาด พอออกพ้นประตูห้อง จึงทราบเป็นเรื่องผิดคาดหมายยิ่ง หากการต่อสู้ครานี้เกิดขึ้นจริง น่ากลัวไม่รวบรัดตัดความแล้ว

บนหัวเรือที่กว้างประมาณสี่วา ตอนนี้มีคนยืนอย่างโอ่อ่าโอหังอยู่ถึงห้าคน ล้วนแล้วเป็นชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุม มือถือกระบี่ประกายแวววาว โอ้วจือฮุยมิสนใจสักเท่าใด เนื่องเพราะคนหน้าคล้ายปูตายสองตัวนั้นก็รวมอยู่ในจำนวนด้วย แต่สายตาของโอ้วจือฮุยจับนิ่งอยู่บนร่างชายกลางคนผอมสูงสองคนแน่วนิ่ง คล้ายดั่งรู้สึกคุ้นตาอย่างยิ่ง แม้มิรู้จัก แต่อย่างน้อยต้องเคยพบในที่ใดมาก่อน

โอ้วจือฮุยพลันปรบมือฉาด นึกได้แล้วว่าสองคนนี้เป็นผู้ใด จึงรีบปราดเข้าไปโดยทันที

“เราทั้งหลายอย่าเพิ่งลงมือ พวกเราเป็นคนกันเอง มีวาจา...”

วาจามิทันขาดคำ หนึ่งในสองร่างผอมสูงตวาดเสียงก้อง

“ไม่ต้องพร่ำไร้สาระ”

อีกผู้หนึ่งพลิ้วปราดเข้ามาด้วยท่าร่างที่รวดเร็วจนน่าตระหนก ฝ่ามือซ้ายตวัดกวาดฟันฉับเข้าใส่หน้าโอ้วจือฮุย พลังฝ่ามือแหลมคมราวดาบใหญ่ มิทันสัมผัสเป้าก็ได้คุกคามจนใบหน้าโอ้วจือฮุยร้อนผะผ่าวราวถูกไฟรม

โอ้วจือฮุยรีบเบือนศีรษะสลับเท้าหลบออกไป ในยามฉุกละหุกคับขัน เห็นแขนขวาของคนผู้นั้นว่างเปล่า จึงยิ่งแน่ใจเป็นผู้ใดแล้ว ยิ่งไม่กล้ารับมือด้วย แต่คนผู้นั้นลงมือด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าคะนองฝน ฟันฉับฉับเข้ามาอีกสองฝ่ามือโดยจู่โจมแต่ทางด้านข้างทั้งสิ้น มาตรว่าแขนขวาด้วนไป เพลงฝ่ามือกลับกราดเกรี้ยวดุร้ายกว่าเดิม

โอ้วจือฮุยถูกรุกไล่จนไม่มีเวลาส่งเสียงได้ ทั้งมิกล้าปัดป้องรับมือ สถานการณ์ที่ร่อแร่คับขันยิ่ง ม้อบุ่นคี้ตวาดเสียงแหลมเล็ก พลิ้วปราดเข้าไปหมายช่วยเหลือพลันกลางคนผอมสูงอีกผู้หนึ่งตวาดก้อง ผลักสองฝ่ามือออกจู่โจมพร้อมกัน คุกคามแม้ม้อบุ่นคี้ต้องแยกออกอีกทางหนึ่ง

หัวเรือนี้ไม่กว้างนัก เมื่อสี่คนลงมือต่อสู้กัน จึงยิ่งไม่มีช่องว่างใด ๆ นิ่วบุ้นต้องไปยืนอยู่ที่ปากประตูห้องท้องเรืออันห่างไกล กวาดตามองดูการต่อสู้ของทั้งสี่อยู่ไปมา ส่วนเจี๊ยะเล้งไม่สะดวกพอจะสอดมือเกี่ยวข้อง จึงจับตามองท่าร่างที่รวดเร็วปานประกายไฟของชายกลางคนผอมสูงทั้งสอง พลางคำนึงความเป็นมาของมันด้วยความสงสัย

โอ้วจือฮุยหลบหลีกไปสามกระบวนท่าแล้ว ปั่นป่วนวุ่นวายจนร่อแร่ ความจริงพลังฝีมือของมันไม่สมกับชื่อเสียงมันเลย กอปรกับหลายปีนี้มีความเป็นอยู่ฟุ่มเฟือยสำราญ ร่างจึงอ้วนฉุเต็มไปด้วยไขมัน มือเท้าย่อมไม่คล่องแคล่วดั่งเดิมได้ ชายกลางคนผอมสูงมีสีหน้าเหยียดหยามดูแคลน แค่นหัวร่อแล้วสะบัดฝ่ามือจนกลายเป็นเงาซับซ้อนแน่นหนา ครอบคลุมโป๊ยมิ่นเล้งล้งที่เหงื่อกาฬแตกโซมกายเอาไว้ในพลังฝ่ามือ ถึงกับไม่ยอมเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้กล่าววาจาใด ๆ

มือซ้ายของม้อบุ่นคี้กำกระบี่ฝักหนังแมวแนบแน่น ร่างโฉบแฉลบไปมาแคล่วคล่องสวยงามดั่งเทพธิดาท่องคลื่น เงาฝ่ามือที่หนักหน่วงแน่นหนาของชายกลางคนผอมสูง ถึงกับถูกนางหลบหลีกคลี่คลายไปได้โดยปลอดโปร่งง่ายดาย

เจี๊ยะเล้งเป็นศิษย์สำนักใหญ่ ย่อมรู้จักแนวทางวิชาบู๊ใด ๆ ดูออกว่าวิชาฝ่ามือของชายกลางคนผอมสูงทั้งสองสูงส่งมิใช่น้อย แต่เมื่อเห็นเพลงฝ่ามือที่ม้อบุ่นคี้ใช้ออกปัดป้องการจู่โจม ยิ่งตระหนกกว่าเดิมอีกมากหลาย ด้วยประสบการณ์ของตนถึงกับยังคงดูไม่ออกว่า เพลงฝ่ามือของม้อบุ่นคี้เป็นค่ายใดสำนักไหน

ชายกลางคนผอมสูงทั้งสองใช้เพลงฝ่ามือพี่ก้วยเจี๊ย (หัตถ์ฟันตวัด) ของสำนักภาคเหนือ มาตรว่ากระบวนท่าไม่พลิกแพลงพิสดาร แต่ความรวดเร็วของฝีมือเป็นที่ผู้คนจับตาดูไม่ทัน พลังฝีมือยังดังครืนครั่น แสดงว่ามีกำลังภายในกล้าแข็งยิ่ง โอ้วจือฮุยถูกคุกคามจนหมดปัญญา ขณะคิดจะรับมือตีโต้ แต่ยังคงมีความหวาดหวั่นกริ่งเกรง มือซ้ายของชายกลางคนแขนด้วนพลันทะลวงเข้ามาด้วยกระบวนท่าเล่งเล้งชุกฮุ้น (มังกรศักดิ์สิทธิ์ออกเมฆา) ฟันเข้าใส่ช่องว่างที่ชายโครงโอ้วจือฮุยอย่างดุดัน

โอ้วจือฮุยบิดตัวหลบด้วยความตระหนก ชายกลางคนแขนด้วนหัวร่อแค่น ๆ หดและผลักข้อมืออีกครั้ง โอ้วจือฮุยต้องครางเบา ๆ ถูกฟาดเข้าใส่จุดตีมึ้งอันสำคัญ ตัวอ่อนระทวยล้มลงกองกับพื้นไป

ชายชราแขนเดียวพิชิตคู่ต่อสู้ได้แล้ว แต่อีกด้านหนึ่ง ม้อบุ่นคี้กลับเป็นฝ่ายมีเปรียบเต็มประตู นางตวาดเสียงสดใส

"ฝีมือเพียงเท่านี้ของท่าน ก็จะมาเสนอหน้าให้อัปยศได้ !"

ชายชราผอมสูงเดือดดาลยิ่งนัก กู่เสียงเกรี้ยวกราดพร้อมกับทะยานปราดแยกหลัง กวักมือให้ชายชราแขนเดียวพลางร้อง

"เล่าตั้ว ชักอาวุธออกทักทายนาง"

นิ่วบุ้นเมื่อเห็นฝีมือม้อบุ่นคี้ สีหน้าผิดปกติไปเช่นกัน ส่วนเจี๊ยะเล้งแย้มยิ้มแฉนใจเบา ๆ กล่าว

"บู๊ลิ้มมีอัจฉริยะกำเนิดทุกยุคสมัย คนใหม่ย่อมกำเนิดแทนคนเก่า สตรีนางนี้ไม่ยังเยาว์ ก็มีฝีมือสูงส่งถึงระดับนี้ได้"

ชายชราผอมสูงทั้งสองย่อกายวูบ ถีบควับถอยหลังออกไป แตะปลายเท้าอยู่ที่กราบเรือ ส้นเท้าลอยอยู่บนพื้นน้ำ ม้อบุ่นคี้ยิ้มแย้มแจ่มใสโดยไม่มีทีท่ากังวลสนใจสักน้อยนิด

โอ้วจือฮุยถูกจี้จุดไว้ แต่ได้เห็นเหตุการณ์ทั้งมวลกระจ่าง ยิ่งกระวนกระวายแทร้องในใจ

'ม่อม้อหุนหันอย่างยิ่ง ไฉนไปลงมือกับฮ้อซูซังเกี่ยมได้'

ที่แท้ชายชราผอมสูงทั้งสอง ถึงกับเป็นฮ้อซูซังเกี่ยมที่ถูกยกอยู่ในเข็ดกระบี่สามแส้อันมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินนามวังเจ็กพ้ง วังเจ็กเม้ง ผู้ที่แขนเดียวคือวังเจ็กพ้ง เมื่อกาลก่อนถูกชิ้วต้กบิดแขนหัก ภายหลังบาดแผลเน่าจนไม่อาจรักษาจำต้องตัดแขนข้างนั้นทิ้งไป ส่วนอีกผู้หนึ่งคือวังเจ็กเม้ง

ฮ้อซูซังเกี่ยมพอถอยออกไป พากันชักกระบี่ออกแล้วทะยานปราดไปดุจดั่งเทพาบิน ประกายกระบี่พอวูบคล้ายเป็นมังกรทะยานลงจากฟ้า ติดต่อตามกันเข้ามาแต่ต่างน่าหวาดหวั่น ประกายกระบี่ของวังเจ็กพ้งพุ่งจากซ้ายมาขวา กระบี่วังเจ็กเม้งจากขวาไปซ้าย กระหนาบเข้าใส่ม้อบุ่นคี้ที่เป็นเป้า

ยอดฝีมือชื่อกระเดื่อง นับว่าเลอเลิศเหนือธรรมดาจริง ๆ เจี๊ยะเล้งต้องโห่ร้องชมเชยในใจ แต่ม้อบุ่นคี้กลับแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว กระบี่ทั้งสองที่จู่โจมมาเป็นกระบวนท่าหลอกล่อจริง ๆ เมื่อกระบี่ถึงกลางตัน พลันแปรเปลี่ยนทิศทาง โดยแปลเป็นครึ่งวงกลมกลางอากาศ แล้วแทงควับเข้าใส่คอหอยและท้องน้อยของม้อบุ่นคี้ต่างประกายไฟ

กระบี่ทั้งสองเปลี่ยนกระบวนท่าออกจู่โจมโดยพร้อมเพรียงกัน ผสานกันจนแนบแน่นไม่มีช่องว่างแม้สักน้อยนิด วังเจ็กพ้งที่แขนขวาขาดไป จึงต้องฝึกกระบี่ทิศซ้าย แต่ยิ่งเป็นแนวทางกระบี่กราดเกรี้ยวอำมหิตกว่าเดิม ในร่วมยี่สิบปีที่ผ่านสกาเฮียตี๋คร่ำเคร่งฝึกปรือจนได้หลักวิชาเลี่ยงงี้เกี้ยมฮวบ (กระบี่สองสัณฐาน) เมื่อ

ทั้งสองร่วมมือจู่โจมศัตรู อานุภาพไหนเลยจะเพียงเพิ่มพูนกว่าหนึ่งเท่าตัว

ม้อบุ่นคี้หัวร่อเบา ๆ สลับเท้าวูบ ร่างไถลไกลออกไปสามสิบเชียะ ยกมือตวัด ผู้คนทั้งปวงพลันรู้สึก มีประกายแดงฉานพุ่งวาบจนต้องกะพริบตา... ม้อบุ่นคี้ชักกระบี่ออกมาแล้ว

ประกายกระบี่ของนางมิใช่สีเขียว สีคราม หรือสีขาวเช่นธรรมดา แต่เป็นแดงฉานปานมณีน้ำดี แวววับจนชอนไชนัยน์ตาน่าตระหนก และในตัวกระบี่ถึงกับคล้ายมีเปลวไฟอยู่บ้าง โดยมิทราบเป็นกระบี่สร้างขึ้นด้วยโลหะธาตุใด

กระบี่นี้พอถูกชักออกมา ผู้คนทั้งมวลต่างตระหนกอย่างยิ่ง เจี๋ยะเล้งที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี ยังคงสังเกตความเป็นมาของกระบี่นี้ไม่ออก นิ่วบุ้นยิ่งเบิ่งตาจ้องมองกระบี่จนไม่กะพริบ

สองเฮียตี่แซ่วังเป็นมือกระบี่ที่ยอดเยี่ยม กระบี่ที่เห็นมาในชั่วชีวิต ไหนเลยมีจำนวนต่ำกว่าพันเล่ม ตอนนี้ต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป ประกายกระบี่ก็กระจายช้ากว่าเดิม กระบี่ทั้งสองกรีดเป็นครึ่งวงกลมกว้างใหญ่ พลันแทงสวบเข้าใส่ห่วงกลาง ปลายกระบี่ถูกพลังภายในเร่งเร้าจนสั่นระริก ส่งเสียงกระหึ่มน่าหวาดหวั่น แล้วพลันกลับกลายเป็นวงเล็ก ๆ จำนวนมากมายนับไม่ถ้วน กระหนาบเข้าทั่วร่างม้อบุ่นคี้ นั่นคือไม้ตายของเพลงกระบี่สองสัณฐานนามยิกง้วยเจ็งฮุย (สุริยันจันทราแปล่งประกาย) และก็เป็นสุดยอดไม้ตายที่รวมพลังภายในของฮ้อซูซังเกี่ยมด้วย

โอ้วจือฮุยที่นอนดูกับพื้น ทั้งตระหนกทั้งกระวนกระวายจนแทบขาดใจ แต่ไม่มีปัญญาช่วยเหลืออย่างไรได้

ม้อบุ่นคี้ยังคงยิ้มแย้มแจ่มใสมิแปรเปลี่ยน ประกายสีแดงของกระบี่พลันเจิดจ้า พุ่งเข้ารับสองกระบี่ฮ้อซูซังเกี่ยมโดยไม่หวาดหวั่น ฮ้อซูซังเกี่ยมพลันรู้สึกกระบี่ในมือถูกพลังดึงดูดอันหนักหน่วงมหาศาลกระชากไป จนถึงกับไม่อาจเกาะกุมไว้ได้ ม้อบุ่นคี้หัวร่อพลางตวาด

"มอบมา !"

ในประกายที่กระจายเต็มท้องฟ้าดั่งพายุฝน เงาร่างสามสายผละออกจากกันในบัดดล ฮ้อซูซังเกี่ยมพุ่งถอยออกไปพร้อมกัน มือว่างเปล่าไร้กระบี่ สองตาเหม่อมองฝ่ายตรงข้ามด้วยความแตกตื่นจนตะลึงลาน

รอยยิ้มของม้อบุ่นคี้ยิ่งหยาดเยิ้มกว่าเดิม เหยียดแขนตรงไปเบื้องหน้า กระบี่ทั้งสองของเฮียตี่แซ่วังตอนนี้ถึงกับถูกดูดติดอยู่บนกระบี่สีแดงอันพิสดารของนางอย่างไม่คาดหมาย

นางสะบัดกระบี่เบา ๆ สองกระบี่ของเฮียตี๋แซ่วังพุ่งควับออกไปเป็นระยะไก
หลายวาจึงร่วงหล่นลงไปในน้ำ ผู้คนทั้งปวงต่างต้องตระหนกอย่างยิ่ง พลังฝีมื
เยี่ยงนี้ นับว่าพิสดารจนไม่อาจหยั่งคำนวณ แทบเป็นปาฏิหาริย์แล้วจริง ๆ

ฮ้อซูซังเกี่ยมมีเกียรติภูมิในแผ่นดินมาร่วมสามสิบปี นอกจากกาลก่อนเค
ถูกสยบกับฝีมือ 'ชิ้วซิงแซ' มาคราหนึ่งแล้ว สิบกว่าปีนี้ กล่าวได้ว่าไม่เคยเผชิญกั
คู่มือที่ทัดเทียมกันเลย ตอนนี้เพียงสองสามกระบวนท่า ก็ถูกเอียเท้าปากมิสิ้
ลิ่นน้ำนมที่ไม่เคยมีชื่อเสียงชิงกระบี่ไปเหวี่ยงทิ้ง จิตใจเจ็บแค้นปานใดก็เป็น
คำนวณได้

มือกระบี่ถูกคนชิงกระบี่ไปโดยง่ายดาย นับเป็นความอัปยศยิ่งใหญ่ในชีวิ
ยิ่งว่าแต่ศักดิ์ศรีระดับฮ้อซูซังเกี่ยม ดังนั้น สองเฮียตี๋จึงคล้ายถูกคนกรีดเฉือ
ปวดใจ เบิ่งตามองม้อบุ่นคี้ด้วยความตระหนกจนตะลึงลาน

ศิษย์ทั้งห้าของพวกมัน ปกติเทิดทูนชื่อแป้ดั่งเป็นเทพยดา ตอนนี้ก็เจ็บช้
ทุกทดเช่นกัน ใบหน้าแปรเปลี่ยนจากเดิมมากหลาย สองคนที่หน้าแดงฉานคล้า
ดูตายก็ไม่แดงแล้ว กลับกลายเป็นซีดเขียวเขียวคล้ำ มาตรว่าในมือต่างถือกระ
แต่ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปลงมือด้วย

พอฮ้อซูซังเกี่ยมถอยไป โอ้วจือฮุยก็เห็นชัดตา สังเกตสีหน้าและมือว่างเปล่
ของมัน ทราบว่ามันสองพลาดท่าเสียทีแล้ว บังเกิดความแตกตื่นยินดีเป็นอย่างยิ่
ที่แตกตื่นคือม้อบุ่นคี้ถึงกับทุบทำลายขี่ห้อฮ้อซูซังเกี่ยมไปได้ แต่ฮ้อซูซังเกี่ย
ก็ถือเป็นสหายของบิดานาง บัญชีรายนี้มิทราบสะสางกันอย่างไร ?

ที่ปีติคือ ธิดาของสหายมีฝีมือระดับนี้ และในปัจจุบันยังเป็นวาระมีเรื่องรา
ยากหลาย เท่ากับเพิ่มผู้ช่วยอันเข้มแข็งมาอีกคนหนึ่ง สามารถพิชิตฮ้อซูซังเกี่ย
ได้ในสองสามกระบวนท่า บู๊ลิ้มยุคนี้น่ากลัวมีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น

ม้อบุ่นคี้แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม สอดกระบี่แดงแวววาวของนางเข้าฝักหนังแม
แล้วกล่าว

"เพลงกระบี่ของสองท่านสูงส่งอย่างยิ่ง แต่ทว่าหากสองท่านอาศัยเพลงกระ
เช่นนี้ ก็คิดจะมาอาละวาดบนไซโฮ้วในฮั่งจิว ชนเรือผู้อื่นตามอำเภอใจ นั่นขั
ศักดิ์ยังอยู่อีกห่างไกลนัก"

สีหน้าฮ้อซูซังเกี่ยมบัดเดี๋ยวแดงฉานบัดเดี๋ยวซีดขาว ขุ่นเคืองจนตัวสั่นระริ
แต่ไม่อาจส่งเสียงแม้สักครึ่งคำ

ม้อบุ่นคี้เข้ยหยันต่อไปด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าทราบในใจสองท่านต้องไม่ยินยอมอย่างยิ่ง นั่นก็มิเป็นไร หากวันหน้าสองท่านต้องการหาข้าพเจ้า มาหาผู้แซ่ม้อในฮั่งจิวก็แล้วกัน... พวกท่านต้องคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปีแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่ยกยี่ห้อของบิดาข้าพเจ้ามาขู่ขวัญท่านดอก"

ฮ้อซูซังเกี่ยมหน้าเปลี่ยมสีไปทันที โพล่งขึ้นพร้อมกัน

"เล่งจิ๊วม้อเกา ?"

"ถูกแล้ว"

ฮ้อซูซังเกี่ยมมิส่งเสียงกระไร ขยี้เท้าหันกายทะยานปราดฝ่าอากาศไปยังเรือของพวกมันทันที

ม้อบุ่นคี้หันไปแย้มยิ้มให้กับบุรุษหนุ่มอาภรณ์รัดกุมทั้งห้าพลางกล่าวเบา ๆ

"พวกท่านยังไม่ไสหัวตัวเองไป ?"

เสียงของนางสดใสไพเราะและนุ่มนวลยิ่ง บุรุษหนุ่มทั้งห้าได้ยินแล้วเป็นรสชาติที่ยากจะทนทานจริง ๆ พากันหันกายถีบเท้าพุ่งตัวไปยังเรือของมันราวนัดกันไว้ แต่ในยามกระวนกระวาย กลับมิได้คำนวณฝีมือพวกมันเพียงพอหรือไม่ ? จึงมิทันถึงเรือก็ร่วงโครมโครมลงไปในน้ำจนหมดสิ้น

ม้อบุ่นคี้หัวร่อจนตัวงอไปงอมาดั่งบุปผาต้องสายลม เมื่อเห็นโอ้วจือฮุยยังนอนแน่นิ่งบนพื้น นางจึงเดินเข้าไปกวาดตามองแล้วตบเพียงฉาดเดียวก็คลายจุดแก่โอ้วจือฮุยได้ โอ้วจือฮุยลุกขึ้น กระแอมถ่มเสลดออกมาก้อนใหญ่ ระบายลมจากปากยาว ๆ

"ซาเจ็ก ลำบากต่อท่านมากแล้ว"

ม้อบุ่นคี้แย้มยิ้มปลอบใจ แต่โอ้วจือฮุยหน้านิ่วปานจะร่ำไห้ หอบหายใจกล่าว

"เราลำบากกลับมิเป็นไร แต่โกวเนี้ยท่านก่อกวนถูกภัยอันใหญ่หลวงแล้ว"

"ไฮ้ ! ข้าพเจ้าก่อกวนภัยใดกัน ?"

"ตั้วโกวเนี้ยของเรา ท่านเหน็บแนมเย้ยหยันผู้อื่นจนสาแก่ใจ และยังต่อยตีกันเป็นครึ่งวัน ท่านรู้จักผู้อื่นเป็นใครหรือไม่ ?"

"พวกมันเป็นผู้ใด ? ซาเจ็กรีบบอกอย่าได้อ้ำอึ้ง"

"พวกมันก็คือฮ้อซูซังเกี่ยมที่มีเกียรติภูมิทัดเทียมกับบิดาท่าน"

ม้อบุ่นคี้ตะลึงลานไปทันที เจี๊ยะเล้งรีบเดินเข้าร้องด้วยความตระหนก

"พวกมันก็คือฮ้อซูซังเกี่ยม ?"

นิ่วบุ้นที่ยืนอยู่ในเงามืด ใบหน้ามีแววครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งโดยมิทราบครุ่นคิดเรื่องอันใด ม้อบุ่นคี้เดินกลับเข้าไปหา หัวร่อพลางกล่าวเสียงสดใส

"ท่านดูกระไร ? ข้าพเจ้าต่อยตีกัน ท่านก็ไม่มาช่วยเหลือด้วยเลย"

นิ่วบุ้นส่ายหน้าฝืนยิ้มตอบ

"มิใช่ไม่ยอม แต่เป็นไม่อาจ ข้าพเจ้ามิกล้าแส่หาความอัปยศใส่ตัวเอง"

ม้อบุ่นคี้หัวร่อคักคักด้วยความสบใจ ถึงกับหยอกล้อนิ่วบุ้นว่ากล่าววาจาไม่แต้ายภาษาคน

นางความจริงไม่คุ้นเคยกับนิ่วบุ้นเลย แต่ไม่มีทีท่ากระดากอายสักน้อยนิด สร้างความประหลาดสงสัยแก่เจี๊ยะเล้งไม่น้อย แต่เจี๊ยะเล้งหาทราบไม่ นับแต่ม้อบุ่นคี้เติบใหญ่จำความได้ นางยังมิรู้จักความอายคือกระไรเลย

นิ่วบุ้นมองดูทีท่าที่ไร้เดียงสาของนางแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"กระบี่ของโกวเนี้ยน่าดูน่าเล่นยิ่ง ข้าพเจ้าพอจะยืมดูหรือไม่ ?"

ม้อบุ่นคี้หัวร่อพลางแล้วชักกระบี่ออกมา นิ่วบุ้นรีบถอยหลังไปสองก้าว ด้วยทีท่าคล้ายตระหนกยิ่ง เจี๊ยะเล้งก็แตกตื่นสงสัย ที่ไฉนกระบี่จึงมีประกายแดงฉานปานมณีน้ำตีได้ ตอนนั้น เห็นม้อบุ่นคี้ยื่นกระบี่พลางสั่งให้นิ่วบุ้นลูบคลำดู แต่นิ่วบุ้นที่ยืนอยู่ไกลสั่นศีรษะปฏิเสธตลอดเวลา โอ้วจือศุยจึงเดินแย้มยิ้มเข้าหา พลางบอกลูบคลำดูก็จะเป็นไร ว่าแล้วยื่นมือไป แต่พอปลายนิ้วสัมผัสตัวกระบี่ มันพลันสะท้านเสียงใหญ่กระโดดสูงถึงสองเชียะ ลนลานหนีออกไปด้วยความหวาดหวั่นจนหน้าเผือดขาว ร้องสุดเสียง

"กระบี่นี้มีความพิกลใดอยู่ ?"

ม้อบุ่นคี้ยิ่งหัวร่อเสียงแหลมเล็กกว่าเดิม กระทืบกระหอบถาม

"ซาเจ็ก ท่านหลงกลแล้ว ?"

ดวงตาสุกใสของนางมองมาที่นิ่วบุ้นพลางกล่าวต่อ

"ยังคงเป็นท่านชาญฉลาดกว่า"

เจี๊ยะเล้งแม้หัวร่อแต่ก็แตกตื่นสงสัยยิ่งนัก ท่านที่ท่องเที่ยวทั่วทั้งแดนดินต่างมิเคยเห็นคนเพียงสัมผัสถูกตัวกระบี่ก็กระโดดเยี่ยงนี้มาก่อน กระทั่งยังไม่เคยได้ยินอีกด้วย

ขณะเวลานั้น มีเรือเร็วลำหนึ่งพุ่งปราด ๆ เข้ามาดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งผู้ไขกแจวมิเพียงมีฝีมือทางน้ำยอดเยี่ยมเท่านั้น กำลังข้อก็เข้มแข็งเหนือธรรมดาชั่วพริบตาก็มาใกล้ พอพลิกสองแจวขึ้นเรือน้อยหยุดลงทันที คนบนเรือพุ่งควับขึ้นมาสู่เรือใหญ่ลำงาม นับเป็นท่วงท่าปราดเปรียวที่พอจะยกเป็นอันดับหนึ่งในยุคนี้ได้

รูปกายของมันสูงเบ้งสง่า คอจนเรือนแย้มยิ้มแต่ดวงตาอมอุ่นก็

"ท่านก่อกวนจนเกิดเรื่องแล้วกระมัง ?"

กวาดตามองไปรอบข้าง แย้มยิ้มให้แก่ผู้คนทั้งปวง แต่นิ่วบุ้นพอเห็นคนผู้นี้ ตัวพลันเย็นเฉียบจนชาแข็ง ใบหน้าที่มิเคยเปลี่ยนสี ตอนนี้ถึงกับแปรเปลี่ยนเป็นผือดขาว !

เผชิญเหล่าเง็กกุกส่าย

นิ่วบุ้นเห็นผู้มารูปร่างสูงโปร่งสง่า สวมเสื้อยาวสีทอง ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย สองตาช้อนขึ้นเบื้องบนเล็กน้อย ด้วยทีท่าเย่อหยิ่งโอหัง มิใช่เง็กกุกส่ายเจี่ยพั้งซือคำ ที่ถูกกิมเกี้ยมแขะสังหารอย่างสยดสยองในโรงเตี๊ยมจะเป็นผู้ใด ?!

ดังนั้นเอง นิ่วบุ้นหน้าจึงเปลี่ยนสีขนลุกเกรียวทั่วร่าง เนื่องเพราะเห็นกับตาถึงการตายของมัน ตอนนี้กลับมาปรากฏตัวได้อีกครั้ง ย่อมยากยิ่งจะไม่ตระหนก ตกหน้าถอดสีตัวเย็นเฉียบ

เจี๊ยะเล้งก็ตระหนกยิ่งนัก มิคาด ม้อบุ่นคี้กับโอ้วจือฮุยยังคงแย้มยิ้มคล้ายดัง ไม่ตระหนกต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้นแม้สักน้อยนิด ม้อบุ่นคี้สอดกระบี่เข้าฝักพลาง แย้มยิ้มกล่าว

"เอ๊ะ ท่านไฉนทราบเราก่อกวนเรื่องราว ?"

โอ้วจือฮุยกลับกล่าวบ้าง

"ใช่ฮ้อซุซังเกี่ยมไปหาม้อตั๊วกอ ฝีเท้าพวกมันรวดเร็วถึงปานนี้ได้หรือไร ?"

บุรุษหนุ่มหล่อเหลาคมคายผู้นั้นกวาดตามาที่ใบหน้านิ่วบุ้นดั่งไม่ตั้งใจพลาง แย้มยิ้มตอบ

"พวกมันกลับมิได้ไปหาซือแป๊ แต่ถูกผู้หลานบังเอิญพบในบึงนี้ มันสอง เสียตีระเบิดโทสะอันเดือดดาลพักใหญ่ และยังว่าจะรีบเร่งกลับฮ้อซูทันที ไม่เกี่ยวข้อง กับเรื่องราวทางนี้อีกแล้ว"

หยุดหัวร่อเบา ๆ เบือนสายตาไปที่ม้อบุ่นคี้พลางกล่าวต่อ

"สองตัวประหลาดเฒ่ามาตอแยโอ้วเผ็กซิ่งเกี่ยม (กระบี่อำพันวิเศษ) ของคี้ม่วย นั่นไม่ใช่เป็นการแส่หาความอัปยศของพวกมัน จะตำหนิผู้ใดได้ ?"

ความหมายในวาจา เหยียดหยามดูแคลนฮ้อซูซังเกี่ยมอยู่แน่ชัด และเผยเห็นการประจบประแจงม้อบุ่นคี้โดยมิอำพราง

ม้อบุ่นคี้แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มด้วยความสบใจ บุรุษหนุ่มรูปงามผู้นั้นกลับเดินเข้าหานิ่วบุ้น ใบหน้ายังคงยิ้มแย้มแจ่มใส นิ่วบุ้นสะบัดแขนเสื้อเบา ๆ มาตรว่าพยายามข่มกลั้นให้หนักแน่นเยือกเย็น แต่ใบหน้ายังคงซีดขาวดั่งเดิม

โอ้วจือฮุยฝืนหัวร่อขึ้นแล้วเดินเข้ามากล่าว

"นิ่วเล่าตี่ไม่รู้จักกระมัง ? ให้ข้าพเจ้าได้แนะนำยอดคนอีกท่านหนึ่ง... ท่านผู้นี้ก็คือเล่งฮวงส่ายเจี่ย (ทูตพายุ) พั้งเลี้ยงคำ ซึ่งอยู่ในอันดับสามของหมู่ทูตเง็กกุก-ส่ายเจี่ย (กระดูกหยก) ในสิบศิษย์ของเล่งจั๊วม้อตั๊วกอ ท่านทั้งสองต่างเป็นวีรบุรุษวัยฉกรรจ์ วันหน้าควรใกล้ชิดสนิทสนมกันให้มากไว้"

พั้งเลี้ยงคำแย้มยิ้มกล่าว

"ดูสีหน้านิ่วเฮียท่านนี้ คิดว่าคงรู้จักกอกอข้าพเจ้า ในวงพวกนักเลง ผู้คนที่หลงเข้าใจพวกเราเฮียตี่เป็นคนคนเดียวนั้น มิทราบมีอยู่มากน้อยเท่าใด"

จากนั้น หันไปถลึงตาใส่โอ้วจือฮุยพลางกล่าวต่อ

"โอ้วซือเจ็กมิต้องชายตาบอกใบ้ให้นิ่วเฮีย ข่าวตายของกอกอนั้น ข้าพเจ้าทราบอยู่นานแล้ว ดังนั้นท่านผู้นี้เมื่อเห็นข้าพเจ้า เข้าใจว่าคนตายแล้วฟื้นคืนชีวิต จึงมีทีท่าแตกตื่นจนหน้าผิดปกติเยี่ยงนี้"

นิ่วบุ้นเพิ่งเข้าใจความนัย แต่ยังอดมิได้ต้องพิจารณาเล่งฮวงส่ายเจี่ย (ทูตพายุ) อีกครา ปากย่อมกล่าวตามมารยาทไปหลายคำ ส่วนใจนั้นครุ่นคิดคำนึง

'เล่งฮวงส่ายเจี่ยผู้นี้ มิว่าความกราดเกรี้ยวเลือดเย็น ไหวพริบปฏิภาณ ดูท่าล้วนเหนือกว่ากอกอของมันมากนัก มันทราบข่าวตายของกอกอแล้ว สีหน้าถึงกับไม่มีแววเจ็บช้ำรันทดสักน้อยนิด โอ้วจือฮุยเพียงชายตาบอกใบ้แก่เราแวบเดียว มันก็ทราบจิตเจตนาของโอ้วจือฮุยแล้ว และยังบ่งบอกไปโดยไม่มีความเกรงใจสักน้อยนิด โอ... จิตใจและปฏิภาณของคนประเภทนี้ วันหน้าน่ากลัวต้องก่อกวนเภทภัยใหญ่หลวงเป็นอย่างยิ่ง'

โอ้วจือฮุยได้แต่ฝืนยิ้มด้วยความกระดาก เปลี่ยนเรื่องไปให้รู้จักกับเจี๊ยะเล้ง เจี๊ยะเล้งมีสีหน้าและวาจากระด้างเย็นชา คิดว่าคงไม่พอใจกับทีท่ายโสโอหังของฝ่าย

ตาข้าม

พั้งเลี้ยงคำกลับหันหน้ามากล่าวต่อนิ่วบุ้น

"ตอนกอกอข้าพเจ้าตาย นิ่วเฮียก็อยู่ในบริเวณนั้น ?"

นิ่วบุ้นผงกศีรษะเล็กน้อย ทีท่าคืนกลับสู่สภาพชืดชาไม่อนาทรดั่งเดิมอีกครั้ง โอ้วจือฮุยเดินเข้ามาก้าวหนึ่งถอนใจยาวกล่าวแทน

"กอกอท่านตายอย่างที่ผู้คนต้องเศร้าเสียดายยิ่ง แต่หลานเราก็ไม่ต้องรันทดเกินไป..."

มันหยุดวาจาลงกลางคัน เจี๊ยะเล้งต้องแค่นหัวร่อในใจพลางคำนึง

'มันไม่มีทีท่าเศร้าเสียใจแม้สักน้อยนิด วาจาไร้สาระของโป๊ยมิ่นเล่งล้งออกจะเกินไปแล้ว'

พั้งเลี้ยงคำคล้ายดั่งมิใคร่เคารพ 'โอ้วซาเจ็ก' ผู้นี้เท่าใด และถึงกับยอมให้สีหน้าไม่เคารพของมันปรากฏโดยมิเกรงใจ ไม่แยแสวาจาโอ้วจือฮุย แต่หันกล่าวม้อบุ่นคี้

"ซือแป้กังวลท่านอยู่ตลอดมา กลัวท่านจะก่อกวนเรื่องราวใดขึ้นอีก ความจริงท่านผู้เฒ่าออกจะวิตกเกินกว่าเหตุ อาศัยกระบี่เล่มนี้ของท่าน ไปที่ใดยังจะพลาดท่าเสียทีได้ ?"

ม้อบุ่นคี้กล่าวเสียงสดใส

"อ้อ ข้าพเจ้าล้วนอาศัยกระบี่เล่มนี้เท่านั้นหรือไร ? ท่านอย่าได้เข้าใจว่าวิชาบู๊ของท่านไม่เลวอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าใช้มือเปล่า ยังคงพิชิตท่านจนคลานกับพื้นได้เช่นกัน"

นิ่วบุ้นยิ้มเล็กน้อย พั้งเลี้ยงคำหน้าแปรเปลี่ยนไปจริง ๆ แต่ยังคงข่มกลั้นไว้ได้ทันทีกลับแย้มยิ้มกล่าว

"แน่นอน แน่นอน ศิษย์รักของตู้เล้งเซียนจื้อ (เทพธิดาสังหารมังกร) อย่าว่าเป็นข้าพเจ้าเลย รวบรวมเฮียตี่ของพวกเราทั้งสิบคนมาก็ยังไม่ได้เช่นกัน"

ม้อบุ่นคี้ขยี้เท้ากระชากเสียงด้วยโทสะ

"ประเสริฐ ท่านถึงกับกล้าเรียกฉายาของซือแป้ผู้เฒ่าเราโดยไม่เกรงใจ ท่านว่ากลัวเบื่อหน่ายชีวิตแล้วกระมัง ?"

ดวงตาคู่งามของนางมีประกายพุ่งวาบดั่งสายฟ้า ด้วยทีท่าพร้อมจะฉีกหน้ากามือได้ทุกเวลา

โอ้วจือฮุยลนลานเข้าไปขวางกลาง ฝืนยิ้มกล่าว

"พวกท่านยังคงเป็นเช่นเมื่อสิบปีก่อนมิผิดเพี้ยนเลย พอเห็นหน้าเป็นต้องทุ่มเถียงวิวาท ไม่กลัวผู้อื่นเห็นแล้วหัวร่อเย้ยหยันหรือไร ?"

เจี๊ยะเล้งได้คิด ดูท่าพั้งเลี้ยงคำก็มีจิตใจลุ่มหลงม้อโกวเนี้ยอยู่ แต่นิ่วบุ้นนั้นช้อนตามองท้องฟ้า คล้ายดังกำลังครุ่นคิดถึงนามอันมีความสำคัญใดอยู่

นามตู้เล้งเซียนจื้อที่พั้งเลี้ยงคำบอกมา คล้ายดั่งมิได้สะกิดให้ผู้อื่นตื่นเต้นสนใจ ดุจดั่งคำตู้เล้งเซียนจื้อไม่มีคุณค่าให้ผู้ใดสนใจก็ปาน ยิ่งมิอาจตำหนิพวกมันรอบรู้ต่ำต้อย เพียงแต่ต้องว่า พวกมันกำเนิดช้าไปหลายสิบปี จึงไม่คุ้นเคยต่อนามมือกระบี่สตรีที่เป็นยอดฝีมือคนเดียวของบู๊ลิ้มตงง้วน ที่สามารถรับการจู่โจมของไฮ้เทียนโกวอี่ได้ร้อยกระบวนท่า

แน่นอน และนั่นก็เนื่องเพราะตู้เล้งเซียนจื้อมีนิสัยประหลาดพิกล สันโดษเกินไป มาตรว่ามีฝีมือเลอเลิศจนถึงระดับสังหารมังกรได้ แต่น้อยครั้งนักที่จะยอมย่างกรายเข้าในบู๊ลิ้ม

เมื่อโอ้วจือฮุยกล่าวจบคำ ทั้งเรือจมอยู่ในความเงียบวังเวง บ้างไม่มีวาจาว่ากล่าว บ้างไม่ต้องการว่ากล่าว โอ้วจือฮุยที่ยืนแอ่นท้องกางมือห้ามทั้งสองฝ่ายไว้ นับเป็นทีท่าที่น่าขบขันและน่าสมเพชยิ่ง

พั้งเลี้ยงคำงุนงงไปเนิ่นนาน ใบหน้าบัดเดี๋ยวซีดขาวบัดเดี๋ยวแดงฉาน การมาถูกหยามต่อหน้าผู้คนมากหลายปานนี้ มันย่อมยากที่จะทนทานได้ แต่ความมุ่งหมายอีกประการ ยังคงบันดาลให้มันข่มกลั้นโทสะไว้ได้ เดินช้า ๆ ไปที่หัวเรือแล้วพลันหันมากล่าว

"ท่านทั้งหลายเที่ยวชมทิวทัศน์ในบึงก่อน ข้าพเจ้าต้องกลับไปน้อมเรียนเรื่องราวต่อซือแป๋ บอกว่าโอ้วซาเจ็กกับเจี๊ยะไต้เฮี้ยบแห่งบู๊ตึงมาถึงแล้ว"

เจี๊ยะเล้งได้คิดวูบ ทราบว่าในวงพวกนักเลงยังมีคนไม่ลืมชื่อฉายาของตนเหลืออยู่

พั้งเลี้ยงคำกล่าวประสานมือคารวะ ตอนนี้เรือน้อยที่มันนั่งมาได้ลอยไกลออกไปกว่าสี่วา โอ้วจือฮุยกับนิ่วบุ้นเจี๊ยะเล้งก็ติดตามออกมา แต่พั้งเลี้ยงคำกลับเบือนหน้าไปมองม้อบุ่นคี้ที่ยังอยู่ในห้องท้องเรือแวบหนึ่ง ส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าต้องขอล่วงหน้าไปก่อน"

งอเอวย่อตัวทะยานกายพุ่งขึ้นอากาศ สะบัดสองแขนวูบ ร่างพุ่งปราดออกไปด้วยทีท่าต้องการอวดโอ่ความสามารถของมัน

วิชาตัวเบาของมันสูงส่งไม่น้อย กอปรกับจงใจแสดงอวดโอ่ จึงแคล่วคล่องปราดเปรียวจนสวยงามยิ่ง ร่างของมันพลิ้วละลิ่วลงไปที่เรือน้อยดั่งใบไม้ร่วง แน่นอนมันย่อมหวังให้ม้อบุ่นคี้เห็นด้วย

มิคาด ในขณะที่ลมปราณของมันแตกซ่านไปเล็กน้อย ปลายเท้าใกล้จะแตะ

บนพื้นเรือนั้น เรือน้อยพลันคล้ายมีคนกระชาก ถึงกับพุ่งไปจากที่เดิมหลายเชียะ
ทั่วงไม่คาดหมาย

เสียงโครมดังพร้อมกับน้ำกระจัดกระจาย พวกโอ้วจือฮุยที่ยืนดูอยู่ทางหัวเรือ
ต่างต้องอุทานด้วยความตระหนก เจี๊ยะเล้งเองก็รู้สึกผิดคาดหมายยิ่งนัก ชายตา
มองดู เห็นนิ่วบุ้นกำลังยกมือเสยผมที่จอนหู ใบหน้ายังคงเฉื่อยชาดั่งปกติ เจี๊ยะเล้
ต้องฉุกใจคิดอีกครา

'พั้งเลี้ยงคำหมายจะอวดโอ่ยกตน กลับต้องอัปยศร่วงหล่นลงในน้ำ ดีที่มัน
เตาใหญ่ในดินแดนกังหนำ มีวิชาทางน้ำยอดเยี่ยมมาตั้งแต่เยาว์วัย เมื่อจมลงไป
ภายหนึ่งก็ทะลึ่งขึ้นมาได้ ย่อมแหวกว่ายกลับมาที่เรือลำงาม เกาะกราบแล้วพุ่งตัว
ขึ้นบนหัวเรือด้วยสภาพคล้ายไก่ตกน้ำ ทุลักทุเลเป็นอย่างยิ่ง ผิดกับสภาพครั้งแรกที่
ปีนขึ้นมาด้วยทีท่าโอ่อ่าภาคภูมิ แคล่วคล่องปราดเปรียวดั่งหน้ามือเป็นหลังมือ

มันคำรามจากไรฟันด้วยความอาฆาตแค้น

"เป็นผู้ใดก่อกวนลวดลาย ? เรา..."

มันขุ่นเคืองจนเสียงสั่นสะท้านลำคอตีบตัน ม้อบุ่นคี้เดินชดช้อยออกมา
จากในเรือ ชายตามองมันแล้วพยักหัวร่อคิกคักด้วยทีท่ายินดีในเภทภัยผู้อื่นอยู่ชัดตา

เรื่องเยี่ยงนี้ย่อมไม่มีผู้ใดสามารถทราบความเป็นจริงได้ แต่พอมีทางเป็นไปได้
อยู่สองสถาน หนึ่งคือมีคนดำอยู่ที่ใต้ท้องเรือก่อน รอจนมันพุ่งตัวจะลงเรือ พลันใช้
กำลังกระชากเรือออกไป หรือไม่ก็เป็นคนบนเรือใหญ่เหล่านี้ มีผู้หนึ่งใช้สุดยอด
กำลังภายในทะลักฝ่าอากาศออกไปใส่เรือให้พุ่งพ้นที่เดิม แต่ระยะเรือน้อยกับเรือใหญ่
ที่ห่างกันไกลกว่าสี่วา มีผู้ใดสามารถถึงระดับนี้ ?

ทางอาจเป็นไปได้ทั้งสองสถานนั้น เมื่อขบคิดแล้วรู้สึกต่างไม่อาจเป็นไปได้
โดยเฉพาะประการหลัง ในบู๊ลิ้มยุคนี้ ผู้ที่มีกำลังภายในถึงระดับนี้ กล่าวได้ว่าน้อยกว่า
น้อย และหลายคนบนเรือลำงาม มาตรว่าต่างพอจะเป็นยอดฝีมือมีชื่อของบู๊ลิ้ม
แต่ต้องไม่มีผู้ใดเลอเลิศสูงถึงระดับนี้ได้

ดังนั้นเอง ต่อให้พั้งเลี้ยงคำเดือดดาลทะยานใจเพียงใด ยังคงไม่มีปัญญาหาเป็
ภาระบายโทสะได้ การหัวร่อเยาะเย้ยของม้อบุ่นคี้ มันก็มีแต่ข่มกลั้นไว้ ความจริงแล้
แม้มันมิยอมข่มกลั้น มันจะมีปัญญาทำอย่างไรกับนางได้ ?

ทั้งปวงไปเที่ยวบึงด้วยจิตใจร่าเริงแจ่มใส แต่กลับด้วยจิตใจห่อเหี่ยวท้อแท้ ม

แต่บนสีหน้านิ่วบุ้นกับม้อบุ่นคี้เท่านั้น ที่ยังพอเห็นมีรอยยิ้มอยู่ พึ่งเลี้ยงคำแม้ไม่ถึงกับ 'หน้าเผือดขาวราวซากศพ' แต่อย่างน้อยก็ 'ท้อแท้จนคอตก'

พอเรือเทียบฝั่ง ก็เห็นอิทธิพลอำนาจของเล่งจั๊วม้อเกาในฮั่งจิวได้ ผู้คนที่อยู่ริมบึง มิว่าเป็นชั้นสูงชั้นต่ำ เมื่อเห็นพึ่งเลี้ยงคำที่ทุลักทุเล ยังคงทักทายด้วยความนอบน้อมยำเกรง มิกล้าให้มีสีหน้าผิดปกติขึ้นสักน้อยนิด ชนชาวบู๊ลิ้มที่สามารถสร้างอิทธิพลอำนาจในดินแดนแว่นแคว้นหนึ่งได้ยิ่งใหญ่ปานนี้ อาจบางทีมีแต่เล่งจั๊วม้อเกาคนเดียวเท่านั้น

นิวาสสถานของเล่งจั๊วม้อเกายิ่งน่าตระหนกกว่า น่ากลัวจวนข้าหลวงของฮั่งจิวยังไม่อาจทัดเทียมได้

ประตูสีแดงใหญ่มหึมาทั้งสองบานเปิดกว้างเต็มที่ สิงโตหินสองฟากข้างใหญ่โตดุร้าย ถลึงจ้องผู้คนที่ไปมาดุจดั่งกับเล่งจั๊วม้อเกาถลึงจ้องชนชาวบู๊ลิ้มที่มีมากหลายก็ปาน

ติดตามศิษย์รักและธิดาสุดรักของม้อเกามา ย่อมไม่ต้องเข้าไปรายงานขอน้อมพบตามระเบียบ ทั้งขบวนบุกตรงเข้าไปในห้องต้อนรับที่ตบแต่งไว้โอ่อ่าภาคภูมิงามวิจิตรพิสดาร

นิ่วบุ้นที่เดินเคียงข้างกายโอ้วจือฮุย พลันลอบกระตุกแขนเสื้อเบา ๆ แล้วกระซิบ

"โอ้วเฮีย เราสองอยู่ด้วยกันมานานวัน พอจะนับเป็นสหายที่สนิทสนมกันได้ ความในใจของโอ้วเฮียผู้น้องก็ดูออกแล้ว โอ้วเฮียช่วยเหลือต่อผู้น้องมากหลายยิ่ง มิทราบยินยอมให้ผู้น้องได้รับใช้โอ้วเฮียสักครั้งหรือไม่ ?"

โอ้วจือฮุยปีติยิ่งนัก นึกมิถึงเรื่องราวที่มันไม่กล้าเอ่ยมาหลายวัน ตอนนี้กลับถูกผู้อื่นเสนอขึ้นก่อน แต่ยังคงมารยาเป็นกล่าวอย่างกระดากกระเดื่อง

"นั่นเป็นวาจาใดกัน ?... นั่นเป็นวาจาใดกัน ?..."

"สินค้าโอ้วเฮียถูกชิง ผู้น้องก็ร่วมอยู่ในขบวนด้วย เพียงแต่ผู้น้องไม่มีเรี่ยวแรงกำลัง ไม่อาจช่วยเหลือโอ้วเฮียได้สักน้อยนิด กล่าวแล้วเป็นที่ละอายยิ่งนัก ผู้น้องที่อาศัยบุญบารมีของบรรพบุรุษ..."

นิ่วบุ้นจงใจหยุดเล็กน้อย โอ้วจือฮุยไม่อาจอดใจได้อีกแล้ว แย้มยิ้มประจบพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบนิ่วเฮียมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง เงินสินค้าที่ข้าพเจ้าสูญเสียไป ผู้อื่นดูแล้วอาจจะเห็นเป็นจำนวนมหาศาล แต่ต้องไม่อยู่ในใจนิ่วเฮียแม้สักน้อยนิดได้

เพียงแต่ข้าพเจ้าไม่มีความดีความชอบ ไหนเลยจะกล้ารับบำเหน็จรางวัล บอกกับเฉ่งเฮียโดยไม่อำพราง ข้าพเจ้าแม้มีความคิดเช่นนี้อยู่แต่แรก กลับมิกล้าเอ่ยปากเสมอมา"

นิ่วบุ้นลอบหัวร่อในใจ แต่ปากกล่าว

"โอ้วเฮียมาบอกเช่นนี้ก็เห็นเป็นคนนอกแล้ว เรื่องเงินที่สูญเสียไป อยู่ในกระของข้าพเจ้าก็แล้วกัน"

โอ้วจือฮุยอย่างไรก็นึกไม่ถึง กงจื้อร่ำรวยมหาศาลจะมีจิตใจกว้างถึงปานนี้ ย่อมขอบพระเดชพระคุณอยู่ไม่ขาดปาก แต่ได้ยินนิ่วบุ้นกล่าวต่อไป

"สักครู่เมื่อพบม้อไต้เฮี้ยบ โอ้วเฮียบอกว่าคบหากับผู้น้องมานานปีแล้ว ซึ่งเฉ่งนั้น แม้นับว่าผู้น้องยอมรับภาระเงินที่สูญเสียแทนโอ้วเฮีย ผู้อื่นก็ต้องไม่ใส่ใจคลั่งเกรียติฉินได้"

โอ้วจือฮุยย่อมรับปากเห็นพ้องทันที ยิ่งตื่นตันในความคิดอันสุขุมรอบคอบของนิ่วบุ้น ตอนนี้ หากนิ่วบุ้นให้มันเรียกเป็นบิดา โอ้วจือฮุยก็ต้องรับปากโดยไม่ใคร่ครวญเด็ดขาด

ดวงตาของนิ่วบุ้นมีประกายปีติยินดีขึ้นวูบหนึ่ง ขณะที่ทั้งสองซุบซิบสนทนาพลันมีเสียงกระแอมดังขึ้นที่ในประตูแล้วกล่าวออกมา

"เป็นโอ้วเล่าซำพาพวกเจี๊ยะเล่าตี่มาหรือไร ?"

แม้น้ำเสียงแกร่งกร้าวมีพลัง แต่เนื่องจากเสียงที่แหลมเล็กตามธรรมชาติฟังแล้วยังบันดาลให้ผู้คนรู้สึกระคายหูยิ่ง

ทั้งปวงต่างเหลียวมองไปโดยพร้อมกัน เห็นมีคนก้าวยาว ๆ เข้ามา มันร่างผอมสูงโหนกแก้มสูงชัน จมูกงองุ้มราวปากเหยี่ยว สองตาลึกลงในเบ้า แต่ประกายคมวาวราวอินทรี มาตรว่ารอยย่นบนใบหน้าได้บ่งบอกวัยของมันแก่ผู้อื่นแล้ว แต่ฝีเท้าของมันยังคงแคล่วคล่องปราดเปรียว ปราศจากทีท่าแก่ชราแม้สักน้อยนิด

โอ้วจือฮุยลนลานเข้าไปหลายก้าว คารวะจรดพื้นแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ม้อตั้วกอท่านสบาย ? ผู้น้องมิได้คารวะอวยพรท่านเนินนานแล้ว"

ม้อเกาหัวร่อฮาฮา ในทีท่าทั้งมวลของมัน ดูออกว่าจงใจมารยาขึ้น มันคว้าแขนโอ้วจือฮุยพลางกล่าว

"เราเป็นเฮียตี่ เกรงใจไปไยกัน ?"

กวาดตามองไปรอบข้าง ผ่านหน้าทุกผู้คนแล้วหัวร่อ พลางมาหยุดอยู่ที่เบื้องหน้าเจี๊ยะเล้ง ส่งเสียงต่อไป

"มิได้พบนานปี นึกมิถึงว่าเล่าตี๋ท่านยังเยาว์อย่างยิ่ง ไม่คล้ายเรากอกอ แก่ชรามากแล้ว ชรามากแล้ว..."

มันได้ใช้เสียงที่คล้ายสะทกสะท้อนยุติวาจาของมันไป แต่ทุกผู้คนต่างดูออกมาตรว่ามันบอกแก่ชราแล้ว แต่ใจมันต้องไม่ยินยอมรับว่าแก่ชราเด็ดขาด

สายตาผู้คนทั้งหลายต่างจับมองไปที่ผู้ยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้มยุคนี้เป็นจุดเดียวกัน จึงไม่มีผู้ใดสังเกตสีหน้านิ่วบุ้นที่ผิดปกติไปวูบหนึ่ง

แต่บุคคลที่มีรูปลักษณะองอาจเปี่ยมราศี หล่อเหลาราวสลักจากหยกเนื้อดีเช่นนิ่วบุ้น มิว่าไปอยู่ในสถานที่ใด ต้องไม่ถูกทอดทิ้งชาเย็นไปได้เด็ดขาด ม้อเกาพอกวาดตามองมาที่นิ่วบุ้นแยกเขี้ยวแย้มยิ้มกล่าวขึ้นทันที

"เล่าตี๋ท่านนี้แปลกหน้าอย่างยิ่ง คิดว่าเป็นยอดฝีมือรุ่นใหม่ที่เพิ่งปรากฏตัว ฮา ฮา ในหลายปีนี้ เล่าฮูมิเคยย่างกรายออกจากฮั่งจิวแม้สักก้าวเดียว กับอัจฉริยะรุ่นใหม่ที่ก่อเกิดขึ้น ต่างแปลกหน้ามิเคยรู้จักเลย"

น้ำเสียงและทีท่า บ่งบอกความทะนงโอหังของมันจนกระจ่างชัด

โอ้วจือฮุยรีบแย้มยิ้มประจบพลางกล่าว

"ม้อตั้วกอครานี้ดูผิดพลาดแล้ว นิ่วเล่าตี๋ท่านนี้เป็นผู้น้องรู้จักตั้งแต่คุมสินค้าไปที่อวกตง (กวางตุ้ง) มาตรว่ามีบุคลิกโดดเด่นเหนือธรรมดา แต่เป็นนักศึกษาที่มาตรฐานไม่แปลกปลอม... เป็นเพียงนักศึกษาที่มีฐานะร่ำรวยมหาศาลเท่านั้น เงินสินค้าที่ผู้น้องสูญเสียไปในครานี้ หากมิใช่มีนิ่วเล่าตี๋ น่ากลัวยี่ห้อเพ่งอันเปียเก๊กของพวกเราต้องถูกทุบทิ้งแล้ว"

ม้อเการ้องอ้อ โอ้วจือฮุยคล้ายดั่งยังไม่สาสมใจ รีบกล่าวต่อไปอีก

"ในยุคสมัยนี้ สหายที่เห็นแก่คุณธรรมน้ำมิตร ชืดชาต่อทรัพย์สินเงินทองเช่นดั่งนิ่วเล่าตี๋ นับว่ามีน้อยกว่าน้อยยิ่งนัก ม้อตั้วกอ ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

ม้อเกาผงกศีรษะถี่ ๆ ส่งเสียงชมเชยหลายต่อหลายคำ

ดังนั้นเอง นิ่วบุ้นจึงได้รับความพอใจจากม้อเกาอันเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้มยุคนี้อย่างง่ายดาย ทั้งที่เพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรกเท่านั้น ในโลกมีวิธีมากหลายพอจะบันดาลให้ผู้อื่นพอใจตน แต่โดยไม่มีปัญหา เงินทองย่อมบันดาลให้เกิดผลได้ง่ายดายกว่า

ในจำนวนนั้น มีแต่เจี๊ยะเล้งบังเกิดความคลางแคลงสงสัยอยู่ผู้เดียว เนื่องเพราะมีแต่เจี๊ยะเล้งเท่านั้นที่ทราบ นิ่วบุ้นกับโอ้วจือฮุยเพิ่งรู้จักกัน และนิ่วบุ้นไฉนต้องใช้วิธีการต่าง ๆ มาโน้มน้าวให้โอ้วจือฮุยและม้อเการักพอใจมัน นี่ก็เป็นปมปัญหา

ที่เจี๊ยะเล้งรู้สึกยากจะเข้าใจได้

เจี๊ยะเล้งทราบ ความนี้ต้องแฝงเลศนัยที่ลี้ลับอย่างยิ่งอยู่ มาตรว่าพอจะสังเกตเห็นมูลออกเล็กน้อย แต่เจี๊ยะเล้งย่อมไม่ยอมเปิดเผยเด็ดขาด กระทั่งยังหวังขอให้ที่ขาบคิดสันนิษฐานเป็นความจริงอีกด้วย

รอจนม้อเกาได้รับฟังเรื่องผิดหวังที่เกิดขึ้นในระหว่างนี้จนถึงสองรายสุดท้าย รอยยิ้มที่อิ่มเอิบภาคภูมิของมัน ต้องกลวยเป็นซีดชาลงทีละน้อย

แต่อย่ต่อหน้าพวกเหล่านี้ มันยังคงต้องเสแสร้งมารยา กล่าวสวนคำโอ้วจือฮุยที่เอกเล่าเรื่องเกี่ยวกับกิมเกี๊ยมแขะแก่มัน

"โอ้วเล่าซำ เราสองเป็นเฮียตี่กัน ไม่อาจกระพือความเก่งกล้าของผู้อื่น มาข่มอำนาจของพวกตัวเอง เจ้าผู้ที่เรียกว่ากิมเกี๊ยมแขะแม้จะมีสามหัวหกแขน แต่อย่างไรก็ต่ำหมายหนีออกจากเงื้อมมือเราไปได้"

จวบจนบัดนี้ สายตานิ่วบุ้นจึงได้เบือนออกจากร่างม้อเกา ไปชมเชยกับเครื่องประดับในห้องต้อนรับกว้างใหญ่ ทันใด...

สายตาของนิ่วบุ้นถูกของสิ่งหนึ่งดึงดูดไว้จนแน่วนิ่ง ที่แท้ผนังด้านตรงของห้องโถงใหญ่ มีแคร่บูชาอยู่ ที่หลังม่านต่วนดำ ซึ่งเป็นการตบแต่งที่ผิดกว่าห้องโถงอื่น ๆ มากนัก

สายตาของนิ่วบุ้นจึงเริ่มมีประกายที่ผู้คนยากจะหยั่งคำนวณ มารยาเป็นเดินเข้าไปดั่งไม่ตั้งใจ หยุดเท้าอยู่ที่หน้าแคร่บูชานั้น โอ้วจือฮุยได้เดินเบา ๆ เข้าไปหาดั่งคาดกระซิบบอก

"ในแคร่บูชานี้ก็คือที่ไว้ซั่งกุ๊กเหล็ง (ประกาศิตเศษกระดูก) ที่มีอำนาจสั่งชนชาวปู้ลิ้มทั้งแผ่นดินของม้อตั้วกอ เล่าตี่ ท่านอาจบางทีมิทราบ แคร่บูชานี้ได้แฝงตำนานกำเนิดตกตื่นสะท้านแผ่นดินอยู่อีกเรื่องหนึ่งด้วย"

นิ่วบุ้นหลุบตาลง รับคำเสียงยานยาวดั่งไม่สนใจ แต่มือที่งออยู่ในแขนเสื้อกว้างใหญ่ กำแนบแน่นจนเล็บแทงฝังลงไปในเนื้อ

ภายใต้การรั้งที่กระตือรือร้นของผู้เหย้ากับผู้เยือนที่ไม่ยืนกรานจะเร่งรีบจากไป นิ่วบุ้นกับเจี๊ยะเล้งจึงได้พักแรมอยู่ในคฤหาสน์ใหญ่โตโอ่ฟารของจอมบงการแห่งปู้ลิ้มยุคนี้

เป็นวิกาลที่ไร้เดือนมืดาว

ในแสงดาวเลือนราง ที่อุทยานหลังคฤหาสน์ตระกูลม้อ พลันมีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งวาบขึ้น เป็นผู้ใดกล้าบังอาจมาใช้ฝีมือบุคคลราตรีในคฤหาสน์เล่งจั๊วม้อเกาผู้ยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้มยุคนี้ ?

เงาร่างสายนั้นคล้ายทะนงตัวในวิชาตัวเบายิ่งนัก มิว่าอยู่ในสถานการณ์ใด ต่างต้องไม่มีเสียงเกิดขึ้นแม้สักแผ่วเบา พุ่งตัวแต่ละครั้งเป็นไกลหลาขวา ตีลังกาวูบถึงกับหยั่งเท้าลงบนกิ่งไม้เรียวเล็กดุจเป็นร่างปราศจากน้ำหนัก คล้ายดังต้องการดูทำเลก่อนก็ปาน

จากนั้น ร่างพลิกวูบออกไปไกลหกวาด้วยความเร็วดั่งสายฟ้า สะกิดปลายเท้าบนหลังคาเบา ๆ กระโดดไปอีกสองคราไกลกว่าเดิมหลายวา หยุดเล็กน้อย พลันตีลังกาม้วนตัวเข้าซ่อนอยู่ใต้ชายคาคฤหาสน์ใหญ่มหึมา กวาดตามองดูภายใน นั่นคือห้องโถงใหญ่ของคฤหาสน์ตระกูลม้อ

วิชาตัวเบาของเงาร่างนี้ได้ถึงระดับสุดยอดแล้วจริง ๆ อาศัยวิชาตัวเบานี้บันดาลให้มันละเลยต่อเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่บุคคลราตรีธรรมดาพึงต้องกระทำโดยพลิกตัวอีกครั้ง ลอยละลิ่วลงบนพื้น

หลายปีที่ผ่าน ม้อเกามิเคยกังวลจะมีบุคคลราตรีเข้ามาเล่นลวดลายในบ้านมันเลย ดังนั้น ในคฤหาสน์ของผู้ยิ่งใหญ่บู๊ลิ้ม ตอนนี้สงบวังเวงไม่มีเงาร่างผู้ใดทั้งสิ้น

ในแสงดาวแพรวพราย พอดูออกว่าคนผู้นี้สวมอาภรณ์รัดกุมสีเทาเข้ม กระทั่งใบหน้ายังมีผ้าปิดอยู่อีกผืนหนึ่ง ดังนั้น นอกจากร่างที่สมส่วนสัดแล้ว ไม่มีอื่นใดจะให้ผู้คนจำได้

มันกวาดตามองที่นอกห้องโถงเพียงวูบเดียวก็ผลักประตูเบา ๆ สะกิดปลายเท้าพุ่งตรงไปยังแคร่บูชาหลังม่านต่วนดำ ยื่นมือขวาหมายจะเลิกต่วนดำขึ้น...

ทันใด เสียงตวาดเบา ๆ ดังขึ้นที่ด้านหลัง บุคคลลึกลับหันขวับมาด้วยความตระหนก กลับเห็นมีคนผู้หนึ่งยืนแน่วนิ่งที่ปากประตู

บุคคลลึกลับคล้ายไม่ต้องการเผชิญหน้ากับคนผู้นี้ยิ่ง จึงวกกายแฉลบออกด้านข้าง ผู้ส่งเสียงตวาดนั้นคือม้อบุ่นคี้ นางบิดกายตามติดออกไปดุจเป็นเงาร่าง

มิคาด วิชาตัวเบาของบุคคลราตรีนี้เลอเลิศน่าตระหนก ในพริบตาที่ม้อบุ่นคี้โฉบตามติดเส้นทางที่มันไป ถึงกับสะบัดสองแขน ร่างคล้ายดั่งเป็นปลาน้อยแหวกว่ายในสายน้ำ พลันวกเปลี่ยนทิศทางไปด้วยความเร็วไม่ผิดประกายฟ้า พุ่งออกจากประตูได้ในบัดดล

ม้อบุ่นคี้ถูกหลอกล่อเขี่ยงนั้น นางขุ่นเคืองจนหน้าบูดบึ้งตากลมกว้าง ขยี้เท้า

แล้วพุ่งตัวตามออกไปอีกครา นางที่แกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์ต้องการเอาชนะ ถึงกับไม่ส่งเสียงขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น อาศัยกำลังนางเพียงลำพัง หมายจะคร่าตัวผู้นังอาจไว้

แต่นั่นกลับเป็นความมุ่งหวังของบุคคลราตรีพอดี ดังนั้น พอพุ่งตัวออกพ้นประตูห้องโถง ก็โฉบไปทางนอกกำแพงโดยเร็ว

วิชาตัวเบาของบุคคลราตรีแม้สูงส่ง ม้อบุ่นคี้ก็มิอ่อนด้อย เงาร่างทั้งสองจึงไล่ตามกันดุจดาวตกจากฟ้า ชั่วพริบตา ห่างจากคฤหาสน์ม้อเกาเป็นระยะหลายสิบวาแล้ว

จนบัดนี้ ม้อบุ่นคี้จึงได้ตวาดเบา ๆ

"ในเมื่อสหายมีความกล้ามาที่นี่ ไยต้องหลบหน้าหนีดุจดั่งมุสิกมิกล้าพบผู้คน ?"

เสียงของนางพอขาดคำ บุคคลราตรีหัวร่อฮาฮา ถึงกับพลันหยุดเท้าหันกายมาประจันหน้ากับม้อบุ่นคี้ ท่าร่างที่พุ่งดุจดาวตกสามารถหยุดลงได้ทันที นับว่าเลอเลิศพิสดารแทบคล้ายปาฏิหาริย์แล้ว

ม้อบุ่นคี้นึกมิถึงว่ามันจะพลันหยุดเท้าหันกาย นางที่พุ่งตัวสุดแรง จึงแทบชนเข้าใส่ร่างบุคคลราตรี

นางที่ยากจะรั้งกายได้ทันท่วงที ในสภาพเช่นนั้น รีบลนลานสลายพลังออกไป ถึงกับพลิ้วตัวลงสู่พื้นดั่งใบไม้ร่วง แต่ระยะของนางกับบุคคลราตรีห่างกันเพียงหนึ่งเชียะเท่านั้น กระทั่งกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดรุณีพรหมจารี ผู้อื่นก็สามารถดอมดมได้แล้ว

บุคคลราตรีหัวร่อเบา ๆ ม้อบุ่นคี้หน้าร้อนผะผ่าว รีบกระชากเสียงกลบเกลื่อน

"สหาย ท่านเบิ่งตาดู..."

วาจานางมิทันขาดคำ ถูกเสียงหัวร่อของฝ่ายตรงข้ามสอดขึ้น

"เป็นโกวเนี้ยแท้ ๆ ไฉนวาจาจึงไปคล้ายพวกโจรในวงพวกนักเลงได้"

บุคคลราตรีมีเสียงแหบห้าว แต่สำเนียงเป็นชาวภาคเหนือโดยแท้จริง เพียงแต่เสียงออกจะแหบห้าวไปบ้าง

ใบหน้าม้อบุ่นคี้แดงฉานด้วยความละอาย นางที่เติบใหญ่ในครอบครัวเขี่ยงนี้ ถึงขร้อยวาจาจึงยากจะไม่มีกลิ่นอายของชนชาวนักเลง เพียงแต่ก่อน ๆ นางไม่รู้ตัว ตอนนี้จึงรู้สำนึกดรุณีมีศักดิ์ตระกูล ต่างปรารถนาให้ตัวเองเรียบร้อยนุ่มนวล มิว่าผู้ใดก็ไม่ยินยอมถูกเขาะเย้ยว่าคล้ายโจรร้ายในวงพวกนักเลง

ดังนั้นเอง ความจริงเป็นคน 'จับโจร' ตอนนี้กลับถูกผู้อื่นระบุ 'เป็นโจร' จึงต้องเป็นฝ่ายงุนงงไป

ดวงตาหลังผ้าคลุมของบุคคลราตรีจับมองนางแน่วนิ่ง คล้ายดั่งรู้สึกขบขันไม่น้อย แต่เมื่อเหลือบมองเห็นด้ามกระบี่ที่โผล่เหนือไหล่ของนาง จึงได้กล่าวเย้ยหยัน

"ตอนแรกข้าพเจ้ายังเข้าใจ คฤหาสน์ตระกูลม้อในฮั่งจิวจะเป็นสถานที่เลอเลิศเยี่ยงไร ไหนเลยจะคาด เฮอะ..."

เป็นการแค่นเสียงที่เหยียดหยามดูแคลนจนฟังชัดถนัดหู ม้อบุ่นคี้จึงไม่อาจข่มกลั้นต่อไปได้อีก นับแต่นางจำความได้ ยังไม่เคยมีผู้ใดกล้ากล่าววาจาไม่เคารพเทิดทูนตระกูลม้อของนาง เสียงแค่นครานี้กระตุ้นโทสะนางจนเบิ่งตากลมกว้าง นางที่ความจริงมีการมฉะฉานแคล่วคล่อง โต้เถียงได้กลอกกลิ้งกลมกลืน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าบุคคลราตรี กลับไม่อาจส่งเสียงใดได้

ดังนั้นเอง นางจึงไม่ปรารถนาโต้เถียง ตวาดเสียงแหลมเล็ก มือซ้ายกรีดไป มือขวาฟันแฉลบออกใส่ก้านคอบุคคลราตรี

กระบวนท่านี้มิเพียงรวดเร็วปานประกายไฟเท่านั้น ยังจู่โจมโดยมิบอกล่วงหน้า ม้อบุ่นคี้เข้าใจ ฝ่ามือนี้แม้ไม่อาจพิชิตศัตรูได้ แต่อย่างน้อยก็ต้องขู่ขวัญจนมันตระหนก เปิดโอกาสให้นางระดมการรุกไล่ได้

มิคาด คนผู้นั้นเพียงยื่นมือซ้ายออกมา กรีดปัดด้วยท่วงท่าสวยงาม มือขวากรีดเป็นวงกลมทะลวงเข้าในระหว่างกลาง เปลี่ยนจากฝ่ามือมาเป็นหมัด ใช้สันหมัดต่อยใส่จุดแจเกยบนไหล่ม้อบุ่นคี้บ้าง

ม้อบุ่นคี้ใจหายวาบ บุคคลราตรีผู้นี้มิเพียงลงมือรวดเร็วเท่านั้น ที่ร้ายกาจสุดคือมือซ้ายขวาของมัน ถึงกับใช้เพลงหมัดมวยที่ผิดแปลกกัน ฝ่ามือขวาของมันกรีดตอนหลังแต่ถึงเป้าก่อน พลังหมัดกราดเกรี้ยวดุดันจู่โจมใส่จุดแม่นยำ มาตรว่าเป็นไม้ตายสุดสูง แต่มือซ้ายที่งอม้วนไปมา เป็นเพลงหมัดมวยที่นางไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ถึงกับรู้สึกเลิศพิสดารจนบอกไม่ถูก

มาตรว่าในใจนางขบคิดคำนวณ แต่มือหาได้ชะลอช้าด้วยไม่ สองฝ่ามือกรีดสะบัดแคล่วคล่องว่องไว เพียงพริบตา รุกรับตีโต้กับฝ่ายตรงข้ามไปสามกระบวนท่า พลังฝ่ามือดังครืนครั่น ถึงกับเป็นแนวทางอันแกร่งกร้าวดุดันเช่นกัน

ที่แท้ตู้เล้งเซียนจื้อมีพละกำลังมหาศาลมาแต่กำเนิด มาตรว่าเป็นอิสตรี แต่แปดสิบเอ็ดท่าสังหารมังกรที่นางบัญญัติขึ้น ต้องฝึกจากกำลังอันกล้าแข็ง จึงได้เป็นแนวทางฝ่ามือที่แกร่งกร้าวดุดัน นางอาศัยเพลงฝ่ามือนี้สร้างชื่อจนกระเดื่องเกรียงไกรในบู๊ลิ้มกว้างใหญ่ยังไม่เคยมีผู้ใดสามารถหักหาญมีเปรียบต่อเพลงฝ่ามือของนางได้เลย

แต่ทว่า เมื่อม้อบุ่นคี้ใช้ออกในตอนนี้ กลับด้อยกว่ากันมากหลายแล้ว ดรุณีที่มาใช้เพลงฝ่ามืออันแกร่งกร้าวดุดันสุดขีด ย่อมขัดเขินไม่แคล่วคล่อง อย่าว่าแต่กระบวนท่าที่ฝ่ายตรงข้ามใช้มา ยิ่งพลิกแพลงพิสดารจนไม่อาจหยั่งคำนวณ

สิบกระบวนท่าผ่านพ้น ม้อบุ่นคี้รู้สึกยากที่จะต่อต้านได้อีก นางตระหนกยิ่งนัก ที่ไหนมีสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มเยี่ยงนี้มารังควาน พอฉุกใจคิด พลันตวาดเสียงแหลมเล็ก

"หยุดก่อน !"

บุคคลราตรีงุนงงไปจริง ๆ ชะลอช้าไปชั่ววูบ ม้อบุ่นคี้ก็พุ่งตัวออกด้านข้างทันเชียะ กลับชักกระบี่มาถือไว้ ประกายสีแดงกระจายจ้าดุจสายฟ้าแลบทันที นางแค่นเสียงตวาด

"ท่านมาทดลองดูกระบี่นี้บ้าง"

มือซ้ายประกายนิ้วเป็นท่วงท่า กระบี่มือขวาสะบัดวูบ ประกายสีแดงกระจายเจิดจ้าเต็มท้องฟ้าทันที ในเสียงกระหึ่ม ประกายกระบี่ผนึกตัวเป็นวงกลมเล็ก ๆ มากมายนับไม่ถ้วน ครอบคลุมเข้าใส่ซ้ายขวาหน้าหลังของบุคคลราตรีจนหนาแน่น

จวบจนบัดนี้ บุคคลราตรีจึงทราบคำ 'หยุดก่อน' ของม้อบุ่นคี้ เป็นเพียงเล่ห์ชะลอเวลาหาโอกาสเท่านั้น ขณะเพิ่งลอบหัวร่อตัวเอง กระบี่ที่พิกลสุดพิสดารของม้อบุ่นคี้ก็ได้จู่โจมเข้าถึงตัวแล้ว

กระบี่มิทันมาถึง บุคคลราตรีก็รู้สึกมีพลังความร้อนได้ทะลักออกมาจากตัวกระบี่สีแดงฉานบาดตา รู้สึกเป็นกระบี่ที่ผิดกว่ากระบี่ใด ๆ ในแผ่นดิน เนื่องเพราะประกายที่กระจายออกมามิใช่เป็นเย็นเฉียบแต่กลับร้อนผะผ่าว บุคคลราตรีจึงมิกล้ารับโดยวู่วามหุนหัน สะกิดปลายเท้าวูบก็ถลันหลบออกไปโดยง่ายดาย

ม้อบุ่นคี้ตวาดเสียงแหลมเล็ก พลิ้วกระบี่กรีดเป็นวงอีกครา ประกายไฟที่มีกลุ่มมากมายนับไม่ถ้วนพลันผนึกขึ้นเป็นลูกไฟใหญ่มหึมา พุ่งแฉลบเข้าหาบุคคลราตรีทุกมังกรไฟ

บุคคลราตรียังคงมิกล้ารับโดยหุนหัน ถีบเท้าถอยหนีไปอีกหลายเชียะ

ม้อบุ่นคี้พลิกกระบี่คุกคามตามไปทุกฝีก้าว บุคคลราตรีพลันกู่เสียงกึกก้องแว่วนาน แฉลบกายพุ่งขึ้นสูงถึงสี่วา สะบัดสองแขนอีกครั้ง ร่างพุ่งควับขึ้นสูงกว่าเดิมเจ็ดเชียะ ถึงกับเป็นหลักวิชาสุดสูงของวิชาตัวเบานามเจี้ยทีทุย (ขึ้นบันไดสวรรค์)

การทะยานกายของบุคคลลึกลับครานี้สูงกว่าหกวาแล้ว ม้อบุ่นคี้จึงได้แต่แหงนหน้ามองโดยไม่มีทางกระโดดตามขึ้นทัน นางเพียงคำนึง ขอให้มันร่วงหล่นลง

นางก็จะให้มันอีกกระบี่ แต่มิคาด บุคคลราตรีถึงกับตีวงกลางอากาศ พุ่งศีรษะลงที่ด้านข้างปานสายฟ้า สะกิดปลายเท้าบนยอดไม้เบา ๆ ทะยานร่างขึ้นอากาศอีกครา หลบหนีไปไกลหลายวาอย่างไม่คาดหมาย

เมื่อเช่นนั้น ม้อบุ่นคี้จึงทราบความสูงส่งในวิชาตัวเบาของฝ่ายตรงข้ามเหนือกว่านางมากมายหลายเท่านัก เมื่อครู่มันอาจบางทีมีเจตนาหลอกล่อ จึงได้ทอดระยะไม่ใกล้ไม่ไกลกับนางอยู่ตลอดทาง

นางเพิ่งออกสู่บู๊ลิ้ม มีปณิธานอันองอาจสูงส่ง ลงมือครั้งแรกก็พิชิตฮ้อซูซังเกี่ยมบันดาลให้นางเข้าใจว่าเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมได้แล้ว มิคาด บุคคลราตรีที่นางเผชิญในครานี้ มิว่าเป็นวิชาตัวเบา เพลงฝ่ามือ ล้วนแล้วเหนือกว่านางมากมายหลายเท่านัก มาตรว่านางจะอาศัยกระบี่วิเศษที่ไม่มีชนชาวบู๊ลิ้มใดทราบความเป็นมาอันร้ายกาจขู่ขวัญหนีไป แต่ไม่อาจนับเป็นเกียรติที่ภาคภูมิใจได้เลย

นางครุ่นคิด มิทราบบุคคลราตรีมีความเป็นมาเยี่ยงไรกันแน่ ? จึงย้อนกลับด้วยจิตใจขุ่นเคืองท้อแท้ ตอนนั้น เสียงเกราะบอกเวลายามสี่แว่วมาแต่ไกล

วันรุ่งขึ้น ตอนเจี๊ยะเล้งตื่นมา พอเห็นนิ่วบุ้นที่ร่วมห้องยังคงหลับสนิทอยู่ จึงมิได้ไปรบกวน เดินเบา ๆ ออกไปในลานตึก

น้ำค้างเหือดหายไป อาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้ามาเนิ่นนานแล้ว

เจี๊ยะเล้งต้องลอบถอนหายใจ ในหลายปีที่ผ่าน ตื่นสายกว่ากาลก่อนมากแล้ว สงสัยตัวเองแก่ชราจริงหรือไม่ ? หันหน้าสู้ลมเย็นของต้นฤดูชุนเทียน สูดอากาศบริสุทธิ์ลึก ๆ เฮือกหนึ่ง ความกระตือรือร้นพลันเกิดขึ้นจนคึกคัก ทอดน่องอยู่บนพื้นหญ้านุ่มนิ่มในสวนกว้าง และแล้ว เริ่มร่ายรำเพลงหมัดมวยของสำนักบู๊ตึง

ตอนแรกแม้เป็นกระบวนท่าที่เชื่องช้า แต่ยังหนักแน่นมีพลัง มิว่าการย่างกรายและกรีดมือเท้า ล้วนแล้วยืนยันให้เห็นเป็นสุดยอดฝีมืออันดับเยี่ยมได้เต็มภาคภูมิ เพลงหมัดมวยของเจี๊ยะเล้งเพิ่งจบสิ้น พลันมีเสียงคนโห่ร้องชมเชยดังขึ้น

เมื่อเหลียวมอง เห็นนิ่วบุ้นลากรองเท้าแตะแบะอกเสื้อ เอนกายพิงอยู่ที่ปากประตู แย้มยิ้มกล่าวมา

"เจี๊ยะเฮียมีฝีมือที่สูงส่งสวยงามยิ่ง"

เจี๊ยะเล้งยิ้มเล็กน้อย เหลือบมองฝ่ายตรงข้ามด้วยความภาคภูมิใจพลางกล่าว

"ด้วยส่วนสัดของนิ่วเฮีย หากฝึกวิชาบู๊ ต้องมิทราบเหนือกว่าข้าพเจ้ากี่ร้อย

เท่ากัน”

นิ่วบุ้นกับเจี๊ยะเล้งประสานตากันแวบหนึ่ง ต่างแย้มยิ้มเป็นทีคล้ายรู้กัน ตอนนั้นมีครุณีอาภรณ์เขียวสดใสนางหนึ่งเดินชดช้อยเข้ามา หัวร่อพลางส่งเสียงแต่ไกล

“พวกท่านกลับตื่นเช้าอย่างยิ่ง”

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าวทักทาย

“โกวเนี้ยก็เช้ายิ่ง”

ที่แท้ผู้มาคือม้อาบุ่นคี้ นางเชิดปากกระซากเสียง

“ข้าพเจ้ามิใช่ตื่นเช้า ข้าพเจ้ามิได้นอนตลอดทั้งคืนเลย... พวกท่านว่าประหลาดหรือไม่ประหลาด เมื่อค่ำวาน ที่นี้ถึงกับมีขโมยบุกรุกมาได้ หมายจะขโมยสิ่งของใดที่...ดีที่ถูกข้าพเจ้าพบเห็น จึงได้ตะลุยไล่มันจนเตลิดหนีไป”

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าว

“ด้วยฝีมือของโกวเนี้ย จัดการกับพวกลักเล็กขโมยน้อย ย่อมไม่มีปัญหาใด ๆ”

ม้อาบุ่นคี้หน้าแดงระเรื่อ ก้มลงเล่นชายเสื้อนางอยู่ไปมา พลันเงยหน้าขึ้นมองเจี๊ยะเล้งแล้วกล่าว

“เจี๊ยะเจ็กเจ่ก ท่านว่าข้าพเจ้าเคราะห์ร้ายหรือไม่ ? หลายวันนี้ฮั่งจิวกำลังจะทริกครึ้น ฟังว่าจ้อซิ้วซึ่งเกี่ยม อวงเอียซังเกี่ยม แม้จะไปกันชั่วคราว แต่ไม่เกินสองวันต้องย้อนกลับมาอีกครั้ง ส่วนข้าพเจ้านั้น... กลับพาลรออีกสองวันก็ต้องไปจากที่นี้แล้ว”

มาตรว่านางจะกล่าววาจากับเจี๊ยะเล้ง แต่หางตากลับเหลือบมองไปที่นิ่วบุ้นค่ำไม่ตั้งใจ

เจี๊ยะเล้งแย้มยิ้มถาม

“โกวเนี้ยไปที่ใด ?”

“กลับไปที่ซือแป้ การไปมาระหว่างฮั่งจิวกับฮ้อปักของข้าพเจ้า แต่ละปีเป็นต้องมีไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้ง”

นางกล่าวด้วยเสียงสดใสแต่สีหน้ารันทด นิ่วบุ้นพลันกล่าวสวนคำ

“ข้าพเจ้าก็กำลังต้องการไปที่ฮ้อปัก มิทราบ...”

ไม่ทันจบคำ ม้อาบุ่นคี้รีบร้องด้วยความลิงโลดยินดี

“หากท่านร่วมทางไปกับข้าพเจ้า นั่นต้องวิเศษยิ่งนัก ข้าพเจ้าก็มีเพื่อนเดินทางติดผู้หนึ่ง...”

นางยังบริสุทธิ์ไร้เดียงสา กอปรกับพอใจนิ่วบุ้นไม่น้อย ถึงกับบ่งบอกความในใจ

ไปโดยไม่อำพรางสักน้อยนิด

ดังนั้นเอง มุมปากนิ่วบุ้นจึงมีรอยยิ้มที่ไม่อาจหยั่งคำนวณเกิดขึ้นอีกครา เจี๊ยะเล้งที่จับตามองต้องใจหายวาบ ถึงกับใช้ประกายตาที่หวาดกลัวเหลือบมองนิ่วบุ้นแวบหนึ่ง

เจี๊ยะเล้งต้องลอบถอนใจหันกายเดินออกไป รู้สึกคล้ายว่าตนไปล่วงรู้เรื่องที่ไม่สมควรทราบเลย พอเงยหน้ามอง เห็นบุรุษหนุ่มเสื้อสีทองสามคนกำลังเร่งฝีเท้าเข้ามา

เจี๊ยะเล้งแสร้งก้มศีรษะไม่ไปมองพวกมัน บุรุษหนุ่มเสื้อสีทองทั้งสามก็เพียงเหลือบมองเจี๊ยะเล้งแวบเดียวแล้วเดินผ่านไป ส่งเสียงดังนัดกันไว้

"คี้ม่วย พวกเรากลับมาแล้ว"

ส่งเสียงพลางก้าวอาด ๆ ไปข้างกายม้อบุ่นคี้ เมื่อเห็นนิ่วบุ้นที่เอนกายพิงประตูต่างงุนงงไปวูบหนึ่ง ม้อบุ่นคี้กลับส่งเสียงกระด้างเย็นชา

"พวกท่านกลับมาก็กลับมา แผดร้องก้องตะโกนให้แตกตื่นถึงปานนี้ไปไยกัน ?"

ทั้งสามต่างงุนงงอีกครั้ง นิ่วบุ้นเห็นบุรุษหนุ่มเสื้อสีทองทั้งสามต่างหล่อเหลาคมคาย รูปกายสูงโปร่งสง่า เค้ามีแววหยิ่งยโสจนโอหัง จึงคิดในใจ

'พวกนี้ต้องเป็นเหล่าเง็กกุกส่ายเจี่ยแน่แล้ว ดูทีท่า คล้ายพอเป็นบุคคลได้อยู่'

นิ่วบุ้นเพ่งพิจารณาผู้อื่น บุรุษหนุ่มเสื้อสีทองทั้งสามไหนเลยมิใช่เพ่งพิจารณานิ่วบุ้นเช่นกัน นิ่วบุ้นจึงยิ้มเล็กน้อยหันกายเดินเข้าไปในห้อง แต่ก็ได้จำเค้าหน้าของบุรุษหนุ่มเสื้อสีทองทั้งสามไว้แม่นยำแล้ว

และยังทราบ ม้อบุ่นคี้ยังคงจับตามองตนอยู่ ในใจจึงอดเกิดความรู้สึกหวานดื่มด่ำมิได้ แต่ก็รีบข่มกลั้นความรู้สึกนี้ไว้ทันที พลางส่งเสียงเตือนตัวเองในใจ

'หากเจ้าจมอยู่ในปลักรักของบุคคลหนึ่งบุคคลใด นั่นก็เป็นการทำลายตัวเองจนสูญเสียใหญ่หลวงนัก ความรัก ความรัก หรือเจ้าไม่ทราบ เจ้าไม่บังควรจะหลงเหลืออยู่ในโลกนี้เลย'

วิกาลน่าสะพรึงกลัว

ก็กสองวันให้หลัง ยามเมื่อจ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีกับแปะโป้วปวยฮวยมาถึงม้อแถะ (ฤหาสน์ตระกูลม้อ) นิ่วบุ้นก็ได้มอบตั๋วแลกเงินจำนวนสิบหมื่นตำลึงแก่โอ้วจือฮุย ตาลามันและเจี๊ยะเล้งที่จะไปแห่งหนอื่นเช่นกัน ติดตามธิดาสุดรักของม้อเกาออกจากกำแพงเมืองไป ท่ามกลางเสียงขอบพระคุณไม่หยุดปากของโอ้วจือฮุย

เส้นทางจากฮั่งจิวไปฮ้อปัก ม้อบุ่นคี้ไปมาเพียงลำพังมิทราบเท่าใดครั้งแล้ว แต่ว่าได้ว่าคุ้นจนแทบจะหลับตาเดินได้ นิ่วบุ้นนั่งสงบอยู่บนหลังม้าติดตามนางมา แต่ทว่า สองตากลับไม่สงบดั่งร่าง กวาดพิจารณาดูนางขึ้น ๆ ลง ๆ ตลอดเวลา จนนางใจเต้นระทึกดั่งรัวกลอง

ความรู้สึกเยี่ยงนี้ นับแต่ม้อบุ่นคี้จำความได้ ยังเพิ่งเป็นคราแรกเท่านั้น นางเกิดหวามรัญจวนเป็นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเป็นรสชาติที่ดื่มด่ำจนบอกมิถูก

เพิ่งออกพ้นกำแพงเมืองฮั่งจิว มีเสียงฝีเท้าม้าห้อถี่เร็วมาทางด้านหลัง นิ่วบุ้นต้องขมวดคิ้วถามม้อบุ่นคี้

"น่ากลัวเป็นพวกซือเฮียของท่านติดตามมา ?"

ม้อบุ่นคี้แย้มยิ้มถาม

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

เพิ่งขาดคำ ผู้ขับขี่ที่อยู่ด้านหลังก็ได้ส่งเสียงเรียกคี้ม่วยม่วยดังก้องมา นิ่วบุ้นจำยักไหล่ให้กับม้อบุ่นคี้ แต่ม้อบุ่นคี้หัวร่อคักคักเสียงสดใส

ม้าที่ห้อติดตามหลังมามีสี่ตัว เป็นพวกเง็กกุกส่ายเจี่ยจริง ๆ เล่งฮวงส่ายเจี่ย-พั้งเลี้ยงคำที่กลอกกลิ้งเลือดเย็นก็อยู่ในจำนวนนั้น เมื่อเห็นนิ่วบุ้นกลับทักทายปราศรัยด้วยความเกรงใจอย่างยิ่ง แต่บุรุษหนุ่มเสื้อสีทองอีกสามคน กระทั่งหางตายังไม่ยอมชำเลืองมอง พากันไปเบียดอยู่สองฟากข้างของม้อบุ่นคี้ หนึ่งในจำนวนนั้นที่ผิวขาวสะอาดมีสารรูปแบบบางดั่งนักศึกษากล่าวขึ้นก่อนว่า

"ซือแป๋สั่งให้ข้าพเจ้าไปที่กียู่งักกั้งทั้งสี่แคว้น พวกเราเตรียมจะแยกทางกันไปปฏิบัติงาน ซือม่วย ท่านเห็นว่าผู้ใดไปแคว้นกีจะเหมาะสมที่สุด ?"

ยามกล่าวแย้มยิ้มให้นางด้วยทีท่าประจบประแจง แต่ม้อบุ่นคี้กลับไม่พอใจยิ่งนัก นางกระชากเสียง

"เราสนใจไยว่าพวกท่านจะเป็นผู้ใดไป ?"

พั้งเลี้ยงคำสะบัดแส้ม้าวูบ ใช้มือซ้ายกุมบังเหียน มือขวาล้วงอีแปะออกมากำหลายอันพลางกล่าว

"ผู้ใดทายอีแปะในมือข้าพเจ้าถูก ผู้นั้นก็ร่วมทางกับคี้ม่วยไปแคว้นกี หากพวกท่านต่างทายไม่ถูก อย่างนั้น... อย่างนั้น... ข้าพเจ้า..."

นิ่วบุ้นต้องลอบหัวร่อในใจ ทราบแล้วว่าพวกซือเฮียตี่ทั้งหลายคนนี้ ต่างมีความรักม้อบุ่นคี้จนลุ่มหลง

นิ่วบุ้นยิ้มแย้มแจ่มใสมองดูการทายเหรียญของพวกซือเฮียตี่ทั้งสี่โดยสงบ แต่หากซือเฮียตี่ทั้งสี่สามารถทราบความหมายของรอยยิ้มนี้ น่ากลัวไม่มีผู้ใดยินยอมไปแคว้นกีเด็ดขาด

สุดท้าย บุรุษหนุ่มที่ผิวขาวสะอาดคล้ายนักศึกษาได้เป็นผู้มีโชค อีกสามคนจึงต่างผละไปด้วยความขุ่นเคือง นิ่วบุ้นแย้มยิ้มเข้าไปปฏิสันถารตามมารยาท

"พี่ท่านแซ่ไร ?"

บุรุษหนุ่มผิวขาวสะอาดเหลือกตามองท้องฟ้า พลางกล่าวอย่างโอหัง

"ข้าพเจ้าข้งฮี แต่ชนชาวนักเลงต่างเรียกข้าพเจ้าเป็นเง็กเปียะส่ายเจี่ย (ทูตแผ่นหยก)..."

มิยอมกล่าวให้จบคำก็หันไปหาม้อบุ่นคี้ เปลี่ยนสีหน้าของมันเป็นยิ้มแย้มแจ่มใสทันที

นิ่วบุ้นกลับมิได้ถือสาขุ่นเคือง ยังคงยิ้มแย้มแจ่มใสดั่งเดิม แต่ม้อบุ่นคี้เชิดปากสูงชัน แค้นจนใคร่เสือกไสเง็กเปียะส่ายเจี่ยให้รีบหลุบหางไปไกล ๆ จึงสาสมใจ แต่ยามชายตามองมาที่นิ่วบุ้นกลับมีรอยยิ้มขึ้นทันที ข้งฮีมิใช่โง่เขลาบัดซบ ตลอดทาง

ที่ไป ระบายโทสะที่มันได้รับจากม้อบุ่นคี้ เข้าใส่นิ่วบุ้นที่เป็น 'นักศึกษาอ่อนแอไร้ฝีมือ' ทันสิ้นเชิง

แต่นิ่วบุ้นยังคงไม่แยแสสนใจ คล้ายมิได้ยินวาจามันเลยก็ปาน ทีท่าโอหังลำพองของม้อบุ่นคี้ในกาลก่อน ๆ ตอนนี้ถึงกับถูกสำรวมจนปลาสนาการหมดสิ้น คล้ายเป็นดรุณีในห้องหอที่มีแต่เอียงอาย เป็นอำนาจใดจึงบันดาลให้ดรุณีที่มิเคยรู้จักคำว่าอาย กลับกลายใหญ่หลวงปานนี้ ?

เมื่อถึงเมืองโอ้วเฮง ผู้คนคับคั่ง โรงเตี๊ยมเหลือน้อย นิ่วบุ้นจึงจำต้องอยู่ร่วมห้องกับเง็กเปียะส่ายเจี่ย

ดึกสงัด เง็กเปียะส่ายเจี่ยข้งฮีพลันได้ยินเสียงคนตีตนิ้วที่นอกหน้าต่าง มันซึ่งคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี มีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่งนัก พลันกระโดดลงจากเตียง สวมใส่รองเท้าพื้นบาง เห็นนิ่วบุ้นยังนอนคลุมโปงอยู่อย่างเป็นสุข จึงแค่นปากร่อด่า 'ตัวบัดซบ' ในใจ แล้วจึงงอร่างพุ่งออกจากหน้าต่าง ต้องการดูว่าเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?

เบื้องหน้ามีเงาร่างเคลื่อนไหวอยู่จริง ๆ แต่วิชาตัวเบาด้อยยอย่างยิ่ง ข้งฮีจึงแค่นหัวร่ออีกครั้ง ถีบเท้าพุ่งปราดเข้าไปยังเงาร่างที่ลับ ๆ ล่อ ๆ นั้น

ม้อบุ่นคี้ก็ตื่นตัวเป็นอย่างยิ่ง นางได้ยินเสียงผิดปกติที่นอกหน้าต่างเช่นกัน ก็ผุดขึ้นสวมเสื้อผ้าทะมัดทะแมง แล้วพุ่งตัวออกจากหน้าต่างหลัง แต่นอกหน้าต่างแดนสงบวังเวงไม่มีเงาร่างใด ๆ

นางลังเลเล็กน้อยจึงพุ่งตัวออกไป วนรอบบริเวณด้วยความรวดเร็ว พลันแลเห็นบนใต้ต้นแป๊ะที่เบื้องหน้ามีเงาร่างคนวูบขึ้น รีบสะกิดปลายเท้าพุ่งปราดเข้าหาโดยไม่ลังเล

วิกาลดึกสงัดมืดเลือนราง ม้อบุ่นคี้มิกล้าชะล่าใจเกินไป และไม่ส่งเสียงอีกด้วย นางชะงักร่างอยู่ที่เบื้องหน้าต้นแป๊ะ เพ่งตามองดูอีกครั้ง เงาร่างสายนั้นคล้ายดั่งท่าทายนางก็ปาน โดยยังยืนแน่วนิ่งอยู่บนค่าคบไม้ นางจึงเบิ่งตาด้วยโทสะ แค่นเสียงแล้วสะบัดประกายแววาวับสามจุดออกไปดั่งสายฟ้า

มิคาด เงาร่างสายนั้นยังคงไม่เคลื่อนไหว เข็มสังหารมังกร (ตู้เล้งจำ) ทั้งสามเล่มของนาง ถึงกับซัดใส่ร่างคนผู้นั้นหมดสิ้น ม้อบุ่นคี้เมื่อเห็นอาวุธลับนางจู่โจมได้ผล แต่เงาร่างสายนั้นกลับยังยืนแน่วนิ่งดั่งเดิม มิเพียงไม่เคลื่อนไหวเท่านั้น

กระทั่งเสียงครางก็ยังไม่มี คล้ายตู้เล้งจำอันเป็นอาวุธลับของตู้เล้งเซียนจื้อที่ชนชาวนักเลงต่างหวาดกลัว ไม่มีอำนาจพอจะคุกคามมันได้เลยก็ปาน

ม้อบุ่นคี้จึงตระหนกยิ่ง รีบชักกระบี่ยาวออกมา ประกายแดงฉานปานเปลวไฟของกระบี่พอวูบไป ม้อบุ่นคี้ต้องตระหนกจนอุทานสุดเสียง

ที่แท้ประกายกระบี่พอวูบขึ้น นางจึงพบเห็นเงาร่างบนต้นไม้ถึงกับเป็นเง็กเปียะ-ส่ายเจี่ยข้งฮีได้ นางรีบกระโดดปราดขึ้นไปบนค่าคบไม้ อาศัยประกายกระบี่และแสงดาวเพ่งมอง ใบหน้านางก็ไม่อาจข่มให้เยือกเย็นได้อีกแล้ว ต้องแปรเปลี่ยนเป็นซีดขาวทันที

ที่แท้เง็กเปียะส่ายเจี่ยข้งฮีถึงกับถูกจี้จุดชีวิตที่ท้ายทอยจนตายไปในช่วงเวลาเพียงน้อยนิด แล้วใช้ใยเหล็กผูกแขวนอยู่บนต้นไม้ และเข็มตู้เล้งจำทั้งสามเล่มของม้อบุ่นคี้ก็ปักตรึงอยู่บนจุดสำคัญที่ทรวงอกของมัน เหลือแต่หัวเข็มโผล่ออกมาเปล่งประกายในความมืดเท่านั้น

แสงเลือนรางของวิกาล บันดาลให้ใบหน้าที่ขาวสะอาดของมันกลายเป็นบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ ดวงตาก็เหลือกถลนออกนอกเบ้า คล้ายดั่งงุนงงสงสัย ไม่เข้าใจสาเหตุการตายของมันเช่นเดียวกับผู้คนอื่น ๆ

ลมกรรโชกมา ม้อบุ่นคี้หนาวจนต้องสยิวกายเฮือกใหญ่ เบือนหน้าหนีมิกล้ามองสภาพการตายที่สยดสยองนี้ จนบัดนี้นางจึงรู้สึก นางเป็นอิสตรีจริง ๆ มีเรื่องราวมากหลายที่อิสตรีไม่สามารถรับมือเพียงลำพังได้ โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องความตายที่เห็นอยู่ตำตา

ทันใด นางพลันนึกถึงนิ่วบุ้น ต้องตระหนกจนตัวเย็นเฉียบ รีบหันกายกระโดดกลับไปที่โรงเตี๊ยมสุดแรง พอนึกถึงนิ่วบุ้นอาจจะเกิดเหตุเภทภัยเช่นนี้บ้าง นางยิ่งหวาดหวั่นจนขวัญสะท้าน

บุคคลที่เร้นลับดั่งภูตผีปีศาจนี้ คล้ายดั่งเป็นอสูรร้ายผุดขึ้นจากอเวจีจริง ๆ พร้อมที่ยื่นหัตถ์อสูรของมันปลิดชีวิตมนุษย์ชาวโลกได้ตามอำเภอใจ และมนุษย์เหล่านั้น ล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับเล่งจั๊วม้อเกาทั้งสิ้นอีกด้วย

ม้อบุ่นคี้ทั้งหวาดหวั่น ว้าวุ่น ไหวพริบที่เคยปราดเปรียว ถึงกับสูญสิ้นจนชาด้านแล้ว

เป็นผู้ใดกัน กิมเกี้ยมแขะ ? บุคคลราตรีที่ใช้ผ้าดำคลุมหน้าผู้นั้น ?

ม้อบุ่นคี้คำนึงในใจ พร้อมกับสอดส่ายสายตาไปมา รู้สึกเงาต้นไม้ที่ตะคุ่ม ๆ กลับกลายเป็นบิดเบี้ยวดุจภูตผีปีศาจมาขวางนางไว้ นางอดเกิดความหวาดหวั่นมิได้

เหงื่อกาฬจึงแตกชุ่มโชกโซมกาย

'หรือเป็นคนในฮวงซุ้ยต่างพลันฟื้นคืนชีวิตมาเพื่อล้างแค้น ?'

นางมิกล้าขบคิดสืบไป และไม่กล้าอธิบายเหตุผลการหวาดกลัวจนขวัญเสียของนาง มีแต่เร่งฝีเท้าพุ่งปราด ๆ กลับเข้าไปในโรงเตี๊ยมที่มืดทะมึน

มิถึงอิดใจนางก็ละล่ำลงที่ลานตึกหลัง กวาดตามองก็เห็นหน้าต่างห้องพักนิ่วบุ้นเปิดอ้ากว้าง นางไม่ลังเลแม้สักเล็กน้อย รีบกระโดดปราดเข้าไป

นิ่วบุ้นไม่รู้ตัวเลย ยังคงคลุมโปงหลับสนิทอยู่ นางลนลานปราดเข้าไปตบใส่ผ้าห่ม แต่พอสัมผัสจึงทราบมิใช่เป็นคน

นางต้องตระหนกอีกครั้ง รีบเลิกผ้าห่มออก ภายในเป็นม้วนผ้าห่มหลอนตาเท่านั้น ไหนเลยมีเงาร่างนิ่วบุ้น !

นางยืนตะลึงลานอยู่ที่หน้าเตียง ความรู้สึกสับสนอลหม่าน ขณะมิทราบกระทำอย่างไร พลันมีเสียงถามเบา ๆ ดังมาจากหลังตู้เสื้อผ้า

"เป็นม้อบุ่นคี้โกวเนี้ยหรือไร ?"

ม้อบุ่นคี้หันขวับปราดไปที่หลังตู้ เป็นนิ่วบุ้นยืนขดอยู่ในที่นั้นจริง ๆ เมื่อเห็นม้อบุ่นคี้มาสีหน้าที่หวาดกลัวจนบิดเบี้ยวจึงคลายลงเล็กน้อย

นิ่วบุ้นคล้ายดั่งไม่อาจทนทานต่อไปได้อีกแล้ว ทรุดฮวบลงกองที่ข้างตู้เสื้อผ้าพลางส่งเสียงสั่นสะท้าน

"หากท่านยังไม่มา ข้าพเจ้าต้องขวัญฝ่อตายไปแล้ว"

นิ่วบุ้นกล่าวพลางยื่นนิ้วสั่นระริกชี้ไปที่ผนัง ม้อบุ่นคี้เบือนหน้ามองตามเห็นบนผนังขาวสะอาด ถึงกับมีต่วนดำสี่เหลี่ยมตอกตรึงอยู่ผืนหนึ่ง อาศัยแสงเลือนรางยังพอดูออก บนต่วนดำมีอักษรสีขาวอยู่แถวหนึ่งเขียนไว้ 'หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ'

ม้อบุ่นคี้ใจสั่นสะท้านอีกครา ตำนานของเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนนั้น นางเคยได้ยินผู้บ่อยครั้ง วลี 'หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ' นี้ ขู่ขวัญจนตัวนางเย็นเฉียบอีกครา

นิ่วบุ้นส่งเสียงสั่นสะท้านกล่าว

"เมื่อครู่ข้าพเจ้ากำลังหลับสนิท พลันมีคนกระโดดเข้ามาทางหน้าต่าง แขวนต่วนดำผืนนี้ไว้ที่ผนังแล้วปลุกข้าพเจ้าขึ้นมา ถามละเอียดว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ? จึงกระโดดออกจากหน้าต่างไป"

ม้อบุ่นคี้ถอนใจยาว ถามขึ้นว่า

"คนผู้นั้นเป็นลักษณะใด ? สวมอาภรณ์ดำทั้งชุด กระทั่งศีรษะยังมีผ้าดำคลุมไว้ใช่หรือไม่ ?"

"เป็นคนรูปลักษณะนั้นจริง ๆ... อ้อ ที่แท้โกวเนี้ยรู้จักมัน ?"

ม้อบุ่นคี้ส่ายหน้าไปมา เหม่อมองดูอักษรบนต่วนดำจนตะลึงลาน นิ่วบุ้นเดินพยุงตู้เสื้อผ้าออกมา มองดูเงาหลังของนาง ใบหน้าไม่มีแววหวาดกลัวหลงเหลือแม้สักน้อยนิด

แต่พอม้อบุ่นคี้เบือนหน้ามา กล้ามเนื้อบนใบหน้านิ่วบุ้นก็บิดเบี้ยวด้วยความหวาดกลัวอีกครั้ง ม้อบุ่นคี้ต้องรู้สึกสมเพชเป็นอย่างยิ่ง เดินตรงเข้าหาพลางกล่าว

"ท่านไม่ต้องกลัว ข้าพเจ้าอยู่เป็นเพื่อนท่านก็แล้วกัน"

พอกล่าวไปหน้าพลันแดงฉานจนร้อนผะผ่าว แต่นิ่วบุ้นรีบร้องด้วยความปีติ

"มีโกวเนี้ยอยู่เป็นเพื่อนกับข้าพเจ้าในที่นี้ ประเสริฐเลิศยิ่งแล้ว มิเช่นนั้น..."

มิเช่นนั้นเป็นไร ? มาตรว่านิ่วบุ้นมิได้กล่าวต่อไป แต่ม้อบุ่นคี้ก็ได้หาเหตุผลการมาอยู่ในห้องนี้ของนางได้แล้ว

จุดตะเกียงขึ้นสว่างไสว ทั้งสองนั่งอยู่สองฟากข้างโต๊ะใหญ่ ม้อบุ่นคี้รู้สึกประกายตาของนิ่วบุ้นคล้ายดั่งเป็นเปลวไฟ เผาผลาญหัวใจของนางจนร้อนผะผ่าว

ดังนั้นเอง นางจึงจำได้ว่า นี่เป็นวิกาลฤดูใบไม้ผลิ

อาจบางทีความหนาวเย็นของต้นฤดูชุนเทียนกระมัง มือของทั้งสองจึงยื่นไปกุมกันโดยไม่รู้ตัว

จากดึกสงัดจนสว่าง ทั้งสองนั่งกันในสภาพนั้น ม้อบุ่นคี้ลืมทุกสรรพสิ่ง กระทั่งการตายอย่างสยดสยองของซือเฮียนาง ที่ซากศพยังถูกแขวนอยู่บนต้นไม้ทางภายนอก

แล้วนิ่วบุ้นเล่า ก็ลืมทุกสรรพสิ่งไปหรือไม่ ? จากรอยยิ้มที่มุมปาก พอจะได้รับคำตอบที่แน่ชัด เพียงแต่ว่า ม้อบุ่นคี้ตอนนี้มิได้ไปสนใจสังเกต

เช้าวันรุ่งขึ้น พนักงานกรมเมืองของโอ้วเฮงต้องว้าวุ่นจนปั่นป่วน เฮ้งยุ่ยเกี๊ยกที่เป็นหัวหน้ากองปราบปราม ถูกคดีฆาตกรรมที่มืดมนก่อกวนจนงุนงงสงสัย และเสื้อสีทองของผู้ตายบันดาลให้มันหวาดกลัวจนใจสั่นสะท้าน

แต่ทุกประการของเรื่องราวยังเป็นปริศนา จะต้องถึงวันเปิดเผยปมปริศนามาเอง มิเช่นนั้น ต้องไม่มีผู้ใดสามารถทราบเบื้องหลังความเป็นจริงนี้

ผ่านทะเลสาบไท้โอ๊วที่กว้างใหญ่ไพศาล นิ่วบุ้นกับม้อบุ่นคี้ชี้ชมทิวทัศน์ด้วยสภาพใกล้ชิดสนิทสนม ทุกผู้คนเมื่อเห็นต่างต้องเลื่อมใสริษยา ในบุรุษรูปงามและสตรีโฉมสะคราญผู้นี้ยิ่งนัก แต่เรื่องราวใด ๆ ในโลกกว้าง ความจริงมีมากหลายที่ดูทางเปลือกนอกไม่มีทางเข้าใจความนัยเลย นิ่วบุ้นกับม้อบุ่นคี้คู่นี้ก็เป็นเช่นนั้นพอดี

แต่อย่างไรก็ตาม บุรุษสตรีที่ดูทางเปลือกนอกว่าเหมาะสมกันคู่นี้ คลอเคลียใกล้ชิดสนิทสนมกันมาตลอดทาง ย่อมยากที่จะไม่เกิดน้ำใจขึ้นมาได้ โดยเฉพาะม้อบุ่นคี้ นางมิเพียงเปลี่ยนแปรเป็นยิ่งนุ่มนวลเอียงอายกว่าเดิมเท่านั้น ยังได้ใช้สัญชาตญาณของสตรีที่ดูแลบุรุษมาทุ่มเทใส่ตัวนิ่วบุ้นด้วย บันดาลให้นิ่วบุ้นได้รับความอบอุ่นของเพศตรงข้ามเป็นครั้งแรกในชีวิต

จากนั้นมา หัวใจที่สะอาดบริสุทธิ์ของม้อบุ่นคี้ก็ถูกนิ่วบุ้นสลักอักษร 'รัก' ลงไปลึกซึ้งตรึงตรา มิว่าผู้ใดต่างทราบ รักแรกของดรุณี บริสุทธิ์และสวยงามตลอดกาลนาน แน่นอน และก็ไม่มีทางลืมเลือนได้ด้วย

การตายสยดสยองน่าอนาถของข้งฮี มาตรว่าบันดาลให้ม้อบุ่นคี้รู้สึกโศกเศร้า... เนื่องเพราะมันอย่างไรก็เป็นเพื่อนเล่นกับนางมาตั้งแต่เยาว์วัย

อักษรสะดุดตาสะท้านใจบนผนังประโยคนั้น ก็บันดาลให้นางรู้สึกหวาดกลัว เนื่องเพราะนางได้ยินตำนานเกี่ยวกับอักษรประโยคนั้นมาตั้งแต่เยาว์วัยหลายต่อหลายครั้งแล้ว

แต่ทว่า ความโศกเศร้าและหวาดกลัวเหล่านั้น ไม่มีทางที่จะสอดแทรกเข้าในจิตใจนางได้ เนื่องเพราะหัวใจซื่อบริสุทธิ์ของนาง ต่างถูกคำ 'รัก' ยึดครองไปหมดสิ้นแล้ว

นิ่วบุ้นก็ทราบ อานุภาพของความรัก มีผลต่อจิตใจนางรุนแรงเพียงใด... จากการนุ่มนวลเอาใจอากัปกิริยาและถ้อยร้อยวาจาพอจะบ่งบอกได้จนชัดเจน

แต่นิ่วบุ้นยังคงเป็นเช่นเดิม มีรอยยิ้มที่คล้ายปริศนาโดยไม่อาจหยั่งคำนวณเสมอมา จนผู้คนไม่มีปัญญาจะเดาจิตใจของนักศึกษารูปงามนี้ได้

นิ่วบุ้น เป็นบุคคลที่คล้ายปมปริศนา

มีแต่ม้อบุ่นคี้เท่านั้นที่ไม่รู้สึกแม้สักน้อยนิด ตลอดทางนางเฝ้าปกปักพิทักษ์ 'นักศึกษาที่ไร้เรี่ยวแรง' ดุจดั่งป้องกันเทพเจ้าก็ปาน ดูแลการกินอยู่เสื้อผ้าดุจเป็นแรดาปรานี พร่ำพลอดคลอเคลียดั่งเป็นภรรยานุ่มนวล

จากฮั่งจิวขึ้นเหนือ เลาะตามลำน้ำอุ้งฮ้อไป ตลอดทางล้วนแล้วเป็นเมืองที่มีผู้คนหนาแน่น โดยเฉพาะในสองมณฑลกังโซว จิ๊ดกัง ผู้คนสวยงามความรู้สูงส่งทิวทัศน์ตระการ อุดมสมบูรณ์ ยกเป็นที่สุดในแผ่นดินตั้งแต่โบราณจวบปัจจุบัน

ดังนั้นเอง ในเส้นทางสายนี้ ความจริงไม่อาจจะเกิดเรื่องเข่นฆ่าสังหารจนสยดสยองอย่างไรมาได้ แต่ทว่า... พอกิมเกี๊ยมแขะปรากฏ ในสองมณฑลที่สุขสงบอยู่เสมอมา พลันหวั่นไหวจนปั่นป่วนขึ้นเล็กน้อย ชนชาวบู๊ลิ้มในดินแดนนี้ ยิ่งมีความกระตือรือร้นกว่าเดิม สาเหตุเนื่องเพราะในบู๊ลิ้มไม่มีเรื่องราวมานานปีแล้ว

ตอนนี้ บรรดาที่มิเคยไปมาหาสู่กับเล่งจั๊วม้อเกา หรือพวกที่มีเรื่องขาดหมางกินใจกับเล่งจั๊วม้อเกา ต่างมีจิตใจยินดีในเภทภัย งอมือดูเรื่องครึกครื้นที่จะเกิดขึ้น ต้องการเห็น 'ม้อตั๊วเอี๊ย' ที่มีอิทธิพลอำนาจในบู๊ลิ้มมานานปี เมื่อถูกกระทำกระทั่งหลายต่อหลายครั้งเยี่ยงนี้ จะมีฝีมือพิสดารใดไปพิชิตเอาชัย จะตีโต้ต่อกิมเกี๊ยมแขะที่คล้ายมังกรเทพยดาสภาพใดบ้าง ?

ส่วนบรรดาเขี้ยวเล็บของเล่งจั๊วม้อเกานั้นมิต้องกล่าวแล้ว ยิ่งตื่นเต้นจนอกสั่นขวัญแขวน เนื่องเพราะพวกมันไม่ทราบ กิมเกี๊ยมแขะที่ลึกลับจะเยี่ยมกรายถึงพวกมันในเวลาใดกัน

ม้อบุ่นคี้ไปมาในเส้นทางสายนี้หลายครั้งแล้ว ชนชาวบู๊ลิ้มในเส้นทางสายนี้ที่มีความสัมพันธ์กับเล่งจั๊วม้อเกา ย่อมต่างรู้จักธิดาสุดรักของจอมมารการบู๊ลิ้มผู้นี้ ดังนั้น แทบจะทุกเมือง เพียงม้อบุ่นคี้ปรากฏตัวในสถานที่จอแจ เป็นต้องมีชนชาวบู๊ลิ้มในดินแดนนั้นมาคารวะถึงห้องพัก

ม้อบุ่นคี้คล้ายดั่งเบื่อหน่ายรำคาญ แต่นิ่วบุ้นกลับมีความกระตือรือร้นสนใจต่อเรื่องนี้ยิ่งนัก กระทั่งยังสนทนาปราศรัยกับชนชาวบู๊ลิ้มที่มาคารวะจนถูกคอยิ่งถึงกับยังถามชื่อแซ่ที่อยู่โดยละเอียดอีกด้วย ไม่มีทีท่ารังเกียจชนชาวนักเลงท่าทางหยาบกร้านวาจาระคายหูเลยแม้สักน้อยนิด

ม้อบุ่นคี้รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย ที่ไฉนกงจื้อทีท่านุ่มนวลคงแก่เรียน มีอารมณ์สนใจต่อชนชาวบู๊ลิ้มอันห้าวหาญปานนี้ แต่เมื่อเป็นเรื่องที่นิ่วบุ้นพอใจนางก็พอใจเช่นกัน

เมื่อถึงซกเซี่ยงหาโรงเตี๊ยมพักแรม เป็นเวลาพลบค่ำแล้ว ราตรีของต้นฤดูร้อนย่อมงามประทับใจเสมอมา ม้อบุ่นคี้เปิดหน้าต่างมองดูดวงดาวที่แพรวพรายเต็มท้องฟ้าแล้วกล่าวเบา ๆ

"พวกเราอย่าได้ออกไปเลย สั่งอาหารเข้ามารับทานในที่นี้ก็แล้วกัน"

นิ่วบุ้นหัวร่อเบา ๆ เดินเข้าไปลูบไหล่ของนางยังมิทันส่งเสียง ม้อบุ่นคี้ก็

แย้มยิ้มกล่าว

"จะต้องออกไปใช่หรือไม่ ?... ข้าพเจ้าประหลาดใจยิ่ง ท่านไฉนจึงชมชอบการหากับบรรดาบุรุษโสโครกเหล่านั้น เราสองมารับทานกันโดยสงบไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง ?"

นิ่วบุ้นยังคงมิส่งเสียง แต่ในที่สุด ทั้งสองยังคงออกจากโรงเตี๊ยมไป มาตรว่าวิถีถนนของซกเซี่ยงจะไม่ครึกครื้นจอแจ แต่ตามถนนสำคัญและเหลาสุราร้านอาหารต่างคงสว่างไสวมีผู้คนคับคั่งอยู่

พอออกพ้นประตูโรงเตี๊ยม วกไปตามถนนใหญ่ทางใต้เลี้ยวหนึ่ง นิ่วบุ้นพลันตาประจ่างสุกใส หันมาหัวร่อให้ม้อบุ่นคี้เบา ๆ ม้อบุ่นคี้รีบมองตามสายตา คิ้วเรียวทั้งสองของนางกลับขมวดเข้าหากัน

ที่แท้ทอดตามองไป ผู้คนในถนนสายนี้ล้วนสวมเสื้อผ้าอาภรณ์สีทองเหลืองอร่ามไม่มีสีอื่นแซมเลยสักน้อยนิด นี่ย่อมมิใช่บังเอิญ แต่มีสาเหตุเพียงหนึ่งเดียว คือผู้คนบนถนนสายนี้ล้วนเป็นบริวารของเล่งจั๊วม้อเกา

ในขณะที่ทั้งสองจับตามอง พลันมีชายฉกรรจ์สองคนในเสื้อกางเกงสีทองเดินปราดเข้ามาขวางไว้ ตวาดเสียงก้อง

"ถนนสายนี้ ค่ำนี้ถูกทิชั๊วเซียนอ๊วง (ค่างเทพยดามือเหล็ก) โฮ้วซี่เอี๊ย (เจ้านายท่านที่สี่) ยืมใช้แล้ว พวกท่านจะกินอาหารจงไปสถานที่อื่น ค่ำนี้ร้านอาหารในถนนสายนี้ก็ไม่มีที่ว่าง"

ม้อบุ่นคี้ต้องขมวดคิ้วอีกครา แต่นิ่วบุ้นกลับหัวร่อฮาฮา ชี้ไปที่ม้อบุ่นคี้พลางกล่าว

"ท่านทราบโกวเนี้ยผู้นี้เป็นใครหรือไม่ ?"

วาจาไม่ทันขาดคำ ถูกม้อบุ่นคี้ลากแขนเดินออกไปทันที พลางตำหนิเบา ๆ

"ท่านไยต้องบอกไปด้วย ? ดูท่าทีที่นี้เกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ต้องการตกแย"

นิ่วบุ้นกลอกตาไปมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส พลันเห็นมีสิบกว่าคนเดินตรงเข้ามา นิ่วบุ้นร้องเอ๊ะ เนื่องเพราะสิบกว่าคนนี้ ล้วนสวมเสื้อผ้าคร่ำคร่าปุปะแสดงว่าเป็นศิษย์พรรคกระยาจก แต่ศิษย์พรรคกระยาจกไหนเลยมีการเดินรวมกลุ่มกันในท้องถนน ขณะครุ่นคิดด้วยความสงสัย เห็นกระยาจกชราที่เดินนำหน้า กวาดตามองมาด้วยประกายคมกล้าดั่งสายฟ้า นิ่วบุ้นฉุกใจได้คิด มิทันกล่าวกระไร เห็นพวกของกระยาจกเดินตรงเข้าไปในถนนสายนั้น ชายฉกรรจ์เสื้อกางเกงสีทองทั้งสองมิเพียงไม่ขัดขวางเท่านั้น ยังถอยออกไปยืนจนห่างไกลด้วย

นิ่วบุ้นประหลาดใจยิ่ง เหลือบมองไปที่ม้อบุ่นคี้ เห็นนางกำลังจับตามองเงาหลัง

ของฝูงกระยาจกจนซึมเซาพลางรำพึงเบา ๆ

"ประหลาดแท้ พวกมันไฉนเกิดเรื่องกับพรรคกระยาจกได้ เป็นผู้ใดตอแยกัน ?"

สีหน้าของนางพลันมีแววประหลาดสงสัยใคร่รู้ นิ่วบุ้นจึงแย้มยิ้มพลางคำนึง 'ที่แท้นางก็เป็นคนชมชอบสมทบเรื่องครึกครื้นเช่นกัน'

ม้อบุ่นคี้ก้มศีรษะครุ่นคิดครู่หนึ่ง พลันฉุดแขนนิ่วบุ้นเดินย้อนกลับแล้วกล่าว "ยินดีแล้วกระมัง ? ข้าพเจ้าพาท่านไปดูความครึกครื้น"

นิ่วบุ้นนอกจากแย้มยิ้มแล้ว คล้ายไม่มีสีหน้าท่าทีอื่นใด ติดตามม้อบุ่นคี้กลับไปที่ปากถนนสายนั้น เห็นชายฉกรรจ์ทั้งสองงอตัวต้อนรับแต่ไกล นิ่วบุ้นต้องคำนึงด้วยความสงสัย หรือพวกมันจำม้อบุ่นคี้ได้ ?

ม้อบุ่นคี้ก็ย่อมมีความคิดเห็นเช่นเดียวกัน มิคาด ด้านหลังพลันมีเสียงกระแอมดังขึ้น นิ่วบุ้นรีบเหลียวหน้ามอง เห็นมีหนึ่งชราสามกลางคนอาภรณ์สีทองยืนเคียงไหล่อยู่ที่ด้านหลัง ที่แท้พวกมันเดินตามมา แต่เนื่องจากเสียงอึกทึกกึกก้องของท้องถนน ได้กลบเสียงฝีเท้าพวกมันไป นิ่วบุ้นจึงเข้าใจ ที่แท้ผู้อื่นงอเอวต้อนรับมันทั้งสี่มิใช่พวกตน จึงต้องแย้มยิ้มด้วยความขบขัน

ชายชราเสื้อสีทองผู้นั้นเหลือกตามองท้องฟ้า มิได้เหลือบแลทั้งสองแม้แต่แวบเดียว ม้อบุ่นคี้ขุ่นเคืองจนแค่นเสียงดัง ๆ พลันยื่นมือผลักไปที่ไหล่มันฉาดหนึ่ง ชายชราเสื้อสีทองถึงกับถูกนางผลักจนถอยไปสามก้าว แทบไม่อาจยืนหยัดทรงกาย

ชายกลางคนทั้งสามพลันตวาดด้วยโทสะ ผู้หนึ่งที่หน้าแดงฉานมีวัยกลางคนสะอึกกายปราดเข้ามา กรีดมือซ้ายหลอกล่อ มือขวาฟาดเข้าใส่ทรวงอกนางพร้อมกับตวาด

"เอียเท้าชั่วร้าย หาที่ตายหรือไร ?"

ม้อบุ่นคี้หน้าเปลี่ยนสีทันที ควรทราบว่า ฝ่ามือนี้ของมันฟาดไม่ถูกที่ ชนชาวบู๊ลิ้มฝ่ายธัมมะ ถึงกับมาลงมือต่อส่วนสัดนี้ของอิสตรีได้ นางในยามเดือดดาลยึดกายหมายจะลงมือสั่งสอน แต่ชายกลางคนถึงกับถูกกระชากจนเซถลาถอยหลังไป

นิ่วบุ้นขบขันเป็นยิ่งนัก ที่แท้ชายชราเสื้อสีทองเมื่อทรงกายได้ ขณะจะอาละวาดด้วยโทสะ พอกวาดตามองมา น่ากลัวเห็นชัดว่าผู้ผลักมันเป็นใครแล้ว ลนลานปราดเข้าหา กระชากแขนของชายกลางคนร่างสูงใหญ่ให้กลับไปอีก

ชายกลางคนเจ็บปวดจนแยกเขี้ยวยิงฟัน ที่แท้ชายชราร่างผอมที่สวมเสื้อยาวสีทองก็คือทิชิ้วเซียนอ๊วง (ค่างเทพยดามือเหล็ก) โฮ้วลิ้ม อันมีชื่อเสียงอยู่ในดินแดนกังโซว จี๊ดกังไม่น้อย มันในยามกระวนกระวาย ถึงกับใช้หลักวิชาเอ็งเขี้ยวกง (พลัง

แรงเล็บเหยี่ยว) อันมีชื่อเสียงของมัน ชายกลางคนไหนเลยจะทนทานได้

โฮ้วลิ้มไม่แยแสสีหน้าชายกลางคนจะบิดเบี้ยวจนปั้นยากปานใด รีบปราดไปเบื้องหน้าม้อบุ่นคี้ คารวะจรดพื้นแล้วแย้มยิ้มทักทาย

"ที่แท้คือม้อตั้วโกวเนี้ย เล่าเจ็กเจ่กมิทันเห็นท่าน อย่าได้มีโทสะเลย"

ม้อบุ่นคี้เบะปากกล่าว

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจโฮ้วซี่เจ็กจำข้าพเจ้าไม่ได้เสียอีก เฮอะ เฮอะ ผู้กล้าหาญท่านนั้นมีมือเท้าหมดจดไม่น้อย ข้าพเจ้ากลับต้องการขอรับทราบฝีมือมันด"

ชายกลางคนหน้าแดงฉานได้ยินคำตอบโต้ของทั้งสองแล้ว ทราบทันทีว่าตรุณที่มันด่าเป็นเอียเท้าชั่วร้ายคือผู้ใด ใบหน้าที่ความจริงแดงฉานกลับกลายเป็นคล้ำลงดั่งตับสุกร เมื่อได้ยินคำท้าทายของม้อบุ่นคี้ จำต้องมารยาเป็นมิได้ยิน ต่อให้มันพอมีชื่อเสียงอยู่ในวงพวกนักเลงเล็กน้อย แต่อย่างไรยังคงไม่กล้าบังอาจไปประลองกับธิดาของม้อตั้วไท้เอี๊ยได้

นิ่วบุ้นต้องลอบหัวร่อที่ท่าตอนต้นยโส ตอนหลังประจบของพวกมันยิ่งนัก แต่ในรอยยิ้มนี้ ยังมีความลึกซึ้งที่ผู้คนไม่อาจหยั่งคำนวณ

"ท่านมาได้ประเสริฐเลิศสุดจริง ๆ ประเสริฐจริง ๆ..."

ตอนทิชิ้วเซียนอ๊วงหัวร่อ นับว่าสะกิดให้ผู้คนเห็นมันเป็นค่างชราตัวหนึ่งจริง ๆ เพียงแต่ว่า ประกายตาที่คมกล้าและขมับที่สูงเด่น ยืนยันว่ามันเป็นยอดฝีมืออันดับสูงดังนั้น ผู้คนนอกจากลอบหัวร่อเค้าที่คล้ายลิงค่างของมันแล้ว ยังคงมิกล้าดูแคลนมัน

"พวกท่านมาจากหนทางไกล เล่าเจ็กเจ่กอย่างไรก็ต้องเชิญท่านดื่มกินให้เป็นที่สำราญสักมื้อ วันนี้พอดีเรา..."

มันกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่ม้อบุ่นคี้โบกมือสอดคำ

"โฮ้วซี่เจ็กยังกลืนกินลงคอได้ ? น่ากลัวมิทันอิ่มหนำ ต้องถูกไม้ตีสุนัขกระหน่ำเสียก่อนดอก"

นางแย้มยิ้มแล้วแสร้งจูงมือนิ่วบุ้นเดินออกไปพลางกล่าว

"พวกเรายังคงไปกันเถิด"

"โกวเนี้ย ท่านอย่าได้ล้อเล่นกับเราอีกเลย วันนี้มีเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่เกิดขึ้นจริง ๆ ความจริงเราใช้ม้าเร็วรุดไปเรียนต่อบิดาของท่านที่ฮั่งจิวแล้ว แต่จวบจนวันนี้ก็ไม่ได้ข่าวคราวใด เรากำลังกระวนกระวายแทบตาย พอดีพบกับโกวเนี้ยท่าน นับว่าประเสริฐเลิศสุดแล้ว"

ทิชิ้วเซียนอ๊วงแย้มยิ้มกล่าวพลางผายมือเป็นที่เชื้อเชิญให้ม้อบุ่นคี้เข้าไป ม้อบุ่นคี้

กลับปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวเสียงหนัก ๆ

"โอ้วซี่เจ็ก ท่านไฉนไปตอแยพรรคกระยาจกแล้ว ? เตียเตียมิใช่เตือนท่านตั้งแต่แรก อย่าได้หาเรื่องกับพวกตัวประหลาดพรรคนี้ บอกตามความสัตย์จริง พวกพรรคนี้แทรกซึมทั่วทุกขุมขนในบู๊ลิ้ม ตอแยแล้วนับเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายชิงชังยิ่ง"

ถ้อยคำและน้ำเสียงของนางครานี้ ถึงกับเป็นจริงเป็นจังสมเหตุผลอยู่ ทิชิ้ว-เซียนอ๊วงจึงถอนใจขาวกล่าว

"เล่าแล้วเรื่องยืดยาวยิ่ง เข้าไปก่อนค่อยว่ากล่าวเถิด หรือเรามิทราบพรรคกระยาจกน่าเบื่อหน่ายชิงชัง"

ทั้งหลายคนเดินเข้าไปในถนนสายนี้ ในจำนวนมีแต่นิ่วบุ้นปลอดโปร่งแจ่มใสเพียงผู้เดียว ทอดน่องช้า ๆ ดั่งเที่ยวชมสินค้าก็ปาน เมื่อกวาดตามองไปรอบข้างจึงทราบ เรื่องสำคัญที่ทิชิ้วเซียนอ๊วงกล่าว มิใช่เป็นคำแสร้งปั้นให้ตื่นเต้น คำนวณตามเหตุการณ์ของสองฟากข้างถนนสายนี้ 'เรื่องใหญ่อันสำคัญ' คล้ายยังไม่เพียงพอจะมาเปรียบเทียบได้

ที่แท้ถนนซึ่งยาวประมาณยี่สิบกว่าวาสายนี้ สองฟากข้างล้วนแล้วเป็นเหลาสุราร้านอาหาร คิดว่าคงเป็นถนนชุมนุมร้านอาหารของเมือง และตอนนี้ เหลาสุราร้านอาหารสองฟากข้างที่อย่างน้อยต้องมีกว่าสามสี่สิบร้าน มิว่าชั้นบนชั้นล่าง ทางนอกทางใน ถึงกับมีคนนั่งอยู่แออัดคับคั่ง และจากที่ประสบมาเมื่อครู่ นิ่วบุ้นพอจะคำนวณได้ ผู้ที่นั่งอยู่ในเหลาสุราร้านอาหารทั้งสามสี่สิบร้าน ย่อมต้องเป็นบริวารของเล่งจ๊วมอเกา หรือไม่ก็เป็นผู้ช่วยที่พวกมันเชื้อเชิญมา

ประหลาดที่ว่า เหลาสุราร้านอาหารทั้งสามสี่สิบร้าน แม้มีชนชาวบู๊ลิ้มนั่งกันจนแออัดคับคั่ง ความจริงสมควรมีเสียงอึกทึกกึกก้องจึงถูก แต่ทว่า ในเหลาสุราร้านอาหารกลับไม่มีสภาพเช่นนั้น มาตรแม้นยังมีเสียงสนทนาแว่วออกมา แต่นั่นต้องมิใช่เป็นเสียงหัวร่อต่อกระซิกเด็ดขาด

นิ่วบุ้นกวาดตามองไปมา มาตรว่าใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มเล็กน้อย แต่สังเกตจากประกายตา ดูออกว่าบุรุษที่ลึกลับผู้นี้ กำลังครุ่นคิดถึงเรื่องสำคัญใด

แทบแต่ละสามก้าว เป็นต้องมีชายฉกรรจ์ชุดสีทองยืนอยู่ผู้หนึ่ง เมื่อเห็นพวกทิชิ้วเซียนอ๊วงผ่านไปต่างน้อมกายคารวะให้

ทิชิ้วเซียนอ๊วงเดินเคียงข้างกายม้อบุ่นคี้ ตรงไปยังเหลาสุราโอ่อ่าภาคภูมิที่สุดของถนนสายนี้ ม้อบุ่นคี้ก็ย่อมดูออกว่าเป็นสภาพที่ผิดปกติ กระทั่งยังยุ่งยากยิ่งกว่าที่นางเคยคาดหมายเสียอีก ตอนนี้นางก็สำรวมทีท่าไว้แล้ว กลับกลายเป็นเคร่งขรึมภาคภูมิ

เพิ่งเดินถึงปากบันไดเหลาสุรา สุดปลายของถนนมีความเคลื่อนไหวขึ้นอีกครั้ง ทั้งปวงเหลียวมองไป เห็นมีอีกสิบกว่าคนเดินเข้ามา มองแต่ไกล เพียงดูออกว่าขบวนนี้ล้วนครองจีวรหลวมกว้าง ศีรษะล้านเลี่ยนเป็นประกาย... ถึงกับเป็นหลวงจีนทั้งสิ้น

ทิชิ้วเซียนอ๊วงหน้าบิดเบี้ยวปั้นยาก เห็นเหล่าหลวงจีนเมื่อเข้ามาในถนนแล้วหยุดเท้าไว้ มีหัวหน้าเพียงสามรูปก้าวอาด ๆ เข้ามา อื่น ๆ ยังคงยืนรออยู่ที่เดิม

นิ่วบุ้นที่มีทีท่าคล้ายไม่สนใจ แต่ความจริงกลับสังเกตจนจดจ่อ เห็นหลวงจีนสามรูปที่มา มาตรว่าล้วนผ่ายผอม แต่ฝีเท้าหนักแน่นดังราชสีห์เยื้องย่าง มองปราดเดียวก็ทราบว่าต้องมีความเป็นมายิ่งใหญ่

ม้อบุ่นคี้ก็มีสีหน้าแตกตื่นสงสัย ก้าวปราดไปยืนข้างกายนิ่วบุ้น พิทักษ์ 'นักศึกษาต่อนแอ' ของนางจนเข้มแข็ง ตอนนั้น มีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณกึกก้องกังวานจนสะท้านแก้วหูดังขึ้น

หลวงจีนรูปที่เดินนำหน้ามีวัยสูงกว่าเจ็ดสิบปีแล้ว ใบหน้าเหี่ยวแห้งเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก คิ้วยาวห้อยลงคลุมหนังตา คล้ายดั่งชราจนใกล้จะถูกฝัง แต่เสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณพอดังก็ลืมตาขึ้น นิ่วบุ้นรู้สึก หลวงจีนชราผอมแห้งรูปนี้พลันมีสีหน้าเปล่งปลั่งแจ่มใสขึ้นชั่ววูบ แสดงว่าพลังภายในบรรลุจุดสุดยอดแล้ว ตอนนั้น เห็นท่านประนมมือกล่าวเสียงกังวาน

"อาตมาบู๊กอี๊ด มาจากซงซัว นับเป็นอาคันตุกะที่บุกรุกโดยอุกอาจจริง ๆ แต่พฤติการณ์นี้ของประสกโฮ้วลิ้ม เกี่ยวพันถึงบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน สำนักเสียวลิ้มมีเกียรติได้เป็นส่วนหนึ่งของบู๊ลิ้ม คิดว่าประสกโฮ้วลิ้มคงไม่กีดกันอาตมาจนห่างไกลกระมัง ?"

คำบู๊กอี๊ดแห่งซงซัวพอเปล่งมา ทิชิ้วเซียนอ๊วงกับชายกลางคนอีกสามคนต่างหน้าเปลี่ยนสีทันที ส่วนนิ่วบุ้นเพ่งพิจารณาดูหลวงจีนชราที่มาจากเสียวลิ้มขี่แน่วนิ่ง ได้ยินทิชิ้วเซียนอ๊วงหัวร่อฮาฮากล่าว

"ข้าพเจ้าโฮ้วลิ้ม เลื่อมใสเกียรติภูมิของหลวงจีนเทพยดาแห่งเสียวลิ้มมานานแล้ว แต่ข้าพเจ้าเข้าใจ หลวงจีนเทพยดาทั้งหลายท่านต่างปลงต่อเรื่องโลกียวิสัยตกมิต้องการถ่อมตัวลงเกลือกกลั้วให้เป็นราคี ดังนั้นจึงมิกล้าไปรบกวน ในเมื่อวันนี้

พากันมาแล้ว นับเป็นที่ข้าพเจ้าต้องปีติยินดียิ่งนัก”

มาตรว่ากล่าวด้วยสีหน้าแย้มยิ้ม แต่เสียงยังคงฟังออกว่าฝืนกล่าว บั๊กอี๊ด-เซี่ยงหยินพริ้มตาลงอีกครา ประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบา ๆ มิไปแยแสสนใจคารมอันแหลมคมของโฮ้วลิ้ม พาอีกสองรูปที่ติดตามหลังเดินตรงเข้าไปในเหลาสุรา

ม้อบุ่นคี้ยิ่งตื่นเต้นสงสัย นางไม่เข้าใจ ทิชิ้วเซียนอ๊วงตอแยเรื่องราวใดกันแน่ ? ถึงกับก่อกวนให้สำนักเสียวลิ้มยี่ที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในวงพวกนักเลงมาสิบกว่าปี พลอยต้องเคลื่อนไหว และคำนวณตามเหตุการณ์ที่เห็นในตอนนี้ บิดานางต้องไม่ทราบเรื่องราวเป็นทิชิ้วเซียนอ๊วงก่อกวนขึ้นเองเท่านั้น

นางอดมิได้ต้องใช้สายตาตำหนิเหลือบมองโฮ้วลิ้มแวาบหนึ่ง ทุกผู้คนต่างทราบมาตรว่าในสิบกว่าปีนี้ เล่งจิ๊วม้อเกาจะชิงได้ตำแหน่งจอมบงการของบู๊ลิ้ม แต่นั่นเพียงหมายถึงชนชาวนักเลงธรรมดาเท่านั้น สำหรับค่ายสำนักที่มีรากฐานหนักแน่นมั่นคงในบู๊ลิ้ม อาทิเสียวลิ้ม บู๊ติ้ง คุนลุ้นเหล่านั้น เล่งจิ๊วม้อเกามิกล้าไปแตะต้องตอแยโดยวู่วาม และบรรดาเจี้ยงเล่าของสำนักเหล่านั้น ส่วนมากก็ไม่ถามไถ่เรื่องราวโลกียวิสัย ศิษย์ของสำนักที่ออกประกอบวีรกรรม ก็ไม่เกี่ยวข้องสนใจเรื่องของเล่งจิ๊ว-ม้อเกา นี่ย่อมเนื่องเพราะเล่งจิ๊วม้อเกามีความคิดสุขุมลึกซึ้ง แบกยี่ห้อประกอบวีรกรรมอันองอาจเปิดเผย ยิ่งหลายปีนี้ ม้อเกามีความระมัดระวังกว่าเดิม กรรมชั่วที่ไม่อาจเปิดเผยให้ผู้คนทราบที่เคยกระทำในกาลก่อน ๆ พยายามลดทอนให้น้อยลง จุดประสงค์เพื่อไม่ต้องการกระตุ้นให้สำนักใหญ่ทั้งหลายเกิดริษยาชิงชัง ทำลายรากฐานที่มันเพียรสร้างด้วยความลำบากยากเข็ญจนย่อยยับไป

ที่ม้อบุ่นคี้ได้เห็นในตอนนี้ มีพรรคกระยาจก กับสำนักเสียวลิ้มยี่แล้ว ส่วนผู้นั่งอยู่บนเหลาที่นางยังไม่เห็น มิทราบยังเป็นพวกเหล่าใดอีก นางจึงต้องลอบตำหนิทิชิ้วเซียนอ๊วง ไฉนตอแยเรื่องราวยุ่งยากให้กับบิดานางจนใหญ่หลวงปานนี้

ทิชิ้วเซียนอ๊วงเองก็มีสีหน้าหม่นหมองกังวล ถอนใจเดินนำขึ้นไปในเหลา ม้อบุ่นคี้ฉุดมือนิ่วบุ้นตามไป นิ่วบุ้นรู้สึกฝ่ามือของนางเปียกชุ่ม จึงต้องลอบหัวร่อด้วยความขบขัน

ที่ผิดคาดหมายของม้อบุ่นคี้คือ ในโต๊ะสิบกว่าตัวของชั้นบน มีผู้นั่งประปรายเพียงยี่สิบกว่าคนเท่านั้น คนร่างอ้วนผู้หนึ่งซึ่งนั่งอยู่ใกล้บันได พอเห็นทิชิ้วเซียนอ๊วงขึ้นมา ถึงกับตบโต๊ะดังสนั่นหวั่นไหว แผดเสียงก้องดั่งฟ้าร้อง

“วางก้ามเขื่องโขใหญ่โตมาก ปล่อยให้เรางุ่ยอ้วนนั่งรอเป็นเวลาร่วมชั่วยามแล้ว”

ทิชิ้วเซียนอ๊วงถลึงตากลมกว้าง มีทีท่าคล้ายจะอาละวาดแต่ยังคงข่มกลั้นไว้ ทารวะไปรอบข้างแล้วฝืนยิ้มกล่าวเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้าเหลวไหลไร้มารยาท จึงอุกอาจให้ผู้อาวุโสบู๊ลิ้มทั้งหลายรอคอยเป็นเวลาเนิ่นนาน โปรดได้อโหสิด้วย"

ม้อบุ่นคี้ขมวดคิ้วอีกครา นางทราบ โฮ้วซี่เจ็กผู้นี้ปกติมีนิสัยร้อนวู่วามดั่งดินระเบิด วันนี้กลับประหลาดที่สามารถข่มกลั้นโทสะไว้ได้ ที่นางยิ่งประหลาดสงสัยคือ โฮ้วซี่เจ็กไม่เพียงมีวิชาฝีมือยอดเยี่ยมเท่านั้น ยังเป็นมือดีที่เตียเตียนางเห็นความสำคัญ พึ่งพาอาศัยอย่างใหญ่หลวง ทิเคี้ยซิ่งเปียงตุ่ยที่มีนามกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม ความจริง เป็นโฮ้วซี่เจ็กควบคุมบังคับ กล่าวได้ว่า เป็นบุคคลที่มีน้ำหนักเพียงพอจะสั่นสะเทือนบู๊ลิ้มให้โยกคลอนได้แล้ว วันนี้ไฉนจึงมีคนกล้าหยามท่านอย่างอุกอาจสามหาวถึงปานนี้

นางอดมิได้ต้องเหลือบมองคนร่างอ้วนอีกหลายครั้ง นางมิรู้จักมัน จึงเบือนสายตามองต่อไป เห็นยี่สิบกว่าคนบนเหลา เมื่อเห็นทิชิ้วเซียนอ๊วงขึ้นมา มีบ้างย่อตัวเล็กน้อย มีบ้างนั่งประสานมือ ยังมีอีกหลายคนถึงกับมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวคล้ายดั่งมิได้แยแสตี๋ตี่ร่วมสาบานของจอมบงการบู๊ลิ้ม ที่ถูกยกเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในดินแดนกังโซว จิ๊ดกัง และเป็นตี๋ตี่ของเจ้าสำนักเอ็งเขี้ยวผ่ายแห่งดินแดนไฮ้วน้ำเป็นผู้ควบคุมบังคับกองม้าทิเคี้ยซิ่งเปียงตุ่ยอันลือลั่นในสายตาก็ปาน

สภาพเช่นนี้ ออกจะผิดธรรมดาเกินไป ม้อบุ่นคี้จึงฉุกใจคำนึง

'หรือพวกประดานี้ล้วนแล้วเป็นยอดคนของค่ายสำนักใหญ่ ?'

นางเพ่งพิจารณาอีกครั้ง พวกประดานี้แม้มีสูงต่ำอ้วนผอมผิดแปลกกัน แต่ทุกผู้คนมีเอกลักษณ์ที่ตรงกันอยู่ประการหนึ่ง คือดวงตาล้วนมีประกายคมกล้าดั่งสายฟ้า

นางอดบังเกิดความแตกตื่นสงสัยมิได้ ควรทราบว่า นางมีวัยเยาว์เจ้าอารมณ์และยังถือดีในพลังฝีมือที่สูงส่งจนผยองลำพอง กลับไม่กลัวพวกประดานี้ แต่เป็นประหลาดใจทิชิ้วเซียนอ๊วงที่ปกติหนักแน่นเยือกเย็นจนสุขุม ไฉนมาตอแยยอดคนจำนวนมากหลายก่อนที่ได้รับการเห็นพ้องจากเตียเตียนางได้

นางกลับมิทราบ ในใจของทิชิ้วเซียนอ๊วงก็คับแค้นจนบอกมิถูกอยู่แล้ว

ทิชิ้วเซียนอ๊วงฝืนยิ้มเล็กน้อย ผายมือไปที่ม้อบุ่นคี้พลางแนะนำ

"ผู้นี้คือธิดาโทนของม้อตั๋วกอข้าพเจ้า วันนี้พอดีมาสมทบในที่นี้"

ม้อบุ่นคี้รู้สึก สายตาแววาวับหลายสิบคู่มองมาที่นางเป็นจุดเดียวกันทันที

แต่นางยังคงนั่งเชิดหน้าตัวตรง ทีท่าเยือกเย็นเป็นธรรมดา นิ่วบุ้นที่นั่งอยู่ด้านข้างต้องลอบผงกศีรษะ คล้ายดั่งชื่นชมไม่น้อย

ยี่สิบกว่าคนบนเหลามีความประหลาดยิ่งนัก หาได้นั่งรวมอยู่ที่โต๊ะเดียวกันไม่ บางโต๊ะมีสี่ห้าคน บางโต๊ะมีเพียงสองสามคน โดยทิ้งให้ว่างไว้อีกหลายโต๊ะ ทิชิ้วเซียนอ๊วงทรุดกายนั่งที่โต๊ะเจ้าภาพซึ่งอยู่ตรงกับปากบันได และก็เป็นโต๊ะข้างเคียงกับงุ่ยอ้วนที่เมื่อครู่ตบโต๊ะด่า

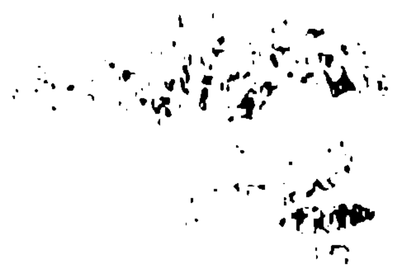

สืบสาวทีละสาย

นิ่วบุ้นในที่นี้คล้ายดั่งเป็นคนผิดแปลกไป เนื่องจากทีท่านอบน้อมนุ่มนวล และยังไม่สูงใหญ่เกินไป แต่บุคลิกที่สง่าหล่อเหลา กลับสะดุดตาให้ผู้คนเบนมาสนใจ แต่นิ่วบุ้นแย้มยิ้มโดยมิส่งเสียงกระไร ทรุดกายนั่งตามโฮ้วลิ้มในโต๊ะเจ้าภาพ

ทิชิ้วเซียนอ๊วงโฮ้วลิ้มกระแอมหลายครั้ง คล้ายดั่งคิดจะกระตุ้นให้ผู้คนสนใจมัน จากนั้น ลุกขึ้นคารวะไปรอบข้าง ฝืนหัวร่อกล่าว

"ผู้น้องแม้พอมีชื่อเสียงอยู่ในบู๊ลิ้มเล็กน้อย แต่ผู้น้องก็สำนึกตัว ทราบว่าอาศัยยี่ห้อของข้าพเจ้า ไม่อาจกระตุ้นให้ผู้กล้าหาญทั้งหลาย..."

ถึงตอนนี้ พลันได้ยินคนอ้วนแซ่งุ่ยแค่นเสียงขึ้น

"ถูกที่สุด ไม่ผิดแม้แต่น้อย !"

โฮ้วลิ้มกลับแสร้งคล้ายมิได้ยินก็ปาน ยังคงกล่าวสืบไป

"โดยเฉพาะบ๊กอี๊ดเซี่ยงหยินแห่งเสียวลิ้มยี่ เซ็งฮวงเกี่ยมจู๋ไต้เฮี้ยบแห่งบู๊ตึง เจี้ยงเล่าหลายท่านของพรรคกระยาจก พร้อมทั้งผู้อาวุโสที่สำรวมอยู่ในดินแดนสุขสงบอีกหลาย ท่านผู้ตรวจการใหญ่ของสามสิบหกน่านน้ำในอดีตคือ ฮ้วยงั่งกิมเตียว (อินทรีทองตาไฟ) เซียวยี่เอี๊ย ซึ่งล้วนเป็นผู้อาวุโสมีเกียรติภูมิสูงส่งในบู๊ลิ้ม..."

งุ่ยอ้วนผู้นั้นแค่นเสียงเย็นชาด้วยความไม่พอใจอีกครั้ง กระแทกถ้วยชาในมือลงกับโต๊ะดังสนั่น ที่แท้ทิชิ้วเซียนอ๊วงขุ่นเคืองมันที่ไม่มีมารยาท จึงแสร้งไม่เอ่ยนามของมัน

โฮ้วลิ้มเหลือบมองแวบหนึ่ง กล่าวสืบต่อไป

"แต่ก็ทราบ ท่านทั้งหลายให้เกียรติมาด้วยเรื่องรายนั้น เพียงแต่ว่า เรื่องรายนั้นสำคัญเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะตัดสินใจได้"

หยุดเล็กน้อย งุ่ยอ้วนผู้นั้นตบโต๊ะดังฉาดใหญ่อีกครา ร้องเสียงกึกก้อง

"หากวานรเฒ่าท่านตัดสินใจไม่ได้ จะมีผู้ใดเสนอหน้ามาตัดสินแทน ?"

ทิชิ้วเซียนอ๊วงหน้าแปรเปลี่ยนด้วยโทสะ ขณะจะอาละวาด พลันได้ยินเสียงหัวร่อแหลมเล็กดังขึ้นที่ปากบันไดแล้วกล่าว

"งุ่ยอ้วนมาแสดงอำนาจใดในที่นี้อีก ? วานรเฒ่าไม่มีอำนาจตัดสินใจ มิใช่ว่าท่านไม่ทราบเมื่อใด"

เสียงแม้แหลมเล็กแต่เสียดหูผู้คนจนสะท้าน งุ่ยอ้วนผู้นั้นพลันผุดลุกขึ้นถลึงตาจนประกายแวววาวด้วยโทสะ คำรามเสียงก้อง

"เป็นผู้ใดกล้าเรียกเรางุ่ยพั่งจื้อ (อ้วนแซ่งุ่ย) เรางุ่ยอ้วนกลับต้องการดูว่าท่านแปลงมาจากตัวใด ?"

ม้อาบุ่นคี้กับนิ่วบุ้นต่างแย้มยิ้มให้กันเล็กน้อย คำนึงในใจ

'งุ่ยอ้วนเรียกตัวเองเป็นงุ่ยพั่งจื้ออยู่ทุกถ้อยคำ แต่กลับไม่ยอมให้ผู้อื่นเรียกมันเป็นงุ่ยพั่งจื้อ' ทั้งสองจึงขบขันยิ่งนัก ตอนนั้น เห็นมีคนเดินช้า ๆ ขึ้นมาผู้หนึ่งแย้มยิ้มกล่าว

"ไฮ้ ! แย่แน่แล้ว งุ่ยไต้เฮี้ยบของพวกเรามีโทสะอีกแล้ว กระดูกเก่าจนกร่อนของเรา ไม่อาจทนทานลักเอี๊ยงชิ้ว (หัตถ์หกสุริยัน) ของงุ่ยไต้เฮี้ยบได้ มา มา มา งุ่ยไต้เฮี้ยบ ต้องการให้เราเฒ่ากระดูกกร่อนขอขมาท่านหรือไม่ ?"

กล่าวแล้วเดินตรงเข้าไปหางุ่ยพั่งจื้อด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

คนผู้นี้พอขึ้นบันไดมา ผู้คนบนเหลาต่างหันไปซุบซิบต่อกัน งุ่ยพั่งจื้อแม้ยังคงขุ่นเคืองจนหายใจกระหืดกระหอบ แต่กลับทรุดกายนั่งแล้วกล่าว

"เราเข้าใจเป็นผู้ใด ที่แท้ขอทานเฒ่าท่านนี่เอง"

นิ่วบุ้นเหลือบมองไป เห็นคนผู้หนึ่งผอมแห้งราวลำไม้ไผ่ อาภรณ์ที่สวมก็คร่ำคร่าปุปะแต่ซักไว้สะอาดอย่างยิ่ง ผิวขาวละเอียดดั่งทารก ยามยิ้มมาตรว่าหางตามีรอยย่นเป็นตีนกา แต่มองในปราดแรก เปลือกนอกกลับคล้ายมีวัยประมาณสี่สิบปีเท่านั้น

ขอทานเฒ่าหัวร่อฮาฮาอีกครา ถามงุ่ยพั่งจื้อว่า

"งุ่ยไต้เฮี้ยบ วาจาสัตย์ซื่อของเราเฒ่ากระดูกกร่อนย่อมขัดหู เชื่อฟังหรือไม่

แล้วแต่ท่าน ท่านที่มีวัยสูงปูนนี้และยังอ้วนปานนี้ ยังคงอย่ามีโทสะจะประเสริฐสุด มิเช่นนั้น เป็นลมไปมิใช่ล้อเล่นกันได้”

ขอทานเฒ่าทั้งเย้ยหยันทั้งเหน็บแนม แต่งุ่ยพั่งจื้อที่ผยองลำพองจนโอหัง กลับยังคงนั่งตัวตรงอยู่เสมอมา ใบหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวซีดขาว ตอนนี้ผุดลุกขึ้นส่งเสียงดัง ๆ

“เล่งฮวยจื้อ (ขอทานแซ่เล่ง) เรางุ่ยพั่งจื้อค้างน้ำใจท่าน ไม่มีปัญญาหาเรื่องกับท่าน แต่ท่านอย่าได้ตอแยจนเรามีโทสะ มิเช่นนั้น บรรดาลูกศิษย์หลานศิษย์ของท่านก็ต้องเคราะห์ร้ายแล้ว”

เล่งฮวยจื้อหัวร่อฮาฮา กล่าว

“ไม่ตอแยท่าน ไม่ตอแยท่าน”

โดยมิแยแสสนใจต่อทิชิ้วเซียนอ๊วงที่ผุดลุกขึ้นคารวะให้ กลับเดินตรงไปยังโต๊ะพวกพรรคกระยาจก บรรดากระยาจกชราที่มีทีท่ามีศักดิ์ศรีสูงส่งในพรรคหลายคนนั้น ตอนนี้ต่างผุดลุกขึ้นน้อมกายคารวะให้

ทิชิ้วเซียนอ๊วงถอนหายใจยาว ทรุดกายนั่งลงอีกครั้ง ม้อบุ่นคี้กระตุกแขนเสื้อมันเบา ๆ พลางกระซิบถาม

“ผู้นั้นก็คือเคี่ยงซิ้ง (เทพเจ้ายากไร้) เล่งเล้ง ที่เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนถูกยกเป็นบุคคลตอแยยากเย็นที่สุด ส่วนร่างอ้วนนั้นคิดว่าคงเป็นซิ่งอุย (องคุลีมานศักดิ์สิทธิ์) งุ่ยเล้งฮวง หนึ่งในห้าผู้เฒ่าคุนลุ้นแล้ว ? โฮ้วซี่เจ็ก ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ รวมทั้งหลวงจีนเฒ่าเสียวลิ้มกับเซียวเล่าเตียว (อินทรีเฒ่าแซเตียว) และจูแป๊ะอู้ พวกเหล่านี้ต่างมิได้เกี่ยวข้องกับท่านเลยแม้สักน้อยนิด ไฉนท่านผู้เฒ่าถึงกับไประดมพวกมันมาจนหมดสิ้นได้ ?”

ทิชิ้วเซียนอ๊วงได้แต่ส่ายหน้าถอนหายใจ พึมพำคำ “นับว่าเราเคราะห์ร้าย” อยู่ฝ่ายเดียวเท่านั้น... ความจริงมันก็เคราะห์ร้ายจริงดั่งว่า เนื่องเพราะพวกเหล่านี้มิเคยย่างกรายเข้าสู่บู๊ลิ้มนานปีแล้ว วันนี้ถึงกับพากันดั้นด้นมาที่นี่ ย่อมมิใช่มาเพราะมัน เพียงแต่ว่ามันเป็นเป้าแรกที่ต้องรับหน้าเท่านั้น

ชั่วครู่ ยกอาหารจานแรกขึ้นมา มีบ้างดื่มกินเป็นโกลาหล ดุจดั่งไม่มีผู้คนง่ายตามองก็ปาน แต่มีบ้างกระทั่งตะเกียบยังมิยอมแตะต้อง ม้อบุ่นคี้ต้องคำนึงด้วยความสงสัยอีกครา

‘นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? โฮ้วซี่เจ็กบอกเป็นครึ่งวัน ยังมิได้บ่งบอกความนัยมาเลย พวกเหล่านี้ก็ไม่มีทีท่ารุ่มร้อน และไม่ส่งเสียงอีกด้วย ?’

มาตรว่านางกระวนกระวาย แต่เมื่อเห็นสีหน้าโฮ้วลิ้มก็มิอาจสืบถามได้ จำต้องอัดไว้ในใจ ย่อมดื่มกินไม่ลงเช่นกัน

อาหารทยอยมาไม่ขาดสาย ล้วนเป็นอาหารโอชาที่มีมากมาย พร้อมกับเวลาที่ผ่าน สีหน้าทิชิ้วเซียนอ๊วงยิ่งนานยิ่งกระวนกระวาย คิดว่ากำลังรอคอยผู้ใดเป็นแน่

นิ่วบุ้นยังคงแย้มยิ้มตั้งเดิม ดื่มกินอย่างเยือกเย็น จวบจนถึงรายการของหวาน จึงทรงกายเดินไปที่ริมหน้าต่าง เหม่อมองดูดวงดาวแพรวพรายบนท้องฟ้า สูดลมหายใจลึก ๆ หลายครา

พลันมีอีกผู้หนึ่งผุดลุกขึ้น เดินมาที่ริมหน้าต่างเช่นกัน ล้วงของออกจากอกเสื้อเป่าไปสองครั้ง เสียงแหลมเล็กกังวานยิ่ง

เสียงหวีดเพิ่งขาดหาย ในเพลาสุราสองร้านที่อยู่ฝั่งตรงข้าม พลันมีชายฉกรรจ์จำนวนหลายร้อยวิ่งปรากฏออกมาออกันอยู่ในกลางถนน ล้วนแล้วสวมอาภรณ์รัดกุมสีดำ ที่ไหล่มีต้ามตาเโผล่เล็กน้อย

ผู้เป่าหวีดเรียกชุมนุม เป็นชายฉกรรจ์นิกายินต่ำสัน หน้าสี่เหลี่ยมปากกว้าง คิ้วหนาตาโต เป็นรูปลักษณะเที่ยมทหาญยิ่ง ยืนตระหง่านบนหน้าต่าง ส่งเสียงก้องกังวานต่อชายฉกรรจ์หลายร้อยที่เบื้องล่าง

"ที่นี้ไม่ต้องใช้ถึงพวกท่านแล้ว น้องพี่ทั้งหลายยังคงแบ่งเป็นเจ็ดหมู่ ฝ่าราตรีกลับไปในคืนนี้ก็แล้วกัน"

ชายฉกรรจ์เบื้องล่างส่งเสียงรับคำดังกระหึ่ม หันกายมุ่งหน้าสู่ทางใต้ไปโดยรวดเร็ว

นิ่วบุ้นยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว พลันรู้สึกมีร่างอบอุ่นนุ่มนิ่มกระแซะเข้าใกล้ มิต้องเหลียวมองก็ทราบเป็นม้อบุ่นคี้ เนื่องเพราะจำกลิ่นหอมที่ระเหยจากร่างนางได้

ม้อบุ่นคี้ชี้เงาหลังบรรดาชายฉกรรจ์ที่วิ่งไปพลางกระซิบ

"เหล่านั้นเป็นบริวารไขว้ตอหวย (สมาคมดาบไว) ของมูเขาไท้ฮั้งซัวในมณฑลซัวไซ ผู้นั้นน่ากลัวเป็นหนึ่งในสองธัมมะไท้ฮั้งซังหงีแล้ว ข้าพเจ้าเคยได้ยินเตียเตียบอก คิดจะเกลี้ยกล่อมไขว้ตอหวยไว้ในอำนาจของท่าน วันนี้เมื่อเห็นไขว้ตอหวยนับว่าพอมีความดีเด่นอยู่บ้างจริง ๆ มิน่าเล่า เตียเตียจึงกระวนกระวาย"

นิ่วบุ้นร้องอืมม์โดยไม่ทราบความหมาย ตอนนั้นชายชราหนวดเคราผมเผ้าขาวประปรายผู้หนึ่ง หันไปกระซิบกับบุรุษหนุ่มที่นั่งข้างกายสองคำ บุรุษหนุ่มผู้นั้นจึงผุดลุกขึ้นมาที่ริมหน้าต่าง ห่อปากกู่เสียงแหลมเล็กยาวนาน จนม้อบุ่นคี้แทบต้องยกมืออุดหู

เสียงกู่แหลมเล็กพอขาดหาย บนถนนมีชายฉกรรจ์เดินเรียงรายมาเป็นจำนวนร่วมร้อยอีกครา โดยไม่รอให้บุรุษหนุ่มกล่าววาจา ก็พากันฮือออกไปทางปลายถนน แต่เป็นเดินเกาะกลุ่มข้างสามข้างห้า ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยดุจดั่งไขว้ตอหวย

ม้อาบุ่นคี้ส่งเสียงแผ่วเบาอีกครั้ง

"ผู้นี้นั่งอยู่ข้างเซียวเล่าเตียว น่ากลัวเป็นบุคคลในเส้นทางน้ำ ปกติพวกมันมิใคร่ยอมขึ้นบก ครานี้มิทราบเพราะสาเหตุใด ถึงกับพลอยตะกายมาด้วย นับเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าสะสางไม่เข้าใจจริง ๆ"

ขณะนี้งาบุ้นจะตอบโต้ พลันเห็นเคี่ยงซิ้ง (เทพเจ้ายากไร้) เล่งเล้งขยับตัววูบเข้าได้มาถึงริมหน้าต่างอย่างพิสดาร ส่งเสียงตวาดดังกึกก้อง

"ทารกทั้งหลาย ผู้อื่นไปกันแล้ว พวกเจ้าก็ไปเถิด"

เสียงขาดคำ ในเหล่าสุราทางด้านตะวันตก มีกระบวนจกเดินทยอยออกมากลุ่มก้อนใหญ่ โดยมิทราบมีจำนวนมากน้อยเท่าใด ฉุด ๆ ลาก ๆ ผลัก ๆ ดึง ๆ ออกไปจากถนนสายนี้เช่นกัน

เมื่อพวกเหล่านี้ไป ถนนสายยาวจึงว่างไปกว่าครึ่ง ที่เหลืออยู่ คิดว่าคงเป็นบริวารของเล่งซิ้งม้อเกาเท่านั้น งาบุ้นเหลียวมองมาแย้มยิ้มให้ม้อาบุ่นคี้พลางกล่าว

"ข้าพเจ้าชมชอบดูเรื่องครึกครื้นเป็นที่สุด ค่ำนี้ข้าพเจ้ามีโชคอย่างยิ่งจริง ๆ ที่มีโอกาสได้เห็นการชุมนุมอันยิ่งใหญ่"

ม้อาบุ่นคี้สะบัดเสียงอย่างขุ่นเคือง

"ท่านยังกระหยิ่มยินดีได้ ? ผู้อื่นกระวนกระวายแทบตายแล้ว และยังสะสางไม่เข้าใจเป็นเรื่องราวใด เตียเตียก็ไม่มา โฮ้วซี่เจ็กก็อ้ำอึ้งดั่งคนปางตาย มิยอมบอกเรื่องราวใดทั้งสิ้น"

"คี้ม่วย ท่านเยี่ยงนี้เรียกว่าวิตกเกินกว่าเหตุ ลองคิดดู เกียรติภูมิของบิดาท่านในบู๊ลิ้มยุคนี้ ยังมีเรื่องราวใดไม่สามารถคลี่คลายได้ ท่านไยต้องกระวนกระวายไปด้วย ?"

เมื่อของหวานผ่านพ้น เป็นของคาวติดตามมาอีก สร้างความคับแค้นแก่หลวงจีนอาวุโสสูงทั้งสามของเสียวลิ้มยี่ยิ่งนัก เพราะบนโต๊ะมีแต่เนื้อ กุ้ง ปู ปลา ส่งกลิ่นหอมหวาน แต่กลับไม่อาจแตะต้องได้

แต่หลวงจีนปริยัติธรรมสูงส่งทั้งสามรูปต่างมิส่งเสียง ใบหน้าก็ไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด คล้ายดั่งนั่งวิปัสสนาอยู่ก็ปาน กับเรื่องราวทางภายนอก ไม่แยแสสนใจให้หวั่นไหวเลย

กาลเวลาผ่านไปในความเงียบงันจนทุรนทุราย บีบคั้นจิตใจผู้คนจนอึดอัดแทบไม่อาจระบายลมหายใจได้ นิ่วบุ้นเงยหน้ามองหมู่ดาวบนท้องฟ้า ทราบว่าเป็นเวลาใกล้เที่ยงคืนแล้ว

ทันใด งุ่ยเล้งฮวงที่อ้วนฉุราวสุกรตบโต๊ะฉาดใหญ่ คำรามเสียงก้อง

"เรางุ่ยพั่งจื้อทนทานความเงียบอันบัดซบเยี่ยงนี้มิได้ วานรน้อย เราถามท่านคำเดียว จงตอบกับเรามาโดยสัตย์ซื่อมิอาจโป้ปด"

ทิชิ้วเซียนอ๊วงแค่นเสียงเย็นชา

"อาศัยกระไร ?"

มันก็เป็นบุคคลมีชื่อในวงพวกนักเลง ไม่อาจถูกฉีกหน้าต่อยอดคนบู๊ลิ้มจำนวนมากหลายปานนี้ได้ ดังนั้น จึงตอบด้วยความหมายท้าทายมิหวาดหวั่น

งุ่ยเล้งฮวงมีโทสะเดือดดาลขึ้นจริงดั่งคาด ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านกล้ากล่าววาจาเยี่ยงนี้กับเรางุ่ยพั่งจื้อ ? ประเสริฐมาก เรากลับต้องการดูวานรตัวนี้บำเพ็ญภาวนามากี่ปีแล้ว"

วาจาพอขาดคำ ร่างอ้วนฉุพลันลอยขึ้นจากเก้าอี้ตรงเข้ามา โดยมิเห็นขยับตัวทำท่า นับเป็นความเร็วดุจดาวตกจากฟ้าจริง ๆ

ความจริงมันกับทิชิ้วเซียนอ๊วงนั่งใกล้กันอยู่แล้ว เพียงขยับตัวก็มาถึงข้างกายโฮ้วลิ้มได้ ตวัดมือตบฉาดเข้าใส่ไหล่ทิชิ้วเซียนอ๊วงโฮ้วลิ้มด้วยพลังหนักหน่วงน่าสะพรึงกลัว

ทิชิ้วเซียนอ๊วงรู้อยู่แต่แรกแล้วว่างุ่ยเล้งฮวงตึงมือ ตอนนี้เหลือบตามองไปเห็นฝ่ามือของมันกลายเป็นสีแดงฉาน ลักเอี๊ยงชิ้ว (หัตถ์หกสุริยัน) ของสำนักคุนลุ้นถูกยกย่องในบู๊ลิ้มมาหลายสิบปี จวบจนบัดนี้ บู๊ลิ้มตงง้วนยังไม่มีวิชาฝ่ามือใดสามารถทัดเทียมได้ หาใช่เพราะโชคช่วยไม่ โฮ้วชิ้วทราบ หากถูกฝ่ามือนี้สัมผัสตัวน้อยนิด ก็มีแต่ทางตายสายเดียวเท่านั้น

แต่ทิชิ้วเซียนอ๊วงคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี อื่น ๆ ยังมิต้องกล่าว เพียงแต่ประสบการณ์เรื่องต่อสู้ ก็มิใช่คนธรรมดาสามารถทัดเทียมได้ มือขวากดไปบนพื้นโต๊ะ ร่างพลิ้วถอยสามเชียะทันที

ตั้วลักเอ็งเยี้ยวชิ้ว (หัตถ์กรงเล็บเหยี่ยวทรงพลัง) ของมัน แม้ก็เป็นวิชาฝ่ามือที่กราดเกรี้ยวดุร้าย แต่ยังไม่กล้าปะทะกับลักเอ็งเยี้ยวชิ้วโดยหักโหมตรง ๆ จำเป็นต้องพลิ้วตัวหลบออกไปแล้วตวาดเสียงก้อง

"ผู้แซ่งุ่ย ที่นี้มิใช่สถานที่ลงมือต่อสู้กัน ท่านก็เป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้ม ไฉนจึง

ทำเพ็ญตนคล้ายคนอันธพาล พอเอ่ยปากก็แผดด่า ยื่นมือก็ทุบตี จะเป็นสภาพใด..."

ช่วงเวลาที่กล่าววาจานั้น มันได้เปลี่ยนท่าร่างไปถึงสามครั้ง จึงหลบหลีกสี่ฝ่ามือของงุ่ยเล้งฮวงพ้น

งุ่ยเล้งฮวงถูกวาจาแหลมคมของมันกระตุ้นโทสะจนเดือดดาลไม่อาจระงับแค่นเสียงพร้อมกับผลักสองฝ่ามือออกพร้อมกัน เสียงโครมดังเกรียวกราว ถ้วยชามและโต๊ะที่อยู่ด้านหลังโฮ้วลิ้ม ถูกกระแทกปลิวกระเด็นขึ้นจากที่

โฮ้วลิ้มถูกพลังฝ่ามืออันน่าตระหนกของมันขู่ขวัญจนงันไปแล้ว วาจาขาดหายไปกลางคัน ฝ่ามือยังมิทันสัมผัสร่าง พลังก็ได้พุ่งเข้าถึงตัวก่อน บันดาลให้มันรู้สึกไม่สบายอย่างยิ่ง คล้ายดั่งลมปราณจะขาดห้วงไปทันทีก็ปาน

จนบัดนี้มันจึงทราบ มันไม่มีทางต้านทานฝีมือผู้อื่นได้เด็ดขาด แต่มันตอนนี้อยู่ในที่แคบเล็ก และยังมีโต๊ะเก้าอี้เกลื่อนกลาด เมื่อถูกพลังฝ่ามือที่แผ่ในรัศมีหลายวาถูกคามกดดัน พลันรู้สึกไม่มีปัญญาหลบหลีกอย่างไรแล้ว

งุ่ยเล้งฮวงหัวร่อแค่น ๆ ขณะจะจู่โจมให้สุดแรงอีกครั้ง อย่างน้อยก็ฉีกหน้ามารเฒ่าให้อัปยศอดสูไปชั่วชาติ มิคาด ประกายสีแดงพลันวูบมา แทงเข้าใส่ซี้งโหงวฮวบที่กลางหลัง จึงตระหนกจนรีบเบี่ยงกายสะบัดร่าง กระชากพลังฝ่ามือกลับสุดแรง

ยิ่งคาดไม่ถึง ประกายกระบี่สีแดงรวดเร็วกว่าสายฟ้าคะนองฝนเสียอีก พริบตาที่จี้ออกมา ปลายกระบี่เคลื่อนสูงหลายนิ้ว กรีดเข้าใส่จุดแจเกยบนไหล่ของมัน ด้วยท่วงท่าและการจดจำจุดแม่นยำจนเลอเลิศพิสดาร ถึงกับขู่ขวัญมันจนใจสั่นสะท้านได้

มันสลับเท้าถลาร่างออกเป็นวงกว้าง แต่กระบี่นั้นกลับติดตามเข้ามาด้วยความเร็วทะลวงแทงเข้าใส่คอหอยของมัน ประกายกระบี่แดงฉานปานเปลวไฟขอนไชนัยน์ตามันจนลายพร่างพรายมิกล้าจับมอง

หลายกระบวนท่านี้ คล้ายดั่งวูบขึ้นในช่วงเวลาเพียงพริบตาเดียว มันไม่มีเวลาพอจะขบคิดหาวิธีต่อต้าน ต้องถลาเท้าถอยหลังไปอีกสองเชียะ มิคาด ด้านหลังถึงกับเป็นผนังห้องไม่อาจถดถอยได้อีกแล้ว แต่ประกายกระบี่กลับติดตามมาดุจเชื้อโรคเกาะกระดูก

งุ่ยเล้งฮวงอาศัยพลังฝีมือลักเอ็งเยี่ยวชี้วอันสูงส่ง สร้างเกียรติภูมิอยู่ในบู๊ลิ้มมาเนิ่นนานหลายสิบปี แม้ดูเปลือกนอกวัยไม่สูง ความจริงร่วมเจ็ดสิบแล้ว แต่โทสะยังคงรุ่มร้อนดั่งดินระเบิด

มันมีอันดับสองในห้าผู้เฒ่าคุนลุ้น พลังฝีมือก็สูงส่งจนน้อยครั้งนักที่จะเผชิญกับคู่มือ... แน่นอน นี่ก็เนื่องเพราะมันปกติมิใคร่ออกเกลือกกลั้วในวงพวกนักเลง...

ตอนนี้ถูกผู้อื่นจู่โจมอย่างไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ เพียงมิกี่ท่า ก็คุกคามจนต้องถอยร่นตลอดเวลา กระทั่งหน้าตาของผู้จู่โจมยังมิทันชัดเจน มันจึงเดือดดาลทะยานใจจนตวาดไปสุดเสียง

พร้อมกับเสียงตวาด มือซ้ายฟันแฉลบออกมา มือขวากลับตวัดขึ้นเบื้องสูง อาศัยพลังภายในที่ฝึกปรือมาหลายสิบปี ฝ่ามือนี้ถึงกับปัดเข้าใส่ตัวกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

กระบวนท่านี้ใช้ได้หวาดเสียวที่สุด และก็เลิศพิสดารที่สุด ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่อยู่บนเหลา ต่างต้องลอบโห่ร้องชมเชยในใจ ลักเอ็งเขี้ยวชี้วอันเลอเลิศของคุนลุ้นสมจริงดังกิตติศัพท์มิหลอกลวงเลย

มิคาด ขณะที่ผู้คนทั้งหลายเพิ่งนึกชมเชย งุ่ยเล้งฮวงพลันแผดร้องเสียงโหยหวนกระโดดขึ้นแล้วจึงร่วงโครมลงกองกับพื้น เนื้อที่ฉุด้วยไขมันทั้งร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง สองตาถลึงจ้องทางเบื้องหน้าจนเหลือกลาน ผู้กุมกระบี่ประกายแดงสดใสยืนแย้มยิ้มอยู่เบื้องหน้ามันคือม้อบุ่นคี่นั่นเอง

ยอดฝีมือบู๊ลิ้มทั้งปวง ต่างจับตามองธิดาเล่งจ๊ว้มอเกาด้วยความพิศวงสงสัย ครุณีที่สวยสะคราญปานบุปผาแย้มบาน ถึงกับมีเพลงกระบี่ที่เลอเลิศแทบคล้ายปาฏิหาริย์ได้ นับว่าผิดคาดหมายยิ่งจริง ๆ

ทั้งปวงต่างประหลาดใจ งุ่ยเล้งฮวยที่มีฝีมือเลอเลิศสุดสูงของห้าเฒ่าคุนลุ้นไฉนเมื่อหลบหลีกไปหลายกระบวนท่า เพิ่งจะตีโต้กลับไป ก็ต้องเพลี่ยงพล้ำจนกลายเป็นสภาพทุลักทุเลปานนี้

นี่ไม่อาจตำหนิสุดยอดฝีมือทั้งหลายที่แตกตื่นสงสัย กระทั่งตัวงุ่ยเล้งฮวงเองก็สะสางไม่เข้าใจ ไฉนจึงพ่ายแพ้เยี่ยงนี้ได้ ? !

ที่แท้พอฝ่ามือของมันเพิ่งสัมผัสตัวกระบี่ฝ่ายตรงข้าม พลันรู้สึกมีพลังกล้าแข็งมหาศาลอย่างที่ในชั่วชีวิตมิเคยพบพานประดังออกมา บันดาลจนพลังทั้งตัวของมันปลาสนาการหมดสิ้นทันที และยังสั่นระริกไปโดยไม่อาจข่มกลั้นบังคับได้อีกด้วย

มันพ่ายแพ้แล้ว แต่พ่ายแพ้โดยพิศวงสงสัยอย่างยิ่ง

มันเหลือบตามองดูคู่มือที่เบื้องหน้า เป็นครุณีสวยสะคราญวัยเยาว์เท่านั้น กระบี่เป็นประกายแดงสดใสของนาง ชี้เฉียงลงสู่เบื้องล่าง

พลังอันแปลกพิสดารขุมนั้น เป็นกำลังภายในของค่ายสำนักใดกัน ? หรือครุณีที่วัยยังเยาว์นางนี้ สามารถเกร็งกำลังภายในที่ไม่เคยได้เห็นได้ยินของนางลงใส่ตัวกระบี่ได้ ?

งุ่ยเล้งฮวงเริ่มฝึกฝีมือกับอาจารย์ในวัยสิบเอ็ดปี จวบจนบัดนี้นานกว่าห้าสิบปีแล้ว มาตรว่าภูมิปฏิภาณจำกัด ไม่อาจบรรลุถึงจุดสุดสูงได้ แต่จะอย่างไรก็ตาม ยังถูกนับเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมที่มีเพียงไม่กี่คนของบู๊ลิ้มยุคนี้ แต่ตอนนี้ กระทั่งฝ่ายตรงข้ามใช้หลักวิชาของค่ายสำนักใดก็ยังดูไม่ออก

สมองของมันครุ่นคิดอย่างรวดเร็วหลายต่อหลายเรื่อง ม้อบุ่นคี้ยังคงยืนกุมกระบี่อยู่ที่เบื้องหน้ามัน

ทิชิ้วเซียนอ๊วงปากอ้าตาค้าง ตะลึงลานอยู่ในที่นั้น นิ่วบุ้นก็มองดูกระบี่สีแดงในมือนาง คล้ายดั่งจมอยู่ในความคิดจนเคลิบเคลิ้ม แต่มุมปากยังคงมีรอยยิ้มที่ยากจะหยั่งคำนวณดั่งเดิม

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งหัวร่อฮาฮา ผุดลุกขึ้นเดินมาที่เบื้องหน้าม้อบุ่นคี้พลางส่งเสียง

"ระลอกคลื่นลูกหลังทยอยไล่ลูกแรกจริง ๆ ฮา ฮา ทารกหญิงวันนี้กลับให้ขอทานเฒ่าได้เห็นเป็นขวัญตาแล้ว ฮา ฮา..."

วาจาขอทานเฒ่ามิทันจบคำ งุ้ยเล้งฮวงพลันถอนใจยาวสะบัดสองแขนทะยานกายพุ่งออกไปทางหน้าต่างหลัง หายลับในม่านวิกาลโดยเร็ว เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งถอนใจกล่าว

"งุ้ยเล่าขี่แม้มีเพลิงโทสะร้อนแรง แต่กระทำเรื่องราวเปิดเผยตรง ๆ และยังแยกแยะบุญคุณความแค้นกระจ่าง นับเป็นชายชาตรีได้เต็มภาคภูมิ นึกมิถึง การลงจากเขาครานี้ต้องกลับไปในสภาพนี้ได้"

จบคำสะบัดแขนเสื้อเก่าขาด หันกล่าวกับทิชิ้วเซียนอ๊วงด้วยสีหน้าสำรวม

"สหายน้อย ท่านมาตรแม้นนึกมิถึงว่าพวกเราเฒ่าน่ารังเกียจเหล่านี้จะมากันครบครัน แต่ท่านน่ากลัวก็ย่อมทราบ พวกเรามาเพราะประการใด ?"

ท่านถึงกับเรียกทิชิ้วเซียนอ๊วงที่มีวัยร่วมห้าสิบปีเป็นสหายน้อย ทิชิ้วเซียนอ๊วงกลับมิเพียงไม่รู้สึกเสียดหูเท่านั้น ยังไม่รู้สึกขบขันน่าหัวร่ออีกด้วย น้อมกายตอบไป

"ครั้งนี้ผู้เยาว์ไม่มีจิตเจตนารบกวนผู้อาวุโสทั้งหลายเลยจริง ๆ เพียงแต่รับคำสั่งจากม้อตั้วกอของข้าพเจ้า ให้ต้อนรับผู้กล้าของไขว้ตอหวยกับวีรบุรุษบนน่านน้ำในอาณาบริเวณนี้มาชุมนุมกันที่นี่ โดยมิกล้ารบกวนเจี้ยงเล่าทั้งหลายของพรรคกระยาจก..."

"เฮอะ เรื่องนี้เราขอทานเฒ่าทราบแล้ว"

"แต่ผู้เยาว์กลับคิดไม่ถึงว่า โอกาสจะบังเอิญจนประจวบเหมาะปานนี้ ให้ผู้เยาว์ได้พบพานอีกเรื่องหนึ่ง จนเป็นที่รบกวนผู้อาวุโสทั้งหลายต้องลำบากกายมา... ผู้อาวุโสล้วนเป็นยอดคนมีเกียรติภูมิสูงส่ง คิดว่าคงยินยอมเห็นใจความคับแค้นของผู้เยาว์ เพียงแต่ว่า...ผู้เยาว์ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่มิใคร่เข้าใจ..."

"ฮา ฮา ท่านไม่เข้าใจ ไฉนพวกเราพลันทราบเรื่องราวนี้ได้ใช่หรือไม่ ? ฮา ฮา นี่นับว่าพวกท่านเคราะห์ร้าย ให้ศัตรูคนหนึ่งของพวกท่านสืบทราบเรื่องนี้ไป"

ทิชิ้วเซียนอ๊วงอ้าปากหมายจะถาม แต่ขอทานเฒ่าโบกมือห้ามไว้แล้วกล่าวต่อ

"เรื่องนี้ท่านมิต้องถาม เนื่องเพราะถามไปเราขอทานเฒ่าก็ต้องไม่บอก ความจริงเรานับว่ากล่าวมากความเกินไปแล้ว ตามพฤติการณ์ที่พวกท่านกระทำมาในสิบกว่าปีนี้ เราขอทานเฒ่าสมควรลงมือเสียนานแล้ว"

เหลือบมองม้อบุ่นคี้แวบหนึ่ง แย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"เพียงแต่ว่า เราเห็นกระบี่ขาวในมือทารกหญิง คล้ายคลึงเป็นอาวุธของคนรู้จักเก่าก่อนเคยใช้ในครั้งอดีตอย่างยิ่ง จึงกล่าววาจามากไปอีกหลายคำ"

ขอทานเฒ่ากล่าวเป็นครั้งวัน ยังคงคล้ายผูกปมปริศนา ม้อบุ่นคี้ยิ่งฟังยิ่งงุนงงสงสัย ยิ่งมิทราบเป็นเรื่องราวใด แต่ความจริง เรื่องซับซ้อนรายนี้ แม้นับว่าคนในวงการ ยังต้องไม่อาจสะสางกระจ่าง สำหรับสมาคมไขว้ตอหวย สองผู้กล้าไท้ฮั้งซังเฮี้ยบอินทรีเฒ่าเซียวซี้ของไท้โอ๊ว พร้อมทั้งยอดฝีมืออื่น ๆ นอกจากบ๊กอ๊ดเซี่ยงหยินตุยฮวงเกี่ยมจูแป๊ะฮู้เพียงไม่กี่คนที่ทราบเรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวงแล้ว อื่น ๆ ก็ไม่อาจทราบได้

ยอดฝีมือบนเหลาหันไปซุบซิบกันด้วยเสียงแผ่วเบา แต่มิใช่วิพากษ์วิจารณ์เรื่องราวรายนี้โดยสิ้นเชิง มีบ้างคาดคำนวณ ธิดาของเล่งจั๊วม้อเกาฝึกสุดยอดวิชากระบี่อันพิสดารมาจากที่ใด

ม้อบุ่นคี้สอดกระบี่เข้าฝัก เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งแย้มยิ้มให้นาง หันกลับไปนั่งที่โต๊ะเดิม แต่นิ่วบุ้นกลับเหม่อมองหลังที่ซูบผอมของท่านจนตะลึงลาน

ทิชิ้วเซียนอ๊วงยืนซึมเซาอยู่ในที่นั้น ม้อบุ่นคี้เดินเข้าไปกระซิบถาม

"โฮ้วซี่เจ๊ก เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? หากท่านยังไม่บอก ข้าพเจ้าก็ต้องอึดอัดจนขาดใจตายแล้ว"

ทิชิ้วเซียนอ๊วงถอนใจยาวกล่าวตอบ

"โกวเนี้ย ท่านเคยได้ยินเตียเตียของท่านเอ่ยถึงเรื่อง..."

มิทันจบคำ พลันมีเสียงฝีเท้าม้าห้อถี่เร็วเข้ามาในถนนสายนี้ ด้วยจำนวนไม่เพียงหนึ่งม้า ทิชิ้วเซียนอ๊วงพลันมีสีหน้าปีติยินดี หันปราดไปดูที่หน้าต่าง เห็นหน้าเหลามีม้าหลังเปล่าอยู่สี่ตัว ชายฉกรรจ์เสื้อสีทองสองคนดูแลอยู่ คนบนม้าคล้ายดั่งขึ้นมาแล้ว

จากนั้น เสียงบันไดดังเบา ๆ มีผู้เดินติดตามกันขึ้นมาสี่คน พอทิชิ้วเซียนอ๊วง

เห็นต้องร้องด้วยความลิงโลดยินดี

"ตั๊วกอ ท่านเพิ่งมา..."

ม้อบุ่นคี้กลับร้องเบา ๆ โถมปราดเข้าไปหาผู้มาโดยเร็ว

สี่คนที่ขึ้นมา ผู้นำหน้ารูปกายผอมสูง ตาแวววาวราวเหยี่ยวร้าย ในบุคลิกที่เคร่งขรึมสำรวม ยังไม่อาจปิดบังความเหี้ยมเกรียมเลือดเย็น จนเมื่อเห็นม้อบุ่นคี้จึงได้มีสีหน้าปีติเล็กน้อย เรียกเบา ๆ

"เจ้าไฉนก็อยู่ที่นี่ ?"

มิต้องแนะนำก็ทราบได้ ผู้นี้คือเล่งจั๊วม้อเกาที่เป็นจอมบงการในวงพวกนักเลงมาร่วมสิบปีแล้ว

ผู้ติดตามอันดับสอง ไหล่กว้างเอวคอดหลังเหยียดตรง มาตรว่ามีวัยประมาณห้าสิบปี แต่ยังคึกคักเข้มแข็ง เหนือไหล่ซ้ายมีด้ามกระบี่สีเหลืองโผล่เล็กน้อย จากการสะพายกระบี่ของมันก็ทราบได้ คนผู้นี้คือจ้อชิ้วซิ่งเกี่ยม (เทพกระบี่มือซ้าย) เต็งอีหนึ่งในเจ็ดกระบี่สามแส้

คนที่สามเป็นสตรี รูปร่างอวบอัดหน้าสวยสะคราญ สองตากลมใหญ่หยาดเยิ้ม ยามไม่ยิ้มยังเห็นมีลักยิ้มอยู่สองฝากแก้ม มาตรว่าหางตามีรอยตีนกาจาง ๆ แต่ภายใต้การตบแต่ง นับว่าเลือนรางจนยากจะพบเห็น

สตรีที่บันดาลให้ผู้คนไม่มีปัญญาเดาวัยของนางได้ คือศิษย์รักของม่วยม่วยเจ้าสำนักเตียมซังในอดีต เป็นซือม่วยของเจ้าสำนักเตียมซังในปัจจุบัน... แปะโป๋ว-ปวยฮวยลิ่มคีเจ็ง

สายตานิ่วบุ้นมองผ่านใบหน้าคนที่สามไปหยุดอยู่บนคนที่สี่ ต้องแย้มยิ้มเล็กน้อย เนื่องเพราะผู้ที่ติดตามหลังลิ่มคีเจ็งมา คือโป๊ยมิ่นเล่งเล้งโอ้วจือฮุย

เล่งจั๊วม้อเกากล่าวกับม้อบุ่นคี้เบา ๆ ไปหลายคำ แล้วจึงกวาดตามองรอบข้างท่วงท่าตอนนี้ของมัน มีบุคลิกภาพจอมบงการบู๊ลิ้มอยู่หลายส่วนจริง ๆ

และยอดฝีมือที่นั่งอยู่บนเหลา ก็ไม่มีทีท่าคล้ายเห็นทิชิ้วเซียนอ๊วงในตอนแรก นอกจากพวกเกี่ยงซิ้งเล่งเล้ง บ๊กอี๊ดเซี่ยงหยินเพียงไม่กี่คนแล้ว ส่วนมากต่างผุดลุกขึ้นประสานมือคารวะตามมารยาท

ควรทราบว่า เมื่อสิบกว่าปีก่อน ชิกเกี่ยมซาเปียงก็มีชื่อเสียงเกรียงไกรในบู๊ลิ้มแล้ว ม้อเกาในตอนนี้ยิ่งมีศักดิ์ศรีสูงกว่าคราก่อนมากหลายนัก แม้ทิชิ้วเซียนอ๊วงก็เป็นยอดคนที่มีชื่อเสียงกระเดื่องดัง แต่เมื่อเปรียบกับเล่งจั๊วม้อเกา มิว่าศักดิ์ศรีฐานะ ต่างด้อยกว่ากันห่างไกลยิ่ง

เล่งจั๊วม้อเกากวาดตามองไปแล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย น่ากลัวมันนึกไม่ถึง จะมีบุคคลตึงมือมาอยู่ในบริเวณนี้ตั้งมากหลาย แต่แล้วหัวร่อฮาฮากล่าว

"ม้อเกามาช้าไป จึงให้สหายทั้งหลายและผู้อาวุโสต้องรอคอยเนิ่นนาน น่าตาย น่าตาย เล่าสี่ (โฮ้วลิ้ม) ท่านไฉนมิเคยบอกเรา มิเพียงผู้อาวุโสแซ่เตียวแซ่เล่งทั้งสองท่านมาเท่านั้น หลวงจีนเทพยดาของเสียวลิ้มก็มาอีกท่านหนึ่ง มิเช่นนั้น ต่อให้ม้อเกามีขวัญกำเริบเทียมฟ้า ก็ไม่กล้ารบกวนผู้อาวุโสทั้งหลายให้ตรากตรำมารออยู่ที่นี้เนิ่นนาน"

เล่งจั๊วม้อเกานับว่ามีไหวพริบที่ปราดเปรียวจนกลอกกลิ้งจริง ๆ เพียงเหลือบมองก็สามารถจำยอดคนทั้งหลายได้ครบถ้วน

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งหัวร่อเสียงก้อง กล่าว

"เซี่ยวม้อจื้อ (เจ้าขนน้อย...ม้อแปลว่าขน) พวกเรามิใช่รอท่าน อย่าได้หลงลำบากใจไป... พวกเรารอกระไรนั้น ไม่ต้องบอกท่านก็ควรทราบได้กระมัง ?"

ม้อเกาแย้มยิ้มไม่ตอบ สืบเท้ามาที่หน้าโต๊ะ หยิบจอกสุราเบื้องหน้านิ่วบุ้นขึ้น หันกายไปหัวร่อพลางกล่าว

"เรื่องอื่น ๆ อย่าเพิ่งกล่าวถึง ม้อเกาขอคารวะท่านทั้งหลายจอกหนึ่งก่อน"

มันกุมจอกสุราวาดตาที่เป็นประกายกล้าไปรอบข้าง กระทั่งฮ้วยงั่งกิมเตียวเซียวชี้ยังต้องผุดลุกขึ้น ม้อเกาหัวร่อฮาฮา แหงนหน้ากรอกสุราแห้งจอกไป

ม้อบุ่นคี้รู้สึกภาคภูมิใจไม่น้อย มิว่าอย่างไร ผู้อื่นยังคงให้เกียรติเตียเตียนางไม่น้อย จึงเบือนสายตามาที่นิ่วบุ้น เห็นนิ่วบุ้นตัวตรงไม่เคลื่อนไหว นางฉุกใจได้คิด เดินเบา ๆ เข้าไปกระซิบ

"เตียเตียคารวะสุรา ท่านไฉนไม่ดื่ม ?"

เสียงของนางมีแววตำหนิอยู่หลายส่วน ตัดพ้อหลายส่วน แต่ก็มีความสงสัยหลายส่วนเช่นกัน นิ่วบุ้นจึงยักไหล่ตอบ

"จอกสุราของข้าพเจ้าถูกเตียเตียท่านหยิบไป ข้าพเจ้าดื่มกระไร ?"

ม้อบุ่นคี้ยิ้มเล็กน้อย หยิบจอกเปล่าที่โต๊ะวางให้แก่นิ่วบุ้นใบหนึ่ง แต่ตอนนั้นยอดฝีมือทั้งหลายทรุดกายนั่งแล้ว สุราของม้อเกาก็ดื่มแห้งไปนาน นิ่วบุ้นจึงยกจอกเปล่าขึ้นทำท่าดื่มไปบ้าง

ไม่มีผู้ใดสนใจสังเกต และก็ไม่มีผู้ใดเสียสมาธิมาสนใจนิ่วบุ้นด้วย

เล่งจั๊วม้อเกากวาดตาด้วยทีท่าโอ่อ่าโอหัง กล่าวเสียงก้องกังวาน

"วันนี้น้อมเชิญยอดฝีมือทั้งมวล ม้อเกามีเกียรติได้เป็นเจ้าภาพ... มิว่าท่าน

ทั้งหลายมาด้วยสาเหตุใด ข้าพเจ้าม้อเกาย่อมยังปีติยินดียิ่ง..."

หยุดเล็กน้อย เหลือบมองเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งแวบหนึ่ง แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"วันก่อนโฮ้วซี่ตี่ของข้าพเจ้าใช้ม้าเร็วส่งข่าวไปที่ฮั่งจิว บอกว่าได้เชื้อเชิญไท้ฮั้งซังเฮี้ยบแห่งไท้ฮั้งซัว และหัวหน้าใหญ่สิบเจ็ดน่านน้ำในสองมณฑลนี้คือกิมลี้ (ปลาหลีฮื้อทอง) เซียวเซี่ยวเฮี้ยบมา ม้อเกากำลังปีติยินดี มิคาด วันรุ่งขึ้นม้อเกาได้ทราบจากข่าวด่วนของโฮ้วซี่ตี่อีก ในระหว่างบึงอั้งเจ็ก เกาอิ๊วทั้งสองนั้น มีความลับแฝงเป็นเวลานานร่วมร้อยปีอยู่รายหนึ่ง"

กวาดตามองรอบข้างอีกครั้ง จึงได้แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ท่านทั้งหลายต่างมีสายตากระจ่าง ผู้อาวุโสหลายท่านย่อมทราบเรื่องนี้ชัดเจนกว่าม้อเกาเป็นคนเปิดเผยไม่กล่าววาจาอ้อมค้อม ของที่จมอยู่ในบึงอั้งเจ็กเกาอิ๊วนั้น ผู้คนในแผ่นดินต่างปรารถนาใคร่จะได้ ม้อเกาก็ย่อมไม่นอกเหนือกฎนี้ แต่หากระบุว่าม้อเกาเพราะต้องการของนี้ จึงหมายจะคบหากับกิมลี้เซียวเซี่ยวเฮี้ยบนั้น เป็นการปรักปรำม้อเกาเกินไป หากกล่าวเช่นนี้ ไท้ฮั้งกิมยี่เฮี้ยบ ทู้ไต้เฮี้ยบแห่งไฮ้วเอี้ยง น่าเจียวเกี้ยมแขะแห่งฮกงู้ซัว ปึ้งเซี้ยไต้เฮี้ยบที่อยู่ในเหลา ในดินแดนใต้อำนาจของพวกท่านไม่มีของวิเศษใดซุกซ่อน ม้อเกาไยมิใช่เชิญมาร่วมด้วยเช่นกัน ?"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งคล้ายแค่นเสียงเบา ๆ ปิ๊กอิ๊ดเซี่ยงหยินกลับนั่งตัวตรงดั่งเดิม ม้อเกากล่าวสืบต่อไป

"เมื่อม้อเกาทราบข่าวแล้ว ก็ร่วมทางมากับจ้อซิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งได้เฮี้ยบ แปะโป๋ว-ปวยฮวยลิ่มนึ่งเฮี้ยบ และซาตี่ของข้าพเจ้าเร่งรุดมา เนื่องเพราะม้อเกาทราบ หากข่าวนี้ถูกแพร่งพรายออกไป ยากยิ่งจะไม่กระตุ้นให้ผู้คนหวั่นไหว โฮ้วซี่ตี่ของข้าพเจ้าแม้สุขุมเยือกเย็น แต่ผู้อาวุโสทั้งหลายท่าน ยังคงทราบไปเช่นกัน"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งพลันหัวร่อเสียงก้องกังวาน สะท้านจนถ้วยชามจอกสุราที่เบื้องหน้าสั่นไหวปานจะปลิวออกไป แปะโป๋วปวยฮวยลิ่มคีเจ็งหัวร่อเบา ๆ กล่าวเสียงเสดใสไพเราะ

"ผู้อาวุโส ท่านผู้เฒ่าหัวร่อดังปานนี้ กระแทกกระทั้นจนหูผู้คนใกล้จะแตกแล้ว"

เสียงหัวร่อของเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งชะงักลงทันที ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้า ถลึงจ้องลิ่มคีเจ็งอย่างดุดันแวบหนึ่ง แต่ลิ่มคีเจ็งยังคงหัวร่อดุจดั่งไม่มีเรื่องราวใด ยกมือขึ้นลูบจอนผมพลางกล่าวเบา ๆ

"พลังฮุ่นง้วนเจ็กกัง (ลมปราณครอบฟ้าดิน) ของผู้อาวุโส ข้าพเจ้าได้ยินมาตั้งแต่เยาว์วัยจนอื้ออึงทั้งสองหูแล้ว ในวงพวกนักเลงมีผู้ใดไม่ทราบ ? ท่านผู้เฒ่า

ไม่หัวร่อเยี่ยงนี้ ผู้คนยังคงทราบเช่นกัน”

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งมีการมที่คมคาย ไม่เคยอ่อนข้อในเรื่องโต้เถียงกับผู้ใดมาก่อนเลย แต่ตอนนี้กลับเผชิญคนที่มีการมคมกล้ากว่าท่าน และยังเป็นสตรีอีกด้วย ม้อบุ่นคี้ที่เห็นเมื่อครู่ขอทานเฒ่าว่ากล่าวฉาดฉานไม่ติดขัด ตอนนี้กลับอ้ำอึ้งไป นางต้องลอบหัวร่อด้วยความขบขัน

ลิ่มคีเจ็งคล้ายดั่งทราบ ด้วยศักดิ์ศรีของขอทานเฒ่า ต้องไม่กล้าลงมือกับนาง ดังนั้น กล่าวไปแล้วยังคล้ายมีความอิ่มเอิบยินดี กลอกตาไปมาแย้มยิ้มให้นิ่วบุ้นเล็กน้อย

นิ่วบุ้นก็แย้มยิ้มให้ สีหน้าม้อบุ่นคี้เคร่งเครียดเย็นชาทันที นางดอบต่าลิ่มคีเจ็ง ‘เป็นนางปีศาจเฒ่าจิ้งจอกเฒ่า’ อยู่หลายคำด้วยความหึงหวง

เมื่อถูกลิ่มคีเจ็งก่อกวนเช่นนั้น วาจาที่เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งจะกล่าวจึงต้องกล้ำกลืนไว้ แต่เล่งจิ๊วม้อเกากลับฉวยโอกาสส่งเสียงสำไป

“ผู้อาวุโสทั้งหลายตอนนี้ได้พบกับข้าพเจ้าม้อเกาโดยตรงแล้ว ม้อเกาวางใจอย่างยิ่ง เนื่องเพราะอาศัยเกียรติภูมิของผู้อาวุโสทั้งหลาย ต้องไม่ทำอย่างไรกับของที่เสียดี่ข้าพเจ้าเสาะหามาได้...”

มิทันจบคำ เสียงหัวร่อก้องกังวานดังชัดขึ้น ที่แท้เป็นด้วยอั้งกิมเต๋ยวส่งเสียงนับแต่ขึ้นมาบนเหลา ยังมิเคยกล่าววาจาสักคำเดียว ตอนนี้ ดูบเครายาวของท่านพลางกล่าว

“วาจาม้อไต้เฮี้ยบ เราเฒ่ากระดูกกร่อนมิใคร่เข้าใจนัก วันก่อนทิชิ้วเซียนฮ๊วง-โฮ้วซี่เฮี้ยบไปที่ค่ายกลางน้ำของเซียวเพ้งบุตรเรา บอกว่าบู๊ลิ้มในปัจจุบัน แบ่งเขตทางน้ำและทางบกชัดเจนเกินไป สูญเสียเจตนารมณ์รวมบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินไว้เป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกัน บอกว่าทางน้ำทางบกสมควรสมัครสมาน บุตรน้อยสมควรเข้าเป็นสหายในขบวนการของม้อไต้เฮี้ยบ ข้าพเจ้าที่ใคร่ครวญโดยละเอียด หนึ่งมีความเห็นม้อไต้เฮี้ยบก็เป็นบุคคล สองก็รู้สึกวาจาของโฮ้วซี่เฮี้ยบมีเหตุผลสมจริงจึงได้รับปากไป และโฮ้วซี่เฮี้ยบยังทราบ ให้ฮั้งซังหงีแห่งซัวไซเป็นสหายร่วมสาบานของบุตรน้อย คิดจะพลอยลากให้ฮั้งซังหงีมาด้วย บุตรน้อยก็รับปาก...”

เหลือบมองไปที่ทิชิ้วเซียนฮ๊วง หัวร่อแค่น ๆ แล้วจึงกล่าวต่อ

“นี่ย่อมเนื่องเพราะโฮ้วซี่เฮี้ยบมีเล่ห์การมอันคมคาย ว่ากล่าวจนบุตรน้อยขอมนับถือศิโรราบ อีกประการ... เฮอะ เฮอะ เนื่องเพราะบุตรน้อยมีวัยเยาว์ความรอบรู้ต่ำ ยังไม่อาจแยกแยะผิดถูกชั่วดี และเราเฒ่ากระดูกกร่อนก็ย่อมมิได้อยู่ในค่าย รอจนเรากลับไป โฮ้วซี่เฮี้ยบก็ได้จากมาแล้ว นี่ยังพอทำเนามิต้องว่ากล่าว

แต่เราเฒ่ากระดูกกร่อนแม้มีวัยสูงถึงปูนนี้ พบเห็นคนดีคนเลวมาไม่น้อย กลับนึกไม่ถึง โฮ้วซี่เฮี้ยบจะยอดเยี่ยมปานนี้ หากมิได้รับการบอกเล่าจากอัจฉริยะท่านหนึ่ง เราเฒ่ากระดูกกร่อนยังมิทราบ โฮ้วซี่เฮี้ยบที่เป็นผู้บังคับบัญชากองม้าทิเคี้ยซึ่งเปียงซึ่งประโคมว่าพิทักษ์ความยุติธรรมของบู๊ลิ้ม ธำรงคุณธรรมของแผ่นดินเสมอมา ถึงกับจะอาศัยศักดิ์ของอาคันตุกะทรงเกียรติแห่งค่ายใหญ่ของสองบึงเกาอิ๊ว อั้งเจ็ก ถอบล้วงความลับในบึงไปอย่างไม่คาดหมาย”

อย่างไรขิงแก่ย่อมเผ็ดกว่า อินทรีเฒ่าที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมาหลายสิบปี ทร่ำโลกจนโชกโชนท่านนี้ ระดมวาจาแคล่วคล่องฉาดฉาน ว่ากล่าวจนใบหน้าทิชิ้ว-เซียนอ๊วง บัดเดี๋ยวซีดขาวบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ บันดาลให้ใบหน้าที่ความจริงคล้ายวานรของมัน กลายเป็นคล้ายเปลือกส้มตากแห้งไปแล้ว

เล่งจั๊วม้อเกาก็มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป ขณะจะส่งเสียงโต้แย้ง อินทรีเฒ่าแซ่เซียวกล่าวสืบต่อ

“ที่เราเฒ่ากระดูกกร่อนมาพบม้อไต้เฮี้ยบในวันนี้ เพราะต้องการบอกกับม้อไต้เฮี้ยบคำหนึ่ง ความลับระหว่างสองบึงเกาอิ๊ว อั้งเจ็ก มาตรว่าน้องพี่ของม้อไต้เฮี้ยบจะสืบทราบสถานที่แน่ชัด เราเฒ่ากระดูกกร่อนกลับไม่ทราบ แต่หากม้อไต้เฮี้ยบคิดจะอาศัยศักดิ์ของสหายร่วมสหพันธ์ไปงมหาของวิเศษในค่ายกลางน้ำเราอย่างนั้น ม้อไต้เฮี้ยบท่านแม้จะมีศักดิ์เป็นเม่งจู๊บู๊ลิ้มตงง้วนทั้งแผ่นดิน เราเฒ่ากระดูกกร่อนก็จะอาศัยกำลังของสี่ชั่วคนตระกูลเซียวที่มีอยู่เพียงน้อยนิด รับมือกับม้อไต้เฮี้ยบท่านจนถึงที่สุด เราเฒ่ากระดูกกร่อนอยู่ต่อหน้าซึ่งเจ็งแห่งเสียวลิ้ม และซึ่งข่ายแห่งบู๊ลิ้ม ก็มิกล้าผยองลำพองเกินไป ดังนั้น จึงได้เสือกไสเฮียตี๋ของสมาคมไขว้ตอหวยที่พามาจำนวนหลายร้อยคนให้กลับไปก่อน วาจาสุดสิ้นเพียงเท่านี้ เราเฒ่ากระดูกกร่อนก็ขอลาไปด้วย”

จนบัดนี้ ม้อบุ่นคี้จึงพอจะทราบเรื่องราววันนี้เพียงคร่าว ๆ มาตรว่ามิใคร่ชัดเจนนัก และไม่ทราบสมบัติที่จมอยู่ในระหว่างบึงอั้งเจ็ก เกาอิ๊วจะเป็นของใดแน่ ยิ่งไม่ทราบ ทิชิ้วเซียนอ๊วงไฉนไปสืบทราบเรื่องนี้ แต่ฟังวาจาของเซียวเล่าเตียว (อินทรีเฒ่าแซ่เตียว) แล้วอดมิได้ต้องส่งเสียง แต่แปะโป๊วปวยฮวยลิ่มคีเจ็งกลับทัวร่อคักคักชิงกล่าวขึ้นก่อน

“เซียวเล่าเอี้ยจื้อ ท่านผู้เฒ่าพอจะนับเป็นยอดคนมีเกียรติภูมิสูงส่ง แต่ทว่าวาจาของท่านผู้เฒ่าข้าพเจ้ายังคงมิใคร่เข้าใจ ตามที่ท่านผู้เฒ่าว่าดั่งนี้ บึงอั้งเจ็กกับเกาอิ๊วถึงกับนับเป็นสมบัติตระกูลเซียวของท่านแล้ว ? ของภายในบึง นอกจากคน

ในตระกูลเซียว ผู้อื่นต่างไม่อาจไปแตะต้องได้ ?"

เซียวเล่าเตียวพลันถลึงตาจนประกายลุกวาว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ใช่แล้วเป็นไร ? มิใช่ก็เป็นไร ? ท่านคิดจะมาอวดยี่ห้อต่อหน้าเรา ยังด้อยอีกห่างไกลนัก ไป ไป ที่นี้ไม่มีที่พอให้สตรีเช่นดั่งท่านมาเสนอหน้ากล่าววาจา"

ลิ่มคีเจ็งถูกฉีกหน้าเยี่ยงนั้น ไม่อาจข่มกลั้นความอัปยศอดสูไว้ได้ โดยเฉพาะรอยยิ้มอันประหลาดพิกลของนิ่วบุ้น ยิ่งเสียดแทงใจนางจนไม่อาจทนทาน มาตรว่าอายุ ศักดิ์ศรีของนางด้อยกว่าเซียวเล่าเตียวห่างไกล แต่ศักดิ์ฐานะในบู๊ลิ้มของนางไม่เห็นจะด้อยกว่าเซียวเล่าเตียวเท่าใดนัก นางจึงแค่นหัวร่อสวนคำ

"ของใดในแผ่นดิน ผู้คนในแผ่นดินต่างหยิบฉวยได้ เมื่อถึงเวลา ม้อตั้วกอไม่ไปงมขึ้น เราลิ่มโกวเนี้ยกลับพาลจะต้องไปดูอินทรีเฒ่าท่านมีอิทธิพลยิ่งใหญ่ปานใดมีความสามารถสูงส่งเพียงไหน"

เซียวเล่าเตียวตบโต๊ะฉาดใหญ่ ชายฉกรรจ์ท่าทางคึกคักเข้มแข็ง วัยประมาณสามสิบปีที่นั่งข้างกายท่าน พลันผุดลุกขึ้นด้วยสีหน้าบูดบึ้งตึงเครียด คนผู้นี้คือหัวหน้าใหญ่ของสิบเจ็ดค่ายกลางน้ำในบึงเกาอิ๊ว อั้งเจ็กมีนามเซียวเพ้งฉายากิมลี้ ซึ่งเป็นทายาทรุ่นที่สี่ของตระกูลเซียวอันมีชื่อลือเลื่องบนผิวน้ำ

ความมุ่งหมายของเซียวเพ้ง ย่อมเป็นต้องการลงมือแทนบิดา มิคาดเคี่ยงซึ่งเล่งเล้งหัวร่อเสียงกังวานแล้วกล่าว

"วาจาของเซียวเล่าเตียวเมื่อครู่ เพิ่งบันดาลให้ขอทานเฒ่าทราบ ในระหว่างท่านยังมีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนเยี่ยงนี้ แต่ทว่า ถกไปเถียงมา พวกท่านทราบเรื่องนี้เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

เบือนสายตาไปที่ม้อเกาแล้วกล่าวต่อ

"เมื่อครู่วานรน้อยบอกมันไม่มีอำนาจเกี่ยวข้องเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น ตอนนั้นท่านสมควรมีอำนาจตัดสินใจได้แล้วกระมัง ? เราขอถามท่าน ลายแทงขุมทรัพย์ที่ท่านได้ไปจากมือศิษย์พรรคกระยาจกเรานั้น หากภูตผีเทพยดาไม่ล่วงรู้จริงก็ยังพอทำเนา บัดนี้ เราขอทานเฒ่าเมื่อทราบแล้ว เราขอทานเฒ่าได้พาขอทานน้อยมาสอบถาม ท่านเห็นควรทำอย่างไรต่อไป ?"

วาจาของเคี่ยงซึ้งเล่งเล้ง เป็นการเปิดปริศนาอีกเปราะหนึ่ง ทุกคนจึงได้ทราบที่แท้เรื่องนี้ถึงกับเกี่ยวพันกับพรรคกระยาจกอยู่บ้าง แต่ต่างยังไม่ทราบ ที่จมอยู่ก้นบึ้งอั้งเจ็ก เกาอิ๊ว เป็นสมบัติมหาศาลปานใด จึงบันดาลให้เล่งจั๊วม้อเกาที่ไม่ต้องการเพาะศัตรูอยู่เสมอมา วันนี้ถึงกับตอแยพรรคกระยาจกที่แตะต้องตอแยยากเย็นอย่างยิ่ง

เซียวเล่าเตียวก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย เรื่องที่เกี่ยวพันไปถึงพรรคกระยาจก ย่อมยากที่จะสะสาง

ตอนนี้จึงสามารถเห็นภูมิปัญญาของเล่งจั๊วม้อเกา นับว่าไม่เสียทีเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค ภายในสถานการณ์เยี่ยงนั้น สีหน้าท่าทียังคงไม่เปลี่ยนแปรหัวร่อดังกังวานแล้วกล่าว

"ของใดในแผ่นดิน ผู้มีวาสนาจึงได้ไป ผู้ไร้วาสนาต้องสูญเสีย ม้อเกาแม้โง่เขลาไร้ความสามารถ แต่ไม่กล้าฝ่าฝืนลิขิตฟ้าดิน ในเมื่อม้อเกาทราบสถานที่ซ่อนขุมทรัพย์ก่นลึกลับ ก็ต้องทุ่มเทกำลังทั้งมวลไปได้มันมา สำหรับปัญหาอื่นใด ม้อเกาโง่เขลาอย่างยิ่ง มิทราบควรตอบอย่างไรแล้ว"

มันได้ป้ายเรื่องราวไปที่ชะตาฟ้าดิน และยังบอกว่ามันโง่เขลา สรุปแล้ว มันถึงกับไม่แยแสสนใจเรื่องราวใด โดยมีความหมาย... พวกเจ้ามีความสามารถก็จงมาชิงกับมือเราเถิด

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งเคียดแค้นจนต้องแผดหัวร่อตวาด

"เมื่อเช่นนี้ ขอทานเฒ่าจำต้องขอรับทราบฝีมือของจอมบงการบู๊ลิ้มท่านดูสักครา"

นิ่วบุ้นที่นั่งสงบปากคำอยู่เสมอมา มาตรว่าบางครั้งจะหันไปแย้มยิ้มกล่าวกับม้อบุ้นคี้สักคำสองคำ แต่ความจริง ยังคงเงี่ยหูฟังทุกถ้อยคำที่ผู้คนทั้งหลายว่ากล่าวกันโดยไม่ยอมปล่อยผ่าน

ตอนนี้ เมื่อได้ยินเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งที่ไม่เคยลงมือด้วยตนเองมาสิบกว่าปี เดือดดาลจนถึงกับท้าทายจะลงมือเอง สีหน้าจึงแปรเปลี่ยนเล็กน้อย คล้ายดั่งกลัวเล่งจั๊ว-ม้อเกาจะเพลี่ยงพล้ำต่อฝีมือขอทานเฒ่าก็ปาน ความวิตกกังวลได้ปรากฏบนสีหน้าจนเห็นชัด

ม้อบุ้นคี้เมื่อเห็นนิ่วบุ้นกังวลแทนบิดานาง ต้องปลื้มปีติเป็นยิ่งนัก เนื่องเพราะนางตอนแรกเข้าใจว่า นิ่วบุ้นจะไม่พอใจบิดานาง ที่แท้เป็นการเข้าใจผิด

เล่งจั๊วม้อเกาหน้าเปลี่ยนสีไปทันที ยอดฝีมือที่นั่งอยู่บนเหลา ต่างจับตามองไปที่มันเป็นจุดเดียวกัน

มิกาด พลันมีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณดังกึกก้องขึ้นทำลายความเงียบกันอึดอัดเพียงชั่ววูบนี้ไป จากนั้น บั๊กอี้ดเซี่ยงหยินที่คล้ายนั่งวิปัสสนา ได้กล่าววาจาที่บันดาลให้สถานการณ์วันนี้แปรเปลี่ยนไปขึ้น

บ๊กอี้ดเซี่ยงหยินแห่งเสียวลิ้มที่มิเคยเอ่ยปากเสมอมา ตอนนี้พลันลืมตาร้อง
สรรเสริญพระพุทธคุณด้วยเสียงก้องกังวาน กวาดมองดูยอดฝีมือทั้งเหลาแวบหนึ่
แล้วกล่าวช้า ๆ

"ประสกทั้งหลายต่างเป็นยอดคนในบู๊ลิ้มยุคนี้ มาตรว่าอาตมาจะหลบตัวอยู่
ในป่าเขาลึก แต่กับชื่อเสียงเกรียงไกรของท่านทั้งหลาย ยังคงเลื่อมใสอย่างยิ่งอยู่
เสมอมา...

"ประสกทั้งหลายทุ่มเถียงกันเป็นครึ่งวัน แต่ก็ไม่มีประโยชน์ใดกัน เนื่อง
เพราะผู้เป็นเจ้าของซำไช้ป๊อชั้ง (ขุมทรัพย์ตรัยภูมิ) มิใช่เป็นพวกประสกทั้งสามทุ่ม
เถียงพอจะคลี่คลายได้...

"ประสกทั้งหลายไม่เสียดายใช้ศักดิ์ศรีปรมาจารย์ค่าย่สำนักหนึ่ง มาช่วงชิง
ซำไช้ป๊อชั้ง (ขุมทรัพย์ตรัยภูมิ) คิดว่าเนื่องเพราะซำไช้ป๊อชั้งนั้น นอกจากอัญมณี
มูลค่ามหาศาลแล้ว ยังมีคัมภีร์ฝีมือและอาวุธวิเศษของโบราณ พร้อมทั้งโอสถทิพย์
ที่สามารถชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นคืนมาได้ แต่ทว่า ประสกทั้งหลายทราบประวัติ
ความเป็นมาของขุมทรัพย์ซำไช้ป๊อชั้งเป็นอย่างไรหรือไม่ ?..."

การย้อนถามนี้ ถามจนยอดฝีมือทั้งหลายต่างงุนงงไป ตอนแรกทั้งปวงต่าง
ประหลาดสงสัย ด้วยศักดิ์ศรีของพวกเหล่านี้ ไฉนถึงกับมาทุ่มเถียงเพื่อแย่งชิง
ขุมทรัพย์จนเอาเป็นเอาตายปานนี้ เป็นขุมทรัพย์ใดจึงสามารถบันดาลให้ยอดฝีมือ

เดิมทีมีศักดิฐานะสุดสูงยินยอมเสียงชีวิตเข้าแย่งชิงกัน ?

ภายหลัง เมื่อได้ยินคำซำไช้ป๊อชั้ง (ขุมทรัพย์ตรัยภูมิ) จึงได้ทราบ นั่นเป็นขุมทรัพย์มหาศาลที่ผู้อาวุโสบู๊ลิ้มเล่าขานสืบต่อกันมาเป็นเวลาร่วมร้อยปี เพียงแต่ว่าขุมทรัพย์นั้นจะมีของใดบ้าง ทั้งปวงต่างมิใคร่ชัดเจนนัก ยิ่งไม่ทราบประวัติความเป็นมาของขุมทรัพย์รายนี้ด้วย

ตอนนี้เมื่อบ๊กอิ๊คเซี่ยงหยินกล่าวจบคำ ยอดฝีมือในเหลาจึงเหลียวมองกันแล้วซุบซิบด้วยความหมายประการเดียวคือ คัมภีร์ฝีมือ อาวุธวิเศษ โอสถทิพย์ที่ฟื้นชีวิตคนตายให้ฟื้นคืนมา อัญมณีมูลค่ามหาศาล ของประดานี้มิว่าผู้ใดได้ไป ต่างต่างจะทะยานขึ้นเป็นยอดคนแห่งยุคได้ง่ายดาย

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งกวาดตามองรอบข้าง เห็นทุกผู้คนต่างเม้มปากสนิทแน่นหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ใต้ซือถามได้ประเสริฐ ความเป็นมาของขุมทรัพย์ซำไช้ป๊อชั้งนี้ ขอทานเฒ่าเล่าพอทราบอยู่เล็กน้อย"

เล่งจั๊วม้อเกาแค่นเสียงเย็นชา เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งไม่สนใจด้วย ยังคงกล่าวต่อไป

"เมื่อประมาณร้อยปีก่อน บู๊ลิ้มมีอัจฉริยะอาวุโสอยู่สามท่าน ต่างอาศัยหลักชาฝีมือที่เลอเลิศสุดสูง ถูกยกเป็นเอกในแผ่นดิน ท่านทั้งสามผนึกกำลังกันขึ้นเป็นซำไช้เลี่ยงเม้ง ควบคุมการค้าขายของสหายป่าเขา (โจร) ทั้งแผ่นดิน..."

วาจาขอทานเฒ่ามิทันจบคำ เซียวเล่าเตียวรีบชิงกล่าวต่อ

"เทียนอุย (แพทย์สวรรค์) ตี้ซั้วะ (มารพสุธา) นั่งม้อ (อสูรมนุษย์) ที่เป็นอัจฉริยะเลอเลิศในพิภพจบแดน ตั้งตัวเป็นราชันเหล่าผู้กล้าป่าเขาทั้งแผ่นดิน มิว่าการค้าขายใด ๆ ของผู้กล้าป่าเขาในแผ่นดิน ต่างจะต้องแบ่งออกสามส่วนเป็นกรณาการ เราเฒ่ากระดูกกร่อนแม้รอบรู้ต่ำต้อย แต่ตำนานบู๊ลิ้มรายนี้ กลับพอจะล่วงรู้อยู่บ้างไม่มากก็น้อย"

ชายตามองเคี่ยงซิ้งเล่งเล้งแวบหนึ่งด้วยทีท่ากระหยิ่มภาคภูมิยิ่ง ม้อบุ่นคี้จึงหัวร่อพลางกระซิบกับนิ่วบุ้น

"ที่แท้ขุมทรัพย์รายนี้เป็นของหัวหน้าโจรสามคนเหลือไว้นี่เอง"

นิ่วบุ้นกลับแย้มยิ้มโดยมิทราบเห็นด้วยหรือไม่ ? แต่ได้ยินโป๊ยมิ่นเล่งล้งโอ้วจือฮุยกระซิบกับทิชิ้วเซียนอ๊วง

"เล่าสี่ ท่านดูเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ผู้นั้น ไฉนนั่งแน่วนิ่งดุจดั่งคนตาย ไม่กล่าววาจาไม่เคลื่อนไหวเลย"

ทิชิ้วเซียนอ๊วงร้องเอ๊ะเบา ๆ ขณะรู้สึกประหลาดสงสัย กลับได้ยินบ๊กอิ๊ดเซี่ยงหยิน กล่าวเสียงกังวาน

"รับฟังมานานว่าประสกเต่าแซ่เตียวรอบรู้กว้างขวาง ได้เห็นในวันนี้ นับว่ามีภูมิปัญญาครอบคลุมแต่โบราณจวบปัจจุบันจริง ๆ"

วาจาชมเชยของหลวงจีนอาวุโสเสียวลิ้มยี่ แทบจะบันดาลให้เซียวชี้ต้องหัวร่อด้วยความอิ่มเอิบลำพอง มันลูบคลำไปมา ขณะจะกล่าวถ่อมตัวสักสองคำ แต่บ๊กอิ๊ดเซี่ยงหยินกล่าวต่อ

"ฟ้า ดิน มนุษย์ ทั้งสามภูมิปัญญาร่วมเป็นสหพันธ์ มาตรว่ามีสภาพคล้ายบำเพ็ญตนเป็นคนแบ่งรายได้ผู้อื่น แต่พฤติการณ์เยี่ยงนี้ของผู้อาวุโสทั้งสาม ก็ได้ลดทอนเรื่องผิดชอบชั่วดีในบู๊ลิ้มไปมากหลาย สร้างบุญกุศลไว้แก่แผ่นดินไม่น้อย ประสกเต่าแซ่เซี่ยวมีเกียรติภูมิสูงส่ง มาตรว่าทราบเรื่องนี้แล้ว ยังทราบของวิเศษที่ผู้อาวุโสสามท่านเหลือไว้เป็นของผู้ใดบ้าง ?"

ยอดฝีมือทั้งหลายต่างยืดคอเงี่ยหูฟังโดยไม่รู้ตัว มิคาด เซียวเต่าเตียวกลับร้องอ้อ ๆ สองคำโดยมิได้กล่าวสืบต่อไป ที่แท้มันเพียงทราบเท่านี้ โดยมิทราบไฉนจึงเป็นเช่นนั้น

ครั้งนี้ เล่งจ๊วมัอเกากลับกล่าวเสียงกังวาน

"เทียนอุย ตี้ซั้วะ นั่งม้อ มีศักดิ์ฐานะสูงส่งเทียบเท่าราชันในบู๊ลิ้มร่วมสามสิบปี ภายหลังมิทราบเพราะเหตุใด ต่างสาบสูญร่องรอยไปพร้อมกัน หลังจากนั้น ทรัพย์สมบัติที่ผู้อาวุโสบู๊ลิ้มทั้งสามท่านสะสมมานานปี พร้อมกับกระบี่เต็กโล้วของโบราณอันวิเศษสุดที่เป็นอาวุธประจำตัวผู้อาวุโสตี้ซั้ว ปี๊กเต้าชิกแชจำ (เข็มเจ็ดดาวเหนือ) อันเป็นอาวุธลับที่มีอานุภาพกราดเกรี้ยวสุดสูงที่สุดของผู้อาวุโสนั่งม้อ บวกกับยาวิเศษที่สามารถชุบชีวิตของผู้อาวุโสเทียนอุยอีกจำนวนหนึ่ง จึงได้กลายเป็นของวิเศษที่ทุกผู้คนในบู๊ลิ้มต่างปรารถนาใคร่จะได้"

กวาดตามองรอบข้างด้วยทีท่าอิ่มเอิบภาคภูมิแล้ว เล่งจ๊วมัอเกากล่าวต่อไป

"แต่ในร่วมร้อยปีที่ผ่าน ของวิเศษบู๊ลิ้มเหล่านั้น เฉกเช่นกับผู้อาวุโสทั้งสามท่าน มิเคยปรากฏร่องรอยในวงพวกนักเลงมาเลย ซ้ำไช้ป๊อชั้งจึงได้กลายเป็นความลับที่บู๊ลิ้มเล่าสืบต่อกันมาเท่านั้น เมื่อสี่สิบปีก่อน ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินซือแป๊เล่าถึงมิคาด..."

มันชะงักวาจาอย่างคลุมเครือ ด้วยความหมายที่ว่า นึกมิถึง ความลับรายนี้ตอนนี้จะอยู่ในอุ้งมือมันคนเดียว

บั๊กอี๊ดเซี่ยงหยินช้อนตามองแล้วกล่าว

"โอม มณีตัสสะ นึกมิถึงว่า ประสกม้อเกาแม้มีวัยเยาว์ แต่ความรอบรู้กลับกว้างขวางลึกล้ำยิ่ง แต่ทว่า ประสกทราบหรือไม่ ผู้อาวุโสบู๊ลิ้มทั้งสามท่าน ไฉนพลันสาบสูญร่องรอย ขุมทรัพย์ที่พวกท่านเหลือไว้ ไฉนจึงสูญหายไปจากบู๊ลิ้มเป็นเวลาหนึ่งปีปานนี้ ?"

หลวงจีนอาวุโสสูงของเสียวลิ้มรูปนี้นับว่าสะกดใจได้หนักแน่นเยือกเย็นยิ่ง กล่าวช้า ๆ ไปทีละคำ แต่บันดาลให้ผู้คนในเหล่าต่างกระวนกระวาย ปรารถนาใคร่ถากคอของท่าน สั่งให้บอกมาโดยราบรัดตัดความโดยเร็ว

แต่ทว่า บั๊กอี๊ดเซี่ยงหยินท่านนี้ มีศักดิ์ศรีในบู๊ลิ้มสูงส่งยิ่ง มาตรแม้นจะก่อกวนเลศนัยจนผู้คนทั้งหลายคันปากคันฟัน แต่ผู้คนทั้งหลายกลับมีเพียงเบิ่งตามองดูท่านถ่ายเดียวเท่านั้นโดยมิกล้าทำอย่างไรได้

ในจำนวนนั้น มีแต่เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งกล้าหัวร่อฮาฮาเสียงก้องแล้วกล่าว

"สาเหตุเหล่านี้ รอเราขอทานเฒ่าตายไปแล้ว จะต้องลงไปถามผู้อาวุโสทั้งสามในนรกขุมที่สิบแปดดู..."

จบคำตะเบ็งเสียงหัวร่อขึ้นอีกครั้ง ก่อกวนจนยอดฝีมือทั้งหลายพลอยอดขบขันหัวร่อด้วยมิได้ ม้อาบุ๋นคี้ยกมือปิดปากหัวร่อคิกคิกจนไหล่สั่นสะท้าน

แต่บั๊กอี๊ดเซี่ยงหยินกลับคล้ายไม่เข้าใจวาจาเย้ยหยันของขอทานเฒ่าเลย ยังคงประนมมือกล่าว

"ความจริงเรื่องนี้เป็นตำนานลับของบู๊ลิ้ม แต่อาตมาตอนนี้กลับมิอาจไม่บอกไปได้...เทียนอุย ตี้ซั้วะ นั่งม้อทั้งสามผู้อาวุโสแม้สาบานเป็นเฮียตี่กัน แต่จิตใจกลับผิดกันห่างไกลยิ่ง เทียนอุยโง้วปุ๊กข้อ มาตรแม้นจะดำรงตนอยู่ในหมู่โจร แต่เป็นจงใจที่มีความมุ่งหมายอื่น โดยคิดจะปรับปรุงมวลหมู่มิจฉาชีพที่มีแต่แก่งแย่งฟาดกันทุกยุคทุกสมัยให้ดีขึ้น ส่วนตี้ซั้วะซือตี่ นั่งม้อซีคง กลับเป็นอสูรร้ายในบู๊ลิ้มที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่อง เพียงแต่ว่าทั้งสองที่อยู่ในพระเดชพระคุณของเทียนอุยคุกคามทั้งทางด้านฝีมือก็ยังด้อยกว่า ดังนั้น ในหลายปีที่ผ่าน ซำไช้เลี่ยงเม้งจึงมีชื่อเสียงดังกึกก้องอยู่ในบู๊ลิ้มเสมอมา"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ดังนั้นเอง ตี้ซั้วะ นั่งม้อ แม้มีเปลือกนอกเช่นนั้น แต่ในส่วนลึกของหัวใจกลับเคียดแค้นชิงชังผู้อาวุโสเทียนอุยยิ่งนัก ภายหลัง ถึงกับฉวยโอกาสที่ผู้อาวุโสเทียนอุยมิทันระวังจี้จุดเทียนชั้ง (พิการ) อันสำคัญของท่านผู้เฒ่า เพียงแต่ว่า ทั้งสอง

กระทำได้เร้นลับยิ่งนัก ไม่มีผู้ใดในบู๊ลิ้มจะทราบเลย...

"หลังจากผู้อาวุโสเทียนอุยถูกจี้จุดเทียนชั้งไปแล้ว พลังฝีมือของท่านย่อมสูญสลายหมดสิ้น และยังถูกกักบริเวณอีกด้วย หลังจากนั้น ตี้ซ้ว่ะ นั่งม้อจึงยิ่งไม่มีความกริ่งเกรงกังวลใด ๆ กระทำไปตามอำเภอใจทุกเรื่องราว ผู้อาวุโสเทียนอุยที่เศร้าเสียใจ จึงได้เบนไปหาทางพระเข้าข่ม ผู้อาวุโสท่านนี้ความจริงมีภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลมสุดยอดอยู่แล้ว หลังจากปลงผมสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ถึงกับศึกษาพระธรรมคำสอนได้ลึกซึ้งสูงส่ง ในที่สุด ก็ได้ใช้พระธรรมคำสอน กล่อมเกลาอสูรร้ายมารชั่วทั้งสองตี้ตี่ร่วมสาบานจนยินยอมกลับใจ หันมาฝักใฝ่ในพระธรรมคำสอนขององค์พุทธศาสดาได้"

เล่าถึงตอนนี้ หลวงจีนอาวุโสสูงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบา ๆ จากนั้นกล่าวต่อไป

"หลังจากผู้อาวุโสบู๊ลิ้มทั้งสามท่านวางศาสตราอาวุธแล้ว ก็ได้รวบรวมทรัพย์สินเงินทองที่มีในชั่วชีวิต พร้อมทั้งอาวุธและตัวยาทิ้งจมอยู่ก้นบึง ภายหลังร่วมทางกันขึ้นยอดเขาเซียวซิกฮง ให้ซือโจ๊วเจ้าสำนักเราในครั้งกระโน้นปลงผม เข้าสู่เพศบรรพชิตตั้งแต่นั้นมา"

ตำนานลับของบู๊ลิ้มรายนี้ ผ่านการบอกเล่าจากหลวงจีนอาวุโสสูง ยอดคนทั้งเหล่าจึงต่างฟังจนเคลิบเคลิ้ม

ปั๊กอี้ดเซี่ยงหยินหยุดเล็กน้อย กล่าวต่อไป

"หลังจากอัจฉริยะอาวุโสทั้งสามปลงผมสู่ร่มกาสาวพัสตร์ในเสียวลิ้มยี่เราแล้ว ก็ได้บอกสถานที่ฝังขุมทรัพย์แก่ซือโจ๊วสำนักเรา วิงวอนให้ซือโจ๊วเจ้าสำนัก เสาะหาผู้ที่มีคุณธรรมดีงามเปี่ยมมุทิตาการุณย์ต่อสัตว์ทั้งหลายสักผู้หนึ่ง มอบขุมทรัพย์รายนี้แก่คนผู้นั้น เพื่อให้ท่านได้สร้างบุญกุศลต่อแผ่นดินไว้

"แต่ตอนนั้นซือโจ๊วเจ้าสำนักไม่ถามไถ่เรื่องโลกียวิสัยมานานปีแล้ว จึงวาดลายแทงขุมทรัพย์นี้เป็นสามฉบับ ฉบับหนึ่งมอบให้กับปรมาจารย์แซ่แป๊ะซึ่งเป็นยอดกระบี่แห่งยุคของสำนักบู๊ตึง ฉบับหนึ่งมอบให้แก่เท่งฮงโจ๊วซืออันเป็นผู้อาวุโสของวัดเรา ส่วนอีกฉบับหนึ่งมอบให้แก่สหายลิ้มวัย (หมายถึงวัยแตกต่างกันมาก) ที่ท่านผู้เฒ่ารักพอใจเพียงคนเดียว ท่านผู้นั้นก็คือไฮ้เทียนโกวอี่ที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดินในอดีตกาล"

พอนามนี้เปล่งไป ยอดฝีมือทั้งหลายต่างอุทานด้วยความตื่นเต้น นิ่วบุ้นยกถ้วยชาที่เบื้องหน้าขึ้นดื่มอึกใหญ่หันไปกระซิบกับม้อบุ่นคี้

"คี้ม่วยท่านดู ใกล้จะสว่างแล้ว"

ม้อบุ่นคี้มองไปที่หน้าต่าง เห็นฟ้าเริ่มสางรำไรจริง ๆ บรรดายอดฝีมือบนเหลาต่างรวมสมาธิจิตใจรับฟังตำนานลับของบู๊ลิ้ม ถึงกับไม่ทราบว่าแสงอาทิตย์ได้เริ่มรำไรขึ้นที่ขอบฟ้าแล้ว

บ๊กอี๊ดเซี่ยงหยินกระแอมเบา ๆ กล่าวสืบต่อไป

"ความมุ่งหมายของซือโจ๊วเจ้าสำนักในตอนนั้น ย่อมเป็นหวังให้ผู้อาวุโสทั้งสามท่านสามารถนำขุมทรัพย์รายนี้ออกสร้างบุญกุศลแก่สัตว์ทั้งหลายในแผ่นดิน เพียงแต่ว่า ผู้อาวุโสทั้งสามท่าน ตอนนั้นต่างมีพลังฝีมือบรรลุจุดสุดยอด ย่อมไม่ต้องการของเหล่านี้ เท่งฮงโจ๊วซือของวัดเรา ได้ถ่ายทอดลายแทงขุมทรัพย์ต่อมาเป็นลำดับตอนนี้พอดีอยู่ที่อาตมานี่เอง ส่วนอีกสองฉบับนั้น คิดว่าต้องเป็นเพราะหาบุคคลเหมาะสมมิได้ ดังนั้น ตลอดร้อยปีที่ผ่าน ขุมทรัพย์รายนี้จึงจมหายมิได้ปรากฏในบู๊ลิ้มเลย"

จวบจนบัดนี้ยอดฝีมือทั้งหลายจึงระบายลมจากปากยาว ๆ เข้าใจต้นสายปลายเหตุของขุมทรัพย์ได้บ้างแล้ว

บ๊กอี๊ดเซี่ยงหยินกล่าวสืบต่อไป

"แต่เมื่อหลายวันก่อน กลับพลันมีคนส่งข่าวไปที่เสียวลิ้ม บอกว่าลายแทงขุมทรัพย์ปรากฏขึ้นในวงพวกนักเลงแล้ว อาตมาพอทราบข่าวจึงรีบลงจากเขาทันทีเนื่องเพราะทุกท่านย่อมทราบกระจ่าง ขุมทรัพย์รายนี้เกี่ยวพันสำคัญใหญ่หลวงนักหากไปตกอยู่กับมือพวกเลวร้ายใจอธรรม ก็ต้องกลายเป็นชนวนเภทภัยที่ร้ายแรงการที่อาตมาลงจากเขาครานี้ เพียงเพื่อต้องการถามให้กระจ่าง ถึงผู้ที่ได้ลายแทงลับและความละเอียดที่ไปได้ลายแทงมาอย่างไร..."

หยุดเล็กน้อย พลันลืมตาจนประกายพุ่งวาบดั่งสายฟ้า กวาดมองไปที่ใบหน้าพวกม้อเกาทั้งสามแล้วกล่าวสืบต่อ

"หากแม้นลายแทงของคนผู้นั้นได้ไปจากสำนักบู๊ติง หรือได้มาจากผู้อาวุโสไฮ้-เทียวโกวอี่ อย่างนั้นกับคนที่สองผู้อาวุโสมอบหมายมา อาตมาย่อมวางใจได้อย่างยิ่งแต่หากแม้นคนผู้นั้นไปได้ลายแทงมาด้วยวิธีการไม่ถูกต้อง อย่างนั้น มาตรว่าอาตมาปลีกตัวออกนอกโลกียวิสัยแล้ว แต่ภาระหน้าที่ยังคงมีอยู่ จำเป็นจะต้องลงมือเพราะเรื่องราวนี้แล้ว"

กล่าวถึงตอนนี้ เสียงของหลวงจีนอาวุโสสูงแห่งเสียวลิ้มพลันมีอำนาจคุกคามผู้คนจนใจสะท้าน ดวงตาเป็นประกายวาวของท่าน กวาดมองไปที่เล่งจั๊วม้อเกา

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งและเซียวเล่าเตียว

ยอดฝีมือทั้งเหลา บัดนี้ต่างเข้าใจกระจ่าง มาตรว่าบั๊กอี้ดเซี่ยงหยินมิได้บ่งบอกเปิดเผยตรง ๆ แต่ความหมายในวาจาเท่ากับบอกว่า ลายแทงที่เล่งจั๊วม้อเกาได้มานั้นไม่ใช่ได้โดยครรลองถูกต้อง ซึ่งก็หมายความ เล่งจั๊วม้อเกาไม่อาจจะอาศัยลายแทงนี้ไปงมขุมทรัพย์นั้นขึ้นมา

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งแม้ปล่อยตัวไม่สำรวม มีจิตใจก้ำกึ่งในธัมมะและอธรรม แต่จะอย่างไรก็เป็นยอดคนรุ่นอาวุโสสูงของบู๊ลิ้มยุคนี้ ตอนนี้เมื่อฟังบั๊กอี้ดเซี่ยงหยินบอกตำนานโดยกระจ่าง ความขุ่นเคืองในตอนแรกย่อมปลาสนาการหมดสิ้นไป ส่วนเซียวเล่าเตียวนั้นหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย ไม่อาจกล่าววาจาที่กลอกกลิ้งคร่ำโลกออกมาได้อีกแล้ว

ใบหน้าของเล้งจั๊วม้อเกายังคงเฉยเมยจนไม่อาจหยั่งคำนวณความรู้สึกได้ คล้ายดั่งมีแผนอันมั่นคงอยู่แล้วก็ปาน ริมฝีปากบางของมันยังคงมีรอยยิ้มที่กลอกกลิ้งอยู่

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งครุ่นคิดชั่วครู่ จึงถอนหายใจกล่าว

"เราขอทานเฒ่ามิทราบเรื่องนี้ยังมีเลศนัยยอกย้อนปานนี้เลยจริง ๆ บอกแล้วเป็นที่ประหลาดยิ่ง ที่ขอทานเฒ่าทราบเรื่องนี้ ก็เนื่องเพราะศิษย์ในพรรคผู้หนึ่งพลันได้รับจดหมายลับฉบับหนึ่ง แต่ศิษย์ที่ไปได้ลายแทงผู้นั้น ตอนนี้ตายอยู่ในบึงอั้งเจ๊กโฮ๊วแล้ว ความเป็นมาของลายแทงฉบับนี้ ขอทานเฒ่าจึงมิอาจทราบได้"

บั๊กอี้ดเซี่ยงหยินเหลือบตาคมวาวของท่านไปทางเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ที่มิเคยส่งเสียงเลยพลางกล่าว

"จู้ไต้เฮี้ยบดั้นด้นทางไกลมาที่นี้ คิดว่าเป็นเพราะเรื่องนี้เช่นกัน อาตมาขอเรียนถามคำหนึ่ง ลายแทงขุมทรัพย์นี้ยังอยู่ที่มือจู้ไต้เฮี้ยบ หรือมอบให้กับศิษย์พรรคกระยาจกผู้นั้นแล้ว ?"

เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้นั่งสงบมิเคยส่งเสียงเสมอมา นอกจากตอนฟังวาจาบั๊กอี้ดเซี่ยงหยิน สีหน้าเคยเปลี่ยนแปรไปวูบหนึ่งแล้ว ก็คล้ายดั่งโป๊ยมิ่นเล่งเล้งว่าเป็นสีหน้าของคนตาย

ตอนนี้ มือกระบี่นามกระเดื่องของสำนักบู๊ตึงพลันผุดลุกขึ้น อ้อมโต๊ะไปที่เบื้องหน้าบั๊กอี้ดเซี่ยงหยิน ก้มลงไปกระซิบข้างหูบั๊กอี้ดเซี่ยงหยินหลายคำ

สายตาหลายสิบคู่ของยอดฝีมือต่างจับมองไปที่ใบหน้าทั้งสองแน่วนิ่ง เห็นสีหน้าของยอดคนในบู๊ลิ้มยุคนี้ทั้งสองท่าน ถึงกับมีรอยยิ้มที่ไม่อาจหยั่งคำนวณความหมายปรากฏอยู่

หลังจากนั้น เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้หันกายมาประสานมือคารวะให้กับผู้คนทั้งหลายบนเหลา แล้วลงบันไดไปโดยไม่ส่งเสียงกระไร

ยอดฝีมือทั้งหลายต่างพิศวงสงสัยยิ่ง ม้อบุ่นคี้ขมวดคิ้วกล่าวเบา ๆ

"เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? ก่อกวนผู้คนจนงุนงงจริง ๆ"

นิ่วบุ้นทรงกายขึ้น อ้าปากหาวเบา ๆ แต่หางตามีรอยยิ้มเช่นเดียวกับบั๊กอิ๊ด-เซี่ยงหยินและจูแป๊ะอู้ จากนั้น ยิ้มให้ม้อบุ่นคี้พลางกล่าว

"เรื่องที่ไม่เข้าใจ ท่านย่อมมีวันเข้าใจได้ กระวนกระวายไปไยกัน ?"

ม้อบุ่นคี้เพิ่งเชิดปากจะโต้แย้ง พลันเหลือบเห็นบั๊กอิ๊ดเซี่ยงหยินทรงกายขึ้นยืนร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ แล้วประนมมือกล่าวเสียงก้องกังวาน

"ลิขิตฟ้าดิน บันดาลให้กงกรรมกงเกวียนตามสนองไม่ละเว้น ชะตาชีวิตมีระบุไว้แน่นอนแล้ว ของที่มิใช่ควรเป็นของเรา ช่วงชิงไปก็ไร้ประโยชน์ หวังให้ประสกทั้งหลายเห็นแก่เจตนารมณ์ฟ้าดิน บำเพ็ญตนในครรลองดีงามด้วยเถิด"

มิทราบหลวงจีนอาวุโสสูงของเสียวลิ้มกล่าววาจาเหล่านี้ต่อผู้ใด จบคำแล้วสะบัดแขน จีวรกว้างใหญ่ถึงกับพลิ้วลงจากเหลาไปข้าง ไม่สนใจถามไถ่ขุมทรัพย์ซ่าไช้ป๊อซั้งอีกแล้ว

ยอดฝีมือทั้งหลายเหลียวมองกันไปมา ต่างไม่อาจส่งเสียงว่ากล่าวได้ ความจริงเรื่องนิ่วกวนซับซ้อนอุปมาเดินอยู่บนทางน้อยคดเคี้ยวที่ได้ขึ้นสู่ทางใหญ่ราบเรียบ แต่พลันมีภูเขาขวางกางกั้นอีกครา ไม่อาจจะมุ่งตรงไปเบื้องหน้าอีก เบื้องหน้าจะเป็นเช่นไรนั้น มาตรว่าทุกผู้คนกระวนกระวายใคร่ทราบ แต่ไม่มีปัญญาจะทราบได้

เมื่อสองคนสำคัญลงจากเหลาไป เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งก้มศีรษะครุ่นคิดจนซึมเซาอยู่ครู่ใหญ่ พลันกระทืบเท้าหันไปร้องบอกกับเจี้ยงเล่าหลายคน

"พวกเราศิษย์พรรคกระยาจก มีชะตาชีวิตยากจนเข็ญใจอยู่แล้ว น่ากลัวไม่มีวาสนาแตะต้องขุมทรัพย์รายนี้ได้ ไป ไป ไป พวกท่านดื่มกินอิ่มหนำแล้วยังจะจับเจ่าอยู่ที่นี้หาเรื่องอันใด ?"

กระยาจกเฒ่าถึงกับหัวร่อเสียงก้องกังวานตั้งปลงตก สะบัดแขนเสื้อเก่าขาดเดินนำลงจากเหลาไปก่อน เจี้ยงเล่าอีกหลายคนจึงพากันลุกจากที่ ติดตามลงโดยมิส่งเสียงกระไร แต่ยังมีเจี้ยงเล่าร่างผอมสูงอีกผู้หนึ่ง ถลึงจ้องเล่งจั๊วม้อเกาก่อนจึงยอมผละไป นับแต่นั้นเล่งจั๊วม้อเกาได้กินใจกับพรรคกระยาจกแล้ว

นิ่วบุ้นเหลือบมองดูบรรดากระยาจกแวบหนึ่ง ลอบผงกศีรษะชมเชย จากนั้นหันไปถามโป๊ยมิ่นเล่งลังโอ้วจือฮุยที่นั่งอยู่ด้านข้าง

"ผู้น้องขอเรียนถามโอ้วเฮียเรื่องหนึ่ง ในเมื่อม้อไต้เฮี้ยบกับโอ้วเฮียต่างมาที่นี้แล้ว อย่างนั้นผู้ที่ไปหาขุมทรัพย์ตามลายแทงในบึงอั้งเจ็กโอ๊วเป็นผู้ใด ?"

โอ้วจือฮุยงุนงงวูบหนึ่งก่อนจึงแย้มยิ้มตอบ

"นี่วเล่าตี๋เปรื่องปราดจนหลักแหลมจริง ๆ... ในเมื่อเล่าตี๋เดาออก ข้าพเจ้าก็บอกโดยไม่อำพราง ที่ไปบึงอั้งเจ็กโอ๊วเป็นเก้ยยี่กอของข้าพเจ้า เล่าตี๋ท่านยังมิรู้จักกระมัง ?"

ม้อบุ่นคี้ที่นั่งระหว่างกลางทั้งสอง ย่อมได้ยินคำสนทนากระจ่างชัด นางต้องร้องโพล่งขึ้น

"ที่แท้เก้ยยี่เจ็กไปบึงอั้งเจ็กโอ๊วแล้ว... ?"

ความจริงเซียวเล่าเตียวเมื่อเห็นเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ บ๊กอี๊ดเซี่ยงหยินแห่งเสียวลิ้ม และเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งของพรรคกระยาจกพลันถอนตัวจากไป กำลังก้มศีรษะครุ่นคิดด้วยความลังเล มิทราบควรสะสางเรื่องราวนี้สถานใดอยู่นั้น พอได้ยินเสียงม้อบุ่นคี้ กระตุ้นให้ท่านสะดุ้งรู้ตัวทันที

ท่านเพียงขบคิดก็เข้าใจความนัยได้กระจ่าง ต้องลอบด่าในใจ

'เราผู้เฒ่าวันนี้กลับต้องพลาดท่าเสียทีต่อทารกแล้ว นึกมิถึง จะถูกเจ้าเด็กแซ่ม้อหลอกลวงจนหลงกลได้ ระดมยอดฝีมือของทั้งสองบึงมาที่นี้หมดสิ้น นับเป็นการเปิดโอกาสให้ฝ่ายมันไปงมหาขุมทรัพย์ในบึงโดยสะดวกกันแล้ว'

พอได้คิด ผู้ทรงอิทธิพลในน่านน้ำทั้งตงง้วนมีความกระวนกระวายจนขุ่นเคืองยิ่ง ตบโต๊ะฉาดใหญ่จนถ้วยชามบนโต๊ะกระดอนเกรียวกราว ผุดลุกขึ้นถลึงตากวาดมองเห็นบรรดายอดฝีมือต่างมองมาด้วยความงุนงงสงสัย คล้ายไม่เข้าใจเรื่องราวความนัย ท่านจึงแสยะยิ้มตวาดไป

"ผู้แซ่ม้อ เราผู้เฒ่าตอนแรกยังเข้าใจว่าท่านเป็นบุคคลอยู่ แต่ฝีมือนี้ของท่านออกจะไม่โอ่อ่าเปิดเผยเกินไป มาตรว่าท่านหลอกลวงเล่าฮู้ได้ หรือท่านไม่กลัวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน ด่าท่านใช้ฝีมือต่ำช้าไร้ยางอาย ? เฮอะ เล่าฮูมีวัยสูงกว่าเจ็ดสิบปีแล้ว วันนี้จึงได้เห็นเป็นขวัญตา ทราบว่าในบู๊ลิ้มถึงกับมีคนต่ำช้าสามานย์ที่แบกยี่ห้อองอาจมีคุณธรรม แต่ความจริงกลอกกลิ้งชั่วร้ายจนเลือดเย็น"

เมื่อครู่พอม้อบุ่นคี้พลั้งปากไป เล่งจั๊วม้อเกาก็หน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย

ที่แท้ม้อเกามีเฮียตี๋ร่วมสาบานอยู่สี่คน ในจำนวนนั้น เล่าขี่นามเก้ยโม้วฉาขาทิซึ่งจื้อ (ลูกคิดเหล็ก) มีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งแพรวพรายที่สุด ภูมิปัญญาลึกซึ้งหลักแหลม ยังเหนือกว่าเล่งจั๊วม้อเกาอันเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุคเสียอีก

หลังจากทิชิ้วเซียนอ๊วงโฮ้วลิ้มใช้ฝีมืออำมหิตสังหารศิษย์พรรคกระยาจก ชิงลายแทงซำไช้ป๊อชั้งมาได้แล้ว ใช้ม้าเร็วนำส่งไปที่ม้อเกาโดยด่วน ขุมทรัพย์มหาศาลที่ผู้คนทั้งแผ่นดินใฝ่ฝันใคร่จะได้รายนี้ ย่อมกระตุ้นจนเล่งจั๊วม้อเกาน้ำลายสอใคร่จะได้เช่นกัน

แต่ทว่า มันก็ทราบ หากข่าวนี้แพร่งพรายออกไป ต้องกลายเป็นมรสุมอันยิ่งใหญ่ในบัดดล มันในระหว่างหลายปีนี้ แม้พอมีศักดิ์ฐานะในบู๊ลิ้มอยู่บ้าง แต่คิดจะได้ขุมทรัพย์มาโดยราบรื่นมั่นคง มันก็ทราบไม่มีทางเป็นไปได้เด็ดขาด

ดังนั้นเอง ทิซึ่งจื้อเก้ยโม้วจึงได้วางแผนกลอกกลิ้งนี้ โดยพาลแพร่งพรายข่าวออกไปเสียเอง เพื่อเป็นชนวนให้ชนชาวบู๊ลิ้มต่างเบนความสนใจมาอยู่ที่การชุมนุมในเมืองซกเชียงของทิชิ้วเซียนอ๊วง

ส่วนตัวมันพาเง็กกุกส่ายเจี่ยอันดับสองและสาม พร้อมทั้งพวกทิเคี้ยซิ่งเปียงที่มีความชำนาญทางน้ำอีกหลายคน ปลอมตัวห้อม้าเร็วสู่บึงอั้งเจ็กโอ๊วก่อน คิดจะงมขุมทรัพย์ขึ้นมา โดยไม่มีภูตผีเทพยดาล่วงรู้

แผนทั้งล่อทั้งชนของมันครานี้ประสบผลจริงดั่งคาดหมาย สามารถปิดบังหูตาของชนชาวบู๊ลิ้มได้จริง ๆ มิเพียงบั๊กอี๊ดเซี่ยงหยินแห่งเสียวลิ้ม เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งแห่งพรรคกระยาจกจะไม่ทราบเท่านั้น กระทั่งเซียวเล่าเตียวที่คร่ำโลกโชกโชนจนกลอกกลิ้ง ยังพลอยถูกแผนซับซ้อนนี้ตบตาไปเช่นกัน

นี่ย่อมเนื่องเพราะผู้คนทั้งหลายต่างเข้าใจ ด้วยศักดิ์ศรีของเล่งจั๊วม้อเกา ต้องไม่ยอมกระทำเรื่องต่ำช้าเช่นนี้ ไหนเลยจะคาด หลายปีนี้แม้ม้อเกาจะมีพฤติการณ์ที่โอ่อ่าเปิดเผยกว่าเดิม นั่นเนื่องเพราะในหลายปีนี้ ไม่มีเรื่องสำคัญพอจะให้ม้อเกาเสี่ยงอันตรายไปกระทำเรื่องต่ำช้าเช่นนั้นอีกดอก

และตอนนี้ ขุมทรัพย์ซำไช้ป๊อชั้ง อุปมาเป็นปลาสดตัวหนึ่ง ล่อจนแมวอดอยากเช่นมันยอมกระทำเรื่องราวใดทั้งสิ้น ชนชาวบู๊ลิ้มเหล่านั้นใช้หัวใจวิญญูชนไปวัดจิตใจคนต่ำช้า ย่อมต้องหลงกลไปอย่างน่าคลั่งใจ เล่งจั๊วม้อเกาก็มีแต่ลอบกระหยิ่มยินดี

แต่แผนซับซ้อนที่ไม่มีภูตผีเทพยดาทราบ กลับมาถูกนักศึกษาอ่อนแอเปิดเผยขึ้นโดยไม่ทราบสาเหตุ วาจาราบเรียบธรรมดาของนิ่วบุ้นเพียงไม่กี่คำที่ถามโอ้วจือฮุย แม้โอ้วจือฮุยจะตระหนกอยู่บ้าง แต่เพื่อประจบนิ่วบุ้นที่ใช้เงินทองดั่งถีบทิ้ง จึงได้บอกไปเบา ๆ โดยไม่อำพราง

แต่ม้อบุ่นคี้ที่ยังอ่อนโลกมิรู้จักหนักเบา ถึงกับโพล่งไปโดยไม่ทันยั้งคิด

เล่งจั๊วม้อเกาทราบว่า เซียวเล่าเตียวคร่ำโลกโชกโชน เมื่อได้ยินวาจานี้ ไหนเลยจะคำนวณเรื่องราวไม่ออก ดังนั้น จึงได้เตรียมรับมือกับมรสุมที่จะระเบิดขึ้น

ทางหนึ่งยังลอบปีติยินดี ที่ศัตรูกล้าแข็งเช่นเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ บั๊กอี้ด-เซี่ยงหยินแห่งเสียวลิ้ม เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งแห่งพรรคกระยาจกต่างจากไปแล้ว เหลือแต่เซียวเล่าเตียวตัวเดียว กลับไม่มีความหมายในสายตาม้อเกาเท่าใดนัก

แต่ม้อเกาที่ฉลาดปราดเปรื่องกลับงมงายไปชั่ววูบ ลองคิดดู บนเหลายังมียอดฝีมืออยู่อีกมากหลาย ที่ต่างจงใจมาเพราะขุมทรัพย์รายนี้ หากมิใช่มีความคิดเห็นที่มั่นใจ ไหนเลยจะพลันผละไปโดยง่ายดาย ?

ตอนนั้น เมื่อเซียวเล่าเตียวตบโต๊ะแผดด่า ยอดฝีมือที่ยังอยู่บนเหลาแม้มิทราบเป็นเรื่องราวใด แต่เพียงขบคิดก็กระจ่างมาได้ เพียงแต่ว่า พวกประดานี้ล้วนเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน มาตรแม้นกระหายใคร่จะได้ขุมทรัพย์ แต่สำนึกตัวดีว่าไม่มีทางตอแยม้อตั๊วเอี๊ยได้ จึงต่างมารยาเป็นหนวกใบ้ งอมือดูเรื่องครึกครื้นโดยมิกล้าเกี่ยวข้องด้วย

เล่งจั๊วม้อเกาแย้มยิ้มด้วยสีหน้าเย้ยหยัน เพื่อแสดงว่ามันมีศักดิ์ผิดกว่าผู้อื่น แต่ความจริงมันมีพวกมากมายถือดีไม่เกรงกลัว จึงย่อมปลอดโปร่งเยือกเย็นยิ่งนัก

ขณะที่ม้อเกายืนอวดโอ่อย่างภาคภูมิอยู่นั้น พลันมีเสียงควับดังขึ้นที่ด้านหลัง แล้วมีร่างคนสะอึกปราดออกไป เป็นชายกลางคนสวมเสื้อยาวสีเขียวหลังสะพายกระบี่ มันคือจ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอี

จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีพอสะอึกกายไปเบื้องหน้าม้อเกาก็ตวาด

"ผู้แซ่เซียว เราเฮียตี๋เห็นแก่ท่านที่เป็นเฒ่าโสโครก มิว่าเรื่องราวใดต่างยอมอ่อนข้อให้ท่านสามส่วน แต่ท่านกลับจะมาถือดีว่ามีอายุสูงกว่า หากยังไม่รู้สึกสำนึกตัว จงอย่าตำหนิเราเฮียตี๋จะไม่เกรงใจต่อท่านแล้ว"

เซียวเล่าเตียวขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำ แผดหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว แปะโป๊วปวยฮวยลิ้มคีเจ็งแค่นเสียงเย็นชาขึ้นทันที

"เฒ่าแซ่เซียว หากท่านรู้สึกสำนึกตัว ยังคงรีบหลุบหางไสหัวไปเถิด หากรอจนเต็งตั๊วกอของพวกเราลงมือ ท่านคิดจะไสหัวก็ไม่ทันแล้ว"

นางเมื่อครู่ถูกเซียวเล่าเตียวฉีกหน้ามา ตอนนี้เมื่ออยู่ในสภาพมีพวกมากกว่า จึงเย้ยหยันด้วยวาจาแหลมคมบ้าง

ต่อให้เซียวชี้คร่ำโลกเพียงใด หนักแน่นเยือกเย็นเพียงไหน ตอนนี้ก็ยังถูกกระตุ้นจนเดือดดาลตัวสั่นระริก ยอดฝีมือทั้งเหลาต่างกลั้นลมหายใจ เนื่องเพราะ

ทุกผู้คนทราบ สถานการณ์ตอนนี้คล้ายเกาทัณฑ์ถูกน้าวเต็มล้าแล้ว

นิ่วบุ้นหันไปแย้มยิ้มให้ม้อบุ่นคี้ พลันมีเสียงตวาดก้องดังขึ้น

"วันนี้เล่าฮูต้องสั่งสอนพวกเจ้าเหล่ายโสโอหังที่ไม่เคารพผู้อาวุโส"

ที่แท้เซียวเล่าเตียวในยามเดือดดาลทะยานใจ ถึงกับไม่กังวลว่าตกอยู่ในวงล้อมอันหนาแน่นของฝ่ายตรงข้าม พร้อมกับเสียงตวาด สะอึกปราดออกมาลงมือจู่โจมทันที

เซียวเล่าเตียวที่เป็นจอมอิทธิพลยิ่งใหญ่ในน่านน้ำสามสิบหกสายของตงง้วน แม้มีวัยสูงมากแล้ว แต่พลังฝีมือหาได้โทรมไปตามวัยไม่ เพียงสะอึกปราดร่างก็อ้อมผ่านโต๊ะสองตัวเข้ามาฟันใส่จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีอีกฉาดหนึ่ง

จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมหัวร่อแค่น ๆ บิดตัวเล็กน้อย มิคาด เซี่ยวเล่าเตียวแม้จะมีวิชาทางน้ำสูงส่งจนขึ้นชื่อลือเลื่อง เพลงฝ่ามือก็ยอดเยี่ยมมิใช่น้อย กระบวนท่านี้แม้มีพลังลมดังครืนครั่น แต่เป็นกระบวนท่าหลอกล่อเท่านั้น เห็นว่าฝ่ามือได้ฟันมาถึงกลางคันแล้ว แต่พลันเบนไปเล็กน้อย กรีดเป็นครึ่งวงกลมเปลี่ยนทิศทางฟันเข้าใส่ท้องน้อยเต็งอีแทน

จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีที่เลินเล่อไปวูบ รีบสูดลมหายใจจนท้องยุบ มิคาด ตาลายไปวูบหนึ่ง ฝ่ามือซ้ายของเซียวเล่าเตียวถึงกับตามติดฝ่ามือขวา ตะปบเข้าใส่ใบหน้าเต็งอีอย่างไม่คาดหมาย

จนบัดนี้เต็งอีจึงตระหนกยิ่ง สะบัดมือขวาต่อต้านพร้อมกับเบี่ยงกายออกด้านข้าง หลบหลีกสองกระบวนท่าพ้นโดยหวุดหวิด แต่การพลาดพลั้งในครั้งนี้ต้องตกเป็นฝ่ายรับ ถูกศัตรูรุกไล่ไปแล้ว รู้สึกว่าเงาฝ่ามือของเซียวเล่าเตียวซับซ้อนอยู่ทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง จนมันไม่มีปัญญาจะตีโต้กลับไปได้เลย

ตอนนั้น บนเหลาปั่นป่วนวุ่นวายไปแล้ว ยอดฝีมือทั้งหลายต่างผุดลุกขึ้นพากที่ นิ่วบุ้นยิ่งถอยไปยืนทางหน้าต่างอันห่างไกล คล้ายดั่งกลัวจะถูกพลังฝ่ามือของคู่ต่อสู้หลงมาฟาดใส่จนบาดเจ็บก็ปาน

ส่วนม้อบุ่นคี้นั้นแตะด้ามกระบี่เบา ๆ เบิ่งตากลมกว้าง ขวางอยู่ที่เบื้องหน้านิ่วบุ้นด้วยทีท่าปรารถนาให้จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมถอยออกมา เปิดโอกาสให้นางออกไป แสดงไม้ตายสูงส่งสักสองสามกระบวนท่าจึงสาสมใจ

ลิ่มคีเจ็งนั้นแสยะยิ้มด้วยเลศนัย ชะม้ายตามองเล่งจั๊วม้อเกา เห็นผู้เหี้ยมหาญในบู๊ลิ้มยุคนี้ กำลังมีรอยยิ้มเหี้ยมเกรียมขึ้น แสดงว่าบังเกิดความอำมหิตต้องการเปิดชีวิตเซียวเล่าเตียวแล้ว

กิมลี้เซียวเพ้งนั้นยืนเบิ่งตามองอยู่ทางด้านข้าง คุมเชิงการต่อสู้ให้กับบิดาผู้เฒ่า ตอนนั้นเห็นจ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมได้แต่กระโดดหลบหลีกถ่ายเดียว โดยไม่มีทางตีโต้กลับไป แสดงว่าเป็นฝ่ายรับใกล้จะเพลี่ยงพล้ำแล้ว

หมู่ผู้มีฝีมืออดมิได้ต้องซุบซิบวิจารณ์กัน ที่จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมความจริงเป็นมือสูงในวงพวกนักเลง ไฉนวันนี้จึงอ่อนด้อยจนทนทานการจู่โจมมิได้ หรือเกียรติภูมิที่มันมีอยู่ในนานปี เป็นการโหมประโคมขึ้นเท่านั้น

มีบ้างทักท้วง บอกว่าเต็งอียังมิได้ใช้ไม้ตายออกตีโต้ดอก

พอดีโป้ยมิ่นเล่งล้งโอ้วจือฮุยได้ยินคำวิจารณ์นี้ จึงกระตุกแขนเสื้อนิ่วบุ้นเบา ๆ แล้วกระซิบ

"นิ่วเล่าตี่ ท่านมักว่าไม่มีโอกาสได้เห็นยอดฝีมือแสดงไม้ตาย สักครู่ท่านก็จะได้เห็นแล้ว ท่านทราบหรือไม่ ในเจ็ดกระบี่สามแส้ หากวิจารณ์การลงมือโดยอำมหิตเหี้ยมเกรียมแล้ว นอกจากม้อตั้วกอของพวกเรา น่ากลัวก็ต้องนับจ้อชิ้วซึ่งเกี่ยม-เต็งตั้วเอี๊ยนี้"

นิ่วบุ้นยิ้มเล็กน้อยอีก มาตรว่ามารยาเป็นหวาดกลัวอย่างยิ่ง แต่ดวงตากลับกลอกไปตามการกระโดดโลดแล่นของเต็งอีและเซียวเล่าเตียวตลอดเวลา แม้มันทั้งสองจะกระโดดโลดแล่นโดยไม่มีเสียง แต่พลังที่ทะลักออกรอบข้าง กระแทกจนถ้วยชามและโต๊ะเก้าอี้ปลิวกระจัดกระจาย เศษอาหารเกลื่อนกลาดไปทั้งเหลา

อีกสิบกว่ากระบวนท่าผ่านพ้น พลันได้ยินเซียวเล่าเตียวหัวร่อเสียงกราดเกรี้ยว สองฝ่ามือแยกออกจากกัน หมุนขวับแล้วประกบเข้าใส่ข้อมือขวาของเต็งอี เห็นชัดว่ามือขวาเต็งอีต้องแหลกละเอียดแน่แล้ว ยอดฝีมือทั้งหลายจึงต่างอุทานด้วยความตื่นเต้น ม้อเกายิ่งตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสี

แต่เต็งอีที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินมานานปี ต้องมิใช่ได้เพราะโชคช่วย ย่อมอาศัยพลังฝีมือแท้จริงของมันสร้างขึ้นมา ตอนนี้แม้จะถูกฝ่ายตรงข้ามคว้าข้อมือ แต่ยังคงไม่วุ่นวายปั่นป่วน พริบตาที่พวกม้อเกาคิดจะทะยานกายเข้าไปช่วยเหลือ มันพลันแค่นเสียงพร้อมกับเตะออกไปเท้าหนึ่ง

เต็งอีมีชื่อกระเดื่องดินแดนกวางตุ้งกวางไส เท้านี้เป็นไม้ตายของหลักวิชาภาคใต้ มิเพียงจะไม่มีร่องรอยเท่านั้น ยังรวดเร็วดั่งสายฟ้าแลบ และเตะขึ้นสูงถึงหว่างกลางทรวงอก นับเป็นการเตะที่หมายปลิดชีวิตจริง ๆ

เซียวเล่าเตียวเห็นจู่โจมได้ผล เพียงบิดไปข้อมือของเต็งอีก็ต้องหักจากกันไหนเลยจะคาด พริบตาที่จะได้ชัย ฝ่ายตรงข้ามถึงกับเตะใส่ทรวงอกมันได้ เยี่ยงนั้น

หากมันไม่คลายมือหลบไป มือเต็งอีถูกบิดหักก็จริง แต่ตัวมันจะต้องบาดเจ็บสาหัสเป็นแน่แท้

ดังนั้นเอง จำต้องคลายมือหงายร่างถีบเท้าพุ่งหลบออกไปสุดแรง

ตอนนั้น ทิชิ้วเซียนอ๊วง โป๊ยมิ่นเล่งเล้ง แปะโป๊วปวยฮวยจึงได้ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ ทิชิ้วเซียนอ๊วงสะอึกกายไปก้าวหนึ่ง ถลกแขนเสื้อ รวบชายเสื้อยาวขึ้นผูกไว้ที่เอวแล้วร้องไป

"เต็งตั้วกอ ท่านออกมาพักผ่อน ให้ผู้น้องรับมือแทนสักสองสามกระบวนท่า"

เซียวเล่าเตียวหัวร่อฮาฮา กล่าว

"วานรน้อย เจ้าเข้ามาได้เลย แม้พวกเจ้าจะฮือเข้ากลุ้มรุม เล่าฮูก็ไม่หวั่นหวาดแม้สักน้อยนิด"

จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีหน้าบิดเบี้ยวเขี้ยวคล้ำ มิส่งเสียงแม้สักคำ มือขวาพลันกระชากออก กระดุมเสื้อยาวสีเขียวที่มีอยู่สิบกว่าลูกพลันร่วงหล่นหมดสิ้น อกเสื้อเปิดอ้า

สองมือของมันเพียงสะบัด เหวี่ยงอีกครั้ง เสื้อยาวสีเขียวที่สวมใส่ถูกถอดออกมา เผยเห็นชุดชั้นในรัดกุมสีครามอันที่สะดุดตายิ่ง ยังเป็นเข็มขัดหนังสีเขียวและกระบี่เล่มเล็ก ๆ ที่เสียบบนเข็มขัดรัดเอวเจ็ดเล่ม

เมื่อเช่นนั้น ยอดฝีมือทั้งหลายต่างมีสีหน้าตื่นเต้น เล่งจั๊วม้อเกาแสยะยิ้มหันกล่าวกับม้อบุ่นคี้

"คี้ยี้ เต็งตั้วเจ็กของเจ้าวันนี้มีโทสะดาลเดือดจริง เจ้าจงฉวยโอกาสนี้ดูไม้ตายจ๊อบ้อซังปวย (แม่ลูกบินคู่) อันมีชื่อกระเดื่องทั้งแผ่นดินของเต็งตั้วเจ็กเจ้าเป็นขวัญตา แต่ต้องระวังตัวไว้ อย่าได้ถูกเป็นอันตรายไป"

ม้อบุ่นคี้เชิดปากสูงชัน รับคำเบา ๆ แต่ในใจไม่ยินยอมนับถือเป็นหมื่น ๆ ครั้ง ในวันเวลาเหล่านี้ นางสยบยอดฝีมือไปหลายต่อหลายคน กระทั่งบิดาของนางก็ยังไม่อยู่ในสายตานางแล้ว อย่าว่าแต่เต็งอีเลย

แต่ฝีมือที่เต็งอีกระชากกระดุมหลุดทั้งแถบ และสะบัดเสื้อเหวี่ยงออกไปครานี้ หลักวิชาอื่น ๆ ยังมิต้องว่ากล่าว เพียงท่วงท่าที่รวบรัดสวยงามนี้ ก็มิใช่ชนชาวบู๊ลิ้มธรรมดาจะสามารถทัดเทียมได้ ตอนนั้นเห็นมันแค่นหัวร่อกล่าว

"ผู้แซ่เซียว รีบชักอาวุธออกมารับความตายได้"

เซียวเล่าเตียวสะบัดเคราขาววูบ พลิกข้อมือชักอาวุธออกจากแขนเสื้อมาคู่หนึ่ง มันคือกั้นหยั่นประกายแวววาวยาวเพียงเชียะเศษ (อาวุธลูกผสมระหว่างมีดสั้นกับ

กระบี่ เหมาะต่อการใช้ในน้ำ)

พอเซียวเล่าเตียวชักอาวุธออกมา ยอดฝีมือทั้งหลายต้องอุทานขึ้นอีกครา ทราบว่ามีขวัญตาได้เห็นยอดฝีมือใช้อาวุธประหัตประหารกันแล้ว

แต่จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมยังคงแค่นหัวร่อโดยไม่แยแสสนใจ สะบัดข้อมือวูบ ประกายเขียวเรืองพุ่งวาบ ปรากฏชักกระบี่ยาวออกจากหลังมา แต่ที่ผิดธรรมดาคือ ใช้มือซ้ายถือกระบี่

กระบี่พอหลุดจากฝักมันพลันตวาดให้รับกระบวนท่า แล้วประกายแวววับราวกับสายรุ้งพุ่งวาบเข้าไปใส่หว่างกลางทรวงอกของเซียวเล่าเตียว ด้วยเสียงหวีดหวิวน่าหวาดหวั่น

ผู้มีฝีมือทั้งหลายได้ยินเสียงเปรื่องดังสดใส เงาร่างประกายแล้วผละออกจากกันทันใด ที่แท้กระบี่ของเต้งอีถูกกั้นหยั่นต่อต้านจนกระดอนออกมา แต่เต้งอีเพียงถอยวูบก็โถมใส่อีกครั้ง ครั้นแล้วการประหัตประหารที่ตื่นเต้นเร้าใจจึงได้เกิดขึ้นในบัดดล

จากการปะทะตรง ๆ สองครา เซียวเล่าเตียวทดสอบออกว่า พลังข้อของฝ่ายตรงข้ามด้อยกว่ามันมากนัก จึงไม่หวาดหวั่นอย่างไรอีก ควงกั้นหยั่นคู่รุกไล่ด้วยอานุภาพหักโหมอำมหิต

เต้งอีที่ต่อต้านโดยเข้มแข็ง แต่ยังไม่มีทางพิชิตฝ่ายตรงข้ามได้ จึงสลับเท้าก้าวไปในหลักวิชาเจ็ดดาว ถอยกายถึงหกเจ็ดเชียะ มือขวาพลันสอดไปที่สายรัดเอว สะบัดออกวูบ ประกายสีเขียวสายหนึ่งพุ่งวาบไป

เซียวเล่าเตียวเห็นประกายเขียวเรืองพุ่งวาบมาใส่ใบหน้า รีบสะบัดกั้นหยั่นขึ้นปัดป้องอย่างว่องไว มิคาด มีเสียงครับเคว้ยวอันแหลมเล็กพุ่งมาอีกสองครา ปรากฏเป็นกระบี่สั้นที่ซัดตอนหลัง ถึงกับพุ่งเข้าใส่เป้าก่อน โดยกระหน่ำเข้ามาทั้งสองไหล่

เซียวเล่าเตียวตระหนกยิ่งนัก สะบัดศีรษะจนเคราขาวพลิ้วไสว หงายร่างลงไปด้านหลังดั่งเป็นแผ่นเหล็ก นับว่าหลบหลีกได้ปราดเปรียวสวยงามยิ่ง

ยอดฝีมือทั้งหลายต่างอุทานคำ "จื้อบ้อซังปวย" เซ็งแซ่

ไม้ตายของยอดฝีมือแห่งกวางไส นับว่าสูงส่งเหนือธรรมดาจริง ๆ ในประกายแวววาวสามจุด กระบี่ยาวในมือซ้ายของมันถึงกับพุ่งติดตามกระบี่สั้นทั้งสามเล่มไปได้ พริบตาที่เซียวเล่าเตียวหงายร่างลงนั้น กระบี่ของมือซ้ายพลันฟันแฉลบลงใส่เท้าทั้งสองที่ตรึงอยู่กับพื้นของเซียวเล่าเตียว มือขวายังคงกุมอยู่ที่เข็มขัด หมาย

จะซัดกระบี่สั้นออกซ้ำเติม

ยอดฝีมือทั้งหลายต่างสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ ทราบว่าเซียวเล่าเตียวแม้จะหลบหลีกกระบี่มือซ้ายของเต็งอี๋ไปได้ แต่อย่างไรก็ต้องไม่มีทางหลบหลีกกระบี่สั้นในมือขวาที่จะซัดตามออกไปเป็นแน่แท้

เรื่องพิสดารพลันอุบัติ

จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีใช้ไม้ตายอันยอดเยี่ยมของมันโดยฉับพลันทันที เห็นชัดว่า เซียวเล่าเตียวที่เป็นจอมอิทธิพลในน่านน้ำมาหลายสิบปี ต้องเสียชีวิตอยู่กับกระบี่ยาวสั้นเป็นแน่แท้แล้ว

ในพริบตาที่จะบ่งชี้ความเป็นตาย สีหน้าผู้คนทั้งหลายต่างผิดแปลกกัน แสดงให้เห็นว่า ความรู้สึกนึกคิดผิดแปลกกันอยู่

เล่งจั๊วม้อเกาแสยะยิ้มด้วยความพอใจ แปะโป๊วปวยฮวยลิ่มคีเจ็งแย้มยิ้มด้วยความกระหยิ่ม ทิชิ้วเซียนอ๊วงตาลุกแวววาว โป๊ยมิ่นเล่งล้งปากอ้ากว้าง แต่ม้อบุ่นคี้กลับคำนึง

'ขบวนท่านี้ไม่เห็นมีความยอดเยี่ยมอย่างไร เปลี่ยนเป็นเรา มันต้องไม่มีปัญญาทำอย่างไรแม้สักน้อยนิด'

ส่วนนิ่วบุ้นเล่า ? ยังคงมีรอยยิ้มเล็กน้อย เพียงแต่ว่า รอยยิ้มที่ลึกซึ้งไม่อาจหยั่งคำนวณ คล้ายดั่งยังได้แฝงความรักเสียดายอยู่บ้างเล็กน้อย

กิมลี้เซียวเพ้งตาแดงฉาน ตวาดก้องโถมเข้าไป รู้สึกมีลมแหลมคมพุ่งเข้ามาจนตัวเย็นยะเยียบ ที่แท้กระบี่สั้นทั้งสามเล่มของเมื่อครู่ ได้พุ่งผ่านหน้ามันไปดั่งสายฟ้า

จากนั้น เสียงต๊ก ต๊ก ต๊กดังสามครา กระบี่สั้นทั้งสามตรึงติดไปบนเสาใหญ่ในเหลา เหลือแต่ด้ามยาวประมาณสามนิ้วโผล่อยู่เท่านั้น พู่กระบี่สีเหลืองพลิ้วไสว

ด้วยแรงสะเทือน

เหตุการณ์ทั้งมวลล้วนเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่เร็วกว่ากะพริบตา เซียวเล่าเตียวพอกวาดมองก็เห็นประกายสีเขียวพุ่งวาบเข้าทะลวงใส่ร่างของมัน ขณะมันเพิ่งถอบถอนใจ ทราบว่าประกายสีเขียวที่ฟันใส่ร่างของมันครานี้ ไม่มีปัญญาหลบหลีกได้ทันท่วงทีอีกแล้ว

มิคาด ประกายที่ฟันลงไป มิทราบไฉนพลันถูกกระชากกลับ มันที่งุนงงเล็กน้อยรีบจี้กั้นหยั่นมือซ้ายลงใส่พื้น พุ่งกายขึ้นยืนอีกครา

ร่างเพิ่งทรงขึ้นมิทันยืนหยัด ได้ยินเสียงตึกดังสนั่นอีกครั้ง รีบกวาดตามองไปเห็นอาวุธลับชิ้นหนึ่งตรึงเข้าไปในผนัง ส่วนยอดฝีมือทั่วทั้งเหลา ต่างเคลื่อนไหวงนปั่นป่วนไป

มันย่อมไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาอันคับขันนั้น...

จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมแค่นหัวร่อ สะบัดกระบี่ฟันลงไปหมายปลิดชีวิตคู่ต่อสู้ มิคาดพลันมีพลังลมแหลมคมพุ่งควับเข้ามาที่ด้านข้าง มันรู้สึกเป็นอาวุธลับที่ซัดเข้าใส่ชายโครงมัน

ยอดฝีมืออันดับเยี่ยมเยี่ยงมัน มิว่าอยู่ในสถานการณ์ใด ต่างมีความระมัดระวังงนตื่นตัวยิ่ง พร้อมที่จะป้องกันการลอบจู่โจมได้ทุกเวลา ดังนั้น การทำร้ายศัตรูยังเป็นเรื่องสำคัญรองลงมา ป้องกันตัวเองย่อมสำคัญกว่า เนื่องเพราะมันฟังออก เสียงอาวุธลับครานี้กล้าแข็งและรวดเร็วอย่างไม่เคยพบพานในชีวิต หากมันคิดฟันเซียว-เล่าเตียวให้ขาดสองท่อน ชายโครงของมันก็ต้องถูกทะลวงจนกลายเป็นโพรงใหญ่ไปเช่นกัน

ดังนั้น จำต้องสูดลมหายใจสุดแรง กระชากกระบี่ที่ฟันลงให้คืนกลับ บิดกายพุ่งถอยออกไปด้านข้าง

เห็นประกายสีทองสายหนึ่งเฉียดผ่านข้างกายมันไปดุจประกายไฟ มันที่เป็นยอดฝีมือชักกระบี่สั้น ยังคงถูกอานุภาพของประกายสีทองขู่ขวัญจนตระหนกเฮือกใหญ่

มันในยามตระหนกกวาดตามองรอบข้าง เห็นพวกเล่งจั๊วม้อเกาต่างมีสีหน้าแตกตื่นสงสัย ยอดฝีมือทั้งเหลายิ่งตระหนกจนส่งเสียงร้องดังเซ็งแซ่

มันคำนวณดูทางมาของประกายสีทอง แสดงว่าถูกซัดเข้ามาทางหน้าต่าง และตอนนั้น เล่งจั๊วม้อเกาก็ได้พุ่งวาบไปที่หน้าต่าง ชะโงกมองไปทางภายนอกโดยเร็ว

นอกหน้าต่างมีแต่สายลมโชยพัด ไม่มีเงาร่างผู้ใด ส่วนถนนเบื้องล่าง ตอนนี้เงียบว้างว่างเปล่า บรรดาชายฉกรรจ์ชุดสีทองเหล่านั้น เนื่องเพราะมิได้หลับนอนมา

ตลอดคืน ตอนนี้หลบไปสัปหงกที่ใต้ชายคาจนหมดสิน

อาทิตย์อรุณของชุนเทียนสาดส่องบนท้องถนนจนแจ่มกระจ่าง แต่ถนนตลอดสายไม่มีเงาร่างผู้ใดเลย เหลือแต่น้ำค้างตามชายคาที่กำลังจะระเหยไปเท่านั้น

มาตรว่าผู้เหี้ยมหาญแห่งยุคจะมีภูมิปัญญาเปรื่องปราดปานใด ตอนนี้ยังคงต้องตระหนกจนหน้าถอดสี ตวาดเสียงแหลมเล็ก

"เล่าสี่ ท่านออกไปดู"

ทิชิ้วเซียนอ๊วงรับคำพุ่งควับออกจากหน้าต่างในบัดดล เล่งจ๊วม้อเกากลับพลิ้วตัวปราดไปที่ผนังด้านตรงข้าม ชักอาวุธลับที่ตรึงอยู่บนผนังออกมาดู...

ถึงกับเป็นกระบี่สั้นสีทองเล่มหนึ่ง !

ตอนนั้น ยอดฝีมือทั้งหลายพากันอุทานด้วยความตระหนกจนเซ็งแซ่อีกครา ที่แท้เมื่อครู่ความสนใจของผู้คนต่างอยู่ที่กระบี่ของเต็งอี ไม่มีผู้ใดสนใจสังเกตว่าอาวุธลับนี้พุ่งมาจากทิศทางใด

กระทั่งเล่งจ๊วม้อเกาก็รู้สึก อาวุธลับนี้ถูกซัดเข้ามาทางหน้าต่าง รอจนเมื่อมันหันไปที่หน้าต่าง ทางด้านนอกก็ไม่มีเงาร่างผู้คนแล้ว

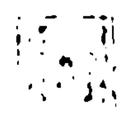

เล่งจ๊วม้อเกาพลิกดูกระบี่ทองที่ระหว่างนี้ก่อกวนวงพวกนักเลงจนปั่นป่วน และก็นำพาเรื่องยุ่งยากให้แก่มันอย่างใหญ่หลวงอยู่ไปมา คิ้วทั้งสองขมวดจนแนบแน่น

ตอนนั้น จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีมิได้แยแสสนใจเซี่ยวเล่าเตียวอีก กระโดดปราดเข้ามาหา จับตามองกระบี่สีทองในมือม้อเกาพลางถาม

"เป็นมันอีก ?"

ม้อเกาผงกศีรษะเล็กน้อย ตาที่คมวาวราวเหยี่ยวร้าย กวาดมองไปยังผู้คนที่ยืนอยู่ด้านริมหน้าต่างนั้น

คนแรกที่มันเห็นคือโป๊ยมิ่นเล่งล้งโอ้วจือฮุยยืนอยู่ข้างกรอบหน้าต่าง ตอนนี้กำลังหันกายมองออกไปทางภายนอก

ที่ยืนข้างกายโอ้วจือฮุยเป็นบุตรีของมันเอง กำลังชะโงกมองออกไปนอกหน้าต่างเช่นกัน และที่ด้านข้างของนาง กลับเป็นกงจื้อรุ่มรวยที่มีจิตใจกว้างขวางผู้นั้น

ถัดไป เป็นที่ซึ่งมันยืนอยู่เมื่อครู่ ผู้เหี้ยมหาญแห่งบู๊ลิ้มจึงฉุกใจคำนึง

'กระบี่ทองเล่มนี้เมื่อครู่พุ่งเข้ามาทางซ้ายมือของเรา หากมิใช่ซัดเข้ามาทางนอก

หน้าต่าง ก็เป็นคนที่ยืนทางซ้ายมือเราชัด...'

มันกวาดตามองไปยังผู้คนเหล่านั้นอีกครา คิ้วต้องขมวดแนบแน่นกว่าเดิม จากนั้นคำนึงต่อไป

'โอ้วเล่าซำกับคี้ยี้ย่อมไม่ชัดกระบี่นี้ หนึ่งเดียวที่อาจเป็นไปได้ก็คือเจ้าเด็กแซ่นิ่วเฮอะ มันว่ามันไม่รู้จักวิชาบู๊ แต่เรากลับมิใคร่เชื่อ แต่ทว่า... หากว่ามันเป็นกิมเกี้ยมแขะก็ไม่อาจเป็นไปได้... อย่างนั้น กระบี่ทองเล่มนี้มีแต่ถูกชัดเข้ามาทางนอกหน้าต่างเท่านั้น แต่ทว่านี่ก็คล้ายไม่อาจเป็นไปได้'

มันคิดไปคิดมา รู้สึกเป็นเรื่องราวมีเลศนัยน่าสงสัยยิ่ง จึงขมวดคิ้วนิ่วหน้าเดินช้า ๆ มาข้างกายนิ่วบุ้น ยื่นฝ่ามือใหญ่ของมันตบใส่ร่างนิ่วบุ้น

มันมีเจตนาทดสอบดู จึงได้ใช้กำลังภายในไปห้าส่วน ตอนนั้น พอดีโอ้วจือฮุยหันหน้ามา เมื่อเห็นต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ลนลานร้องขึ้น

"ตั้วกอท่านทำกระไร ?"

เล่งจั๊วม้อเกาฉุกใจได้คิด แย้มยิ้มพลางรั้งกำลังภายในคืนกลับ ตบฝ่ามือไปบนบ่านิ่วบุ้นเบา ๆ พลางคำนึง

'นิ่วบุ้นผู้นี้เมื่อรู้จักกับโอ้วชาตี่มานาน คิดว่าอาจบางทีไม่ถึงกับมีพิรุธใดได้'

และตอนนั้น นิ่วบุ้นก็เหลียวมา พอดีประสานสายตากับเล่งจั๊วม้อเกา เล่งจั๊ว-ม้อเกาจึงขมวดคิ้วเล็กน้อย แย้มยิ้มถาม

"เมื่อครู่นิ่วบุ้นเล่าตี่ยืนอยู่ที่นี้ เห็นที่ด้านหลังมีเงาร่างใดหรือไม่ ?"

นิ่วบุ้นยิ้มตามปกติ สั่นศีรษะปฏิเสธไป ม้อบุ่นคี้กลับชิงตอบแทน

"เตียเตีย ท่านช่างเป็นไปได้ ท่านผู้เฒ่าไฉนมักถามมันเสมอ มันเป็นหนอนตำราชัด ๆ ต่อให้ผู้อื่นฟันที่กลางหลังมันสักแผล มันกระทั่งเงาร่างคนก็ไม่มีทางเห็นได้"

เล่งจั๊วม้อเกายิ้มเล็กน้อย เหลือบมองนิ่วบุ้นอีกสองครา จากนั้นหันหน้ามาเห็นเซียวเล่าเตียวกับบุตรกำลังยืนซุบซิบด้วยเสียงแผ่วเบา

ทันใด มีพลังลมพุ่งมาจากนอกหน้าต่าง ม้อเการีบบิดตัวถลาเท้าเหลียวมองแต่เป็นทิชั้วเซียนอ๊วงพุ่งตัวเข้ามา พอถึงพื้นสั่นศีรษะพลางกล่าว

"ทางด้านนอกไม่มีเงาผู้ใดแม้สักครึ่งคน ข้าพเจ้าถามน้องพี่ทางด้านนอกแล้วก็ไม่เห็นมีผู้ใดบุกรุกเข้ามา เรื่องนี้ออกจะเป็นอาถรรพณ์น่าสงสัยยิ่ง หรือกิมเกี้ยมแขะจะเหาะเหินเดินอากาศได้ ?"

เล่งจั๊วม้อเกาแค่นเสียงเย็นชา

"เราเห็นว่า ในสองสามปีนี้ น้องพี่ใต้อำนาจของท่านยิ่งนานยิ่งเกียจคร้านจนชะล่าใจแล้ว ไม่มีเรื่องยังพอทำเนา มีเรื่องเมื่อใดก็ดูออกได้ บริวารที่พวกเราเลี้ยงดูมาเหล่านี้ล้วนเป็นเศษสวะทั้งสิ้น ไม่มีทางใช้ให้เป็นประโยชน์ได้แม้สักน้อยนิด"

ความหมายในวาจา บ่งบอกว่ากิมเกี้ยมแขะไม่รู้จักเหาะเหินเดินอากาศดอก เพียงแต่คนที่อยู่ทางภายนอกสวะเกินไป ไม่อาจเห็นมันเท่านั้น

ทิชิ้วเซียนอ๊วงหน้าร้อนผะผ่าว รีบรับคำเบา ๆ

"ตั้วกอตำหนิถูกต้องที่สุด พวกเหล่านี้เกียจคร้านจนเป็นสันดานแล้ว นับแต่นี้ผู้น้องจะต้องอบรมฝึกสอนพวกมันให้ดีกว่านี้"

เล่งจั๊วม้อเกาแค่นเสียงเบา ๆ เดินไปที่สองบิดากับบุตรแซ่เตียว เต็งอีก็สาวเท้าก้าวติดตามไปบ้าง

ทิชิ้วเซียนอ๊วงเมื่อเห็น ชายตาบอกใบ้ให้กับอีกหลายคนแล้วติดตามหลังไปบ้าง พวกนิ่วบุ้นต่างตระหนกยิ่ง ทราบว่าสองบิดากับบุตรต้องมีเภทภัยมากกว่าโชคแล้ว

เซียวเล่าเตียวกับบุตรเมื่อเห็นสภาพนั้น ไหนเลยไม่ทราบสถานการณ์ของพวกมันในตอนนี้ แต่ด้วยศักดิ์ศรีของพวกมัน ตอนนี้ต้องไม่อาจแสดงความหวาดหวั่นหลบหนีไปต่อหน้าผู้คนทั้งมากหลายได้ เซียวเล่าเตียวจึงหัวร่อฮาฮาแล้วตวาด

"ผู้แซ่ม้อ ท่านเข้ามาด้วยเรื่องอันใด ? หรือท่านยังกล้าทำอย่างไรต่อเล่าฮู่ได้ ?"

เมื่อมันกล่าวเยี่ยงนั้น เท่ากับบ่งบอกว่ามันมีความหวาดหวั่นในศัตรูแล้ว จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีกล่าวอย่างโอหัง

"ผู้แซ่เตียว ท่านเบิ่งตาดูให้กระจ่างเถิด ท่านวันนี้ยังคิดจะรอดชีวิตลงจากเหลาได้ ? หรือท่านยังหวังให้เจ้าเด็กที่เรียกว่ากิมเกี้ยมแขะมาช่วยชีวิตท่านอีก ?"

กิมลี้เซียวเพ้งเบิ่งตาจนแทบฉีกขาด ตวาดสุดเสียง

"อยู่ต่อหน้ายอดฝีมือมากหลาย พวกท่านถึงกับกล้าใช้พวกมากกลุ้มรุมเอาชัยในบู๊ลิ้มไม่มีความยุติธรรมหรือไร ?"

หันไปประสานมือคารวะให้กับผู้คนทางด้านหลังแล้วกล่าวต่อ

"สหายทั้งหลาย พวกท่านจะต้องเสนอตัวออกมาพิทักษ์ความยุติธรรม หากสู้ตัวต่อตัว ข้าพเจ้าเซียวเพ้งแม้ตายก็ไม่ตัดพ้อตำหนิ หากแม้นกลุ้มรุม ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า..."

มันขยี้เท้าด้วยความเดือดดาล ถึงกับไม่อาจส่งเสียงต่อไปได้ เล่งจั๊วม้อเกาจึงแหงนหน้าแผดหัวร่อแล้วกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐ สู้ตัวต่อตัวตายโดยไม่ตัดพ้อ ประเสริฐ...ประเสริฐ..."

ผู้เหี้ยมหาญแห่งยุคถลกแขนเสื้อพลางแค่นเสียงเย็นชา

"อย่างนั้นท่านเข้ามา เราม้อตั๋วไท้เอี๊ยเล่นกับท่านดู หากแม้นสามารถรับมือเราได้ถึงห้าสิบกระบวนท่า ผู้แซ่ม้อจะน้อมเชิญพวกท่านลงจากเหลา เยี่ยงนี้สมควรนับว่ายุติธรรมแล้วกระมัง ?"

เซียวเล่าเตียวตวาดเสียงก้อง

"ผู้แซ่ม้อ แผดเสียงท้าทายผู้เยาว์ไปไยกัน ? หากท่านยังเป็นบุคคลจริง ๆ อีกหนึ่งเดือนให้หลัง เราสองฝ่ายนัดหมายสถานที่มาพิสูจน์กันให้แตกหัก ท่านอาศัยเล่ห์ร้ายอุบายชั่ว หลอกล่อเราบิดากับบุตรมาที่นี้ ตอนนี้ยังคิดจะใช้พวกมากกลุ้มรุมเอาชัย ม้อเกาเอยม้อเกา ท่านไม่กลัวกงกรรมกงเกวียน ? หรือท่านไม่กลัวผลกรรมทะตามสนองท่าน ?"

เล่งจั๊วม้อเกาแสยะยิ้มเค้นเสียง

"เล่าเซียว มาตรว่าท่านมีเล่ห์ลิ้นคารมคมคาย แต่ยังคงไม่มีทางเหนี่ยวรั้งชีวิตตัวเองไว้ได้ คิดจะถกเรื่องยุติธรรมต่อหน้าเราผู้แซ่เตียว อย่างนั้นเราบอกกับท่านเราผู้แซ่ม้อก็คือความยุติธรรม !"

เซียวเล่าเตียวขบกรามคำราม

"ประเสริฐมาก หากเราผู้เฒ่าอาศัยการตายครานี้ ให้สหายในแผ่นดินได้รู้จักสันดานเหี้ยมอำมหิต ภายใต้หน้ากากดีงามเปี่ยมคุณธรรมของท่าน เราผู้เฒ่าตายโดยไม่ต้องเศร้าเสียใจแล้ว"

หยุดหอบหายใจด้วยความแค้นเคืองแล้วจึงตวาด

"อย่างนั้น พวกท่านพาลเข้ามาให้หมดสิ้น เล่าฮูวันนี้ขอเสี่ยงกับพวกชั่วร้ายให้ถึงที่สุด !"

จ้อซิ้วซึ่งเกี่ยมแค่นหัวร่อสวนคำ

"สั่งสอนเฒ่าโสโครกเช่นท่าน ยังต้องให้ผู้อื่นมาลงมือ ?"

จบคำพลิกข้อมือ สะบัดกระบี่ชี้ขึ้นสู่เบื้องสูงขณะจะจู่โจมไป พลันมีเสียงฝีเท้าดังถี่เร็ว แล้วมีสองคนลนลานขึ้นมาด้วยสารรูปกระหืดกระหอบราวจะวิ่งไปดูใจคนใกล้ตายก็ปาน

สองคนนี้ต่างสวมเสื้อยาวสีทอง แต่คงผ่านการเดินทางระยะยาวไกล ชายเสื้อสีทองจึงเปื้อนดินโคลนจนกลายเป็นสีเหลืองซีดแล้ว

และมันสองแม้มีเค้าหน้าหล่อเหลาคมคาย แต่สกปรกมอมแมม ดวงตายัง

แตกซ่านไร้ประกาย คล้ายดั่งมิได้หลับนอนมาหลายวัน สารรูปที่ซูบซีดอิดโรย ดูไปทุลักทุเลเป็นยิ่งนัก

สองคนพอขึ้นบันไดมา กวาดตามองรอบข้าง เมื่อเห็นม้อเกา ลนลานเข้ามาอีกหลายก้าว คุกเข่าโครมลงที่แทบเท้า ม้อเกาหน้าเปลี่ยนสีทันที รีบร้องขึ้น

"ตังซัว อุ้งไท้ พวกเจ้ารีบขึ้นมา เป็นเรื่องราวใดกัน ? เก้ยยี่เจ็กเล่า ? น่ำซังเล่า ? โอ... พวกเจ้าคุกเข่าไปไยกัน รีบลุกขึ้นมาบอกเล่าเรื่องราวด้วย"

เล่งจั๊วม้อเกาที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์เสมอมา ตอนนี้มิเพียงแตกตื่นจนเสียงสั่นสะท้านเท่านั้น ใบหน้ายังกลายเป็นเขียวคล้ำอีกด้วย ละล่ำละลักเร่งรัดมันสอง แต่บุรุษหนุ่มเสื้อสีทองกลับคุกเข่าหอบหายใจโดยมิกล้าลุกขึ้นมาอีก

โป๊ยมิ่นเล่งล้งก็ตระหนกจนหน้าถอดสี รีบปราดไปยังโต๊ะที่มิได้ล้ม เทสุราสองจอกมายื่นให้ที่เบื้องหน้าทั้งสองพลางกล่าว

"มา พวกท่านดื่มสุรา ทอดลมหายใจพักผ่อนก่อน"

แล้วหันไปกล่าวต่อกับม้อเกา

"ตั๊วกอ ท่านไม่ต้องกระวนกระวาย เก้ยยี่กอต้องไม่มีเรื่องราวใดแน่"

ความจริงแม้มันจะกล่าวเช่นนั้น แต่ใจก็หวาดหวั่นจนลนลาน ทราบว่าเกิดเรื่องร้ายใดเป็นแน่

นิ่วบุ้นคล้ายไม่มีอารมณ์สนใจเรื่องราวใด ๆ อีกแล้ว อ้าปากหาวยาว ๆ ฟุบลงหลับกับขอบโต๊ะ ม้อบุ่นคี้จึงกระซิบ

"ท่านพักผ่อนให้สบาย สักครู่เมื่อพวกเราจะไปข้าพเจ้าค่อยมาปลุกท่าน"

นิ่วบุ้นซบศีรษะกับโต๊ะมิเคลื่อนไหว คล้ายดั่งหลับใหลไปแล้วก็ปาน

ตอนนั้น บุรุษหนุ่มเสื้อสีทองทั้งสองกลอกสุราแห้งจอก ขณะจะกล่าวกระไรม้อเกากลับขมวดคิ้วกล่าวต่อโฮ้วลิ้ม

"เล่าสี่ ท่านช่างเป็นไปได้ กักสหายตั้งมากหลายให้ทนทุกข์ตลอดทั้งคืน ตอนนี้ยังไม่รีบส่งพวกท่านกลับไปพักผ่อน"

จากนั้น ประสานมือกล่าวเสียงกังวาน

"สหายทั้งหลายเชิญเถิด ข้าพเจ้าม้อเกาวันนี้ต้อนรับไม่เหมาะสมดีพอ วันหน้าค่อยเลี้ยงขอขมาต่อท่านทั้งหลายอีกครั้ง"

ยอดฝีมือทั้งมวลทราบว่าม้อเกาเสือกไสพวกมัน จึงเหลียวมองตากันแล้วกล่าวถ่อมตัวตามมารยาทหลายคำ พากันลงบันไดไปแต่โดยดี เนื่องเพราะพวกมันต่างปราดเปรื่องหลักแหลมไม่มีผู้ใดยินยอมมาเกลือกกลั้วกับปลักน้ำโสมมนี้

จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมสะอึกกายเข้าไปขวางหน้าสองบิดากับบุตรแซ่เตียวแล้วแค่นเสียง

"ผู้แซ่เตียว ท่านยังไม่ถึงเวลาจากไปได้"

เซียวเล่าเตียวแผดหัวร่อพลางตวาด

"แม้ท่านจะให้เราไปเรายังไม่ยอมไปดอก เราจะฟังเรื่องที่ท่านเพลี่ยงพล้ำจนย่อยยับเสียก่อน"

มันจงใจส่งเสียงดังเป็นพิเศษ หมายจะให้ยอดฝีมือทั้งหลายได้ยินชัดเจน ความจริงมันไม่บอกผู้อื่นก็ทราบอยู่แล้ว แน่ใจว่า ทิซึ่งจื้อเก้ยโม้วที่ฉวยโอกาสไปงมขุมทรัพย์ในบึงไท้เจ็กโอ๊ว ต้องพลาดพลั้งเสียทีจนย่อยยับอัปรา กระทั่งชีวิตยังอาจปลิดปลงไปด้วย เพียงแต่ว่า ทั้งมวลต่างมารยาเป็นงมงายไม่ยินยอมบอกไปเท่านั้น

บุรุษหนุ่มรูปงามเสื้อสีทองทั้งสองนี้คือสองในสิบศิษย์รักของเล่งจั๊วม้อเกาเมฆุ้ยชีตังซัวฉายาตุยฮุ้นจ่ายเสี่ย (ทูตไล่เมฆา) กับบ๊วยอุ้งไท้ ฉายาซึ่งเกี่ยมส่ายเจี่ย (ทูตกระบี่เทพยดา) ซึ่งเป็นผู้ไปช่วยเหลือทิซึ่งจื้อเก้ยโม้วงมขุมทรัพย์

ดังนั้นเอง พอเล่งจั๊วม้อเกาเห็นทั้งสองกลับมาด้วยสารรูปทุลักทุเล จึงตระหนกเป็นยิ่งนัก กระทั่งวาจาเย้ยหยันของเซียวเล่าเตียวก็ไม่มีอารมณ์ไปสนใจแล้ว รอจนเหล่ายอดฝีมือลงจากเหลา ละล่ำละลักถาม

"เก้ยยี่เจ็กของพวกเจ้าเกิดเรื่องราวใด ? เรื่องที่เรามอบหมาย พวกเจ้ากระทำสำเร็จหรือไม่ ? รีบรายงานมา"

ซึ่งเกี่ยมส่ายเจี่ยดื่มสุราไปแล้วจิตใจค่อยเยือกเย็นลงได้บ้าง มันทรงกายขึ้นละล่ำละลัก

"พวกศิษย์กับเก้ยยี่เจ็กไปถึงทำนบที่กั้นน้ำ ระหว่างบึงอั้งเจ็กโอ๊วกับเกาอิ้วโอ๊ว ก็เริ่มเสาะหาไปตามลายแทงที่บ่งชี้ไว้ ในจำนวนนั้น ย่อมเป็นสองเฮียตี๋อุ้ยชีมีวิชาทางน้ำสูงสุด เก้ยยี่เจ็กจึงเรียกพวกมันสวมชุดกันน้ำลงไปค้นดู"

เล่งจั๊วม้อเกาเบือนสายตามองไปยังอีกผู้หนึ่งคืออุ้ยชีตังซัว เห็นมันถอนหายใจเฮือกใหญ่ กล่าวเสียงเครือด้วยความรันทด

"ศิษย์กับน่ำซ้งตี๋ลงน้ำแล้ว พบเห็นที่ซึ่งใกล้กับริมบึงมีเครื่องหมายดั่งที่เขียนอยู่ในลายแทงจริง ๆ ย่อมปีติเป็นอย่างยิ่ง ขึ้นเปลี่ยนลมหายใจบนผิวน้ำแล้วดำลงไปตามเครื่องหมายที่บ่งชี้ หาพบเรือจมอยู่ใต้น้ำอีกลำหนึ่ง พวกศิษย์จึงใช้เชือกผูกเรือไว้ ขึ้นมาร่วมมือกับเก้ยยี่เจ็กและบ๊วยซือตี๋บนฝั่ง ใช้กำลังดึงจนเรือที่จมอยู่ได้เคลื่อน

ออกไป พบเห็นด้านล่างของเรือจมมีแผ่นเหล็กที่สนิมเกาะเต็มอยู่แผ่นหนึ่งจริง ๆ"

ตอนนั้น มิเพียงเล่งจั๊วม้อเกาจะตั้งอกตั้งใจฟังคำบอกเล่าของตุยฮุ้นส่ายเจี่ยเท่านั้น คนอื่น ๆ ก็เบิ่งตากลมกว้าง แสดงว่าสนใจต่อเรื่องราวคราวนี้ยิ่งนัก

แต่เซียวเล่าเตียวกลับด่าในใจ "หรือบรรดาสุนัขที่ป้องกันอยู่ในบึงต่างตายหมดตายสิ้นแล้ว จึงเปิดโอกาสให้พวกมันลงไปงมขุมทรัพย์โดยสะดวกสบาย"

อุ้ยชีตังซัวถอนหายใจเบา ๆ เล่าสืบต่อไป

"พวกศิษย์พอเห็นแผ่นเหล็กนั้นย่อมปีติยินดีอย่างยิ่ง ขึ้นเปลี่ยนลมหายใจบนผิวน้ำอีกครา แล้วบอกเรื่องราวที่เห็นแก่เก้ยยี่เจ็ก มิคาด ขณะเวลานั้น พลันมีเกาทัณฑ์ยิงเข้าใส่เราสอง พวกศิษย์ทราบว่าร่องรอยเปิดเผย ถูกน้องพี่ที่ซุ่มอยู่ในบึงพบเห็นแล้ว"

เซียวเล่าเตียวแค่นเสียงเบา ๆ อุ้ยชีตังซัวเหลือบมองมันแวบหนึ่ง แค่นเสียงเย็นชาต่อ

"มิคาด ด่านในบึงของเหล่านั้นต่างเป็นเศษสวะทั้งสิ้น ชั่วครู่ก็ถูกสยบไปไม่เหลือเลย"

เหลือบมองดูอีกครั้ง เห็นเซียวเล่าเตียวขุ่นเคืองจนหน้าบิดเบี้ยว มันจึงกล่าวต่อไป

"พวกศิษย์จึงได้ดำลงไปอีก เลื่อนแผ่นเหล็กออก ใต้แผ่นเหล็กเป็นโพรงกว้างใหญ่ ภายในมีหีบอยู่หลายใบจริง ๆ พวกศิษย์ถึงโลดจนมิทราบบ่งบอกบรรยายอย่างไร จึงรีบผูกหีบเหล่านั้นสาวขึ้นไปบนฝั่ง น่าซ้งตี่เสนอขอเป็นผู้เปิดหีบแรกขึ้นดู ว่าภายในจะเป็นของใดแน่"

อุ้ยชีตังซัวเล่าถึงตอนนี้ เล่งจั๊วม้อเกาแค่นเสียงเย็นชาเบา ๆ คล้ายตั่งไม่พอใจให้มันกระทำดั่งนั้น

อุ้ยชีตังซัวถอนหายใจเฮือกใหญ่ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นรันทดหดหู่ บ๊วยอุ้งไท้จึงเป็นผู้เล่าต่อ

"เก้ยยี่เจ็กคิดแล้วจึงอนุญาต หีบเหล่านั้นต่างมีสนิมเกาะเต็ม อุ้ยชียี่กอง้างหลายครั้งจึงสามารถง้างฝาหีบเปิดออก มิคาด ฝาหีบพอเปิด ภายในถึงกับมีหน้าไม้เล็ก ๆ พุ่งออกมากลุ่มใหญ่ อุ้ยชียี่กอที่มิทันระวังจึงถูกไปถึงเจ็ดดอก แต่ละดอกทะลุเข้าไปในกระดูก กระทั่งวาจามิทันสั่งเสียก็... สิ้นใจตายไป"

ผู้คนทั้งปวงต่างสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ อุ้ยชีตังซัวก้มศีรษะมิว่ากล่าว บ๊วยอุ้งไท้ถอนใจยาวแล้วเล่าต่อ

"มิคาด เมื่อเปิดหีบออก ภายในถึงกับมีแต่ก้อนหิน พวกศิษย์ทั้งเจ็บแค้นทั้งตระหนกเป็นอย่างยิ่ง เก้ยยี่เจ็กจึงใช้กระบี่ฟันเปิดหีบทั้งสิบกว่าใบออก ในหีบแต่ละใบ ต่างมีหน้าไม้บังคับด้วยกลไก และแต่ละหีบล้วนเป็นก้อนหิน..."

เล่าถึงตอนนี้ สีหน้าพวกเล่งจั๊วม้อเกาต่างแปรเปลี่ยนเป็นซีดสลด ส่วนเซียวเล่าเตียวกลับตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว แต่ตอนนั้น ทุกผู้คนอยู่ในระหว่างแตกตื่นขุ่นเคืองท้อแท้ผิดหวัง วุ่นวายจนปั่นป่วน ถึงกับไม่มีผู้ใดไปแยแสกับเสียงแผดหัวร่อเยาะเย้ยของเซียวเล่าเตียว ได้ยินบ๊วยอุ้งไท้เล่าต่อไป

"เมื่อเช่นนั้น พวกศิษย์ต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสี เก้ยยี่เจ็กตรวจดูบรรดาหน้าไม้ที่บังคับด้วยกลไกตามหีบต่าง ๆ โดยละเอียดแล้ว สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวกว่าเดิม ทอดถอนหายใจหลายต่อหลายครั้ง บอกกับพวกศิษย์ว่า วิธีบรรจุกลไกหน้าไม้เหล่านั้น ถึงกับเป็นหลักวิธีเดียวกับเซี่ยชิ้วจือเซ็ง (บัณฑิตมือวิเศษ) ซุ้งอูต้กซิ่ว ที่เป็นผู้อาวุโสบู๊ลิ้มนามกระเดื่องในหลายสิบปีก่อนนั้น"

พอกล่าวถึงเซี่ยชิ้วจือเซ็ง (บัณฑิตมือวิเศษ) เปล่งมา ทุกผู้คนต่างตระหนกจนใจสะท้าน เนื่องเพราะเซี่ยชิ้วจือเซ็งอูต้กซิ่วผู้นี้ มิเพียงมีพลังฝีมือโดดเด่นเป็นเอกเท่านั้น ยังชำนาญเรื่องกลไกกับดักยอดเยี่ยมที่สุดในแผ่นดิน แต่คนผู้นี้สาบสูญไปนานปีแล้ว และมิเคยได้ยินว่าท่านมีศิษย์ทายาท คนทั้งปวงแม้แตกตื่นสงสัย แต่ก็ทราบ ทีซึ่งจื้อเก้ยโม้วก็เป็นผู้เชี่ยวชาญในหลักวิชานี้ ย่อมไม่มีทางดูผิดพลาดไปได้

เล่งจั๊วม้อเกาขยี้เท้าคำราม

"เฒ่าอุบาทว์ตัวนั้นไฉนเสนอหน้าในวงพวกนักเลงอีก อุ้งไท้ เจ้ารีบเล่าต่อไป"

ในโลกมีเรื่องราวมากหลายที่ดูผิวเผินคล้ายไม่เกี่ยวข้องกันสักน้อยนิด และก็เหลือที่จะเชื่อได้ แต่ความจริง นั่นเนื่องเพราะภูมิปัญญาของผู้คนยังหยั่งไม่ถึงไม่มีปัญญาทราบเลศนัยของเรื่องราวเท่านั้น

ตอนนี้ ผู้คนทั้งปวงย่อมแตกตื่นสงสัยกันอย่างยิ่ง หากแม้นพวกมันทราบเซี่ยชิ้วจือเซ็งได้ไปอยู่ร่วมเกาะกับไฮ้เทียนโกวอี่ และไฮ้เทียนโกวอี่ก็เป็นผู้มีลายแทงหนึ่งในสามฉบับ เมื่อปะติดปะต่อเรื่องราวเหล่านี้เข้าด้วยกัน อย่างนั้น เรื่องราวก็ไม่ลี้ลับมหัศจรรย์จนเหลือเชื่อแล้ว

บ๊วยอุ้งไท้หยุดหอบหายใจเล็กน้อยจึงเล่าต่อ

"เก้ยยี่เจ็กยังว่า คำนวณตามเหตุการณ์ ขุมทรัพย์รายนั้นจะต้องถูกเซี่ยชิ้วจือเซ็งและศิษย์ของมันชิงล่วงหน้าไป พวกศิษย์ได้ฟังแล้วผิดหวังท้อแท้ ทั้งเดือดดาลคลั่งแค้น

มื่อเห็นการตายอย่างสยดสยองของอุ้ยชียี่กอ ต้องเจ็บช้ำรันทดอีกครา มิคาด เคราะห์ลับทยอยซ้ำซ้อน ขณะเก้ยยี่เจ็กกล่าววาจากับพวกเราพวกศิษย์พลันพบเห็น ที่านหลังของท่านผู้เฒ่ามีเงาร่างเพิ่มขึ้นอีกสายหนึ่ง..."

กล้ามเนื้อบนใบหน้าบ๊วยอุ้งไท้พลันกระตุกถี่เร็ว คล้ายดั่งยังหวาดหวั่นต่อเตุการณ์ที่พบเห็นมาไม่คลาย เล่าสืบต่อไป

"ตอนนั้นพลบค่ำแล้ว ลมโชยพัดจนกิ่งไม้ใบหญ้าริมบึงสั่นไหว เงาร่างสีดำายนั้นคล้ายเป็นภูตพรายมายืนที่ด้านหลังเก้ยยี่เจ็ก โดยเก้ยยี่เจ็กมิทราบสักน้อยนิดงคงกล่าววาจาต่อไปดั่งเดิม"

ม้อาบุ่นคี้บีบมือแนบแน่น รู้สึกเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาจนเปียกชุ่ม นางกใจคิดถึงบุคคลราตรีสวมชุดดำที่เคยประมือต่อสู้กับนาง

แต่เงาดำร่างนั้น จะเป็นบุคคลราตรีที่เคยประมือกับนางหรือไม่ ม้อาบุ่นคี้กลับอาจแน่แก่ใจ นางกวาดตามองไป เห็นสีหน้าแต่ละคนแตกตื่นลนลาน บ๊วยอุ้งไท้ยิ่งกมือปาดเหงื่อไม่หยุดยั้ง พยายามข่มกลั้นความหวาดกลัวเล่าต่อไป

"ภายหลังเก้ยยี่เจ็กพบเห็นสีหน้าของพวกศิษย์จึงได้เหลียวกลับไป พวกศิษย์ห็นเงาดำร่างนั้นหัวร่อแค่น ๆ สะบัดสองมือขึ้นวูบ ในมือถึงกับมีประกายสีทองงออกมาหลายสาย ตอนนั้น ศิษย์กับอุ้ยชีตั้วกอยืนอยู่ที่ข้างหีบเหล็ก จึงรีบฟุบงไปซ่อนที่หลังหีบ แต่ทว่า..."

เล่าถึงตอนนี้ เสียงมันแปรเปลี่ยนเป็นสั่นสะท้าน เหงื่อกาฬแตกโซมดั่งฝนาดซัด ยกแขนเสื้อขึ้นปาดหลายครั้งครา จึงสามารถเล่าสืบไป

"แต่รอจนพวกศิษย์ลุกขึ้นมา เฮียตี่ทั้งห้าของทิเคี้ยซิ่งเปียงตุ่ยซึ่งติดตามวกศิษย์ไป ต่างแผดร้องเสียงโหยหวนล้มเกลือกกลิ้งอยู่กับพื้น ทรวงอกแต่ละคนางมีอาวุธลับสีทองแวววาวตรึงอยู่ชิ้นหนึ่ง เก้ยยี่เจ็กยังยืนในที่นั้น ส่ายโงนเงนสองราจึงล้มฮวบลงไปด้วย แต่เงาดำที่คล้ายภูตพราย กลับสาบสูญโดยมิทราบไปตั้งแต่มื่อใด"

หยุดหอบหายใจอีกครั้งจึงเล่าต่อ

"ศิษย์กับอุ้ยชีซือเฮียปลอบใจให้เข้มแข็งปราดออกไปดู อาวุธลับที่ปักอยู่บนรวงอกของเฮียตี่ทิเคี้ยซิ่งเปียงตุ่ย ถึงกับเป็นกระบี่สีทองเล่มเล็ก ๆ ส่วนที่ทรวงอกก้ยยี่เจ็กแม้ไม่มีกระบี่ทอง แต่ศีรษะของท่านผู้เฒ่าถูกฝ่ามือไปฉาดหนึ่ง กะโหลกรษะแหลกละเอียดจนน่าสยดสยองยิ่ง"

หอบหายใจด้วยความหวาดกลัวพลางเล่าเสียงสะท้าน

"พวกศิษย์เหลียวดูหีบเหล็กที่ต้านอยู่ทางเบื้องหน้าพวกศิษย์อีกครา ฝาหีบที่เป็นเหล็กหนาถึงกับถูกทะลวงเป็นโพรง กระบี่เล็ก ๆ ทั้งสองเล่มนั้นถึงกับทะลวงฝาหีบเหล็กทะลุไปได้ กำลังข้อเขี่ยงนั้น พวกศิษย์ยังมิเคยได้ยินได้เห็นมาก่อนเลย เงาสีดำถึงกับใช้สองมือซัดอาวุธลับได้สิบเล่ม แต่ละเล่มต่างมีพลังและแม่นยำปานนั้น นับว่าคล้าย... นับว่าน่าตระหนกเกินไปจริง ๆ"

มันเล่ารวดเดียวถึงตอนนี้ ตัวพลันอ่อนระทวยจนกระแทกโครมลงไปกับพื้นอีก บนพื้นที่มีเศษอาหารเปรอะเปื้อนอยู่ก่อนแล้ว จึงก่อกวนจนเสื้อยาวสีทองที่เปื้อนเปรอะของมันยิ่งสกปรกกว่าเดิม แต่มันคล้ายไม่รู้สึกแม้สักน้อยนิด

ไล่ล่าตามสังหาร

ทุกผู้คนที่ได้ยินคำบอกเล่าของซิ่งเกี่ยมส่ายเจี่ยบ๊วยอุ้งไท้ ต่างรู้สึกมือเท้าอ่อนระทวย คล้ายดั่งไม่อาจยืนหยัดทรงกายไว้ได้ก็ปาน

มีแต่เล่งจั๊วม้อเกาเท่านั้น มาตรว่าหน้าเปลี่ยนสีไปแล้ว แต่ร่างยังคงยืนตรงดั่งปลายทวน พลันเหวี่ยงกระบี่สั้นสีทองในมือไปที่เบื้องหน้าซิ่งเกี่ยมส่ายเจี่ยบ๊วย-อุ้งไท้ เน้นเสียงหนัก ๆ

"กระบี่ทองที่พวกเจ้าเห็นทางริมบึง เป็นเช่นนี้หรือไม่ ?"

สองตามันเบิ่งกลมกว้าง จับตามองหน้าบ๊วยอุ้งไท้แน่วนิ่งแล้วตวาดต่อ

"เจ้าจับเจ่าอยู่กับพื้นไปไย ยังไม่รีบลุกขึ้นมาให้เรา เฮอะ นึกมิถึง พวกเจ้าพอเผชิญกับเรื่องราวคับขัน ก็กลายเป็นเศษสวะเยี่ยงนี้ได้"

บ๊วยอุ้งไท้ถูกด่าจนหน้าเผือกขาว เก็บกระบี่ทองขึ้นแล้วล้วงกระบี่ทองออกจากอกเสื้ออีกเล่มหนึ่ง เมื่อเทียบกันดู รีบประคองมอบให้ม้อเกาพลางตอบ

"เป็นเช่นเดียวกับที่พวกศิษย์ได้มาจากซากศพน้องพี่ซิ่งเปียงตุ่ยไม่ผิดเพี้ยน"

ม้อเกาแค่นเสียงด้วยความขุ่นเคือง รับกระบี่ทองทั้งสองเล่มมา เหลือบมองแวบเดียวก็ขมวดคิ้วครุ่นคิด บนเหลาจึงเงียบวังเวงดั่งสุสานร้าง กระทั่งเสียงลมหายใจยังได้ยิน

ม้อบุ่นคี้เหลือบมองนิ่วบุ้นที่ฟุบหลับกับโต๊ะแวบหนึ่ง นางเดินไปที่ข้างกายม้อเกาก้มมองดูกระบี่สีทองสองเล่มนั้นแน่วนิ่ง

โป๊วมิ่นเล่งล้งโอ้วจือฮุยเดินไปข้างกายบ๊วยอุ้งไท้ กระซิบข้างหู

"หลังจากพวกท่านเกิดเรื่องแล้ว เร่งรุดกลับมาทันทีหรือไม่ ?"

บ๊วยอุ้งไท้ผงกศีรษะตอบ

"พวกศิษย์หามซากศพเก้ยยี่เจ็กมาที่รถคันใหญ่ มอบให้เฮียตี่ที่เป็นสารถีกำเลียงกลับในค่ำคืนนั้นเลย ตามรายทาง เปลี่ยนม้าเทียมรถสองครั้งโดยมิได้พักผ่อนแม้สักชั่วครู่ยาม"

โป๊วมิ่นเล่งล้งโอ้วจือฮุยขมวดคิ้วคำนึง

'คำนวณตามเวลา พวกอุ้งไท้เร่งรุดเดินทางได้รวดเร็วถึงที่สุดแล้ว หรือกิมเกี้ยมแขะจะงอกปีกโบยบินล่วงหน้าพวกมันมาได้ ?... ไม่เช่นนั้น กระบี่ทองเมื่อครู่เป็นผู้ใดซัดออกมาช่วยชีวิตเซียวเล่าเตียว ด้วยฝีมือซัดอาวุธลับของคนผู้นั้นมาคำนวณพลังฝีมือก็บรรลุจุดสุดยอดแล้ว หรือกิมเกี้ยมแขะผู้นั้นจะมีวิชาแบ่งภาคร่างได้ ?'

มันครุ่นคิดด้วยความคลางแคลงสงสัย และที่เล่งจ๊วมอเกาก้มศีรษะครุ่นคิดในตอนนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับมันด้วย

ในจำนวนนั้น มีแต่เซี่ยวเล่าเตียวแย้มยิ้มเย้ยหยันด้วยทีท่าพอใจในเภทภัยของผู้อื่น ส่วนคนอื่น ๆ ต่างจมอยู่ในความหวาดหวั่นรันทด

บนเหลาสุราตอนนี้ มีบรรยากาศหดหู่รันทดครอบคลุมจนทุกผู้คนอึดอัดแทบไม่อาจระบายลมหายใจได้

ทันใด เสียงร้องแหลมเล็กของม้อาบุ่นคี้ได้ทำลายความเงียบของเหลาไป นางร้องอย่างแตกตื่นลนลาน

"เตียเตีย ท่านรีบดู ที่ตัวกระบี่ทองทั้งสองเล่มนี้ สลักอักษรไม่เป็นเช่นกัน"

เล่งจ๊วมอเการีบยกมือขึ้น จ้องมองไปบนตัวกระบี่ทองทั้งสองเล่มชั่ววูบ ใบหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที คิ้วดกหนายิ่งขมวดแนบแน่นกว่าเดิม ดวงตาถึงกับมีประกายหวาดหวั่นขวัญเสีย ซึ่งไม่เคยปรากฏบนใบหน้าของผู้เหี้ยมหาญแห่งบู๊ลิ้มนี้มาเลย

ตอนนั้น ผู้มีความสัมพันธ์กับมันลึกซึ้งและมีศักดิ์ศรีทัดเทียมกันเช่นจ้อชิ้ว-ซิ่งเกี่ยมโป๊วมิ่นเล่งล้ง ต่างสมทบเข้าไปเพ่งตามองตัวกระบี่สีทองทั้งสองเล่มนั้น เห็นบนตัวสลักอักษรจาง ๆ ที่หากไม่สนใจเพ่งมองต้องยากจะพบเห็นอยู่แถวหนึ่งเล่มหนึ่งสลักไว้

'กระบี่แห่งความยุติธรรม'

ส่วนอีกเล่มหนึ่งถึงกับสลักอักษร

หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ'

เล่งจั๊วม้อเกาหน้าเผือดขาวราวซากศพ ยื่นกระบี่ทองทั้งสองเล่มให้กับโอ้วจือฮุย ด้วยทีท่าท้อแท้ ก้าวช้า ๆ มาริมหน้าต่าง แหงนหน้ามองท้องฟ้าแน่วนิ่ง จอมบงการที่เหี้ยมหาญของบู๊ลิ้มยุคนี้ ถึงกับจมอยู่ในภวังค์ความคิดไปแล้ว

โอ้วจือฮุยกระเดาะกระบี่ทองทั้งสองเล่มเบา ๆ ยกขึ้นดูอีกครั้ง ถอนใจรำพึง

"กระบี่ทั้งสองเล่มแม้ตีขึ้นในรูปเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน แต่สีของทองกลับผิดกัน โอ... เรื่องราวยิ่งนานยิ่งประหลาด จนผู้คนไม่มีปัญญาสะสางแล้วจริง ๆ"

เล่งจั๊วม้อเกาที่ยืนเหม่อมองท้องฟ้า พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดุจดั่งคลุ้มคลั่ง เป็นเสียงที่เกรี้ยวกราดน่าหวาดหวั่น ขอดฝีมือทั้งหลายจึงพากันมองไปด้วยความตระหนก เห็นม้อเกาหัวร่อพลางหันมากล่าว

"เรื่องนี้นับว่าพิกลอย่างยิ่งจริง ๆ นึกมิถึง เจ้าเด็กแซ่ชิ้วผู้นั้นมีทายาทมาล้างแค้นแทนมันจริง ๆ ประเสริฐมาก ในเมื่อเรื่องราวในโลกมีเวลาต้องสะสางกันให้แตกหัก เข้มแข็งดำรงอ่อนแอมอดมลาย เรากลับต้องการต่อสู้กับพวกมันดูสักครั้ง"

ดวงตาของมันมีประกายแวววาวดั่งสายฟ้า พลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ สีหน้าคืนกลับสู่ความเหี้ยมอำมหิตอีกครา สะบัดแขนเสื้อเดินไปที่ปากบันไดพลางกล่าว

"เต็งเล่าตี่ ลิ่มโกวเนี้ย โอ้วเล่าซำ พวกท่านตามเราไปเถิด โฮ้วเล่าสี่อยู่จัดการเรื่องราวในที่นี้ ดูแลหลานหญิงของท่าน คุ้มกันส่งนางให้ถึงฮ้อปักโดยปลอดภัยด้วย"

หยุดที่ปากบันไดแล้ว หันมากล่าวกับธิดาอีกครา

"คี้ยี้ เจ้ารีบกลับไปที่ซือแป๋เจ้าทันที อย่าได้เสียเวลาในระหว่างทางเป็นอันขาด"

ม้อบุ่นคี้ผงกศีรษะรับ เห็นบิดานางหันไปกล่าวกับพวกบ๊วยอุ้งไท้

"อุ้งไท้ ตังซัว เจ้าทั้งสองพักผ่อนในที่นี้ก่อน จากนั้นติดตามโฮ้วซี่เจ็กของพวกเจ้าไปฮั่งจิวโดยด่วน ตามรายทาง ส่งข่าวต่อให้กับน้องพี่ในที่ต่าง ๆ ในสามเดือนนี้ มิว่าพบพานเรื่องราวใด ต่างไม่อาจยื่นมือเกี่ยวข้อง ออมกำลังเตรียมพร้อมรอรับคำสั่งจากเรา"

จอมบงการแห่งบู๊ลิ้มผู้นี้มีภูมิปัญญาคู่ควรกับชนชั้นหัวหน้าจริง ๆ มาตรว่าหวาดหวั่นจนใจสะท้าน แต่ยังคงไม่ลนลานวุ่นวาย ถ้อยคำเพียงสั้น ๆ ก็เป็นคำสั่งที่รอบคอบสุขุมยิ่ง พลันสืบเท้าไปอีกก้าวหนึ่ง กล่าวต่อสองบิดากับบุตรแซ่เตียวด้วยเสียงเย็นชา

"เรื่องราววันนี้ยกเลิกกันไปชั่วคราว ผู้แซ่ม้อก็ไม่รังควานพวกท่านอีก วันเวลาภายภาคหน้า ท่านจะเป็นศัตรูหรือมิตรของเรา แล้วแต่ท่านไปตัดสินใจ"

จบคำ จอมบงการที่เหี้ยมหาญสะบัดแขนเสื้อลงบันไดไปโดยเร็ว ไม่สนใจว่าเล่าเซียวจะอ้าปากกล่าวกระไรเลย

เซียวเล่าเตียวงุนงงครู่หนึ่งแล้วถอนใจยาว แลเห็นเต็งอีถลึงตาจ้องมันแวบหนึ่งจึงลงบันไดไป ส่วนแป๊ะโป๊วปวยฮวยลิ่มคีเจ็งหยีตาแย้มยิ้มให้มัน แล้วบิดตะโพกติดตามลงไปบ้าง

เซียวเล่าเตียวตอนนี้มีความรู้สึกปั่นป่วนวุ่นวายจนบอกไม่ถูก แต่ก็ยังท้อแท้ทอดอาลัยไม่น้อย การมาในครานี้ แทบต้องเสียชีวิตบนเหลาสุรา หากมิใช่ประกายสีทองช่วยไว้ ไหนเลยยังรอดตายได้ ดังนั้น ครุ่นคิดขึ้นแล้วยังรู้สึกหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ ต้องทอดถอนใจยาว ก้าวโซเซลงบันไดไปบ้าง

เหลาสุราที่ความจริงมียอดฝีมือชุมนุมอยู่คับคั่ง เพียงชั่วพริบตา เหลือเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ม้อบุ่นคี้เตะชามโคมบนพื้นกระเด็นลงบันไดดังสนั่นหวั่นไหว แล้วถอนหายใจยาวเงยหน้าขึ้นกล่าวกับทิชิ้วเซียนอ๊วง

"โฮ้วซี่เจ็ก ข้าพเจ้าพักอยู่ที่โรงเตี๊ยมเฮ่งฮกทางขวามือของถนนสายนี้ อย่างมากพักเพียงครึ่งวันก็จะเดินทางต่อไป หากท่านผู้เฒ่ายังมีเรื่องต้องจัดการ ข้าพเจ้าก็ไม่รบกวนท่านอีกแล้ว"

ทิชิ้วเซียนอ๊วงในตอนนี้ก็ว้าวุ่นเป็นอย่างยิ่ง รีบผงกศีรษะถี่ ๆ พลางรับคำ

"ในรายทางต้องระวังตัวไว้ ยังมีความต้องการใด บอกมาให้เต็มที่ก็แล้วกัน"

ม้อบุ่นคี้สั่นศีรษะปฏิเสธ เดินไปข้างกายนิ่วบุ้น ตบไหล่เบา ๆ แล้วก้มลงไปเรียกที่ข้างหู

"บุ้นกอกอ ตื่นเถิด"

นิ่วบุ้นเงยหน้าขึ้น หยีตามองรอบข้างแล้วยืดตัวบิดกาย อ้าปากหาวดัง ๆ พลางทรงกายขึ้นยืน แย้มยิ้มให้ทิชิ้วเซียนอ๊วงแล้วเดินลงบันไดไปบ้าง

ซิ่งเกี่ยมส่ายเจี่ยมองดูนิ่วบุ้นที่เดินเคียงไหล่ไปกับม้อบุ่นคี้แล้ว ถ่มน้ำลายไล่หลังพลางด่า "หนอนตำราบัดซบ" เบา ๆ

ที่แท้บรรดาศิษย์หลายคนของม้อเกา ต่างหลงรักม้อบุ่นคี้จนงมงาย เมื่อเห็นนิ่วบุ้นสนิทสนมกับม้อบุ่นคี้ปานนั้น จึงทั้งหึงหวงทั้งริษยา ต้องด่าออกไปจึงสาสมใจ

ทิชิ้วเซียนอ๊วงขมวดคิ้วแนบแน่น มิทันกล่าวกระไร พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังถี่เร็วอีกครั้ง ปรากฏตัวโป๊ยมิ่นเล่งล้งโอ้วจือฮุยไปแล้วย้อนกลับมา เมื่อถึงยื่นกระบี่ทองให้แก่โฮ้วลิ้มเล่มหนึ่งพลางเน้นเสียง

"ตั๋วกอสั่งไว้ ให้ท่านใช้น้องพี่ที่ปราดเปรียวแคล่วคล่องหลายคน ไปตามร้านทองใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ในดินแดนตั้งกัง สอบถามดูในหลายเดือนมานี้ มีคนไปว่าจ้างให้ตีกระบี่ทองเล่มเล็ก ๆ นี้บ้างหรือไม่ หากแม้นมีต้องจดจำรูปลักษณะ อายุของคนผู้นั้นมาให้ได้ เรื่องนี้ต้องรีบดำเนินโดยด่วนที่สุด แต่ไม่อาจแพร่งพรายออกไปเป็นเด็ดขาด"

มันกล่าวรวดเดียวถึงตอนนี้จึงหยุดเล็กน้อย คล้ายดั่งใคร่ครวญชั่วครู่ ในที่สุดก้มลงกระซิบข้างหูโฮ้วลิ้ม

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง คือขอให้ซี่ตี่ท่านรีบใช้น้องพี่ของทิเคี้ยซึ่งเปียงสักหลายคนห้อม้าเร็วไปที่อ้วกตัง สอบถามบรรดาพ่อค้าวาณิชฐานะรุ่มรวยในดินแดนนั้น มีผู้แซ่นิ่วอยู่หรือไม่ สืบให้ทราบศักดิ์ฐานะ ชาติตระกูล การค้าขายของมันโดยละเอียดแล้วรีบส่งข่าวไปรายงานกับตั๋วกอโดยด่วน"

ทิชิ้วเซียนอ๊วงรับคำตลอดเวลา โป๊ยมิ่นเล่งล้งกล่าวจบแล้วจึงมีสีหน้าผ่อนคลายความตื่นเต้นลงกว่าเดิมเล็กน้อยฝืนยิ้มกล่าว

"หลายวันนี้เราห้อม้าโดยไม่เคยหยุดเท้าเลย นับว่าเหน็ดเหนื่อยจนปางตายจริง ๆ ซี่ตี่ ท่านรีบไปจัดหาสุราอาหารให้แก่เราซากอด่วน... ฮา ฮา ให้ประเสริฐสุดยังคงหาสตรีมาอีกนาง เราจะพักผ่อนให้สบายสักครึ่งวัน ค่ำนี้ยังต้องเร่งเดินทางกลับฮั่งจิวด้วย ฮา... คนพออ้วนท้วนก็ไม่คิดจะเคลื่อนไหวเลย แต่เรื่องราวยิ่งนานยิ่งเลวร้าย ก่อกวนจนเรามิเคลื่อนไหวก็ไม่ได้แล้ว"

ทิชิ้วเซียนอ๊วงยิ้มเล็กน้อยมิได้กล่าวกระไร

นิ่วบุ้นที่เดินหาวไปตลอดทาง เพิ่งออกจากเหลาสุราเลี้ยวขวาไป หางตาเหลือบเห็นโป๊ยมิ่นเล่งล้งโอ้วจือฮุยกำลังหลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่ในอีกด้านหนึ่งมีทีท่าจะไปที่เหลาสุรา

นิ่วบุ้นฉุกใจคิด แต่มารยาเป็นไม่เห็น ทอดน่องช้า ๆ เคียงคู่กับม้อบุ่นคี้ไปในถนนที่ยังมีชายฉกรรจ์ชุดสีทองยืนเกาะกลุ่มเป็นสามเป็นห้า

ม้อบุ่นคี้ใช้ศอกสะกิดแล้วกล่าวเสียงสดใส

"ท่านดูสารรูปของท่าน เพิ่งมิได้นอนเพียงคืนเดียว ยามเดินทางก็โซไปเซมาเยี่ยงนี้ได้"

นิ่วบุ้นฝืนยิ้มตอบ

"โกวเนี้ย ข้าพเจ้าไม่อาจเปรียบกับท่านได้ ท่านเป็นวีรสตรีที่เล่นกับศาสตราวุธ ส่วนข้าพเจ้าใช้ไม่ได้ดอก อดนอนมาตลอดทั้งคืน ข้าพเจ้าตอนนี้อ่อนล้าระโหย พาเดินทางแทบไม่ได้แล้ว"

ม้อบุ่นคี้หัวร่อคิกคักด้วยความขบขัน ชี้หน้าพลางแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านดูสารรูปหนอนตำราของท่าน โอกาสหน้าข้าพเจ้าต้องบังคับให้ท่านฝึกวิชาบู๊ให้ได้ มิเช่นนั้น ร่างกายที่แบบบางไม่อาจต้านลมแรงของท่าน กระทั่งยังไม่อาจทัดเทียมโกวเนี้ยในห้องหอ ผู้อื่นเพียงใช้ปลายนิ้วก็สามารถจี้จนท่านตีลังกา"

นิ่วบุ้นยิ้มพลางเดินพลาง แต่พลันชะงักเท้าถามขึ้น

"อื่น ๆ ข้าพเจ้าไม่ประหลาดใจ วิชาบู๊ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการฝึก แต่ข้าพเจ้ากลับพอถามท่าน กระบี่ของท่านมีความพิกลใดกันแน่ ? ไฉนคนพอสัมผัสเป็นต้องกระโดดโดดเต้นดั่งวานรนี่ ! ซือแป๋ของท่านเป็นนักพรตหญิงที่รู้จักคาถาอาคมใช่หรือไม่ ?"

ม้อบุ่นคี้หัวร่อจนแทบยืดกายมิได้ แต่ยังคงสั่นศีรษะพลางตอบ

"หากท่านถามเรื่องนี้ ข้าพเจ้ากลับไม่อาจบอกต่อท่าน... กระบี่เล่มนี้แม้ไม่ใช่เป็นเทพยดาสร้างขึ้น แต่ก็ใกล้เคียงกัน ซือแป๋ของข้าพเจ้าชมชอบสะสมของพิกลพิสดารมาตั้งแต่เยาว์วัย ท่านผู้เฒ่าทุ่มเทกำลังและความคิดไปมากหลาย จึงสามารถสร้างกระบี่วิเศษเล่มนี้มาได้ ท่านมักบอก แม้นับเป็นกระบี่ยอดเยี่ยมที่สุดของโบราณก็ไม่อาจร้ายกาจเทียบเท่ากระบี่เล่มนี้ของข้าพเจ้าได้ มิว่าเป็นคนมีพลังฝีมือสูงส่งเพียงใด พอกระทบกระบี่เล่มนี้ของข้าพเจ้า... เฮอะ มันก็ทนทานไม่อยู่ ท่านดูคนอ้วนแซ่งุ่ยเมื่อวาน มันพอ..."

โกวเนี้ยที่สวยสะคราญบริสุทธิ์ไร้เดียงสา หัวร่อคิกคักพลางกล่าววาจาออกมามากหลาย แต่พลันเห็นใบหน้านิ่วบุ้นไม่มีรอยยิ้มเหลืออยู่อีกเลย จึงต้องชะงักคำกลางคัน เปลี่ยนเรื่องพลางกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าช่างเป็นไปได้ กล่าวเรื่องเหล่านี้กับท่านจะมีประโยชน์ใด ? นี่ ! ข้าพเจ้าถามท่าน เมื่อถึงฮ้อปักข้าพเจ้าไปหาซือแป๋ ท่านจะไปที่ใด ?"

"เรื่องนี้..."

นิ่วบุ้นอึ้งครุ่นคิด พลันเห็นมีคนเดินสวนมาผู้หนึ่ง สวมเสื้อยาวสีครามที่ซักจนซีดแล้ว รูปกายสูงโปร่งสง่า มาตรว่าเสื้อผ้าเก่าซอมซ่อแต่บุคลิกองอาจแจ่มใส ใบหน้ามีสง่าราศีคมคาย ไม่มีแววซอมซ่อแม้สักน้อยนิด เฉกเช่นไข่มุกน้ำดี มาตรว่าเก็บไว้ในถุงผ้าเก่าคร่ำคร่า ยังคงไม่อาจบดบังประกายของมันได้

คนผู้นี้เดินสวนทางเข้ามา นิ่วบุ้นพอเงยหน้าพอดีประสานสายตากับมัน

คนเสื้อยาวสีครามถึงกับยิ้มให้นิ่วบุ้นเล็กน้อย ความจริงเค้าหน้าของมันแกร่งกร้าวเย็นชา หว่างคิ้วมีรอยย่นอยู่สามสาย มองปราดแรกรู้สึกกระด้างเย็นชา แต่เมื่อแย้มยิ้ม กลับคล้ายเป็นลมอบอุ่นในฤดูหนาว เค้าผิดจากเดิมโดยสิ้นเชิง

ในยามแย้มยิ้ม คนเสื้อสีครามเดินเฉียดผ่านนิ่วบุ้นไป นิ่วบุ้นอดมิได้ต้องเหลียวมองอีกครั้ง เห็นคนชุดสีครามถึงกับเหลียวมองมาเช่นกัน ต้องหน้าร้อนผะผ่าวรีบหันกลับทันที แต่มีความพอใจในบุคลิกภาพของคนชุดสีครามยิ่งนัก

ม้อบุ่นคี้นั้นเชิดปากน้อยของนางจนสูงชัน สะบัดเสียงอย่างแง่งอน

"ผู้อื่นถามท่าน ท่านไฉนไม่ตอบมา ? หรือท่านหูหนวกแล้ว ?"

นิ่วบุ้นดูโกวเนี้ยที่ทั้งซุกซน ทั้งไร้เดียงสา รู้สึกสะทกสะท้อนจนาอกมิถูก เบือนสายตาวูบ ชี้ไปยังโรงเตี๊ยมเย่งฮกที่เบื้องหน้าพลางแย้มยิ้มกล่าว

"พวกเรากลับถึงโรงเตี๊ยมค่อยสนทนายังไม่สาย ท่านดู ผู้คนาบนถนนต่างจับมองมาที่พวกเราแล้ว"

ม้อบุ่นคี้กลอกตามอง เห็นผู้คนที่สองฟากข้างทางต่างมองมาที่นางเป็นจุดเดียวกันจริง ๆ จึงหน้าร้อนผะผ่าวด้วยความกระดาก แต่ยังแสร้งสะบัดเสียง

"ข้าพเจ้าหากลัวคนมองไม่ มองก็มองไป จะเป็นไรด้วย ?"

ปากว่าเช่นนั้นแต่เท้ากลับเร่งเร็วกว่าเดิม ติดตามนิ่วบุ้นเข้าไปในโรงเตี๊ยม

ม้อบุ่นคี้พยายามปล่อยตัวให้แง่งอนซุกซน แสร้งขุ่นเคือง แสร้งยิ้มแย้ม คิดหาวิธีนานาหมายจะให้ชายในดวงใจของนางปีติยินดี แต่นิ่วบุ้นยังคงแย้มยิ้มอยู่เสมอมา ถึงกับมีท่าไม่หวั่นไหวเลย

แต่ม้อบุ่นคี้ที่จมอยู่ในความรักจนงมงายกลับสังเกตไม่ออก นางเพียงแต่เพียรพยายามทุ่มเทความรักทั้งมวลของนางให้กับนิ่วบุ้น โดยหวังจะได้รับการตอบสนองจากนิ่วบุ้นบ้างเท่านั้น

หากว่านิ่วบุ้นมีหัวใจหลอมหล่อจากเหล็กไหล นั่นกลับมิใช่โดยสิ้นเชิง ประกายตา มุมปาก บางครั้ง ยังมีความรู้สึกอันจริงใจปรากฏขึ้น แต่มิทราบเป็นอย่างไร บุรุษหนุ่มรูปงามที่หล่อเหลาปานเทพบุตรจุติ ถึงกับสามารถข่มกลั้นความรู้สึกตัวเองได้ แต่ละครั้งที่มีความรู้สึกจริงใจปรากฏ เป็นต้องแย้มยิ้มด้วยเลศนัยลึกซึ้งขึ้นกลบเกลื่อนไป รอจนเมื่อรอยยิ้มนั้นสลาย ความจริงใจที่ปรากฏบนใบหน้าก็ปลาสนาการไปด้วย

กลับถึงโรงเตี๊ยม ม้อบุ่นคี้ถามสั้นถามยาว สืบถามที่มาที่ไปของนิ่วบุ้นตลอดเวลา เนื่องเพราะทั้งสองยิ่งใกล้ฮ้อปักเท่าใด วันเวลาการแยกทางของทั้งสองก็ยิ่งเร็วเท่านั้น

มาตรว่าม้อบุ่นคี้อาลัยไม่อาจตัดใจ แต่นางก็มิกล้าไม่ไปหาซือแป๋ ดังนั้นจึงรีดเร้นเค้นถามไม่หยุดปาก ด้วยเพียงต้องการให้นิ่วบุ้นบอกจะอยู่รอนางในสถานที่ใดเท่านั้น

แต่นิ่วบุ้นกลับกลาบ ๆ เกลื่อน ๆ หมายจะให้มันกล่าววาจาจริงใจออกมาสักคำกล้ายดั่งยังยากกว่าปีนขึ้นสู่สรวงสวรรค์เสียอีก

ดังนั้นเอง ม้อบุ่นคี้จึงมีโทสะแล้ว เชิดปากกลับไปที่ห้องพักของนาง นิ่วบุ้นยังคงมีรอยยิ้มเช่นปกติ มิไล่ตามไปสนทนากับนาง แต่เดินวนเวียนอยู่ในห้องเพียงลำพัง สั่งผู้รับใช้ให้นำหมึกพู่กันมา แต่ก็ตั้งอยู่บนโต๊ะเท่านั้น ไม่มีทีท่าจะขีดเขียนกระไร

จริงดั่งคาด ม้อบุ่นคี้ต้องย้อนมาหาโดยไม่อาจข่มใจ สนทนาปราศรัยกับนิ่วบุ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอีกพักใหญ่ แต่นิ่วบุ้นยังคงแย้มยิ้มฟังไป ทั้งไม่ขุ่นเคืองและไม่ปีติยินดี

พัว ๆ พัน ๆ กันไปเช่นนั้นจนกระทั่งพลบค่ำ ม้อบุ่นคี้รู้สึก ยิ่งนานหนังตายิ่งหนัก ในที่สุด ไม่อาจทนทานได้อีกแล้ว อ้าปากหาวยืดแขนบิดกาย ดังนั้นเองนิ่วบุ้นจึงได้พาเพื่อนนางกลับไปที่ห้องพัก นั่งบนเก้าอี้ข้างเตียง ดูนางที่เริ่มหลับไปทีละน้อย

เมื่อเห็นรอยยิ้มในยามหลับของนาง สวยสะคราญปานบุปผาแย้มบาน ประกายตานิ่วบุ้นมีแววอบอุ่นนุ่มนวลขึ้นเล็กน้อย ยื่นมือหมายจะลูบคลำแขนที่อยู่นอกผ้าห่มของนาง

แต่มือเพิ่งยื่นไปต้องรีบหดกลับมาทันที ผุดลุกขึ้นออกจากห้องนางโดยไม่มีเสียง เมื่อถึงห้องพัก นั่งครุ่นคิดเป็นครู่ใหญ่ พลันคว้าพู่กันเขียน

'คนเสื้อขาวสีคราม วัยสามสิบเศษ ซูบแต่แกร่ง หว่างคิ้วมีรอยย่น ประกายตาคมวาว จะต้องสนใจทางมาและที่ไปของคนผู้นี้ มีข่าวเมื่อใดส่งให้ทราบด้วย...'

วางพู่กันครุ่นคิดอีกครู่หนึ่งผุดขึ้นเดินวนเวียนหลายรอบ จึงทรุดกายนั่งเขียนต่อไป

'ผู้แซ่ม้อกลับฮั่งจิวแล้ว สนใจดูความเคลื่อนไหวของมัน หากโฮ้วลิ้มในที่นี้มีความเคลื่อนไหวใดรีบบอกแก่เราทันที ร่องรอยการเคลื่อนไหวของพวกท่าน พึง

ต้องระมัดระวังให้รอบคอบสุขุม'

เขียนจบแล้วอ่านทวนดูจนพอใจ จึงพับแผ่นกระดาษเหลือชิ้นเล็ก ๆ ซ่อนไว้ในอุ้งมือ ขยับเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เดินออกจากห้องพักไปที่ปากประตูโรงเตี๊ยม

นิ่วบุ้นกวาดตามองไปรอบข้าง เห็นมีชายฉกรรจ์ที่แต่งกายดุจนายวาณิชเดินออกมาจากเงามืดที่มุมตรอกจึงได้งอนิ้วดีดเบา ๆ พับกระดาษในฝ่ามือพุ่งไปที่มือคนผู้นั้นโดยไม่มีร่องรอยพิรุธ

คนผู้นั้นรับพับกระดาษแล้วเดินผละไปดุจดั่งไม่มีเรื่องราวใด แต่นิ่วบุ้นยังคงยืนอยู่ที่ปากโรงเตี๊ยมคล้ายดูผู้คนสัญจร พอกวาดสายตามอง หัวใจต้องเต้นถี่เร็วอีกครั้ง

ที่แท้คนชุดสีครามผู้นั้นมิทราบเดินเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด แย้มยิ้มให้กับนิ่วบุ้นอีกครา นิ่วบุ้นจึงยิ่งประหลาดสงสัย แต่ก็มิกล้าเพ่งพิจารณาดูมัน

นิ่วบุ้นก้มศีรษะหันเข้าไปในโรงเตี๊ยม เมื่อลอบชายตามองอีกครั้ง คนชุดสีครามได้ไปจนไม่มีร่องรอยแล้ว

ม้อบุ่นคี้พอล้มตัวลงนอนก็หลับสนิทดั่งคนตาย แต่นิ่วบุ้นที่บิดกายอ้าปากหาวตลอดเวลา ตอนนี้กลับไม่มีหน้าอิดโรยแม้สักน้อยนิด เรียกผู้รับใช้สั่งสุราอาหารมานั่งดื่มกินเพียงลำพัง เมื่ออิ่มหนำเอนกายพิงพนักเตียง สงบใจครุ่นคิดอย่างเยือกเย็น

นิ่วบุ้นครุ่นคิดเรื่องอะไรกันแน่ ? ย่อมไม่มีผู้คนทราบได้ เพียงแต่สีหน้าของมันตอนนี้มีความรู้สึกเปลี่ยนแปรไปมาอยู่บ่อยครั้ง บัดเดี๋ยวโศกเศร้ารันทด บัดเดี๋ยวเดือดดาลคลั่งแค้น บางครั้งถึงกับยังแย้มยิ้มเล็กน้อย คล้ายดั่งพึงพอใจในเรื่องที่กระทำ แต่เพียงชั่ววูบขมวดคิ้วจนแนบแน่นอีกครา

เกราะบอกยามสองผ่านพ้นไปแล้ว ผู้รับใช้ปิดประตูโรงเตี๊ยมดับไฟในเตา ชั่วครู่เสียงทั้งมวลเงียบหายไป เหลือแต่เสียงแมวร้องเรียกกันบนหลังคาเท่านั้น

แต่นิ่วบุ้นยังคงไม่หลับ วิกาลยิ่งสงบเงียบ ความคิดยิ่งแล่นรวดเร็วกว่าธรรมดา

เสียงแมวบนหลังคาก็ยิ่งร้องยิ่งดัง และพอดีอยู่บนหลังคาห้องพักนิ่วบุ้นอีกด้วย นิ่วบุ้นต้องผุดลุกขึ้นมาที่ริมหน้าต่าง เปิดออกดูทางภายนอก เห็นเป็นลานขาวในลานปลูกดอกไม้นานาพันธุ์กำลังเบ่งบานสะพรั่ง ดูในแสงเดือนดาว ยังรู้สึกจับตาประทับใจ

อีกด้านหนึ่งของลานเป็นกำแพง ตอนนี้ในลานเงียบสงบจนวังเวง แต่แมว

บนหลังคายิ่งร้องดังจนรำคาญกว่าเดิม

นิ่วบุ้นสอดส่ายสายตาดูไปรอบข้าง แน่ใจว่าไม่มีผู้คนจริง ๆ นักศึกษาที่ 'แบบบาง ไม่อาจต้านลมแรง' รวบชายเสื้อยาวขึ้นแล้ว เพียงขยับตัว ร่างถึงกับพุ่งออกจากหน้าต่างไป

ร่างนิ่วบุ้นคล้ายปุยนุ่นที่ไม่มีน้ำหนักเลย ลอยขึ้นช้า ๆ บิดกายกลางอากาศ โดยไม่ต้องอาศัยหยั่งเท้าเปลี่ยนกำลัง ร่างถึงกับวกทิศทาง ลอยลงบนหลังคาอย่างสวยงาม

ตาเขียวเรืองของแมวตัวนั้นจับมองนิ่วบุ้นแน่วนิ่ง คล้ายดั่งถูกวิชาตัวเบาแตกตื่นสะท้านโลกขู่ขวัญจนตระหนก ถึงกับหมอบนิ่งในที่นั้นมิได้วิ่งหนี

นิ่วบุ้นสืบเท้าบนกระเบื้องหลังคาโดยไม่มีเสียง สะบัดแขนเสื้อใส่แมวตัวนั้นเบา ๆ แมวพลันร้องสุดเสียงแล้ววิ่งออกจากหลังคาไปโดยเร็ว

นิ่วบุ้นยิ้มเล็กน้อย ทันใด อีกด้านหนึ่งของสันหลังคา มีเสียงหัวร่อเบา ๆ แว่วมาแล้วกล่าว

"พี่ท่านมีฝีมือยอดเยี่ยมยิ่ง"

นิ่วบุ้นตระหนกยิ่งนัก หันขวับออกไปตวาด

"ผู้ใดกัน ?"

เสียงหัวร่อเบา ๆ ดังอีกครา แล้วเงาร่างสีดำสายหนึ่งพลันทะยานขึ้นจากหลังคา สะบัดสองแขนร่างพุ่งวาบไปดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง เพียงพริบตาก็ไกลกว่าแปดวา กระโดดขึ้นอีกครั้ง คิดจะหลบหนีไปในความมืดเลือนรางของวิกาล

เมื่อนิ่วบุ้นถูกเปิดเผยความลับออก ไหนเลยยินยอมให้มันหลบหนีไปโดยง่ายดาย ขณะที่คนชุดดำจะทะยานกายอีกครั้ง นิ่วบุ้นก็โถมเข้าหาพร้อมทั้งตวาดเบา ๆ

"สหาย อยู่ต่อไปให้เราเถิด"

แต่ท่าร่างคนชุดดำกลับรวดเร็วจนผิดคาดหมาย นิ่วบุ้นที่โถมเข้าไป ร่างมันก็พุ่งออกจากที่ นิ่วบุ้นไม่รีรอลังเล สะกิดปลายเท้าทะยานกายตามติดออกไปแปดวาเช่นกัน

วิชาตัวเบาของทั้งสองถึงกับเลอเลิศสุดยอดแล้ว กระโดดโลดแล่นไม่กี่ครา ก็ผ่านหลังคาบ้านไปสิบกว่าหลัง นิ่วบุ้นรู้สึกตระหนกจนคำนึง

'คนผู้นี้มีท่าร่างรวดเร็วยิ่ง หากเป็นพวกเดียวกับม้อเกา นับเป็นที่ต้องวิตกมากแล้ว'

ความคิดพอวูบขึ้น ยิ่งเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม ตกลงใจต้องสกัดมันไว้ ทำลายมันกับมือให้ได้

แต่คนชุดดำที่ทะยานกายหลบหนีก่อน ความจริงทอดระยะห่างกันร่วมสิบห้าวา แต่เมื่อนิ่วบุ้นเร่งกำลัง ระยะของทั้งสองจึงได้ร่นใกล้เข้ามาทีละน้อย แต่ยังคงไกลประมาณสิบวาอยู่นั่นเอง

นิ่วบุ้นที่ลอบตระหนกท่าร่างอันรวดเร็วของคนชุดดำ คนชุดดำไหนเลยไม่ตระหนกต่อวิชาตัวเบาของนิ่วบุ้นเช่นกัน บุรุษหนุ่มเขาว์วัยหน้าตาหล่อเหลาราวเทพบุตร ถึงกับมีพลังฝีมือระดับนี้ หากมิใช่เห็นกับตา บอกไปย่อมไม่มีผู้ใดขอมเชื่อถือได้ เนื่องเพราะออกจะพิสดารเกินไปแล้ว

ทั้งสองพุ่งตัวดุจดาวตกจากฟ้า ชั่วพริบตาก็ผ่านย่านการค้ากลางเมือง เบื้องหน้าเป็นที่ว่างกว้างขวาง ถัดไปก็เป็นป่าทึบดำทะมึน

นิ่วบุ้นยิ่งกระวนกระวายกว่าเดิม ทราบดีว่า หากปล่อยให้คนผู้นั้นกระโดดเข้าไปในป่า ก็ไม่มีทางที่จะจับมันสังหารแล้ว

ตอนนี้ ชานเมืองเปลี่ยวร้างไม่มีผู้คน นิ่วบุ้นจึงไม่กังวลอย่างไรอีก ทะยานกายไล่ตามพลางตวาดไป

"สหาย ไยต้องหดหัวหดหางเยี่ยงนี้ ต่างเป็นชายชาตรี มีเรื่องราวใดตกลงต่อหน้าได้ สหายท่านหากยังเยี่ยงนี้อีก อย่าตำหนิข้าพเจ้าไม่เกรงใจแล้ว"

คนชุดดำกลับหัวร่อฮาฮา พุ่งตัวพลางส่งเสียง

"พี่ท่านไยต้องเกรงใจ หากบอกว่าหดหัวหดหาง น่ากลัวยังเป็นพี่ท่านยอดเยี่ยมกว่า"

นิ่วบุ้นต้องลอบด่าในใจ เพียงโต้ตอบกันสองคำ คนชุดดำก็ใกล้กับป่าทึบเข้าไปทุกขณะ นิ่วบุ้นจึงล้วงอาวุธลับออกจากอกเสื้อพลางตวาด

"สหาย หากยังไม่พูด ผู้แซ่นิ่วจะซัดอาวุธลับแล้ว"

มาตรว่าสถานการณ์ตอนนี้จะต้องทำดั่งนี้ แต่นิ่วบุ้นยังคงไม่ลอบประทุษผู้อื่นส่งเสียงตวาดให้รู้ตัวก่อน แต่คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮาอีกคราแล้วร้องตอบมา

"วิเศษวิเศษ ข้าพเจ้ากำลังต้องการขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของพี่ท่าน แต่ข้าพเจ้าทราบนานแล้ว ฝีมือซัดอาวุธลับของพี่ท่านโดดเด่นเหนือธรรมดา เชิญพี่ท่านลงมือเถิด"

นิ่วบุ้นขมวดคิ้วแนบแน่น พร้อมกับร่างที่กระโดดโลดแล่น สะบัดมือขวาไปวูบหนึ่ง เสียงแหลมเล็กดังติดตามมา พุ่งเข้ากลางหลังคนชุดดำดุจสายฟ้า เพียง

อาศัยกำลังข้อก็สามารถซัดอาวุธออกไปไกลกว่าสิบวา ฝีมือเช่นนี้ เป็นดั่งที่คนชุดดำว่า โดดเด่นเหนือธรรมดาจริง ๆ

เห็นชัดว่าอาวุธลับจะสัมผัสร่างคนชุดดำแล้ว มิกาด มันพลันหัวร่อดังเฮอะ ฟังเสียงลมก็รู้ทิศทาง สะบัดมือกลับหลังโดยไม่เหลียวหน้า ถึงกับซัดอาวุธลับออกมาชิ้นหนึ่งเช่นกัน

เสียงดังดังเบา ๆ อาวุธลับทั้งสองถึงกับกระแทกกันกลางอากาศ แล้วร่วงหล่นลงสู่พื้นพร้อมกัน คนชุดดำร้องเฮอะอีกครั้ง พลันชะงักร่างหันกายกลับมาจับตามองนิ่วบุ้นที่พุ่งเข้าหาด้วยสีหน้าแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัยเดามิถูก

ในแสงเดือนดาวกระจ่างนวลใย นิ่วบุ้นเพ่งตามองไป เห็นเงาร่างสีดำที่กระโดดโลดแล่นดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง พลันสะบัดมือกลับมาซัดประกายสีทองสายหนึ่ง ถึงกับพุ่งเข้าใส่อาวุธลับที่ตนซัดไปอย่างแม่นยำ ส่งเสียงดังเบา ๆ ประกายทองสองสายร่วงหล่นลงสู่พื้นไป

นิ่วบุ้นงุนงงทันที กระชากร่างที่โลดละลิ่วไปให้หยุดชะงักไว้ คำนึงด้วยความตระหนก

'คนผู้นี้กระทั่งศีรษะยังไม่หัน ถึงกับซัดอาวุธลับมาต้านอาวุธของเราร่วงหล่นลงได้ นับเป็นฝีมือที่น่าตระหนกยิ่งนัก และอาวุธลับที่มันซัดมา ถึงกับเป็นสีทองเช่นกัน หรือคนผู้นี้ก็คือมัน ?'

ควรทราบว่า นิ่วบุ้นแม้มีวัยเยาว์ แต่พอเริ่มหัดเดินก็ถูกจับฝึกวิชาบู๊ และผู้ถ่ายทอดวิชาบู๊ให้ ล้วนแล้วเป็นสุดยอดฝีมือในพิภพจบแดน คนธรรมดาเพียงฝากตัวกับอาจารย์ผู้เดียวก็ต้องเป็นคุณประโยชน์ไปตลอดชาติ แต่นิ่วบุ้นกลับมีมากมายหลายคน นิ่วบุ้นก็ทราบกระจ่าง ในบู๊ลิ้มอันกว้างใหญ่ไพศาล มาตรว่ามีอัจฉริยะที่ซ่อนตัวอยู่ไม่น้อย แต่คิดจะหาคนที่มีฝีมือทัดเทียมกับตนกลับมีอยู่ไม่มากนัก

หากวิจารณ์เพียงวิชาฟังลมรู้ทิศทาง ซัดอาวุธลับผู้อื่นให้ร่วงหล่นลงนั้น ความจริงไม่มีที่ใดน่าตระหนกเลย แต่นิ่วบุ้นรู้ตัว อาวุธลับที่ซัดออกจากมือตน มิว่าทางด้านพลังหรือความเร็ว ต่างมิใช่ยอดฝีมืออาวุธลับธรรมดาสามารถทัดเทียมได้ แต่คนผู้นี้กลับต่อต้านร่วงหล่นลงอย่างง่ายดาย ดังนั้น นิ่วบุ้นจึงต้องลอบตระหนก มิทราบในเมืองซกเชียงไปมียอดฝีมือระดับนี้จากที่ใด

ช้อนตามอง เห็นบุคคลราตรีที่สวมเสื้อกางเกงสีดำ กำลังยืนแย้มยิ้มให้ตนหว่างคิ้วและหางตามีรอยย่นอยู่ชัดเจน แต่ยังคงจำได้เลือนราง ถึงกับเป็นนักศึกษาเสื้อสีครามที่เคยพบเมื่อตอนกลางวันนี้ เพ่งดูอีกครั้ง เห็นที่สวมใส่ยังคงเป็นเสื้อสีคราม รวบชายขึ้นมาผูกไว้ที่สายรัดเอว ในวิกาลเลือนรางที่ไม่ชัดตา ถึงกับดูสีครามเป็นสีดำไป

ดวงตานักศึกษาเสื้อสีครามเป็นประกายวาว พลันคารวะให้นิ่วบุ้นอย่างนอบน้อมแล้วหัวร่อฮาฮา กล่าว

"รบกวนในยามดึกดื่นค่อนคืน เป็นที่อุกอาจสามหาวยิ่ง ยังหวังให้พี่ท่านอโหสิด้วย"

นิ่วบุ้นกวาดตามอง พลอยหัวร่อเสียงกังวานแล้วกล่าวไป

"มิกล้ารับคำรบกวน ผู้น้องแม้โง่เขลาเบาปัญญา แต่กลางวันนี้พอเห็นพี่ท่านก็ทราบพี่ท่านต้องเป็นยอดคน เพียงแต่ว่า... พี่ท่านให้เกียรติเรียกหาในยามดึกดื่นเยี่ยงนี้ มิทราบมีคำสั่งสอนใด ?"

นักศึกษาเสื้อสีครามแย้มยิ้มพลางเดินเข้ามากล่าว

"พี่ท่านเป็นมังกรในมวลหมู่มนุษย์ ข้าพเจ้ามีจิตใจทะเยอทะยานหมายใฝ่สูงขึ้นคบหานานแล้ว เพียงแต่ไม่มีวาสนา จึงจำต้องดำเนินแผนต่ำ ๆ เยี่ยงนี้"

หยุดเท้าก้มลงไปตวัดมือรวบ นิ่วบุ้นต้องขมวดคิ้ว แล้วพลันตะปบสองมือไปตั้งสายฟ้า มิคาด นักศึกษาเสื้อครามหัวร่อดังกังวาน พลันพลิ้วตัวถอยออกไปสามเชียะ ยื่นฝ่ามือแบมา ในมือถึงกับมีกระบี่สีทองประกายแวววาวสองเล่ม ที่ตีขึ้นในรูปลักษณะเดียวกันมิผิดเพี้ยน

นิ่วบุ้นลงมือช้าไปวูบ พลันเห็นของที่ต้องการเก็บไปอยู่ที่มือฝ่ายตรงข้ามแล้ว ต้องตระหนกเล็กน้อย เลื่อมใสฝีมืออันรวดเร็วของฝ่ายตรงข้ามยิ่งนัก เงยหน้ามองเห็นนักศึกษาเสื้อสีครามกำลังพลิกกระบี่ทองทั้งสองเล่มดูอยู่ไปมา แย้มยิ้มพลางกล่าวเบา ๆ

"เป็นรูปลักษณะเดียวกันจริง ๆ อ้อ... หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ หนี้โลหิต..."

พลันพลิกฝ่ามือคืบปลายกระบี่ยื่นทางด้ามมาให้นิ่วบุ้น แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"เล่มนี้คงเป็นของพี่ท่าน ฮา ฮา หากมิใช่อักษรบนตัวกระบี่ ข้าพเจ้าขังแยกแยะความผิดแปลกไม่ออกเลย"

ในแสงเดือนดาว เห็นใบหน้าหล่อเหลาของนิ่วบุ้นชาด้านปราศจากความรู้สึก ยื่นมือไปรับกระบี่ทองมาอย่างซึมเซา ครุ่นคิดครู่หนึ่ง พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียง

ก็องแล้วกล่าว

"คิดว่าพี่ท่านคงเป็นกิมเกี้ยมไต้เฮี้ยบที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องในบู๊ลิ้มยุคนี้ ผู้น้องได้ยินนามมาเนิ่นนานแล้ว คิดมิถึง ค่ำนี้จะมีวาสนาพบพาน..."

กล่าวพลางยื่นมือช้า ๆ ใช้หัวแม่มือและนิ้วชี้คีบไปที่ด้ามกระบี่ ทั้งสองแม้มีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่ได้ลอบเกร็งพลังภายในมารวมไว้ที่ปลายนิ้วทั้งสอง จงใจหมายทดสอบกำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามดู

ชั่วครู่ กระบี่ทองที่ยาวเพียงห้านิ้ว ถึงกับถูกทั้งสองใช้ปลายนิ้วดึงกันจนยาวออกไปตลอดเวลา นักศึกษาเสื้อสีครามหัวร่อฮาฮา หดมือกลับแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"มิน่าเล่า วงพวกนักเลงร่ำลือ กิมเกี้ยมเฮี้ยบผู้นั้นมีพลังฝีมือยิ่งนานยิ่งสูงส่ง พฤติการณ์ก็ยิ่งนานยิ่งลึกลับไม่มีร่องรอย ที่แท้เกิดขึ้นจากฝีมือพี่ท่านนี่เอง ข้าพเจ้าแม้ไม่มีเจตนาแอบอ้างความดีความชอบ แต่คำเล่าลือหนักแน่นจริงจัง ข้าพเจ้าปฏิเสธก็เป็นการไม่เคารพ จึงจำต้องรับไว้ด้วยความละอาย"

นิ่วบุ้นเหลือบมองกระบี่ทองที่ถูกดึงจนยืดยาวคล้ายเส้นลวดแวบหนึ่ง กล่าวเสียงชาเย็น

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่เพิ่งรู้สึกประหลาดใจ ในซกเซียงเล็ก ๆ นี้ ไปมียอดฝีมือระดับนี้ได้อย่างไร บัดนี้จึงทราบ เป็นกิมเกี้ยมไต้เฮี้ยบท่าน คิดว่าท่านคงเพราะทราบข่าวในบู๊ลิ้มมีกระบี่เทียมขึ้นแอบอ้าง จึงได้เร่งรุดเดินทางมาตรวจสอบความจริงกระมัง ?"

เลิกคิ้วเล็กน้อยสะบัดมือวูบ กระบี่พุ่งออกไปปักลงกับพื้นดังสวบ ถึงกับจมหายจนเหลือแต่ด้ามโผล่ออกมา สั่นระริกอยู่บนพื้นแผ่นดินตลอดเวลา

นักศึกษาเสื้อสีครามเหลือบมองแวบหนึ่ง รอยยิ้มยังคงไม่คลายไปจากหน้า กล่าวช้า ๆ

"พี่ท่านเข้าใจผิดแล้ว พี่ท่านที่ใช้นามของกระบี่ทองไปประกอบวีรกรรมในวงพวกนักเลง พฤติการณ์ที่กระทำ เป็นที่ผู้น้องไม่มีทางทัดเทียมได้ ผู้น้องกำลังแค้นที่ 'กระบี่เทียม' เยี่ยงพี่ท่าน หากแม้นมีเพิ่มขึ้นอีกหลายเล่ม อาจบางทีพอจะพิทักษ์คุณธรรมความดีให้แก่บู๊ลิ้มอันกว้างใหญ่ไพศาล ดำรงความยุติธรรมให้แก่ชนชาวนักเลงสุดคณานับ..."

นิ่วบุ้นหน้าแดงระเรื่อ คำนึงในใจ

'ผู้คนต่างเล่าขาน กิมเกี้ยมแขะเป็นชายชาตรีที่องอาจห้าวหาญ ได้เห็นในวันนี้ จริงดั่งกิตติศัพท์มิผิดเพี้ยน เราแอบอ้างนามมันไปดำเนินการ ทั้งยังกล่าววาจาก้าวร้าวล่วงเกินมัน มิเพียงไม่ขุ่นเคืองตำหนิเท่านั้น กลับยังมีมารยาทเยี่ยงนี้ต่อเรา

เสียอีก'

เมื่อได้คิดดั่งนั้น ต้องบังเกิดความพอใจนักศึกษาเสื้อสีครามนี้อีกมากหลาย

ควรทราบว่า นิ่วบุ้นกำพร้าว้าเหว่มาแต่เยาว์วัย ทั้งยังมีความอาฆาตแค้นที่ลึกซึ้ง แต่ศัตรูคู่แค้นกลับเป็นจอมบงการของบู๊ลิ้มยุคนี้ มีบริวารกระจายอยู่ทั่วทุกหัวระแหงในแดนดิน นิ่วบุ้นสำนึก ตนมาตรว่ามีวาสนาดลบันดาล ของที่ผู้อื่นใฝ่ฝันยังยากจะได้มา แต่ตนกลับเพียงยื่นมือก็ได้โดยง่ายดาย แต่คิดจะล้างแค้นยิ่งใหญ่นี้ยังคงมิใช่ง่ายดายดั่งนั้น

ดังนั้นเอง ปกติดำเนินการใดต่างรอบคอบสุขุมเป็นที่สุด กลัวแต่ร่องรอยจะถูกเปิดเผย มาตรว่าเป็นคนมีน้ำใจระอุคุกรุ่น แต่เนื่องเพราะสาเหตุหลายประการจึงบันดาลให้นิ่วบุ้นระมัดระวังทุกผู้คนที่ใกล้ชิด ดังนั้นทีท่าที่มีต่อกิมเกี้ยมแขะในตอนแรก จึงกระด้างจนคล้ายหยาบคาย

กิมเกี้ยมแขะจับตามองหน้านิ่วบุ้นแน่วนิ่งไม่กะพริบ มาตรว่าเห็นสีหน้านิ่วบุ้นเฉยเมยไม่มีความรู้สึก แต่ประกายตาที่แวววับวูบวาบ ยืนยันให้เห็นมีจิตใจพลุ่งพล่านไม่สงบดั่งสีหน้า

ทั้งสองประสานสายตากันชั่วครู่ นิ่วบุ้นลอบถอนหายใจเน้นเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้ามีชาติกำเนิดที่เจ็บช้ำรันทด ทั้งยังมีความคับแค้นที่ยากบ่งบอกได้ที่ได้ก้าวร้าวล่วงเกินไป หวังว่าพี่ท่านคงอโหสิให้ พี่ท่านเป็นชายชาตรีที่เปิดเผยองอาจในเมื่อยินยอมถ่อมตัวลงคบหา เป็นที่ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งยวดอยู่ วันหน้ามีโอกาส ยังหวังให้ประทานการสั่งสอนอีก"

ความหมายในวาจา เป็นต้องการยุติเรื่องราวค่ำคืนนี้ไปในลักษณะนี้เลย

แต่กิมเกี้ยมแขะกลับคล้ายไม่เข้าใจความหมายในวาจานิ่วบุ้น หัวร่อฮาฮากล่าว

"ข้าพเจ้าตวนบั๊กปึง แต่จนบัดนี้ยังมิได้เรียนถามชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ของท่าน"

มิคาด วาจากิมเกี้ยมแขะเพิ่งขาดคำ สีหน้านิ่วบุ้นพลันเคร่งเครียดลง หันกายหมายจะผละไป หน้ากิมเกี้ยมแขะจึงเปลี่ยนสีเล็กน้อย คำนึงในใจ

'เรามีความต้องการคบหากับมันโดยบริสุทธิ์ใจ มันไฉนไยต้องใช้สีหน้าเยี่ยงนี้ใส่เรา ?'

กิมเกี้ยมแขะหาทราบไม่ ชาติกำเนิดของนิ่วบุ้นเป็นความลับสุดยอด การถามชื่อแซ่ จึงเป็นการฝ่าฝืนเรื่องที่นิ่วบุ้นถือสาอย่างยิ่ง ดังนั้น แค่นเสียงเย็นชาแล้วถึงกับพุ่งปราดไปขวางหน้านิ่วบุ้นไว้ กางแขนเป็นทีมิยอมให้ไป สีหน้านิ่วบุ้นจึงเครียดลงทันที กล่าวเสียงเย็นชา

"พี่ท่านต้องการอย่างไร ?"

กิมเกี้ยมแขะตวนบั๊กปึงเลิกคิ้วสูง แย้มยิ้มกล่าวสวนคำ

"ข้าพเจ้าเรียนถามชื่อแซ่ของท่าน ท่านไฉนมีทีท่าเยี่ยงนี้ให้ ? หรือข้าพเจ้าไม่อาจทะเยอทะยานขึ้นคบหาจริง ๆ ?"

มาตรว่ายังคงกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม แต่น้ำเสียงไม่เกรงใจดั่งเมื่อครู่แล้ว

ใบหน้าซีดขาวของนิ่วบุ้นกลับกลายเป็นแดงฉานคล้ายดั่งพยายามข่มกลั้นโทสะไว้ เน้นเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้ากับท่านคล้ายมิได้เป็นญาติ มิได้เป็นมิตร และไม่มีเรื่องกินแหนงแคลงใจ กล่าวได้ว่า ไม่เกี่ยวข้องกันแม้สักน้อยนิด แต่พี่ท่านกลับมารีดเร้นเค้นถามชื่อแซ่ความเป็นมาของข้าพเจ้าเยี่ยงนี้ด้วยความมุ่งหมายใด ? เฮอะ เฮอะ อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าแม้ใช้อาวุธลับเป็นกระบี่ทองคำเช่นกัน แต่มิเคยแอบอ้างนามกิมเกี้ยมไต้เฮี้ยบไปใช้เลยสักครั้ง หรือในแผ่นดินกว้างใหญ่ มีท่านคนเดียวที่ใช้กระบี่ทองเป็นอาวุธลับได้ ?"

ตวนบั๊กปึงงุนงงวูบ รีบเลิกคิ้วแย้มยิ้มกล่าว

"ถูกต้อง ถูกต้อง กระบี่ทองนั้นทุกผู้คนต่างใช้กันได้ มิใช่เป็นข้าพเจ้าตวนบั๊กปึงจึงสามารถใช้ แต่ทว่าคำของเทียมกลับเป็นท่านบ่งบอกมาเอง มิใช่เป็นข้าพเจ้าเล่าหา ดังนั้น หากท่านว่ามิได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าแม้สักน้อยนิด ข้าพเจ้ากลับมิกล้าเห็นพ้องด้วย"

นิ่วบุ้นถูกว่ากล่าวจนงุนงงไปวูบ แล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ข้าพเจ้ามีความเกี่ยวข้องใดกับท่าน ? หรือท่านก็เป็น..."

"พี่ท่านทราบหรือไม่ ? ขุมทรัพย์ซำไช้ป๊อชั้งที่ท่านไปได้มาจากบึงอั้งเจ็กโอ๊วความจริงสมควรเป็นสมบัติของข้าพเจ้า"

วาจานี้พอกล่าวมา สีหน้านิ่วบุ้นแปรเปลี่ยนไปทันที ถอยกายสามก้าวแล้วชี้หน้าตวาด

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ? ไฉนจึงทราบเรื่อง... ขุมทรัพย์ซำไช้ป๊อชั้งเป็นผู้ใดได้ไป หรือท่านเห็นกับตาว่าเป็นข้าพเจ้าได้ไป ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเห็นกับตาจริง ๆ ขุมทรัพย์ซำไช้ป๊อชั้งเป็นพี่ท่านนำไปกับมือ"

หยุดเล็กน้อย สอดมือล้วงหนังแพะบาง ๆ ออกจากอกเสื้อมาม้วนหนึ่ง คิดว่าคงเก็บไว้นานปีจึงมีสีเหลืองซีด มันคลี่ออกแล้วยื่นมาที่เบื้องหน้านิ่วบุ้นพลางกล่าว

ต่อ

"นี่เป็นของใด ? คิดว่าพี่ท่านต้องเคยผ่านตามา"

นิ่วบุ้นพอเหลือบมองหน้าต้องแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง ครุ่นคิดครู่หนึ่ง มีท่าที่จะบ่งบอกแต่ข่มกลั้นไว้ ตวนบั๊กปึงจึงแย้มยิ้มม้วนหนังแพะคืนกลับพลางกล่าว

"ตอนที่ข้าพเจ้าได้ลายแทงขุมทรัพย์ซำไช้ป๊อชั้งแผ่นนี้ คิดว่าต้องก่อนท่านได้เนิ่นนาน เพียงแต่ว่า ข้าพเจ้าตอนนั้นกำลังคร่ำเคร่งฝึกวิชาบู๊ ไม่อาจเสียสมาธิมาคิดถึงเรื่องนี้ จวบจนเมื่อปีก่อน ข้าพเจ้าพอจะมีความสำเร็จเล็กน้อย จึงได้ค้นหาตามเส้นทางในลายแทงเพื่องมซำไช้ป๊อชั้งที่บู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินปรารถนาใคร่จะได้มาร่วมร้อยปีนี้"

นิ่วบุ้นก้มศีรษะครุ่นคิด พึมพำคำ "ปีก่อน" แล้วพลันเงยหน้าขึ้นถาม

"ตอนนั้นท่านไฉนไม่งมไป ?"

ตวนบั๊กปึงหัวร่อฮาฮาตอบ

"ตอนนั้นข้าพเจ้ามาเพียงลำพัง มาตรว่ามีความต้องการในขุมทรัพย์ แต่ไม่มีกำลังเพียงพอ จึงได้กลับโดยมือเปล่า ความจริงคิดจะรีบเร่งหาผู้ช่วยเหลือสักหลายคน ลงงมขุมทรัพย์ที่ก้นบึงมา แต่ข้าพเจ้าไปมาเพียงลำพังชั่วชีวิต คิดจะหาผู้ช่วยเหลือไหนเลยจะง่ายดายดั่งว่ากล่าว"

หยุดเล็กน้อย สอดม้วนหนังแพะกลับเข้าในอกเสื้อแล้วกล่าวต่อ

"และขุมทรัพย์ซำไช้ป๊อชั้งนี้จมอยู่ก้นบึงลึก ผู้ที่จะงมขึ้นมา มิเพียงต้องมีวิธีทางน้ำยอดเยี่ยมเท่านั้น ยังต้องมีจิตใจสัตย์ซื่อเปี่ยมคุณธรรม ทั้งยังต้องไม่มีพันธะเกี่ยวข้องกับตระกูลเซียวผู้ทรงอิทธิพลในน่านน้ำอีกด้วย สามประการนี้หากขาดไปหนึ่ง ก็ไม่อาจขอร้องให้มาช่วยเหลืองมขุมทรัพย์ได้เป็นเด็ดขาด"

นิ่วบุ้นต้องลอบผงกศีรษะเห็นพ้อง ตวนบั๊กปึงยกมือขึ้นชูสามนิ้วพลางกล่าวช้า ๆ สืบไป

"ข้าพเจ้าคิดไปคิดมา ทั้งแผ่นดินยุคนี้ มีแต่สามทายาทของโง้วโอ้วเล่งอ๋อง (พญามังกรห้าบึง... หมายถึงทะเลสาบ และบึงทั่วแผ่นดิน) เล้งไจ้ซั้ง ที่เมื่อกาลก่อนมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน แม้ปัจจุบันจะปลีกตัวออกจากบู๊ลิ้มแล้ว แต่อิทธิพลอำนาจยังคงเหนือกว่าพวกตระกูลเซียวมากนัก โง้วโอ้วซำเล้ง (สามมังกรห้าบึง) มิเพียงมีฝีมือทางน้ำ วิชาบู๊เลอเลิศสุดสูงเท่านั้น ยังมีจิตใจสัตย์ซื่อเปี่ยมคุณธรรม ไม่ละโมบต่อทรัพย์สินสมบัติ เป็นชายชาตรีที่เปิดเผยห้าวหาญทั้งสามท่าน หากได้รับการช่วยเหลือจากท่านทั้งสาม ก็นับว่าประเสริฐเลิศสุดแล้ว"

สีหน้านิ่วบุ้นแปรเปลี่ยนไปอีกครา เน้นเสียงหนัก ๆ

"แต่ท่านทั้งสามนั้นกลับไม่แน่จะมีเวลาว่าง"

"ฮา ฮา ความเห็นของท่านถูกที่สุด คิดดู นับแต่โง้วโอ้วเล่งอ๋องพลันสาบสูญร่องรอยไปเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน โง้วโอ้วซำเล้งพลอยปลีกตัวออกถือสันโดษ ด้วยข้าพเจ้ากับพวกท่านก็ไม่มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง พวกท่านไหนเลยจะรับปากโดยผลีผลาม แต่ในยามอับจนสิ้นปัญญา มาตรว่าข้าพเจ้าทราบมีความหวังน้อยกว่าน้อยก็ยังต้องไปทดลองดูสักครา"

นิ่วบุ้นหัวร่อแค่น ๆ ยืนมือไพล่หลังมองท้องฟ้า แต่หูยังคงเงี่ยฟังตวนบั๊กปิงกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าทุ่มเทเวลาและความคิดมากหลาย จึงสืบทราบที่ซ่อนกายของโง้ว-โอ้วซำเล้งอยู่ที่เกาะชงเม้ง ปากน้ำแยงซีเกียง จึงได้เร่งรุดไปโดยไม่รีรอ มิคาด เมื่อถึงเกาะชงเม้ง โง้วโอ้วซำเม้งต่างไปจากเกาะ เหลือแต่ทารกรับใช้เพียงสองคน เฝ้าเกระท่อมให้แก่สามเฮียตี่ตระกูลเล้ง...

"ตอนนั้นข้าพเจ้าประหลาดใจยิ่งนัก ในเมื่อโง้วโอ้วซำเล้งถอนตัวออกซ่อนกายไฉนจึงพากันออกไปจากเกาะอีกได้ จึงสอบถามทารกทั้งสองคนนั้น ตอนแรกสองทารกมิยอมบอก แต่เมื่อถูกข้าพเจ้ารีดเร้นเค้นถามจนทนมิได้ จึงบอกว่า เมื่อหลายวันก่อน มีบุรุษหนุ่มรูปงามไปสนทนากับซือแป๋มันตลอดคืน ในค่ำคืนนั้น ซือแป๋มันทั้งร่ำไห้ทั้งหัวร่อ พอวันรุ่งขึ้น ซือแป๋ทั้งสามของพวกมันได้ออกจากเกาะไปกับบุรุษหนุ่มรูปงาม ข้าพเจ้าจึงถามอีก ตอนซือแป๋พวกมันจะไปสั่งเสีย บอกไปที่ใดหรือไม่ ? ทารกทั้งสองมองหน้ากันมีทีท่าไม่ยอมบอก ข้าพเจ้าจึงหลอกลวงมัน ว่าเป็นสหายรักของซือแป๋มันมาหลายสิบปีแล้ว ที่ไปเยี่ยมครานี้เพราะมีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ ขอให้มันบอก ซือแป๋พวกมันต้องไม่ตำหนิโทษแน่...

"ตอนนั้น ทารกทั้งสองพิจารณาข้าพเจ้าครู่หนึ่ง จึงได้ยอมบอกว่า ก่อนซือแป๋จะไปถึงกับนำชุดหนังกันน้ำที่มิเคยใช้นานปีติดตัวไปด้วย ว่าจะไปที่บึงอั้งเจ็กโอ๊วอย่างน้อยหนึ่งเดือน อย่างมากสามเดือนก็กลับมาได้ หากข้าพเจ้ามีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ อยู่รอที่กระท่อมนั้นก็ได้ ข้าพเจ้าพอฟังทารกว่า ต้องตระหนกยิ่งนัก แน่ใจสามมังกรถูกผู้อื่นเชิญไปร่วมงมขุมทรัพย์แล้ว จึงรีบปฏิเสธความปรารถนาดีของสองทารก เร่งรุดเดินทางตลอดวันคืนโดยไม่พักผ่อน...

"เมื่อข้าพเจ้าถึงระหว่างแดนต่อแดนของบึงเกาอั๊วอั้งเจ็ก เป็นเวลาก่อนตงชิว (สารทไหว้พระจันทร์) คืนหนึ่ง เห็นที่ริมบึงมีเงาร่างดำตะคุ่มอยู่สี่ห้าคน กำลังซุบซิบ

กันในบริเวณริมบึงที่รกร้างไม่มีผู้คน..."

นิ่วบุ้นที่สงบฟังถึงตอนนี้ หน้าพลันแปรเปลี่ยน เบือนสายตาจากท้องฟ้ามาจ้องหน้าตวนบั๊กปึงแน่วนิ่ง ตวนบั๊กปึงกล่าวต่อด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ที่มีกิ่งใบหนาในระยะห่างประมาณสิบสี่วา ผ่อนลมหายใจเพ่งตามอง เห็นในหมู่คนเหล่านั้นมีสามคนสวมชุดหนังกันน้ำ กับนักศึกษารูปงามทีท่าเรียบร้อยผู้หนึ่ง ยังมีผู้หนึ่งที่ข้าพเจ้าแม้ไม่รู้จัก แต่ในแสงเดือนดาวกระจ่าง ยังเห็นมันมีทีท่าหนักแน่นมั่นคง ดวงตาประกายแวววาว แสดงว่าเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มคนหนึ่ง...

"ข้าพเจ้าคำนึงในใจ ชายกลางคนที่สวมชุดหนังกันน้ำทั้งสาม คงต้องเป็นโง้วโอ้วซำเล้งแล้ว แต่นักศึกษารูปงามเป็นผู้ใด ? เห็นอีกสี่คนนั้น ต่างมีท่าทีเคารพนบน้อมต่อนักศึกษาเป็นยิ่งนัก ข้าพเจ้าจึงยิ่งประหลาดสงสัย มิทราบนักศึกษารูปงามมีประวัติความเป็นมาอย่างไร ?"

กิมเกี้ยมแขะกล่าวพลางจับตามองหน้านิ่วบุ้นอย่างยิ้มแย้ม สีหน้านิ่วบุ้นแปรเปลี่ยนไปมา เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

'ในเมื่อบุรุษหนุ่มผู้นั้นทราบที่ซ่อนขุมทรัพย์ ก็ย่อมมีลายแทงขุมทรัพย์อยู่ไท้คงเซี่ยงหยินปรมาจารย์เจ้าสำนักเสียวลิ้มที่มีฝีมือเลอเลิศในกาลกระโน้น วาดลายแทงขุมทรัพย์นี้เป็นสามฉบับ โดยมิได้ระบุ ผู้ได้ลายแทงฉบับใดจึงมีสิทธิ์ได้ขุมทรัพย์ ความหมายของท่านย่อมเป็น ผู้ใดไปหาก่อนก็เป็นสมบัติของผู้นั้น ในเมื่อท่านไปช้ากว่าผู้อื่น ยังจะตำหนิผู้ใดได้ ? และเมื่อบุรุษหนุ่มผู้นั้นสามารถมีลายแทงก็ย่อมต้องมีความเป็นมาอยู่บ้าง ท่านไยต้องพยายามสืบสาวราวเรื่องอีกด้วย"

ตวนบั๊กปึงหัวร่อฮาฮา กล่าว

"วาจาของท่านสบใจข้าพเจ้าเป็นที่สุดจริง ๆ ตอนนั้นข้าพเจ้าก็ได้คิด ในเมื่อบุรุษหนุ่มรูปงามมีลายแทง อย่างนั้น มิใช่ศิษย์เสียวลิ้มยี่ ก็ต้องเป็นทายาทของไฮ้เทียนโกวอี่ที่เป็นอัจฉริยะสุดสูงจนชื่อสะท้านแผ่นดินในครั้งอดีต..."

นิ่วบุ้นพลันเลิกคิ้วสอดคำ

"อย่างนั้น พี่ท่านต้องเป็นเชื้อสายของบู๊ติงแล้ว ?"

พอโพล่งไปจึงเข้าใจด้วยไวปัญญา คำนึงขึ้น

'มิน่าเล่า เมื่อครู่ตอนยอดฝีมือทั้งหลายแย่งชิงกันจนปั่นป่วนวุ่นวาย เซ็ง-ฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้จึงไม่มีความหวั่นไหวสักน้อยนิด ที่แท้ท่านทราบจากปากคำกิม-เกี้ยมแขะผู้นี้ก่อนแล้วว่า ขุมทรัพย์ถูกเรางมไป ดังนั้น บั๊กอี๊ดเซี่ยงหยินแห่งเสียวลิ้ม

พอทราบ จึงติดตามกันลงจากเหลาไปโดยไม่ไยดี'

ได้ยินตวนบั๊กปึงหัวร่อฮาฮากล่าว

"พี่ท่านฉลาดจนปราดเปรื่องจริง ๆ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของบู๊ติ้ง..."

นิ่วบุ้นฉุกใจคิดอีกครา

'สำนักบู๊ติ้งนี้ หลังจากปรมาจารย์แซ่แป๊ะอันเป็นยอดกระบี่แห่งยุคมรณภาพไปแล้ว ฝีมือของศิษย์ก็โทรมลงตามกาลเวลา เท่าที่เราทราบมา กระทั่งเซ็งฮวงเกี่ยมจู-แป๊ะอู้ที่เป็นสุดยอดฝีมือของบู๊ติ้งในยุคนี้ พลังฝีมือก็ไม่สูงส่งเท่าใด แล้วไฉนตวนบั๊กปึงจึงได้มีฝีมือถึงระดับนี้ คล้ายไม่ด้อยกว่าเราเลย'

ขณะครุ่นคิด ได้ยินตวนบั๊กปึงกล่าวสืบไป

"ตอนนั้น แม้ข้าพเจ้าครุ่นคิดอยู่ แต่สายตายังคงจับมองร่างคนทั้งห้าแน่วนิ่ง เห็นพวกมันกระซิบกันครู่ใหญ่ บุรุษหนุ่มผู้นั้นจึงได้แย้มยิ้มกล่าว... 'อย่างนั้นขอวบกวนเล้งเฮียแล้ว' ชายฉกรรจ์ที่สวมชุดหนังกันน้ำต่างส่งเสียงบอกไม่กล้า และบ่งว่า เมื่อบุรุษหนุ่มมีคำสั่งของบิดาพวกมันมา ต่อให้เรียกพวกมันบุกน้ำลุยไฟ พวกมันทั้งสามเฮียตี่ก็ไม่บ่ายเบี่ยงปฏิเสธเด็ดขาด จากนั้นรับเชือกมาจากมืออีกผู้หนึ่งหลายขด กระโดดติดตามกันลงไปในท้องน้ำ สามคนนั้นไม่เสียทีมีฉายาเป็นมังกรในห้าบึงจริง ๆ ตอนพุ่งตัวลงน้ำ กระทั่งละอองยังไม่กระเซ็นสักน้อยนิด...

"ข้าพเจ้าทางหนึ่งเลื่อมใสนับถือฝีมือทางน้ำของสามเฮียตี่ตระกูลเล้ง แต่ทางหนึ่งประหลาดใจ ผู้อาวุโสโง้วโอ้วเล่งอ๋องเล้งไจ้ชั้ง ปลีกตัวออกสำรวมจนไม่มีร่องรอยนานถึงยี่สิบกว่าปี ในวงพวกนักเลงยุคนี้ ไม่เคยได้ยินมีผู้ใดทราบร่องรอยการไปของท่านผู้เฒ่าเลย บุรุษหนุ่มผู้นั้นมีวัยยังเยาว์ ไฉนทราบร่องรอยของท่านผู้เฒ่าได้ และยังมีท่าทีได้สัญลักษณ์ประจำตัวหรือลายลักษณ์อักษรจากท่านผู้เฒ่ามา ดังนั้น สามเฮียตี่ตระกูลเล้งจึงได้ติดตามมันมาที่บึง แต่ทางหนึ่งก็เข้าใจเรื่องที่สองทารกบอกบุรุษหนุ่มรูปงามไปสนทนากับซือแป๋พวกมันทั้งคืน ซือแป๋พวกมันทั้งหัวร่อทั้งร่ำไห้ ที่แท้เป็นบุรุษหนุ่มผู้นั้นบอกเล่าความเป็นอยู่ในระหว่างนี้ของผู้อาวุโสเล้งไจ้ชั้งนั่นเอง"

นิ่วบุ้นกล่าวเสียงเย็นชา

"มิน่าเล่า ท่านจึงสามารถมีชื่อเสียงเกรียงไกรไปทั้งบู๊ลิ้ม วันนี้ได้เห็น นับว่าฉลาดจนปราดเปรื่องสุดยอดจริง ๆ มิว่าเรื่องราวใด ต่างไม่อาจหลุดรอดสายตาท่านได้"

ตวนบั๊กปึงเลิกคิ้วแย้มยิ้มกล่าว

"มิกล้ารับคำยกย่องเกินความจริง ข้าพเจ้าตอนนั้นยังงุนงงเป็นอย่างยิ่ง จับตา

มองดูตลอดเวลา เห็นบุรุษหนุ่มรูปงามกับชายกลางคนผู้นั้น สองมือยังคงกำชายเชือกอีกปลายหนึ่ง ยืนแน่วนิ่งที่ริมบึงมิเคลื่อนไหว ครู่ใหญ่เห็นสองมือของทั้งสองยกขึ้นช้า ๆ ถอยหลังไปสิบกว่าก้าว ข้าพเจ้าตระหนกยิ่ง กลัวว่าจะถูกพวกมันพบเห็นที่ซ่อนตัว มิคาด พวกมันยังมิถอยถึงใต้ต้นไม้ พากันยกมืออีกครั้ง ผิวน้ำเบื้องหน้าแตกกระจาย มีหีบเหล็กลอยขึ้นมาสี่ใบ พวกมันเพียงขยับตัววูบก็พุ่งปราดด้วยความเร็วปานสายฟ้า รวบหีบเหล็กทั้งสี่ใบมาไว้ในมือ ตอนนั้นข้าพเจ้าจึงทราบ ชายกลางคนแม้มีท่าทีฝีมือสูงส่งยิ่ง แต่บุรุษหนุ่มที่เรียบร้อยนุ่มนวลถึงกับยังเหนือกว่ามากมายนัก...

"สภาพเยี่ยงนั้นเป็นไปครู่ใหญ่ ทั้งสองตวัดหีบขึ้นจากบึงถึงสิบกว่าใบ แต่ละใบมีทีท่าหนักหน่วงอย่างยิ่ง แล้วสามมังกรจึงได้กระโดดขึ้นจากน้ำมา รับป้านสุราจากมือชายกลางคนดื่มคนละหลายอึก หัวร่อฮาฮ่าบอก 'โชคดีที่ไม่ขัดคำสั่ง' บุรุษหนุ่มผู้นั้นคารวะขอบพระคุณหลายครั้ง จึงได้งัดฝาหีบเหล็กออก เหลือบมองไปแวบหนึ่ง ข้าพเจ้าแม้อยู่ระยะไกลกว่าสิบวา แต่เพ่งตามองไป ยังพอเห็นสีหน้าของพวกมันได้เลือนราง มาตรแม้นมีรอยยิ้ม แต่มิใช่ลิงโลดยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง ต้องลอบนิยมชมเชยในใจ บุรุษหนุ่มรูปงามผู้นั้น เป็นบุคคลที่น่านับถือจริง ๆ ไม่ละโมบจนลุ่มหลงลืมตัว...

"บุรุษหนุ่มรูปงามเหลือบมองหีบแวบเดียวก็หันไปซุบซิบกับชายกลางคน ข้าพเจ้าแม้พยายามเงี่ยหูฟังเพียงใด ยังคงไม่ได้ยินสักน้อยนิด มิคาด ชายกลางคนผู้นั้นพลันห่อปากเป่า ละแวกใกล้เคียงชายบึง ถึงกับมีเงาร่างชายฉกรรจ์กระโดดออกมาอีกเจ็ดแปดคน แต่ละคนถือกระสอบมาใบหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงต้องร้องโชคช่วยในใจ เพราะหากมิใช่ระมัดระวังตัว น่ากลัวจะต้องถูกกองซุ่มของฝ่ายตรงข้ามพบเห็นร่องรอยเสียนานแล้ว"

นิ่วบุ้นยิ้มพลางสวนคำ

"ด้วยฝีมือของท่าน น่ากลัวต่อให้ผู้มีพลังฝีมือเหนือกว่าชายฉกรรจ์เหล่านั้นเป็นสิบ ๆ เท่า ก็ยากยิ่งจะพบเห็นร่องรอยของท่านได้"

ตวนบั๊กปึงยิ้มเล็กน้อย ทั้งสองประสานสายตากัน ถึงกับคล้ายมีความเข้าใจในกันและกันกว่าเดิม แต่นิ่วบุ้นยังคงมีความระมัดระวังตัวอยู่ คล้ายดั่งกลัวจะถูกกิมเกี๊ยมแขะพบเห็นความลับที่ตนไม่ยินยอมถูกผู้อื่นสืบทราบก็ปาน

ตวนบั๊กปึงยิ้มแย้มกล่าวสืบต่อไป

"เมื่อชายฉกรรจ์เหล่านั้นกระโดดออกไป ต่างยืนสำรวมตัวตรง นักศึกษารูปงาม

ไกกมือเล็กน้อย ชายฉกรรจ์เหล่านั้นก็ช่วยกันเทของในหีบเหล็กลงใส่กระสอบหมดสิ้น ข้าพเจ้าที่จับตามองแต่ไกล เห็นในหีบมีประกายแวววับวูบวาบ ถึงกับเป็นอัญมณีและทองคำจริง ๆ...

"เพียงลัดนิ้วมือเดียว หีบสิบกว่าใบก็ล้วนว่างเปล่าเปลี่ยนเป็นบรรจุก้อนหินแทน เหลืออยู่เพียงใบเดียว บุรุษหนุ่มรูปงามมอบให้แก่ชายกลางคนที่ท่าปราดเปรียวถือไว้ ได้ยินบุรุษหนุ่มแย้มยิ้มกล่าว ข้าพเจ้าตั้งใจฟังเต็มที่ยังเพียงได้ยิน 'เนี้ยเฮีย... ไว้ที่ท่าน... ผู้น้อง... ต้องไป... ล้วนขออาศัยท่านแล้ว' ชายกลางคนผู้นั้นน้อมกายคารวะ จึงได้พาชายฉกรรจ์ชุดดำเหล่านั้นออกไป ชายฉกรรจ์เหล่านั้นแม้จะแบกกระสอบที่มีน้ำหนักมาก แต่ฝีเท้ายังคงแคล่วคล่อง ยืนยันว่าต้องมีวิชาบู๊ไม่ต่ำ"

นิ่วบุ้นขมวดคิ้วสวนคำ

"ภายหลังเล่า ?... ท่านจะสะกดรอยตามไปหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าเคยมีความคิดจะติดตามไปจริง แต่เมื่อกวาดตามองไปกลับเห็นมา เห็นบุรุษหนุ่มรูปงามมิทราบไปได้หีบน้อยมาจากที่ใดอีกใบหนึ่ง กำลังบรรจุของใดลงในหีบเหล็กเปล่าทั้งสิบกว่าใบนั้น ข้าพเจ้าที่มองแต่ไกลจึงไม่เห็นชัดตา แต่ทราบต้องเป็นจำพวกกลไกของลูกดอกหอกสั้นหรือหน้าไม้ แลเห็นมือของบุรุษหนุ่มรูปงามแคล่วคล่องไม่หยุด ครู่ใหญ่ก็ทรงกายขึ้นยืนแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วร้อง 'หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ บัดนี้พวกเจ้าสมควรลิ้มรสการถูกคนลอบประทุษร้ายบ้าง' จากนั้น หันหน้าไปบอก 'ขอรบกวนเล้งเฮียอีก'

"เนื่องจากหลายคำนั้นของบุรุษหนุ่มรูปงามดังกว่าธรรมดา ข้าพเจ้าจึงได้ยินแนัดชัดหู แลเห็นโง้วโอ้วซำเล้งพากันหัวร่อกล่าวถ่อมตัว บอกเป็นหน้าที่ของพวกมันต้องรับใช้ จากนั้น ทยอยกันคว้าหีบกระโดดลงในลำน้ำอีก ส่วนบุรุษหนุ่มยืนมือไพล่หลังแหงนมองท้องฟ้า ส่งเสียงพึมพำคล้ายอธิษฐาน แต่ครานี้ข้าพเจ้ากลับไม่ได้ยินเลย"

นิ่วบุ้นหัวร่อแค่น ๆ ก้มลงชักกระบี่ทองที่จมอยู่ในดินขึ้นอีกครั้ง ยังคงเป็นเส้นลวดเรียวเล็กดั่งเดิม นิ่วบุ้นเมื่อครู่เหวี่ยงไปด้วยทีท่าธรรมดา ถึงกับปักกระบี่ทองที่เรียวเล็กดั่งตะเกียบลึกลงในดินร่วมสามเชียะ โดยสภาพมิได้เปลี่ยนแปรสักน้อยนิด กำลังภายในที่น่าตระหนกนี้ นับว่าพอขู่ขวัญผู้คนชาวโลกจนแตกตื่นได้แล้ว

ตวนบั๊กปึงชายตามองไป กล่าวต่อด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"เพียงครู่ใหญ่ โง้วโอ้วซำเล้งก็ลำเลียงหีบเหล็กทั้งสิบกว่าใบกลับลงไปในบึงหมดสิ้น ตอนนั้นข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องราวเสร็จสิ้นแล้ว มิคาด บุรุษหนุ่มรูปงามถึงกับ

ล้วงหนังแพะออกจากอกเสื้อมาแผ่นหนึ่ง ข้าพเจ้าเพียงมองก็ทราบเป็นลายแทงขุมทรัพย์ จึงต้องประหลาดสงสัยยิ่งนัก มิทราบมันล้วงลายแทงออกมาด้วยสาเหตุใด เห็นมันบรรจงพับลายแทงแผ่นนั้นแล้ววางไปในหีบทองคำใบเล็ก ๆ ทางหนึ่งบอกกับโง้วโอ้วซำเล้ง ว่าอย่าเห็นลายแทงนี้สูญสิ้นความสำคัญแล้ว แต่มันยังคงเป็นเนื้อติดกระดูกอันใหญ่ รอจนเมื่อเนื้อติดกระดูกนั้นถูกบรรดาสุนัขหิวโหยพบเห็น จะต้องมีเรื่องครึกครื้นให้ดูเป็นแน่แท้"

นิ่วบุ้นแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านกลับได้ยินจนถนัดชัดเจนยิ่ง"

"ข้าพเจ้ามิเพียงได้ยินชัดเจนเท่านั้น ยังได้เห็นจนกระจ่างอย่างยิ่งด้วย"

นิ่วบุ้นหัวร่อแค่น ๆ มิว่ากล่าว ตวนบั๊กปึงจึงแหงนหน้าหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าทราบ บุรุษหนุ่มรูปงามได้ใช้ลายแทงขุมทรัพย์เป็นเหยื่อโอชะ และยังมีทางยัดเหยื่อไว้กับมือศิษย์พรรคกระยาจกผู้หนึ่ง แต่มิทราบใช้ฝีมือใด จึงบันดาลให้ทิชิ้วเซียนอ๊วงโฮ้วลิ้มทราบข่าวนี้ สังหารศิษย์พรรคกระยาจกนั้นไป แต่อีกทางหนึ่งกลับลอบส่งข่าวให้ตระกูลเซียวและเสียวลิ้มบนซงซัว กระทั่งตัวเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งบอกว่าลายแทงขุมทรัพย์ฉบับนั้นตกอยู่กับมือทิชิ้วเซียนอ๊วง..."

หยุดเล็กน้อย กวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าวต่อ

"นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังทราบ เท่าที่บุรุษหนุ่มรูปงามทำดั่งนั้น เนื่องเพราะมีความอาฆาตแค้นกับเล่งจั๊วม้อเกาลึกซึ้ง หมายจะกระตุ้นให้บู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน ฮือกันขึ้นกลุ้มรุมต่อมัน ลองคิดดู เล่งจั๊วม้อเกาแม้จะมีอิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่ บริวารมากหลายเต็มแผ่นดิน พลังฝีมือสูงส่งอีกสักเพียงใด ก็ไม่มีทางต้านทานกำลังของบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินได้"

"เฮอะ คิดว่าท่านคงทราบแล้ว บุรุษหนุ่มผู้นั้นก็คือข้าพเจ้า ?"

"ถูกแล้ว"

ตวนบั๊กปึงเพิ่งแย้มยิ้มตอบคำ นิ่วบุ้นพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด สะอึกกายปราดเข้าไป ประกายสีทองในมือกรีดเข้าใส่ทรวงอกตวนบั๊กปึงด้วยความรวดเร็วดั่งสายฟ้า ตวาดติดตามไป

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ? มีความสัมพันธ์ใดกับผู้แซ่ม้อ ?"

เห็นว่าประกายทองใกล้จะสัมผัสกับจุดยู่จั๊วที่ทรวงอกแล้ว มิคาด ตวนบั๊กปึงถึงกับพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้อง สร้างความงุนงงแก่นิ่วบุ้นจนต้องรั้งข้อมือไว้ ประกายทองจึงได้สั่นพลิ้วขึ้นเป็นหลายดอกดวง แต่ละดอกต่างตรงกับจุดสำคัญที่

ทรวงอกมัน เพียงมิได้สัมผัสถูกร่างเท่านั้น นิ่วบุ้นตวาดถามอีก

"เรื่องนี้ไม่มีที่ใดน่าหัวร่อ หากท่านยังหัวร่ออีก..."

ตวนบั๊กปึงชะงักเสียงหัวร่อไว้ แค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าหัวร่อท่าน ที่ดูเปลือกนอกชาญฉลาดจนปราดเปรื่อง มิทราบไฉนพลันมาถามวาจาโง่เขลาเยี่ยงนี้ได้ ?"

นิ่วบุ้นงุนงงไปวูบ ได้ยินตวนบั๊กปึงกล่าวต่อ

"หรือท่านมิทราบ จวบจนบัดนี้ ศัตรูที่บันดาลให้เล่งจั๊วม้อเกาปวดศีรษะที่สุดคือข้าพเจ้า หรือท่านไม่ทราบ ทิซึ่งจื้อเก้ยโม้วตายกับมือผู้ใด ? หากข้าพเจ้ามีความสัมพันธ์กับเล่งจั๊วม้อเกา ท่านตอนนี้ยังจะคลอเคลียกับบุตรีสวยสะคราญของมันได้ ? ฮา ฮา"

แสงสว่างในความมืด

เสียงหัวร่อของตวนบั๊กปึงครานี้ก้องกังวานจนสะท้านไปทั้งวิกาล นิ่วบุ้นรู้สึกพลุ่งพล่านปั่นป่วนยิ่งนัก กระบี่ทองในมือถูกปล่อยลงช้า ๆ

ตวนบั๊กปึงชะงักเสียงหัวร่อไว้ กล่าวช้า ๆ สืบไป

"หลังจากข้าพเจ้าลอบสังเกตท่านที่ริมบึงอั้งเจ็กโอ๊วแล้ว อดเกิดความรู้สึกทั้งพิศวงทั้งนับถือท่านมิได้ ดังนั้น ในหลายวันนี้ สนใจความเคลื่อนไหวของท่านอยู่ทุกเวลา เห็นท่านแม้มีเยาว์วัย แต่การกระทำกลับรอบคอบสุขุมดั่งคนคร่ำโลก กระทั่งเล่งจั๊วม้อเกาที่กลอกกลิ้งราวจิ้งจอกร้าย ยังถูกพี่ท่านก่อกวนจนปั่นป่วนไป ท่านแม้จะมีความอาฆาตแค้นกับมันลึกซึ้ง จึงได้ใช้หอกของมันคืนสนองแก่ตัวมัน มีเรื่องบางประการ กระทำจนกราดเกรี้ยวอำมหิตเกินไปก็จริง แต่หากวิจารณ์การกระทำของท่าน กลับไม่มีที่ใดเสื่อมคุณธรรมสิ้นศีลธรรม ในชั่วชีวิตข้าพเจ้าแม้คบหาผู้คนมาน้อย แต่กับพี่ท่าน มีความพอใจต้องการทะเยอทะยานขึ้นคบเป็นอย่างยิ่ง หากพี่ท่านเห็นว่าข้าพเจ้ามีอกุศลจิต ก็เป็นที่ข้าพเจ้าต้องผิดหวังยิ่งแล้ว"

นิ่วบุ้นเพ่งตามอง เห็นตวนบั๊กปึงมีประกายคมวาว บุคลิกสง่าหน่าตาไม่มีเค้าเลวร้าย จึงอดเกิดความละอายใจมิได้ ถอนใจขาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีความอาฆาตแค้นกับม้อเกาจนไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากันจริง มาตรว่าสังหารมันในดาบเดียวได้ แต่ไม่อาจระบายความอาฆาตแค้นที่อัดมานานปี ดังนั้นจึงเป็นที่ดั่งพี่ท่านว่า บางเรื่องออกจะอำมหิตจนดุร้ายเกินไปบ้าง..."

หยุดเล็กน้อย ดวงตามีประกายอาฆาตแค้นแวววาว อึ้งครู่หนึ่งจึงกล่าวต่อ

"มิใช่ข้าพเจ้าตอนนี้ไม่ยินยอมบ่งบอกโดยเปิดเผย แต่เนื่องเพราะเรื่องราวทางประการ เกี่ยวพันทั้งลึกซึ้งทั้งกว้างขวาง และยังซับซ้อนอย่างยิ่งอีกด้วย คิดว่าพี่ท่านคงเห็นใจอภัยไม่เคียดขึ้งตำหนิกระมัง ?"

"ที่ข้าพเจ้ารบกวนในเวลาดึกดื่นเยี่ยงนี้ เนื่องเพราะมีเรื่องรายหนึ่ง"

"ขอเพียงเป็นเรื่องบอกได้ ยินดีเรียนให้ทราบโดยละเอียด"

"ในหลายวันเวลาที่ข้าพเจ้าลอบสะกดรอยมา มาตรว่าพอจะเข้าใจพี่ท่านอยู่มากหลาย แต่มีเรื่องหนึ่งจวบจนบัดนี้ยังครุ่นคิดไม่เข้าใจ และมิทราบไฉนเป็นไปได้ คือลายแทงขุมทรัพย์ฉบับนั้นของพี่ท่าน คิดว่าต้องได้มาจากไฮ้เทียนโกวอี๋อันเป็นอัจฉริยะสุดยอดของรุ่นก่อน แต่ท่านยังมีความสัมพันธ์ที่สำคัญและลึกซึ้งกับโง้ว-โอ้วเล่งอ๋อง ซึ่งเป็นสุดยอดฝีมือในทางน้ำในกาลก่อนอีก มิหนำซ้ำ หน้าไม้ที่พี่ท่านซ่อนอยู่ในหีบเหล็กเหล่านั้น กลับเป็นหลักวิชาเดียวกับเซี่ยชิ้วซิงแซเซ็งซุ้งอูต้กซิ่วที่ถูกยกเป็นสุดยอดฝีมือเรื่องกลไกกับดักของเมื่อหลายสิบปีก่อน ผู้อาวุโสทั้งสามท่านนี้ ปลีกตัวออกจากบู๊ลิ้มไปซ่อนกายนานปีแล้ว แต่มิทราบไฉนพี่ท่านจึงได้รับการถ่ายทอดจากผู้อาวุโสทั้งสามได้ กลับเป็นเรื่องพิสดารจนไม่มีผู้ใดเข้าใจเลยจริง ๆ"

นิ่วบุ้นยิ้มเล็กน้อย ตอบไปโดยไม่มีอำพราง

"ผู้อาวุโสทั้งสามท่าน ปัจจุบันร่วมอยู่บนเกาะร้างกลางทะเล ข้าพเจ้ากำเนิดในเกาะร้างนั้น ได้รับความกรุณาจากซือแป๊ผู้มีพระคุณทั้งสามท่านนี้เลี้ยงดูฝึกสอนมาจนเติบใหญ่"

ตวนบั๊กปึงตบหน้าผากฉาดหนึ่ง จึงแย้มยิ้มกล่าว

"มิน่าเล่า พี่ท่านมีวัยยังเยาว์ แต่ฝีมือกลับเลอเลิศจนน่าตระหนกยิ่ง ที่แท้เป็นศิษย์ของผู้อาวุโสทั้งสามท่านนี่เอง..."

"ข้าพเจ้าก็มีเรื่องหนึ่งที่ต้องการเรียนถามพี่ท่าน"

"โปรดรีบบอก ข้าพเจ้ายินดีเรียนเท่าที่ทราบ"

"มิทราบพี่ท่านเป็นศิษย์ของเต้าเจี้ยงท่านใดในสำนักบู๊ตึง ?"

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นนักศึกษา ชมชอบรวบรวมตำรับตำราโบราณ กระทั่งที่ขาดวิ่นบกพร่องก็ยังไม่ยอมปล่อยผ่าน บังเอิญไปพบคัมภีร์ฝีมือเล่มหนึ่งซึ่งบันทึกจากลายมือยอดกระบี่ปรมาจารย์สำนักบู๊ตึง ลายแทงขุมทรัพย์ฉบับนั้นก็ซ่อนอยู่ในคัมภีร์เล่มนี้ด้วย"

"อ้อ มิน่าเล่า"

นิ่วบุ้นกล่าวแล้วช้อนตามอง เห็นตวนบั๊กปิ้งมีสีหน้าเคลิบเคลิ้มซึมเซา คล้ายกำลังครุ่นคิดถึงความหลังใด จึงสงสัย ตวนบั๊กปิ้งก็อาจจะมีอดีตที่เจ็บช้ำรันทดอยู่

ได้ยินตวนบั๊กปิ้งกล่าวช้า ๆ

"เมื่อสิบแปดปีก่อน ข้าพเจ้ายังเป็นนักศึกษาที่ยากเข็ญ วันหนึ่งออกเดินเล่นนอกเมือง เห็นพวกโจรกลุ่มหนึ่งห้อม้าเร็วอยู่ในทางหลวง พอกล่าววาจาขัดหู ก็งมือช่วงชิงเงินในรถสินค้าของสำนักคุ้มกันภัยจิ้นบู๊เปียเก็ก แต่มิได้ขนเงินทองไปลับสาดทิ้งทั่วทั้งบริเวณนั้น ข้าพเจ้ากำลังดูด้วยความประหลาดใจ บังเอิญมีนักพรตะพายกระบี่ท่านหนึ่งเข้ามาถามข้าพเจ้า หากต้องการฝึกวิชาบู๊จะรับข้าพเจ้าไว้เป็นษย์ ข้าพเจ้าเห็นนักพรตท่านนั้นก็ร่วมทางมากับกลุ่มโจร จึงปฏิเสธเด็ดขาดไป... ายหลังข้าพเจ้าจึงทราบ โจรร้ายกลุ่มนั้นก็คือพวกที่มีเล่งจั๊วม้อเกาเป็นหัวหน้า... งนั้นหลังจากฝึกฝีมือสำเร็จ มิว่าเป็นสินค้าที่สำนักคุ้มกันภัยใดเกี่ยวข้องกับเล่งจั๊ว-อเกาคุ้มกัน ข้าพเจ้าเป็นต้องลงมือช่วงชิงมันไปแจกจ่ายให้แก่ผู้ยากจนเข็ญใจ า ฮา ฮา นี่ก็พอจะนับเป็น ใช้หอกของมันคืนสนองแก่ตัวมัน"

ทั้งสองประสานสายตากันแน่วนิ่ง ปรบมือหัวร่อด้วยความสบใจ ความคลางคลงสงสัยที่นิ่วบุ้นมีต่อกิมเกี้ยมแขะปลาสนาการหมดสิ้นทันที และยังบังเกิดความกพอใจขึ้นอีกด้วย

ตั้งแต่จำความได้จนเติบใหญ่ ช่วงชีวิตที่สุขสันต์หรรษา ถูกจำกัดอยู่ในเกาะน้อยลางทะเลที่มีอาณาบริเวณไม่เกินหนึ่งร้อยลี้ และผู้ที่อยู่ด้วย มิใช่ซือแป๊ก็เป็นอาวุโส มาตรว่าอัจฉริยะบู๊ลิ้มที่ไปสำรวมโดยสุขสงบบนเกาะน้อยนั้น มีความรักนอมนิ่วบุ้นอย่างยิ่ง แต่อย่างไรก็มีวัยห่างไกลกันมากนัก อย่าว่าแต่ยอดคนบู๊ลิ้มหล่านั้น เนื้อหน่ายเรื่องราวชาวโลกมานานปีแล้ว การได้อยู่เกาะโดดเดี่ยวกลางทะเลหญ่มาเนิ่นนานปี ยิ่งกล่อมเกลาพวกท่านจนทั้งชืดชา ทั้งสันโดษ มาตรว่ารักถนอมิ่วบุ้นเพียงใด แต่ยังไม่ยอมให้ปรากฏบนสีหน้า ดังนั้น นับแต่นิ่วบุ้นกำเนิดมาล่าวได้ว่าไม่เคยได้รับความอบอุ่นจากน้ำใจมิตรสหายมาเลย กอปรกับจดจำฝังใจองการล้างแค้นให้ได้ อารมณ์จึงออกจะพลุ่งพล่านรุนแรงผิดธรรมดา

ตอนนี้เมื่อมายืนหัวร่ออยู่กับตวนบั๊กปิ้ง ในใจได้เริ่มซึ้งถึงคำน้ำใจมิตรสหายละน้อย ซึ่งเป็นความรู้สึกซึ่งไม่เคยมีมาตั้งแต่เยาว์วัยจวบบัดนี้เลย

ลมโชยเฉื่อยฉิว ทั้งสองเดินเคียงไหล่กันช้า ๆ ตวนบั๊กปิ้งพลันแย้มยิ้มกล่าวว่า

"ตอนนี้ขอบฟ้าเริ่มสางรำไร ข้าพเจ้าแม้ต้องการอยู่สนทนากับพี่ท่านอีกช่วงวลาหนึ่ง แต่ก็ทราบ พี่ท่านไม่อาจอยู่ได้นานนัก วันหน้ายังยาวนานยิ่ง โอกาสที่

เราสองจะอยู่ร่วมกันย่อมมี ขอเพียงพี่ท่านไม่รังเกียจ ข้าพเจ้าพร้อมที่จะไปเยี่ยมเยียนพี่ท่านทุกเวลา เพียงแต่ว่า โอ... ในเมื่อพี่ท่านมีความอาฆาตแค้นอยู่ในภาระ ยิ่งต้องระมัดระวังให้ตื่นตัวเสมอ เล่งจั๊วม้อเกามีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งเลือดเย็น สุขุมจนลึกซึ้งยิ่ง ตอนนี้สังเกตเปลือกนอกมัน มาตรว่าไม่คลางแคลงสงสัยพี่ท่าน แต่ในส่วนลึกของหัวใจมันกลับมิอาจทราบได้ พี่ท่านมีบุคลิกหล่อเหลาสง่า แต่ทว่านับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน บุคคลที่เป็นวีรบุรุษผู้กล้าหาญ ล้วนแล้วมากรักน้ำใจฟุ้มเฟือย ขอให้พี่ท่านจงปลงในเรื่องความรักให้ตกด้วยจึงประเสริฐ"

นิ่วบุ้นใจหายวาบ รีบกล่าวด้วยความตื่นตัน

"วาจาล้ำค่ากว่าเพชรทองของพี่ท่าน ผู้น้องไหนเลยกล้าไม่รับฟัง"

หวนนึกถึงบิดากับเจี๊ยะเล้ง ทั้งสองไยมิใช่ต่างเพราะความรัก จึงบันดาลให้ผู้หนึ่งต้องเสียชีวิตในวัยฉกรรจ์ ผู้หนึ่งต้องระเหเร่ร่อนด้วยความท้อแท้มาชั่วชีวิต จึงถอนหายใจยาวช้อนตามอง เห็นตวนบั๊กปึงกำลังจับสายตาที่สัตย์ซื่อจริงใจมองดู และยังยื่นมือมาบีบมือตนจนแนบแน่นชั่วครู่ จึงได้อำลาไปด้วยความอาลัย

นิ่วบุ้นยืนเหม่อมองเงาร่างของตวนบั๊กปึงจนซึมเซาเป็นครู่ใหญ่ รู้สึกผู้นี้มีสภาพคล้ายมังกรเทพยดาจริง ๆ ไปมาโดยไม่มีร่องรอยยากจะสืบสาว เมื่อนึกถึงวาจาตอนจะอำลายิ่งสะทกสะท้อนกว่าเดิม ต้องแหงนหน้าเหม่อมองท้องฟ้า อธิษฐานแบ ๆ

"ชิ้วสู่เอยชิ้วสู่ (ชิ้วคือแค้น สู่คืออภัย) มาตรว่าเจ้ามีนามชิ้วสู่ แต่ความอาฆาตของบิดากลับไม่อาจอภัยเด็ดขาด แต่ทว่า เจ้าไหนเลยจะลืมจิตใจของมารดาที่ตั้งนามนี้ให้เจ้าด้วยความหมายใด ? หากเจ้าลงมือสังหารศัตรู ไยไม่ใช่เป็นการทำลายจิตใจของมารดา แต่หากเจ้าไม่ล้างแค้นยิ่งใหญ่นี้ เจ้าจะแบกหน้าสู้วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของบิดาเจ้าได้อย่างไร ?"

นิ่วบุ้นต้องทอดถอนใจยาว รำพึงด้วยความหดหู่

"สวรรค์เอย ท่านยินยอมบอกเราสมควรทำอย่างไรได้หรือไม่ ? เตียเตียเอย ข้าพเจ้าทราบท่านรักเนี้ยลึกซึ้งจริงใจ แต่เพราะท่าน ข้าพเจ้ากลับมิอาจไม่บันดาลให้เนี้ยต้องเศร้าเสียใจ... เฮอะ ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าท่านผู้เฒ่าเป็นคนเยี่ยงไร แต่ข้าพเจ้าทราบ ท่านผู้เฒ่ามีจิตใจสัตย์ซื่อเปี่ยมคุณธรรม เรื่องต่ำช้าสามานย์ไร้ยางอาย ท่านผู้เฒ่าต้องไม่กระทำเด็ดขาด มิว่าเป็นผู้ใดฆ่าท่านผู้เฒ่า ข้าพเจ้าต่างต้องล้างแค้นแทนท่าน ให้มันชดใช้กรรมเป็นทวีคูณ ฟันมันตายในกระบี่เดียว ย่อมไม่สามารถผ่อนคลายความแค้นของข้าพเจ้าได้ ต่อให้... ต่อให้คนผู้นั้นเป็นกอกอร่วมสายโลหิต

ของเนี้ยก็ตาม”

ในแสงรำไรของอรุโณทัย ชิ้วสู่ที่มีนามปลอมว่านิ่วบุ้นเร่งฝีเท้ากลับเข้าเมืองซกเชียงตกลงใจแน่วแน่แล้ว มิว่าเป็นเรื่องราวใด ต่างไม่สามารถโน้มน้าวปณิธานให้หวั่นไหว นั่นคือล้างแค้น อาจบางทีจะไม่ลงมือสังหารเล่งจั๊วม้อเกาด้วยตนเอง แต่จะให้ผู้เหี้ยมหาญอันมีนามสะท้านบู๊ลิ้มต้องย่อยยับทั้งชื่อเสียง ฐานะและชีวิตกับแผนที่ตนวางไว้

นิ่วบุ้นเร่งฝีเท้าด้วยความเร็วดุจดั่งหมอกควัน เพื่อหมายกลับถึงโรงเตี๊ยมก่อนม้อาบุ่นคี้ตื่นมา การกระโดดโลดแล่นบนหลังคาแม้มีผู้เห็น ก็ต้องเข้าใจผิดคิดว่าตาลาย เนื่องเพราะเร็วจนไม่ผิดเหาะเหินเดินอากาศ

เมื่อกลับถึงห้องพักกวาดตามอง หน้าต่างหลังยังคงเป็นสภาพเดียวกับตอนที่พุ่งตัวออกไป รอบข้างยังคงเงียบวังเวง มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจพบเห็นว่าตนเคยไปจากโรงเตี๊ยมนี้ นิ่วบุ้นจึงแย้มยิ้มด้วยความพอใจ รวบชายเสื้อแล้วพุ่งวาบเข้าไปในห้องพัก

แต่ทว่า...

ยามเมื่อสายตากวาดมองดูในห้อง ร่างที่พุ่งไปพลันชะงักงันลงทันที มือหนึ่งกดลงไปที่กรอบหน้าต่าง ตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่ง เนื่องเพราะสายตาถึงกับเหลือบเห็นรองเท้าพื้นบางคู่หนึ่งกำลังพาดอยู่ที่แคร่ปลายเตียง

กรอบหน้าต่างที่มิได้ซ่อมแซมมานานปี เมื่อถูกนิ่วบุ้นใช้กำลังกดรุนแรงจึงมีเสียงเอี๊ยดขึ้นเบา ๆ

ในห้องที่สงบเงียบมีเสียงหัวร่อเบา ๆ ขึ้นเช่นกัน แล้วกล่าวช้า ๆ

“ท่านกลับมาแล้ว”

นิ่วบุ้นใจเต้นระทึกพลิ้วตัวลงสู่พื้น เห็นที่หน้าต่างมีเงาร่างคนวูบมา เป็นร่างสูงโปร่งสง่า ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มเล็กน้อย กล่าวช้า ๆ

“รีบเข้ามาเถิด ที่นี้ไม่มีผู้อื่นอยู่”

นิ่วบุ้นคลายความตื่นเต้นลงไปได้บ้าง เนื่องเพราะเงาร่างนี้มิใช่เป็นคนที่หวาดกลัว แต่เป็นเจี๊ยะเล้งที่หลังจากแยกทางกันในฮั่งจิวแล้วก็ไม่มีข่าวคราวนั่นเอง

ดังนั้น นิ่วบุ้นจึงยิ้มเล็กน้อย พลิ้วตัวกระโดดเข้าไปในหน้าต่างแล้วหันมาปิดลงจนในห้องมืดเลือนรางพลางถาม

“เจี๊ยะเฮียไฉนมาด้วยแล้ว ?”

นิ่วบุ้นเห็น เทียนบนโต๊ะถูกเป่าดับไป แสดงว่าเจี๊ยะเล้งมารอตนอยู่ในห้องนี้นานแล้ว ประหลาดที่ว่า มันไฉนทราบตนพักที่นี้ ? มาสืบหาถึงห้องพักด้วยจิต

เจตนาใด ? ดังนั้นจึงกล่าวต่อ

"เมื่อครู่ผู้น้องออกไป จึงทำให้เจี๊ยะเฮียเสียเวลารอคอย รู้สึกเสียใจยิ่ง"

กล่าวพลางผายมือเชื้อเชิญ ทรุดกายนั่งที่เก้าอี้เงี่ยหูฟังห้องติดกันเงียบวังเวง แสดงว่าม้อบุ่นคี้ยังหลับสนิทอยู่

เจี๊ยะเล้งแย้มยิ้มพลางทรุดกายนั่งแล้วกล่าว

"คนโบราณมีป๊องเทียนเที่ยวราตรี นึกมิถึงชิ้วเฮียก็มีรสนิยมเยี่ยงนี้ เสียดายที่ข้าพเจ้ามาช้าไปก้าวหนึ่ง ไม่อาจได้เป็นเพื่อนเที่ยวกับชิ้วเฮีย"

สีหน้านิ่วบุ้นแปรเปลี่ยนทันที ผุดลุกขึ้นจับตามองเจี๊ยะเล้งแน่วนิ่ง แต่เห็นดวงตาเจี๊ยะเล้งมีประกายนุ่มนวล ไม่มีแววอกุศลจิตแม้สักน้อยนิด จึงถอนใจยาวกระแทกกายนั่งลงไปกล่าว

"ใช่ ข้าพเจ้าแซ่ชิ้วจริง ๆ ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าไม่อาจตบตาเจี๊ยะเฮียได้"

เจี๊ยะเล้งถอนหายใจกล่าว

"ความจริงชิ้วเฮียก็ไม่จำเป็นต้องปิดบังข้าพเจ้า เมื่อสิบแปดปีก่อน...โอ ความจริงข้าพเจ้ากับมารดาท่านเป็นมิตรสนิทอย่างยิ่ง ตลอดสิบแปดปีที่ข้าพเจ้าระเหเร่ร่อนในวงพวกนักเลง ก็เป็นจิตเจตนาใคร่จะทราบร่องรอยของพวกท่านดอกต้องการทราบพวกท่านสุขสบายหรือไม่ ? บัดนี้ ยินดีที่ได้เห็นท่านเติบใหญ่และยังแล่อเหลาสง่าปานนี้ ข้าพเจ้าปีติอย่างยิ่ง โอ... กาลเวลาของสิบแปดปี ลัดนิ้วมือเดียวก็ผ่านพ้น สองจอนของข้าพเจ้าประปรายแล้ว... คิดว่ามารดาท่านก็ต้องชราลงไปมากมายกระมัง ?"

แสงรำไรที่ลอดเข้ามาทางหน้าต่าง ลูบไล้บนร่างยอดกระบี่วัยฉกรรจ์ในอดีตอยู่เลือนราง วันเวลาที่ล่วงลับ ความหลังที่บีบคั้น บันดาลให้รอยยิ้มที่เคยมีตามปกติของนิ่วบุ้นพลอยปลาสนาการไป พึมพำเบา ๆ

"ผมดำขลับใกล้ประปราย ผมดำขลับใกล้ประปราย... ในหลายปีนี้มารดาชราแล้วจริง ๆ ผมของท่านผู้เฒ่ามิเพียงใกล้จะประปรายเท่านั้น ยังขาวโพลงทั้งศีรษะด้วย โอ... วันเวลาที่โศกเศร้ารันทด หนึ่งปียังยาวนานยิ่งกว่าสองปี นี่เป็นวาจาที่มารดามักกล่าว เจี๊ยะ...เจี๊ยะเจ็กแป๊ (อา) ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

เจี๊ยะเล้งผงกศีรษะช้า ๆ หลุบตาเหม่อมองดูพื้นสีเทาซีดพลางกล่าว

"ท่านยังคงเรียกข้าพเจ้าเป็นเจี๊ยะเฮียเถิด... ในหลายปีนี้ ชีวิตของข้าพเจ้าคล้ายหลุดพ้นออกจากเรื่องราวในอดีตแล้ว มีแต่ตอนนี้เมื่อเห็นท่าน เรื่องราวในอดีตแม้ไม่บังควรหวนคิด แต่อดมิได้ต้องขบคิดมันด้วยความเจ็บช้ำ เล่าตี๋ หลายปี

มารดาท่านองนุ่งเป็นไรเดิมใม่ ? ไม่ทราบ ท่านมารดาอยู่ที่ไหนอย่างไร ?

สายตาของเจี๊ยะเล้งมองอยู่แต่พื้นสีเทาซีด คล้ายดั่งคิดจะเสาะค้นของที่มิใช่ทาบนพื้นก็ปาน

นิ่วบุ้นก้มศีรษะครุ่นคิด ในที่สุดยังคงได้บอกสถานที่กำเนิดออกไปแล้ว สุดท้ายริมขึ้น

"มาตรว่าผมของมารดาขาวโพลง แต่สุขภาพยังคงแข็งแรงอย่างยิ่ง ท่านเฒ่าคิดถึงคนเก่าก่อนโดยมิเคยลืมเลือน และมักบอกต้องการกลับมาเยี่ยมเยียนต่ทว่า..."

"ข้าพเจ้าทราบ... ข้าพเจ้าทราบ... หากข้าพเจ้าเป็นนาง ข้าพเจ้าก็ต้องไม่กลับเช่นกัน... มิน่าเล่า ท่านแม้ยังมีวัยเยาว์ แต่พลังฝีมือถึงกับสูงส่งเพียงนี้ ที่แท้านได้รับการอบรมฝึกสอนจากผู้อาวุโสบู๊ลิ้มที่มีเกียรติภูมิเกรียงไกรในแผ่นดินมาลายสิบปีร่วมฝึกสอน โอ... เมื่อสิบแปดปีก่อน ตอนนั้นข้าพเจ้ายังคึกคักเข้มแข็งโอตลมร้อนแรง ทะนงตัวว่าเพลงกระบี่พอจะสำเร็จถึงขั้นต้นสูง มิคาด เมื่ออยู่เมือสองคนนั้น กระทั่งยังต่อต้านไม่ถึงสามกระบวนท่า..."

ช้อนตาขึ้นมองนิ่วบุ้นแล้วกล่าวต่อไป

"หากตอนนั้นข้าพเจ้าทราบ สองท่านนั้นความจริงมีกุศลจิตต่อมารดาท่าน เพเจ้าต้องไม่กล้าลงมือแน่นอน"

"เรื่องนี้มารดาก็เคยเล่าให้ผู้หลานฟัง"

"ครั้งนี้ท่านใช้นามนิ่วบุ้น ท่านยังมี..."

"ผู้หลานความจริงมีนามชิ้วสู่ เป็นมารดาตั้งให้เอง คำนิ่วบุ้นตั้งขึ้นใช้ชั่วคราว"

"ชิ้วสู่ ชิ้วสู่ (อภัยในความแค้น)... ท่านทราบมารดาท่านไฉนจึงตั้งนามสองนี้ให้ท่านหรือไม่ ?"

ดวงตาชิ้วสู่เป็นประกายวาวทันที แต่เจี๊ยะเล้งรีบกล่าวสืบไป

"เล่าตี่ ท่านมีวัยเยาว์บุคลิกงามสง่า เป็นมังกรในมวลมนุษย์ได้เต็มภาคภูมิ วยปัญญาและฝีมือของท่าน ไม่ยากที่จะประกอบวีรกรรมอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรต่อาดิน หากท่านเห็นแก่ความแค้นส่วนตัวสำคัญเกินไป นั่นท่านก็ผิดแล้ว"

"ความแค้นของบิดาไม่อยู่ร่วมฟ้า ไม่ล้างแค้นไหนเลยเป็นบุตรธิดาได้ ?"

"แต่ท่านทราบหรือไม่ ? ศัตรูคือกอกอร่วมสายโลหิตของมารดาท่าน ท่านาดั่งนี้ ไยมิเป็นการทำร้ายจิตใจมารดาท่าน ?"

ชิ้วสู่ถอนหายใจยาว หลุบสายตาลงมองพื้นอีกครั้ง กล่าวด้วยความเจ็บช้ำ

"เจี๊ยะเจ็กแป๋ มารดามักว่า ในมวลมนุษย์สุดคณานับ มีแต่ผู้เฒ่าเป็นคนรู้ใจนางเท่านั้น จนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ วาจานางไม่ผิดจริง ๆ ท่านผู้เฒ่าไม่ยอมบอกเรื่องของบิดาแก่ข้าพเจ้าเสมอมา จุดมุ่งหมายก็เป็นเพราะไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าล้างแค้น แต่ทว่าเรื่องราวใดต่างไม่อาจปกปิดเป็นความลับตลอดกาลได้ ในเมื่อข้าพเจ้าทราบการตายอย่างสยดสยองน่าอนาถของเตียเตีย ข้าพเจ้าไหนเลยจะทอดทิ้งมิแยแส ? โอ... มาตรว่าข้าพเจ้าทราบเรื่องนี้ต้องทำร้ายจิตใจมารดาจนเจ็บช้ำยิ่ง แต่ทว่า... ความแค้นของบิดา กลับมิอาจไม่ชำระล้างได้"

เจี๊ยะเล้งพลันแค่นหัวร่อสวนคำ

"บุตรกตัญญูอันประเสริฐ บุตรกตัญญูอันประเสริฐ... มารดาท่านอุ้มครรภ์มาสิบเดือน ทนทุกข์ทรมานสุดแสนสาหัส อุ้มชูเลี้ยงดูท่านจนเติบใหญ่ ท่านกลับไม่รู้จักกตเวทีต่อมารดา เพียงรู้จักกตัญญูบิดาเท่านั้น ยังจะถกถึงเรื่องการเป็นบุตรธิดาใดกัน ? อย่าว่าแต่บิดาของท่าน... เฮอะ เฮอะ"

เจี๊ยะเล้งกล่าวแล้วผุดลุกขึ้นด้วยทีท่าไม่พอใจ ชิ้วสู่ก็เลิกคิ้วกระชากเสียงด้วยความไม่พอใจเช่นกัน

"บิดาข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ?"

"บิดาของท่านหรือ ?... เฮอะ เฮอะ ไม่บอกก็แล้วไป"

เจี๊ยะเล้งกับม้อเปียอยู่ร่วมกันมาแต่เยาว์วัย มีน้ำใจรักลึกซึ้งตราตรึง แต่ผลที่สุดความรักกลับถูกชิ้วต้กช่วงชิงไป จึงย่อมไม่อาจหักใจมิให้ริษยาชิงชังชิ้วต้กได้ เพียงแต่ว่า ท่านมีนิสัยของอาจเปิดเผย หยิบก็ขึ้นวางก็ลง ดังนั้น แม้ริษยาชิงชังแต่ยังคงมิยอมปล่อยให้ปรากฏออกมา

จวบจนบัดนี้ ความขุ่นเคืองที่อัดอยู่นานปี จึงบันดาลให้ท่านกล่าววาจานี้มา ชิ้วสู่พอได้ฟังย่อมเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระทั่งดวงตาที่ไม่เคยมีความรู้สึกใดยังเดือดดาลจนแดงฉานไป ผุดลุกขึ้นตบโต๊ะฉาดใหญ่ ถลึงจ้องเจี๊ยะเล้งพลางเน้นเสียง

"บิดาข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ? ท่านผู้เฒ่าองอาจเปิดเผยมาชั่วชีวิต แต่กลับถูกพวกเหล่าร้ายสามานย์กลุ้มรุมจนตาย เจี๊ยะเจ็กแป๋ มาตรว่าท่านเป็นสหายสนิทของมารดา ข้าพเจ้าชิ้วสู่ก็เห็นแก่ความนี้เคารพท่านสามส่วน แต่ในถ้อยร้อยวาจาของท่าน หากไม่ให้ความเคารพต่อบิดาผู้ล่วงลับของข้าพเจ้าสักน้อยนิด อย่างนั้น... เฮอะ อย่าได้ตำหนิข้าพเจ้าผู้แซ่ชิ้ว จะไม่เคารพนับถือญาติผู้ใหญ่"

"วิเศษวิเศษ เรากลับต้องการดูท่านจะทำอย่างไร...?"

ช้อนตามองไป เห็นดวงตาชิ้วสู่มีประกายอำมหิตจนแวววาว พลันฉุกคิดถึง

ฤติการณ์ในชั่วชีวิตของชิ้วซิงแซ ต้องลอบถอนหายใจเบา ๆ ระงับวาจาไว้กลางคัน นึงด้วยความหวาดหวั่น

"หรือบู๊ลิ้มจะมีจอมอสูรที่กระทำเรื่องราวโดยไม่อาจหยั่งคำนวณตื้นลึกหนาบาง อีกผู้หนึ่งแล้ว ?"

เดินช้า ๆ ไปที่ปากประตู แต่หันกลับมากล่าวอีก

"ในเมื่อท่านเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการกล่าวให้มากความ ขอเพียงท่านยัง จำพระคุณการอุ้มชูเลี้ยงดูของมารดาไว้สักเล็กน้อยก็แล้วกัน"

"นั่นย่อมแน่นอน"

ชิ้วสู่ตอบเสียงเย็นชา แล้วกวาดตามองรอบข้าง เห็นบนโต๊ะยังมีถ้วยชาอยู่ ยื่นมือยกขึ้นมา เจี๊ยะเล้งแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านไม่ต้องยกน้ำชาดอก ข้าพเจ้าจะไปแล้ว แต่ยังขอบอกกับท่านอีกครั้ง หน้าหากจะออกไปในยามวิกาล ต้องดับโคมไฟปิดประตูหน้าต่างก่อน หากมิใช่ ข้าพเจ้าแสร้งนอนกรนแทน น่ากลัวม้อตั้วเสียวเจี๊ยะที่ห้องข้างต้องเข้ามาตรวจดูเสีย นแล้ว"

ชิ้วสู่ต้องลอบร้องละอายในใจ แต่ปากยังคงส่งเสียงเย็นชา

"รบกวนให้ท่านต้องกังวลแทนแล้ว"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านรับน้ำใจนี้ ท่านไม่ต้องขอบคุณข้าพเจ้า"

"ที่ท่านจะบอกเพียงหลายคำนี้เท่านั้น ?"

"ยังมีอีกคำหนึ่งขอน้อมเรียนต่อท่าน วันหน้าหากคิดจะปิดบังชาติกำเนิด ต้องใช้ความพยายามมากกว่านี้ เพียงบอกเป็นบุตรของนายวาณิชที่อ้วกตังนั้นไม่มี งให้ผู้คนเชื่อถือได้เด็ดขาด"

จบคำสะบัดแขนเสื้อเดินช้า ๆ ไป พลันมีเงาร่างคนวูบขึ้นขวางหน้า ปรากฏ วสู่ยืนหน้าเย็นชาที่ปากประตู เน้นเสียงหนัก ๆ

"วาจาของท่านควรต้องกล่าวให้กระจ่างกว่านี้ บอกเพียงครึ่งเดียวก็คิดจะไป... ?"

เจี๊ยะเล้งแค่นหัวร่อสอดคำ

"หากข้าพเจ้าบอกโดยสิ้นเชิง น่ากลัวท่านยังจะต้องขอบคุณข้าพเจ้าอีก"

ชิ้วสู่แค่นเสียงหนัก ๆ เจี๊ยะเล้งกล่าวสืบต่อไป

"ท่านแม้ฉลาดปราดเปรื่อง แต่ผู้อื่นก็มิใช่โง่เขลาเบาปัญญา เท่าที่เล่งจั๊วม้อเกา เมารถมีรากฐานเช่นปัจจุบัน ไหนเลยได้มาเพราะโชคช่วย ? ท่านยังมีวัยเยาว์ ทั้ง ได้รู้จักกับโป้ยมิ่นเล่งล้งโอ้วจือฮุยมานาน พอลงมือก็เป็นเงินทองถึงสิบหมื่นตำลึง

หากไม่มีผู้ใดคลางแคลงสงสัย... เฮอะ เฮอะ นั่นย่อมล้วนเป็นพวกโง่เขลาบัดซบทั้งสิ้น”

ชิ้วสู่ต้องลอบร้องละอายในใจอีกครา แต่ปากยังคงส่งเสียงเย็นชา

“แคลงใจแล้วจะเป็นไร ?”

เจี๊ยะเล้งต้องลอบแค่นหัวร่อในใจ นับว่ามีบิดาอย่างนั้นก็มีบุตรเช่นนี้จริงดั่งคำโบราณว่า แต่ปากกลับกล่าว

“เมื่อเกิดคลางแคลงสงสัยก็ต้องสืบสาวเอาความให้ได้ ทิเคี้ยซิ่งเปียงตุ่ยขบวนนั้น กระจายอยู่สองฟากฝั่งลำน้ำใหญ่ เหนือใต้ของฮวงโห เพียงไปสืบถามที่อ้วกตังคราเดียวก็ทราบว่า ทายาทนายวาณิชเช่นท่านคือตัวปลอม !”

ชิ้วสู่ใจเต้นระทึก ครุ่นคิดมิทันส่งเสียง เจี๊ยะเล้งก็กล่าวต่อไป

“เพียงแต่ว่า ทิเคี้ยซิ่งเปียงตุ่ยเหล่านั้นยังมิทันถึงที่หมายก็ถูกข้าพเจ้าสังหารในระหว่างทางเสียก่อน ท่านพอจะวางใจได้เต็มที่ เฮอะ เท่าที่ข้าพเจ้าทำดั่งนี้เพราะเห็นแก่มารดาท่านเท่านั้น ท่านก็ไม่ต้องขอบคุณข้าพเจ้า เฮอะ เฮอะ หากเพราะบิดาผู้นั้นของท่าน ? เฮอะ เฮอะ ข้าพเจ้าไม่บอก ในใจท่านก็ต้องกระจ่างอย่างยิ่ง”

ชิ้วสู่เลิกคิ้วกระชากเสียงด้วยโทสะ

“ท่านทดพระคุณแก่ข้าพเจ้าสามส่วน วันหน้าข้าพเจ้าต้องทดแทนท่านห้าส่วน แต่หากในวาจาของท่านยังมีความหมายไม่เคารพบิดาผู้ล่วงลับของข้าพเจ้า นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งอย่าได้ตำหนิข้าพเจ้าจะ...”

มิทันขาดคำ พลันมีเสียงหัวร่อสดใสไพเราะแว่วขึ้นที่หน้าห้องแล้วร้องมา

“ท่านจะทำไร ? เช้าตรู่เยี่ยงนี้ก็มีโทสะต่อผู้ใดแล้ว ?”

ชิ้วสู่ เจี๊ยะเล้งต่างตระหนกยิ่ง ได้ยินเสียงเคาะประตูเบา ๆ สองครา แล้วเสียงสดใสไพเราะหัวร่อพลางกล่าว

“ข้าพเจ้าเข้าไปได้หรือไม่ ?”

ชิ้วสู่พลิ้วตัวถอยออกไปห้าก้าว แต่เจี๊ยะเล้งกลับปราดไปที่หน้าประตูถอดกลอนเปิดพลางแย้มยิ้มทักทาย

“บุ่นคี้โกวเนี้ยหรือไร ? ท่านกลับตื่นได้เช้ายิ่ง”

“ไม่เช้าดอก”

เสียงตอบดังพร้อมกับร่างอ้อนแอ้นก้าวชดช้อยเข้ามา เจี๊ยะเล้งพอเห็นต้องตระหนกจนถอยไปสามก้าวใหญ่ เหม่อมองดูร่างอ้อนแอ้นนั้นจนตะลึงลาน ชิ้วสู่ยิ่งประหลาดสงสัย ที่ไฉนนางจึงหามาจนถึงที่นี้ได้

สตรีนางนั้นหัวร่อไม่หยุดปาก ตาหยาดเยิ้มชะม้ายมองไปที่ใบหน้าเจี๊ยะเล้ง แล้วเบือนมาทางชิ้วสู่แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ประหลาดใจกระมังที่เป็นข้าพเจ้า มิใช่บุ่นคี้ม่วยม่วยนางนั้น ?"

เดินชดช้อยมาที่เบื้องหน้าชิ้วสู่แย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"ดูท่านขุ่นเคืองจนหน้าซีดทีเดียว เรื่องราวใด ? บอกกับข้าพเจ้ามา ผู้ใดรังแกท่าน ตั้วเจ๊ระบายโทสะให้ท่านเอง"

ชิ้วสู่ระงับใจแล้วครุ่นคิดรวดเร็วปานสายฟ้า ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มตามปกติอีกครา น้อมกายกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจเป็นผู้ใด ที่แท้แปะโป๋วปวยฮวยลิ่มเซียนจื้อ เมื่อค่ำวานได้ยลบุคลิกเทพธิดามาครั้ง ความจริงยากยิ่งจะลืมได้อยู่แล้ว มิคาด วันนี้เทพธิดามาจุติจนถึงห้อง เป็นที่ข้าพเจ้าลิงโลดยินดีอย่างยิ่งจริง ๆ"

แปะโป๋วปวยฮวยลิ่มคีเจ้งหัวร่อเสียงสดใสด้วยความพอใจอีกครา ยกนิ้วเรียวงามขาวผ่องคิ้มไปที่หน้าผากนิ่วบุ้นพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าว่าเฮียตี่น้อย ปากของท่านหวานอย่างยิ่งจริง ๆ หวานจนเล่าเจ้เจ๊รู้สึกทนทานมิใคร่ได้แล้ว"

"ไม่ชื่นชมความงามของลิ่มเซียนจื้อ นั่นคือคนตาบอดตอก วาจาของข้าพเจ้าเปล่งจากใจจริงทุกถ้อยกระทงความ หากลิ่มเซียนจื้อว่าข้าพเจ้าแสร้งปากหวานชมเชยนับเป็นการปรักปรำคนเกินไปแล้ว"

แปะโป๋วปวยฮวยกลอกตาหยาดเยิ้มของนางไปมาพลางกล่าว

"เล่าเจ้เจ๊ของท่านชราจนฟันแทบร่วงหมดปากแล้ว ยังจะว่างามไม่งามใด แต่ทว่า... ในบู๊ลิ้มกลับมีคนชมเล่าเจ้เจ๊ของท่านสวยงามอยู่ไม่น้อยจริง ๆ ข้าพเจ้ามักเข้าใจพวกมันหลับตาประจบ วันนี้เมื่อเฮียตี่น้อย ท่านว่า ข้าพเจ้ากลับรู้สึกเชื่อถือจริงจังแล้ว"

กล่าวพลางยกนิ้วชี้จิ้มหน้าผากชิ้วสู่อีกครั้ง เจี๊ยะเล้งที่จับตามองต้องแค่นเสียงจากจมูกดัง ๆ สะบัดแขนเสื้อเดินไปที่ปากประตู มิคาด กลิ่นหอมพลันชอนไชเข้านาสิก แปะโป๋วปวยฮวยได้ปราดเข้ามาขวางหน้าไว้ มือหนึ่งเท้าเอว มือหนึ่งชี้หน้าพลางกล่าวเสียงแหลมเล็ก

"ท่านแค่นเสียงเรื่องอันใด ? หรือขัดตาไม่พอใจ ?"

นางมองข้ามเจี๊ยะเล้งมาที่ชิ้วสู่แล้วกล่าวต่อ

"เฮียตี่น้อย บอกกับข้าพเจ้า เมื่อครู่ใช่มันก่อกวนจนท่านมีโทสะหรือไม่ ?"

ชิ้วสู่ฉุกคิดวูบ ร้องอ้อแล้วปราดเข้าไปกล่าว

"ข้าพเจ้าลืมแนะนำให้ลิ้มเซียนจื้อได้รู้จัก ท่านผู้นี้คือ..."

"คัก คัก ท่านไม่ต้องแนะนำ ข้าพเจ้ารู้จักมันเนิ่นนานแล้ว ในหลายปีนี้ข้าพเจ้ามักเคยได้ยินชนชาวบู๊ลิ้มกล่าวขวัญ มีมือกระบี่พเนจรผู้หนึ่งเป็นศิษย์สำนักบู๊ตึงนามเจี๊ยะเล้ง แต่ละวันระเหเร่ร่อนอยู่ในวงพวกนักเลงไม่เป็นหลักแหล่ง มิกระทำเรื่องราวใดทั้งสิ้น นับเป็นตัวประหลาดคนหนึ่งได้ ข้าพเจ้าพอได้ยินก็รู้สึก นามเจี๊ยะเล้งนี้คุ้นหูอย่างยิ่ง แต่ยังคงนึกไม่ออกอยู่เสมอมา วันนี้ได้เห็นจึงทราบเป็นมันนี่เอง เมื่อหลายปีก่อน ข้าพเจ้าเคยพบกับมันในบ้านม้อตั้วกอมาครั้ง"

นางยกมือปิดปากหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ตอนนั้น แต่ละวันมันจะคลอเคลียอยู่หน้า ๆ หลัง ๆ ของม้อตั้วม่วยมิยอมห่าง เมื่อครู่ข้าพเจ้ายังเข้าใจพวกท่านทุ่มเถียงกันเสียอีก ที่แท้พวกท่านเป็นสหายกัน"

นางบิดเอวเปิดทางให้ พลางผายมือเป็นทีท่าให้เจี๊ยะเล้งออกจากห้องได้

แปะโป๊วปวยฮวยเมื่อกล่าววาจา ตาหยาดเยิ้มของนางกลอกไปมา แต่ละคำเป็นต้องทอดหางเสียงยานยาว โน้มน้าวจิตใจผู้คนจนวาบหวามรัญจวน

แต่วาจาเหล่านี้เมื่อกระทบโสตชิ้วสู่ บังเกิดความรู้สึกวูบขึ้น... ที่แท้นางรู้จักกับมารดา... เหลือบตามองไปที่เจี๊ยะเล้ง เห็นกำลังจ้องมาที่ตน สายตาทั้งสองพอประสาน ต่างมีความรู้สึกที่บอกไม่ถูก โดยมิทราบเป็นแค้น เดือดดาล หรือว่ามีน้ำใจอันอบอุ่นลึกซึ้ง

แลเห็นเจี๊ยะเล้งถอนใจยาวอีกครา เดินช้า ๆ ไปโดยมิกล่าวกระไร ชิ้วสู่เหม่อมองดูเงาหลังของท่านจนลับหาย จึงเบือนสายตากลับมา เห็นแปะโป๊วปวยฮวยเดินชดช้อยไปที่ข้างโต๊ะ ยกแขนเสื้อแพรของนาง ปัดเก้าอี้เบา ๆ แล้วทรุดกายนั่ง กวาดตาหยาดเยิ้มมองพลางแย้มยิ้มกล่าว

"เยียตี่น้อย ท่านไปปิดประตูไว้ เทน้ำชาให้ตั้วเจ้เจ๊ถ้วยหนึ่ง มาเป็นเพื่อนสนทนากับตั้วเจ้เจ๊"

ชิ้วสู่มีความคิดวูบขึ้นดั่งสายฟ้า มุมปากปรากฏรอยยิ้มอีกครา ปิดประตูห้องพลางรำพึงเบา ๆ

"มิทราบบุ่นคี้ตื่นแล้วหรือไม่ ? หากนางตื่นจะต้องเข้ามาแน่"

เป็นวาจาพึมพำคล้ายรำพึงกับตัวเอง แต่ความจริงเป็นกล่าวให้แปะโป๊วปวยฮวยฟัง แปะโป๊วปวยฮวยจึงแย้มยิ้มกล่าว

"ดูท่าน ท่องแต่นามบุ่นคี้ บุ่นคี้ตลอดทั้งวัน ท่านแน่ใจว่าเมื่อนางตื่นแล้ว

จะต้องมา ?”

“แน่นอน นางจะต้องมา”

“จะต้องมาแน่นั้น เป็นความคิดของท่านคนเดียวดอก นางมิได้คิดเช่นนี้ด้วยเลย”

ชิ้วสู่งุนงงวูบ แต่แย้มยิ้มกล่าว

“อย่างนั้น ลิ่มเซียนจื้อท่านไฉนจึงทราบ ?”

“ท่านอย่าเพิ่งกระวนกระวาย ให้ตั้วเจ้เจ็บอกกับท่าน บุ่นคี้ม่วยม่วยของท่านเมื่อตื่นแล้วมิเพียงไม่มาเท่านั้น ยังไปจากโรงเตี๊ยมจนไม่ทราบร่องรอยเสียนานแล้วด้วย... น่าเวทนาเฮียตี่น้อยของพวกเรา ยังจับเจ่ารอคอยนางอย่างงมงายเลย โอ... เราว่าบุ่นคี้โกวเนี้ยท่านไฉนจะไปแล้วยังไม่บอกสักคำ”

นางกล่าวพลางกลอกตาหยาดเยิ้มมองชิ้วสู่อยู่ตลอดเวลา สร้างความตระหนกแก่ชิ้วสู่ยิ่ง มิทราบไฉนม้อบุ่นคี้จากไปโดยไม่บอกแก่ตน เนื่องจากวันเวลาที่ผ่านชิ้วสู่แน่ใจว่าม้อบุ่นคี้หลงตนจนงมงาย ความคิดตลอดวันของนางมีแต่ความสุขในอนาคต จนแทบจะลืมไปหาซือแป๋นาง

แต่นางตอนนี้กลับไปโดยไม่ล่ำลา นับเป็นเลศนัยที่น่าสงสัย ดูท่า แปะโป๊วปวยฮวยมิได้หลอกลวงอีกด้วย

เหตุการณ์เริ่มกระจ่าง

ชิ้วสู่เพียงใช้ความคิดวูบก็เข้าใจ ม้อบุ่นคี้ต้องมิใช่ไปเพราะทราบชาติกำเนิดตน ไม่เช่นนั้นลิ่มคีเจ็งไหนเลยมีท่าทีเยี่ยงนี้ต่อตนได้ ดังนั้น จึงสนทนากับนางอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส คล้ายไม่อนาทรต่อการไปของม้อบุ่นคี้เลย

ตอนนั้น ผู้คนที่พักแรมตื่นขึ้นเตรียมตัวเดินทางกันแล้ว จึงมีเสียงต่าง ๆ ดังสับสนเซ็งแซ่ และผู้รับใช้ยังเข้า ๆ ออก ๆ มายกน้ำร้อนให้ ลิ่มคีเจ็งรำคาญยิ่งนัก นางที่ปรารถนามาสนทนากับชิ้วสู่โดยเฉพาะ เมื่อถูกรบกวนดั่งนั้นจึงไม่พอใจยิ่ง

ตอนนางเพิ่งออกสู่บู๊ลิ้ม เป็นวัยดรุณีเริ่มริรัก และซือเฮียของนางก็ตายจากไปไม่นาน นางที่ไม่มีผู้ใดบังคับ จึงปล่อยตัวตามควาะมพอใจ

ในหลายปีนี้ นางยิ่งร่านราคะกว่าเดิม บุรุษหนุ่มรูปงามในบู๊ลิ้มจำนวนสิบคน อย่างน้อยต้องมีสี่ห้าคนที่เคยเกี่ยวข้องกับนางมา ซึ่งนั่นเป็นความลับที่เปิดเผย แต่ผู้คนทั้งหลายต่างไม่กล่าวกันเท่านั้น

และสตรีร่านราคะใด ๆ ในแผ่นดิน เมื่อพบเห็นบุรุษหนุ่มรูปงามเช่นดั่งชิ้วสู่ กล่าวได้ว่าไม่มีนางใดจะมิหวั่นไหวเลย

ส่วนชิ้วสู่นั้นไหนเลยไม่ทราบจิตเจตนาลิ่มคีเจ็ง แต่เนื่องจากมีจุดประสงค์อื่นแอบแฝง ทั้งที่ชิงชังความไร้ยางอายของนาง ยังคงสนทนาปราศรัยกับนางด้วยสีหน้าระรื่น ยิ่งก่อกวนจิตใจนางให้ปั่นป่วนรัญจวนกว่าเดิม ดังนั้น ชักชวนชิ้วสู่ให้ออกไปเดินเล่นทางภายนอก โดยสัญญาไว้ วันรุ่งขึ้นจะคุ้มกันชิ้วสู่ให้ถึงฮ้อปัก

ชิ้วสู่ย่อมไม่ปฏิเสธ เนื่องเพราะมีแผนจะใช้นางเป็นเครื่องมือไปดำเนินการ ดังนั้น ทั้งสองจึงเดินเคียงไหล่ออกจากห้องพัก แต่ทว่า เพิ่งก้าวพ้นปากประตูโรงเตี๊ยม พลันเห็นสีหน้าลิ่มคีเจ็งแปรเปลี่ยนไปทันที นิ่วบุ้นจึงมองตามสายตานาง พบเห็นมีคนยืนเคียงข้างม้าในกลางถนนใหญ่ จับตาคมวาวมองมาที่ตนแน่วนิ่ง มันคือจ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีนั่นเอง

ลมกระโชกพัดมา เสื้อผ้าของมันพลิ้วปลิวไสว แต่ร่างมันแน่วนิ่งดุจปลายทวนปักอยู่ในกลางถนนใหญ่ มิเคลื่อนไหวสักน้อยนิด ใบหน้าก็ชาด้านไร้ความรู้สึก เพียงแต่ดวงตาเป็นประกายแวววาวราวสายฟ้าเท่านั้น

ลิ่มคีเจ็งหน้าแปลี่ยนสีไปวูบก็แย้มยิ้มดั่งปกติ ก้าวเข้าหาพลางทักทาย

"เต็งซี่กอ ท่านไฉนย้อนมาอีก ? ท่านมิใช่ร่วมทางกับม้อตั้วกอกลับฮั่งจิวแล้ว ?"

เต็งอีแค่นเสียงเบา ๆ ยังคงจับตามองหน้าชิ้วสู่แน่วนิ่ง ชิ้วสู่ต้องลอบหัวร่อในใจ ทราบว่าเต็งอีกำลังหึงหวงตนอยู่ ได้ยินเต็งอีแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านสบอารมณ์เจ้าเด็กผู้นี้ จึงไม่ยอมร่วมทางกับพวกเรากลับฮั่งจิว"

สีหน้าลิ่มคีเจ็งเครียดลงทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"เต็งซี่กอ นี่เป็นวาจาใดกัน ? ข้าพเจ้าพอใจไปที่ใดก็ไปที่นั่น หรือยังมีผู้ใดมีสิทธิควบคุมบังคับข้าพเจ้าได้ ?"

เต็งอีกลอกตาวูบ รีบแย้มยิ้มกล่าว

"ชิกม่วย ท่านอย่ามีโทสะ"

ชิ้วสู่ต้องลอบหัวร่อในใจ ที่แท้เต็งอีมีความเกรงกลัวลิ่มคีเจ็งไม่น้อย จึงกวาดตามองไป เห็นลิ่มคีเจ็งก็แย้มยิ้มดั่งปกติแล้วถาม

"อย่างนั้น ท่านมาด้วยเรื่องอันใด ?"

เต็งอีถลึงจ้องชิ้วสู่แวบหนึ่งแล้วตอบ

"ม้อตั้วกอตกลงใจ อีกสิบวันให้หลัง จะเปิดพิธีชุมนุมผู้กล้าในฮั่งจิว ครั้งนี้ผู้มีหน้ามีตาในสิบสามมณฑลเหนือใต้ต่างถูกเชิญครบครัน ดังนั้น จึงสั่งให้ข้าพเจ้ามาบอกกับท่านสักคำ ตั้วกอ... เฮอะ เฮอะ ท่านกลัวว่าชิกม่วยเที่ยวจนลืมเรื่องสำคัญไป"

ชิ้วสู่ฉุกใจได้คิด รีบก้าวอาด ๆ เข้าหาคารวะให้เต็งอีจนจรดพื้น หันแย้มยิ้มกล่าวต่อลิ่มคีเจ็ง

"ในเมื่อเจ้าเจ๊มีเรื่องสำคัญ อย่างนั้นผู้น้องก็ขออำลา เพราะอย่างไรวันเวลาภายภาคหน้ายังยาวนานนัก ผู้น้องจะต้องหาโอกาสร่วมดื่มกับตั้วเจ๊สามวันเต็ม ๆ"

คารวะให้อีกคราจึงเดินตัวปลิวออกไป ได้ยินแปะโป๊วปวยฮวยละล่ำละลักร้องเรียก แต่มิอาจกล่าววาจาเหนี่ยวรั้งอย่างไร ตอนนั้น ได้ยินเต็งอีส่งเสียง

"ตั้วกอกำลังรอพวกเราที่ฮั่งจิว การชุมนุมผู้กล้าในครานี้ หากท่านคลาดโอกาสจะต้องน่าเสียดายยิ่ง"

ชิ้วสู่ทั้งกระหยิ่มยินดีทั้งขบขัน คิดว่าต่อให้ลิ่มคีเจ็งจะหน้าหนากว่านี้ ก็ต้องไม่ตามมาฉุดลากตนต่อหน้าเต็งอีแน่ ครั้งนี้นางถูกเต็งอีพัวพันไว้ ต้องไม่มีปัญญามาเสาะหาตนอีก แต่วันหน้าหากตนต้องการหลอกใช้นางเป็นเครื่องมือ กลับพอไปหานางได้ตลอดเวลา ดังนั้น ได้คิดถึงแผนหนึ่งขึ้นมา ต้องแย้มยิ้มด้วยความสบใจ

เดินเลาะชายคาจนไปถึงถนนอีกสายหนึ่ง เหลียวหลังมอง แลเห็นชายฉกรรจ์ในอาภรณ์นายวาณิชเดินตามหลังมาจริง ๆ ชิ้วสู่จึงยกมือบอกใบ้เล็กน้อย ชายฉกรรจ์ผู้นั้นห่อปากแป๋เรียกรถม้าคันใหญ่เข้ามา ก้าวขึ้นไปที่แคร่สารถี ชิ้วสู่จึงส่งเสียงบอกให้ขับออกจากเมืองด่วน

สารถีสะบัดแส้ดังควับใหญ่ รถม้าแร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิมไปทันที ชิ้วสู่ส่งเสียง

"เรื่องที่เราสั่งท่านเมื่อค่ำวาน ท่านจัดการเสร็จสิ้นแล้วหรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์ที่แต่งกายเยี่ยงนายวาณิชตอบอย่างนอบน้อม

"ผู้ต่ำต้อยเรียกซ่งเซี่ยวตอ (มีดเล็ก) ฝ่าราตรีไปฮั่งจิว อย่างมากไม่เกินสามวันต้องมีข่าวม้อเกามาแน่ ส่วนเจ้าอ้วนแซ่โอ้วนั้น เมื่อวานวุ่นวายอยู่ที่นี้ตลอดวัน เรียกคณิกาสองนางมาร่วมดื่มสุราจนถึงพลบค่ำจึงได้เดินทาง มีเจ้าเด็กสังกัดทิเคี้ยซึ่งเปียงตุ่ยสามคน ออกจากประตูเมืองไปทางตะวันออก ตั้งทิเท้า (หัวเหล็ก) ติดตามไปดูเห็นเจ้าเด็กทั้งสามมิทราบถูกผู้ใดสังหารตายที่นอกเมืองจนหมดสิ้น ในตัวมีแผลกระบี่อยู่แห่งเดียวเท่านั้น แสดงว่าผู้ลงมือมีความรวบรัดจัดเจนอย่างยิ่ง ตั้งทิเท้าตรวจดูเป็นครู่ใหญ่ยังมิทราบผู้ใดลงมือ"

ชิ้วสู่ร้องอืมม์อีกครา ทราบว่านั่นเป็นฝีมือเจี๊ยะเล้งแน่นอน ชายฉกรรจ์ผู้นั้นรายงานต่อไป

"สำหรับเจ้าอ้วนแซ่โอ้วนั้นกลับฮั่งจิวเช่นเดียวกัน ส่วนเรื่องนักศึกษาเสื้อสีครามที่กงจื้อสั่งให้สะกดรอยหยั่งตื้นลึกหนาบางของมัน ผู้ต่ำต้อยกลับไม่สามารถ เมื่อค่ำวานติดตามหลังมันผ่านพ้นถนนครึ่งสาย ตาลายไปวูบมันก็หายสาบสูญทันที

กงจื้อ คนผู้นั้นนับว่าตึงมืออย่างยิ่ง ข้าพเจ้างู้ซางั่ง (สามตา) คลุกคลีมาเนิ่นนานปานนี้ ยังไม่เคยเห็นคนมีไหวพริบปราดเปรียวเยี่ยงนี้มาก่อนเลย”

ชิ้วสู่แย้มยิ้มพลางกล่าว

“ตื้นลึกหนาบางของคนผู้นั้นเราสืบทราบก่อนแล้ว ท่านมิต้องไปติดตามมันอีก”

เหลือบมองแวบหนึ่ง เห็นงู้ซางั่งมีสีหน้าเคารพเทิดทูนยิ่ง จึงแย้มยิ้มกล่าวต่อ

“สตรีที่อยู่กับเราเมื่อค่ำวาน ท่านทราบนางไปที่ใดหรือไม่ ?”

งู้ซางั่งเบิ่งตากลมกว้าง ร้องด้วยความแตกตื่นสงสัย

“เมื่อวานนางมิใช่อยู่โรงเตี๊ยมเดียวกับกงจื้อ นางมิเคยออกมาเลย”

ชิ้วสู่ร้องอ้อเบา ๆ ขมวดคิ้วด้วยความคลางแคลงสงสัย มิทราบนางจะไปที่ใดได้ ตอนนั้นงู้ซางั่งกล่าวอย่างนอบน้อม

“ผู้ต่ำต้อยยังมีเฮียตี่อีกห้าคนอยู่ที่นี่ ต่างพักในศาลบูชาตระกูลเจ็งที่นอกเมือง หากกงจื้อมีคำสั่งใดอีก ผู้ต่ำต้อยจะไปบอกแก่พวกมันทันที”

“ในหลายวันนี้ ท่านต้องลำบากมากแล้ว”

ชิ้วสู่แย้มยิ้มพลางล้วงตั๋วแลกเงินออกจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง ยื่นให้มันโดยไม่เหลือบมองจำนวนเงิน พลางกล่าวต่อ

“เงินเล็กน้อยนี้ ท่านนำไปซื้อสุราดื่มเถิด”

งู้ซางั่งเบิ่งตาจนกลมกว้าง ตบอกฉาด ฉาด พลางกล่าวเสียงกังวาน

“กงจื้อ ท่านทำเยี่ยงนี้ด้วยความหมายใด ? ครั้งก่อนที่ให้มาหนึ่งพันตำลึง พวกเราเฮียตี่ทั้งสิบเจ็ดคนใช้อย่างไรก็ยังไม่หมดสิ้น ครั้งนี้ท่านไฉนให้อีกแล้ว ? กงจื้อ ที่ข้าพเจ้าติดตามปฏิบัติงานกับท่าน มิใช่เพราะเห็นแก่เงินทองของท่าน ข้าพเจ้างู้ซางั่งแม้มิใช่เป็นตัวดีใด แต่ในหลายปีนี้ ข้าพเจ้าติดตามเนี้ยเซี่ยงหยินตั๋วกอบุกเหนือบุกใต้ ฟันฝ่าจนเป็นชายชาตรีที่เข้มแข็งคนหนึ่ง กงจื้อ ท่านอย่าเห็นเนี้ยตั๋วกอสั่งข้าพเจ้าติดตามท่าน หากมิใช่ท่านเปลี่ยนเป็นผู้อื่นแล้ว ข้าพเจ้างู้ซางั่งยังไม่อยู่ในโอวาทเช่นนี้ดอก เนี้ยตั๋วกอข้าพเจ้ามักบอกวีรบุรุษในแผ่นดิน นอกจากกงจื้อท่านแล้วไม่มีผู้อื่นใดอีก ข้าพเจ้าตอนแรกยังไม่เชื่อ แต่บัดนี้... เฮอะ ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เพียงบุคลิกภาพเยี่ยงนี้ของกงจื้อ...”

ชิ้วสู่ยิ้มเล็กน้อย สอดคำไป

“เรื่องนี้เราย่อมกระจ่างเช่นกัน แต่เงินเล็กน้อยนี้ท่านยังคงรับไปเถิด มาตรว่าท่านไม่ต้องการ แต่น้องพี่ในอำนาจของท่านก็ต้องมีเงินทองใช้สอย”

ในที่สุด ขัดตั๋วแลกเงินไว้ในมือของงู้ซางั่งแล้วกล่าวต่อ

"เราก็คิดไปดูที่ศาลบูชาตระกูลเจ็งสักครั้ง เรายังจะหาคนไปส่งข่าวแทนอีกผู้หนึ่งบอกให้เนี้ยตั้วกอของท่านกับสามเฮียตี๋ตระกูลเล้งสักคำ ให้พวกท่านไปที่ฮั่งจิวภายในสิบวันนี้"

งู้ซางั่งยืดอกตอบ

"ตอนนี้ออกพ้นกำแพงเมืองแล้ว ศาลบูชาตระกูลเจ็งอยู่ที่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก"

เมื่อรถม้ามาถึงหน้าศาลบูชา งู้ซางั่งกระโดดลงไปเปิดประตูรถให้พลางร้อง

"หอมมาก หอมมาก คิดว่าเจ้าเด็กพวกนั้นไปจับสุนัขเถื่อนจากที่ใดมาได้กงจื้อ ท่านเคยรับทานเนื้อสุนัขหรือไม่ ? เฮอะ นับว่าหอมอย่างยิ่งจริง ๆ มิเชื่อท่านดมดู เฮียตี๋ร้ายกาจหลายตัวนั้นของข้าพเจ้า มาตุ๋นเนื้อสุนัขในที่นี้อีกแล้ว"

ชิ้วสู่ยิ้มเล็กน้อย แต่ในใจคำนึงด้วยความสะทกสะท้อน... 'พวกฆ่าสุนัขแม้เป็นคนต่ำไร้ยศศักดิ์ราศี แต่ส่วนมากมีสัจจะไมตรี บรรดาสหายที่อาภรณ์สวยงามดื่มกินอาหารแพงลิบลิ่วนั้น เฮอะ...'

ดังนั้น ชิ้วสู่จึงรับปากลองลิ้มดูสักชาม งู้ซางั่งจึงโหมประโคมความโอชะของเนื้อสุนัขไม่ขาดปาก พากันเดินไปที่ศาลบูชารกร้างจนทรุดโทรม เมื่อถึงปากประตูงู้ซางั่งร้องด้วยความลิงโลดยินดี

"ไฮ้ พวกเจ้าอย่าได้ก่นแต่กินเนื้อสุนัข รีบออกมาดูเป็นผู้ใดมา ?"

ชิ้วสู่ยิ้มเล็กน้อย มิคาด ในศาลบูชากลับเงียบวังเวงไม่มีเสียงคน งู้ซางั่งจึงขมวดคิ้วด่าเบา ๆ

"เจ้าเหล่าสุนัข กินเนื้อสุนัขจนหูหนวกแล้วหรือไร ?"

ด่าพลางเข้าไปภายใน เห็นห้องกลางมีฟืนอยู่กองหนึ่ง เหนือกองฟืนแขวนหม้อเหล็กใบใหญ่ ในหม้อมีควันเดือดพวยพุ่ง กลิ่นหอมระเหยออกมาจากหม้อนี้เอง

แต่ผู้ที่นั่งสองฟากข้างกองไฟมิใช่เป็นพวกที่คาดหมายไว้ กลับเป็นชายชราผอมแห้งสองคน หนวดเคราผมเผ้าขาวโพลง ตาทั้งสี่จับนิ่งอยู่ในหม้อตุ๋นเนื้อสุนัข คนหนึ่งถือน้ำเต้าสุราใบใหญ่มหึมา แต่มิได้เหลือบแลดูงู้ซางั่งที่แผดเสียงเข้ามาสักแวบเดียว

งู้ซางั่งเมื่อเห็นต้องยืนตะลึงลานอยู่กับที่ ปากอ้ากว้างโดยไม่อาจส่งเสียงได้ ชิ้วสู่ที่ติดตามหลังพลอยงุนงงไปเช่นกัน แลเห็นชายชราทั้งสองต่างสวมเสื้อนักพรตที่คร่ำคร่า มาตรว่ามีรอยปะอยู่มากหลาย แต่ซักไว้สะอาดอย่างยิ่ง เคราขาวยาวระอกผมขาวบนศีรษะ มุ่นเป็นมวยเสียบด้วยปิ่นไม้สีดำ

เมื่องู้ซางั่งระงับความแตกตื่นได้ รีบปราดเข้าไปคารวะจรดพื้นแล้วกล่าว

"เต้าเจี้ยงทั้งสองท่าน เห็นน้องพี่ห้าคนของข้าพเจ้าไปที่ใดหรือไม่ ?"

สองชายชราที่แต่งกายคล้ายนักพรตคล้ายฆราวาสเหลือบมองสบตากันแวบหนึ่ง ต่างแย้มยิ้มถาม

"น้องพี่ของท่านเป็นผู้ใด ?"

งู้ซางั่งงุนงงวูบ จึงตอบ

"น้องพี่ของข้าพเจ้าเหล่านั้น... คนหนึ่งผอม ๆ สูง ๆ แต่งกายเยี่ยงหมอพเนจร ยังหิ้วหีบยาใบใหญ่ อีกคนหนึ่งมีหนวดเคราครึ้มเต็มหน้า แต่งชุดเสื้อกางเกงดำ ส่วนอีกคนหนึ่งอ้วนใหญ่พุงพลุ้ย..."

สองผู้เฒ่าสั่นศีรษะพร้อมกัน ผู้ที่สูงอย่างยิ่งแย้มยิ้มกล่าวช้า ๆ

"คนที่ประสกว่า อาตมามิได้เห็นแม้สักผู้เดียว"

อีกผู้หนึ่งแย้มยิ้มกล่าว

"อาตมามาที่นี้ตั้งแต่เช้าตรู่ ในที่นี้ไม่มีผู้คนอยู่เลยแม้แต่เงา คนที่ประสกว่าน่ากลัวไปเสียนานแล้วกระมัง ?"

งู้ซางั่งเบิ่งตากลุมกว้าง พลันตวาดสุดเสียง

"เป็นความจริง ?"

ชายชราทั้งสองเพียงแย้มยิ้มมิได้เหลือบมองงู้ซางั่งอีก คนหนึ่งคว้าตะเกียบที่ยาวร่วมเชียะบนพื้นขึ้น คนหม้อเนื้อสุนัขช้า ๆ

งู้ซางั่งถลึงตาจนกลมกว้างอีกครั้ง ขณะจะตวาดถามต่อไป พลันรู้สึกตึงที่ไหล่แล้วถูกคนลากถอยหลังไปสามก้าว เมื่อหันมอง เห็นดวงตาชิ้วสู่กำลังจ้องด้วยประกายคลางแคลงสงสัย คล้ายดั่งพบเห็นเรื่องที่ต้องแตกตื่นอย่างยิ่งก็ปาน

ชิ้วสู่พอย่างเข้ามาก็ดูออก ชายชราทั้งสองต้องมิใช่คนธรรมดา ขณะที่งู้ซางั่งตวาดถาม ชิ้วสู่กลับยืนเพ่งมองโดยสงบ เห็นชายชราทั้งสองแม้สวมเสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่า แต่มือกลับขาวสะอาดดั่งหยกเนื้อดี ผู้ที่ร่างสูงกว่าถึงกับไว้เล็บยาวร่วมสองนิ้ว ปลายเล็บงอเข้าหากันเล็กน้อย จึงฉุกใจได้คิด

รอจนชายชราอีกผู้หนึ่งหยิบตะเกียบขึ้นคนเนื้อในหม้อ ชิ้วสู่ยิ่งพบเห็นเรื่องประหลาดอีกราย

ที่แท้ชายชราผู้นั้นร่างเตี้ยอยู่แล้ว หม้อเนื้อตุ๋นกลับแขวนจนสูง ตามเหตุผลชายชรายื่นมือไปย่อมไม่สูงถึงหม้อได้ แต่ตอนชายชรายื่นมือ ตลอดกายมิได้เคลื่อนไหว แขนกลับคล้ายยาวกว่าเดิมอีกหลายนิ้ว ชิ้วสู่จึงยิ่งประหลาดสงสัย สถานที่นี้ไฉนมี

ยอดฝีมือกำลังภายในสูงเพียงนี้ได้

ตอนนี้เป็นฤดูร้อนแล้ว งู้ซางั่งที่ยืนอยู่ข้างกองไฟ เพียงชั่วครู่ก็ร้อนจนเหงื่อซึมออกมา แต่ทีท่าของชายชราทั้งสองกลับปลอดโปร่งเยือกเย็นเป็นอย่างยิ่ง มิรู้สึกร้อนแม้แต่น้อยนิด ซึ่งนั่นก็เป็นสัญลักษณ์พิเศษของยอดฝีมือกำลังภายใน ชิ้วสู่ที่ถูกอบรมฝึกสอนมาจากสุดยอดฝีมือแห่งยุคหลายท่าน ย่อมรู้จักหลักวิชาต่าง ๆ ลึกซึ้ง เมื่อเห็นงู้ซางั่งจะถลึงตาอวดอำนาจอีก จึงชิงเข้ามาลากงู้ซางั่งออกไป โดยที่งู้ซางั่งยังคงสงสัยมิทราบความนัย

เสียงเพียะดังเบา ๆ ในกองไฟมีฟืนปะทุขึ้นมาก้อนหนึ่ง ชายชราผู้นั้นพลิกข้อมือยื่นตะเกียบคีบสะเก็ดไฟที่แตกออกมาด้วยท่วงท่าสวยงามยิ่งแล้วโยนทิ้งไปกับพื้น ยื่นตะเกียบลงคนในหม้ออีก คีบเนื้อสีแดงหอมหวนออกจากในหม้อชิ้นหนึ่ง พลางกล่าว

"เนื้อนี้คล้ายสุกแล้ว"

จบคำยัดเนื้อเข้าไปในปากเคี้ยวช้า ๆ เป็นทีพิสูจน์รสอย่างเอร็ดอร่อย

ชิ้วสู่ยิ้มเล็กน้อย ลากงู้ซางั่งไปที่ด้านข้าง ตัวเองเดินเข้าหาคารวะจรดพื้นพลางกล่าว

"ผู้เฒ่าเชิญเถิด"

ผู้เฒ่าทั้งสองต่างเหลียวมองพร้อมกัน กวาดตามองแวบหนึ่งแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ประสกเชิญเถิด ต้องการกินเนื้อหอมนี้บ้างหรือไม่ ?"

ชิ้วสู่กวาดตาแวบหนึ่ง รวบรวมชายเสื้อยาวขึ้น แล้วทรุดกายนั่งกับพื้นแย้มยิ้มตอบไป

"เป็นที่ปรารถนาอยู่ เพียงมิกล้าขอร้องเท่านั้น"

ชายชราทั้งสองหัวร่อพร้อมกัน คนร่างเตี้ยยื่นตะเกียบในมือให้ ชิ้วสู่รับมาแล้ว ถึงกับคีบเนื้อในหม้อเคี้ยวกินอย่างเอร็ดอร่อยมิเกรงใจ

งู้ซางั่งจับตามองจนเหลือกค้าง นักพรตที่ผอมสูงจึงแย้มยิ้มชักชวน

"ประสกท่านนั้น จะเข้ามาร่วมวงดื่มกินตามสบายอีกผู้หนึ่งก็ได้"

จากนั้น เบือนสายตามาเพ่งมองชิ้วสู่ชั่วครู่ ถอนหายใจเบา ๆ กล่าว

"อาตมาไปจากกังหนำ (ดินแดนแถบใต้ลำน้ำแยงซีเกียง) สิบกว่าปี นึกมิถึงบุคคลในกังหนำยิ่งสง่าแจ่มใสกว่าเดิม นับเป็นที่ต้องปีติยินดีมาก"

ส่วนงู้ซางั่งยังคงพึมพำด่าเจ้าพวกบริวารห้าคนนั้น มิทราบหลบหนีไปที่ใด

แล้วก้าวอาด ๆ ออกจากศาลบูชาหมายไปหา

นักพรตร่างผอมสูงแย้มยิ้มกล่าว

"พวกพ้องของประสกท่านนั้น กลับเป็นชายชาตรีที่มีน้ำใจระอุคุกรุ่น... แต่ทว่า ยุคสมัยนี้ ผู้คนมีจิตใจกลอกกลิ้งลึกซึ้งยากคำนวณ เป็นคนก็ไม่ควรมีจิตใจกระตือรือร้นเกินไป มิเช่นนั้น ที่พลาดท่าเสียทีกลับเป็นตัวเอง"

จบคำหลุบตามองดูเปลวไฟที่ลุกโชติช่วง คล้ายดั่งตกอยู่ในความคิดจนเคลิบเคลิ้มเพียงมิทราบครุ่นคิดเรื่องอันใด

ชิ้วสู่ฉุกใจคำนึง

'สองนี้มีพลังฝีมือสูงส่งอย่างยิ่ง บุคลิกก็สง่าเหนือธรรมดา ต้องเป็นคนมีประวัติความเป็นมายิ่งใหญ่แน่ แต่ทีท่าคล้ายระหกระเหินไม่มีหลักแหล่ง คล้ายดั่งหลบหนีความใดอยู่ เป็นเพราะสาเหตุใดกัน ?'

เนื้อตุ๋นในหม้อยิ่งนานยิ่งเดือดพล่าน กลิ่นหอมยิ่งนานยิ่งฉุนเฉียว คนร่างผอมสูงหัวร่อฮาฮากล่าว

"ความหลังเป็นอดีตที่ผ่านพ้นแล้ว ครุ่นคิดรังแต่ทำลายจิตใจให้เศร้าหมองเท่านั้น ท่านไยต้องเลียนเยี่ยงอิสตรี มักไปคิดถึงเรื่องที่ไม่อาจคลี่คลายได้เหล่านั้น ? สิบกว่าปีที่ผ่าน ท่านท่องเที่ยวไปทั่วทั้งป่าเขาลำเนาไพร หรือหิมะขาวโพลงบนภูเขาเชี่ยงแป๊ะ น้ำแข็งสีดำในลำน้ำเฮ็กเล้ง ทะเลทรายเหลืองซีดสุดสายตา นอกกำแพงใหญ่ ป่าเขาเขียวขจีดินแดนฮ้อไซ ยังไม่อาจกล่อมเกลาจิตใจท่านให้ปลอดโปร่งแจ่มใสได้ ? มา มา มา ต่อหน้าสุราพึงร้องรำ ชีวิตสั้นนักมิพึงต้องคิดดื่มกันอีกหนึ่งเถิด"

ชายชราอีกผู้หนึ่งก็หัวร่อฮาฮา ใช้ตะเกียบเคาะหม้อเนื้อพลางร้องเพลงด้วยเสียงก้องกังวาน จากนั้นซัดตะเกียบในมือไปที่ผนัง ถึงกับจมหายลงไปอย่างไม่คาดหมาย

ชิ้วสู่ต้องลอบถอนใจคำนึง

'ร้องเพลงต่างร่ำไห้ อุปมาดั่งผู้กล้าถึงวาระสุดท้าย สองคนนี้ดูท่าทีเปิดเผยองอาจเป็นชนชาวบู๊ลิ้มฝ่ายธัมมะอยู่แน่ชัด แต่มิทราบมีความคับแค้นรันทดใด...'

ความคิดมิทันจบสิ้น พลันมีเสียงร้องด้วยความตระหนกแว่วมาจากภายนอก แล้วงู้ซางั่งวิ่งลนลานเข้ามาละล่ำละลักด้วยความหวาดหวั่น

"กงจื๊อกงจื๊อ... ท่านรีบไปดู น้องพี่เหล่านั้นของข้าพเจ้าถูกคนประทุษร้ายไปแล้ว"

ชิ้วสู่ตระหนกยิ่ง รีบผุดลุกขึ้นคารวะให้ผู้เฒ่าทั้งสอง พลางกล่าวขอตัวแล้ว

เร่งฝีเท้าติดตามงู้ซางั่งออกไป ได้ยินงู้ซางั่งกล่าวอีก

"กงจื้อ ข้าพเจ้าดูว่านักพรตเฒ่าทั้งสองต้องมิใช่คนดี เรื่องนี้น่ากลัวเป็นการกระทำของมันสองก็ได้"

ชิ้วสู่ร้องอืมม์เบา ๆ ติดตามงู้ซางั่งเดินเลาะกำแพงไปครู่หนึ่ง เห็นที่ด้านหลังของศาลบูชาเป็นลานกว้างหญ้าขึ้นรุงรัง เศษอิฐปูนเกลื่อนกลาดทั่วบริเวณ งู้ซางั่งกระโดดปราดเข้าไปชี้ที่พงหญ้าพลางกล่าว

"กงจื้อท่านดู พวกมันเป็นไรไปแล้ว ?"

จบคำตะปบสองมืออุ้มชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มขึ้นมา ชิ้วสู่ก้าวเข้าหาเพ่งตาสังเกต เห็นชายฉกรรจ์มีโลหิตเกรอะกรังทั้งร่าง สองข้างศีรษะราบเรียบไม่มีใบหู ตัวแข็งดั่งสิ้นลมไปแล้ว

งู้ซางั่งเคียดแค้นจนตาแดงฉาน เดินไปที่พงหญ้ารอบข้าง อุ้มชายฉกรรจ์มาอีกสี่คน ถึงกับตัวแข็งมีโลหิตเกรอะกรัง ถูกตัดหูทั้งสองข้างไปทุกคน

ชิ้วสู่เลิกคิ้วสูงก้มลงตรวจ เห็นพวกทั้งห้ายังมีลมหายใจอยู่ จึงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"มิเป็นไร พวกมันยังไม่เสียชีวิต เพียงแต่ถูกยอดฝีมือจี้จุดสยบไว้เท่านั้น"

แล้วสะบัดมือตบไปยังร่างชายฉกรรจ์ทั้งห้าดั่งสายฟ้า ชายฉกรรจ์ทั้งห้าจึงระบายลมจากปากยาว ๆ ต่างส่งเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวด

งู้ซางั่งเค้นเสียงด้วยความแค้น

"นี่ต้องเป็นฝีมือบริวารของผู้แซ่ม้อกระทำแน่นอน เฮอะ ต้องมีสักวัน หากผู้แซ่ม้อตกเข้ามาในมือเรางู้ซางั่งเมื่อใด ไม่สับมันให้แหลกเละเป็นหมื่น ๆ ท่อนจึงประหลาดยิ่ง"

ชิ้วสู่เลิกคิ้วเน้นเสียง

"เรื่องที่น้องพี่ของท่านทำงานให้เรา มีคนทราบหรือไม่ ?"

"กงจื้อ ข้าพเจ้างู้ซางั่งทำงานใด เรื่องเช่นนี้แม้จับข้าพเจ้าทุบตีจนตายคามือข้าพเจ้าก็ไม่ยอมบอกเด็ดขาด"

"นี่กลับประหลาดแล้ว... หรือเป็นศัตรูในกาลครั้งก่อนของพวกมันลงมือ แต่ทว่า... ศัตรูของพวกมันไฉนจึงรู้จักวิชาจี้จุดเยี่ยงนี้ ?"

งู้ซางั่งขมวดคิ้วนิ่วหน้าเช่นกัน คนทั้งห้าครวญครางครู่หนึ่งจึงตะเกียกตะกายลุกขึ้นมา พอเห็นงู้ซางั่งร้องสุดเสียงด้วยความตื่นเต้น

"ซากอ ท่านจนบัดนี้เพิ่งมา... โอ พวกเราถูกทรมานจนย่ำแย่ทีเดียว"

งู้ซางั่งแผดเสียงด้วยความแค้น

"เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? ผู้ใดทรมานพวกเจ้า ? รีบบอกมา... อ้อ ท่านนี้ก็คือกงจื้อเอี๊ย รีบบอกเรื่องราวให้กงจื้อเอี๊ยระบายโทสะแก่พวกเจ้า"

ชายฉกรรจ์ทั้งห้าต่างคุกเข่าโครมลงที่แทบเท้าเชี่วสู่ ชี้วสู่กวาดตามองแล้วกล่าวเสียงนุ่มนวล

"พักผ่อนสักครู่ก่อนค่อยบอกเล่าก็ไม่สาย งู้เล่าซ่า รีบออกไปหายาสมานแผลมา..."

ชายฉกรรจ์ผอมสูงแต่งกายเป็นหมอพเนจรรีบกล่าว

"ในหีบยาของข้าพเจ้ามีอยู่ มิต้องรบกวนให้กงจื้อกังวล เพียงแต่... เพียงแต่พวกผู้ต่ำต้อยครานี้ถูกคนตัดหูไปโดยไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ กลับเป็นเรื่อง... น่าขุ่นแค้นยิ่ง"

งู้ซางั่งตวาดเสียงก้อง

"พร่ำกล่าวแต่คำขุ่นแค้นจะมีประโยชน์ใด ? เป็นผู้ใดกล้าแกล้งพวกเจ้าจนอนาถาปานนี้ เจ้าลองบอกมาฟังดู"

ชายฉกรรจ์ผอมสูงกล่าว

"ผู้นั้นเป็นใคร พวกเราก็ไม่รู้จัก เมื่อค่ำวานลี้เล่าชิกไปซื้อเนื้อมาได้ห้าชั่งและยังมีสุราอีกสามตำลึง ขณะพวกเรานั่งดื่มกินอยู่ในศาลบูชา..."

งู้ซางั่งสอดคำ

"คนผู้นั้นก็ปราดเข้าไปสยบพวกเจ้าไว้ ใช่หรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์ผอมสูงผงกศีรษะ แล้วสั่นศีรษะอีกครา จึงกล่าว

"ความจริงมิใช่ ภายหลัง... ภายหลังลี้เล่าชิกบอก... มันน่ากลัวดื่มเมาเกินไป มันบอกกงจื้อพวกเราแม้มีวัยเยาว์แต่ฝีมือร้ายกาจมาก ถึงกับจัดการบุตรีของเล่งซี้-ม้อเกามาได้ ข้าพเจ้าจึงถามมันทราบอย่างไร ลี้เล่าชิกบอก... บอก..."

ชี้วสู่ขมวดคิ้วเล็กน้อย ผงกศีรษะกล่าว

"เล่าต่อไปมิต้องเกรงใจ"

ชายฉกรรจ์ผอมสูงถอนหายใจเฮือกใหญ่ เล่าสืบต่อไป

"ลี้เล่าชิกบอกเห็นกับตา ว่ากงจื้อพาบุตรีผู้แซ่ม้อเข้าไปในโรงเตี๊ยม พักอยู่ห้องเดียวกันด้วย และยังว่าผู้แซ่ม้อทราบ กงจื้อมิใช่ชมชอบนางโดยจริงใจ แต่เป็นแสร้ง... วาจาของลี้เล่าชิกเพิ่งกล่าวถึงตอนนี้ พลันมีเสียงคนแค่นหัวร่อแว่วขึ้นที่นอกประตู พวกเราต่างหยุดปากเหลียวมองไป เห็นที่ประตูพลันมีสตรีอาภรณ์ขาวมาปรากฏตัวขึ้นนางหนึ่ง ผมดำนางยาวสยายคลุมหลังไหล่ ยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้น

มิเคลื่อนไหว มองในแสงเดือนดาว ไม่มีกลิ่นอายของมนุษย์แม้สักน้อยนิด”

สีหน้าชิ้วสู่แปรเปลี่ยนไปวูบ ได้ยินชายฉกรรจ์เล่าสืบต่อ

“พวกเราต่างตระหนกจนใจสะท้าน แลเห็นนางย่างเข้ามาทีละก้าวจนถึงเบื้องหน้า พวกเราจึงเห็นใบหน้านางเป็นสีเหลืองซีดและชาด้านไร้ความรู้สึก ไหนเลยเป็นหน้าของมนุษย์มีชีวิต นับว่าเป็นผีตายซากชัด ๆ พวกเราจึงต่างยิ่งตระหนกกว่าเดิมจนขวัญหนีดีฝ่อเท้าอ่อนระทวย กระทั่งไม่มีกำลังพอจะหลบหนีได้แล้ว”

ชิ้วสู่ลอบแค่นเสียงในใจ แลเห็นดวงตาของชายฉกรรจ์ทั้งห้าต่างมีประกายหวาดหวั่นจนเหลือกลาน คล้ายยังไม่คลายความหวาดกลัวของเมื่อค่ำวาน ชายฉกรรจ์ผอมสูงหอบหายใจแล้วเล่าต่อ

“ชั่วชีวิตผู้ต่ำต้อย ยังมิเคยเห็นใบหน้าที่น่ากลัวถึงปานนั้นมาเลย ตอนนั้น...”

คำบอกเล่ามิทันจบสิ้น ที่ด้านหลังชิ้วสู่มีเสียงฝีเท้าหนัก ๆ แว่วมาอย่างเชื่องช้า ตอนนี้มาตรว่าเป็นเวลากลางวัน ชิ้วสู่ยังคงรู้สึกหนาวเย็นจนขนลุกเกรียว

ชิ้วสู่รู้สึกแน่ชัดยิ่ง เสียงฝีเท้าหนัก ๆ นั้นใกล้เข้ามาทุกขณะ แต่ยังคงยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่เดิมดั่งขุนเขา กระทั่งไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวสักน้อยนิด เนื่องเพราะทราบกระจ่าง จะรับมือต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปรสถานใด วิธีประเสริฐสุดคือรักษาความสงบเยือกเย็นไว้ การฝึกที่ยากเข็ญลำเค็ญและปณิธานล้างแค้นอันเข้มแข็ง บันดาลให้ประสาทความรู้สึกของชิ้วสู่คล้ายดั่งหลอมขึ้นจากเหล็กกล้า หากไม่เป็นการกระทบกระเทือนที่หนักหน่วงสุดแสน อย่าหมายสั่นไหวประสาทความรู้สึกของชิ้วสู่ได้แม้สักน้อยนิด

และตอนนี้ เสียงฝีเท้าที่พลันแว่วมายังไม่รุนแรง พอจะทำลายประสาทความรู้สึกให้หวั่นไหวได้ มาตรว่าตอนแรกรู้สึกหนาวเย็นจนขนลุกเกรียว แต่ก็เกิดขึ้นเพียงวูบเดียวเท่านั้น รวดเร็วจนตัวชิ้วสู่เองก็ไม่รู้สึก

ชิ้วสู่เหลือบมองไป เห็นชายฉกรรจ์อีกสี่คนต่างมีความหวาดหวั่นจนตาเหลือกค้างเช่นกัน' ส่วนรู้ซางั่งนั้นใบหน้าบิดเบี้ยวปากอ้ากว้าง ชิ้วสู่จึงทราบทันทีว่ามีภัยอันน่าสะพรึงกลัวมา หันขวับไปสลับเท้าก้าวตวาด

"ท่านเป็นใคร ?"

ในแสงอาทิตย์ที่แจ่มใส ในลานตึกที่ปรักหักพัง มีหญ้าขึ้นรกรุงรัง ปรากฏสตรีผมยาวสยายประบ่าสวมเสื้อยาวสีขาวนางหนึ่งยืนอยู่ดั่งเป็นภูตพราย ตอนนี้นางยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว สายลมโชยพัดผมยาวของนางพลิ้วไสว นางแค่นหัวร่อ

เสียงเย็นยะเยียบ แต่ใบหน้าเหลืองซีดดั่งผีตายซากของนางกลับไม่มีรอยยิ้มสักน้อยนิด งู้ซางั่งสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บหลายครา มันกล้าสาบาน สตรีนางนี้เพิ่งคลานขึ้นจากหลุมฝังศพแน่

ชิ้วสู่หันกายตวาดเสียงเกรี้ยวกราด แต่กลับแลกได้เพียงเสียงแค่นหัวร่อของสตรีนางนี้เท่านั้น จึงขุ่นเคืองจนตวาดอีกครั้ง

"ท่านเป็นใคร ? มาด้วยจุดประสงค์ใด ?"

สตรีที่น่ากลัวยิ่งกว่าภูตพรายจับตามองหน้าชิ้วสู่แน่วนิ่งมิกะพริบ ตอบจากไรฟันด้วยถ้อยคำสั้น ๆ

"หาท่าน"

"หาข้าพเจ้า ?"

ชิ้วสู่ทวนคำด้วยความตื่นเต้นสงสัย เพราะนึกไม่ออกว่าเคยพบสตรีนางนี้ในที่ใด และแน่ใจ เพิ่งเคยเห็นใบหน้าเยี่ยงนี้เป็นครั้งแรกจริง ๆ หรือนางก็เป็นบริวารของเล่งจิ้วม้อเกา ?

เมื่อได้คิดเยี่ยงนี้ จึงระมัดระวังตื่นตัวกว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ ถาม

"มีเรื่องสำคัญอันใด ?"

สตรีเสื้อขาวสีขาวที่คล้ายภูตพรายหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบน่าหวาดหวั่น แล้วพลันหมุนกายขวับ พุ่งปราดไปที่ประตูหลังของศาลบูชาพลางตวาด

"ออกมา !"

ท่าร่างของนางรวดเร็วปานประกายไฟ ในขณะที่ความคิดของผู้คนยังมิทันรู้สึกแตกตื่น นางก็ไปยืนนิ่งอยู่ที่ปากประตูแล้ว หากมิใช่ทุกผู้คนเห็นนางพุ่งตัวออกจากที่นี้ ต้องเข้าใจว่านางยืนอยู่ปากประตูเป็นเวลานานหลายชั่วยามแล้วจริง ๆ ชิ้วสู่ต้องขมวดคิ้วครุ่นคิด

'ไฉนจึงมีสตรีที่ประหลาดพิกลเยี่ยงนี้ขึ้นโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ และนางยังถึงกับมีพลังฝีมือสูงส่งปานนี้อีก ?'

เสียงตวาดของสตรีปีศาจเพิ่งขาดคำ ในศาลบูชาพลันมีเสียงหัวร่อดังกึกก้องกังวาน แล้วนักพรตที่ร่างผอมสูงหนวดเคราขาวโพลงเดินช้า ๆ ออกมา เหลือบสายตาที่แวววาวไปยังสตรีปีศาจแวบหนึ่ง แต่มิได้จับตามองนางเลย กลับก้าวตรงมาที่เบื้องหน้าชิ้วสู่ แย้มยิ้มกล่าวว่า

"การดื่มกินยังไม่สิ้นสุด ประสกไยต้องเร่งร้อนออกมา ? ไม่สมควร ไม่สมควรอย่างยิ่ง พวกเราพบกันโดยบังเอิญ รู้สึกถูกชะตามิใช่น้อย โปรดติดตามอาตมาไป

ดื่มอีกสองอึกเป็นไร ?”

นักพรตเฒ่าเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวด้วยถ้อยคำก้องกังวาน แล้วคว้าแขนชิ้วสู่ โดยไม่มีทีท่าแยแสสนใจสตรีปีศาจแม้สักน้อยนิด

ชิ้วสู่ฉุกใจได้คิด จึงแย้มยิ้มตอบ

“เต้าเจี้ยงให้เกียรติปานนี้ ข้าพเจ้ากล้าไม่เชื่อฟังคำสั่งได้ ?”

หันกลับไปสั่งต่องู้ซางั่งที่แตกตื่นจนหน้าถอดสีตาเหลือกค้าง

“พวกพ้องทั้งห้าของท่านตอนนี้จุดคลายแล้ว เลือดลมก็โคจรเป็นปกติ เพียงแต่ทายาสมานแผลใส่ให้ก็มิเป็นอันตรายอย่างไรอีก เราจะติดตามเต้าเจี้ยงท่านนี้ไปดื่มสุรา”

เบือนสายตาไปที่สตรีปีศาจ แย้มยิ้มให้เล็กน้อย ตอนนี้ถึงกับไม่รู้สึกว่ามีนางอยู่ในบริเวณด้วยเช่นกัน ปล่อยให้นักพรตเคราขาวจูงแขนตนเดินเข้าไปในศาลบูชาอีกครา

สตรีปีศาจยังคงยืนแน่วนิ่งอยู่ที่ปากประตูโดยมิเคยเหลียวมาเลย จวบจนชิ้วสู่กับนักพรตเคราขาวไปถึงด้านหลังนาง นางจึงพลันหันกายมา ชิ้วสู่รู้สึกใจสะท้านขึ้นเฮือกหนึ่ง แต่ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มเป็นปกติ จนบัดนี้ ชิ้วสู่ยังมิทราบควรจะรับมือกับสตรีที่ประหลาดพิสดาร ความเป็นมามืดมนนางนี้ด้วยวิธีใด

ได้ยินนักพรตเคราขาวหัวร่อฮาฮากล่าว

“ประสกหญิงท่านนี้ ไฉนขวางทางอาตมาไว้ โปรดเปิดทางให้สักก้าว อาตมา...”

สายตาของสตรีปีศาจคล้ายงอกรากอยู่บนใบหน้าชิ้วสู่ นอกจากชิ้วสู่ นางมิได้เหลือบแลที่อื่นใดสักแวบเดียว วาจาของนักพรตเคราขาว นางยิ่งไม่แยแสสนใจ

“ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าท่านเป็นผู้ใดกัน ? และไม่สนใจที่ท่านเสแสร้งมารยา ลับ ๆ ล่อ ๆ มากระทำเรื่องอันใด ? แต่ทว่า...”

ในที่สุด นางได้เค้นเสียงยะเยียบ เชื่องช้า เน้นทีละคำออกจากไรฟันมาจนผู้คนไม่มีปัญญาเดา นางกล่าวด้วยความพอใจ ชิงชัง เดือดดาล หรือรันทด นางหยุดวาจาลงเล็กน้อย แต่ไม่เปิดโอกาสให้ผู้คนได้สอดปากคำ กล่าวต่อไปทันที

“วันหน้าหากท่านใช้ปลายนิ้วแตะต้องม้อบุ่นคี้คราหนึ่ง ข้าพเจ้าจะตัดนิ้วท่านทันที ท่านใช้สายตาไปมองม้อบุ้นคี้แวบหนึ่ง ข้าพเจ้าจะควักนัยน์ตาท่านทันที และ... หากตอนนี้ท่านยังไม่หยุดรอยยิ้มบนใบหน้า ท่านก็จะต้องไม่มีทางยิ้มได้อีกตลอดกาลนาน”

นางยุติวาจาที่กระด้างเย็นชาเพียงเท่านั้น สายตายังคงจ้องหน้าชิ้วสู่แน่วนิ่ง

มองดูรอยยิ้มบนใบหน้าชิ้วสู่

รอยยิ้มบนใบหน้าชิ้วสู่คลายออกไปจริง ๆ นางจึงแค่นเสียงด้วยความพอใจมิคาด เสียงแค่นของนางเพิ่งดัง ชิ้วสู่พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าว

"วาจาของท่าน ข้าพเจ้าไม่เข้าใจแม้สักประโยคเดียว หากท่านไม่รังเกียจว่าจะยุ่งยาก โปรดบอกย้ำมาอีกครั้ง ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจมองม้อโกวเนี้ยแวบหนึ่ง..."

วาจาชิ้วสู่มิทันขาดคำ นักพรตเคราขาวก็ได้หัวร่อเสียงกึกก้องกังวานเช่นกันหัวร่อพลางกล่าว

"เล่าฮูแม้สละโลกียวิสัยมาอยู่ในเพศาบรรพชิต แต่หากให้อาตมาได้เห็นดรุณีโฉมสะคราญ แล้วไม่อาจมองนางอีกสักครั้งสองครั้งก็ไม่มีปัญญาหักห้ามใจได้ นอกเสียจาก... ฮา ฮา นอกเสียจากสารรูปของสตรีนางนั้นไม่กล้าเยินยอจริง ๆ"

นักพรตผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงผู้นี้ เมื่อกาลก่อนก็เป็นยอดคนที่ได้รับการเคารพยกย่องมาทั้งแผ่นดิน ตอนนี้คล้ายดั่งรู้สึก บุรุษหนุ่มรูปงาม สตรีปีศาจ ต่างคล้ายมีความสัมพันธ์กับตัวท่านอยู่บ้าง แต่การย้อนกลับกังหนำของท่านครานี้ ที่จริงไม่แยแสสนใจเรื่องราวใดทั้งสิ้น ดังนั้น ไม่กลัวจะพัวพันถูกความยุ่งยากรำคาญใด จึงได้ตะเบ็งเสียงหัวร่อและกล่าววาจาเยี่ยงนี้ไป ยามเมื่อเงยหน้ามอง เห็นสตรีปีศาจผมยาวสยายเบื้อนสายตาคมกล้ามาที่ท่านจริง ๆ

ไม่มีวาจา กระทั่งยังไม่มีเสียงใด ๆ สตรีปีศาจพลันตะปบมือไปดั่งสายฟ้า ชิ้วสู่ตระหนกขึ้นเฮือกหนึ่ง มิคาด มือขวาของสตรีนางนั้นยืดไปและตบลง ถึงกับตบใส่หลังมือซ้ายของนางเองดังฉาด ชิ้วสู่ต้องประหลาดใจยิ่ง มิทราบสตรีปีศาจไฉนตีตัวเอง ? แลเห็นฝ่ามือทั้งสองของนางขาวผ่องเป็นยองใย เมื่อมือขวาตบใส่หลังมือซ้ายไปแล้ว มือซ้ายถึงกับพลิกมาตบใส่หลังมือขวาไปฉาดหนึ่งเช่นกัน

สองฝ่ามือนี้ตบเสียงดังสดใส ชิ้วสู่และนักพรตผมขาวต่างงุนงงไป พลันรู้สึกมีกลิ่นเหม็นอันยากจะทนทานระเหยออกมา นักพรตผมขาวเพิ่งฉุกใจคิด ก็ได้ยินสตรีปีศาจหัวร่อแค่น ๆ เสียงเย็นชาแล้วกล่าว

"ยังไม่ไป !"

นักพรตผมขาวกลอกตาไปมา รอยยิ้มสลายจากใบหน้า คิดว่าพยายามทบทวนนึกถึงเรื่องราวใด ชิ้วสู่จึงแย้มยิ้มกล่าวเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้ากำลังจะไปอยู่ เพียงแต่ท่านขวางทางไว้..."

ถึงตอนนี้ช้อนตามอง เห็นใบหน้าของสตรีปีศาจยังคงไม่มีความรู้สึก แต่

ประกายตากลับเคลื่อนไหวแล้ว ชิ้วสู่ได้คิด รีบเพ่งพิจารณา รู้สึกประกายตาของนาง มีแต่ความกลับกลอกเจ็บแค้น ประกายตาเยี่ยงนี้ มีแต่เป็นของผู้ที่พยายามข่มกลั้นความปรารถนาของตัวเองจนเต็มที่ ชิ้วสู่ไม่เข้าใจ ไฉนสตรีปีศาจที่ไร้ความรู้สึกจะมีประกายตาเช่นนี้ได้ ขณะครุ่นคิดด้วยความคลางแคลงสงสัย พลันได้ยินนักพรตผมขาวตวาดเสียงก้อง

"ตั๊กเล้งเจี้ย (หัตถ์มังกรพิษ) !"

สตรีปีศาจแค่นหัวร่อรับคำว่า "ใช่" แล้วสองฝ่ามือพลิกขึ้นอีกครา ตบฉาดฉาดเข้าหากันด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้า นักพรตผมขาวคล้ายดั่งพบอสรพิษร้าย พลันถีบตัวถอยหลังไปสองก้าว ชิ้วสู่ทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย มิทันมีปฏิกิริยาใด นักพรตผมขาวก็คว้าแขนชิ้วสู่ลากถอยไปสองก้าว ตอนนั้น มีลมโชยพัดมา กลิ่นเหม็นสุดแสนสะอิดสะเอียนของเมื่อครู่ชอนไชสู่นาสิกอีกครั้ง ชิ้วสู่รู้สึกมือนักพรตผมขาวที่คว้าแขนตนกำไว้ยิ่งนานยิ่งแน่น แต่แล้วพลันคลายออกไป ชิ้วสู่ตาลายวูบ ปรากฏนักพรตผมขาวขยับตัวพุ่งวาบออกไปใส่สตรีปีศาจ สะบัดสองฝ่ามือจู่โจมไปสี่กระบวนท่าด้วยความเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า

พลังฝ่ามือดังครืนครั่นน่าหวาดหวั่น ชิ้วสู่ต้องลอบร้องชมเชยในใจ วิชาบู๊ของนักพรตผมขาวสูงส่งดั่งคาดหมายจริง ๆ แต่เห็นสตรีปีศาจเพียงสลับเท้าก้าวหลบร่างพลันไถลไปไกลถึงห้าเชียะ แล้วส่งเสียงร้องอย่างไม่คาดหมาย

"ท่านเห็นแล้วกระมัง ? นี่เป็นมันลงมือคุกคามต่อข้าพเจ้า มิใช่เป็นข้าพเจ้ามีเจตนาละเมิดข้อห้าม"

เสียงร้องแม้ดังแต่กลับสดใสไพเราะ ไหนเลยจะกระด้างเย็นชาดุจดั่งเมื่อครู่ ?!

ชิ้วสู่ยิ่งประหลาดสงสัย ฉุกใจมองตามสายตาสตรีปีศาจไป เห็นนางกวาดมองบนกำแพงที่ขวามือ แล้วสะบัดแขนเสื้อขาวตบเบา ๆ เข้าใส่นักพรตผมขาวฉาดหนึ่ง

มาตรว่าฝ่ามือจะตบโดยละลิ่วแผ่วเบา แต่นักพรตผมขาวคล้ายมีความหวาดหวั่นพรั่นพรึง ถึงกับไม่กล้าต้านรับฝ่ามือนางตรง ๆ

ชิ้วสู่ครุ่นคิดไปมา ขณะลังเลมิอาจตกลงใจนั้น พลันเห็นบนกำแพงทางขวามือมีเงาร่างสายหนึ่งลอยขึ้นช้า ๆ แล้วกล่าว

"ซือเจ๊ ข้าพเจ้าไม่เห็น"

ชิ้วสู่ตระหนกยิ่ง เหลียวขวับมองไปต้องร้องสุดเสียง

"บุ่นคี้ ท่านอยู่ที่นี้จริง ๆ ?"

เสียงพอดังพลันรู้สึกมีพลังฝ่ามือปะทะเข้าใส่ใบหน้า เป็นพลังที่ทั้งเบาทั้งนุ่มนวลคล้ายไม่มีแรง ชิ้วสู่ที่จดจ่ออยู่กับม้อบุ่นคี้บนกำแพง เมื่อเห็นฝ่ามือนี้ตบเข้ามา จึงยกฝ่ามือตบปัดป้องไปโดยไม่ตั้งใจ

เห็นว่าฝ่ามือของชิ้วสู่จะปะทะกับฝ่ามือสตรีปีศาจที่ตบเข้ามา นักพรตผมขาวหน้าเปลี่ยนสี จะตวาดห้ามก็ไม่ทันท่วงที พอดีม้อบุ่นคี้กระโดดลงจากกำแพง ถอนใจกล่าวเสียงละห้อย

"ซือเจ๊ ข้าพเจ้ามิได้เห็น"

ฝ่ามือของสตรีปีศาจตบมาถึงกลางคัน เห็นชัดว่าต้องตบใส่ฝ่ามือชิ้วสู่แล้ว พอได้ยินวาจานั้นนางพลันหดมือกลับ ถีบตัวพลิ้ววาบไปที่ข้างกำแพงดั่งสายฟ้าถลึงจ้องม้อบุ่นคี้อย่างดุดันแล้วตวาด

"เราหวังดีต่อท่านดอก ท่านยังบอกไม่เห็นได้ เป็นนักพรตเฒ่าลงมือต่อเราก่อนชัด ๆ"

ม้อบุ่นคี้หลุบตาลงมองพื้นพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เห็นจริง ๆ อย่าว่าแต่... อย่าว่าแต่มันก็มิได้ลงมือใส่ท่านก่อน"

สตรีปีศาจขยี้เท้าด้วยความแค้นเคืองพลางร้องเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านไม่รักดีจริง ๆ ท่านไม่ทราบผู้อื่นมีจิตใจต่อท่านเยี่ยงไร ท่านยังมีใจเช่นนี้ต่อมัน วาจาที่เราบอกต่อท่านเมื่อค่ำวานท่านมิได้ฟังเลย ท่านบอกมันมิรู้จักวิชาบู๊ ท่านดูว่ามันรู้จักวิชาบู๊หรือไม่ ? มันมีอุศลจิตต่อท่านเยี่ยงไรกันแน่ มาตรว่าเรายังไม่ทราบ แต่... แต่..."

พลันหันร่างขวับไป พุ่งวาบเข้าใส่ชายฉกรรจ์ห้าคนที่ตระหนกจนตัวอ่อนระทวยอยู่กับพื้น กวาดตามองแล้วตะปบมือดั่งประกายไฟ คว้าศีรษะชายฉกรรจ์ผอมแห้งผู้หนึ่งหิ้วขึ้นมา ชายฉกรรจ์ผู้นั้นแผดร้องด้วยความตระหนก ปรากฏถูกนางจิกผมลอยขึ้นจากพื้น หิ้วมาเบื้องหน้าม้อบุ่นคี้แล้วเค้นเสียงจากไรฟัน

"ท่านถามเจ้าผู้นี้ดู เมื่อค่ำวานมันกล่าววาจาใด ? เฮอะ เมื่อค่ำวานหากมิใช่ท่านพยายามฉุดรั้งเราไว้ เราจะอย่างไรก็ไม่สนใจคำสาบานใด ๆ ไปที่ข้างห้องพักในโรงเตี๊ยมของท่าน ลากคอเจ้าเด็กน้อยออกมาสับทิ้งเสียนานแล้ว"

จบคำเหวี่ยงชายฉกรรจ์ผอมแห้งลงกับพื้นดังสนั่น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"บอกมา ! เจ้าบอกมา เมื่อค่ำวานเจ้ากล่าววาจาใด ?"

ชายฉกรรจ์ผอมแห้งที่แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่ออยู่แล้ว เมื่อถูกนางเหวี่ยงกับพื้นดังสนั่น ปวดแปลบทั้งร่างปานกระดูกจะหักจากกัน ส่งเสียงแผดร้องราว

สุกรถูกเชือด

ชิ้วสู่ยืนตะลึงลานกับที่ มาตรว่าฉลาดปราดเปรื่องจนเป็นอัจฉริยะ ตอนนี้ก็มิทราบควรรับมือเยี่ยงไร กระทั่งนักพรตผมขาวที่กวาดตามอง เมื่อเห็นสภาพนั้นก็มิทราบเป็นความนัยที่ซับซ้อนเยี่ยงไรกันแน่ ? ดังนั้น จึงยืนตะลึงลานกับที่เช่นกัน

แลเห็นม้อบุ่นคี้ก้มศีรษะต่ำลงกว่าเดิม ตั้งแต่เริ่มต้นจนบัดนี้ นางมิได้เหลือบแลชิ้วสู่เลยแม้สักแวบเดียว

"ซือเจ๊ ข้าพเจ้าทราบว่าท่านหวังดีต่อข้าพเจ้า และก็ทราบมันหลอกลวงข้าพเจ้าอยู่ตลอดมา แต่ทว่า... ซือเจ๊ท่านไม่อาจลงมือต่อสู้กับผู้ใดจริง ๆ หากแม้นถูกซือแป๋ทราบ..."

ม้อบุ่นคี้กล่าวถึงตอนนั้น ทอดถอนใจยาวยุติวาจาไว้ ก้มศีรษะต่ำจนไม่มีผู้คนสังเกตสีหน้านางออก

ใบหน้าสตรีปีศาจแม้ยังชาด้านไร้ความรู้สึก แต่ชิ้วสู่ดูออก ประกายเคียดแค้นในดวงตานางได้เริ่มโทรมลงทีละน้อย เช่นเดียวกับเสียงแผดร้องปานสุกรถูกเชือดของชายฉกรรจ์ผอมแห้งบนพื้นก็ได้เบาลงทีละน้อย นางหันกายช้า ๆ จากนั้นพลันพุ่งวาบดั่งสายฟ้าไปที่เบื้องหน้านักพรตเคราขาว แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านจำออกว่าเราเป็นผู้ใด แต่ท่านเล่า ท่านเป็นผู้ใด ?"

นักพรตเคราขาวยิ้มเล็กน้อย มาตรว่าเป็นรอยยิ้มสุดฝืน ในดวงตากลับมีประกายหดหู่รันทด โดยมิใช่หวาดหวั่นหรือพรั่นพรึง

"อาตมาลืมชื่อฉายาไปถึงสิบกว่าปีแล้ว แต่ทว่า... หากประสกหญิงขืนกรานจะต้องทราบให้ได้"

เบนสายตาคมวาวกวาดมองไปมาแล้วหยุดนิ่งบนใบหน้าม้อบุ่นคี้ ระบายลมจากปากเบา ๆ แล้วเน้นทีละคำ

"อาตมาก็คือปาซัวเต้าสือ (นักพรตแห่งปาซัว) ลิ่วฮกเม้ง !"

ม้อบุ่นคี้เงยหน้าขึ้นทันที หัวใจชิ้วสู่สะท้านปานจะพังทรวงอกออกมา จับมองนักพรตเคราขาวแน่วนิ่ง จากนั้น เบือนสายตามองไปที่ม้อบุ่นคี้ เห็นนางหลุบตาลงก้มศีรษะต่ำจนคางจรดอกอีก ชิ้วสู่มิทราบเป็นอย่างไร ต้องลอบถอนหายใจกับตัวเองเบา ๆ ได้ยินปาซัวเต้าสือที่เมื่ออดีตคือปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งกล่าวต่อ

"หากอาตมาตาไม่ลายเพราะความชรา ประสกหญิงท่านนั้นคงเป็นศิษย์คนโตของตู้เล้งเซียนจื้อ (เทพธิดาสังหารมังกร)..."

สตรีปีศาจแค่นหัวร่อสวนคำ

"ใช่ ! ข้าพเจ้าคือม่อยังเซียะแซ (รักที่มีชีวิตทั้งมวล)"

ลิ่วฮกเม้งพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

"ที่เมื่อครู่ประสกหญิงไม่รอให้อาตมาลงมือก่อนเป็นมิยอมลงมือนั้น คิดว่าคำสาบานห้ามฆ่าของประสกหญิงในอดีตยังไม่ครบกำหนด อืมม์ แต่เข้าใจ วันเวลาที่ประสกหญิงละศีลปาณาฆ่าคนได้ คงอยู่อีกไม่ไกลนักแล้ว ?"

ม่อยังเซียะแซแค่นหัวร่อ

"ใช่ ! รอถึงวันนั้น..."

"รอถึงวันนั้น อาตมาจะต้องไปยึดคอรอคมดาบในที่อยู่ของประสกหญิงแน่นอน โปรดวางใจให้เต็มที่ก็แล้วกัน"

"วิเศษมาก"

ม่อยังเซียะแซแค่นเสียงแล้วพลิ้วกายมาเบื้องหน้าชิ้วสู่ ชิ้วสู่แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านจะกล่าวกระไรมิต้องบอกข้าพเจ้าก็ทราบแล้ว แต่ทว่าข้าพเจ้าก็ขอบอกท่านคำหนึ่ง เรื่องของข้าพเจ้ากับซือม่วยท่านนั้น ท่านไม่มีสิทธิ์ขัดขวางกางกั้น"

มิทันจบคำ พลิ้ววูบไปเบื้องหน้าม้อบุ่นคี้ กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"บุ่นคี้ ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

ลิ่วฮกเม้งตระหนกยิ่ง จนบัดนี้จึงดูออก บุรุษหนุ่มรูปงามถึงกับมีฝีมือสุดสูงจนไม่อาจหยั่งคำนวณ

ม่อยังเซียะแซก็ตระหนกจนใจหาย นางก็คิดมิถึง บุรุษหนุ่มรูปงามที่ไม่มีทีท่าอย่างไรเสมอมา จะมีท่าร่างรวดเร็วปานนี้ได้

ม้อบุ่นคี้ตระหนกจนใจเต้นระทึก นางมิกล้าเงยหน้าและมิทราบควรตอบอย่างไร

ชิ้วสู่ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"บุ่นคี้ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกต่อท่านเยี่ยงไร ท่านย่อมควรเข้าใจอยู่ วาจาใส่ใคล้ของผู้อื่นท่านไยต้องไปรับฟัง ไยต้องไปเชื่อถือ หรือว่า..."

ม่อยังเซียะแซพุ่งวาบเข้าไป ผลักม้อบุ่นคี้เบา ๆ แล้วสะอึกมาเบื้องหน้าชิ้วสู่ จับตาคมวาวราวเหยี่ยวร้าย ถลึงจ้องพลางคำราม

"ท่านพอใจบุ่นคี้จริง ๆ ?"

ชิ้วสู่ก้มศีรษะต่ำ เพื่อไม่ยอมให้ฝ่ายตรงข้ามได้เห็นประกายตาของตน จากนั้นคล้ายดั่งรวบรวมกำลังด้วยความลำบาก ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ก่อนจึงตอบ

"ข้าพเจ้าไหนเลยหลอกลวงนางได้"

ม่อยังเซียะแซกวาดตาคมวาวของนางมองไป เน้นเสียงที่ทั้งสั้นทั้งกระด้างเย็นชาขึ้นอีกครั้ง

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าพานางกลับไป..."

"ท่านจะพานางกลับไป ?"

"อีกครึ่งปีให้หลัง ท่านค่อยมาหานาง ในครึ่งปีนี้... ข้าพเจ้าจะรู้จักท่านให้กระจ่างกว่านี้"

จบคำหันกายไปคว้าแขนม้อบุ่นคี้ พุ่งควับขึ้นไปบนกำแพงดุจนกนางแอ่นตัวน้อย คลื่นเสียงของนางยังคงดังอยู่ในบริเวณ แต่นางกับม้อบุ่นคี้ได้สาบสูญไปทางด้านหลังกำแพงแล้ว แต่ยังคงได้ยินเสียงถอนหายใจของม้อบุ่นคี้ดังแว่วมาเบา ๆ

ชิ้วสู่ยังคงยืนอยู่ในที่เดิม เหม่อมองกำแพงพลางส่งเสียงคล้ายรำพึงกับตัวเอง

"ครึ่งปี... ครึ่งปีควรเกินพอแล้ว หลังจากครึ่งปีผ่านไป น่ากลัวก็พ้นกำหนดห้ามฆ่าของม่อยังเซียะแซเช่นกัน ดังนั้น นางจึงเรียกให้เรารออีกครึ่งปีค่อยไปหาพวกนาง ตอนนั้นนางย่อมไม่ต้องกริ่งเกรงดุจดังวันนี้อีกแล้ว"

หยุดหัวร่อแค่น ๆ คำนึงในใจ

'แต่ทว่า นางกลับไม่ทราบ อีกครึ่งปีให้หลัง เราก็ไม่มีความกริ่งเกรงดุจดั่งวันนี้เช่นกัน'

วันนี้ ชิ้วสู่มีความพลุ่งพล่านต้องการลงมือมิต่ำกว่าหนึ่งครั้ง ปรารถนาให้ซือเจ๊ซือม่วยทั้งสองบาดเจ็บกับฝีมือของตน อย่างนั้นพวกนางก็ไม่มีทางบอกความลับของชิ้วสู่ไปได้ตลอดกาลนานแล้ว

แต่ทว่า ชิ้วสู่กลับข่มกลั้นไว้ เนื่องเพราะความลับที่พวกนางทราบมีไม่มากกอปรกับยังไม่มั่นใจ สามารถฟาดพวกนางตายคามือได้ ยังมีสาเหตุอีกประการ ชิ้วสู่แม้ไม่ยินยอมรับแต่กลับเป็นความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ คือมีน้ำใจต่อธิดาของศัตรูขึ้นไม่น้อยแล้ว

ดังนั้นเอง ชิ้วสู่จึงข่มกลั้นไว้ จวบจนตอนหลัง ม่อยังเซียะแซบอกจะพาม้อบุ่นคี้กลับไป ชิ้วสู่ทราบ นางพาไปที่ตู้เล้งเซียนจื้อผู้เป็นซือแป้ของนางจึงวางใจได้อย่างน้อยในครึ่งปีนี้ ม้อบุ่นคี้ต้องไม่ไปเยี่ยมบิดานาง อย่างนั้น ในครึ่งปีนี้ เล่งจั๊ว-ม้อเกาก็ต้องไม่ทราบตนรู้จักวิชาบู๊

ชิ้วสู่ยืนครุ่นคิดจนซึมเซา กระทั่งได้ยินเสียงรู้ซางั่งที่เรียกขวัญคืนกลับตัวมา ตวาดด่าบริวารของมันให้ช่วยกันประคองลี้เล่าชิกที่ถูกเหวี่ยงจนลุกมิขึ้นไปใส่ขา จากนั้น รู้สึกมีมืออบอุ่นข้างหนึ่งตบเบา ๆ มาบนบ่า แล้วจูงแขนเดินไปที่ศาลบูชา

โดยไม่กล่าวกระไร

กองไฟในศาลยังไม่มอดดับ กลิ่นหอมของเนื้อยังคงอบอวล ข้างกองไฟที่โชติช่วง นักพรตร่างเตี้ยกว่าผู้นั้นยังคงนั่งสงบอยู่ มือถือตะเกียบไม้คู่หนึ่งกวนช้า ๆ อยู่ภายในหม้อใหญ่ สายตาที่มีประกายหม่นหมอง มองตามตะเกียบที่กำลังกวนอยู่ช้า ๆ ชายชราผู้นี้คล้ายมีความในใจอันสำคัญใด ทางด้านนอกจะเกิดเรื่องราวใหญ่โตเพียงใด ยังคงไม่ได้ยินก็ปาน

ชิ้วสู่ทรุดกายนั่งลงข้างลิ่วฮกเม้งโดยมิส่งเสียง ชายชราเหลือบมองมาแวบหนึ่งแล้วกล่าวช้า ๆ

"ไฉนไปนานปานนี้ ?"

ชิ้วสู่ฝืนยิ้มแต่ครุ่นคิด

'หรือชายชราผู้นี้คือแซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหลังกง ?'

เมื่อสิบแปดปีก่อน ปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งกับแซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหลังกงพากันสาบสูญไปจากวงพวกนักเลง ชิ้วสู่ย่อมทราบอยู่ แต่กับสองผู้เฒ่านี้ มิทราบเป็นบุญคุณหรือความแค้นเก็ยังแยกแยะมิชัดเจน ตอนนั้นได้ยินลิ่วฮกเม้งแย้มยิ้มกล่าว

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าพบกับคนผู้หนึ่ง ท่านเดาดู ผู้นั้นเป็นใคร ?"

ชายชราขึ้มพลางกล่าวช้า ๆ

"ในมวลมนุษย์สุดคณานับ ข้าพเจ้าจะรู้จักสักกี่คน ? ข้าพเจ้าไม่รู้จักแม้สักผู้เดียว ท่านจะให้ข้าพเจ้าเดาได้อย่างไร ?"

คีบเนื้อขึ้นยัดใส่ปากไปชิ้นหนึ่ง เคี้ยวช้า ๆ ด้วยทีท่าคล้ายมิว่าเป็นผู้ใดต่างไม่เกี่ยวข้องกับท่าน และท่านก็ไม่แยแสสนใจด้วย

ลิ่วฮกเม้งคว้าถุงหนังแพะบรรจุสุราของนอกกำแพงใหญ่ขึ้นดื่มไปหลายอึกแล้วหัวร่อ ฮา ฮา กล่าว

"ท่านแม้ไม่รู้จักคนผู้นั้น แต่นางกลับเป็นธิดาของสหายเก่าพวกเรา ฮา ฮา... คนผู้นั้นก็คือธิดาของเล่งจิ๊วม้อเกา นางแม้มิได้บอก แต่ข้าพเจ้ากลับเดาถูก"

ชิ้วสู่งุนงงวูบ ท่านไฉนเดาได้ ? แต่แล้วเข้าใจด้วยไวปัญญา คิดว่าท่านเมื่อครู่ได้ยินวาจาที่ชายฉกรรจ์บอกตนเพียงต้องการหลอกลวงหัวใจนาง เพื่อแก้มือต่อบิดานาง ดังนั้นจึงเดาออก เมื่อช้อนตามองไป เห็นดวงตาชายชรามีประกายแวววาววูบ

ขึ้นแล้วหลุบลงอีกครา กล่าวช้า ๆ

"ม้อเกาเป็นผู้ใด ? โอ... อดีตผ่านพ้นไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้จักม้อเกาใดอีกดอก"

คนเนื้อในหม้อเบา ๆ แล้วส่งเสียงต่อ

"ไฟใกล้จะดับ เนื้อใกล้จะเย็น ท่านยังคงรีบรับทานเถิด..."

ลิ่วฮกเม้งหัวร่อฮาฮาอีกครั้ง คล้ายมิได้ยินเลยก็ปาน ยังคงกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ธิดาสหายเก่าของเราฝากตัวเป็นศิษย์ผู้ใด ? เฮอะ นางถึงกับฝากตัวเป็นศิษย์ตู้เล้งเซียนจื้อได้ ท่านยังจำตำนานที่เราสองเคยได้ยินทางเชิงเขาคุนลุ้นหรือไม่ ? ฮา ฮา ข้าพเจ้าวันนี้ถึงกับพบม่อย้งเซียะแซนางนั้น ยังประมือกับนางสองฉาด นางไม่กล้าละเมิดคำสาบานห้ามฆ่าสิบปีจริง ๆ ดูท่าสำนักคุนลุ้นระหว่างนี้แม้จะไม่รุ่งเรืองดั่งกาลก่อน แต่ยังคงไม่อาจชะล่าดูแคลนได้"

ดวงตาชายชราแจ่มใสขึ้นวูบหนึ่ง ร้องอ้อเบา ๆ แต่ชิ้วสู่ไม่อาจอดกลั้นความสงสัยไว้ได้ รีบถามไป

"ตู้เล้งเซียนจื้อเป็นผู้ใดกันแน่ ? เรื่องที่เต้าเจี้ยงได้ยินมาจากเชิงเขาคุนลุ้นก็เป็นเรื่องใดกัน ?"

ลิ่วฮกเม้งเบือนหน้ามามองชิ้วสู่แวบหนึ่งแล้วตอบ

"กล่าวถึงตู้เล้งเซียนจื้อ กลับเป็นอัจฉริยะสตรีได้แท้จริง เมื่อหลายสิบปีก่อนนางความจริงเป็นโจรโดดเดี่ยวลำพัง มีพลังฝีมือเลอเลิศสุดสูง นิยมการเข่นฆ่าสังหารมิว่าผู้ใดในมวลหมู่มิจฉาชีพหรือสัมมาชีพ เพียงก้าวร้าวขัดใจนาง ถูกนางตบเบา ๆ ไปฉาดหนึ่ง จะต้องขาดใจตายคาที่ทันที มิเคยมีผู้ใดสามารถรอดได้เลย"

ชิ้วสู่ฉุกใจได้คิด รีบถามไป

"เพลงฝ่ามือที่พวกนางใช้ น่ากลัวคือต็กเล้งเจี้ย (หัตถ์มังกรพิษ) ที่เต้าเจี้ยงเอ่ยถึงเมื่อครู่ ?"

"ถูกแล้ว ในรอบร้อยปีนี้ หากวิจารณ์เพลงฝ่ามือที่เลิศพิสดาร ย่อมต้องยกย่วยกุกซิ่งคุ้ง (หมัดละลายกระดูก) ของไฮ้เทียนโกวอี่ ที่ถูกยกเป็นอัจฉริยะอาวุโสซึ่งไม่มีผู้ใดในแดนดินทัดเทียมได้ แต่หากวิจารณ์ถึงเพลงฝ่ามือที่กราดเกรี้ยวอำมหิตต้องนับต็กเล้งเจี้ยเป็นอันดับสูงสุด พิษของต็กเล้งเจี้ยนี้ร้ายอยู่ที่ผู้อื่น ดูแล้วเห็นเป็นพลังแผ่วเบาไร้น้ำหนัก ไม่สะดุดตาแม้สักน้อยนิด แต่หากถูกสัมผัส จะไม่มียาใดรักษาได้ ดังนั้น เมื่อครู่หากท่านรับฝ่ามือของม่อย้งเซียะแซไปฉาดหนึ่ง อย่างนั้น... โอ มาตรว่าพลังฝีมือท่านสูงส่ง แต่ฝ่ามือของท่านถูกนางสัมผัสเพียงน้อยนิด น่ากลัว

ไม่มีทางรอดชีวิตได้เช่นกัน”

ชิ้วสู่ใจหายวาบ ได้ยินลิ่วฮกเม้งกล่าวต่อ

“ยุคสมัยนั้น ชนชาวบู๊ลิ้มที่เสียชีวิตกับตั๊กเล้งเจี้ยของนาง มากมายจนนับไม่ถ้วน บู๊ลิ้มยุคนั้นจึงตั้งฉายานางเป็นตั๊กเล้งม้อนึ้ง (นางอสูรมังกรพิษ) เคียดแค้นชิงชังนางจับจิตใจ แต่ไม่มีปัญญาทำอย่างไรต่อนางได้ จวบจนวันหนึ่ง นางพลันประกาศต่อแผ่นดิน นับแต่นั้นจะไม่ใช้ตั๊กเล้งเจี้ยเด็ดขาด หลังจากนั้นมา นางก็เคารพคำมั่นสัญญาจริง ๆ มิเพียงไม่ใช้ตั๊กเล้งเจี้ยอีกเท่านั้น ยังไม่เคยทำอันตรายผู้ใดถึงแก่ชีวิตเลยสักคน ดังนั้นเอง ชนชาวบู๊ลิ้มเมื่อเห็นว่า มังกรพิษร้ายกาจที่สุดตัวนั้นถูกกำจัดไปแล้ว จึงได้เปลี่ยนฉายาของนาง จากตั๊กเล้งม้อนึ้งมาเป็นตู้เล้ง-เซียนจื้อ (เทพธิดาสังหารมังกร) ”

ลิ่วฮกเม้งยุติตำนานตู้เล้งเซียนจื้อ ด้วยการยกถุงสุราขึ้นกรอกไปหลายอึก

ชิ้วสู่กลอกตาไปมา พลันถามอีก

“ฟังว่า ตู้เล้งเซียนจื้อท่านนั้น มิเพียงมีพลังฝีมือสุดสูงเท่านั้น ยังชมชอบสะสมของพิกลพิสดารที่มีค่า กับเพลงกระบี่ก็มีความสำเร็จสูงส่ง มิทราบจริงหรือไม่ ?”

“เรื่องสะสมของพิกลพิสดารนั้นเป็นความจริง แต่เรื่องเพลงกระบี่ของนางข้าพเจ้ากลับไม่เคยได้ยินผู้คนกล่าวขวัญ แต่ด้วยอัจฉริยะเลอเลิศปานมีพรสวรรค์ของนาง คิดว่าจะฝึกกระบี่ให้สูงส่ง ต้องมิใช่เรื่องยากเข็ญ”

“เช่นนี้เป็นว่า เต้าเจี้ยงคงทราบความนัยของกระบี่โฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยมที่ตู้เล้ง-เซียนจื้อสร้างขึ้น ?”

“โฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยม... เรื่องนี้... อาตมามิเคยได้ยินผู้คนกล่าวขวัญ”

ชิ้วสู่ร้องอ้อเบา ๆ ทีท่าคล้ายดั่งผิดหวังเล็กน้อย ลิ่วฮกเม้งกวาดตาพิจารณาชิ้วสู่อีกหลายครา พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

“อาตมากลับกังหนำในครานี้ ได้รู้จักกับยอดฝีมือวัยฉกรรจ์อันหล่อเหลาเช่นท่าน นับเป็นเรื่องที่ปีติยินดีอย่างยิ่ง หากท่านไม่รังเกียจ และไม่เห็นว่าอาตมาอุกอาจมิทราบพอจะบอกชื่อแซ่ได้หรือไม่ ?”

ชิ้วสู่ยิ้มเล็กน้อย ยามใดที่ถูกคนถามถึงชื่อแซ่ เป็นต้องบังเกิดความรู้สึกอันพิกลพิสดาร ปรารถนาอย่างยิ่งจะยืดอกเชิดหน้าบอกด้วยความภาคภูมิ ว่าเป็นบุตรของชิ้วซิงแซที่เคยอาละวาดในบู๊ลิ้มยุคก่อน แต่เพราะสาเหตุมากมายหลายสถานกลับมิอาจทำดั่งนั้นได้ จึงต้องลอบถอนหายใจแล้วแย้มยิ้มตอบ

“ข้าพเจ้านิ่วบุ้น เป็นคนธรรมดาที่สามัญยิ่ง คำยกย่องเกินความจริงของเต้าเจี้ยง

ข้าพเจ้าละอายมิกล้ารับ”

ลิ่วฮกเม้งยิ้มเล็กน้อย มิทันกล่าวกระไร ชายชราที่สงบปากคำอยู่เสมอมา พลันถอนใจยาวกล่าวช้า ๆ

“ธรรมดาจนสามัญยิ่ง... โอ ข้าพเจ้าจึงเป็นคนธรรมดาจนสามัญ ทอดทิ้งวันเวลาอันมีค่าหลายสิบปีไปโดยไม่มีประโยชน์ใด”

พลันตากระจ่างสุกใสอีกครั้ง เลิกคิ้วกล่าวต่อ

“แต่เล่าฮูมั่นใจสองตายังไม่บอด ในหลายสิบปีที่ผ่าน รู้จักอัจฉริยะหล่อเหลามาหลายคน ท่านก็มิต้องถ่อมตัว เล่าฮูท่องเที่ยวไปทั่วทุกแห่งหนในแดนดิน บุคคลเช่นดั่งท่าน กลับมิเคยเห็นมาก่อนเลย โอ... เมื่อสิบแปดปีก่อน เล่าฮูหลงไปกระทำความผิดที่อุกฤษฏ์ยิ่ง ต้องเจ็บช้ำเสียใจมาชั่วชีวิต ในหลายปีนี้ มาตรว่าเล่าฮูจะเลือนลืมเรื่องนั้นไปบ้าง แต่วันนี้... โอ วันนี้ได้เห็นท่าน กลับมิทราบเป็นอย่างไรภาพอดีตถึงกับแจ่มชัดในห้วงความคิดอีกครา โอ... เราสองแม้พบกันโดยบังเอิญ เล่าฮูที่มีวัยสูงกว่าท่านหลายสิบปี ขอน้อมกำนัลท่านคำหนึ่ง ที่ปล่อยคนได้ถึงปล่อยคน อย่าให้ประกายเจิดจ้าเกินไป... อย่าให้ประกายเจิดจ้าเกินไป...”

ท่านกล่าวย้ำถึงสองครั้งด้วยน้ำเสียงที่แผ่วทุ้มลงทุกขณะ ชิ้วสู่หลุบตาต่ำเหม่อมองดูกองไฟที่โทรมใกล้จะดับ พลันบังเกิดความรู้สึกหดหู่รันทด ใคร่ครวญวาจาของผู้เฒ่าท่านนี้แล้ว ถึงกับนั่งซึมเซาไป

ได้ยินเสียงตังเบา ๆ เมื่อลิ่วฮกเม้งใช้ตะเกียบเคาะหม้อแล้วคว้าถุงสุรายื่นมาเบื้องหน้าชิ้วสู่ หัวร่อดังกังวานพลางกล่าว

“ดื่มสุราบรรเทาความเศร้าหมองอีกหนึ่งเถิด ข้าพเจ้าจะร่ายรำกระบี่บำเรออารมณ์”

จบคำสะบัดแขนเสื้อผุดลุกขึ้น ชักฟืนที่ยังมิมอดหมดสิ้นออกมาท่อนหนึ่งสะบัดข้อมือวูบ ประกายไฟกระจายเต็มบริเวณ ถลาเท้าแล้วสะบัดแขนฟาดไป ถึงกับใช้ฟืนต่างกระบี่ควงสะบัดร่ายรำขึ้นมา

ชิ้วสู่จับตามองร่างนักพรตเฒ่า เห็นแขนเสื้อกว้างใหญ่พลิ้วไสว ท่อนฟืนที่จี้ ๆ แต้ม ๆ ใบหน้ากลับกลายเป็นเคร่งเครียดสำรวม สืบเท้าหรือก้าวถอยด้วยความระมัดระวัง... ผู้ฝึกวิชาบู๊ย่อมเคารพเทิดทูนหลักวิชาที่เพียรฝึกมาในชั่วชีวิตอย่างยิ่ง

ฟืนที่มือท่านความจริงใกล้จะดับแล้ว แต่เมื่อถูกควงสะบัดกวัดแกว่ง ชั่วพริบตาลุกโชนจนแดงฉานเป็นไฟกองใหญ่ ชิ้วสู่ดื่มสุรารสฉุนเฉียวอีกหนึ่ง รู้สึกความอึดอัดรันทดในอกคลายไปไม่น้อย เลือดลมพลุ่งพล่านดาลเดือด พลันเห็น

ชายชราที่นั่งพริ้มตาอยู่ตลอดมา ถึงกับหัวร่อดังก้องกังวาน ชักฟืนออกจากกองไฟมาท่อนหนึ่ง แล้วทรงกายขึ้นยืน สะบัดวูบ เปลวไฟกระจายเต็มบริเวณ ร่างผ่ายผอมของท่านคล้ายดั่งเป็นกระเรียนสีเทา ทะยานขึ้นอากาศหลายวา แฉลบออกด้านข้างจนแทบถึงเพดาน จากนั้นวกวูบลงมา สะบัดฟืนที่ใช้แทนกระบี่แทงเข้าใส่กลุ่มไฟก้อนนั้นอย่างดุดัน

สองท่านนี้เป็นมือกระบี่ที่เคยมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดินมา แต่ต้องกลั้ำกลืนความอึดอัดรันทดถึงสิบแปดปี ปล่อยให้วันเวลาผ่านไปในป่าเขาลำเนาไพรรกร้าง หรือไม่ก็เป็นท้องทะเลทรายที่แห้งแล้ง มิเคยมีจิตใจแจ่มใสมาเลย แต่มิคาดวันนี้ถึงกับมาใช้ฟืนต่างกระบี่ร่ายรำกันภายในศาลบูชาที่มีความกว้างเพียงไม่กี่วาได้

ปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งเห็นมีเงาสีเทากลุ่มหนึ่งพุ่งลงมาจากเบื้องบน ในสิบแปดปีที่ผ่าน ท่านพยายามงำประกายไว้มิเคยประกระบี่กับผู้ใด ตอนนี้ถึงกับมีจิตใจฮึกเหิมห้าวหาญ หัวร่อดังก้องกังวานแล้วแฉลบกายหลบออกด้านข้าง สะบัดท่อนฟืนในมือจนเปลวไฟพุ่งเป็นทางยาว ทะลวงแทงเข้าใส่ชายชรากลางอากาศพลางหัวร่อกล่าว

"แซเพี้ยเกี่ยมงำประกายไว้ถึงสิบแปดปี โดยไม่เคยมีความห้าวหาญดุจดั่งวันนี้เพ้ย ! รับข้าพเจ้ากระบวนท่าหนึ่งบ้าง"

เป็นที่ทราบแล้วว่า ชายชราร่างเตี้ยที่สำรวมปากคำผู้นี้ คือแซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกงที่เมื่อสิบแปดปีก่อนเป็นกังหนำไต้เฮี้ยบ ตอนนี้ท่านหัวร่อเสียงกังวานแล้วกล่าวบ้าง

"กระบวนท่าขอดเขี่ยม นึกมิถึงเราสองคบกันมาหลายสิบปี สุดท้าย ยังคงต้องลองชิมเพลงกระบี่อันเลอเลิศของท่าน"

ขณะว่ากล่าวร่างพลิ้วไปตามท่อนฟืน เงาฟืนกระจายเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ สายตีโต้ควับกลับมากระบวนท่าหนึ่งบ้าง

สองผู้เฒ่าที่มีน้ำใจไมตรีสนิทสนมลึกซึ้งมาหลายสิบปี เมื่อเกิดความฮึกเหิมจึงได้ประลองกันด้วยท่อนฟืนแทนกระบี่หลายกระบวนท่า ต่างนิยมชมเชยฝีมือของฝ่ายตรงข้ามว่าสูงน่าตระหนก จวบจนสุดท้าย ฟืนทั้งสองปะทะกันจนแตกกระจาย จึงได้หยุดมือหัวร่อฮาฮา แต่ทว่า พอเหลียวมอง ชิ้วสู่กลับมิได้นั่งดูฝีมือทั้งสองเลย ซ่งเหล็งกงต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"บุรุษหนุ่มผู้นั้นไปที่ใดแล้ว ?"

ลิ่วฮกเม้งกวาดตามองรอบข้าง งุนงงไปเช่นกัน สั่นศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้ากระทั่งมันไปเมื่อใดก็ยังไม่ทราบเลย"

ทั้งสองต่างเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่เลอเลิศ เมื่อครู่แม้จะอยู่ในระหว่างต่อสู้กันอย่างดุเดือด จึงไม่มีสมาธิไปสนใจเรื่องอื่นใด แต่หากสามารถเคลื่อนไหวภายใต้สายตาของพวกท่าน โดยไม่ถูกพวกท่านรู้ตัวพบเห็น ฝีมือระดับนี้ก็มิใช่คนธรรมดาสามารถจะทัดเทียม ดังนั้น ทั้งสองจึงเหลียวมองกันด้วยความตื่นเต้นสงสัย ซ่งเหล็งกงกล่าว

"บุรุษหนุ่มรูปงามนี้มาโดยกะทันหัน ไปโดยรวดเร็วฉับพลัน กลับมีความประหลาดอยู่บ้างจริง ๆ... เมื่อครู่ข้าพเจ้าเห็นคนผู้นี้ คล้ายดั่งมีความว้าวุ่นไม่สงบที่จริงคิดจะรอสักครู่ ค่อยสอบถามประวัติความเป็นมาของมัน มิคาด... มันถึงกับไปเสียก่อนได้"

ลิ่วฮกเม้งก็กล่าวด้วยความประหลาดสงสัย

"บุรุษหนุ่มผู้นี้มีความประหลาดอยู่บ้างจริง ๆ เมื่อครู่ตอนอยู่ที่ลานด้านหลังแม้มิได้ลงมือต่อสู้ด้วย แต่ยามเคลื่อนไหวร่างกาย กลับเป็นวิชาตัวเบาที่เลอเลิศสุดสูง ถึงกับยังเหนือกว่าเราสองเสียอีก วัยของมันอย่างมากไม่เกินยี่สิบปี แต่กลับมีฝีมือถึงระดับนี้ และบุคลิกยังหนักแน่นเยือกเย็น ท่วงท่าโอ่อ่าภาคภูมิ มิทราบบิดามารดาคู่ใด ถึงกับให้กำเนิดบุตรเลอเลิศเยี่ยงนี้ได้ ฮา ฮา คนผู้นี้แม้ประหลาดแต่มิได้เกี่ยวข้องกับเราสอง ท่านไยต้องไปครุ่นคิดให้หงุดหงิดรำคาญด้วย หลายปีนี้ท่านไฉนกลายเป็นคนอารมณ์อ่อนไหว อมทุกข์จนจิตใจหดหู่ตลอดมา เป็นที่ผู้คนต้องประหลาดยิ่ง"

ซ่งเหล็งกงถอนใจกล่าว

"อดีตกัดกร่อนจิตใจจนข้าพเจ้าปวดแปลบอย่างยิ่ง นึกถึงเรื่องนั้น... โอ สิบแปดปี วันเวลาสิบแปดปีแม้ยาวนาน แต่เมื่อข้าพเจ้าพริ้มตาขบคิดในตอนนี้ เค้าหน้าที่เข้มแข็งเดือดดาลนั้น คล้ายดั่งมาปรากฏในสายตาจนแจ่มชัดยิ่ง มาตรว่าพฤติการณ์ในชีวิตของมันจะเลวร้ายอย่างยิ่ง แต่เมื่อข้าพเจ้าใคร่ครวญหวนคิดในตอนนี้ ผู้คนที่ตายกับฝีมือมันในกาลครั้งก่อน ล้วนแล้วมีโทษทัณฑ์สาสมกับความตายจริง ๆ"

รอยยิ้มของลิ่วฮกเม้งคลายไปหมดสิ้น ก้มศีรษะถอนใจกล่าว

"อดีตเป็นความหลังที่ผ่านพ้นไปแล้ว ท่านไยต้องทรมานตัวเองให้คับแค้น เรื่องนั้นข้าพเจ้ามิใช่ร่วมมือด้วยเช่นกัน ? โอ ผู้นั้นมีความเข้มแข็งสมเป็นชายชาตรีจริง ๆ แต่ทว่า... เพียงแต่มีจิตใจที่พลุ่งพล่านรุนแรงเกินไปเท่านั้น พฤติการณ์ในชั่วชีวิตมันดีร้ายไม่แน่นอน การกระทำเยี่ยงนั้นของมัน มาตรว่าเราสองไม่ลงมือก็ต้องมีคนลงมือ..."

"ก็ใช่ วาจาแม้กล่าวเยี่ยงนี้ได้ แต่เรื่องนั้นอย่างไรก็เป็นข้าพเจ้าริเริ่มขึ้น โอ... มาตรว่ามันมีความไม่ถูกต้องก็จริง แต่พวกเราที่ใช้ฝีมือสามานย์เยี่ยงนั้นไประดมใส่มัน ไหนเลยเป็นพฤติการณ์ของชนชาวธัมมะ ?"

ยามว่ากล่าวสีหน้าของท่านกลับกลายเป็นหม่นหมองอีกครา ทีท่าที่ห้าวหาญของการร่ายรำกระบี่เมื่อครู่ คล้ายดั่งปลาสนาการไปพร้อมกับเสียงถอนหายใจหมดสิ้นแล้ว

ลิ่วฮกเม้งกวาดตาไปมา พลันหัวร่อดังกังวานแล้วกล่าว

"เราสองเมื่อครู่ถกถึงบุรุษหนุ่มผู้นั้นอยู่ ไฉนมารื้อฟื้นเรื่องนี้อีกแล้ว ?"

หันกายเดินไปที่ลานหลังพลางกล่าวต่อ

"เมื่อครู่ บริวารเหล่านั้นของบุรุษหนุ่มต่างบาดเจ็บ ตอนนี้คิดว่ายังคงอยู่ที่ลานด้านหลัง เราลองออกไปถามพวกมัน อาจบางทีจะทราบประวัติความเป็นมาของมันบ้างก็ไม่แน่"

แซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกงหน้าหม่นหมองรันทด ลุกขึ้นเดินติดตามไป แต่ลานหลังที่รกร้างวังเวง ตอนนี้ไม่มีเงาร่างผู้คนอยู่อีกเลย

วางแผนที่แยบยล

เมื่อชิ้วสู่ดูกระบวนท่ากระบี่ของทั้งสองก็ทราบ เป็นปาซัวเกี้ยมแซะลิ่วฮกเม้ง กับแซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกงจริง ๆ จึงได้ลอบออกมาจากศาลบูชา สูดลมหายใจลึก ๆ แล้วรำพึงเบา ๆ

"ปล่อยคนได้พึงปล่อยคน... โอ ปล่อยคนได้พึงปล่อยคน แล้วตอนนั้นมีผู้ใดยอมปล่อยเตียเตียบ้าง ?"

เมื่อนึกถึงซากสังขารของบิดา บัดนี้ยังคงบกพร่องไม่สมบูรณ์ จิตใจชิ้วสู่ต้องปวดแปลบอีกครา เจ็บช้ำจนขบกรามคำนึง

'เราสมควรมีนามชิ้วหิง (อาฆาตแค้น) จึงถูก แต่ทว่า โอ... ไฉนกับบางคนเราถึงกับไม่มีปัญญาเคียดแค้นอาฆาตได้'

รู้ซางั่งรีบปราดเข้ามาหา คล้ายดั่งคิดจะกล่าวกระไร แต่ชิ้วสู่โบกมือห้ามไว้มิทราบเพราะเหตุใด ตอนนี้พลันไม่ต้องการพบหน้าลิ่วฮกเม้งกับซ่งเหล็งกงอีก ดังนั้นจึงปลีกตัวไปโดยไม่ให้ทั้งสองล่วงรู้

ชายฉกรรจ์ทั้งห้าที่มีทีท่าเป็นอันธพาล ตอนนี้ต่างใส่ยาพันแผลเรียบร้อย นั่งซึมเซาอยู่กับพื้น ใบหน้ายังมีแววหวาดหวั่นไม่คลาย ชิ้วสู่โบกมือบอกใบ้แก่พวกมันให้กระโดดออกจากกำแพงด้านหลังไป จากนั้นจึงได้ลอยตัวพลิ้วออกตาม ขณะที่เท้าของชายฉกรรจ์ทั้งห้ายังมิทันสัมผัสพื้น ชิ้วสู่ก็ได้ลอยข้ามพวกมันลงยืนดักทางเบื้องหน้า จับตาดูประกายแตกตื่นเลื่อมใสของพวกมันแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ครั้งนี้พลอยให้พวกท่านต้องบาดเจ็บ เรารู้สึกไม่สบายใจอย่างยิ่ง แต่พวกท่านวางใจเถิด โทสะที่พวกท่านได้รับในวันนี้ ย่อมมีสักวันที่จะระบายแทนท่าน"

ชายฉกรรจ์ทั้งห้าตื้นตันเป็นยิ่งนัก ตะกุกตะกักไม่อาจโต้ตอบได้ ชายชาตรีที่มีน้ำใจอันระอุคุกรุ่นเหล่านี้ แม้มีนิสัยห้าวหาญหยาบคาย เป็นอันธพาลเกเร แต่หากมีผู้ใดดีต่อพวกมัน แม้จะให้พวกมันเสี่ยงชีวิตจนตกตาย พวกมันก็ยินยอมพร้อมใจไม่ตัดพ้อ

ชิ้วสู่หัวร่อเบา ๆ พลันรู้สึกพวกเหล่านี้น่ารักอย่างยิ่ง แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ประมาณอีกสิบวันให้หลัง เล่งจั๊วม้อเกาจะมีพิธีชุมนุมผู้กล้าในฮั่งจิว พฤติการณ์นี้ของมันจะเป็นเพราะรับมือผู้ใดนั้น มาตรว่าเรายังไม่สามารถระบุแน่ แต่ย่อมมีสาเหตุจากการตายของพวกซึ่งเปี่ยงทิเคี้ย และเงินสินค้าที่ถูกปล้นอยู่ซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ พร้อมทั้ง... สรุปแล้วมิว่ามันเชิญชวนชุมนุมเพราะสาเหตุใด พวกเราย่อมไม่ยินยอมปล่อยให้มันราบรื่นสบาย ใช่หรือไม่"

คำ 'ใช่หรือไม่' เป็นหันไปกล่าวกับงู้ซางั่ง สร้างความแตกตื่นยินดีกับงู้ซางั่งยิ่งนัก ต้องผงกศีรษะรับคำถี่ ๆ เพราะอย่างไรก็นึกไม่ถึง 'กงจื้อ' จะขอความเห็นกับมันได้

ชิ้วสู่กล่าวต่อไป

"อย่างนั้น ท่านก็สมควรหาทางรีบเร่งเชิญชวนเนี้ยเซี่ยงหยินตั้วกอของพวกท่าน กับพวกเล้งตั้วเอี๊ยทั้งสามไปที่ฮั่งจิวภายในสิบวันนี้ โอ... เวลากระชั้นจนฉุกละหุกยิ่ง มิทราบท่านสามารถกระทำได้หรือไม่ ?"

งู้ซางั่งตบมือฉาด ฉาด พลางกล่าว

"กงจื้อ เรื่องนี้อยู่ในภาระของผู้ต่ำต้อย"

จากนั้น หันหน้าไปสั่ง

"ลี้เล่าชิก เจ้าเคราดก... สองเจ้ายังทนได้หรือไม่ ? ทนได้ก็รีบเร่งไปหาคน"

หยุดเล็กน้อย ล้วงตั๋วแลกเงินฉบับที่ชิ้วสู่มอบให้มันเมื่อครู่ออกมา มอบแก่ลี้เล่าชิกแล้วขีดอกกล่าว

"นี่เป็นกงจื้อกำนัลแก่พวกเจ้า เจ้าทั้งห้ารับไปแบ่งปันกัน ถือเป็นค่าใช้จ่ายในระหว่างทาง รีบเร่งจัดการโดยด่วนด้วย"

เสียงของมันกลับกลายเป็นกังวานกว่าเดิม ลอบชายตามองชิ้วสู่แวบหนึ่ง รู้สึกหยิ่งกับการที่มันไม่ยอมรับเงินครานี้ไม่น้อย ยามเมื่อเห็นชิ้วสู่ก็มองมันด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม มันยิ่งลิงโลดยินดีกว่าเดิม โบกมือขับไล่บริวารให้ไปจัดการโดยด่วนแล้วจึงหันถามชิ้วสู่อย่างนอบน้อม

"กงจื๊อยังมีคำสั่งใดให้ข้าพเจ้าอีก ?"

ชิ้วสู่มองดูห้าชายฉกรรจ์ที่คารวะแล้วออกไปโดยเร็วด้วยความพอใจ เชื่อว่าเรื่องที่มอบหมายต้องไม่เหลือความสามารถของชายฉกรรจ์เหล่านี้ ดังนั้น แย้มยิ้มบอกกับงู้ซางั่ง

"ในระหว่างเรา ไม่ต้องกล่าววาจาเกรงใจใด ๆ อีกแล้ว... นักพรตสองคนในศาลบูชาเมื่อครู่ ท่านก็ได้เห็นถนัดชัดตาแล้ว ท่านจะสามารถสะกดรอยตามหลังโดยมิให้ทั้งสองรู้ตัว ดูว่าทั้งสองคนนั้นจะไปที่ใดหรือไม่ ?"

แน่นอน งู้ซางั่งต้องรับปากด้วยความตื้นตัน เนื่องเพราะจากประกายตาของกงจื๊อดูออกว่าเรื่องนี้ต้องมิใช่ปลอดโปร่งง่ายดาย แต่กงจื๊อถึงกับมอบหน้าที่นี้ให้มันเป็นพิเศษ ยืนยันว่าเห็นมันมีความสำคัญพอตัว ดังนั้น มันมิเพียงตื้นตันและภูมิใจเท่านั้น ยังรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งอีกด้วย จึงรีบรับคำผละไปโดยเร็ว

ชิ้วสู่เดินช้า ๆ เข้าไปในป่าทึบหลังศาลบูชาตระกูลเจ๊ง ทอดถอนหายใจพลางครุ่นคิด

"หมู่ผู้กล้าไท้โอ๊ว พรรคดาบไวในไท้ฮั้ง สามมังกรโง้วโอ๊ว พรรคกระบาจกบวกกับกิมเกี้ยมแขะตวนบั๊กปึง พร้อมทั้งเนี้ยเซี่ยงหยินที่เป็นศิษย์ในนามของเซี่ยชิ้วซิงแซ โอ ในหลายวันนี้ เราได้กระทำเรื่องราวไปไม่น้อยเลยจริง ๆ เพียงพวกเหล่านี้ก็พอจะก่อกวนให้เล่งจ๊วมอเกากินไม่ได้นอนไม่หลับแล้ว แต่ทว่า เรายังมีกำลังกระทำได้มากกว่านี้ และเราก็สมควรกระทำให้มากกว่านี้ด้วย"

หยุดหัวร่อเบา ๆ เดินช้า ๆ จนออกพ้นป่าทึบ เอนกายพิงต้นไม้ใหญ่ ขมวดคิ้วครุ่นคิดจนเคร่งเครียด ดูว่าสมควรกระทำเรื่องราวใดอีก

เนิ่นนานให้หลัง ใบหน้าที่ซีมเซามีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย รู้สึกกุมชัยชนะอยู่กับมือมากหลายยิ่ง โดยมิทราบว่าเป็นชะตาฟ้าดิน หรือเป็นความมานะพยายามของตน ในมโนภาพปรากฏสภาพเล่งจ๊วมอเกาถูกพวกพ้องตีจากญาติมิตรตัดขาดขึ้นมา

ชิ้วสู่แค่นหัวร่ออีกครา เมื่อนึกถึงคำ 'ตัดญาติขาดมิตร' ทรงกายขึ้นยืนตัวตรงพลางคำนึง

'เราจะให้มันตายอยู่ในสภาพที่พวกพ้องตีจากญาติมิตรเมินหนี โดยไม่ให้มันตายโดยสะดวกสบาย แต่ทว่า ผู้ใดเป็นผู้มีพระคุณของเรา ? เราสมควรไปทดแทนพระคุณเยี่ยงไร ?"

จวบจนบัดนี้ ชิ้วสู่ได้รู้จักหมู่ศัตรูมามากหลายเกินพอ แต่กับผู้มีพระคุณ กลับ

ไม่ทราบเลย กระทั่งยังไม่ทราบ อักษรโลหิตที่เขียนติดอยู่บนอานม้า 'อีกสิบปีให้หลัง หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ' ซึ่งบันดาลให้เล่งจั๊วม้อเกากระสับกระส่ายมาตลอดสิบแปดปีนั้น เป็นผู้ใดเขียนกันแน่ ? และมิทราบ ซากสังขารสุดท้ายของบิดาเป็นผู้ใดนำไปเก็บไว้ ?

นครเกียเฮง

ทิวทัศน์ของอ่าวสามเจดีย์งามตระการจนขึ้นชื่อลือเลื่องทั้งแผ่นดิน

ทางตะวันตกของอ่าวสามเจดีย์ประมาณชั่วธนูแล่น มีศาลเจ้าตระหง่านอยู่ในต้นไม้ใบหนาราบล้อม นั่นคืองักอ้วงเบี่ย (ศาลเจ้างักฮุย) อันขึ้นชื่อ ตอนนี้ที่หน้าบันไดศิลาของศาลเจ้า มีบุรุษหนุ่มเสื้อผ้าแพรพรรณสวยงาม บุคลิกองอาจสง่าหน้าตาหล่อเหลา ยืนมือไพล่หลังอยู่ผู้หนึ่ง

บุรุษหนุ่มรูปงามมีสีหน้าเคร่งครึมด คล้ายกำลังรอคอยกระไร

ห่างจากศาลเจ้างักอ้วงเบี่ยอีกชั่วธนูแล่น มีวัดหนึ่งสร้างอยู่ริมน้ำ ภายในวัดมีหลักหินใหญ่มหึมา บนหลักหินถึงกับมีคราบโลหิตติดลึกเข้าไปในเนื้อหิน

นั่นคือฮ้วยอิ้งขี่ (วัดคราบโลหิต) ซึ่งมีตำนานอันอาจหาญรันทด

นอกวัดฮ้วยอิ้งขี่ มีเสียงม้าดังเซ็งแซ่

ใต้ร่มไม้ใบหนา มีม้าพ่วงพีผูกอยู่เจ็ดตัว อานม้าใหม่สีสันสดใส แสดงว่าเจ้าของม้าหากมิใช่ขุนนางตำแหน่งสูง ก็ต้องเป็นผู้กล้าหาญในวงพวกนักเลง

หน้าบันไดศิลาของโบสถ์พระประธาน มีเงาร่างผอมสูงยืนตระหง่านอยู่สองคน ต่างมีดวงตาคมวาวราวเหยี่ยวร้าย ผู้หนึ่งแขนขวาขาดหาย แขนเสื้อเปล่าข้างนั้นขัดอยู่กับสายรัดเอว สายตาจับมองดูหลักหินในวัด ส่วนหูเงี่ยฟังหลวงจีนหน้ากลมผู้หนึ่งกำลังเล่าตำนานของหลักหินนี้

ยังมีชายฉกรรจ์อีกห้าคนทีท่าคึกคักเข้มแข็งสวมเสื้อยาว ยืนสำรวมอยู่ทางด้านหลังทั้งสองชรา แต่สายตาของทั้งห้ากลอกมองไปมาไม่หยุดยั้ง โดยมิทราบครุ่นคิดเรื่องอันใด แต่จากสีหน้านอบน้อมยำเกรงของพวกมันพอจะคำนวณออก ต้องเป็นศิษย์หรือข้าทาสชายชราร่างผอมทั้งสองนั้น

พวกนี้มิต้องถามก็ทราบได้ คือฮ้อซูซังเกี่ยม อันมีนามกระเดื่องเลื่องดินแดน ฮ้อซูกับศิษย์รักทั้งห้าของมัน หลวงจีนหน้าตามีสง่าราศีรูปนั้น เล่าตำนานของวัดด้วยเสียงแผ่วทุ้มว่า เมื่อหลายสิบปีก่อนมีโจรเตี้ย (ญี่ปุ่น) มาอาละวาดในดินแดน

แถบนี้ กวาดต้อนอิสตรีมากักขังในวัดหลายร้อยนาง เจ้าอาวาสที่มีมุทิตาการุณย์เป็นสรณะ มอมสุราพวกเฝ้าจนเมามายแล้วลอบเปิดประตูหลัง ปล่อยให้เหล่าสตรีหลบหนีไป ยอมรับโทษทัณฑ์จากหัวหน้าโจรสลัดเตี้ยเอง จริงดั่งคาด หัวหน้าโจรสลัดเตี้ยเมื่อทราบ จับเจ้าอาวาสผูกกับหลักหินนี้โบยตีจนตายคาแส้ รายหลังเมื่อกองทัพบ้านเมืองมากวาดล้างพวกสลัดสิ้นซากแล้ว ครอบครัวของชาวเมืองที่หลาบหนีไปจากภัยครานั้น เก็บอัฐิของเจ้าอาวาสฌาปนกิจ และสร้างโบสถ์ขึ้นคร่อมหลักหินนี้ กลายเป็นปูชนียสถานอันสำคัญ ที่ผู้คนเมื่อมาเกียเฮงเป็นต้องกราบไหว้ด้วยความเคารพเทิดทูน

นับเป็นวีรกรรมที่ทั้งอาจหาญทั้งรันทด บันดาลให้ฮ้อซูซังเกี่ยมต้องสะทกสะท้อนต่อพฤติการณ์เลวร้ายของมันในอดีต จนทอดถอนใจยาว

ในขณะที่หลวงจีนเล่าตำนานของวัดอยู่นั้น ในลำน้ำนอกวัด มีเรือเร็วพุ่งมาลำหนึ่ง ผู้ยืนหัวเรือเป็นบุรุษหนุ่มรูปกายสง่าหน้าตาคมสัน สวมเสื้อยาวสีทอง มองแต่ไกลคล้ายเทพบุตรจุติน่าเลื่อมใส

เรือเร็วผ่านวัดฮ้วยอิ้งยี่ไปถึงอ่าวสามเจดีย์ บุรุษหนุ่มรูปงามที่ยืนอยู่หน้าศาลเจ้างักอ้วงเปี่ย มองปราดเดียวก็เห็นเรือเร็วที่บุรุษหนุ่มเสื้อสีทองโดยสารมา สีหน้าเปลี่ยนแปรไปเล็กน้อยทันที สะบัดแขนเสื้อลอยตัวไปด้านหลังสองวาเศษ แต่เห็นเรือเร็วไปวนที่อ่าวสามเจดีย์รอบหนึ่งก็ย้อนกลับมา หยุดที่หน้าศาลเจ้างักอ้วงเปี่ยชั่วคณะ จึงได้พุ่งตรงไปยังวัดฮ้วยอิ้งยี่

เมื่อหลวงจีนของวัดเล่าตำนานจบสิ้น ฮ้อซูซังเกี่ยมกำลังก้มศีรษะถอนใจ พลันมีคนผู้หนึ่งวิ่งปราด ๆ เข้ามา

คนผู้นี้รูปกายสูงโปร่งใบหน้าหล่อเหล่า แต่หว่างคิ้วมีเค้าอำมหิต ดวงตามักมีประกายข่มขวัญผู้คนอยู่บ่อยครั้ง

มันถึงกับเป็นบุรุษหนุ่มเสื้อสีทองที่เมื่อครู่ยืนอยู่บนหัวเรือเร็ว

บุรุษหนุ่มเสื้อสีทองพอเข้าประตูวัด มองปราดก็เห็นฮ้อซูซังเกี่ยม ใบหน้าปรากฏแววปีติยินดีทันที รีบเร่งฝีเท้าเข้าไปหา คารวะจรดพื้นอย่างนอบน้อมแล้วทักทาย

"กราบพบวังซือเจ็กทั้งสองท่าน"

ฮ้อซูซังเกี่ยมคล้ายดั่งงุนงงต่อการมาของบุรุษหนุ่มผู้นี้ไปวูบ บุรุษหนุ่มเสื้อสีทองกล่าวอีก

"ผู้หลานเตาะเมี่ยส่ายเจี่ย (ทูตคร่าชีวิต) ทิเพ้งรับคำสั่งจากซือแป้มุ่งหน้ามาหา

วังซือเจ็กทั้งสองท่าน ผู้หลานสืบถามตลอดทาง ทราบว่าซือเจ็กทั้งสองท่านพักที่เกียเฮง ผู้หลานจึงรีบเร่งไปเกียเฮง แต่ทราบว่าซือเจ็กทั้งสองท่านไปเที่ยวชมทิวทัศน์ที่อ่าวสามเจดีย์ ผู้หลานจึงรีบไปแต่ไม่พบวังซือเจ็กทั้งสองท่าน ภายหลังเห็นที่นอกวัดนี้มีม้าผูกอยู่เจ็ดตัวก็ได้คิด เป็นซือเจ็กทั้งสองอาจอยู่ที่นี้ก็ได้ จึงรีบมากราบพาย"

มันกล่าวรวดเดียวถึงตอนนี้จึงหยุดหายใจเฮือกหนึ่ง ด้วยทีท่าคล้ายภูมิใจในความสามารถของมัน โดยมิทราบ วาจามันได้มีความหมายเสียดแทงใจผู้อื่นจนขุ่นเคืองแล้ว

ฮ้อซูซังเกี่ยมหน้าเครียดเย็นชา สงบฟังวาจามันจบความแล้ว สองเฮียตี่พลันเลิกคิ้วสูงชันด้วยสีหน้าขุ่นเคืองยิ่ง วังเจ็กพ้งแค่นเสียงเย็นชากล่าว

"เตาะเมี่ยส่ายเจี่ย (ทูตคร่าชีวิต) เฮอะ ที่ท่านมาหาเราเฮียตี่ถึงที่นี้ คิดว่าเป็นม้อตั้วไท้เอี๊ยต้องการให้ท่านมาคร่าชีวิตเราสองเฮียตี่ ?... ตั้วกอ ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

จบคำเบือนหน้าไปแค่นหัวร่อ มิยอมเหลือบมองเตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งแม้สักแวบเดียว

เตาะเมี่ยทิเพ้งงุนงงวูบ รีบแย้มยิ้มกล่าว

"ซือเจ็กทั้งสองท่านกล่าวรุนแรงเกินไปแล้ว อย่าว่าแต่ซือแป๋ไม่มีจิตใจเช่นนั้นเด็ดขาด แม้ผู้หลานเองก็ไม่กล้าอุกอาจสามหาวต่อหน้าซือเจ็กทั้งสอง ซือเจ็กทั้งสองกล่าวเยี่ยงนี้ผู้หลานแค้นจนใคร่พุ่งศีรษะชนเสาให้ตายจริง ๆ..."

วังเจ็กเพ้งแค่นเสียงเย็นชา

"ในเมื่อท่านมีความคิดเยี่ยงนี้ ก็พุ่งศีรษะชนเสียให้ตายเถิด เราเฮียตี่ไม่มีเจตนาขัดขวางเด็ดขาด"

แค่นหัวร่ออีกครา จึงได้ล้วงเงินยื่นให้หลวงจีนแท่งหนึ่ง พลางบอกบริจาคเป็นค่าน้ำมัน

หลวงจีนรูปนั้นเห็นสีหน้าของพวกทั้งหลาย ทราบว่าต้องมีเรื่องบาดหมางกินใจกันเป็นแน่ จึงรับเงินแล้วหันกลับเข้าไปในวัดโดยมิกล่าวกระไร

วังเจ็กพ้งกับวังเจ็กเม้งสะบัดแขนเสื้อหันกายเดินออกจากวัดไปด้วยสีหน้าบูดบึ้งเป็นทีชิงชังรังเกียจเตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้ง ไม่ยอมถ่อมตัวลงปราศรัยด้วย

ในศิษย์ทั้งสิบของเล่งจั๊วม้อเกา แต่ละคนมิเพียงมีพลังฝีมือสูงส่งเท่านั้น ยังมีการมคล่องแคล่วฉาดฉาน บุคลิกองอาจหน้าตาหล่อเหลาทั้งสิ้น

โดยเฉพาะเตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้ง ยังนับเป็นเอกของศิษย์ทั้งสิบอีกด้วย ปกติทะนงตัวจนโอหัง ภูมิใจว่ามันเพียบพร้อมทั้งวิชาบุ๋นและบู๊ที่ผู้อื่นยากจะทัดเทียม

มันตอนนี้ยืนตะลึงลานกับที่ สีหน้าบัดเดี๋ยวซีดขาวบัดเดี๋ยวแดงฉาน โดยมิทราบควรทำอย่างไร ได้แต่เหม่อมองดูฮ้อซูซังเกี่ยมที่เดินออกไปภายใต้การออของศิษย์ทั้งห้า

มันต้องลอบระบายลมออกจากปากเฮือกใหญ่ ก้าวยาว ๆ ติดตามออกไปขวางที่ปากประตูด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

วังเจ็กเม้งกลับแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านต้องการอย่างไร ? หรือม้อตั้วไท้เอี๊ยไม่กล้าปล่อยพวกเราจริง ๆ เรากลับต้องการดู ม้อตั้วไท้เอี๊ยนอกจากมีธิดาประเสริฐแล้ว ยังมีศิษย์ประเสริฐอยู่อีกมากเท่าใด ?"

สองเฮียตี่ที่พลาดท่าเสียทีม้อบุ่นคี้บนเรือในบึงไซโอ๊ว มันซึ่งมีนิสัยโอหังลำพองหยิ่งในอิทธิพลอำนาจ ไหนเลยจะทนการหยามเหยียดเยี่ยงนี้ได้ จึงกระทั่งบ้านม้อเกาก็มิยอมไป ตั้งใจย้อนกลับฮ้อซูอันเป็นถิ่นมัน เมื่อผ่านเกียเฮง ถูกทิวทัศน์ที่งามตระการ ปูชนียสถานอันสำคัญดึงดูดไว้ จึงจับเจ่าอยู่เป็นเวลาหลายเดือน ตอนนี้ยังคงเคียดขึ้งกินใจไม่คลาย กอปรกับเตาะเมี่ยส่ายเจี่ยที่เสาะหามันมานาน เมื่อพบถึงกับเกิดลิงโลดจนลืมตัว เลินเล่อบอกฉายามัน สองเฮียตี่ที่ขุ่นเคืองอยู่แล้วเมื่อถูกสะกิดเยี่ยงนั้น โทสะจึงระเบิดขึ้นโดยไม่เกรงใจอย่างไรอีก

ตอนนี้แม้เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งจะขุ่นเคืองอยู่บ้าง แต่สีหน้ายังคงข่มไว้ไม่กล้าแสดงออกมา แย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"ความจริงซือแป๋ไม่ทราบเรื่องนั้นเลย ภายหลังเมื่อทราบ ซือม่วยบังอาจก้าวร้าวซือเจ็กทั้งสองบนไซโอ๊ว จึงได้มีคำสั่งให้ศิษย์เร่งรีบไปขอขมาโดยด่วน ยังหวังให้ซือเจ็กทั้งสองมีจิตใจกว้างขวาง อย่าได้เคียดขึ้งผู้เยาว์ เห็นแก่ซือม่วยที่วัยเยาว์ไม่รู้ความ อภัยให้นางสักครั้ง และขอเชิญซือเจ็กอย่างไรก็ต้องกลับฮั่งจิวอีกครามิเช่นนั้น... โอ มิเช่นนั้น ศิษย์ไม่มีปัญญากลับไปรายงานจริง ๆ ซือแป๋น่ากลัวต้องเข้าใจศิษย์ก้าวร้าวล่วงเกินซือเจ็กทั้งสอง"

สองเฮียตี่แซ่วังเหลือบตาสบกันแวบหนึ่ง หลังจากวังเจ็กพ้งถูกหักแขนขวาขาดไปแล้ว นิสัยยิ่งแกร่งกร้าวร้อนแรง เมื่อได้ยินจึงแค่นหัวร่อสวนคำ

"วัยเยาว์ไร้ความคิด ? เฮอะ ! อภัยให้นางสักครั้ง ? เฮอะ ! เราเฮียตี่มิกล้ารับดอก วีรสตรียิ่งใหญ่เช่นซือม่วยท่าน เราเฮียตี่กลับหวังให้นางปล่อยเราไปก็ประเสริฐ

มากแล้ว”

วังเจ็กเม้งที่มีความหนักแน่นสุขุมกว่า ครุ่นคิดแล้วกล่าวบ้าง

“เรื่องนั้นยกขึ้นยังมิต้องว่ากล่าวก่อนก็ได้ ซือแป๋ท่านต้องการให้เราเฮียตี๋ไปฮั่งจิวครานี้ มิทราบมีเรื่องอันใด ?”

มันที่ใคร่ครวญแล้วรู้สึก อย่างไรก็คบหากับเล่งจิ๊วม้อเกามานานปี ทั้งไม่ต้องการก้าวร้าวกินใจกับมัน ดังนั้น เสียงจึงได้แปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลกว่าเดิมมาก

ทิเพ้งเปรื่องปราดปานใดแล้ว เพียงฟังเสียงสังเกตสีหน้าก็ทราบได้ทันที รีบกล่าวด้วยความปีติ

“เรื่องนั้นผู้หลานก็มิทราบ แต่ซือแป๋...”

วังเจ็กพ้งแค่นหัวร่อสอดคำ

“ซือแป๋ท่านระหว่างนี้เป็นผู้สูงศักดิ์ลืมง่าย ยังจะจดจำเราเฮียตี๋ที่เป็นสหายเก่าได้อีก ? ในเมื่อมันทราบ เราเฮียตี๋อยู่ที่เกียเฮง หรือตัวมัน ? เฮอะ...”

แค่นเสียงยุติวาจาที่ขัดหูของมันลงกลางคัน วังเจ็กเม้งเห็นสีหน้าเตาะเมี่ยส่ายเจี่ยบัดเดี๋ยวซีดขาวบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ จึงรีบกล่าวขึ้น

“เช่นนี้ยังหวังให้ท่านกลับไปรายงานคำสั่งต่อซือแป๋ บอกเราเฮียตี๋จะรีบเร่งไปฮั่งจิวโดยเร็ว... ท่านตั้นด้นมาจากทางไกล ก็ลำบากตรากตรำมากแล้ว”

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยลอบแค่นเสียงเย้ยหยันในใจ ที่แท้พวกมันก็ไม่กล้าก้าวร้าวล่วงเกินซือแป๋ ในที่สุดยังคงกล่าววาจาอ่อนข้อมาจนได้

แต่อย่างไรมันก็สุขุมเลือดเย็น จึงรีบคารวะอำลาอย่างนอบน้อม กระโดดลงเรือเร็วฝ่าคลื่นกลับไปรายงานคำสั่งที่ฮั่งจิว

สองเฮียตี๋แซ่วังจับตามองจนเรือเร็วไปไกลแล้ว พากันแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา วังเจ็กเม้งหันไปตวาดสั่งให้ศิษย์ทั้งห้าจูงม้าเดินทาง

สองเฮียตี๋แซ่วังพลิ้วตัวขึ้นหลังม้า วังเจ็กพ้งพลันแค่นหัวร่อกล่าวอีก

“เล่าขี่ ระหว่างนี้ผู้แซ่ม้อยิ่งโอหังกว่าเดิมมากแล้ว ตามความเห็นของเรา เราต้องไม่ยอมรับปากไปพบมันที่ฮั่งจิวเด็ดขาด”

วังเจ็กเม้งถอนใจเบา ๆ กล่าว

“ตั้วกอ มิว่าเรื่องราวใดควรปลงให้ตก มาตรว่าระหว่างนี้ผู้แซ่ม้อจะผยองลำพองยิ่ง แต่เราเฮียตี๋ไยต้องไปก้าวร้าวกินใจกับคนเช่นนี้ด้วย ?... ตอนนี้ใกล้เที่ยงแล้ว พวกเรายังคงรีบไปที่เบื้องหน้า เที่ยวชมศาลเจ้างักอ้วงเบี่ยรอบหนึ่ง จากนั้น ไปรับทานอาหารเจอันขึ้นชื่อที่วัดสามเจดีย์กัน โอ... ระหว่างนี้พวกเราแม้มิใคร่ร่วมมือ

แก่งแย่งชิงดีกับชนชาวบู๊ลิ้ม แต่ไหนเลยเคยมีโอกาสท่องเที่ยวอย่างปลอดโปร่งสบายใจเป็นเวลาหลายเดือนเช่นตอนนี้”

จบคำสะบัดแส้ห้อม้าออกไปก่อน ชั่วครู่ก็มาถึงหน้าต้นไม้โบราณที่ล้อมศาลเจ้างักอ้วงเบี่ย

บุรุษหนุ่มรูปงามที่ยืนอยู่บนบันไดศาลเจ้า เมื่อเหลือบเห็นเจ็ดคนเจ็ดม้าฝ่าเข้ามาในป่า ดวงตามีประกายปีติขึ้นวูบหนึ่ง แสดงว่าที่มันรอคือฮ้อซูซังเกี่ยมนี่เอง แต่มันรอด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่ ? กลับเป็นที่ผู้อื่นไม่อาจหยั่งคำนวณ

สองเฮียตี่แซ่วังพลิ้วตัวลงจากหลังม้า ขึ่นบังเหียนให้แก่ศิษย์ที่ยืนรอ ก้าวช้า ๆ ไปที่หน้าศาลเจ้า พลันเห็นบุรุษหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเสื้อผ้าสวยงามมีค่า สวนทางมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม วังเจ็กเม้งเหลือบแวบหนึ่งจึงหันไปกล่าว

“รู้สึกบุรุษหนุ่มผู้นี้ออกจะคุ้นตาอยู่ และก็คล้ายมาหาพวกเราอีกด้วย ตั้วกอท่านจำมันได้หรือไม่ ?”

“เราก็รู้สึกคุ้นตายิ่ง...”

มิทันจบคำ บุรุษหนุ่มผู้นั้นเดินแย้มยิ้มเข้ามา พลางทักทายเสียงกังวาน

“ใต้เฮี้ยบทั้งสองท่านมีบุคลิกโอ่อ่าเปี่ยมราศี หากข้าพเจ้าจำไม่ผิด คิดว่าสองท่านคือฮ้อซูซังเกี่ยม อันมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดินกระมัง ?”

ฮ้อซูซังเกี่ยมต่างขมวดคิ้วด้วยความสงสัย ที่ไฉนบุรุษหนุ่มผู้นี้จึงรู้จักพวกมัน เมื่อเพ่งตาดู เห็นเป็นบุรุษหนุ่มที่หล่อเหลาราวเทพบุตรจุติ ทีท่านอบน้อมนุ่มนวลดั่งบัณฑิตคงแก่เรียน ไม่คล้ายเป็นชนชาวบู๊ลิ้มแม้สักน้อยนิด ดังนั้น ทั้งสองแม้คลางแคลงสงสัย แต่ยังคงพอใจในบุคลิกอันงามสง่าของบุรุษหนุ่มไม่น้อย วังเจ็กเม้งจึงกล่าว

“เราเฮียตี่คือฮ้อซูซังเกี่ยมจริง สำหรับเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดินนั้น... ฮา ฮา กลับมิกล้ารับได้”

บุรุษหนุ่มเลิกคิ้วด้วยสีหน้าปีติยินดี ปรบมือร้อง

“ใช่แล้ว เป็นฮ้อซูซังเกี่ยมจริง ๆ ข้าพเจ้าวันนี้มีโอกาสได้พบหน้าสองยอดกระบี่แห่งยุค นับเป็นวาสนาที่สะสมมาหลายปางจริง ๆ”

นับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ในโลกยังไม่มีผู้ใดมิชมชอบคำเยินยอ วาจาธรรมดาของบุรุษหนุ่มเพียงไม่กี่คำ ว่ากล่าวจนฮ้อซูซังเกี่ยมต่างหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส

วังเจ็กพ้งกล่าว

"ได้รับเกียรติจากท่านเขินขอถึงปานนี้ เราเฮียตี๋ละอายใจอย่างยิ่ง แต่ทว่า ฮา ฮา อย่าตำหนิข้าพเจ้ากล่าววาจาก้าวร้าวล่วงเกิน มาตรว่าท่านจะคุ้นตาอยู่บ้าง แต่พวกเราวัยชราความจำเสื่อม ฮา ฮา กลับนึกมิออกว่าเคยพบท่านในที่ใด ?"

บุรุษหนุ่มรูปงามแย้มยิ้มกล่าว

"นี่ย่อมแน่นอน สองท่านเป็นไต้เฮี้ยบยิ่งใหญ่แห่งยุค ข้าพเจ้าเห็นครั้งเดียวก็ย่อมจดจำฝังใจไม่ลืมเลือน สำหรับข้าพเจ้านั้น..."

แย้มยิ้มพลางคารวะจรดพื้นจึงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้านิ่วบุ้น ตอนนั้นติดตามเจี๊ยะเล้งเฮียไปเที่ยวบึงไซโฮ๊ว กลับนึกมิถึงจะพบกับชายฉกรรจ์หยาบคายหลายคน พอเห็นเจี๊ยะเล้งเฮีย ถึงกับลากท่านไปที่เรืออีกลำหนึ่ง ภายหลัง..."

รอยยิ้มของวังเจ็กพ้งคลายไปทันที สอดคำเสียงเย็นชา

"ท่านเห็นเราสองเฮียตี๋อยู่บนเรือของโกวเนี้ยแซ่ม้อนางนั้น ?"

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าว

"สตรีแซ่ม้อนางนั้น ข้าพเจ้าเคยพบหน้ามาคราเดียว ตอนนั้น เห็นทีท่าที่หยิ่งผยองจนลำพอง ไม่เคารพผู้อาวุโสมีวัยวุฒิ หากมิใช่ข้าพเจ้าไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่ฆ่าไก่ ยังคิดจะสั่งสอนนางให้สำนึกตัวจริง ๆ ภายหลัง เห็นบุคลิกภาพที่โอ่อ่าเปิดเผยของไต้เฮี้ยบทั้งสอง ข้าพเจ้าเคารพบูชาเป็นอย่างยิ่งจริง ๆ"

วังเจ็กเม้งฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านมาบ่งบอกเยี่ยงนี้ กลับบันดาลให้เราเฮียตี๋ละอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี..."

นิ่วบุ้นปั้นหน้าเคร่งขรึมสำรวม เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"ที่ข้าพเจ้าบ่งบอกไป ทุกถ้อยกระทงความต่างเปล่งจากใจจริง ข้าพเจ้าแม้ไม่รู้จักวิชาบู๊แต่ก็ดูออก สตรีแซ่ม้อนางนั้นอาศัยกระบี่พิกลของนาง พลิกแพลงเอาเปรียบต่อไต้เฮี้ยบสองท่านได้เล็กน้อย หากวิจารณ์ตามพลังฝีมือแท้จริง ไต้เฮี้ยบทั้งสองที่มีพลังฝึกปรือหลายสิบปี สตรีแซ่ม้อนางนั้น ไหนเลยจะทัดเทียมได้แม้สักหนึ่งในหมื่น"

เป็นวาจาที่นอบน้อมจริงจัง ทั้งยังมีความหมายใกล้เคียงสมเหตุสมผล จึงเป็นการกล่าวเข้าไปในก้นบึ้งหัวใจย้อซูซังเกี่ยมพอดี

วังเจ็กพ้งแย้มยิ้มอีกครา

"ฮา ฮา นึกมิถึงนึกมิถึง ท่านที่มีวัยยังเยาว์บุคลิกงามสง่า ศึกษาแต่วิชาอักษรศาสตร์ แต่กลับมีความรู้ในหลักวิชาบู๊ลิ้มซึ้งสูงส่ง แยกแยะได้สมเหตุสมผล ฮา ฮา บอกกับท่านโดยไม่อำพราง วันนั้นเราเฮียตี๋เพลี่ยงพล้ำโดยไม่ยินยอมจริง ๆ แต่เห็นแก่หน้าญาติผู้ใหญ่ของนางจึงจำต้องข่มกลั้นโทสะไว้ จวบจนวันนี้เมื่อฟังคำวิจารณ์อันสูงส่งของนิ่วเฮีย จึงพอจะระบายความอึดอัดในอกออกได้บ้าง ฮา ฮา นิ่วเฮียกลับนับเป็นผู้รู้ใจในบู๊ลิ้มของเราสองเฮียตี๋จริง ๆ"

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าบ่งบอกตามที่พบเห็นไปโดยตรงเท่านั้น หากไต้เฮี้ยบทั้งสองท่านเห็นข้าพเจ้าเป็นผู้รู้ใจ นั่นก็บันดาลให้ข้าพเจ้าลิงโลดยินดีสุดซึ้งแล้ว... แต่ทว่ายุคสมัยนี้ศีลธรรมเสื่อมโทรมยิ่ง โกวเนี้ยแซ่ม้อผู้นั้นยังมีวัยเยาว์ มิเพียงไม่รู้จักเคารพผู้อาวุโสเท่านั้น ยัง... โอยัง..."

นิ่วบุ้นแสร้งย้ำคำ 'ยัง' ถึงสองครา วังเจ็กพ้งหลงกลจนอดมิได้ต้องถามจริง ๆ

"พวกเราแม้จะเพิ่งคบหา แต่กล่าวได้ว่า พบหน้าครั้งเดียวก็คล้ายสนิทสนมกันมานาน นิ่วเฮียมีวาจาใด บ่งบอกมาได้เต็มที่มิต้องเกรงใจ"

นิ่วบุ้นสั่นศีรษะถอนใจกล่าว

"วันนั้น หลังจากไต้เฮี้ยบทั้งสองไปแล้ว หากโกวเนี้ยแซ่ม้อพอจะมีความคิดอยู่เล็กน้อย ก็ควรเข้าใจความเปิดเผยใจกว้างของสองไต้เฮี้ยบท่านบ้าง มิคาด พอไต้เฮี้ยบทั้งสองท่านไป นางก็ทั้งเสียดสีทั้งเย้ยหยันทั้งก่นด่าอย่างหยาบคาย แล้วยังว่า บู๊ลิ้มในปัจจุบันเป็นแผ่นดินของตระกูลม้อ..."

สีหน้าวังเจ็กพ้งเปลี่ยนแปรไปทันที ส่วนวังเจ็กเม้งนั้นครุ่นคิดด้วยความสงสัย

'บุรุษหนุ่มผู้นี้ไม่รู้จักกับพวกเรา จงใจมาคบหาเรา และยังมีทีท่าประจบจนนอบน้อมเยี่ยงนี้ หรือมันมีจิตเจตนาใดแอบแฝง ?'

แลเห็นนิ่วบุ้นถอนใจยาวอีกครั้งจึงกล่าว

"ความจริงเรื่องนี้มิได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าแม้สักน้อยนิด มีวาจาบางคำที่ข้าพเจ้าก็ไม่สมควรกล่าว แต่ข้าพเจ้าเมื่อเห็นเรื่องเช่นนั้น อดเกิดประท้วงแทนไต้เฮี้ยบทั้งสองท่านมิได้"

วังเจ็กเม้งต้องครุ่นคิดอีกครา

ใช่แล้ว คนผู้นี้ไม่มีผลดีผลร้ายกับพวกเราสักน้อยนิด ทั้งไม่มีความอาฆาตแค้นกับม้อเกาด้วย คิดว่าไม่มีจิตเจตนาอื่นแอบแฝงอยู่จริง'

นิ่วบุ้นถอนใจกล่าวต่อไป

"ตอนแรกข้าพเจ้ายังเข้าใจเป็นโกวเนี้ยแซ่ม้อเยาว์วัยไร้ความคิด มิคาด... ภายหลังบิดาของนางก็มาด้วย วาจาที่กล่าว ถึงกับยังอุกอาจสามหาวยิ่งกว่าบุตรเสียอีก ตอนนั้น ผู้แซ่โอ้วบอก 'บุ่นคี้ทำดั่งนี้ น่ากลัวสองเฮียตี่แซ่วังจะมีโทสะ' มิคาด ม้อตั้วไท้เอี๊ยถึงกับแค่นหัวร่อตอบ 'มีโทสะก็จะเป็นไร คาดว่ามันสองต้องไม่กล้าอย่างไรกับเรา' โอ... มิใช่ข้าพเจ้าจะแสร้งมากล่าววาจาเยี่ยงนี้ต่อหน้าใต้เฮี้ยบทั้งสอง ตอนนั้นข้าพเจ้าพอได้ยินวาจานั้นแล้ว นับว่าไม่อาจอดกลั้นโทสะได้จริง ๆ ถึงกับโต้แย้งไปสองคำ โอ... หากมิใช่เจี๊ยะเล้งเฮียของข้าพเจ้าคอยไกล่เกลี่ยห้ามปราม น่ากลัวข้าพเจ้าวันนั้นต้องอัปยศอยู่กับมือสองบิดากับบุตรีแซ่ม้อแล้ว"

นิ่วบุ้นเน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวไปช้า ๆ แต่ละคำฟังแล้วต่างคล้ายเป็นจริงจังที่สุด วังเจ็กเม้งคิดไปคิดมา รู้สึกบุรุษหนุ่มผู้นี้ไม่มีเหตุผลใดจะปั้นเรื่องมาโป้ปดมดเท็จเลย ส่วนวังเจ็กพ้งนั้นเชื่อสนิทใจตั้งแต่แรกแล้ว ตอนนี้ขุ่นเคืองจนหน้าถอดสี กำหมัดกัดฟันแนบแน่น หันมองวังเจ็กเม้งแล้วแค่นหัวร่อกล่าว

"เล่าขี่ เรื่องเช่นนี้หากทนได้มีเรื่องใดจะทนไม่ได้อีก ? เฮอะ เรารู้แต่แรกแล้วว่าผู้แซ่ม้อมิใช่หาพวกเราโดยบริสุทธิ์ใจ เฮอะ มันเรียกพวกเราไปฮั่งจิว น่ากลัวมิใช่กุศลจิตใดแน่"

ประกายตานิ่วบุ้นลุกวาวขึ้นวูบหนึ่ง แต่สลายไปในบัดดล ถอนใจกล่าวอีก

"ม้อตั้วไท้เอี๊ยมีลวดลายเช่นนี้จริง ๆ โดยวันนั้นมันบอก เล่าฮูแม้ไม่กลัวสองคนนั้นก่อกวน แต่ก็ไม่ต้องให้พวกมันเสียใจเกินไป อีกสองวันใช้ผู้ใดก็ได้ไปเรียกตัวทั้งสองมากล่าวคำหวานหูสักสองคำก็แล้วกันไป คิดว่าสองคนนั้นก็ต้องไม่..."

วังเจ็กพ้งตวาดเสียงก้อง

"เล่าขี่ ท่านว่าอย่างไร ?"

ดวงตาวังเจ็กเม้งมีประกายอำมหิตจนลุกวาว ยืนยันว่าเคียดแค้นอย่างยิ่งเช่นกัน

นิ่วบุ้นกลอกตาไปมาพลางแย้มยิ้มกล่าว

"แต่วาจาต้องย้อนกลับมากล่าว สองท่านไม่ต้องไปมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับพวกเลวร้ายไร้คุณธรรมน้ำใจ ฟังว่าอาหารเจที่วัดสามเจดีย์โอชะยิ่ง ฮา... วันนี้ข้าพเจ้าขอเป็นเจ้าภาพ น้อมเชิญสองท่านลิ้มรสอาหารบรรพชิตดู"

นิ่วบุ้นในตอนนี้มีทีท่าต้องการไกล่เกลี่ยให้เรื่องราวสงบโดยสันติ

ดังนั้นเอง ศัตรูของเล่งจ๊วม้อเกา จึงเพิ่มขึ้นอีกสองคน

ฮ้อซูซังเกี่ยมและนิ่วบุ้นท่องเที่ยวด้วยอารมณ์ผ่องใส จวบจนเมื่อกลับเกียเฮง ก็เป็นเวลาเข้าไต้เข้าไฟ ในครึ่งวันนี้ ฮ้อซูซังเกี่ยมเพิ่มความพอใจต่อบุรุษหนุ่มรูปงาม ที่มีวาจารื่นหูสมเหตุผล จิตใจกว้างขวางมือเติบ จึงรั้งให้นิ่วบุ้นร่วมดื่มกันสักคืน แต่นิ่วบุ้นขอบคุณด้วยมารยาทนอบน้อม ปฏิเสธอย่างเกรงใจ โดยยกเหตุผล มีญาติผู้อาวุโสอีกท่านหนึ่งอยู่ในเมืองนี้ จำต้องไปกราบเยี่ยม วันพรุ่งจะต้องมากราบฮ้อซูซังเกี่ยมอีกครา

เมื่อนิ่วบุ้นจากไปแล้ว ในโรงเตี๊ยมที่ฮ้อซูซังเกี่ยมพักแรม มีอาหารโต๊ะใหญ่ส่งมาให้พร้อมทั้งสุราเลิศรสที่เก็บไว้นานปีอีกไหใหญ่ คนครัวที่ติดตามอาหารมา ฟังว่าเป็นคนครัวฝีมือเอกของเหลาเจ็กซิมเต็งอันเป็นเหลาเยี่ยมที่สุดของเมืองเกียเฮง คนครัวยังบอก เป็นกงจื้อวัยฉกรรจ์ผู้หนึ่ง สั่งให้ส่งมาคารวะต่อวังไต้เฮียบ และยังมีเทียบขลิบทองอีกฉบับหนึ่ง เขียนด้วยถ้อยคำนอบน้อม ถ่อมตัวเป็นผู้เยาว์ขอกราบคารวะต่อไต้เฮียบทั้งสอง

ดังนั้นเอง ฮ้อซูซังเกี่ยมหัวร่อด้วยความปลื้มปีติ นักสู้ผู้กล้าในบู๊ลิ้ม ส่วนมากพอใจลวดลายเยี่ยงนี้แทบทุกตัวคน

"เปิดเผย ใจกว้าง ไมตรีดีงาม... บุรุษหนุ่มผู้นี้กลับเป็นสหายที่ดีได้"

ชิ้วสู่แม้มิเห็นรอยยิ้มของมัน แต่ก็คาดคำนวณได้ เมื่อกลับถึงที่พักเพียงชั่วครู่ พลันมีเสียงเคาะประตูดังติดต่อกันห้าครั้ง ชิ้วสู่ทราบ เป็นซือตี่ของเนี้ยเซี่ยงหยิน มารายงานเรื่องราวที่กระทำ

กับเนี้ยเซี่ยงหยิน ชิ้วสู่มีความตื้นตันต่อน้ำใจไมตรีของมันสุดซึ้ง หากมิใช่เนี้ยเซี่ยงหยินที่ถูกชนชาวนักเลงตั้งฉายาเก้าจกซิ่งตู เนี้ยเจี่ยกุนจื้อ (เทพแมงมุมเก้าขา วิญญูชนบนขื่อ... หมายถึงขโมย) ชักใยกางตาข่ายให้ แม้ชิ้วสู่จะมีความสามารถเลอเลิศเทียมฟ้า กลับไม่อาจจัดการเรื่องราวได้สำเร็จราบรื่นเยี่ยงนี้

"ฮา ฮา เก้าจกซิ่งตู (เทพแมงมุมเก้าขา) แมงมุมมีถึงเก้าขา ย่อมต้องร้ายกาจกว่าอสรพิษ (ตั๊กจั๊ว) ตัวหนึ่งมากมายนัก"

ชิ้วสู่เปิดประตูด้วยความปีติ พลันมีคนร่างอ้วนฉุผู้หนึ่งถลันเข้ามาโดยเร็ว มาตรว่าร่างมันจะอ้วนอย่างยิ่ง แต่ท่วงท่าแคล่วคล่องปราดเปรียวนัก พอเข้ามาก็ปิดประตูกลับไปทันที คารวะให้ชิ้วสู่อย่างนอบน้อม ชิ้วสู่รีบโบกมือขอบใจ คนอ้วนฉุจึงได้แย้มยิ้มกล่าว

"กงจื้อมีฝีมืออยู่จริง ๆ ถึงกับผูกไมตรีกับผู้แซ่วังทั้งสองจนสนิทสนมได้ ข้าพเจ้าเตียเจ็กทั่ง (ถังเดียว) บุกเหนือทะลวงใต้มาจนทั่ว ดูไปดูมา นอกจากเนี้ยตั้วกอของพวกเรา นับเป็นยอดคนที่มีฝีมือสูงส่งได้แล้ว เฮอะ ก็ต้องนับกงจื้อท่านนี่เอง"

มาตรว่าวาจาของมันจะลดอันดับชิ้วสู่อยู่รองจากเนี้ยตั้วกอ แต่ชิ้วสู่มิเพียงไม่รู้สึกขุ่นเคืองเท่านั้น ยังปีติยินดีอย่างยิ่งด้วย

เนื่องเพราะชิ้วสู่ทราบ เทพแมงมุมเก้าขา วิญญูชนบนขื่อเนี้ยเซี่ยงหยินนี้ คือเทพเจ้าของเหล่านักเลงในเมืองที่ทุกผู้คนเคารพบูชายิ่ง

มาตรว่าฝีมือบู๊ของเก้าจกซิ่งตูไม่สูงส่ง กระทั่งยังไม่อาจนับเป็นศิษย์ในนามของเซี่ยชิ้วซิงแซได้ อย่างมากเป็นเพียงศิษย์นอกสังกัดเท่านั้น เนื่องเพราะวิชาที่มันฝึกได้จากเซี่ยชิ้วซิงแซ เป็นยามที่เซี่ยชิ้วซิงแซปลีกตัวออกสำรวมแล้ว บังเอิญมาพบกับมันในแผ่นดินใหญ่ พอใจมันจึงได้แนะนำสั่งสอนมันสองสามวันเท่านั้น

แต่เก้าจกซิ่งตูกลับมีอัจฉริยะเหนือธรรมดา มิเพียงสามารถฝึกวิชาเล็ก ๆ น้อย ๆ นั้นได้จนเจนจัดแตกฉานเท่านั้น ยังสามารถตีความกว้างไกลออกไป บัญญัติขึ้นเองอีกหลายวิชาด้วย

นอกจากนั้น เก้าจกซิ่งตูยังมีปมเด่นเหนือคนธรรมดาอีกหลายสถาน คือมันมีสัจจะวาจาหนักแน่นที่สุด แม้ตายยังไม่กลับกลอกคืนคำ ทั้งยังมีความทรงจำที่แม่นยำจนน่าตระหนกยิ่ง มิว่าผู้ใดเพียงถูกมันเห็นแวบเดียว มันเป็นจดจำไว้ได้ตลอดชีวิตมิลืมเลือน มันความจริงเป็นทายาทตระกูลเศรษฐี แต่ช่วงเวลาเพียงปีเดียว ใช้จ่ายเงินของตระกูลเป็นหมื่น ๆ ตำลึงจนหมดสิ้น ไปคบหากับบรรดานักเลงอันธพาลที่ผู้คนทั้งหลายเหยียดหยามชิงชัง การคบของมันกับเหล่านักเลงอันธพาล ล้วนอาศัยคุณธรรมมาสยบคนให้นับถือ โดยมิใช่แสดงฝีมือบู๊ของมันเด็ดขาด เมื่อสิบกว่าปีก่อน ล้อเจ็กตอหัวหน้าใหญ่ของพรรคตู้โหว (มือฆ่าสัตว์) ในนานกิง เกิดบาดหมางกับเนี้ยเซี่ยงหยินเพราะเรื่องท่าเรือเจ็ดสิบกว่าลำทางหน้าศาลเจ้าขงจื้อ มันประกาศ จะแยกร่างเนี้ยเซี่ยงหยินให้เป็นแปดชิ้น และนำออกขายต่างเนื้อสุกร

ตอนนั้น วิชาบู๊ของเนี้ยเซี่ยงหยินพอจะเจนจัดบ้าง ความจริงเพียงยกมือก็สามารถสยบล้อเจ็กตอได้ แต่เนี้ยเซี่ยงหยินกลับไม่ทำดั่งนั้น ไปที่หน้าเขียงสุกรของล้อเจ็กตอเพียงลำพัง เรียกให้ล้อเจ็กตอที่สามารถฆ่าสุกรในมีดเดียวจนขึ้นชื่อลือชา ฟันใส่มันมีดหนึ่ง หากล้อเจ็กตอสามารถฟันมันตายในมีดเดียวดั่งฆ่าสุกร มันไม่มีคำตัดพ้อต่อว่าเด็ดขาด แต่หากมีดนั้นของล้อเจ็กตอฟันมันไม่ตาย อย่างนั้น

มันก็บังคับให้ล้อเจ็กตอไม่อาจตั้งตัวเป็นใหญ่ตั้งแต่บัดนั้น

ข่าวนี้สร้างความตื่นเต้นให้แก่ผู้คนทั้งนานกิง มีนักเลงอันธพาลจำนวนหลายร้อยไปล้อมอยู่ที่หน้าเขียงขายสุกรของล้อเจ็กตอ มีบ้างห้ามปรามตักเตือน มีบ้างกราบไหว้วิงวอน ล้อเจ็กตอได้แต่ยืนแย้มยิ้ม แล้วยกมีดใหญ่ที่ใช้สับกระดูกสุกรบนเขียงขึ้นฟันฉับลงไป เนี้ยเซี่ยงหยินยืนแน่วนิ่งโดยไม่หลบหลีก นักเลงอันธพาลทั้งรอบข้างต่างจ้องมองด้วยความหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ เข้าใจว่ามีดนั้นเมื่อฟันลง ศีรษะเนี้ยเซี่ยงหยินจะหลุดจากบ่าทันที

ล้อเจ็กตอผู้นั้นก็ทราบ เนี้ยเซี่ยงหยินมีวิชาบู๊ กลัวมีดนั้นของมันฟันไม่ถูกเป้า จึงแสร้งฟันเบนออกไปเล็กน้อย เพื่อหมายจะให้เนี้ยเซี่ยงหยินหลบแล้วจึงฟันให้ถนัดถนี่

มิคาด เนี้ยเซี่ยงหยินไม่เลี่ยงหลบหลีก มีดนั้นพอดีฟันใส่ไหล่ซ้ายของเนี้ยเซี่ยงหยิน นักเลงอันธพาลผู้กล้าทั้งรอบข้างพากันร้องด้วยความตระหนก แลเห็นโลหิตเนี้ยเซี่ยงหยินฉีดกระจายดั่งน้ำพุ แต่ยังคงยืนยืดอกเชิดหน้าแย้มยิ้ม ล้อเจ็กตอเมื่อเห็นความอาจหาญของเนี้ยเซี่ยงหยินถึงกับมืออ่อนใจฝ่อ ทิ้งมีดใหญ่ลงกับพื้นแล้วคุกเข่าร้องยอมนับถือเสียงก้อง

เนี้ยเซี่ยงหยินแย้มยิ้มลงเก็บมีดสับกระดูกที่หนักเจ็ดชั่งบนพื้นขึ้นมา ใช้สันมือฟันฉับลง มีดนั้นถึงกับหักเป็นสองท่อนอย่างง่ายดาย ยื่นครึ่งท่อนแก่ล้อเจ็กตออีกครึ่งหนึ่งกำไว้ แย้มยิ้มประคองล้อเจ็กตอขึ้นมา โลหิตที่ไหล่ซ้ายยังคงหลั่งไหลไม่ขาดสาย แต่มันกลับมิได้เหลือบแลแม้สักแวบเดียว

หลังจากนั้นมา ชื่อเสียงของเนี้ยเซี่ยงหยินจึงกระเดื่องเลื่องลือเป็นที่รู้ทั่วทั้งแผ่นดิน พฤติการณ์อันห้าวหาญเยี่ยงนี้ของมัน ในสายตาของยอดฝีมือบู๊ลิ้ม มาตรว่าสวะจนไม่มีคุณค่าให้หัวร่อ แต่ในสายตาของนักเลงอันธพาลเมืองใหญ่ พอได้ยินนามเนี้ยเซี่ยงหยินกลับมิกล้ากล่าววาจาอีกแล้ว

ก่อนชิ้วสู่มาจากเกาะ ก็ทราบจากเซี่ยชิ้วซิงแซว่ามีบุคคลเช่นนี้อยู่ผู้หนึ่ง ดังนั้นพอมาถึงแผ่นดินใหญ่ก็หาทางสืบจนพบคนผู้นี้ ในวันเวลาที่ผ่าน ชิ้วสู่ยิ่งทราบเรื่องราวของเนี้ยเซี่ยงหยินมากหลายกว่าเดิม มาตรแม้นรู้สึก เนี้ยเซี่ยงหยินจะมีนิสัยชมชอบหักล้างกันด้วยกำลัง ไม่อาจนับเป็นบุคลิกภาพของวิญญูชนได้ แต่ยังนับเป็นบุคคลอันมีน้ำใจไมตรีอันระอุคุกรุ่น อย่าว่าแต่มันยังทุ่มเทกำลังช่วยเหลือชิ้วสู่ทุกวิถีทางโดยมิปริปากเลย

เท่าที่ชนชาวบู๊ลิ้มตั้งฉายาให้เนี้ยเซี่ยงหยินว่า เก้าจกซิ่งตู (เทพแมงมุมเก้าขา)

ก็เนื่องเพราะมันมีบริวารกระจายอยู่ทุกหัวระแหงในแผ่นดิน บรรดาบริวารเหล่านั้นของมัน หากคิดจะแก่งแย่งชิงดีในบู๊ลิ้ม ย่อมมิใช่คู่มือผู้อื่น แต่หากใช้ไปสืบเสาะข่าวคราวขุดค้นเค้ามูลเบาะแส กลับเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น ชิ้วสู่จึงทราบเรื่องราวของทุกผู้คนที่ปรารถนาจะทราบอย่างง่ายดาย

ชิ้วสู่แย้มยิ้มกล่าว

"เนี้ยเฮียนับเป็นอัจฉริยะในมวลหมู่มนุษย์บอกกับท่านโดยไม่อำพราง ข้าพเจ้าก็เลื่อมใสนับถือท่านอย่างยิ่ง"

เตียเจ็กทั่งยกหัวแม่มือขึ้นชู หัวร่อฮาฮา กล่าว

"นี่ย่อมแน่นอน ท่านทั้งสองล้วนเป็นวีรบุรุษ วีรบุรุษย่อมเคารพในวีรบุรุษ กับกงจื้อ เนี้ยตั้วกอของพวกเรามิเพียงเลื่อมใสนับถือเท่านั้น ยังนับว่าเคารพจนศิโรราบอีกด้วย"

หยุดหัวร่อเบา ๆ พลันลดเสียงกล่าวต่อ

"กงจื้อท่านทราบหรือไม่ ? บริวารของเล่งจั๊วม้อเกามีคนผู้หนึ่งเรียกว่าโป๊ย-มี่นเล่งล้งโอ้วจือฮุย มันก็พยายามเสาะหาเนี้ยตั้วกอของพวกเราทุกวิถีทาง หมายจะให้เนี้ยตั้วกอช่วยเหลือมันเช่นกัน เมื่อสองวันก่อน เจ้าอ้วนแซ่โอ้วก็มาเกียเฮงหาเป็นเวลาสองวันเต็ม ๆ ไม่มีปัญญาหาเนี้ยตั้วกอพบ เมื่อวานจึงเพิ่งไป เฮอะ..."

มันแค่นเสียงเหยียดหยามแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเห็นไขมันที่สั่นระริกทั้งร่างของเจ้าอ้วนวิ่งวุ่นวายไปทั่วทุกที่ทาง โทสะก็เดือดดาลไม่อาจระงับ ตัวมันเป็นตือโป๊ยก่ายถึงกับไม่รู้จักส่องกระจก ยังตะกายไปหาโกวเนี้ยในเรือ บังคับให้โกวเนี้ยนอนกับมัน... เฮอะ เฮอะ"

จากนั้น ด่าโอ้วจือฮุยด้วยถ้อยคำหยาบคายอีกมากหลาย ชิ้วสู่ที่ดูทีท่าการกล่าววาจาและร่างที่อ้วนฉุด้วยไขมันของมัน เมื่อได้ยินคำด่าโอ้วจือฮุยเยี่ยงนั้น ต้องขบขันจนลอบหัวร่อในใจ เพราะสารรูปของโอ้วจือฮุยก็มิได้ผิดกว่ามันเตียเจ็กทั่งเท่าใดเลย

สงบฟังจนมันด่าพอแก่ใจ หอบหายใจสองคราแล้วจึงแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าหลับตาพร่ำเรื่องไร้สาระกับกงจื้อมาครึ่งวัน ถึงกับลืมบอกเรื่องสำคัญเสียได้... เมื่อครู่ เซี่ยวทิฉุ่ย (ปากเหล็ก) ที่เมืองเพ่งหมอเร่งม้าเร็วมา บอกว่าเห็นอวงเอียซังเกี่ยมก็มุ่งหน้ามาเกียเฮงเช่นกัน อาจจะถึงภายในค่ำคืนวันนี้ก็ได้"

ชิ้วสู่ขมวดคิ้วครุ่นคิดครู่หนึ่ง ได้ยินเตียเจ็กทั่งรายงานสืบไป

"ยังมีพวกที่เร่งรุดมาจากทางภูเขาไท้ฮั้งซัว มีประมาณห้าสิบกว่าม้า ผ่านเกียเฮงไปในตอนเที่ยงวันนี้ มุ่งสู่ฮั่งจิวแล้ว สองพี่น้องแซ่กิมไท้ฮั้งซังหงีก็อยู่ใน

ขบวนนี้ด้วย ที่ร่วมทางกับมันสอง ยังมีบุรุษหนุ่มอาภรณ์รัดกุมอีกผู้หนึ่งโดยมิทราบเป็นผู้ใด”

ชิ้วสู่กลอกตาไปมา พลันหัวร่อเบา ๆ ดุจดั่งได้แผนเยี่ยมยอดใดแล้วกล่าว

“นี่ต่างเป็นที่ลำบากต่อท่านมากแล้ว แต่ข้าพเจ้ายังต้องขอให้ท่านลำบากอีกครา มิทราบว่าทั้งนอกทั้งในเมืองเกียเฮงมีโรงเตี๊ยมอยู่มากน้อยเท่าใด ?”

เตียเจ็กทั่งหลับตาครุ่นคิดแล้วจึงตอบ

“ห้าสิบกว่าโรง... อย่างน้อยมีห้าสิบโรง อย่างมากห้าสิบห้า มาตรว่าข้าพเจ้าไม่ทราบจำนวนแน่ชัด แต่ก็อยู่ในประมาณนี้”

“ข้าพเจ้าขอรบกวนท่าน จัดการไปเหมาโรงเตี๊ยมทั้งห้าสิบกว่าโรงไว้ให้หมดสิ้น แม้นับว่ามีคนพักแรมก็ขอจองไว้ก่อน และชำระค่าห้องล่วงหน้าสิบวันให้ทันที เพิ่มรางวัลแก่ผู้รับใช้ให้มากไว้ บอกมิว่ามีผู้ใดจะพักแรมต่างปฏิเสธ ไม่อาจรับปากยินยอมเด็ดขาด”

เตียเจ็กทั่งสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ สองตาเหลือกกว้างแทบถลนออกนอกเบ้า ตบหน้าผากฉาดใหญ่แล้วร้องโพล่ง

“โรงเตี๊ยมห้าสิบกว่าโรง ชำระค่าห้องพักล่วงหน้าสิบวัน... กงจื้อ ท่านทำเยี่ยงนี้ด้วยความมุ่งหมายใด ? หรือท่านมีสหายจะมาเกียเฮงจำนวนมากปานนั้น ?”

ชิ้วสู่มีรอยยิ้มที่ไม่อาจหยั่งคำนวณเลศนัยขึ้นอีกครา ล้วงตั๋วแลกเงินออกจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง เตียเจ็กทั่งพอเหลือบเห็นจำนวนเงินบนตั๋ว ต้องสูดลมหายใจหนาวเหน็บอีกครา ได้ยินชิ้วสู่แย้มยิ้มกล่าว

“การนี้ของข้าพเจ้าย่อมมีเหตุผลอยู่ วันหน้าท่านก็ทราบเอง เพียงแต่ว่า... มิทราบท่านมีความมั่นใจ สั่งให้ทุกโรงเตี๊ยมต่างไม่อาจลอบเปิดให้ผู้อื่นพักแรมหรือไม่ ?”

เตียเจ็กทั่งตบอกฉาดใหญ่พลางรับคำเสียงหนักแน่น

“เรื่องนี้อยู่ในความรับผิดชอบของข้าพเจ้า นอกเสียจากพวกมันไม่คิดจะค้าขายอีก มิเช่นนั้น... เฮอะ แม้นับว่าขอยืมขวัญแก่พวกมันอีกดวง พวกมันก็ต้องไม่กล้าเด็ดขาด”

ดังนั้นเอง รับตั๋วแลกเงินแล้วจากไปด้วยความแตกตื่นสงสัย แม้ครุ่นคิดเยี่ยงไรยังคงเดาไม่ออกว่า ‘กงจื้อ’ ทำดั่งนี้ด้วยจุดมุ่งหมายใด แต่จวบจนร่างอ้วนฉุของมันลับหายไปเนิ่นนาน รอยยิ้มบนใบหน้าชิ้วสู่ยังคงมีอยู่ดั่งเดิม เพียงไม่มีผู้ใดทราบว่าชิ้วสู่ยิ้มด้วยสาเหตุใดเท่านั้น

สยบดวงเอียซังเกี๋ยม

ดึกสงัด

ลมเย็นโชยพัดเฉื่อยฉิว หมู่ดาวแพรวพราวเต็มท้องฟ้า นครเกียเฮงที่คึกคักจอแจได้เริ่มซาไปทีละน้อย

โคมไฟดับไปทีละดวง ผู้คนสัญจรร่อยหรอทีละน้อย จากเซ็งแซ่จอแจ กลายเป็นสงบวังเวง

แต่ประหลาดยิ่ง ที่ไฉนยังมีอาชาพ่วงพีอานสีสดใสอีกสองตัว ถูกผูกทิ้งอยู่บนถนนไม่มีผู้คนสายนี้

ใช่แล้ว ที่แท้ในเหลาสุราเล็ก ๆ นี้ จนบัดนี้ยังมีผู้นั่งดื่มกินอยู่

ประตูเหลาปิดไปกว่าครึ่งแล้ว แสงซีดเหลืองของโคมไฟลอดออกมาจากช่องประตูที่เหลือแคบ ๆ มองเข้าไปพอดีเห็นเงาหลังของคนใส่เสื้อยาวแพรเนื้อดี ไหล่กว้างเอวคอดนั่งตระหง่าน

มันหันหน้ามาช้า ๆ คิ้วหนาตาคมวาว เหลือบมองไปทางนอกแวบหนึ่ง มาตรว่ามันมีวัยพ้นฉกรรจ์ไปแล้ว แต่สายตาของมันยังคงคมวาวราวกระบี่ คล้ายดั่งมองปราดเดียวก็สามารถทะลุประตูหนาไปได้

เหลือบมองแวบหนึ่งแล้วถอนหายใจเบา ๆ หันหน้ากลับไปที่เดิม คิ้วหนาของมันขมวดแนบแน่น รำพึงเบา ๆ

"เวลาถึงกับดึกปานนี้แล้ว..."

พลันตบโต๊ะฉาดใหญ่กล่าวสืบต่อไปด้วยความเดือดดาล

"เราไม่เชื่อเด็ดขาด ตัวเมืองเกียเฮงที่ใหญ่โตปานนี้ ถึงกับไม่มีโรงเตี๊ยมว่างเลยสักห้องหนึ่ง"

ถ้วยจานชามบนโต๊ะ ถูกแรงตบจนกระดอนขึ้นเกรียวกราว ที่นั่งตรงข้ามกับมันเป็นสตรีกลางคนสวมเสื้อกระโปรงสีเขียว มีอัญมณีประดับเต็มศีรษะ นางจับสายตานุ่มนวลมองดูคนเสื้อแพร แย้มยิ้มกล่าว

"อาจบางทีมีนายวาณิชขบวนใหญ่ผ่านมาจริง ๆ ก็ได้ มิเช่นนั้น ไหนเลยมีการสร้างโรงเตี๊ยมขึ้น แล้วปฏิเสธมิยอมให้ผู้คนพักแรม ท่านไยต้องมีโทสะถึงปานนี้ ?"

ประกายตาที่นุ่มนวลยิ่ง รอยยิ้มก็นุ่มนวล แต่เป็นความนุ่มนวลที่แสดงว่าผ่านการอดกลั้น และฝึกหัดมาเนิ่นนานปี เนื่องเพราะยังไม่อาจอำพรางความโอหังลำพองที่หว่างคิ้วของนางไปได้ เฉกเช่นร่างที่เริ่มสมบูรณ์ของนาง ไม่อาจอำพรางความแคล่วคล่องปราดเปรียวนางไปได้

ชายกลางคนเสื้อแพรถอนใจกล่าว

"วาจาแม้เป็นเช่นนี้ แต่ในเมืองเกียเฮงไม่มีบ้านชนชาวบู๊ลิ้มพอจะพักอาศัยเลย หรือพวกเราต้องมาตากน้ำค้างกันตลอดคืนจริง ๆ"

กวาดตามองรอบข้างแล้วรำพึง

"เหลาสุรานี้ย่อมมิใช่เป็นสถานที่จับเจ่าอยู่ได้นานนัก"

ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่กาลก่อนอาละวาดทั้งแผ่นดิน ถือทุกแห่งหนเป็นบ้านช่อง มิทราบกรำแดดลมน้ำค้างมามากเท่าใดแล้ว แต่เนื่องเพราะความเป็นอยู่อันสุขสำราญนานปี กัดกร่อนกระดูกที่แข็งแกร่งของมันจนเสื่อมโทรมสิ้น ตอนนี้ถึงกับกระสับ-กระส่ายเพราะไม่มีที่พักเพียงคืนเดียว หากเปลี่ยนเป็นเมื่อยี่สิบปีก่อน มาตรว่าให้มันยืนตากน้ำค้างสามคืน มันก็น่ากลัวไม่ขมวดคิ้วแม้สักครา

สตรีกลางคนถอนใจเบา ๆ กล่าวช้า ๆ

"พวกเราเดินทางฝ่าราตรีไปอีกคืนหนึ่งจะเป็นไร ?"

ชายกลางคนขมวดคิ้วร้องเสียงก้อง

"เดินทางฝ่าราตรี ? เรากลับมิเป็นไร ท่าน ท่าน..."

สีหน้าของมันพลันแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลอย่างยิ่ง ถอนใจกล่าว

"หรือท่านลืมว่าท่านมีครรภ์..."

สตรีกลางคนกลอกตานางไปมา สะบัดเสียงตำหนิแล้วใบหน้าถึงกับแดงฉานด้วยความละอายได้ ชายกลางคนเสื้อแพรขมวดคิ้วกล่าวต่อ

"ครั้งนี้เราเรียกท่านอย่าได้ออกมา ท่านพาลติดตามมาให้ได้ โอ นี่เป็นครั้งแรกของท่าน... มิทราบเป็นบุรุษหรือสตรี หากชนชาวบู๊ลิ้มทราบ อวงเอียซังเกี่ยมจะมีทายาท ต้องเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่สะเทือนทั่วแผ่นดินทีเดียว"

สองคิ้วของมันเลิกสูงชัน สีหน้ากระหยิ่มภาคภูมิจนเห็นชัด แต่สตรีนางนั้นยิ่งอับอายจนหน้าแดงกว่าเดิม ก้มศีรษะกล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้ามิเป็นไร ยังทนทานได้อยู่ เรื่องครานี้เกี่ยวพันถึงครึ่งชีวิตหลังของพวกเรา และก็เกี่ยวพันถึงชั่วชีวิตทารกในครรภ์ ข้าพเจ้าไหนเลยจะขัดเจ่าอยู่กับบ้านไม่สนใจถามไถ่ได้"

"อืมม์ มิทราบคำเล่าลือในวงพวกนักเลงเป็นจริงหรือเท็จ เราไม่เชื่อว่าผู้แซ่ชิ้วจะมี..."

พลันไอไม่หยุดยั้ง เป็นทีมิต้องการกล่าวต่อ สตรีกลางคนยังคงก้มศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบากว่าเดิม

"มีอีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้ามิเคยบอกกับท่านมาเลย กลัวจิตใจท่านจะว้าวุ่น"

"เรื่องอันใด ?"

"ท่านทราบหรือไม่ ในหลายปีนี้ที่ม้อตั๋วกอพยายามเพาะอิทธิพลอำนาจ หาทางซื้อหัวใจของชนชาวบู๊ลิ้มด้วยวิธีต่าง ๆ โดยไม่เสียดาย เพราะสาเหตุใดกัน ?"

"มิทราบ ไฉนระหว่างนี้วาจาของท่านจึงวกวนอ้อมค้อมแล้ว ?"

สตรีกลางคนถอนหายใจยาว กล่าวเบา ๆ

"เมื่อสิบแปดปีก่อน ในคืนที่ฝนโหมหนัก ท่านกับม้อตั๋วกอ ยังมีโต้วต้งคี้ออกไปเสาะหาร่องรอยแซเพี้ยเกี่ยมซ่งเหล็งกงกับปาซัวเกี้ยมแขะลิ่วฮกเม้งในตอนดึกสงัด"

"ใช่ ค่ำนั้นพายุฝนรุนแรงจริง ๆ เราทราบว่าท่านกลัวฟ้าร้องเป็นที่สุด จึงเรียกให้ท่านนอนร่วมห้องกับม้อตั๋วซ้อ"

สายตาของมันเหม่อมองไปเบื้องหน้า คล้ายครุ่นคิดถึงความหลัง พลางส่งเสียงแผ่วทุ้มกล่าวต่อ

"ค่ำคืนนั้น มาตรว่าเสาะหาร่องรอยทั้งสองไม่พบ แต่บังเอิญไปพบสินค้ารายหนึ่ง เรื่องนี้ม้อตั๋วกอกับโต้วต้งคี้ต่างไม่ทราบ... ตอนหลัง เรากับม้อเล่าตั๋วโต้วต้งคี้สมทบกันอีกครา เมื่อกลับถึงบ้าน ท่านได้นอนหลับแล้ว"

มันกล่าวพลางเหลือบมองไปที่อัญมณีบนมวยผมของสตรีกลางคนอย่างไม่ตั้งใจ สตรีกลางคนขมวดคิ้วเล็กน้อยอึ้งชั่วครู่จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ แต่รายละเอียดของเรื่อง ท่านมิเคยบอกกับข้าพเจ้ามาเลย ข้าพเจ้าก็มิเคยถามท่าน เนื่องเพราะค่ำคืนนั้น ม้อตั๊วซ้อบอกกับข้าพเจ้าเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าก็มิเคยบอกกับท่านเลย"

หยุดเล็กน้อย ขมวดคิ้วคล้ายตั้งครุ่นคิด จนครู่หนึ่งนางจึงกล่าวช้า ๆ

"ค่ำคืนนั้นพายุฝนโหมหนักยิ่ง ฟ้าก็ร้องถี่ยิ่ง ข้าพเจ้าพลิกไปพลิกมาไม่มีปัญญาข่มตาหลับ มิคาด ม้อตั๊วซ้อก็ไม่อาจข่มตาหลับเช่นกัน ข้าพเจ้าอดมิได้จึงถามนางไฉนนอนไม่หลับ นางจึงได้บอกกับข้าพเจ้า ตอนม้อตั๊วม่วยหนีออกจากบ้าน นางมีครรภ์อยู่หลายเดือนแล้ว... เป็นเลือดเนื้อของผู้แซ่ชิ้ว"

ชายกลางคนเลิกคิ้วสูงชัน ตาเป็นประกายแวววาว มีทีท่าคล้ายจะกล่าวกระไร แต่มิได้ส่งเสียงไป ตอนนั้น ลมโชยเข้ามาตามช่องประตู มันรู้สึกหนาวเย็นจนขนลุกเกรียว

สตรีกลางคนอึ้งอีกครู่หนึ่งจึงกล่าวต่อ

"ตอนนั้นเมื่อข้าพเจ้าฟังแล้ว มาตรแม้นตระหนกอย่างยิ่ง แต่ยังคงปลอบโยนนาง บอกว่าเมื่อทารกนั้นเป็นม่วยม่วยของนางให้กำเนิด วันหน้าม่วยม่วยนางไหนเลยจะเรียกมันมาล้างแค้นพวกนางได้ ม้อตั๊วซ้อมิกล่าวกระไร จนเนิ่นนานให้หลัง นางจึงถอนใจ บอกความจริงว่าตั๊วม่วยหนีออกจากบ้านเพราะไม่พอใจกอกอนาง ดังนั้นภายหลังม้อตั๊วซ้อจึงยืนกรานมิให้ธิดานางฝึกวิชาบู๊กับม้อตั๊วกอ แต่ส่งนางไปฝึกที่ตู้เล้งเซียนจื้อ นี่ก็เนื่องเพราะกลัวบุตรของม้อตั๊วม่วยจะไปรังควานล้างแค้นพวกนาง บัดนี้... โอ บัดนี้กาลเวลาที่ผ่านไปรวดเร็ว ทารกนั้นก็สมควรเติบใหญ่แล้ว"

คิ้วหนาของชายกลางคนขมวดเข้าหากัน ก้มศีรษะครุ่นคิดครู่ใหญ่ ส่งเสียงคล้ายรำพึงกับตัวเอง

"เช่นนี้เป็นว่า เรื่องที่เกิดในระหว่างนี้ หรือเป็นฝีมือผู้แซ่ชิ้วจริง ๆ..."

แต่แล้วพลันชะงักคำ เปลี่ยนเป็นตวาดก้อง

"ผู้ใด ?"

สองมือกดขอบโต๊ะทะยานร่างขึ้นอากาศ พลิกวูบก็ละลิ่วลงที่ข้างประตู สตรีกลางคนก็ทะยานกายลุกขึ้น จึงได้เห็นท้องของนางโตใหญ่ผิดธรรมดา ตอนนั้นมีเสียงหัวร่อก้องกังวานดังขึ้นที่ปากประตูแล้วกล่าวมา

"ข้าพเจ้าเอง"

จากนั้น ประตูถูกเปิดออก ผู้เข้ามาก่อนเป็นคนรับใช้ในเหลาสุรา ชายกลางคนแค่นเสียงเย็นชา ถอยหลังครึ่งก้าว แต่ยังคงจับตามองช่องประตูแน่วนิ่ง

ในแสงเหลืองซีดของโคมไฟ เห็นบุรุษหนุ่มเสื้อผ้าเป็นแพรพรรณสวยงาม บุคลิกองอาจสง่า เดินแย้มยิ้มเข้ามา ดวงตาสุกใสเหลือบมองไปที่สตรีกลางคนก่อน แล้วจึงมาหยุดอยู่ที่ร่างชายกลางคนเสื้อแพร

ชายกลางคนตาเป็นประกายวาว ยกมือขึ้นช้า ๆ กุมไปยังฝักกระบี่ที่ประดับประดาจนเจิดจ้าบาดตา นิ้วของมันเรียวยาวมีพลัง เล็บก็ตัดไว้เรียบ ชนชาวบู๊ลิ้มเพียงมองปราดเดียวก็ทราบ เพลงกระบี่ของคนผู้นี้ต้องสูงส่งอย่างยิ่ง

มันกวาดตาพิจารณาดูบุรุษหนุ่มรูปร่างงามขึ้น ๆ ลง ๆ จึงได้หันไปมองดูผู้รับใช้ที่ยืนสำรวมอยู่ทางด้านข้าง แค่นเสียงถาม

"ผู้นี้เป็นใคร ?"

ผู้รับใช้เมื่อเห็นประกายตามัน หวาดหวั่นจนอ้าปากอ้ำอึ้งมิอาจตอบ บุรุษหนุ่มรูปงามจึงประสานมือคารวะแย้มยิ้มกล่าวเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้านิ่วบุ้น เป็นสหายรักเจ้าของเหลาสุรานี้"

"เฮอะ หรือท่านมาเพื่อออกคำสั่งอัปเปหิพวกเรา ?"

"มิกล้ามิกล้า ข้าพเจ้าเพราะได้ยินผู้รับใช้คนนี้บอก มีอาคันตุกะบุคลิกสง่าภาคภูมิสองท่าน ค่ำนี้ไม่มีที่พักแรม จึงได้รุดมาเป็นพิเศษ"

สีหน้าชายกลางคนคลายเคร่งเครียดลงเล็กน้อย นิ่วบุ้นกล่าวต่อไป

"โดยเฉพาะฮูหยินของท่านคล้ายดั่งมิใคร่สะดวก หากสองท่านไม่รังเกียจว่าข้าพเจ้าอุกอาจ ถ่อมตัวไปพักแรมที่กระท่อมสักคืนหนึ่งก็ได้"

ชายกลางคนจับตาที่คมวาวราวสายฟ้า กวาดพิจารณานิ่วบุ้นไปมาอีกหลายครา พลันแค่นเสียงเยือนชา

"ข้าพเจ้ากับท่านมิใช่ญาติมิใช่มิตร ท่านไฉนจึงมีความกระตือรือร้นต่อเรื่องราวของเราสองปานนี้ ?"

นิ่วบุ้นคล้ายงุนงงไปวูบ ได้ยินชายกลางคนกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"หากท่านมีอุศลจิตคิดไม่ซื่อต่อเรา เฮอะ เฮอะ นั่นก็นับว่าเบื่อหน่ายชีวิตแล้ว..."

นิ่วบุ้นอึ้งครู่หนึ่ง พลันแหงนหน้าหัวร่อแล้วประสานมือกล่าว

"ประเสริฐประเสริฐ ในเมื่อท่านสงสัยข้าพเจ้ามีความมุ่งหมายอื่นแอบแฝงอย่างนั้นนับว่าข้าพเจ้าแส่หามากเรื่องก็แล้วกัน"

จบคำสะบัดแขนเสื้อหันกายออกไป ในแสงโคมไฟ เห็นเสื้อยาวขลิบด้วยใยทองของนิ่วบุ้นเป็นประกายแวววาวจับตา ชายกลางคนพลันแย้มยิ้มกล่าวว่า

"พี่ท่านอย่าเพิ่งไป..."

นิ่วบุ้นหัวร่อเบา ๆ หันกายมากล่าวช้า ๆ

"มีคำสั่งสอนใด ? หรือยังจะให้ข้าพเจ้า..."

"วาจาเมื่อครู่ของข้าพเจ้าเพียงแต่หยอกล้อเท่านั้น ด้วยบุคลิกของท่าน ในใจไหนเลยจะมีอกุศลจิตคิดร้ายได้"

เหลือบมองไปที่สตรีกลางคนแล้วกล่าวต่อ

"ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

ใบหน้านิ่วบุ้นยังมีรอยยิ้มเล็กน้อยดั่งเดิม มิขุ่นเคืองกับทีท่าที่ตอนต้นโอหังตอนหลังนอบน้อมของมันสักน้อยนิด คล้ายดั่งว่า เรื่องใดๆในแผ่นดินต่างอยู่ในความคำนวณของมันก่อนแล้วก็ปาน เห็นมันแย้มยิ้มกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า หากท่านไม่รังเกียจกระท่อมของข้าพเจ้าซอมซ่อ ยอมถ่อมตัวลงพักแรมสักคืน เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีโอกาสแสดงมารยาทของผู้เหย้า ?"

"ในเมื่อให้เกียรติปานนี้ ไหนเลยกล้าไม่รับคำสั่ง"

จากนั้น หันไปตวาดให้ผู้รับใช้คิดเงิน แต่นิ่วบุ้นแย้มยิ้มล้วงเงินโยนไปบนโต๊ะแท่งหนึ่ง บอกว่าขอเป็นเจ้าภาพเชิญเอง ชายกลางคนจึงลอบปีติกล่าวขอบคุณแล้วพากันออกจากเหลาสุราไป

อาชาพ่วงพีทั้งสองตัวนั้น ยังคงยืนอยู่ในลมวิกาลของชุนเทียนที่หนาวเย็นอานของมันมิได้ปลด แต่ทั้งมิได้ร้อง และมิได้ดิ้นรน ตลอดตัวมีแต่ขนสีขาวโพลงไม่มีสีอื่นแซมเลยแม้สักเส้นเดียว มองปราดแรกก็ทราบ เป็นอาชาพันธุ์ดีที่คัดเลือกมา

ชายกลางคนก้าวยาว ๆ เข้าไป ลูบขนคอม้าพลางแย้มยิ้มถาม

"ท่านกำเนิดจากตระกูลใหญ่ คิดว่าต้องชำนาญดูลักษณะอาชา"

พลันหยุดปากมิกล่าวต่อ แต่ความหมายของมัน เป็นต้องการให้นิ่วบุ้นยกย่องชมเชยอาชาทั้งสองตัวนี้สักหลายคำ นิ่วบุ้นก็แย้มยิ้มกล่าว

"เป็นอาชายอดเยี่ยมจริง ๆ"

"มิทราบท่านขับขี่ม้ามาหรือไม่ ? มิเช่นนั้นพวกเราก็ต้องทอดน่องในวิกาลกลับพอจะเป็นเรื่องปลอดโปร่งอยู่"

"กระท่อมของข้าพเจ้าห่างจากที่นี่เป็นระยะทางหนึ่ง ฮูหยินของท่าน... ฮา ฮา พวกเรายังคงไปด้วยกัน ข้าพเจ้าย่อมจะสั่งให้คนส่งม้าทั้งสองตัวนี้ตามหลังไป"

สีหน้าชายกลางคนเปลี่ยนแปรเล็กน้อย มือที่กำลังลูบขนคอม้าชะงักลงทันทีที่แท้สองสามีภรรยาผู้นี้ชั่วชีวิตมีความรักต่อของขาวเหลือง (เงินทอง) เท่านั้น อาชา

พ่วงพีสองตัวนี้ เป็นมันทุ่มเทเงินทองซื้อหามาด้วยจำนวนสูงลิบลิ่ว จึงอดครุ่นคิดว่า บุรุษหนุ่มผู้นี้ก่อกวนไปมา คงหมายจะหลอกเอาม้าทั้งสองของมันเป็นแน่

ความคิดเพิ่งวูบขึ้น พลันเห็นนิ่วบุ้นยกมือซ้ายโบก ห่อปากเป่าเสียงแหลมเล็กเบา ๆ ทางมุมถนนพลันมีรถม้าเทียมสี่แล่นตรงเข้ามา

ในแสงดาวแพรวพราย เห็นรถม้าคันใหญ่ถึงกับเป็นสีเงินขาวแวววับ ม้าเทียมรถทั้งสี่ก็พ่วงพีเป็นสีขาวโพลง พุ่งมาด้วยความเร็วยิ่ง แต่เสียงฝีเท้ากลับเบาอย่างยิ่ง เมื่อห้อม้าถึงเบื้องหน้า สารถีที่สวมอาภรณ์ขาวเป่าปากเบา ๆ อาชาพ่วงพีทั้งสี่ตัวหยุดลงพร้อมกัน ด้วยสภาพที่คล้ายยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่มีวิชาตัวเบาเลอเลิศสุดสูงชะงักร่างไว้ก็ปาน

ชายกลางคนกับภรรยามันเหลือบตาสบกันแวบหนึ่ง ด้วยทีท่าคล้ายผิดหวัง อาชาพ่วงพีสองตัวที่มันทุ่มเทเงินทองมหาศาลซื้อมา เมื่อเปรียบกับอาชาเทียมรถทั้งสี่ตัวนี้ นับว่าผิดกันดั่งฟ้าดินทีเดียว เหลือบตามองไป เห็นอาชาคู่ขาทั้งสองของมันก็คล้ายละอายในความด้อยกว่า เดินหัวหางตกออกไปช้า ๆ

นิ่วบุ้นคล้ายมิได้สังเกตสีหน้าที่แปรเปลี่ยนของพวกมันเลย ยังคงแย้มยิ้มเชื้อเชิญ

"เชิญสองท่านขึ้นรถก่อน อาชาคู่ขาของท่าน ย่อมมีคนส่งกลับไปที่กระท่อมข้าพเจ้าเอง"

ชายกลางคนกล่าวเสียงเครียด

"อาชาทั้งสองของข้าพเจ้าแม้ไม่อาจเปรียบกับม้าเทียมรถท่านได้ แต่มันพยศเป็นอย่างยิ่ง คนแปลกหน้าไม่อาจกรายเข้าใกล้..."

"ที่กระท่อมของข้าพเจ้ามีผู้เลี้ยงม้ามาจากนอกกำแพงใหญ่ ชำนาญการปราบม้าพยศมาชั่วชีวิต ลองให้มันทดลองดูสักครา"

ยกมือปรบเบา ๆ หนึ่งในสองคนอาภรณ์ขาวที่นั่งอยู่บนแคร่เงินประกายแวววาวกระโดดลงจากรถม้ามา ชายกลางคนเสื้อแพรกวาดตามอง เห็นผู้นั้นสวมอาภรณ์รัดกุมสีเงิน รูปกายกำยำล่ำสันเคราครึ้ม แต่ท่วงท่าปราดเปรียวยิ่งนัก เท้ามีประกายแวววับ ถึงกับสวมรองเท้าประดับมุกอยู่เต็ม มันน้อมกายคารวะให้นิ่วบุ้นแล้ว ก้าวอาด ๆ ไปยังอาชาทั้งสองของมัน พลันจับตามองแน่วนิ่ง ชะลอฝีเท้าช้ากว่าเดิม เดินเข้าไปทีละก้าว

อาชาพ่วงพีที่ 'คนแปลกหน้าไม่อาจเข้าใกล้' ของมันทั้งสอง ตอนนี้ถึงกับคล้ายถูกคาถาอาคม แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวสักน้อยนิด ชายฉกรรจ์เสื้อสีเงินจึงได้ก้มลง

เก็บบังเหียนบนพื้นกระโดดขึ้นหลังอย่างง่ายดาย

ชายกลางคนต้องละอายจนหน้าร้อนผะผ่าว รีบกล่าวแก้ขวยไปหลายคำ นิ่วบุ้นจึงผายมือเชื้อเชิญไปบนรถม้าคันใหญ่

สองสามีภรรยาขึ้นไปบนรถแล้ว เห็นภายในมีเบาะแพรม่านเงิน ประดับประดาด้วยไข่มุกและอัญมณีอยู่แพรวพราย ประกายที่นุ่มนวลตา สาดส่องภายในรถจนโอ่อ่าภูมิฐานกระจ่างจ้า

มีเสียงเป่าปากเบา ๆ ดังขึ้นที่นอกรถ ม้าพ่วงพีทั้งสี่ห้อออกไปทันที มองจากหน้าต่าง เห็นร้านรวงสองฟากข้างพุ่งไปด้านหลังดั่งเหินบิน แต่ตัวรถกลับราบเรียบอย่างยิ่ง ดุจดั่งมิได้เคลื่อนออกจากที่ก็ปาน

ตอนนี้ สองสามีภรรยาทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย อย่างไรก็คาดเดาประวัติความเป็นมาของบุรุษหนุ่มแปลกหน้ามิได้ มันมีทั้งเค้าที่หล่อเหลาราวเทพบุตร ทรัพย์สมบัติที่มากมายมหาศาล แต่อากัปกิริยานอบน้อมนุ่มนวล ถ้อยร้อยวาจาสุภาพรื่นหู ทั้งไม่มีทีท่าเย่อหยิ่งโอหังสักน้อยนิด ยินยอมทอดตัวมาผูกไมตรีกับพวกมันด้วยสาเหตุใดกัน ?

สองสามีภรรยาคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาชั่วชีวิต แต่มิเคยพบเห็นคนประหลาดเช่นนี้ก่อนเลย ตอนนั้น ได้ยินนิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าว

"เอวท่านิแขวนกระบี่ขาว บุคลิกสง่าเปี่ยมราศี คิดว่าต้องเป็นไต้เฮี้ยบนามกระเดื่องในบู๊ลิ้มยุคนี้แน่ ขอบังอาจเรียนถามนามของสองท่าน"

"ข้าพเจ้าเที้ยสับกับภรรยา ได้รับความรักจากสหายในวงพวกนักเลงเรียกเราสองสามีภรรยาเป็นอวงเอียซังเกี่ยม"

หนึ่งเดียวที่มันสามารถอวดโอ่ต่อหน้าบุรุษหนุ่มผู้นี้ก็คือฉายามันนี่เอง ดังนั้นเน้นเสียงอวงเอียซังเกี่ยมกังวานเป็นพิเศษ

จริงดั่งคาด สีหน้านิ่วบุ้นมีประกายเคารพนับถือขึ้นทันที รีบประสานมือแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าแม้เป็นนักศึกษา แต่ชั่วชีวิตเลื่อมใส วีรบุรุษที่ประกอบวีรกรรมในวงพวกนักเลงเป็นที่สุด เคยได้ทราบกิตติศัพท์อันเกรียงไกรของสองท่านมานานแล้ว นึกมิถึง วันนี้จะบังเอิญได้พบกับสองท่าน"

ชายกลางคนเสื้อแพรนามเที้ยสับหัวร่อฮาฮา ส่วนสตรีกลางคนที่นั่งสำรวมมิเคยเอ่ยปากเสมอมา ก็แย้มยิ้มกล่าวช้า ๆ

"พวกเราชนชาวนักเลง มาตรว่ามีชื่อกระเดื่องดังไปทั่วทั้งแผ่นดิน ณ ต่ไหนเลย

จะเปรียบกับกงจื้อท่านที่สุขสมบูรณ์อยู่ในทรัพย์สินมหาศาลได้"

นางกล่าวพลางกลอกตาไปมา สีหน้าท่าทีคล้ายริษยาความร่ำรวยของนิ่วบุ้นเป็นยิ่งนัก นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายความรุ่มรวยที่ไม่น่าภาคภูมินี้อย่างยิ่ง เพราะไหนเลยจะเบิกบานใจเทียบเท่าสองท่านที่ห้ออาชาท่องเที่ยวไปทุกทิศทาง สะสางบุญคุณความแค้นโดยรวบรัดเจนจัด วันก่อนข้าพเจ้าเคยมีวาสนาได้พบกับม้อตั๋วเล่าเอี๊ยที่ฮั่งจิวมาครั้ง..."

เที้ยสับสวนคำทันที

"ที่แท้ท่านยังรู้จักกับตั๋วกอข้าพเจ้า ? อย่างนั้น พวกเรายิ่งมิใช่คนนอกแล้ว"

แหงนหน้าหัวร่อฮาฮาด้วยความภาคภูมิ แต่สายตากลับจับมองอยู่บนไข่มุกที่ฝังในเพดานรถแน่วนิ่ง

นิ่วบุ้นตั้งแต่เริ่มต้นจนบัดนี้ ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มเล็กน้อยตามปกติ แต่ตอนนี้คล้ายดั่งแจ่มใสกว่าเดิม เนื่องเพราะนิ่วบุ้นทราบ จับจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามได้แล้ว เชื่อแน่ว่าหากบุกตามจุดอ่อนนี้ไป จะต้องโจมตีหัวใจของฝ่ายตรงข้ามจนพังทลายได้

เที้ยสับกับลิ่มลิ้มผู้ภรรยา เหลือบตาสบกันแวบหนึ่งโดยมิส่งเสียง สองสามีภรรยาที่อยู่ร่วมกันมาหลายสิบปี ย่อมมีกระแสจิตตรงกัน ตอนนี้ต่างคิดคำนึง บุรุษหนุ่มมี 'น้ำมัน' อยู่ไม่น้อยจริง ๆ มิเสียทีที่มันติดตามมา

ที่แท้อวงเอี๊ยซังเกี่ยมมีสันดานละโมบที่สุด มาตรว่าตอนนี้มีหลักทรัพย์มหาศาลเป็นร้อยหมื่น แต่ยังคงมักออกไปลอบดำเนินการค้าที่ไม่ต้องลงทุน (ปล้น) อยู่บ่อยครั้ง

สามคนในรถต่างมีความคิดของตัวเอง แต่ใบหน้ายังคงปั้นจนยิ้มแย้มแจ่มใสคล้ายดั่งสนทนาถูกคอกันยิ่งก็ปาน ประหนึ่งเป็นสหายรักที่คบหามานานปีแล้ว

ในสนทนาที่ร่าเริงแจ่มใส รถม้าพลันหยุดลง เที้ยสับเพิ่งยื่นมือไปจะเปิดประตูรถ แต่ประตูกลับเปิดออกเอง นอกประตูมีคนรับใช้อาภรณ์ขาวยืนสำรวมอยู่ผู้หนึ่ง น้อมกายกล่าว

"กงจื้อกลับมาแล้ว"

เที้ยสับทอดตามองไป เห็นรถม้ามาหยุดที่หน้าคฤหาสน์ใหญ่โตโอฬารหลังหนึ่ง ประตูสีแดงมีห่วงเป็นทองเหลืองแวววับบานใหญ่ ตอนนี้เปิดออกเต็มที่ ถนนสายขาวทอดเข้าไปจนลึกแสดงว่ามีอาณาบริเวณกว้างขวางยิ่ง

ดังนั้นเอง เที้ยสับกับลิ่มลิ้มเหลือบมองสบตากันอีกครา มุมปากของทั้งสองมีรอยยิ้มที่กระหยิ่มยินดีขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ผ่านทางโรยกรวดละเอียดสายขาว จึงได้ถึงซุ้มประตูสลักเสลาด้วยลวดลายสวยงาม สองฟากข้างเป็นบุปผานานาพันธุ์กำลังบานสะพรั่ง หลังประตูเป็นฉากหินอ่อนสูงใหญ่ อ้อมผ่านฉากไปเป็นห้องโถงติดต่อกันสามห้อง หลังห้องโถงเป็นลานกว้างใหญ่ เบื้องหน้ามีห้องอีกห้าห้อง ล้วนแล้วสลักเสลาด้วยลวดลายสวยงาม

สองสามีภรรยาเดินเคียงไหล่กับนิ่วบุ้นเข้าไปในห้องโถงใหญ่ มีเสียงนกร้องแว่วมา ที่แท้ระเบียงทั้งสองฟากข้าง ถึงกับแขวนกรงนกสวยงามมีค่าอยู่เต็ม

เที้ยสับในหลายปีนี้รู้จักเสพสุขไม่น้อย มิว่าการกินอยู่เสื้อผ้าอาภรณ์ ล้วนพิถีพิถันอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้เมื่อได้มาเห็นคฤหาสน์นี้จึงได้ทราบ การกินอยู่อย่างพิถีพิถันของมันเมื่อเปรียบกับผู้อื่นแล้ว นับว่าด้อยกว่าจนห่างไกลสุดกู่ จึงได้รู้สึกท้อแท้ไม่น้อย

เข้าสู่ห้องโถงใหญ่ ผนังด้านในเป็นป้ายดำขลับสลักอักษรหวัดสีทองสี่ตัว

'มั่วตึ้งปู้กุ่ย (ลาภยศเต็มบ้าน)'

มาตรว่าอักษรจะมีความหมายพื้นจนธรรมดา แต่ลายมือกลับไม่ธรรมดา และมิทราบเป็นลายมือผู้ใด

ใต้ป้ายใหญ่เป็นโต๊ะไม้แก่นจันทน์สลักลวดลายสวยงาม บนโต๊ะมีกระถางทองเหลืองโบราณสูงสามเชียะเศษ ทั้งยังมีวัตถุโบราณที่สลักจากอัญมณีวางอยู่อีกมากมายหลายชิ้น สองฟากข้างเป็นเก้าอี้ประดับมุกอีกสิบหกตัว

ข้างหน้าต่างของสองด้านมีโต๊ะเล็ก ๆ วางอยู่อีกคู่หนึ่ง บนโต๊ะมีวัตถุโบราณที่สวยงามจนต้องจ้องมองแทบไม่ยอมวางตา ล้วนแล้วล้ำค่ามหาศาล เพียงได้ไปชิ้นเดียวก็พอจะดำรงชีวิตอันฟุ่มเฟือยได้นานปี

ทอดตามอง รู้สึกทั่วทั้งห้องโถงใหญ่มีแต่ประกายอัญมณีแพรวพราย มิว่าผู้ใดเมื่อเข้ามาในห้องนี้ ต่างต้องรู้สึกคล้ายตกเข้าไปในถ้ำมหาสมบัติ

มาตรว่าเที้ยสับรอบรู้กว้างขวาง ตอนนี้ก็ยังต้องแตกตื่นจนหน้าถอดสี ได้ยินนิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าว

"เกียเฮงมิใช่เป็นมาตุภูมิของข้าพเจ้า ที่นี้เป็นเพียงที่พักชั่วคราวของข้าพเจ้าเท่านั้น จึงได้ก่อสร้างหยาบ ๆ หวังว่าสองท่านโปรดอย่าได้หัวร่อเย้ยหยัน"

เที้ยสับกลอกตาไปมา หัวร่อฮาฮา กล่าว

"หากว่าที่นี้ยังเป็นการก่อสร้างหยาบ ๆ น่ากลัวในโลกจะต้องไม่มีคฤหาสน์ที่สวยงามแล้ว"

ตอนนั้น มีผู้รับใช้ลำเลียงสุราอาหารมา ล้วนแล้วเป็นอาหารล้ำค่าโอชะ ประหลาดที่ว่า นิ่วบุ้นไปจัดอาหารเยี่ยงนี้มาในยามดึกดื่นได้อย่างไร และยังจัดมาเร็วยิ่งอีกด้วย

วิกาลคล้อยผ่านจนดึกสงัด การดื่มกินเสร็จสิ้น

เที้ยสับ ลิ่มลิ้มสองสามีภรรยาอวงเอียซังเกี่ยม ถูกน้อมนำไปยังตึกหลังซึ่งมีสามห้อง ห้องนอนกว้างใหญ่ มีเตียงมหึมาอยู่ริมหน้าต่าง ในห้องปูพรมแดงฉานบนเตียงเป็นที่นอน หมอนผ้าห่มต่วนเนื้อดีสีสดใส ปักด้วยไหมเป็นลวดลายงามตระการ สองฟากข้างเป็นโต๊ะเล็กตั้งแจกันดอกไม้สด รอบห้องยังประดับประดาไว้สวยงามล้ำค่า แม้เป็นห้องหอวันวิวาห์ของทั้งสองยังไม่สวยงามภูมิฐานถึงปานนี้

เกราะบอกยามสี่ผ่านพ้น บรรดาโคมไฟในคฤหาสน์มหึมาดับหายไปทีละน้อยจนหมดสิ้น

แต่ทว่า ในห้องนอนของอวงเอียซังเกี่ยม พลันมีเสียงสนทนาที่แผ่วเบาจนแทบมิได้ยินแว่วขึ้น

ได้ยินลิ่มลิ้มกล่าว

"นี่ ! ท่านยังคิดเรื่องอันใด ?"

เสียงของเที้ยสับยิ่งแผ่วเบากว่า

"เรากำลังคิด... มาตรว่าเรากระทำไป ก็ต้องไม่มีผู้ใดเดาว่าเป็นฝีมือเราตลอดกาล นี่เป็นมันหยิบยื่นมาถึงมือเอง ไม่อาจตำหนิเราได้"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการกระไรทั้งสิ้น เพียงต้องการแตงโมมรกตที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กข้างหน้าต่าง ยังมี..."

"คิก คิก ยังมีกล่องหยกสำหรับเก็บเครื่องประดับ และกล่องหยกใส่เครื่องประทินผิวสองใบนั้นใช่หรือไม่ ?"

"โอ... เมื่อสิบแปดปีก่อนตอนท่านไปไล่ล่าร่องรอยซ่งเหล็งกงกับลิ่วฮกเม้ง แล้วเก็บสินค้าที่นอกเมืองฮั่งจิวมาได้รายนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจ เป็นอัญมณีที่ไม่อาจสรรหาในโลกแล้ว วันนี้จึงได้ทราบ เหล่านั้นล้วนไม่มีความหมายเลย"

หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวต่อ

"ตอนนี้ยามสี่แล้ว ท่านจะไปก็รีบไป โอ... ผู้อื่นต้อนรับพวกเราเขี่ยงนี้ แต่พวกเรากลับ..."

พลันชะงักคำแล้วถอนใจเบา ๆ เที้ยสับจึงแย้มยิ้มกล่าว

"ความเห็นของสตรี ความเห็นของสตรีจริง ๆ... เด็ดศีรษะคนก่อนค่อยขนอัญมณีมีค่า น่ากลัวไม่ถึงหม้อข้าวเดือดเราก็กลับมาได้..."

มิทันจบคำ หน้าต่างถูกแง้มออกช่องหนึ่ง เงาร่างที่รวดเร็วราวปักษาพลิ้ววาบออกมาสะกิดปลายเท้าเล็กน้อยก็ลอยขึ้นบนหลังคา นับเป็นความแคล่วคล่องที่น่าตระหนกยิ่ง

ตอนนี้ ทุกสรรพเสียงเงียบวังเวง กระทั่งแมลงยังไม่ร่ำร้อง เที้ยสับกวาดตามองรอบข้าง เห็นแต่หลังคาเรียงรายด้วยจำนวนมากหลาย 'นิ่วบุ้นกงจื้อสำรวย' อยู่ตึกหลังใดกันแน่ ? มันลังเลครู่หนึ่งแล้วตัดสินใจ หยิบฉวยอัญมณีอันมีค่าก็แล้วกัน ไยต้องปลิดชีวิตมันด้วย ดังนั้น จึงพลิ้วกายไปที่ห้องโถงใหญ่ตั้งหมอกควัน

เพียงพริบตา เที้ยสับได้พุ่งข้ามหลังคาตึกหลายหลัง พลันมีเสียงเอื้อนโคลงแว่วมาจากทางขวามือ มันจึงชะงักเท้าเงี่ยหูฟัง เป็นเสียงเอื้อนที่กังวานแต่ไม่ดังนัก เที้ยสับรีบตรงไปที่ต้นเสียง ภายในยังมีแสงโคมไฟอยู่ แต่พอเที้ยสับกระโดดขึ้นหลังคาตึกนั้น เสียงเอื้อนโคลงพลันชะงักหายไป เที้ยสับตระหนกเล็กน้อย เข้าใจว่าถูกกงจื้อสำรวยรู้ตัวรีบพลิ้วตัวลงที่ใต้ชายคา แต่พลันได้ยินกงจื้อสำรวยนามนิ่วบุ้นกล่าวช้า ๆ

"เกาเซ็ง เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ไปปลดอานม้าสองตัวของอาคันตุกะออก..."

เที้ยสับขมวดคิ้วแค่นหัวร่อในใจ ได้ยินนิ่วบุ้นกล่าวต่อ

"แล้วนำอานทั้งสองชุดนั้นไปสวมให้ตั๊วแปะกับยี่แปะ..."

เที้ยสับงุนงงทันที ได้ยินอีกเสียงหนึ่งกล่าวอย่างนอบน้อม

"หรือกงจื้อจะมอบตั๊วแปะ (ขาวใหญ่) ยี่แปะ (ขาวสอง) แก่อาคันตุกะทั้งสองคนนั้น ?"

"ถูกแล้ว"

"แต่ทว่า... พอตั๊วแปะยี่แปะไป ซาแปะซี่แปะไยมิใช่ยิ่งว้าเหว่ อย่าว่าแต่... อาชาสองตัวนั้น กงจื้อทุ่มเทเงินทองและความคิดมหาศาล จึงได้มาด้วยความลำบาก บัดนี้กลับจะกำนัลแก่คนอย่างง่ายดาย ไยมิใช่เป็นที่น่าเสียดาย

ยิ่ง”

เที้ยสับต้องด่าเจ้าทาสชั่วในใจ ที่บังอาจขัดลาภของมัน แต่ได้ยินนิ่วบุ้นหัวร่อแล้วกล่าว

“เจ้ารู้จักกระไร เที้ยซิงแซท่านนั้นคือวีรบุรุษยิ่งใหญ่แห่งยุค ม้าวิเศษกำนัลต่อวีรบุรุษ เป็นเรื่องถูกทำนองคลองธรรมที่สุดแล้ว หรือเจ้าไม่ทราบ ชั่วชีวิตเรากงจื้อ ที่พอใจคบหาที่สุดก็เป็นวีรบุรุษเข้มแข็งองอาจ จิตใจห้าวหาญเปิดเผย”

เที้ยสับใต้ชายคาต้องลอบร้องละอายในใจ ได้ยินนิ่วบุ้นกล่าวต่อ

“เกาเซ็ง วันพรุ่งนี้เมื่อผูกอานเรียบร้อย ไปนำไข่มุกที่เราเหลือเพียงทะนานเดียวออกมา ลอบบรรจุไว้ในถุงหลังอานม้าของอาคันตุกะทั้งสอง อย่าได้ให้พวกท่านรู้ตัวเด็ดขาด”

เกาเซ็งตะกุกตะกักรับคำ นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าวต่อ

“เจ้าคงประหลาดใจที่เราไฉนไม่ยอมให้สองท่านนั้นทราบ เจ้าต้องทราบไว้ วีรบุรุษผู้กล้าหาญ มีจิตใจและพฤติการณ์ที่ผิดกว่าคนธรรมดา หากกำนัลโดยเปิดเผย พวกท่านต้องไม่ยอมรับเด็ดขาด จึงมีแต่ลอบมอบให้เท่านั้น”

เที้ยสับต้องยืนงุนงงไป ร้องละอายใจอีกครา ได้ยินนิ่วบุ้นกล่าวต่อ

“ยังมี ค่ำนี้เราสังเกตแววตาฮูหยินผู้นั้น มักชำเลืองมองแตงโมมรกต กล่องหยกใส่เครื่องประดับ และกล่องแก้วผลึกใส่เครื่องประทินผิว คิดว่าคงพอใจของหลายสิ่งนั้นเป็นแน่ วันพรุ่งเจ้าก็รวบรวมของทั้งสามไว้เป็นห่อ บวกกับกระถางโบราณอีกใบหนึ่ง เป็นของขวัญสี่ชิ้นแขวนไว้ที่หลังอานม้า”

เกาเซ็งรับคำตลอดเวลา เที้ยสับที่นอกหน้าต่างอดมิได้ต้องคำนึง

‘ละอายใจยิ่ง บุรุษหนุ่มมีจิตใจกว้างขวางเปี่ยมน้ำมิตรไมตรีเยี่ยงนี้ หากเรายังมีอกุศลจิตต่อมัน ไยมิใช่ต้องละอายต่อมโนธรรมประจำใจ’

พริบตานั้น มันพลันนึกถึงอดีตเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน

มันเป็นวิกาลดึกสงัดที่พายุฝนโหมหนัก มันแยกกับม้อเกาและโต้วต้งคื้อออกค้นเพียงลำพัง พลันเห็นรถม้าคันใหญ่ห้อฝ่าฝนมา...

เที้ยสับต้องลอบถอนใจเบา ๆ สลัดความคิดออกไป ตกลงใจต้องคบหาบุรุษหนุ่มรูปงามนี้ไว้เป็นมิตรสหาย

หันกายพลิ้วตัวขึ้นหลังคาด้วยความเร็วปานหมอกควันอีกครั้ง กระโดดโลดแล่นไม่กี่คราก็กลับถึงห้องพักมัน แต่ยังคงได้ยินเสียงเอื้อนโคลงของนิ่วบุ้นแว่วอีก

เมื่อร่างมันไปไกลจนลับตา หน้าต่างของตึกหลังนั้นถูกแง้มเล็กน้อย แสงโคม

ถูกไขสว่างกว่าเดิม และแล้วมีเสียงแค่นหัวร่อแผ่วเบาแว่วออกมาจากช่องหน้าต่าง

ในห้องที่ประดับไว้สวยงามล้ำค่า ผู้นั่งแค่นหัวร่ออยู่ตลอดเวลาคือนิ่วบุ้นซึ่งถูกเข้าใจเป็นกงจื้อสำรวยมีจิตใจกว้างขวางนั่นเอง

ที่ยืนน้อมกายสำรวมอยู่ทางด้านหลังนิ่วบุ้น เป็นคนอ้วนฉุแก้มขาน มันคือเตียเจ็กทั่งนักเลงผู้ห้าวหาญ ตอนนี้ยกหัวแม่มือขึ้นชู ชมเชยไม่ขาดปาก

"กงจื้อท่านมีฝีมืออยู่จริง ๆ น่าสมเพชเจ้าผู้แซ่เที้ย ยังคงงมงายตัวเองอยู่ได้ กงจื้อ ท่านจะกำนัลอาชาวิเศษกับไข่มุกแก่มันจริง ๆ ?"

ดวงตานิ่วบุ้นเป็นประกายอำมหิตขึ้นวูบหนึ่ง พลันตบโต๊ะหัวร่อพลางกล่าว

"อาชาวิเศษไข่มุกน้ำดี มีคุณค่าเท่าใดกัน ? ย่อมต้องกำนัลแก่มันจริง ๆ"

หยุดเล็กน้อยแล้ว ส่งเสียงคล้ายรำพึงกับตัวเอง

"ใกล้จะสว่างแล้ว ชิกเขี่ยว (เจ็ดปฏิภาณ...ไหวพริบปราดเปรียวเหนือธรรมดา) เฮ้งเพ้งไฉนยังไม่มา... ?"

เตียเจ็กทั่งแย้มยิ้มสอดคำ

"กงจื้อโปรดวางใจก็แล้วกัน เฮ้งยี่กอกระทำเรื่องราวใดเป็นรอบคอบสุขุมที่สุด ต้องไม่ผิดพลั้งอย่างไรเด็ดขาด น่ากลัวอีกไม่นานก็มาถึงได้"

"ข้าพเจ้ารับฟังมานาน เนี้ยตั๊วกอมีน้องพี่เข้มแข็งอยู่สี่คนจนได้ฉายาซี่ตั่วกิมกัง (สี่เทวราชใหญ่) ซึ่งล้วนแล้วเป็นอัจฉริยะที่เลือกได้จากหนึ่งในหมื่น เสียดายจวบจนบัดนี้ข้าพเจ้าเพียงเห็นท่านกับไขว้เบ๊ (ม้าเร็ว) เที้ยชิกสองท่านเท่านั้น ความสามารถในการปฏิบัติงานของท่านย่อมมิต้องกล่าวอีกแล้ว ความสามารถในการบังคับม้าของเที้ยชิก ก็พอจะโดดเด่นเป็นเอกเหนือธรรมดา เพียงยกมือก็สามารถสยบม้าเลวที่ผู้แซ่เที้ยทะนงโอหังอย่างง่ายดาย สืบสาวตามความนี้ ที่เหลืออีกสองท่านก็ต้องยอดเยี่ยมเป็นแน่แท้"

"ฝีมือสยบม้าของเล่าเที้ยเคราครึ้มพอมีอยู่สองสามท่าจริง ๆ มิว่าเป็นม้าพยศเพียงใด เมื่อถึงมือมันก็เชื่องจนว่าง่ายยิ่ง ส่วนเฮ้งยี่กอของพวกเรานั้น เฮอะ เฮอะ ความสามารถในการรับมือกับคน เป็นเช่นเดียวกับการสยบม้าของเที้ยเล่าชิก มิว่าผู้ใดพบพานกับมัน เพียงถ้อยคำสั้น ๆ ก็สามารถโน้มน้าวจนผู้คนเลื่อมใสนับถือมัน"

นิ่วบุ้นต้องถอนใจคำนึง

' ผู้ใดว่าในหมู่นักเลงไม่มีอัจฉริยบุคคล มีคนเหล่านี้คอยช่วยเหลือ มิน่าเล่าเก้าจกซิ่งตูเนี้ยเซี่ยงหยิน จึงมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน '

เหลือบตามองไป ขอบฟ้าบูรพาขาวรำไรแล้ว รอยยิ้มบนใบหน้านิ่วบุ้นต้อง

คลายไปทันที

แต่ทว่า พลันมีเสียงฝีเท้าถี่เร็วแว่วขึ้นที่หน้าประตู นิ่วบุ้นคึกคักทันที เตียเจ็กทั่งร้องด้วยความปีติ

"มาแล้ว"

เพียงพริบตา ฝีเท้ามาที่หน้าประตู เตียเจ็กทั่งรีบเปิดประตูออก เห็นผู้ยืนอยู่เป็นชายฉกรรจ์ร่างสูงกว่าแปดเชียะ บึกบึนล่ำสัน หนวดเคราครึ้มเต็มหน้า นิ่วบุ้นต้องรีบผุดลุกขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย คำนึงในใจ

'คนผู้นี้มีรูปลักษณะเหี้ยมหาญบึกบึนปานนี้ คิดว่าคงเป็นตั้วลักซิ้ง (เทพทรงพลัง) เต็งป้าหนึ่งในสี่เทวราชใหญ่แน่' ดังนั้น ต้องครุ่นคิดด้วยความรุ่มร้อน

'ชิกเขี่ยวเฮ้งเพ้งไม่มา แต่กลับมีตั้วลักซิ้งมาแทน เพราะเหตุใด ? หรือเฮ้งเพ้งเกิดเรื่องราวไม่อาจปลีกตัวมาได้ ?'

แลเห็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่หนวดเคราครึ้มก้าวอาด ๆ เข้ามา คารวะจรดพื้นแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

"ท่านที่นับถือมีบุคลิกหล่อเหลาราวสลักจากหยกเนื้อดี คิดว่าคงเป็นชิ้วกงจื้อที่เนี้ยตั้วกอของข้าพเจ้าบอก ?"

น้ำเสียงแผ่วทุ้ม ถ้อยร้อยวาจานุ่มนวล ผิดกับรูปลักษณะของมันยิ่งนัก

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าวถ่อมตัว พลางต้องคำนึงด้วยความประหลาดใจ ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ทีท่าหยาบกร้าน ไฉนกล่าววาจาได้นอบน้อมนุ่มนวลปานนี้ได้ ?

ได้ยินชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มกล่าวต่อ

"เรื่องที่กงจื้อสั่ง ผู้ต่ำต้อยโชคดีปฏิบัติสำเร็จแล้ว เพียงแต่พาหนะไม่เร็วเท่าที่ควร จึงได้มาช้าเกินไปบ้าง จึงหวังให้กงจื้อโปรดได้อโหสิด้วย"

นิ่วบุ้นฉุกใจได้คิด ร้องโพล่งไป

"ท่านก็คือเฮ้งเพ้งที่ผู้คนตั้งฉายาเป็นชิกเขี่ยว ?"

"ผู้ต่ำต้อยคือเฮ้งเพ้ง"

นิ่วบุ้นกวาดตามอง รู้สึกคนผู้นี้แม้มีรูปกายสูงใหญ่บึกบึน แต่ท่วงท่ากลับหนักแน่นเยือกเย็น ถ้อยร้อยวาจานุ่มนวลระรื่นหู มาตรว่านิ่วบุ้นมีวัยเยาว์ ประสบการณ์ไม่โชกโชนชำนาญ แต่มีอัจฉริยะในทางดูคนซึ้งมาแต่เยาว์วัย ตอนนี้มองปราดไปก็ทราบ เฮ้งเพ้งแม้มีรูปกายที่หยาบกร้านไม่สะดุดตา แต่จิตใจกลับปราดเปรียวเปี่ยมปฏิภาณ นับเป็นบุคคลมีความสามารถเปรื่องปราดหลักแหลม จึงสนใจมันเป็นพิเศษ

ได้ยินชิกเขี่ยวเฮ้งเพ้งกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ากับเฮียตี๋อีกหลายคน สืบเสาะเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงสามารถสืบทราบเรื่องราวนั้นแน่ชัด เมื่อสิบเจ็ดปีก่อน สินค้าที่ถูกชิงทางนอกเมืองซั่งจิ๋วเป็นสินค้าลับส่วนตัวของเล่งจั๊วม้อเกาจริง ๆ"

นิ่วบุ้นเลิกคิ้วสูง ดวงตาเป็นประกายวาว รีบกล่าวขึ้น

"ท่านนั่งก่อน ดื่มน้ำชาพักผ่อนแล้วค่อย ๆ เล่ามา"

ชิกเขี่ยวเฮ้งเพ้งแย้มยิ้มขอบพระคุณ แต่ยังคงยืนสำรวมกล่าวต่อ

"เมื่อสิบกว่าปีก่อน สำนักคุ้มกันภัยในกังหนำ ส่วนมากเป็นของแซเฟี้ยเกี่ยม-ซ่งเหล็งกง พฤติการณ์ในชั่วชีวิตซ่งเหล็งกง พอจะองอาจเปิดเผย..."

นิ่วบุ้นพลันแค่นเสียงเย็นชา เฮ้งเพ้งต้องชะงักคำด้วยความงุนงง นิ่วบุ้นจึงรีบแย้มยิ้มกล่าว

"เล่าสืบต่อไป"

เฮ้งเพ้งกระแอมเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"มิว่าสำนักคุ้มกันสินค้าใดที่เกี่ยวข้องกับซ่งเหล็งกง ต่างถูกห้ามมิให้รับคุ้มกันสินค้าลับ แต่มีคนบางจำพวกที่ได้ทรัพย์สินมาโดยไร้คุณธรรม สมมุติเช่นนายวาณิชเจ้าเล่ห์ไปหลอกลวงได้มา หรือขุนนางกังฉินที่ขูดเลือดเนื้อชาวเมือง ต่างไม่กล้าที่จะลำเลียงทรัพย์สินกลับมาตุภูมิอย่างโอ่อ่าเปิดเผย ดังนั้นเอง ยุคสมัยนั้น จึงมีสำนักคุ้มกันสินค้าใต้ดินขึ้น รับคุ้มกันทรัพย์สินประเภทนี้...

"แต่สำนักคุ้มกันสินค้าใต้ดินเหล่านั้น ก็มีพฤติการณ์ที่ไม่อาจให้ผู้คนทราบได้เช่นกัน ชนชาวบู๊ลิ้มที่พอมีชื่อเสียง ต่างไม่ยอมถ่อมตัวลงกระทำ ดังนั้น เปียซือที่ลอบคุ้มกันสินค้าประเภทนั้น ส่วนมากจึงเป็นบุคคลอันดับสามอันดับสี่ ดังนั้นเอง จึงได้มีโจรจำพวกหนึ่งจงใจปล้นแต่สินค้าลับ ทางหนึ่งปล้นง่ายกว่า อีกทางคือ เจ้าของทรัพย์สินส่วนมากจะพยายามข่มกลั้นมิกล้าแพร่งพราย ดังนั้น ปล้นแล้วจึงราบรื่นมิใคร่มีเรื่องราว...

"เมื่อเป็นเช่นนั้น สำนักคุ้มกันสินค้าใต้ดินจึงถูกปล้นบ่อยครั้งขึ้น ย่อมถูกลบนามออกไปหลายสำนัก และสำนักที่ถูกลบนามออกไป ไม่มีปัญญายังชีพได้จึงพาลบำเพ็ญตนเป็นโจรเสียเลย พวกมันที่คุ้นเคยชำนาญ เมื่อลงมือช่วงชิงสินค้าย่อมสะดวกกว่าอีกมากหลายนัก จนภายหลัง สำนักคุ้มกันสินค้าใต้ดินก็พาลสุมหัวคบคิดกับพวกโจรเสียเลย ดังนั้นเอง จึงยิ่งวุ่นวายจนปั่นป่วน...

"ตอนนั้น เล่งจั๊วม้อเกาเห็นมีผลประโยชน์พอจะฉกฉวย ถึงกับได้ลอบตั้งสำนักคุ้มกันสินค้าใต้ดินขึ้น ด้วยพลังฝีมือของมัน กิจการย่อมยิ่งนานยิ่งรุ่งเรือง

ยิ่งกว้างใหญ่ ดังนั้นเอง มันจึงเกลี้ยกล่อมบรรดาผู้คนที่ไม่มีปัญญายืนหยัดอยู่ในบู๊ลิ้มมาเป็นพวกพ้อง โป้ยมิ่นเล่งล้งโอ้วจือฮุย ทิชิ้วเซียนอ๊วง โฮ้วลิ้ม ทิซิ่งจื้อเก้ยโม้ว ล้วนแล้วไปสวามิภักดิ์ต่อมันในเวลานั้น...

"แต่มันเพราะต้องการพิทักษ์ชื่อเสียงของมัน ดังนั้น เรื่องราวจึงกระทำโดยลอบเร้นอย่างยิ่ง ผู้ที่จะหาตัวมันไปคุ้มกันสินค้า อันดับแรกต้องหาช่องทางก่อน ส่วนโป้ยมิ่นเล่งล้งโอ้วจือฮุยในตอนนั้น เป็นคู่ใจที่มีหน้าที่ติดต่อรับคุ้มกันสินค้าแทนมัน ภายหลัง บริวารม้อเกายิ่งนานยิ่งมาก ตัวมันจึงมิใคร่ได้ลงมืออีก"

เตียเจ็กทั่งฟังถึงตอนนี้ อดมิได้ต้องสอดคำ

"นึกมิถึง เจ็ดกระบี่สามแส้อันมีเกียรติภูมิอันกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ถึงกับยังมีคนจิตใจต่ำทรามเยี่ยงนี้อยู่ นับว่ายังไม่อาจเปรียบกับเราเตียเจ็กทั่งได้เลย"

ชิกเขี่ยวเฮ้งเพ้งแค่นหัวร่อตอบ

"มาตรว่าเล่งจิ๊วม้อเกาจะกระทำเรื่องสำนักคุ้มกันสินค้าใต้ดิน แต่ในเจ็ดกระบี่สามแส้ ยังมีคนที่ต่ำช้าสามานย์กว่ามันอีกสิบเท่าอยู่"

"ผู้ใด ?"

"ในเจ็ดกระบี่สามแส้ ถึงกับยังมีคนลอบคอยปล้นสินค้าของสำนักคุ้มกันภัยใต้ดินโดยเฉพาะอยู่"

นิ่วบุ้นเลิกคิ้วสูง ดวงตาเป็นประกายวาวอีกครั้ง ร้องสวนคำ

"อวงเอียซังเกี่ยม ?"

"ถูกแล้ว อวงเอียซังเกี่ยมนั่นเอง"

เตียเจ็กทั่งอุทานด้วยความตื่นเต้น ชิกเขี่ยวเฮ้งเพ้งเล่าสืบต่อไป

"ประมาณเมื่อสิบแปดปีก่อน สำนักคุ้มกันภัยใต้ดินของเล่งจิ๊วม้อเการับคุ้มกันสินค้ารายหนึ่ง จากปักกิ่งไปฮั่งจิว ตอนนั้นเล่งจิ๊วม้อเกาไม่อยู่บ้าน การค้ารายนั้นเป็นโอ้วจือฮุยรับไว้เอง สั่งให้เปียซือใต้ดินนามจูจื้อเม้ง ฉายาเซียมเตี่ยงซิ่งตอ (ดาบสายฟ้าแลบ) ตอนสินค้ารายนี้ไปถึงนอกเมืองฮั่งจิว เป็นเวลาดึกสงัดและมีพายุฝนโหมหนักด้วย... การคุ้มกันสินค้าลับเยี่ยงนี้ ส่วนมากกลางวันพักผ่อน กลางคืนจึงเดินทาง

"ผู้คุ้มกันสินค้ารายนั้น นอกจากเซียมเตี่ยงซิ่งตอจูจื้อเม้งแล้ว ก็มีพวกลักเล็กขโมยน้อยชั้นต่ำติดตามสองคน กับคนรับใช้ในบ้านม้อเกาอีกผู้หนึ่ง ทั้งสี่คนต่างปลอมตัวเป็นนายวาณิชธรรมดา โดยสารรถม้าคันใหญ่ไป ตอนนั้น เพิ่งถึงนอกเมืองฮั่งจิว ก็เผชิญกับเที้ยสับที่จงใจปล้นแต่สินค้าลับโดยเฉพาะ มันถึงกับลงมือปล้น

สินค้ารายนั้นไป”

เตียเจ็กทั่งอดมิได้ต้องสอดคำอีกครา

“ผู้แซ่เที้ยไฉนดูออกว่าในรถม้านั้นมีสินค้าสูงค่า ?”

เฮ้งเพ้งแย้มยิ้มตอบ

“เรื่องนั้นประหลาดอย่างยิ่งจริง ๆ หากเป็นเวลาปกติ นักเลงเก่าพอจะดูจากฝุ่นที่ล้อรถ คำนวณออกว่าในรถมีสินค้าสูงค่า (อัญมณีหรือเงินทอง) หรือไม่ แต่ตอนนั้นเป็นเวลาดึกสงัดฝนโหมหนัก เที้ยสับไปทราบได้อย่างไร กลับเป็นคดีที่มืดมนน่าสงสัย แต่ในข้อคิดสันนิษฐานของข้าพเจ้า คาดว่าเที้ยสับจะต้องออกเสาะหากระไร ดังนั้น เมื่อเห็นมีรถม้าเดินทางในเวลาดึกสงัด มันจึงสกัดตรวจตรา ส่วนเซียมเตี่ยง-ซิ่งตอต้องเข้าใจว่า มันหมายช่วงชิงสินค้าจึงได้ลงมือเสียก่อน เมื่อเช่นนั้น จึงเป็นการบันดาลให้เที้ยสับไปได้ลาภลอยโดยไม่คาดหมายมารายหนึ่ง”

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าว

“เป็นเช่นนั้นจริง ๆ”

ปากกล่าวไปแต่ใจขาบคิดชมเชย

“เฮ้งเพ้งนับว่ามีความคิดที่เปรื่องปราดสุขุม แยกแยะเรื่องราวได้กระจ่างดั่งตาเห็นจริง ๆ มิน่าเล่า ผู้คนจึงตั้งฉายามันเป็นชิกเขี่ยว”

ที่แท้เมื่อครู่นิ่วบุ้นได้ไปลอบฟังคำซุบซิบสนทนาของเที้ยสับกับลิ่มลิ้มมาแล้วนั่นเอง จึงได้ทราบเรื่องรายนี้กระจ่าง

ชิกเขี่ยวเฮ้งเพ้งงุนงงวูบ มิทราบ ‘ชิ้วกงจื้อ’ ท่านนี้ ไฉนจึงบ่งชี้ข้อคิดสันนิษฐานของมันจริงจังปานนี้ แต่ยังคงกล่าวสืบไป

“เซียมเตี่ยงซิ่งตอเมื่อลงมือ ไหนเลยจะทัดเทียมกับเที้ยสับซึ่งเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มยุคนั้นได้ พวกที่คุมสินค้ารายนี้ไป นอกจากมันแล้ว ไม่มีมือที่ดีกว่า จึงย่อมถูกเที้ยสับสังหารไปโดยง่ายดาย เที้ยสับเมื่อชิงสินค้ารายนั้นแล้ว ลิงโลดยินดีเป็นยิ่งนัก แต่รอจนเมื่อมันเปิดหีบสินค้าออกดู ภายในถึงกับมีจดหมายโอ้วจือฮุยเขียนให้ม้อเกาฉบับหนึ่ง บัดนั้นมันจึงทราบ สินค้าที่มันชิง ถึงกับเป็นสินค้าที่ม้อเกาคุ้มกันไป และก็ทราบ เล่งจั๊วม้อเกาที่แท้ยังมีกิจการคุ้มกันสินค้าใต้ดินอีกด้วย ตอนนั้นคิดว่ามันจะต้องทั้งแตกตื่นทั้งหวาดกลัว กลัวม้อเกาทราบความเป็นจริงของเรื่องราวจะรังควานล้างแค้นต่อมัน ดังนั้น จึงมิกล้าแพร่งพรายเรื่องนี้เลยแม้สักคำเดียว...

“แต่หลังจากม้อเกาสูญเสียสินค้าไปแล้ว ก็คล้ายเป็นคนใบ้กินบอระเพ็ด มิกล้าบอกเล่าเรื่องราวนี้ไปเช่นกัน ดังนั้นเอง คดีรายนั้นจึงได้ถูกกลืนหายไปนานร่วม

สิบแปดปี จวบจนวันนี้จึงถูกข้าพเจ้าสืบทราบมาได้”

เล่าถึงตอนนี้ คิ้วดกหนาเลิกขึ้นเล็กน้อย ใบหน้าก็มีแววภาคภูมิในความสามารถของมัน นิ่วบุ้นถอนใจกล่าว

“ท่านนับเป็นยอดคนที่เปรื่องปราดเหนือธรรมดาจริง ๆ ถึงกับสามารถสืบสาวคดีมืดมนที่ถูกกลืนหายไปนานปีได้กระจ่างปานนี้ เมื่อครึ่งเดือนก่อน ข้าพเจ้าบังเอิญได้ยินผู้คนเล่าถึงเรื่องราวในบู๊ลิ้มเมื่อสิบกว่าปีก่อน และก็ได้เอ่ยถึงคดีมืดมนของสำนักคุ้มกันสินค้าใต้ดิน...”

หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวต่อ

“กับเรื่องในบู๊ลิ้มยุคนั้น ข้าพเจ้าต่างสนใจเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงลอบสืบเสาะเองก่อน สืบทราบว่าเรื่องนั้นคล้ายดั่งเกี่ยวข้องกับอวงเอียซังเกี่ยมและม้อเกาอยู่บ้าง จึงได้กล้าขอความช่วยเหลือเนี้ยตั้วกอ ส่งคนออกสืบเสาะให้แน่ชัด แต่คิดไม่ถึง ท่านจะสามารถสืบจนได้ความละเอียดปานนี้”

ชิกเขี่ยวเฮ้งเพ้งยิ้มเล็กน้อยพลางกล่าว

“กงจื้อมีเรื่องราวยุ่งยากมากหลาย ย่อมไม่มีเวลาไปสืบโดยละเอียดสุขุม แต่ข้าพเจ้ามีเวลาว่างมากอย่างยิ่ง”

พลันหันกายไปตวาด

“ตอนนี้เจ้าเข้ามาได้แล้ว”

นิ่วบุ้นฉุกใจมองไป เห็นมีศีรษะคนผู้หนึ่งโผล่เข้ามาช้า ๆ กลอกตากวาดมองรอบข้าง แล้วจึงได้เดินตัวงอเข้าในห้องมา

คนผู้นี้ก็มีรูปกายสูงใหญ่ แต่ทีท่ากลับลุกลี้ลุกลนน่าชัง กวาดตาที่คล้ายมุสิกของมันมองไปรอบข้างตลอดเวลา คล้ายดั่งว่า มีความหวาดกลัวต่อทุกเรื่องราวและทุกผู้คนในแผ่นดิน แต่พอสายตาเหลือบเห็นเครื่องประดับที่เป็นอัญมณีในห้องดวงตาพลันเบิ่งจนกลมกว้าง มีประกายละโมบอยู่แวววาว ร่างที่ค้อมจนงอโค้งของมันยืดตรงกว่าเดิมทันที มือที่ปล่อยห้อยแนบกายสั่นระริกเบา ๆ

ชิกเขี่ยวเฮ้งเพ้งเน้นเสียงช้า ๆ

“เบื้องต้นของเรื่องราวนี้ มาตรว่าม้อเกาจะกระทำได้ลอบเร้นอย่างยิ่ง แต่อย่างไรยังคงมีคนในวงพวกนักเลงทราบจนได้ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงสืบทราบได้โดยไม่ยากนัก แต่ช่วงหลังของเรื่องราว หากไม่มีคนผู้นี้ ข้าพเจ้ากลับไม่มีทางสืบทราบได้ตลอดกาลนาน”

นิ่วบุ้นขมวดคิ้วเล็กน้อย เน้นเสียงหนัก ๆ ถาม

"ผู้นี้เป็นใคร ? เกี่ยวข้องใดกับเรื่องราวรายนั้น ?"

"คนผู้นี้ไม่มีชื่อแซ่ แต่มีฉายาว่าซาเจี๊ยะชิ้ว (คนสามมือ) ตีความตามฉายาย่อมเป็นพวกลักเล็กขโมยน้อย ภาษิตของพวกมันมี 'ขโมยลมไม่ขโมยเดือน ขโมยฝนไม่ขโมยหิมะ' (หมายถึงขโมยในคืนมีลม ไม่ขโมยในคืนมีเดือน ขโมยในคืนฝนตกไม่ขโมยในเวลามีหิมะ เพราะแสงหิมะจะสะท้อนให้เห็นเงาและมีรอยเท้าให้ถูกจับได้ง่าย) ในคืนที่เกิดเรื่องพายุฝนโหมหนัก นับเป็นดินฟ้าอากาศที่เหมาะต่อพวกเหล่านี้ดำเนินการยิ่งนัก ที่ยิ่งบังเอิญคือ คราวนั้นมันถึงกับเคราะห์ร้าย ลงมือพลาดพลั้งถูกจับได้ มันเสี่ยงชีวิตหนีออกนอกเมือง จึงสามารถสลัดหลุดจากการไล่ล่าของพวกด้านหลัง แต่พอดีไปพบพานเรื่องนั้น"

หันหน้าไปตวาดใส่

"เจ้าเล่าเรื่องราวในตอนนั้นแก่กงจื้อท่านนี้ทราบโดยละเอียด"

ซาเจี๊ยะชิ้วลนลานรับคำ ตาที่คล้ายมุสิกของมันเป็นประกายวาว ปากยื่นยาวราวกระต่ายอ้าออกแต่ไม่มีเสียง นิ่วบุ้นจึงขมวดคิ้วเร่งรัด

"รีบบอกมาเถิด มีรางวัลให้อย่างงาม"

ซาเจี๊ยะชิ้วรีบน้อมกายคารวะกล่าว

"ค่ำวันนั้น ผู้ต่ำต้อยหนีออกนอกเมืองโดยไม่คิดชีวิต เพิ่งลอบปีติที่หนีพ้นพลันเห็นทางเบื้องหน้ามีคนต่อสู้กัน ทั้งยังมีรถม้าคันใหญ่ ผู้ต่ำต้อยในยามแตกตื่นขวัญเสีย ไม่กล้าจะดูต่อไป จึงซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้าข้างทาง ชั่วครู่ ได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งร้อง 'เที้ยสับ ท่านไฉนไม่ถือคุณธรรมน้ำใจ หรือท่านไม่ทราบสินค้ารายนี้เป็น...' วาจาไม่ทันขาดคำ ก็มีอีกผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮากล่าว 'สินค้ารายนี้แม้เป็นเซียมเตี้ยงซิ่งตอท่านคุ้มกันมา เราเที้ยสับวันนี้ยังต้องลงมืออยู่นั่นเอง' จากนั้น เป็นเสียงอาวุธกระทบกันดังถี่เร็ว...

"ผู้ต่ำต้อยอดมิได้คิดจะโผล่หน้าจากพงหญ้าไปดู มิคาด ยังมิทันโผล่ศีรษะก็ได้ยินเสียงแผดร้องดังโหยหวน เสียงแผดร้องนั้นมิทันขาดหาย มีเสียงแผดร้องดังตามติดมาอีกครา ชั่วพริบตา มีเสียงแผดร้องดังติดตามกันถึงสี่ครั้ง ขู่ขวัญข้าพเจ้าจนต้องขดตัวอยู่ในพงหญ้ามิกล้าเคลื่อนไหว...

"เมื่อเสียงแผดร้องสี่ครั้งผ่านพ้นไปแล้ว ไม่มีเสียงอื่นใดอีก มีแต่พายุฝนโหมลงกระทบพื้นเท่านั้น ผู้ต่ำต้อยต้องซ่อนตัวด้วยความหวาดกลัวจนใกล้สว่าง..."

นิ่วบุ้นตวาดพอแล้วล้วงเงินโยนไปที่เบื้องหน้ามันแท่งหนึ่ง แค่นเสียงเย็นชา

"หยิบเงินรางวัลไป ไม่ต้องพร่ำวาจาไร้สาระอีก หากแม้นแพร่งพรายเรื่องราว

ค่ำนี้ออกไปสักคำเดียว ต้องปลิดชีวิตเจ้าทันที"

ซาเจี๊ยะชิ้วลนลานรับคำ แต่กลอกตามองแท่งเงินบนพื้นโดยมิกล้าก้มเก็บ ชิกเขี่ยวจึงได้ตวาด

"ยังไม่รีบเก็บแล้วไสหัวไป ขอร้องให้ผู้ที่นำเจ้าเข้ามาพาเจ้าออกไป ห้ามมิให้พักในเกียเฮงแม้สักชั่วอึดใจ ได้ยินหรือไม่ ?"

ซาเจี๊ยะชิ้วพลันโผลงคว้าเงินบนพื้นขึ้นกำไว้ ลนลานรับคำแล้วถอยออกจากห้องไป

นิ่วบุ้นรอจนเงาร่างมันหายลับ จึงถอนใจกล่าวขึ้น

"ตาข่ายฟ้าแม้กว้างใหญ่ แต่ไม่มีรูให้ความชั่วรอดพ้นไป เที้ยสับจะอย่างไรก็ไม่คาดคิดมีคนผู้นี้ลอบรู้เห็น..."

พลันตบโต๊ะฉาดใหญ่ หันสั่งเตียเจ็กทั่ง

"ท่านรีบไปสกัดมันกลับมา ให้พักอยู่ที่ห้องข้างคอกม้าด้านหลัง สั่งมันไม่อาจออกจากที่นี้ไปแม้สักก้าวเดียว"

เตียเจ็กทั่งงุนงงวูบจึงรับคำสั่งไป ชิกเขี่ยวเฮ้งเพ้งแย้มยิ้มถาม

"กงจื้อยังจะกักมันไว้เพื่อเป็นพยานในวันหน้าหรือไร ?"

นิ่วบุ้นยิ้มเล็กน้อย ชิกเขี่ยวเฮ้งเพ้งอดมิได้ต้องถามอีก

"กงจื้อไฉนสืบทราบเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับม้อเกาเที้ยสับได้ ข้าพเจ้าคาดเดาอย่างไรก็ไม่ออกจริง ๆ หรือเรื่องราวรายนี้ นอกจากซาเจี๊ยะชิ้วแล้ว ยังมีผู้อื่นทราบอีก ?"

นิ่วบุ้นยิ้มโดยมิตอบ พลันยื่นมือไปกระตุกเชือกไหมถักที่ข้างม่านเบา ๆ

เสียงติงตังของกระพรวนดังสดใส ขณะเสียงยังไม่จางหาย พลันมีคนเดินเข้ามาผู้หนึ่ง

เป็นคนที่หน้าซาด้านตัวแข็งกระด้าง ประกายตาแตกซ่านซึมเซา มองปราดแรกไม่ผิดกับเป็นศพเดินได้เลย

ตอนนั้น แสงอรุโณทัยสาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ลูบไล้บนแผลเป็นจากคมอาวุธบนใบหน้ามันเป็นสีแดงสดใส

สว่างเต็มที่แล้ว

นิ่วบุ้นใบหน้าเปล่งปลั่งทีท่าคึกคักแจ่มใส น้อมเชิญอวงเอียซังเกี่ยมเข้าไปในห้องโถงใหญ่ มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก นิ่วบุ้นเมื่อคืนมิได้หลับนอนเลยแม้สักงีบเดียว

ในห้องโถงมีสุราอาหารโต๊ะใหญ่ตั้งเตรียมไว้แล้ว เที้ยสับแย้มยิ้มกล่าว

"เมื่อค่ำวานข้าพเจ้าอ่อนเพลียดื่มสุรามิได้ วันนี้..."

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มสอดคำ

"ใช้สุราแก้สุรา ข้าพเจ้าวันนี้อย่างไรก็ต้องขอร่วมดื่มกับท่านให้สมใจสักหลายจอก เสียดายที่ท่านมีเรื่องสำคัญต้องรีบไป ไม่อาจอยู่สนทนาในที่นี้ได้สักหลายวัน มิเช่นนั้นข้าพเจ้าต้องรั้งท่านอยู่ร่วมดื่มอีกสิบวัน"

เที้ยสับแย้มยิ้มทรุดกายนั่ง เห็นนิ่วบุ้นปรบมือร้องสั่งให้ยกสุรามา ชั่วพริบตามีคนผู้หนึ่งมายืนที่ด้านหลังเที้ยสับ รินสุราแก่มันจอกหนึ่ง

เที้ยสับย่อมไม่หันกลับไปดู เพียงรู้สึกมือที่รินสุรานี้มั่นคงเป็นอย่างยิ่ง รินสุราปริ่มจอกพอดีโดยไม่ไหลหกเลยแม้สักหยดเดียว ได้ยินนิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าว

"คนรับใช้เมื่อค่ำวานปากมากเกินไป เช้านี้ข้าพเจ้าจึงเปลี่ยนอีกผู้หนึ่ง ผู้นี้สติสัมปชัญญะชาด้านหมดสิ้น ต่อให้ฟันใส่มันไปดาบหนึ่งมันก็ไม่รู้สึกเจ็บปวด แต่มันมีความดีอยู่ประการคือเชื่อฟังคำสั่งของนาย แม้นับว่าสั่งให้มันไปตาย มันก็ต้องไม่ลังเลเด็ดขาด ข้าพเจ้ามีคนรับใช้เยี่ยงนี้ เป็นที่พอแก่ใจยิ่งจริง ๆ"

เที้ยสับเอออวยไปด้วยโดยไม่สนใจ แต่คำนึงด้วยความประหลาดสงสัย

'คนผู้นี้มีอัญมณีล้ำค่า โบราณวัตถุที่พอจะอวดโอ่แก่แผ่นดินได้โดยทระนง กลับไม่เคยได้ยินมันกล่าววาจาพึงพอแก่ใจแม้สักครึ่งคำ ตอนนี้พลันมายกย่องชมเชยต่อผู้รับใช้ถึงปานนี้ได้ ?'

ช้อนตามองไป พลันเห็นสายตาลิ่มลิ้มมองมาที่ด้านหลังมันแน่วนิ่ง ประกายตาคล้ายดั่งพบเห็นเรื่องประหลาดพิกลใด จึงแตกตื่นสงสัยจนแวววาว

เที้ยสับฉุกใจได้คิด ต้องเบือนร่างมองไปโดยไม่รู้ตัว เห็นประกายตาที่คมกล้าชาเย็นคู่หนึ่ง กำลังจับมองมันแน่วนิ่งไม่กะพริบ

ประกายตานี้คล้ายเคยรู้จัก แต่คนผู้นี้กลับมิเคยเห็น ช่วงเวลานั้นมันทั้งตื่นเต้นทั้งสงสัย เห็นคนผู้นั้นเดินช้า ๆ ไปที่หลังลิ่มลิ้ม ยกป้านเงินในมือขึ้นช้า ๆ รินสุราใส่จอกเบื้องหน้าลิ่มลิ้มอย่างเชื่องช้า จึงได้เดินช้า ๆ ไปด้านหลังนิ่วบุ้น...

ชั่วชีวิตเที้ยสับ บุกเหนือล่องใต้พบกับผู้คนแปลกประหลาดมามากมายนับไม่ถ้วน แต่มิเคยเห็นคนที่มีร่างกาย ท่วงท่า ดุจกับเป็นศพเดินได้เยี่ยงนี้มาก่อนเลย ทั้งช้าทั้งแข็ง

ตอนนั้น นิ่วบุ้นยกจอกเชื้อเชิญแล้ว มันจำต้องฝืนยิ้มยกจอกดื่มแห้งไปบ้าง เมื่อวางจอกลง กลับเห็นประกายตาคมกล้าเย็นชาคู่นั้น ยังคงจับมองมันแน่วนิ่ง

นิ่วบุ้นหัวร่อฮาฮากล่าว

"ฮ้วงฮุ้น (คืนวิญญาณ) ยังไม่รีบไปรินสุราแก่อาคันตุกะ"

คนรับใช้พิสดารที่ชาด้าน เชื่องช้า ซึมเซา พิกลแต่กลับมีดวงตาคมกล้าเย็นชาผู้นี้ ถึงกับมีนามฮ้วงฮุ้น (คืนวิญญาณ) !

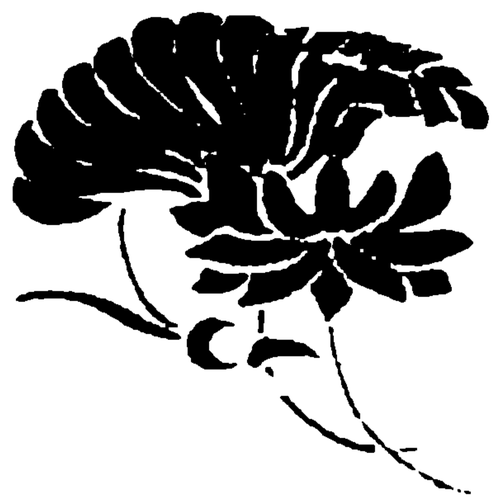

เห็นฮ้วงฮุ้นเคลื่อนกายเดินช้า ๆ อ้อมโต๊ะมารินสุราให้เที้ยสับ แต่สายตามิได้เบือนห่างจากหน้าเที้ยสับเลย

ชนชาวบู๊ลิ้มถือเรื่องหนักแน่นเยือกเย็นเป็นที่สุด แต่เที้ยสับตอนนี้กลับอดใจเต้นระทึกมิได้ อย่างไรก็นึกไม่ออก ไฉนมีความรู้สึกคุ้นเคยกับสายตาคู่นี้ได้

แสงอาทิตย์อรุณที่แจ่มใส ลูบไล้รอยแผลเป็นจากคมดาบบนใบหน้าฮ้วงฮุ้นจนแดงฉานกว่าเดิม

เที้ยสับกระแอมเบา ๆ ฝืนยิ้มกล่าว

"ฮ้วงฮุ้น... เฮอะ เฮอะ นามนี้ประหลาดอย่างยิ่งจริง ๆ"

นิ่วบุ้นคารวะสุรา ขยับจานอาหารพลางแย้มยิ้มตอบ

"คนผู้นี้บอกเองว่าเคยตายมาครั้ง แต่ก็คืนวิญญาณกลับมาได้ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ตั้งนามฮ้วงฮุ้นแก่มัน มาตรว่าไม่ไพเราะ แต่ก็ไม่ธรรมดา ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ?"

"ถูกที่สุด ถูกที่สุด"

แล้วคว้าจอกสุราขึ้นกรอกแห้งไป แต่มีหลายหยดกระเซ็นใส่เสื้อขาวต่วนสีม่วงอ่อนของมัน

น้ำสุราที่หยดใส่กลายเป็นสีม่วงคล้ำทันที ดูไปคล้ายดั่งคราบโลหิตเนิ่นนานปีก็ปาน

ลิ่มลิ้มกรอกตาไปมา พลันหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ข้าพเจ้ามักตำหนิผู้รับใช้ในบ้านปากมากเกินไป แค้นที่ไม่สามารถได้เยี่ยงเช่นนี้สักผู้หนึ่ง แต่หาไปหามายังคงไม่มีปัญญา มิทราบท่านไปหาจากที่ใดกัน ?"

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มตอบ

"ผู้นี้มิใช่เป็นข้าพเจ้าหามา แต่เป็นสหายคนหนึ่งของข้าพเจ้าได้ช่วยชีวิตมันไว้ทางนอกเมืองฮั่งจิวท่ามกลางพายุฝนของเมื่อสิบแปดปีก่อน แล้วจึงพามาที่นี้"

วาจานิ่วบุ้นแต่ละประโยคเป็นต้องหยุดครั้ง และที่หยุดทุกครั้ง สีหน้าเที้ยสับเป็นต้องเปลี่ยนแปรไปวูบ

พริบตานั้น ห้วงสมองของเที้ยสับพลันปรากฏภาพที่มีโลหิตชุ่มโชกขึ้นจนแจ่มชัด

เสียงแผดร้องโหยหวนสองคราผ่านไปแล้ว คนผู้หนึ่งหันกายหนีไป ไม่ได้ ! ต้องฆ่า อีกผู้หนึ่งยืดอกทรงกาย ดวงตามีประกายคมกล้าขะเยียบ...

พายุฝนโหมกระหน่ำ...

เสียงแผดร้องดังอีกครา...

ประกายตาคมวาวขะเยียบ...

ฟันใส่หน้าไปกระบี่หนึ่ง...

ประกายตาคมวาวขะเยียบ...

แผลเป็นบนใบหน้า...

ทันใด เสียงตังดังสดใส ปรากฏจอกสุราร่วงหล่นลงแตกกระจาย

นิ่วบุ้นหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ท่านยังมิได้ดื่มสุรา ไฉนเมาไปเสียก่อนแล้ว ?"

หยุดเล็กน้อย พลันหันไปตวาด

"ฮ้วงฮุ้น รีบเก็บเศษจอกบนพื้น"

ฮ้วงฮุ้นวางป้านลงช้า ๆ ก้มตัวช้า ๆ เก็บเศษจอกสุราที่กระจายบนพื้น ในแสงอาทิตย์เจิดจ้า มันเก็บเศษจอกสุราทีละชิ้น แต่สายตายังคงจับมองเที้ยสับแน่วนิ่ง

สายตาเที้ยสับก็จับมองมัน

ประกายตาทั้งสองประสานกัน สีหน้าเที้ยสับมีแววอำมหิตปรากฏขึ้น ยื่นมือช้า ๆ ลงไปที่ใต้โต๊ะ ประกบนิ้วดั่งกระบี่ จี้เข้าใส่จุดเจียงมั้งตรงชายโครงฮ้วงฮุ้นอย่างดุดัน

พริบตานั้น ปลายนิ้วเที้ยสับสัมผัสถูกเสื้อของฮ้วงฮุ้นแล้ว เพียงจี้เบา ๆ ชีวิตคนผู้นี้ก็ต้องปลิดปลงลงกับมือมันแน่

นิ่วบุ้นหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ดื่มสุราถือเรื่องท้องว่างเป็นที่สุด ท่านไฉนไม่รับทานกับแกล้มสักเล็กน้อย ขาไก่ชิ้นนี้แม้ยามรับทานไม่มีรส แต่ทอดทิ้งไปก็ออกจะน่าเสียดายอยู่"

ปลายนิ้วเที้ยสับเพิ่งสัมผัสกับเสื้อฮ้วงฮุ้น ขาไก่ที่นิ่วบุ้นคีบมาที่เบื้องหน้าถึงกับห่างจากจุดบุ้นเฮียงบนปลายจมูกมันไม่ถึงนิ้วเท่านั้น

หากมันไม่ยื่นมือไปรับ ตะเกียบงาคู่นี้ก็ต้องจี้ถูกจุดบุ้นเฮียงของมัน เป็นการยื่นที่คำนวณส่วนสัด เวลาเลิศพิสดารจนไม่มีทางเปรียบประมาณได้จริง ๆ

ดังนั้นเอง มันจึงจำต้องชักมือออกจากใต้โต๊ะ ยกจานเงินของมันขึ้นรับขาไก่มา และตอนนั้น ฮ้วงฮุ้นได้ทรงกายขึ้นช้า ๆ

นิ่วบุ้นหดตะเกียบเงินกลับไปดั่งไม่มีเรื่องราวใด เที้ยสับกลับต้องแตกตื่นสงสัยเป็นยิ่งนัก มิทราบ ฝีมือเมื่อครู่จะจงใจหรือไม่เจตนากันแน่ ?

สุราผ่านสามรอบ เที้ยสับรู้สึกกลืนกินไม่เป็นรสชาติ แต่นิ่วบุ้นยังคงแย้มยิ้มแจ่มใส สายตาฮ้วงฮุ้นยังคงคมกล้าขะเยียบ ร่างแข็งดั่งท่อนไม้เช่นเดิม

ลิ่มลิ้มยื่นมือลูบจอนผมพลางกล่าว

"ผู้เหย้าใจกว้าง อาคันตุกะสุขสมใจ ตอนนี้อิ่มหนำสำราญแล้ว พวกเราก็สมควรอำลาไปได้กระมัง ?"

เที้ยสับสนับสนุนทันที

"ถูกแล้ว ถูกแล้ว พวกเรารบกวนมาคืนหนึ่งสมควรไปแล้ว"

ฝืนหัวร่อเสียงแหบแห้งหลายครั้ง จึงลุกขึ้นหมายจะไปจากโต๊ะสุรา แต่นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าวว่า

"ไฉนเร่งร้อนจะไปเยี่ยงนี้ หรือดูแคลนข้าพเจ้า ?"

เที้ยสับแค่นหัวร่อกล่าว

"มิได้ มิได้ ท่านกล่าวรุนแรงเกินไปแล้ว"

นิ่วบุ้นกลอกตาไปมา ร้องอ้อยาว ๆ แล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ถูกแล้วถูกแล้ว สองท่านคงต้องขัดตาต่อคนรับใช้อัปลักษณ์ของข้าพเจ้า ฮ้วงฮุ้นเจ้าถอยออกไป โอ... คนผู้นี้แม้มีใบหน้าดุร้ายอัปลักษณ์ แต่จิตใจกลับคล้ายทารกไร้เดียงสา จดจำเรื่องราวใดไม่ได้ทั้งสิ้น และไม่รู้ความใด ๆ อีกเลย กระทั่งวาจาเป็นประโยคก็ยังไม่มีปัญญากล่าว"

เที้ยสับเลิกคิ้วโพล่งขึ้น

"เป็นความจริง ?"

พลันยกมือปิดปากไอถี่ ๆ ไม่หยุดยั้ง

นิ่วบุ้นหัวร่อฮาฮา ยกจอกสุรากรอกแห้งไป รอยยิ้มพลันเหือดหาย จับตามองเที้ยสับแน่วนิ่ง เน้นทีละคำช้า ๆ

"มาตรว่าความทรงจำของคนผู้นี้เสื่อมสูญสิ้น แต่มีเรื่องเดียวที่กลับจดจำไว้สลักใจไม่ลืมเลือน"

เที้ยสับใจสั่นสะท้าน อดมิได้ต้องถามโพล่งไป

"เรื่องใด ?"

นิ่วบุ้นเหม่อมองมันชั่วครู่ พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อถาม

"ในเมื่อท่านก็ทราบ ข้าพเจ้ายังต้องกล่าวกระไรอีก ?"

สีหน้าเที้ยสับเปลี่ยนแปรทันที ร้องโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบเรื่องอันใด ? ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องอันใดทั้งสิ้น"

นักเลงเก่าที่มีชื่อเสียงเลื่องลือบู๊ลิ้มมานานปี ตอนนี้ถึงกับมีวาจาสับสนแล้ว นิ่วบุ้นจึงหัวร่อฮาฮากล่าว

"มิว่าท่านทราบหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าย่อมไม่บอกเรื่องนี้ไปแน่ ทั้งแผ่นดินมีเพียงข้าพเจ้าทราบ ท่านทราบ มันทราบเท่านั้น..."

หยุดเล็กน้อย พลันขมวดคิ้วตบโต๊ะฉาดใหญ่ ร้องสุดเสียง

"ไฮ้ ! แย่แล้ว"

เที้ยสับที่เพิ่งข่มขวัญลงได้ ยกจอกสุราหมายจะดื่ม ต้องรีบกระแทกคืนไปบนโต๊ะ ร้องถามเสียงสะท้าน

"เรื่องอันใดแย่แล้ว ?"

นิ่วบุ้นขมวดคิ้วกล่าว

"นอกจากท่าน ข้าพเจ้าและมันแล้ว ยังมีผู้ทราบอีกคนหนึ่ง"

ลิ่มลิ้มกวาดตาไปมา ใบหน้ามีรอยยิ้มที่สุดฝืนถามช้าๆ

"เรื่องอันใด ?"

แต่ตอนนั้น เที้ยสับอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"ยังมีผู้ใดทราบ ?"

พลันสำนึกตัวว่าพลั้งปากอีกแล้ว ทราบว่าเมื่อมันกล่าวเช่นนั้น เท่ากับยอมรับว่าทราบเรื่องที่เมื่อครู่ตนยืนกรานปฏิเสธมิทราบ แต่วาจาที่เปล่งออกจากปากไม่มีทางที่จะรั้งคืนกลับมาได้อีกแล้ว

นิ่วบุ้นลอบหัวร่อเย้ยหยันในใจ แต่ปั้นสีหน้าเป็นเคร่งขรึมสำรวม ถอนใจยาวกล่าวว่า

"ฟังว่า ก่อนฮ้วงฮุ้นยังมิได้มาที่นี้ เคยไปอยู่กับจ้อซิ้วซึ่งเกี่ยมเตังอีเป็นเวลาเนิ่นนาน น่ากลัว..."

ส่งเสียงถอนใจยาวแล้วชะงักคำกลางคัน เที้ยสับก็ก้มศีรษะเงียบงัน แต่คิ้วดกหนาทั้งคู่ขมวดเข้าหากันจนแนบแน่น ได้ยินนิ่วบุ้นกล่าวช้า ๆ

"หากเตังอีมีไมตรีกับท่านอยู่บ้าง นั่นกลับมิเป็นไร ไม่เช่นนั้น...โอ หากถูกผู้อื่นทราบไป มิใช่เป็นเรื่องล้อเล่นได้"

เที้ยสับพลันเลิกคิ้วสูง ตบโต๊ะฉาดหนึ่งแล้วตวาดไป

"ท่านว่าเรื่องราวใดบ้าง ข้าพเจ้าล้วนไม่เข้าใจ"

ดวงตามันมีประกายอำมหิตไม่ผิดกับสัตว์ป่า แต่นิ่วบุ้นกลับหัวร่อฮาฮาดั่งไม่เห็น กล่าวสืบต่อไป

"หากข้าพเจ้าเป็นท่าน ก็จะ...โอ ในเมื่อท่านไม่เชื่อถือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่กล่าวก็แล้วกัน"

ถึงกับรินสุราเอง ยกขึ้นดื่มเอง

เที้ยสับเกาะขอบโต๊ะแนบแน่น อึ้งเป็นครู่ใหญ่ ใบหน้าบัดเดี๋ยวซีดขาวบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ แสดงว่าความรู้สึกพลุ่งพล่านอย่างยิ่ง

เนิ่นนานให้หลัง จึงระบายลมจากปากยาว ๆ จับตามองนิ่วบุ้นพลางกล่าว

"หากท่านเป็นข้าพเจ้า จะทำอย่างไร ?"

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มตอบไป

"หากข้าพเจ้าเป็นท่าน เรื่องเร่งร้อนสำคัญที่สุดในตอนนี้ คือกำจัดคนที่ล่วงรู้เรื่องราวไปก่อน"

"ฮา ฮา หรือท่านไม่ทราบเรื่องนี้ด้วย ? จะกำจัดท่าน ง่ายดายดั่งพลิกฝ่ามือเท่านั้น"

"ฮา ฮา ท่านลองฟังดู ด้านนอกมีเสียงใดบ้าง ?"

นิ่วบุ้นพลันมากล่าววาจาที่มิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้อย่างมิคาดหมาย เที้ยสับจึงต้องงุนงงไป แต่มิอาจไม่เงี่ยหูฟังได้

มีเสียงฝีเท้าม้าดังถี่เร็วที่นอกประตู ได้ยินตอนแรกคล้ายยังอยู่ที่ห้องโถงใหญ่ แต่ชั่วพริบตา เสียงถึงกับเงียบหายไป เที้ยสับจึงต้องตระหนกต่อฝีเท้าม้าที่รวดเร็วถึงปานนี้ แต่ปากส่งเสียงเย็นชา

"ม้าเร็วของท่าน ข้าพเจ้าเห็นมานานแล้ว"

"ฮา ฮา ผู้นั่งบนหลังม้าเป็นใคร ท่านทราบด้วยหรือไม่ ?"

สีหน้าเที้ยสับแปรเปลี่ยนอีกครั้ง พลันผุดลุกขึ้นตวาดดังกราดเกรี้ยว

"หรือมันก็คือ... คือฮ้วงฮุ้นผู้นั้น ?"

"ฮา ฮา ผู้อื่นเล่าขาน อวงเอียซังเกี่ยมเปรื่องปราดหลักแหลม วันนี้ได้เห็นสมจริงดั่งกิตติศัพท์แล้ว"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ใช่ ผู้ขับขี่ม้าคือฮวงฮุ้นจริง ตอนนี้น่ากลัวร่วมทางกับผู้เลี้ยงม้าคนนั้นของข้าพเจ้า ควบขับอาชาพ่วงพีสีขาวสองตัวนั้นออกจากเมืองเกียเฮงไปแล้ว คนผู้นี้แม้ไม่มีความรู้สึก ไม่มีความทรงจำรู้จักแต่จงรักภักดีต่อข้าพเจ้า และก็จำได้เพียงเรื่องในวิกาลพายุฝนของเมื่อสิบแปดปีก่อนเท่านั้น"

จิบสุราขุติวาจาลงกลางคันอย่างไม่คาดหมาย เที้ยสับจึงนั่งตะลึงลานเป็นครู่ใหญ่ ต้องลอบถอนหายใจด้วยความท้อแท้ รู้สึกพฤติการณ์ทั้งมวลของตน ล้วนอยู่ในความคำนวณของกงจื้อรุ่มรวยที่คล้ายไม่มีเล่ห์อุบายแม้สักน้อยนิดได้

มันครุ่นคิดด้วยความพลุ่งพล่านเป็นครู่หนึ่ง จึงส่งเสียง

"ท่านกระทำดั่งนี้ เพราะต้องการอย่างไรแน่ ?"

พลันตาบโต๊ะฉาดใหญ่แล้วตวาดไป

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านโปรดสะกดใจให้เยือกเย็นกว่านี้ อย่าได้พลุ่งพล่านดาลเดือดไป ความจริงข้าพเจ้าไม่มีอกุศลจิตต่อท่านแม้สักน้อยนิด เพียงมีความคิดต้องการให้ท่านได้ล่วงรู้อันตรายที่ร้ายแรงไว้ก่อนเท่านั้น การที่ท่านไปพบม้อตั๋วไท้เอี๊ยในฮั่งจิวครานี้..."

"เพ้ย ! ท่านไฉนทราบข้าพเจ้าจะไปฮั่งจิว ? ไฉนทราบข้าพเจ้าจะไปพบม้อเกา ?"

"คิก คิก เรื่องที่ม้อตั๋วไท้เอี๊ยจะเรียกชุมนุมผู้กล้าในเมืองฮั่งจิวของอีกสิบวันให้หลัง ทั้งแผ่นดินต่างรู้กันทั่ว ข้าพเจ้าย่อมทราบเช่นกัน แต่ทว่า..."

"แต่ทว่ากระไร ?"

"หากข้าพเจ้าเป็นท่าน พิธีชุมนุมผู้กล้าครานี้ไม่ไปก็มิเป็นไร"

เที้ยสับเลิกคิ้วสูง แต่แล้วต้องก้มศีรษะครุ่นคิดอย่างท้อแท้ รำพึงกับตัวเองเบา ๆ

"หากไม่ไป ? ไม่ได้เด็ดขาดไม่ได้เด็ดขาด"

นิ่วบุ้นเน้นเสียงหนัก ๆ ด้วยสีหน้าสำรวม

"ข้าพเจ้าแม้พบกับท่านโดยบังเอิญ แต่มีความยินดีคบสหายเยี่ยงท่านเป็นที่สุด หากท่านต้องไปพิธีชุมนุมผู้กล้าครานี้ให้ได้ ก็อย่าทุ่มเทกำลังแก่ม้อเกาเป็นอันขาด ควรทราบว่าความลับใด ๆ ในโลกนี้ ต้องไม่มีทางปกปิดให้ลับไปตลอดกาลนานได้ หากแม้นท่านช่วยเหลือม้อเกาสร้างรากฐานครั้งใหญ่นี้สำเร็จ วันหน้าม้อเกาทราบเรื่องนี้ มันที่มีจิตใจคับแคบเปี่ยมริษยาอาฆาต ไหนเลยจะยอมอภัยให้แก่ท่าน ?"

หยุดเล็กน้อย เหลือบตามองไป เห็นสีหน้าเทียสับมีความตื่นเต้นขึ้นบ้าง จึงต้องลอบหัวร่อในใจ แต่ปากยังคงกล่าวเสียงหนัก ๆ ดั่งเดิม

"ผลดีผลร้ายของความนี้ ไม่ต้องให้ข้าพเจ้าพร่ำจนมากความ คิดว่าท่านก็ต้องคำนวณออกอยู่ ม้อเกาตอนนี้กลายเป็นเป้าที่ปูลิ้มทั้งแผ่นดินต้องการกำจัดแล้ว มีอันตรายรายล้อมอยู่รอบข้างแน่นหนา ท่านไยต้องลงเกลือกกลั้วกับปลักน้ำโสโครกนี้ ? อย่าว่าแต่หากมันย่อยยับอัปรา ท่านไยมิใช่ยิ่งไม่ต้องหวั่นวิตกตลอดกาลนาน สำหรับเรื่องของผู้แซ่เต็งนั้น..."

พลิกมือฟันไปบนขอบโต๊ะเบา ๆ หัวร่อคิกคิกกล่าว

"คนผู้นี้มีแต่ความกล้าไม่มีความคิด จะฆ่าย่อมไม่เปลืองเรี่ยวแรงแม้สักน้อยนิดได้"

เทียสับเหม่อมองดูท้องฟ้าที่นอกหน้าต่างแน่วนิ่ง ปากเม้มสนิทมิส่งเสียง แต่จากกรามที่มันขบนูนเป็นสัน และมือที่กำแนบแน่นพอจะดูออก ตอนนี้มีความรู้สึกสับสนจนปั่นป่วนยิ่ง

ได้ยินนิ่วบุ้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่งต่อไป

"พลังฝีมือ ภูมิปัญญาของท่าน ล้วนแล้วโดดเด่นเหนือธรรมดา อัธยาศัยจิตใจและการคบหาในวงพวกนักเลง ก็เหนือกว่าม้อเกามากมายหลายเท่านัก หากได้กำลังทรัพย์ของข้าพเจ้าช่วยหนุน...ฮา ฮา ในเมื่อจะตกอยู่กับอำนาจขู่เข็ญคุกคามของผู้อื่น ไยไม่ชิงขึ้นดำรงแทน ?"

ประโยคสุดท้ายได้เน้นทีละคำด้วยเสียงยานยาว แต่ละคำคล้ายเป็นก้อนหนักพัน ๆ ชั่งฟาดเข้าใส่กลางหัวใจเทียสับอย่างหนักหน่วง

เทียสับนั่งแค่นหัวร่อ จับตามองแน่วนิ่ง เห็นคิ้วของมันบัดเดี๋ยวคลาย บัดเดี๋ยวขมวด ประกายตาแวววับวูบวาบ

ทันใด มันพลันผุดลุกขึ้นทุบโต๊ะฉาดใหญ่แล้วร้อง

"ตกลงกันเช่นนี้ !"

มุมปากนิ่วบุ้นมีรอยยิ้มขึ้นวูบหนึ่ง แต่ส่งเสียงแผ่วทุ้มแช่มช้า

"ท่านตกลงใจแน่วแน่แล้ว ?"

เที้ยสับผุดลุกขึ้น เดินไปเบื้องหน้านิ่วบุ้น คารวะจรดพื้นแล้วกล่าว

"หากมิใช่ท่านแนะนำสั่งสอน ข้าพเจ้าตอนนี้ยังถูกปิดตาจนงมงาย วาจาของท่านดั่งแหวกกระท่อม จูงข้าพเจ้าสู่แสงสว่าง นับว่าประเสริฐกว่ากอดตำรามานานปีจริง ๆ"

นิ่วบุ้นรีบผุดลุกขึ้นหลบการคารวะของมัน แย้มยิ้มกล่าวตอบ

"หากมิใช่สองสามีภรรยาท่านเป็นมังกรในมวลหมู่มนุษย์ วาจาเหล่านี้ข้าพเจ้ายังไม่ขอมบอกไปดอก"

เที้ยสับหัวร่อฮาฮา กล่าว

"คิดมิถึง การสู่กังหนำในครั้งนี้ ถึงกับได้มิตรสหายเช่นดั่งท่าน วันหน้าหากข้าพเจ้ามีโอกาสได้ขึ้นสู่บัลลังก์ราชันบู๊ลิ้ม ต้องไม่ลืมท่านเด็ดขาด"

นิ่วบุ้นรีบคารวะแล้วกล่าว

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าขอขอบคุณในที่นี้ก่อน... ข้าพเจ้าแม้อ่อนแอไร้เรี่ยวแรงแต่ชั่วชีวิต เคารพเลื่อมใสพฤติการณ์ของผู้กล้าหาญในบู๊ลิ้มเป็นที่สุด"

เที้ยสับหัวร่อฮาฮา แต่ใจขบคิด

'คนผู้นี้แม้มีอุบายความคิดลึกซึ้งไม่น้อย แต่มีเพียงทรัพย์สินสมบัติ ไม่มีอิทธิพลอำนาจและไม่มีชื่อเสียง ดังนั้นจึงยินยอมทุ่มเทช่วยเหลือเราถึงปานนี้ ที่ต้องการก็เพียงชื่อเสียงกับอำนาจเท่านั้นเอง'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น จิตใจที่ระมัดระวังนิ่วบุ้นก็ได้ผ่อนคลายลงกว่าเดิมอีกมากหลาย

ดังนั้นเอง เปลี่ยนสุราอาหารมาอีกชุดหนึ่ง ดื่มกินด้วยจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส จนกระทั่งผ่านเที่ยงไป เที้ยสับจึงกล่าว

"แผนสำคัญตกลงกันได้แล้ว ข้าพเจ้าต้องขออำลาไปก่อน อาชาวิเศษและไข่มุกของพี่ท่าน ข้าพเจ้าตัดรอนเป็นการไม่เคารพ จำต้องขอรับไว้ด้วยความเกรงใจ ดีที่วันเวลาภายภาคหน้ายังยาวนาน..."

สีหน้านิ่วบุ้นแปรเปลี่ยนทันที คล้ายดั่งแตกตื่นสงสัยเป็นที่สุด ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านไฉนทราบข้าพเจ้าจะกำนัลอาชาและไข่มุก ?"

"ฮา ฮา ท่านเป็นกงจื้อสูงศักดิ์ ย่อมไม่ทราบพฤติการณ์ของพวกเราชนชาวนักเลง บอกกับท่านโดยไม่อำพราง เมื่อคืนตอนท่านกล่าววาจาอยู่ในห้องหนังสือ ข้าพเจ้าอยู่ที่นอกหน้าต่างท่านนั่นเอง"

นิ่วบุ้นยิ่งมีทีท่าแตกตื่นสงสัยกว่าเดิม ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ท่านนับว่ามีฝีมืออันเลอเลิศสุดสูงจริง ๆ เป็นที่ผู้น้องต้องเคารพนับถือยิ่งแล้ว"

ดังนั้นเอง เที้ยสับจึงส่งเสียงหัวร่อด้วยความภาคภูมิใจอีกครา ในเสียงหัวร่อเดินเคียงคู่กันออกจากห้องโถงใหญ่ นิ่วบุ้นสั่งให้เตรียมม้า เที้ยสับกระโดดขึ้นหลังม้าสะบัดแส้ นิ่วบุ้นยืนแย้มยิ้มส่งที่บันได

"ท่านโปรดถนอมตัว ข้าพเจ้าจะอยู่รอข่าวดีในที่นี้..."

เที้ยสับหัวร่อฮาฮา กล่าว

"เมื่อเรื่องราวสำเร็จ กงจื้อท่านได้อำนาจข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์ สำหรับคำชื่อเสียงนั้น เราสองย่อมไม่อาจขาดไปได้"

ขาดคำสะบัดแส้ อาชาพ่วงพีสีขาวโพลงทั้งสองพุ่งตัวออกไปดุจเทาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

นิ่วบุ้นยืนมือไพล่หลัง จับตามองจนสองม้าลับหาย จึงมีรอยยิ้มอันเคยชินปรากฏขึ้นอีกครา แค่นหัวร่อในใจพลางคำนึง

'วังเจ็กพ้ง วังเจ็กเม้ง เราใช้แผนกระตุ้นโทสะหลงกลเราไปแล้ว แปะโป๊ว-ปวยฮวยมีสันดานร่านราคะ เราเพียงแต่มารยาเป็นชมชอบนาง นางต้องไม่อาจหนีออกจากเงื้อมมือเราไปได้ บัดนี้ สองสามีภรรยาอวงเอียซังเกี่ยม ถูกเราใช้ชื่อเสียงลาภยศโน้มน้าวจนหลงกลอีก... สำหรับจ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอี ย่อมมีอวงเอียซังเกี่ยมไปจัดการแทนเรา ตอนนี้เหลือเพียงชิกแชเปียงโต้วต้งคี้คนเดียวเท่านั้น อื่น ๆ เช่นโป๊ยมิ่นเล้งล้งโอ้วจือฮุย ทิชิ้วเซียนอ้วงโฮ้วลิ้ม ไหนเลยจะอยู่ในสายตาเรา'

นิ่วบุ้นหัวร่อด้วยความสบใจ หันช้า ๆ หมายจะกลับเข้าไปในตึก มิคาด พลันมีเสียงหัวร่อฮาฮาดังขึ้นที่ด้านหลังแล้วกล่าวมา

"แผนโซ่สัมพันธ์อันร้ายกาจ ฮ้อซูซังเกี่ยมถูกท่านกระตุ้นด้วยโทสะ แปะ-โป๊วปวยฮวยถูกท่านโน้มน้าวด้วยเสน่ห์ อวงเอียซังเกี่ยมถูกท่านหลอกล่อด้วยลาภยศธนสาร ที่เหลืออยู่ก็มิเพียงชิกแชเปียงโต้วต้งคี้คนเดียวเท่านั้น ครั้งนี้ เล่งจิ้วม้อเกาที่ถูกตัดญาติขาดมิตร นับว่าตายอย่างอเนจอนาถยิ่งจริง ๆ แล้ว"

วาจาสดใสชัดเจน แต่ทุกถ้อยกระทงความเสียดแทงใจจนตระหนกยิ่ง

นิ่วบุ้นใจหายวับ พริบตานั้น เหงื่อซึมออกมาจนเปียกชุ่มหน้าผากและฝ่ามือ สลับเท้าวาบไปดั่งสายฟ้าตวาดเสียงก้องว่า

"ผู้ใด ?"

เสียงหัวร่อที่ด้านหลังยังดังไม่หยุดยั้ง เชิงบันไดศิลาข้างประตู ถึงกับมีกระยาจกกลางคนร่างผอมเหลือหนังหุ้มกระดูก เสื้อผ้าคร่ำคร่าปุปะ แต่ผิวขาวสะอาดราวหยก

เนื้อดี ดวงตาแวววาวราวสายฟ้านั่งขัดสมาธิอยู่ ตอนนี้กำลังแหงนหน้าหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"มีวาสนาได้พบกับกงจื้อในเหลาสุราเจี้ยเอี๊ยงเมืองซกเชียงมาครั้ง หรือกงจื้อลืมไปแล้ว ?"

นิ่วบุ้นเมื่อระงับใจได้ กวาดตามองพลางหัวร่อฮาฮาบ้าง

"ข้าพเจ้าเข้าใจเป็นผู้ใด ? ที่แท้เคี่ยงซึ้งเล่งได้เฮี้ยบนี่เอง"

มาตรว่าทั้งแตกตื่นทั้งหวาดหวั่น แต่สีหน้ากลับไม่มีพิรุธแม้สักน้อยนิด คล้ายดั่งการได้พบเคี่ยงซึ้งเล่งเล้ง ได้ยินวาจาที่ทุกข้อความต่างแตกตื่นสะท้านขวัญ นับเป็นเรื่องที่ถูกทำนองคลองธรรมที่สุด ไม่น่าตระหนกแม้สักน้อยนิดก็ปาน

เพียงแต่ว่า ดวงตาที่มีประกายยิ้มแย้มตลอดทั้งวันคู่นั้น ตอนนี้กลับมีประกายพิสดารขึ้นวูบหนึ่ง สำหรับใจครุ่นคิดเขี่ยงไร ? จะทำอย่างไรกับเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งที่คำนวณเล่ห์อุบายของมันออกได้ กลับไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งคำนวณ

และเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งอันมีชื่อสะท้านทั่วทั้งวงการสัมมาชีพ และมิจฉาชีพแห่งพรรคกระยาจกผู้นี้ ยังคงหัวร่อเสียงก้องกังวานไม่ขาดหู มันมาด้วยกุศลจิตหรือคิดประทุษร้ายนั้น ไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งคำนวณเช่นกัน

ทั้งสองต่างหันหน้าหัวร่อให้กันด้วยเสียงกึกก้องกังวาน เป็นเวลาเนิ่นนานยังไม่ขาดหาย

เทพมูสา จอมสังหาร

โก้วเล้ง / ว ณ เมืองลุง

ไมตรีที่ซื้อหาด้วยเงินทอง
ต้องไม่มีทางลึกซึ้งหนักแน่นตลอดกาล...

เล่มที่ 2

หากว่านิ่วบุ้นมีหัวใจหลอมหลอจากเหล็กไหล นั่นกลับมิใช่โดยสิ้นเชิง ประกายตา มุมปาก บางครั้ง ก็มีความรู้สึกอันจริงใจปรากฏขึ้น แต่มิทราบเป็นอย่างไร บนใบหน้ารูปงามที่หล่อเหลาปานเทพบุตรจุติ ถึงกับสามารถข่มกลั้นความรู้สึกตัวเองได้ แต่ละครั้งที่มีความรู้สึกจริงใจปรากฏ เป็นต้องเม้มริมฝีปากด้วยเลศนัยลึกซึ้งขึ้นกลับเกลื่อนไป รอจนเมื่อรอยยิ้มหันกลับ ความจริงใจที่ปรากฏบนใบหน้าก็ปลาสนาการไปด้วย

เพนุดร
จอมสิ้นทาร

โก้วเล้ง เขียน

ว. ณ เมืองลุง แปล

2

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย
ISBN 974-7379-56-2

เทพบุตรจอมสังหาร เล่ม 2

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย
พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) มิถุนายน 2538
พิมพ์ครั้งที่สอง มิถุนายน 2542

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด
217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย
เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ 258-2724, 258-5858 โทรสาร 261-5671

พิมพ์ที่ บริษัทเลิฟแอนด์ลิพ จำกัด

สองเล่มจบ
ราคาชุดละ (รวมสองเล่ม) 430 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ชิ้วต้กซิงแซ จอมยุทธ์ผู้แกร่งกร้าวและทระนง วิทยายุทธ์เลอเลิศไร้ผู้ต่อต้าน แต่ที่ท่านกระทำมักจะเป็นเรื่องราวที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึง นักสู้ผู้กล้าในแดนดินแว่นแคว้นต่าง ๆ จึงต่างมองว่าท่านเป็นอสูรร้าย

จิตใจมนุษย์ยากหยั่งถึง จอมยุทธ์ผู้เลอเลิศเช่นท่าน... มักมีเหตุผลในการกระทำทุกเรื่องราว

แต่เมื่อเล่งชิ้ว (อสรพิษศักดิ์สิทธิ์) ม้อเกาคิดตั้งตนเป็นใหญ่ หวังเป็นผู้นำบู๊ลิ้ม มีวิธีเดียวที่จะขึ้นสู่จุดนี้ได้ นั่นคือกำจัดท่านออกไป

ดังนั้นจึงรวบรวมนักสู้ผู้กล้าทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรม ภายใต้ชื่อเจ็ดกระบี่สามแส้ เพื่อกลุ้มรุมสังหารท่าน

เรื่องอยุติธรรมในมวลหมู่มนุษย์ มักมีอยู่มากหลายจริง ๆ

ในที่สุด... ท่านถูกกลุ้มรุมสังหารจนดับสิ้น

นับแต่นี้ เกียรติภูมิและความอัปยศของมวลหมู่มนุษย์ ไม่อาจกระทบกระเทือนท่านได้อีกแล้ว

บู๊ลิ้มในยุคนี้ จึงเป็นยุคของเล่งชิ้วม้อเกา ซึ่งผงาดขึ้นเป็นบุคคลอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มแล้ว !

สิบเจ็ดปีที่ผ่านมา บู๊ลิ้มเกิดเรื่องราวมากมาย แต่ก็มลายไปจากความทรงจำของผู้คนดุจฟองบนผิวน้ำ มิได้คืนกลับมากระตุ้นผู้คนอีก แต่ทว่า... ชิ้วต้กท่านยังดำรงอยู่ในหัวใจของผู้คน เพราะซากสังขารของท่าน ได้ยึดครองตำแหน่งสำคัญของบู๊ลิ้มในยุคนี้

เนื่องเพราะประกาศิตกระดูกเหล็กที่เป็นของวิเศษสุดที่ทุกคนต้องเชื่อฟังนี้ ได้สร้างจากกระดูกแขนของท่าน และปัจจุบันได้ตกอยู่ในมือของอสรพิษศักดิ์สิทธิ์ม้อเกา !

ท่านทราบรสชาติของการอาฆาตแค้นหรือไม่ ?

มันนอกจากนำพาความเจ็บช้ำแก่ท่านแล้ว ยังกระตุ้นให้ผู้คนแกร่งกร้าวห้าวหาญ มีปณิธานเดียวกัน

เพราะบัดนี้... นิ่วบุ้น ทายาทเพียงหนึ่งเดียวของชิ้วต้กท่าน ได้ก้าวเข้าสู่ยุทธจักรแล้ว ก้าวเข้ามาพร้อมกับความอาฆาตแค้นที่อัดแน่นอยู่เต็มหัวใจ

ตำนานของบู๊ลิ้มที่เล่าสืบทอดกันมามากมายหลายเรื่อง ล้วนผูกขึ้นมาจากความอาฆาตแค้นและโลหิต

เพียงหวังอย่างยิ่ง ตำนานบู๊ลิ้มของวันนี้ ยังหวังให้มีมุทิตาการุณย์และอโหสิ !

เพียงแต่มิทราบ นิ่วบุ้นจอมยุทธ์หนุ่มรุ่นเยาว์ในยุคนี้ พร้อมที่จะสร้างตำนานบทใหม่ให้บู๊ลิ้มหรือไม่ ?

ด้วยจิตคารวะ

สร้างสรรค์บุ๊คส์

แผ่นสายยาวว่างเปล่าไม่มีร่องรอยผู้คน อาทิตย์บ่ายคล้อยสาดแสงอบอุ่นนุ่มนวล

นิ่วบุ้นหัวร่อดังไม่หยุดปาก กวาดตามองรอบข้าง ขึ้นมือตบบ่าเล่งเล้งพลางกล่าว

"มิได้พบกันหลายวัน เล่งไต้เฮี้ยบสบายดี ?"

ในเสียงหัวร่อ มือซ้ายพลันจี้ออกไปด้วยความเร็วดั่งสายฟ้า เข้าใส่จุดเซียงเข็กที่ชายโครงขวาของเล่งเล้ง

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งแหงนหน้าหัวร่อคล้ายดั่งมิได้เห็นปลายนิ้วนิ่วบุ้นใกล้จะสัมผัสเสื้อมันแล้ว ถึงกับพลันชะงักลงกลางคัน เสียงหัวร่อเล่งเล้งขาดหายทันที กวาดตาตามวาวราวสายฟ้ามาที่ใบหน้านิ่วบุ้น นิ่วบุ้นปล่อยมือห้อยลงข้างกาย เล่งเล้งจึงเน้นเสียง

"นิ้วนี้ของกงจื้อสมควรจี้ลงไป มิเช่นนั้น หากเรื่องนี้ถูกแพร่งพราย ไยมิใช่ทำลายเรื่องสำคัญของกงจื้อจนล้มเหลว ?"

นิ่วบุ้นหน้าแดงระเรื่อ แย้มยิ้มกล่าว

"เล่งไต้เฮี้ยบถึงกับไม่มีใจระวังข้าพเจ้าแม้สักน้อยนิด แสดงว่าไม่มีอกุศลจิตต่อข้าพเจ้า ในเมื่อเล่งไต้เฮี้ยบไม่มีอกุศลจิตคิดร้าย ข้าพเจ้าไยต้องลงมือ ?"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งงุนงงวูบ พลันแหงนหน้าหัวร่ออีกครา จึงกล่าว

"คำ 'ไยต้องลงมือ' อันประเสริฐ คิดว่าหากผู้แซ่เล่งมีอกุศลจิตต่อกงจื้อ กงจื้อเป็นต้องลงมืออย่างแน่นอน ?"

"ถูกแล้ว"

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งพลันเปลี่ยนจากหัวร่อมาเป็นถอนใจยาวแล้วกล่าว

"ผู้แซ่เล่งคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี บุคคลเช่นดั่งกงจื้อ นับว่าเพิ่งเคยพบเห็นเป็นคราแรกจริง ๆ"

"มิได้พบเนี้ยเซี่ยงหยินตั้วกอมาหลายวัน มิทราบท่านประกอบวีรกรรมในที่ใด เมื่อเล่งไต้เฮี้ยบเป็นสหายของท่าน คิดว่าคงทราบกระมัง ?"

"ไฮ้ กงจื้อไฉนทราบได้ ?"

"การกระทำของข้าพเจ้าแม้ไม่ลึกลับถึงที่สุด แต่หากมิใช่เนี้ยตั้วกอบอกเรื่องราวนี้แก่เล่งไต้เฮี้ยบ เล่งไต้เฮี้ยบไหนเลยทราบกระจ่างปานนี้ อย่าว่าแต่พรรคกระยาจกกับแก้วจกซึ่งตูมีความสัมพันธ์กันแนบแน่น ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ทุกผู้คนต่างทราบกระจ่าง"

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งกวาดตามองนิ่วบุ้นหลายครั้งครา อดมิได้ต้องถอนใจยาวกล่าวว่า

"ดำเนินการโดยฉับพลันเด็ดเดี่ยว กระทำได้เป็นกระทำทันที คำนวณเรื่องราวดั่งตาเห็น มิว่าผู้ใดหากมามีศัตรูเช่นดั่งกงจื้อ นับว่าเป็นเรื่องที่ควรเศร้าเสียใจอย่างยิ่งจริง ๆ"

นิ่วบุ้นหัวร่อฮาฮา ใบหน้าพลันมีแววห้าวหาญขึ้นจนฮึกเหิม กล่าวช้า ๆ

"ไม่เกินสิบวัน ก็จะเป็นกำหนดชุมนุมผู้กล้าถึงตอนนั้น น่ากลัวม้อเกาจะต้องลิ้มรสความโศกเศร้าเป็นอย่างไรแล้ว"

หยุดเล็กน้อย แย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"หากเล่งไต้เฮี้ยบมีอารมณ์สนใจ ไยมิไปสมทบความครึกครื้นดูบ้าง ?"

"อืมม์ การวางแผนเช่นนี้ของกงจื้อ มาตรว่าสุขุมแนบเนียนอย่างยิ่ง แต่ฮ้อซูซังเกี่ยม อวงเอียซังเกี่ยม พร้อมทั้งแปะโป๊วปวยฮวยเหล่านั้น จวบจนบัดนี้ยังสยบอยู่ใต้อิทธิพลอำนาจของเล่งจั๊วม้อเกา มาตรว่ามีความเดือดดาลต่อม้อเกาเกิดขึ้น น่ากลัวยังไม่กล้าประทุษร้ายม้อเกา..."

"ข้าพเจ้าได้สุมเชื้อเพลิงเป็นกองแล้ว เมื่อถึงเวลา เพียงจุดไฟโยนไปก็จะลุกไหม้ทันที หากไม่คลอกจนม้อเกาย่ำแย่ย่อมไม่หายแค้น..."

รอยยิ้มบนใบหน้าคลายไปทีละน้อย ถึงตอนท้ายกลับกลายเป็นกระด้างเย็นชาราวพอกด้วยน้ำแข็ง

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งตาลุกวาว พลันขมวดคิ้วคำนึง

'บุรุษหนุ่มผู้นี้เพียบพร้อมด้วยภูมิปัญญาและฝีมือ ทั้งยังสูงส่งเหนือธรรมดาอีกด้วยเพียงแต่เสียดายที่มีความทระนงโอหังเกินไป เชื่อมั่นในตัวเองเกินไปบ้าง'

ขณะครุ่นคิด เห็นนิ่วบุ้นมีรอยยิ้มขึ้นอีกครา กล่าวมาว่า

"เล่งไต้เฮี้ยบครานี้ต้องมิใช่มาโดยไม่มีเรื่องสำคัญ มิทราบมีคำสั่งสอนใด ?"

กล่าวพลางคารวะผายมือเชื้อเชิญ แต่เคี่ยงซึ่งเล่งเล้งกลับมิได้สาวเท้า กวาดตาคมวาวมองรอบข้างจนแน่ใจไม่มีผู้คนอยู่ละแวกใกล้เคียง จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ

"เพราะเรื่องของกงจื้อ เนี้ยเซี่ยงหยินเคยมาวิงวอนข้าพเจ้า บอกเมื่อถึงคราจำเป็น ขอให้ข้าพเจ้าระดมกำลังพรรคกระยาจกทั้งมวลที่มีน้องพี่เป็นจำนวนหมื่น ๆ ช่วยเหลือกงจื้อ ข้าพเจ้าแม้เคารพในเกียรติภูมิของชิ้วซิงแซในกาลกระโน้นอย่างยิ่ง และยังทราบว่ากงจื้อท่านมาจากโพ้นทะเล แต่เรื่องนี้อย่างไรก็เกี่ยวพันสำคัญและกว้างขวางเกินไป ดังนั้น ผู้แซ่เล้งจึงมิอาจไม่ลอบติดตามกงจื้อ ดูอัธยาศัยจิตใจและการกระทำ..."

"ดูว่าข้าพเจ้าคู่ควรปฏิบัติงานใหญ่ได้หรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว ในหลายวันที่ข้าพเจ้าลอบสังเกต กงจื้อเป็นมังกรในมวลหมู่มนุษย์จริง ๆ ดังนั้นจึงได้อุกอาจเข้ามาพบ ถามกงจื้อมีที่ใดต้องการให้พรรคกระยาจกรับใช้บ้าง ?"

"ข้าพเจ้าขอน้อมรับกุศลเจตนาเล่งไต้เฮี้ยบด้วยใจจริง แต่เรื่องราวดำเนินถึงระดับนี้ คล้ายไม่มีเรื่องราวใดทรงคุณค่าให้เล่งไต้เฮี้ยบระดมพล อย่าว่าแต่เล่งไต้เฮี้ยบประกอบวีรกรรมในทุกทิศทาง ยากยิ่งจะปลีกตัวมาได้ ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าทะเยอทะยานวิงวอนให้เล่งไต้เฮี้ยบมาลงมือกับเรื่องบุญคุณความแค้นส่วนตัวของข้าพเจ้า"

มาตรว่ากล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม แต่ความหมายของวาจามีประกายคมกล้าทั้งยังเน้นคำ 'วิงวอน' หนักผิดธรรมดา เนื่องเพราะคำ 'วิงวอน' เมื่อครู่ของขอทานเฒ่ากระตุ้นความทระนงโอหังของบุรุษหนุ่มขึ้นแล้ว

เคี่ยงซึ่งเล่งเล้งตาลุกวาว หัวร่อฮาฮาแล้วกล่าว

"เมื่อเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็มีแต่สงบรอดูความสำเร็จของกงจื้อแล้ว ตอนนั้น กงจื้ออย่าลืมเชิญข้าพเจ้าร่วมดื่มสุราฉลองชัยชนะด้วยก็แล้วกัน"

ในเสียงหัวร่อ ถอนกายไปสามก้าว โบกมือกล่าวอำลาแล้วทะยานกายจากไป

นิ่วบุ้นส่งเสียงตามมารยาทแล้วคำนึง

'ต่อให้พรรคกระยาจกมีอิทธิพลอำนาจเทียมฟ้า เราชิ้วสู่ก็ไม่เห็นต้องวิงวอนท่าน'

อาทิตย์สนธยาใกล้ลาลับ

รถม้าเทียมสี่สีเงินคันใหญ่ ห้อเข้าในหมู่ผู้คนที่สัญจรในเมืองเกียเฮง

มาตรว่าผู้คนจะไปมากันคับคั่ง แต่รถม้าโอ่อ่าภูมิฐาน กลับลัดเลี้ยวหลบหลีกด้วยความแคล่วคล่องดั่งปลาน้อยในสายน้ำ

สารถีชุดขาวนั่งตัวตรงที่แคร่สะบัดแส้เสียงสดใส แต่มิได้โบยใส่อาชาเทียมรถเลย

อาชาพ่วงพีที่คัดมาจากจำนวนพัน ๆ รถม้าขลิบเงินคันใหญ่ สารถีชุดขาวที่คึกคักเข้มแข็ง เพียงพอบันดาลให้ผู้คนต่างมองด้วยสายตาเลื่อมใสริษยา

ดังนั้นเอง ทุกผู้คนจึงต่างเดาความเป็นมาของเจ้าของรถ หรือผู้โดยสารกันเซ็งแซ่

รถม้าห้อผ่านผู้คนที่คับคั่งไปโดยเร็ว แต่มิได้กระทบชายเสื้อของผู้ใดเลย แต่ทันใด อาชาพ่วงพีทั้งสี่ พลันชูหัวร้องเสียงยาวสะท้าน

ในเสียงร้อง ทั้งสี่ต่างยืนสองขาขึ้น สองขาหน้าตะกุยอากาศถี่เร็ว สองขาหลังซอยไปมา แต่รถถึงกับหยุดลงไม่อาจเคลื่อนจากที่ได้

มีเสียงตวาดดังก้องจากหลังรถ

"รถม้าของผู้ใดจึงโอหังบังอาจห้อในกลุ่มผู้คนคับคั่ง ไม่กลัวชนคนบาดเจ็บบ้างหรือไร ?"

ไขว้เบ๊เที้ยชิกกระโดดลงจากรถ ในเสียงร้องด้วยความตระหนกของผู้คน เห็นหลวงจีนชุดงค์จีวรดำผมขุ่งสยายรูปหนึ่ง

มือซ้ายคว้าคานหลังรถไว้ ร่างสูงใหญ่คล้ายดั่งเป็นภูเขาตรึงอยู่กับพื้นม้าเทียมสี่ที่ห้ออย่างรวดเร็ว ถึงกับถูกหลวงจีนชุดงค์ฉุดไว้ด้วยแขนข้างเดียว

รถม้าเทียมสี่ที่ห้อรวดเร็ว ถึงกับไม่อาจทนทานกำลังแขนเพียงข้างเดียวได้ ไขว้เบ๊เที้ยชิกต้องตระหนกจนใจสะท้าน ยืนตะลึงลานโดยไม่อาจตอบโต้ได้

ร้านรวงสองฟากข้างจุดโคมไฟสว่างไสว สาดส่องเห็นแขนขวาของหลวงจีนชุดงค์ว่างเปล่า ถึงกับขาดหายไป เหลือแต่แขนจีวรเปล่าที่อยู่ในสายรัดเอว ใบหน้ามีแผลเป็นจากอาวุธพาดแต่ตาซ้ายจนถึงแก้มขวา เป็นประกายแดงฉานอยู่ในแสงโคมไฟ ตาขาวที่เหลือข้างเดียวมีประกายคมวาวดั่งสายฟ้า ยิ่งเน้นให้เห็นตลอดร่างคล้ายมีกลิ่นอายอันเหี้ยมหาญบึกบึนจนมิกล้าต่อต้านขัดขืน

บุคลิกสูงใหญ่เหี้ยมหาญปานนี้ พละกำลังน่าแตกตื่นสะท้านขวัญปานนี้ มิเพียงไขว้เบ๊เที้ยชิกตระหนกยิ่งเท่านั้น ผู้คนที่หยุดดูทั้งสองฟากข้าง ยิ่งตระหนกจนหน้าถอดสี

เมื่อเสียงร้องด้วยความแตกตื่นหยุดไป สองฟากข้างถนนใหญ่ถึงกับเงียบ

หลวงจีนธุดงค์จีวรดำกวาดตามองแล้วเลิกคิ้วดกหนาตวาดอีกครา

"เป็นหูหนวกหรือเป็นใบ้ ? ไม่ได้ยินวาจาอาตมา ?"

ไขว้เบ็เที้ยชิกกระแอมแล้วตอบ

"ไต้ซือโปรด..."

มิทันจบคำ มีเสียงก้องกังวานแว่วออกมาจากในตัวรถ

"เที้ยชิก เรื่องอันใด ?"

ประตูรถเปิดออกช้า ๆ มีบุรุษหนุ่มก้าวออกมาผู้หนึ่ง ใบหน้าหล่อเหลาราวสลักจากแท่งหยก ดวงตาสุกใสดุจดาวบนท้องฟ้า บุคลิกโอ่อ่าภาคภูมิ แต่สีหน้ามีแววตื่นเต้นสงสัยเล็กน้อย เมื่อกวาดตามองแล้วแย้มยิ้มประสานมือกล่าวเสียงกังวาน

"ไต้ซือมีพละกำลังที่น่าตื่นเต้นจริง ๆ คิดว่าจอมพลังของโบราณก็ไม่เกินนี้ไปได้"

มาตรแม้นใบหน้ามีรอยยิ้ม แต่สีหน้าท่าทีและวาจากลับมีราศีสูงส่งมิอาจกล้ำกราย

ตาข้างเดียวของหลวงจีนธุดงค์เบิ่งโพลง พิจารณาดูบุรุษหนุ่มรูปงามขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้ง พลันคลายมือปล่อยคานรถ ก้าวอาด ๆ มาเบื้องหน้าบุรุษหนุ่มตวาดเสียงก้อง

"ท่านเป็นเจ้าของรถม้าคันนี้ ?"

เสียงตวาดครานี้คล้ายอสนีบาตฟาดลงจริง ๆ ผู้คนทางรอบข้างต่างถอยหลังไปก้าวใหญ่โดยมิรู้ตัว แต่บุรุษหนุ่มรูปงามยังคงแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้านิ่วบุ้น เป็นเจ้าของอาชาพ่วงพีหลายตัวนี้..."

"ห้อม้าในใจกลางเมืองจอแจ จงใจหมายชนคนให้เป็นอันตราย ท่านถือดีอย่างไรจึงโอหังบังอาจปานนี้ ?"

"จงใจชนคนให้เป็นอันตราย ? ขอบังอาจถามไต้ซือ ข้าพเจ้าเคยชนผู้ใดบาดเจ็บ ?"

หลวงจีนธุดงค์งุนงงวูบ พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"นับว่าท่านมีโชค มิเพียงมีอาชาขอดเขี่ยมเขี่ยงนี้ มีสารถีเขี่ยงนี้ ยังมีปากที่คมคายการมฉาดฉาน ต้องตำหนิอาตมาเมื่อครู่ไม่รอจนท่านชนคนบาดเจ็บค่อยจับกุมท่าน"

พลันขึ้นมือโตใหญ่ตบบ่านิ่วบุ้นเบา ๆ แล้วแผดหัวร่อกล่าวต่อ

"บอกกับท่านตามความสัตย์จริง ที่อาตมารักก็คือขวัญเยี่ยงนี้ของท่าน มิเช่นนั้นอาตมาที่เปลืองกำลังเปล่าเยี่ยงนี้ ไหนเลยจะยอมเลิกราโดยง่ายดาย"

เสียงหัวร่อดังสะท้านไม่ขาดหู หลวงจีนพิสดารที่เหลือตาข้างเดียว แขนข้างเดียว มีแผลเป็นยาวบนใบหน้า ถึงกับหันกายผละออกไป

นิ่วบุ้นกวาดตามองพลันร้อง

"ไต้ซือโปรดหยุดก่อน"

หลวงจีนธุดงค์ชะงักเท้าหันกาย นิ่วบุ้นกล่าวต่อไป

"ม่านราตรีคลี่คลุมมาแล้ว ลมชุนเทียนเหน็บหนาว หากไต้ซือไม่มีเร่งร้อนไยมิขึ้นร่วมดื่มบนเหลาสักจอก ?"

หลวงจีนธุดงค์ลูบเคราสั้นของท่านพลางแผดหัวร่อกล่าว

"น่าสนใจ น่าสนใจ มิได้มากังหนำยี่สิบปี นึกมิถึงวันนี้จะพบกับบุรุษหนุ่มที่น่าสนใจเยี่ยงดังท่านได้ มา มา ดื่มกับท่านสามจอกก็แล้วกัน"

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มผายมือเชื้อเชิญพลาง ชายตาบอกใบ้ให้กับไขว้เบ๊เที้ยชิก มาตรว่ามิได้สั่ง แต่มีความหมาย ต้องการให้เที้ยชิกไปสืบเสาะประวัติความเป็นมาของหลวงจีนธุดงค์รูปนี้

มาตรว่าเพิ่งพลบค่ำ แต่บนเหลามีผู้คนมาดื่มกินคับคั่งแล้ว นิ่วบุ้นกับหลวงจีนธุดงค์เลือกห้องพิเศษทางมุมนั่งดื่มกัน เมื่อสุราผ่านสามรอบ หลวงจีนธุดงค์ก็มีอารมณ์คึกคักแจ่มใสกว่าเดิม

สองคนนี้ ผู้หนึ่งสูงใหญ่หยาบกร้าน ผู้หนึ่งแบบบางนุ่มนวล ผู้หนึ่งหน้าเหี้ยมอำมหิต ผู้หนึ่งหล่อเหลาคมคาย ย่อมเป็นเป้าสะดุดตาจนผู้คนทั่วทั้งเหลาเบือนหน้ามองด้วยความสงสัย

ที่บันดาลให้นิ่วบุ้นแตกตื่นอย่างยิ่งคือ หลวงจีนธุดงค์รูปนี้มิเพียงมีพลังมหาศาลน่าตระหนกเท่านั้น ยังรอบรู้กว้างขวางอย่างยิ่ง จากกังหนำถึงนอกกำแพงใหญ่ จากฮวงโหไปถึงเทียนซัว ท่านคล้ายดั่งล้วนเคยท่องเที่ยวมา แต่พอนิ่วบุ้นถามถึงความเป็นมาของท่าน กลับรีบกลบเกลื่อนผ่านไป คล้ายดั่งประวัติความเป็นมาของท่านได้แฝงความลับอันสำคัญใดอยู่ก็ปาน

หางตาเหลือบมอง เห็นไขว้เบ๊เที้ยชิกได้ปรากฏตัววูบขึ้นที่ถนนฝั่งตรงข้ามเหลาสุรา นิ่วบุ้นจึงหาข้ออ้างลุกจากโต๊ะ เร่งร้อนลงบันไดไป เที้ยชิกรีบดาหน้าเข้าหา

พลางกล่าวเบา ๆ

"เมื่อครู่ผู้ต่ำต้อยไปถามเฮียตี่ในดินแดนเกียเฮงแล้ว ทราบว่าหลวงจีนรูปนี้เพิ่งมาเมื่อค่ำวาน ทั้งไม่พักโรงเตี๊ยม ทั้งไม่ขอพักตามวัดวาอาราม แต่ดื่มสุราตลอดคืนโดยไม่เห็นเมามาย ผู้อื่นถามชื่อแซ่ ท่านบอกว่าเป็นล่วงฮวกเท้าเทาะ (หลวงจีนธุดงค์ผมยุ่ง) ตอนเช้าตรู่ไปวนทางชานเมืองเกียเฮงมารอบหนึ่ง คล้ายดั่งต้องการสอบถามร่องรอยผู้ใดก็ปาน"

นิ่วบุ้นขมวดคิ้วกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ท่านคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานาน เคยได้ยินบู๊ลิ้มมีบุคคลเช่นนี้อยู่ผู้หนึ่งหรือไม่ ?"

"มิเคย แต่ขอเพียงท่านพอมีชื่ออยู่ในวงพวกนักเลงสักน้อยนิด ต้องไม่มีทางหนีรอดหูตาพวกเราไปได้"

"นี่กลับประหลาดยิ่ง คนผู้นี้ไม่เพียงมีพลังมหาศาลน่าตระหนกเท่านั้น ยังรอบรู้กว้างขวางเจนจัด ไหนเลยจะเป็นผู้ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม... ท่านที่มีรูปลักษณะผิดธรรมดา ทั้งยังแขนขาดพิการ มิว่าไปแห่งหนใดต้องเป็นเป้าสะดุดตายิ่ง หากท่านพอมีชื่อเสียง ผู้อื่นมองปราดเดียวไหนเลยจะลืมไปได้"

มิทันจบคำ พลันเห็นนักพรตวัยฉกรรจ์สะพายกระบี่ยาวผู้หนึ่ง เดินผ่านมาจากทางด้านหลัง ฝีเท้าแคล่วคล่องแผ่วเบา ตอนเฉียดผ่านข้างกายนิ่วบุ้น เหลียวมองดูแวบหนึ่ง ประกายตามีแววแย้มยิ้ม นิ่วบุ้นเพิ่งฉุกใจ นักพรตวัยฉกรรจ์ก็ได้สาวเท้าจากไป หายลับในชั่วพริบตา

ท่วงท่าการเดินแม้ปลอดโปร่งเป็นธรรมดา แต่ที่จริงกลับรวดเร็วอย่างยิ่ง หากมิใช่มีวิชาตัวเบาสูงส่ง ต้องไม่มีฝีเท้าแคล่วคล่องปานนี้เด็ดขาด

นิ่วบุ้นกวาดตามองแล้วเน้นเสียง

"แล้วท่านเคยเห็นนักพรตผู้นั้นหรือไม่ ?"

"นักพรตสะพายกระบี่ในบู๊ลิ้มยุคนี้ นอกจากศิษย์สำนักบู๊ตึง ยังมิใคร่เคยเห็นเท่าใด แต่นักพรตบู๊ตึงต่างสวมเสื้อยาวสีคราม นักพรตที่สวมสีเทาเงินสะพายกระบี่เยี่ยงนี้ ผู้ต่ำต้อยกลับนึกไม่ออกว่ามีความเป็นมาใดกันแน่"

นิ่วบุ้นรับคำเบา ๆ สาวเท้าขึ้นไปบนเหลาสุราอีกครั้ง แต่ยังต้องคำนึง

'หนึ่งพรต หนึ่งสงฆ์นี้ ดูไปล้วนมิใช่คนธรรมดา แต่กลับมีความเป็นมามืดมนไฉนจึงพากันมาปรากฏตัวในเกียเฮงโดยพร้อมกัน...'

ช้อนตามองไป เห็นหลวงจีนธุดงค์ล่วงฮวกเท้าเทาะ (หลวงจีนธุดงค์ผมยุ่ง)

กำลังเท้ากรอบหน้าต่างมองออกมา ตาข้างเดียวกลอกอยู่ไม่หยุดยั้ง คล้ายกำลังค้นหาผู้ใดก็ปาน

นิ่วบุ้นกระแอมเบา ๆ หลวงจีนธุดงค์หันกลับมา คิ้วหนาคล้ายขมวดเข้าหากันครุ่นคิดชั่วครู่จึงเน้นเสียง

"เมื่อครู่ท่านเห็นนักพรตเสื้อสีเทาเงินนั้นหรือไม่ ?"

นิ่วบุ้นฉุกใจได้คิด หรือนักพรตนั้นก็มีที่ใดพิสดารเหนือธรรมดา ?

ล่วงฮวกเท้าเทาะขมวดคิ้วกล่าวต่อ

"นักพรตสะพายกระบี่สวมเสื้อสีเทาเขียงนั้น กาลก่อนคล้ายดั่งมีสำนักฮั่วซัวเท่านั้น และยังต้องเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งของสำนักอีกด้วย แต่ฮั่วซัวโทรมจนแทบสูญสิ้นไปหลายสิบปีแล้ว อาตมาคาดคำนวณไม่ออกจริง ๆ ในเมืองเกียเฮงไฉนจึงมีร่องรอยของยอดกระบี่อันดับหนึ่งฮั่วซัว มาปรากฏตัวได้"

นิ่วบุ้นก็ประหลาดสงสัยเช่นกัน แลเห็นหลวงจีนธุดงค์กรอกสุราจอกหนึ่งแล้วจึงกล่าวต่อ

"ตลอดทางที่อาตมามา ได้เห็นบุคคลที่คล้ายเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้ม มีความเป็นมามืดมนเขี่ยงนื้อยู่มากมาย แต่ล้วนมีทีท่าเร่งร้อน คล้ายกังวลต่อความในใจใด กลับมิทราบพวกประดานั้นมีความเป็นมาเขี่ยงไรกัน ? มีจุดาประสงค์ใดกันแน่ ?"

นิ่วบุ้นอดมิได้ต้องกล่าวตอบ

"ในสายตาของผู้อื่น ไต้ซือไยมิใช่เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น ?"

"ฮา ฮา อาตมามีเพียงพละกำลังเท่านั้น นับเป็นสำคัญใดได้"

กรอกสุราแห้งอีกจอกแล้วแผดหัวร่อไม่ขาดปาก

นิ่วบุ้นจิบสุราเล็กน้อย สีหน้าเยือกเย็นมิเปลี่ยนแปร รอจนเสียงแผดหัวร่อหยุดลงจึงได้กล่าวอีก

"ระหว่างนี้ ในดินแดนกังหนำมีร่องรอยยอดฝีมือปรากฏอยู่มากหลาย น่ากลัวเกี่ยวข้องกับพิธีชุมนุมผู้กล้าของเล่งจั๊วม้อเกาก็ได้ มิทราบไต้ซือก็มาเพราะเรื่องนี้ด้วยหรือไม่ ?"

"ฮา ฮา พิธีชุมนุมผู้กล้าของม้อเกานับเป็นความหมายใด ? อาตมาไหนเลยจะ..."

เสียงพลันชะงักหาย สีหน้าแปรเปลี่ยนไปในบัดดล เน้นเสียงหนัก ๆ

"ในเมื่อท่านมิใช่ชนชาวบู๊ลิ้ม ไฉนทราบเรื่องราวในบู๊ลิ้มกระจ่างปานนี้ ?"

"ข้าพเจ้าแม้มิใช่ชนชาวบู๊ลิ้ม แต่มีวาสนาได้เป็นสหายของผู้กล้าหาญหลายท่าน

ปกติสนทนาปราศรัยแต่เรื่องราวในบู๊ลิ้ม ข้าพเจ้าจึงพอล่วงรู้อยู่บ้าง”

“ในเมื่อท่านอยู่ที่กังหนำมานาน และก็คบหาพวกผู้กล้าหาญ เคยได้ยินระหว่างนี้มีชายชราแขนเดียวมาจากนอกกำแพงใหญ่ถึงกังหนำบ้างหรือไม่ ?”

นิ่วบุ้นเหลือบตามอง เห็นล่วงฮวกเท้าเทาะเมื่อถามปัญหานี้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดสำรวม จึงต้องขมวดคิ้วกล่าว

“ที่ไต้ซือมากังหนำ เพราะเรื่องนี้เองหรือไร ?”

ตาของล่วงฮวกเท้าเทาะพลันมีประกายโศกเศร้ารันทด กล่าวช้า ๆ

“อาตมามิได้พบกับผู้นั้นมายี่สิบปีแล้ว ความจริงยังไม่ทราบเป็นตายร้ายดีของท่าน จนเมื่อเร็ว ๆ นี้จึงได้ยินคนกล่าวขวัญถึง ท่านได้สร้างรากฐานที่นอกกำแพงใหญ่จนมั่นคงยิ่ง แต่พออาตมารุดไปถึงนอกกำแพงใหญ่ กลับทราบข่าวว่าท่านมาที่กังหนำแล้ว มาเพื่อสอบเสาะร่องรอยของคนผู้หนึ่ง”

“ร่องรอยผู้ใด ?”

“ทายาทของศัตรู...”

ถึงตอนนี้คล้ายดั่งรู้ตัวว่ากล่าวมากความเกินไป จึงขมวดคิ้วดกหนาแล้วเปลี่ยนเรื่องทันที

“หากท่านทราบร่องรอยของผู้เฒ่าท่านนั้น รีบบอกข้าพเจ้าโดยเร็ว หากท่านไม่ทราบ ถามให้มากความไปไย ?”

นิ่วบุ้นต้องลอบหัวร่อในใจ ‘ที่หลวงจีนชุดงค์รูปนี้มีอารมณ์ร้อนแรงยิ่ง กระทั่งวิงวอนผู้คนยังเป็นเพียงนี้ หากมิใช่วิงวอน มีผู้ใดกล้าตอแยด้วย ?... แต่พลังแขนของมันมหาศาลจนน่าตระหนกต่อผู้รับ หากเกลี้ยกล่อมไว้ใช้...’

พอคิดได้เช่นนั้นจึงแย้มยิ้มกล่าว

“มาตรว่าข้าพเจ้าตอนนี้ยังไม่ทราบ แต่ขอให้ไต้ซือว่าคนผู้นั้นอยู่ในกังหนำจริง ข้าพเจ้าก็มีความมั่นใจ สามารถสืบเสาะร่องรอยของท่านมาได้ภายในเวลาเพียงหนึ่งเดือน”

“ไฮ้ เป็นความจริง ?”

“ข้าพเจ้าไหนเลยกล้ามดเท็จมาหลอกลวง เพียงมิทราบ ผู้นั้นมีตำหนิพิเศษใดวัยสูงเท่าใด ?”

ดวงตาของล่วงฮวกเท้าเทาะหลุบต่ำลงอีกครา ใบหน้ามีแววรันทดจนหดหู่ กล่าวช้า ๆ

“ผู้นั้นปีนี้หกสิบกว่าแล้ว รูปกายสูงใหญ่ เสียงปานระฆัง แขนขวาขาดไปเช่นกัน ดูปราดแรกคล้ายคลึงกับอาตมาอยู่หลายส่วน”

"อ้อ หากคนผู้นั้นสะดุดตาปานนี้ ยิ่งไม่ยากจะเสาะหาแล้ว"
หลวงจีนธุดงค์ถอนหายใจยาว พลันหัวร่อแล้วกล่าว
"หากเป็นเช่นนี้ ในหนึ่งเดือนนี้ อาตมาติดตามอยู่กับท่านแน่นอนแล้ว"

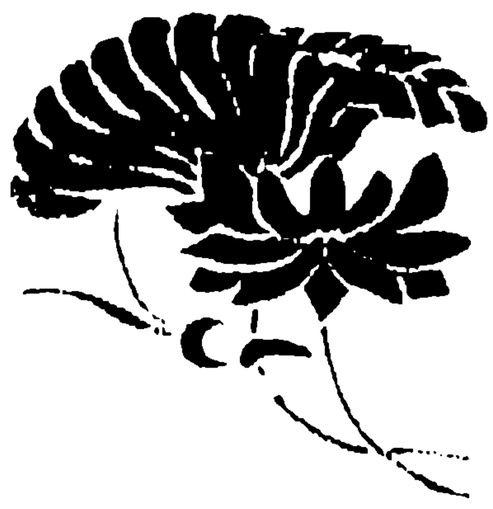

สุดเหนือและสุดใต้

ดาทิตย์อรุณของชุนเทียนอบอุ่นนุ่มนวล หมู่ไม้ใบหญ้าเขียวขจี ปักษาโบยบิน ส่งเสียงสดใส

ในอรโณทัยที่กระจ่าง ม้าขาวรถขลิบเงินห้อตะบึงไปสู่ฮั่งจิวโดยเร็ว

นิ่วบุ้นเปิดหน้าต่างรถ ชมทิวทัศน์ที่ข้างทางด้วยสีหน้าเยือกเย็นแจ่มใส ตอนนี้บุรุษหนุ่มรูปงามได้สลัดความคิดสับสนทั้งมวลออกจากใจ มาชื่นชมดินแดนกังหนำโดยเฉพาะแล้ว

ที่นั่งตรงข้ามกับนิ่วบุ้นคือล่วงฮวกเท้าเทาะ ในอ้อมอกยังโอบน้ำเต้าสุราสีแดงฉานใบใหญ่ ลิ้มรสเมรัยอันเลอเลิศของกังหนำอย่างชื่นชม

ยิ่งไกลจากเกียเฮง ผู้คนและรถราม้าต่างยิ่งน้อย

พลันมีเสียงฝีเท้าหนัก ๆ อันพิสดารแว่วจากไกลเป็นใกล้ ล่วงฮวกเท้าเทาะอดมิได้ต้องชะโงกมองออกจากหน้าต่าง แลเห็นมีอูฐสองตัววิ่งสวนเข้ามาในทางนี้

ผู้นั่งบนหลังอูฐถึงกับเป็นโฉมสะคราญสวมกระโปรงกว้าง เสื้อแขนลึบมีป่านคลุมหน้า บ่งบอกเป็นคนนอกกำแพงใหญ่

ตอนรถม้ากับอูฐสวนทางกันนั้น พลันมีลมกรรโชกจนป่านคลุมหน้าพลิ้วขึ้น เห็นดวงตาอันสุกใสของตรุณีทั้งสองนางได้

นิ่วบุ้นเพิ่งรู้สึกประหลาดใจ ในดินแดนกังหนำ ไฉนไปมีอูฐฝีเท้าจัดที่ผู้คนเรียกว่านาวาทะเลทรายได้ และผู้ขับขี่ถึงกับเป็นโฉมสะคราญสองนาง'

ความคิดมิทันจบสิ้น พลันเห็นล่วงฮวกเท้าเทาะเลิกคิ้วสูงชัน ผลักประตูรถออกแล้วตวาด

"พบกันในฮั่งจิว"

เสียงพอดังร่างพุ่งวาบออกจากตัวรถดั่งสายฟ้า

นิ่วบุ้นมิทันเอ่ยปาก ก็เห็นล่วงฮวกเท้าเทาะถึงกับใช้วิชาตัวเบาโลดละลิ่วบนทางหลวงในเวลากลางวัน ไล่ตามอูฐสองตัวนั้นดั่งเหินบิน

รถม้ายังคงแล่นในระดับเดิม แต่จิตใจนิ่วบุ้นกลับเพิ่มความว้าวุ่นจนปั่นป่วนแล้ว

หลังจากเข้าสู่ดินแดนกังหนำ แต่ละเรื่องราวต่างได้วางแผนไว้รอบคอบสุขุม ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นต่างไม่อาจกระตุ้นความแตกตื่นสงสัยได้ เนื่องเพราะทุกเรื่องราวอยู่ในความคาดคำนวณก่อนแล้ว

แต่บัดนี้ ล่วงฮวกเท้าเทาะ นักพรตวัยฉกรรจ์ พร้อมทั้งดรุณีขี่อูฐมาปรากฏกลับเป็นความลึกลับที่นิ่วบุ้นไม่มีปัญญาหยั่งคำนวณได้

เรื่องเหล่านี้มาตรว่าคล้ายมิได้เกี่ยวข้องกับนิ่วบุ้น แต่ประหลาดที่ว่า ในส่วนลึกของหัวใจ บังเกิดความตื่นเต้นระวังต่อเรื่องประหลาดพิสดารทั้งหลาย

รถม้ายังคงห้อต่อไป มิทราบอีกนานเท่าใด พลันได้ยินไขว้เบ๊เที้ยชิกที่เป็นสารถีร้องด้วยความตระหนก

"กงจื้อ ท่านดูด้านนั้น"

รถม้าชะลอลงทันที นิ่วบุ้นชะโงกมองออกไป เห็นเบื้องหน้าเป็นสระน้ำใสที่กว้างประมาณสิบวา ยาวไม่เกินสามสิบวาเท่านั้น รอบสระเป็นพื้นราบมีหญ้าเขียวขจีดั่งพรมกำมะหยี่ ฝั่งตรงข้ามของสระมีกระโจมตระหง่านอยู่สองหลัง อูฐหกเจ็ดตัวม้าลายด่างแปดเก้าตัวกำลังเดินเล่นอยู่ที่ริมสระ

ได้ยินไขว้เบ๊เที้ยชิกร้องด้วยความตื่นเต้นอีกครา

"ประหลาดแท้ ในดินแดนกังหนำ ไฉนจึงมีกระโจมชาวมองโกลเช่นนอกกำแพงใหญ่"

ขณะส่งเสียงรั้งบังเหียนม้าให้หยุดไว้ นิ่วบุ้นก็ประหลาดสงสัย เหม่อมองดูภาพพิสดารจนตะลึงลานไป

นกกระยางสีขาวตัวหนึ่งร่อนอยู่บนผิวน้ำของบึง พลันพุ่งควับลงไปในน้ำจิกปลาสีเงินหนึ่งตัว โบยบินขึ้นท้องฟ้าโดยเร็ว

ขณะที่ระลอกคลื่นผิวน้ำไม่ทันกระจาย พลันมีทารกเสื้อเหลืองกระโดดออกมาจากในกระโจม ปรบมือร้อง

"หนึ่งนกโผผกเหนือผิวน้ำ หมื่นปลาในสระพากันกลัว..."

นิ่วบุ้นฉุกใจคำนึง

'ทารกที่ยังเยาว์วัย มีถ้อยคำเช่นนี้ได้ ? อย่างนั้น เจ้าของกระโจมย่อมต้องเหนือธรรมดา ประหลาดที่ว่า ในดินแดนกังหนำ ไฉนมียอดคนมาปรากฏมากมายเช่นนี้ ?'

ขณะครุ่นคิด มีดรุณีกระโปรงกว้างเสื้อแขนแคบป่านบางคลุมหน้าเดินออกมาจากกระโจม กวักมือเรียกนิ่วบุ้นแต่ไกลอย่างไม่คาดหมาย

นิ่วบุ้นงุนงงมิทันทำอย่างไร ดรุณีคลุมหน้าส่งเสียงเรียกดัง ๆ มา

"อาคันตุกะที่อยู่ตรงข้าม เชิญท่านลงจากรถเป็นไร เจ้านายพวกเราขอเชิญท่านเข้านั่งในกระโจมก่อน"

วาจาของนางแม้จะมีสำเนียงที่ประหลาดพิกล แต่เสียงสดใสไพเราะดั่งระฆังเงินมิเพียงกลบสำเนียงเพี้ยนของนางเท่านั้น ยังรู้สึกน่าฟังเป็นพิเศษ

มีเสียงดังครืน ปรากฏทารกเสื้อเหลืองได้วิ่งอ้อมสระน้อยเข้ามาโดยเร็ว นิ่วบุ้นยังอยู่ในระหว่างตื่นเต้นสงสัย ทารกก็ได้ปราดเข้าคว้าแขนเสื้อไว้พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ม้าที่สวยงามยิ่ง รถที่สวยงามยิ่ง คนที่สวยงามยิ่ง"

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มก้มลงกล่าว

"ซี่ตี่ เจ้านายพวกท่านเป็นใคร ? เรียกเราด้วยเรื่องอันใด ?"

"เรวก็ไม่ทราบ อาจบางทีมันรู้จักท่าน"

นิ่วบุ้นต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย บังเกิดความตื่นเต้นสงสัยเป็นอย่างยิ่ง อดมิได้ต้องลงจากรถ ปล่อยให้ทารกเสื้อเหลืองจูงไปที่ฝั่งตรงข้ามโดยดี

ป่านคลุมหน้าพลิ้วไสว เผยเห็นลักยิ้มทั้งสองฟากแก้มของดรุณี และฟันที่ขาวแวววาวราวไข่มุก นางกวักมือเรียกนิ่วบุ้นเบา ๆ หันกายวิ่งเข้าไปในกระโจมพลางแย้มยิ้มร้อง

"เล่าเอี๊ยจื้อ อาคันตุกะข้ามมาแล้ว"

นิ่วบุ้นกระแอมเบา ๆ ได้ยินเสียงทุ้มหนักของชายชราดังมาจากในกระโจม

"อาคันตกะทางภายนอกโปรดรีบเข้ามา อภัยที่เล่าฮูเคลื่อนไหวไม่สะดวก เสียมารยาทมิได้ออกต้อนรับแต่ไกล"

มือเรียวงามขาวผ่องข้างหนึ่งยื่นออกมาแหวกม่านหนาของกระโจมขึ้น ดรุณีนางนั้นชะโงกหน้าออกมาแย้มยิ้ม

"เล่าเอี๊ยจื้อเชิญท่านเข้ามา"

นิ่วบุ้นมองรอบข้าง เห็นนอกกระโจมทั้งสองหลังแม้มีม้ามีอูฐ แต่สงบเป็นอย่างยิ่ง ในกระโจมอีกหลังหนึ่ง ยังมีกลิ่นหอมหวนของเนื้อย่างลอยมา

กวาดตามอง แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายดั่งเปี่ยมความรื่นรมย์สุขสันต์

นิ่วบุ้นตกลงใจ ก้มลงแย้มยิ้มให้ทารกเสื้อเหลืองแล้วเดินเข้าไปในกระโจม เมื่อเงยหน้ากวาดตา เห็นกระโจมที่ทางด้านนอกซอมซ่อ แต่ด้านในประดับไว้สวยงามดั่งเป็นวังกษัตริย์ โต๊ะเตี้ยเก้าอี้ต่ำที่อยู่รอบข้าง ต่างปูด้วยหนังเสือหนานุ่ม มิต้องบอกเพียงประการนี้ ก็บันดาลให้ผู้เข้าในกระโจมอดรู้สึกอบอุ่นขึ้นมิได้

ที่หลังม่านหนังเสือดาวสีสดใสมีเสียงกระแอมเบา ๆ แล้วปรากฏชายชราที่มีเสื้อคลุมสีม่วง ร่างงองุ้ม ก้าวช้า ๆ ออกมาด้วยทีท่าไม่สะดวกอย่างยิ่ง ใบหน้ากลับมีป่านสีม่วงคลุมอยู่อีกชั้น ใต้ป่านสีม่วงเป็นเคราขาวแต่ไม่มีปัญญาเห็นโฉมหน้าได้ชัดเจน

ตาที่อยู่เหนือผ้าคลุม มีประกายแวววับราวกับดวงดาว ขัดต่อร่างที่งองุ้ม ฝีเท้าที่โซเซเป็นอย่างยิ่ง

นิ่วบุ้นต้องประหลาดใจอีกครา แต่สีหน้าข่มไว้ไม่มีพิรุธ ชายชราคลุมหน้ากวาดตามองแล้วทรุดกายนั่งช้า ๆ ลงบนเก้าอี้ปูหนังเสือแย้มยิ้มกล่าว

"เชิญนั่งตามสบาย อภัยที่เล่าฮูเสียมารยาทด้วย"

ชายชราที่มีทีท่ามาจากนอกกำแพงใหญ่ชัด ๆ แต่สำเนียงเสียงกล่าวกลับเป็นคนฮ่อปัก นิ่วบุ้นครุ่นคิดวูบจึงประสานมือกล่าว

"ข้าพเจ้านิ่วบุ้น ได้รับเกียรติจากท่านผู้เฒ่าเรียกหา มิทราบมีคำสั่งสอนใด ?"

ชายชราเอนร่างที่แข็งตัวลงไปนอน แย้มยิ้มกล่าว

"เชิญนั่ง เชิญนั่ง... ท้อโกว ยกน้ำชา"

ดรุณีคลุมหน้าที่มีนามท้อโกวบิดกายเดินชดช้อยไปที่หลังกระโจม ทารกเสื้อเหลืองกลับกะพริบตามองนิ่วบุ้นอยู่ตลอดเวลา

นิ่วบุ้นเค้นสมองขบคิดอย่างไรก็เดาความเป็นมาของชายชราไม่ออก ยิ่งคำนวณจุดประสงค์ในการเรียกหาไม่ออก จึงนั่งสงบนิ่งโดยมิเอ่ยปาก

ชั่วครู่ ท้อโกวประคองถ้วยชาเป็นหยกเขียวสดใสออกมา นิ่วบุ้นน้อมกายรับ ในถ้วยเป็นชานมม้าที่พวกปศุสัตว์ในทะเลทรายนิยมดื่มกิน มีกลิ่นหอมที่ผิดจากเคยลิ้ม

ชายชราคลุมหน้าจับตาคมวาวมองนิ่วบุ้นโดยมิเคยเบือนห่าง ตอนนี้พลันส่งเสียงหนัก ๆ

"ท่านเป็นมังกรในมวลหมู่มนุษย์ อากัปกิริยามีสง่าราศี มิทราบเป็นบิดามารดาประเสริฐผู้ใด จึงให้กำเนิดทายาทที่เลอเลิศปานนี้ได้"

ชายชราอึ้งเป็นเนิ่นนาน พลันมาถามวาจานี้สร้างความงุนงงแก่นิ่วบุ้น แต่ยังคงแย้มยิ้มกล่าวขอบคุณ

"บิดามารดาล้วนเป็นคนธรรมดาสามัญ ประกอบการค้าอยู่ที่อ้วกตง ดูท่านผู้เฒ่าจึงเป็นมังกรในมวลหมู่มนุษย์ไปมาดั่งเหาะเหิน แต่มิทราบมากังหนำด้วยพุทธประสงค์ใด ?"

ดวงตาชายชราคลุมหน้าลุกวาว พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกังวานจนกระทั่งแก้วหู ซึ่งมิใช่เป็นเสียงที่ชายชราร่างอ่อนแอเยี่ยงนี้จะสามารถเปล่งมาได้เลย

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มวางถ้วยชาลงพลางกล่าว

"ข้าพเจ้ามาตรว่า..."

วาจามิทันจบคำ มือซ้ายในเสื้อคลุมของชายชราคลุมหน้าพลันสะบัดเบา ๆ ผ่าลมแหลมคมสองสายพุ่งเข้าใส่นิ่วบุ้นดั่งประกายไฟ

นิ่วบุ้นตระหนกยิ่ง เป็นประกายไฟสีดำสองสาย แม้พุ่งมารวดเร็ว แต่ก็แยกออกเป็นหน้าหลัง ถึงกับตรงเข้าใส่จุดเง่งเชียงบนใบหน้า

พริบตานั้น นิ่วบุ้นมีความคิดวูบดั่งสายฟ้า ประกายสีดำสองสายเมื่อมาถึงเบื้องหน้าประมาณหนึ่งเชียะ อาวุธลับที่ตามหลังพลันเพิ่มความเร็วกว่าเดิม อาวุธลับที่อยู่หน้ากลับชะลอช้าอย่างไม่คาดหมาย เสียงติงดังเบา ๆ อาวุธทั้งสองกระแทกเข้าใส่กันแล้ว ร่วงแฉลบออกไปตกอยู่ทางสองฟากข้างของนิ่วบุ้น

ฝีมือซัดอาวุธลับนี้น่าตระหนกยิ่งนัก บันดาลให้ผู้คนอกสั่นขวัญเสียได้ มิว่าทางใช้กำลัง ใช้นิ้ว คำนวณเวลา ทอดตาทั่วบู๊ลิ้มยุคนี้ ผู้สามารถซัดได้ระดับนี้ อย่างมากมีไม่เกินสี่ห้าคนเท่านั้น

อาวุธลับพอสัมผัสพื้น ชายชราคลุมหน้าหัวร่ออีกคราพลางกล่าว

"พลังฝีมืออันยอดเยี่ยม กำลังขวัญที่กล้าแข็ง สองตาของเล่าฮู่ไม่บอด หากท่านเป็นศิษย์ของยอดคน เล่าฮู่ก็เป็นศิษย์ของยอดคนแล้ว"

สีหน้านิ่วบุ้นเปลี่ยนแปรเล็กน้อย ยังคงแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้เฒ่ายกย่องเกินไปแล้ว ข้าพเจ้ามีฝีมือใดกัน ? กำลังขวัญใดกัน ? เพียงแต่เชื่อสนิทใจ ผู้เฒ่ากับข้าพเจ้าไม่มีเรื่องบาดหมางกินใจ ต้องไม่กล้าปลิดชีวิตข้าพเจ้าแน่ จึงยังคงข่มใจมั่นคงอยู่ได้ อย่าว่าแต่...ฮา ฮา แม้ข้าพเจ้าต้องการหลบหลีก กลับมิทราบควรหลบหลีกเยี่ยงไร"

เสียงหัวร่อชายชราคลุมหน้าชะงักหาย ดวงตาที่แววว้าบราวกับสายฟ้า เขม้นมองแน่วนิ่งพลางกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านทราบแน่ว่าเล่าฮูต้องไม่ปลิดชีวิตท่าน จึงไม่เลี่ยงหลบหลีกจริง ๆ ?"

รอยยิ้มตามปกติของนิ่วบุ้นคลายไปเช่นกัน ใบหน้ากลับกลายเป็นเคร่งเครียดเน้นเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้ามิเคยรู้จักกับท่านผู้เฒ่ามาก่อน ท่านผู้เฒ่าเรียกข้าพเจ้าเข้ามากลั่นแกล้งเยี่ยงนี้ด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่ ? กลับเป็นที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลย"

ชายชราคลุมหน้าแค่นหัวร่อ พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท้อโกว ลิ่วยี้ ออกไปควักนัยน์ตาคู่นี้ของมันให้แก่เล่าฮู"

นิ่วบุ้นเลิกคิ้วเล็กน้อย ได้ยินท้อโกวหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"อาคันตุกะ ต้องขอโทษอย่างยิ่ง"

ในเสียงหัวร่อก้าวชดช้อยเข้ามา มือเรียวงามข้างหนึ่งเพียงตวัดก็ถึงที่ดวงตานิ่วบุ้น นิ้วทั้งห้าชี้ชันดุจเป็นกระบี่สั้นห้าเล่ม

ทารกเสื้อเหลืองนามลิ่วยี้ก็หัวร่อคิกคัก สะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ดวงตาขวานิ่วบุ้นทั้งสองต่างลงมือรวดเร็วดั่งสายฟ้า ไม่มีทีท่าออมมือไว้ไมตรีสักน้อยนิด

นิ่วบุ้นอย่างไรก็คิดไม่ออก ผู้เฒ่าคลุมหน้าไฉนจึงต้องกระทำต่อตนเช่นนี้ แต่ตอนนั้นมือทั้งสองข้างใกล้จะสัมผัสดวงตาแล้ว หากไม่หลบหลีก ตาทั้งสองจะต้องถูกควักทิ้งอยู่ในกระท่อมอันลี้ลับพิสดารเป็นแน่

นิ่วบุ้นที่ความจริงเกรงกำลังป้องกันตัวอยู่ก่อนแล้ว ตอนนี้จึงรวมไว้ที่ฝ่ามือเพียงพลิกเบา ๆ ก็กระแทกท้อโกวกับลิ่วยี้กระเด็นออกไปหลายก้าว

ควรทราบว่า นิ่วบุ้นฝึกย้วยกุกซิ่งคุ้งมาแต่เยาว์วัย มิว่าส่วนสัดใดของร่างกายต่างสามารถบิดไปในทิศทางที่ผู้คนคาดหมายไม่ถึง จึงย่อมไม่มีผู้ใดคาดคำนวณว่าจะใช้กระบวนท่าออกมาในทางใด

แต่หากนิ่วบุ้นใช้ย้วยกุกซิ่งคุ้ง (หมัดเทพยดาละลายกระดูก) ออกไป ก็เท่ากับแพร่งพรายศักดิ์ศรีแก่ผู้อื่น ดังนั้น ตอนนี้บังเกิดความอำมหิตจับจิตใจ ต้องการสังหารทั้งสองให้ตายคามือ

ช่วงเวลาที่เร็วกว่ากะพริบตา พลันมีเสียงตวาดดังขึ้นที่หน้ากระโจม

"หยุดไว้"

ท้อโกวกับลิ่วยี้ชะงักมือไว้วูบหนึ่ง ประกายกระบี่สีขาวเรืองพุ่งวาบเข้ามาในกระโจมด้วยความเร็วดั่งสายฟ้าแลบ

ประกายกระบี่พอแวบมา แยกเข้าฟันใส่ฝ่ามือขวาท้อโกว ไหล่ซ้ายลิ่วยี้ด้วยความรวดเร็วจนเสียงครับเคว้ยว แขนเสื้อท้อโกวถึงกับถูกกรีดขาดออกไปครึ่งหนึ่ง

ลิ่วยี้แม้มีวัยเยาว์ พลังฝีมือกลับไม่ต่ำทราม หดตัววูบก็กระแทกกายนั่งกับพื้น ต่อยาวาดเข้าใส่จุดเทียนตี้ที่ชายโครงของผู้จู่โจม

ท้อโกวตระหนกจนหน้าถอดสี มองดูแขนเสื้อนางด้วยความงุนงงวูบหนึ่ง ทำทีเอวทะยานกายฟาดใส่ไปสองฝ่ามือบ้าง

ทั้งสองคนนี้มีกระบวนท่าที่ผสานกันหนาแน่นมั่นคง นิ่วบุ้นยังนั่งตัวตรงกับที่ เพ่งตามองดู เห็นผู้ที่ทะยานเข้ามาในกระโจม ถึงกับเป็นนักพรตวัยฉกรรจ์ผู้นั้น

ชายเสื้อนักพรตวัยฉกรรจ์พลิ้วไสว แขนเสื้อกวัดแกว่งไปมา พริบตาก็ควงกระบี่ที่มีประกายแวววาวจู่โจมไปเจ็ดกระบวนท่าดุจประกายไฟ ทุกกระบวนท่าแบ่งออกเป็นสองท่วงท่า ทุกกระบี่มิได้ห่างจากจุดสำคัญในร่างท้อโกวลิ่วยี้ ถึงกับคล้ายมีความอาฆาตแค้นกับทั้งสองอย่างลึกซึ้งก็ปาน

มาตรว่าท้อโกวลิ่วยี้จะมีท่าร่างแคล่วคล่องปราดเปรียว แต่ในกระโจมถูกประกายเจ็ดดาวของกระบี่ครอบคลุมไว้จนหมดสิ้น ตอนนั้น จึงร่อแร่คับขัน เห็นว่าต้องแตกหลีกได้อีกไม่นานเท่าใดแล้ว

แต่นิ่วบุ้นกลับยังคงไม่ทราบ ความนี้ได้แฝงเลศนัยลึกลับใด ดังนั้น จวบจนบัดนี้ยังคงนั่งตัวตรงมิเคลื่อนไหว

สายตาคมวาวของชายชราคลุมหน้า จับมองตามปลายกระบี่ที่สั่นไหวของนักพรตวัยฉกรรจ์ตลอดเวลา ตอนนี้ พลันตวาดเสียงก้อง

"หยุดมือ"

ท้อโกวลิ่วยี้ถีบตัวแยกออกจากกันไปคนละหลายเชียะ แนบหลังอยู่กับผนังกระโจม

นักพรตฉกรรจ์รั้งกระบี่กลับ เบือนหน้ามามองนิ่วบุ้นแวบหนึ่ง ประกายตาปีแววแย้มยิ้มอีกครา แต่รอจนเมื่อเบือนไปมองหน้าชายชรา กลับแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียมจนลุกวาว

ชายชราคลุมหน้ายังคงนอนตัวแข็งอยู่บนเก้าอี้ใหญ่ เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"ท่านเป็นศิษย์สำนักฮั่วซัว ? ไฉนมาอาละวาดอย่างป่าเถื่อนในที่นี้ ?"

นักพรตวัยฉกรรจ์แค่นหัวร่อสวนคำ

"ข้าพเจ้ารับฟัง นอกด่านเง็กมึ้งกวนมีกลุ่มโจรโดดเดี่ยวอยู่ฝูงหนึ่ง ฆ่าคนชิงสินค้ากระทำเรื่องชั่วช้านานา พ่อค้าวาณิชที่ผ่านทะเลทรายมานาน ต่างเรียกมันเป็นหลุมเล่ห์เสน่ห์ทะเลทราย"

นิ่วบุ้นขมวดคิ้วคำนึง... เป็นนามประหลาดยิ่ง มิเคยได้ยินมาก่อนเลย ได้ยินนักพรตฉกรรจ์กล่าวสืบไป

"ผู้คนเดินทางในทะเลทรายที่หิวกระหาย ขอเพียงพบกับหลุมเล่ห์เสน่ห์ทะเลทรายจะต้องละลายไปจนไม่เหลือแม้แต่ซากกระดูก นึกมิถึง วันนี้หลุมเล่ห์เสน่ห์ทะเลทรายจะมากังหนำได้ เฮอะ เฮอะ หรือพ่อค้าวาณิชที่ท่องทะเลทรายถูกพวกท่านสังหารตายไปหมดสิ้นแล้ว ?"

ชายชราคลุมหน้าแค่นหัวร่อ สวนคำ

"ท่านว่ากระไร ? เป็นที่น่าหัวร่อจริง ๆ"

นักพรตวัยฉกรรจ์ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หลุมเล่ห์เสน่ห์ในทะเลทราย ใช้สตรีโฉมสะคราญและกลิ่นหอมของเนื้อย่างหลอกล่อพ่อค้าวาณิชที่เดินทางในทะเลทรายเข้าในกระโจมของท่าน จากนั้นสังหารช่วงชิง พฤติการณ์ครานี้ของท่านเป็นดั่งนั้นมิผิดเพี้ยน ยังจะแสร้งโง่งมไปไย ? แต่วันนี้เผชิญกับเรา ฮั่วซัวงิ้นเฮาะ (กระเรียนเงินฮั่วซัว) น่ากลัวนับแต่นี้พวกท่านไม่อาจทำร้ายผู้คนได้อีกแล้ว"

"เป็นความจริง ?"

วาจาชายชราเพิ่งดัง พลันมีเสียงตวาดก้องที่หน้ากระโจม

"นิ่วเฮียตื่อยู่ในนั้นหรือไม่ ?"

เสียงวาวกดังสดใส กระโจมถูกฉีกออกเป็นสองเสี่ยง มีหลวงจีนธุดงค์จีวรดำตาเดียวแขนเดียวก้าวอาด ๆ เข้ามา ตะเบ็งเสียงหัวร่อพลางกล่าว

"วิเศษวิเศษ อยู่ที่นี้หมดสิ้นจริง ๆ"

ชายชราคลุมหน้าที่มิเคยเคลื่อนไหวเสมอมา ตอนนี้ประกายตาถึงกับแปรเปลี่ยนไป พอดีสายตาล่วงฮวกเท้าเทาะก็กวาดมองไป

สายตาทั้งสองพอประสาน ล่วงฮวกเท้าเทาะพลันสะท้านเฮือกใหญ่ ร้องสุดเสียง

"ท่าน... ท่านใช่..."

ทุกผู้คนต่างงุนงงไป ชายชราคลุมหน้าพลันดีดตัวขึ้นจากเก้าอี้ วกกายกลางอากาศ พุ่งวาบเข้าไปทางหลังม่านหนังเสือดาว

นิ่วบุ้นฉุกใจได้คิด ร้องโพล่งขึ้น

"คนผู้นี้ก็คือคนที่ไต้ซือต้องการหาหรือไร ?"

หลวงจีนธุดงค์พลันตวาดก้อง พุ่งตรงเข้าไปที่หลังม่านเสือดาวบ้าง

นิ่วบุ้นกับฮั่วซัวงิ้นเฮาะเหลือบมองสบตากันแวบหนึ่ง พากันพุ่งตัวตามติดเข้าไป แลเห็นชายชราคลุมหน้าถึงกับยืนหันหลังออกนอก หันหน้าสู่กระโจม ส่วนล่วงฮวกเท้าเทาะหยุดร่างที่ด้านหลังร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน... หันหน้ามา... ให้ข้าพเจ้าดูสักแวบหนึ่ง"

หลวงจีนธุดงค์ที่สูงใหญ่หยาบกร้าน ตอนนี้มีเพียงเสียงสั่นสะท้านเท่านั้น ใบหน้ายังมีแววเจ็บช้ำรันทดอย่างยิ่ง ผิดกับเมื่อครู่ดั่งเป็นคนละคน

ชายชราที่มีเสื้อคลุมขาว ยังคงยืนหันหน้าหากระโจมดั่งเดิม มิว่ากล่าวไม่เคลื่อนไหวดุจดั่งมิได้ยินก็ปาน

ฮั่วซัวงิ้นเฮาะเลิกคิ้วสูง สะอึกปราดเข้าไป ขณะจะบีบไหล่ชายชราให้หันแล่บมา มิคาด ล่วงฮวกเท้าเทาะกลับยื่นแขนข้างเดียวไปกันนักพรตวัยฉกรรจ์แล้งตวาด

"ท่านต้องการอย่างไร ?"

ฮั่วซัวงิ้นเฮาะทั้งตื่นตระหนกทั้งประหลาดใจทั้งเดือดดาล จึงตวาดไปบ้าง

"ไหนเลยมีเหตุผลเยี่ยงนี้"

สะบัดแขนเสื้อถอยหลังสามก้าว นิ่วบุ้นก็ประหลาดใจยิ่งนัก นักพรตวัยฉกรรจ์มาเพื่อช่วยมัน แต่มันกลับมีมารยาทหยาบคายต่อนักพรตถึงปานนี้ นับเป็นเหตุผลที่ลึกลับจนผู้คนไม่มีทางหยั่งคำนวณ

ได้ยินชายชราคลุมหน้ากระแอมเสียงแหบ ๆ แล้วกล่าว

"พวกท่านต้องการให้เราหันกาย ?"

ล่วงฮวกเท้าเทาะตัวสั่นสะท้าน ละล่ำละลักร้อง

"เชิญ... เชิญ..."

ชายชราคลุมหน้าพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อปานคลุ้มคลั่งแล้วพลิ้วกายควับ เสื้อคลุมปลิวออกจากร่าง ตวัดแขนขึ้นกระชากป้านคลุมหน้าออก

นิ่วบุ้นพอเห็นชัด ต้องตระหนกจนอุทานเบา ๆ อย่างไรก็นึกไม่ถึง ชายชราผู้นี้ถึงกับเป็นโป๊ยมิ่นเล่งลั้งโอ้วจือฮุยได้ !

อดีตที่คล้ายความฝัน

ขณะเวลานั้น ทุกผู้คนตะลึงลานไปกับที่ มีแต่เสียงแผดหัวร่อของโป้ยมิ่นเล่ง-ล้งโอ้วจือฮุยเท่านั้น

สีหน้าของฮั่วซัวงิ่นเฮาะเริ่มกระด้างเย็นชา ดวงตานิ่วบุ้นมีประกายพิสดารเจิดจ้า แต่ล่วงฮวกเท้าเทาะพลันตวาดก้อง พลิ้ววาบเข้าไปดั่งสายฟ้า ตะปบฝ่ามือกว้างใหญ่คว้าอกเสื้อโอ้วจือฮุยไว้

เสียงแผดหัวร่อของโอ้วจือฮุยชะงักหายทันที ร่างถูกล่วงฮวกเท้าเทาะคว้าขึ้นชูดู่ไปคล้ายเป็นขาสุกรที่แขวนบนเขียงมิผิดเพี้ยน

มาตรว่าโอ้วจือฮุยจะมีฉายาโป้ยมิ่นเล่งล้ง (กลมกลืนแปดทิศ) แต่ตอนนี้ก็ต้องแตกตื่นจนลนลาน โดยเฉพาะประกายตาเหี้ยมอำมหิตของหลวงจีนธุดงค์ยิ่งขู่ขวัญจนมันไม่กล้าสะบัดดิ้นรน

หลวงจีนธุดงค์ยืดแขนตรง มิได้งอแม้สักน้อยนิด ถึงกับยกร่างอ้วนฉุของมันอย่างง่ายดาย

พลังแขนอันน่าแตกตื่นเยี่ยงนี้ บันดาลให้สีหน้าของฮั่วซัวงิ่นเฮาะมีแววตื่นเต้นจนต้องจับตามอง ดังนั้นผู้คนทั้งหลายตะลึงลานกันไปอีกครู่ใหญ่ โอ้วจือฮุยจึงร้องเสียงสะท้าน

"ใต้ซือ ข้าพเจ้า... มีเรื่องใดล่วงเกินท่าน ?"

ประกายตาอำมหิตของล่วงฮวกเท้าเทาะลุกวาว นิ่งงันมิส่งเสียงมิเคลื่อนไหว

ทำท่าเคล้ายอาฆาตแค้นโอ้วจือฮุยจับจิตใจ

โอ้วจือฮุยอกสั่นขวัญฝ่อแล้ว เบือนสายตาวิงวอนไปที่นิ่วบุ้น ร้องเสียงสะท้าน

"นิ่วเฮียตี๋... นิ่วเฮีย โปรดวิงวอนสหายของท่านปล่อยข้าพเจ้าลง... เราทั้งหลายต่างเป็นมิตรสหาย มิว่าเรื่องราวใดว่ากล่าวกันได้ง่าย..."

นิ่วบุ้นยิ้มพลางกล่าวไป

"โอ้วเฮีย ในเมื่อท่านล้อเล่นผู้อื่นได้ ผู้อื่นล้อเล่นกับท่านบ้างก็จะเป็นไร ?"

ล่วงฮวกเท้าเทาะแค่นเสียงเย็นชา จนบัดนี้มันจึงเปล่งเสียงมา ดังนั้น เสียงฝ่าเท้นยะเยียบน่าหวั่นหวาดกว่าเดิม

ใบหน้าเผือดขาวราวซากศพของโอ้วจือฮุย ยังคงมีรอยยิ้มสุดฝืนขึ้นเล็กน้อย ทำท่าทิ่งน่าเวทนากว่าเดิม แย้มยิ้มกล่าวเสียงสะท้าน

"ไต้ซือ ข้าพเจ้ามีเรื่องใดก้าวร้าวล่วงเกินท่านผู้เฒ่ากันแน่ ท่านผู้เฒ่าโปรดแถลงมา..."

ล่วงฮวกเท้าเทาะตวาดเสียงเกรี้ยวกราด สะบัดมือเหวี่ยงร่างโอ้วจือฮุยลงฟาดกับพื้นดังสนั่น ถลึงจ้องอีกครั้ง ถึงกับพลันหันกายเดินออกไป ทั้งนี้เนื่องจากมันไม่มีความอาฆาตแค้นกับโอ้วจือฮุย เป็นเพียงผิดหวังจนกลายเป็นเคียดแค้น เนื่องเพราะมันตอนแรกเข้าใจ คนคลุมหน้าคือผู้ที่มันต้องการหา

โอ้วจือฮุยระบายลมออกจากปากเฮือกใหญ่ แต่ยิ่งถูกก่อกวนจนงุนงงสงสัยมากเดิม

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มร้องเบา ๆ

"ไต้ซือ ช้าไว้ก่อน"

ล่วงฮวกเท้าเทาะลังเลเล็กน้อย ในที่สุดยังคงชะงักเท้า แต่อดมิได้ต้องถอนใจแรง ใบหน้าปรากฏแววผิดหวังจนรันทด แหงนหน้ารำพึง

"ทะเลมนุษย์อันเวิ้งว้าง... ทะเลมนุษย์อันเวิ้งว้าง..."

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มสอดคำ

"หรือท่านเข้าใจ โอ้วเฮียคือตัวจริงของคนคลุมหน้าเมื่อครู่ ?"

ตาของล่วงฮวกเท้าเทาะเบิ่งกว้างทันที หันขวับกลับมา พอดีโอ้วจือฮุยตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาได้ รีบแย้มยิ้มประจบพลางกล่าว

"ที่ข้าพเจ้าทำดั่งนี้ เพียงเนื่องเพราะม้อตั๋วกอของพวกเราคิดจะทราบตื้นลึกหนาบางของนิ่วเฮียตี๋ท่านนี้ จึงได้ใช้ข้าพเจ้าปลอมตัวเป็นสารรูปเช่นนี้มาทดสอบดู"

หยุดเล็กน้อยแล้ว หันไปแย้มยิ้มบอกกับนิ่วบุ้น

"แต่การกระทำเยี่ยงนี้ของม้อตั๊วกอ ไม่มีอกุศลจิตต่อนิ่วเฮียแม้สักน้อยนิด เพียงเพราะ... เพียงเพราะ... เพราะธิดาของม้อตั๊วกอเท่านั้น"

ใบหน้านิ่วบุ้นยังคงมีรอยยิ้ม แต่ล่วงฮวกเท้าเทาะจับมองโอ้วจือฮุยแน่วนิ่งมิกะพริบ ส่วนฮั่วซัวงิ่นเฮาะนั้นสอดกระบี่เข้าฝักอย่างเชื่องช้า

จิตใจของนักพรตวัยฉกรรจ์ตอนนี้ แม้มีความแตกตื่นสงสัยอยู่บ้าง แต่สีหน้าท่าทียังคงปลอดโปร่งสง่า ก้าวช้า ๆ มาที่ข้างกายนิ่วบุ้น แย้มยิ้มกล่าวเสียงกังวาน

"อาตมามิทราบ เรื่องนี้ยังมีเลศนัยซับซ้อนปานนี้อยู่ ที่แท้พี่ท่านถึงกับเป็นเขยในอนาคตของประสกม้อเกา หากทราบเช่นนี้แต่แรก อาตมาก็ไม่ต้องเร่งเดินทางตามมาแล้ว"

นิ่วบุ้นตื้นตันพระคุณนักพรตรูปงามเป็นยิ่งนัก พริบตานั้น บังเกิดความปรารถนาใคร่จะได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับนักพรตวัยฉกรรจ์ที่หนักแน่นเยือกเย็นเป็นอย่างยิ่ง จึงคารวะจรดพื้นแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้ากับเต้าเจี้ยงมิเคยรู้จักกันมาก่อน แต่เต้าเจี้ยงกังวลข้าพเจ้าถึงปานนี้ เป็นที่ข้าพเจ้าตื้นตันยิ่งนัก โอ... มิใช่วาจาจะเปรียบเทียบบรรยายได้ ยังหวังให้โอกาสหน้า ได้มีเวลาอยู่ร่วมกับเต้าเจี้ยงอีกครั้ง"

นิ่วบุ้นพลันคลายรอยยิ้มไปจากหน้า กล่าวด้วยทีท่าจริงจังสำรวม ฮั่วซัวงิ่นเฮาะก็ตื้นตันไม่น้อย จึงสวนคำไป

"นับแต่บัดนี้ อาตมาน่ากลัวยังจะต้องคลุกคลีในวงพวกนักเลงอีก หากได้บุคคลเช่นท่านเป็นมิตรสหาย ก็เป็นความปลื้มปีติในชั่วชีวิตหนึ่งได้"

ทั้งสองพลันบังเกิดความรักพอใจในกันและกัน ตอนนี้คล้ายดั่งจะคบเป็นสหายรักแล้ว ดังนั้น ถึงกับสนทนาปราศรัยกันด้วยทีท่าใกล้ชิดสนิทสนม

อีกด้านหนึ่ง ล่วงฮวกเท้าเทาะยังคงไม่เบนสายตาไปจากหน้าโอ้วจือฮุย จับมองจนโอ้วจือฮุยมิกล้าเงยหน้าขึ้นเลย

ล่วงฮวกเท้าเทาะแม้จะมองนิ่งไม่เบือนห่าง แต่ในห้วงสมองตอนนี้กำลังมีดวงตาสองคู่ปรากฏอยู่

คู่หนึ่ง มันมีความคุ้นเคยอย่างยิ่ง แต่ก็คล้ายเหินห่างจนไกลอย่างยิ่ง ในดวงตาคู่นั้น มีทั้งความรักปรานีและใกล้ชิดสนิทสนม แต่พลันกลับกลายเป็นเหี้ยมอำมหิตจนดุร้ายยิ่ง มันเห็นดวงตาคู่นี้มาตั้งแต่เยาว์วัย ทุกประการของมัน ต่างกลับกลายไปเพราะดวงตาคู่นี้เสมอ จวบจนวันหนึ่ง...

ดวงตาอีกคู่หนึ่ง ก็คือดวงตาที่ปรากฏอยู่เหนือผ้าคลุมหน้าเมื่อครู่

ดวงตาคู่นั้น ดูไปคล้ายดั่งห่างไกลยิ่ง และก็คล้ายดั่งสนิทสนมคุ้นเคยยิ่ง

มาตรว่าผ่านเหตุการณ์แปรเปลี่ยนมากหลาย แต่ประกายตานั้น คล้ายยังมีกำเนาจสยบมันไว้ได้อย่างกล้าแข็ง

และที่มันสามารถเห็นในตอนนี้ เป็นดวงตาที่กลอกกลิ้งและขลาดกลัว ไหนเลยจะเปรียบกับดวงตาที่เมื่อครู่ปรากฏอยู่เหนือป่านคลุมได้

ความคิดของล่วงฮวกเท้าเทาะฟุ้งซ่านสับสน คำนึงไปถึงอดีตที่อัปลักษณ์และเจ็บช้ำรันทดอีกมากมาย

โป๊ยมิ่นเล่งลังโอ้วจือฮุยอดมิได้ต้องกระแอมเบา ๆ กล่าว

"ใต้ซือมีพลังมหาศาลปานนี้ มิทราบเป็น..."

พลันได้ยินล่วงฮวกเท้าเทาะตวาดสุดเสียง

"ไม่ถูก"

พลันสะอึกปราดออกไป โอ้วจือฮุยตระหนกจนขวัญฝ่อรีบถลันกายหลบ แต่ล่วงฮวกเท้าเทาะได้โถมเข้ามาดุจเป็นเงาตามตัว

มาตรว่าฝีมือของโอ้วจือฮุยไม่ต่ำทราม แต่เมื่อเผชิญกับหลวงจีนชุดงค์อันพิสดาร ขวัญของมันก็ฝ่อไปก่อนแล้ว โดยมิกล้าประมือด้วยเลย ถลันกายหลบได้ถึงครั้งก็ถูกล่วงฮวกเท้าเทาะคว้าอกเสื้อไว้ได้ ยกขึ้นชูกลางอากาศอย่างง่ายดาย

นิ่วบุ้นกวาดตามองแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ใต้ซือตอนนี้คงแยกแยะออกแล้วว่า โอ้วเฮียผู้นี้ความจริงมิใช่คนคลุมหน้าเมื่อครู่"

ล่วงฮวกเท้าเทาะขุ่นแค้นจนหนวดเคราผมเผ้าลุกชี้ชัน ผงกศีรษะคำรามด้วยโทสะ

"มันเปลี่ยนตัวกันจริง ๆ"

โยกคลอนโอ้วจือฮุยในกำมืออย่างรุนแรงพลางตวาด

"อาตมาถามท่าน คนเมื่อครู่เป็นผู้ใด ? ตอนนี้ไปที่ใด ? มันไฉนไม่ยินยอมพบอาตมา ?"

ในน้ำเสียงครานี้ มีทั้งเดือดดาลคลั่งแค้น รันทดหดหู่ พลุ่งพล่านดาลเดือดจนใบหน้าและประกายตายิ่งน่าหวาดหวั่นกว่าเดิม โอ้วจือฮุยที่ขวัญหนีดีฝ่อจนหน้าเผือดขาวอยู่นานแล้ว อ้าปากเป็นครู่ใหญ่จึงตะกุกตะกัก

"ใต้ซือ ท่าน... น่ากลัวเข้าใจผิด"

"เพ้ย เข้าใจผิดกระไร ? หากท่านยังไม่บอกตามความสัตย์จริง อาตมาจะฉีก

ท่านให้ขาดเป็นสองซีกทันที”

ด้วยน้ำเสียงและพละกำลังของหลวงจีนธุดงค์ บันดาลให้ผู้คนต้องเชื่อถือสนิทใจ โดยเฉพาะคนเช่นดั่งโอ้วจือฮุย ยิ่งมีประสิทธิภาพข่มขวัญได้รุนแรงยิ่ง

แต่กลับคล้ายยังมีพลังอันมหาศาลอีกขุมหนึ่ง สามารถคุกคามจนโอ้วจือฮุยแม้หวาดหวั่นขวัญฝ่อแล้ว ยังไม่กล้าสารภาพความจริงไป ได้แต่ส่งเสียงสะท้าน

“หากได้ซือไม่เชื่อ ข้าพเจ้า...”

มือของล่วงฮวกเท้าเทาะกำแน่นกว่าเดิม จนเนื้อที่ทรวงอกของโอ้วจือฮุยปวดแปลบแทบหลุดจากกัน โอ้วจือฮุยกัดฟันทนทานไว้ เพียงครางเบา ๆ เท่านั้น แต่เหงื่อกาฬแตกโซมร่างแล้ว

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าว

“ความจริงได้ซือมิต้องสอบถามเลย คนคลุมหน้าเมื่อครู่นั้น ตอนนี้แม้ไปไกลมากแล้ว แต่ในเมื่อมีการคบหากับเล่งจั๊วม้อเกา ยังกลัวมันจะไม่ไปฮั่งจิวได้หรือไร ?”

ล่วงฮวกเท้าเทาะเค้นเสียงด้วยความแค้น

“มาตรว่าเช่นนั้น วันนี้อาตมาก็จะบังคับมันสารภาพความจริงมา”

ฮั่วซัวงิ้นเฮาะเลิกคิ้วเล็กน้อย ขณะจะกล่าวกระไร พลันมีเสียงฝีเท้าม้าถี่เร็วแว่วมาแต่ไกล ชั่วพริบตาก็ถึงหน้ากระโจม จากนั้น เสียงก้องกังวานดังขึ้น

“นิ่วเฮีย ท่านอยู่ในกระโจมหรือไม่ ?”

เสียงร้องเพิ่งดัง มีชายฉกรรจ์ถือดาบถือกระบี่ทะลักเข้ามาถึงสิบกว่าคน ผู้นำหน้าสวมเสื้อกางเกงสั้นรองเท้าหญ้า มองปราดแรกคล้ายเป็นชาวนาไร่ แต่ใบหน้าแกร่งกร้าวปราดเปรียว ท่วงท่าแคล่วคล่องเหนือธรรมดา ตลอดร่างคล้ายมีพละกำลังที่ไม่มีวันใช้หมดสิ้น

โอ้วจือฮุยพอเห็น สีหน้าคลายความหวาดกลัวไปอักโข ร้องสุดเสียง

“มาแล้ว มาแล้ว เนี้ยตั้วกอมาแล้ว”

ชายฉกรรจ์เสื้อกางเกงสั้นมิได้มองมันแม้สักแวบเดียว รีบปราดไปข้างกายนิ่วบุ้นพลางเน้นเสียง

“นิ่วเฮีย ท่านเป็นไรหรือไม่ ?”

ฮั่วซัวงิ้นเฮาะฉุกใจคำนึงด้วยความสงสัย

‘บุรุษหนุ่มแซ่นิ่วผู้นี้วัยยังเยาว์ และไม่คล้ายเป็นชนชาวนักเลง แต่กลับคล้ายมีกำลังมหาศาลคุ้มครองอยู่ ขอเพียงมันเผชิญกับเรื่องยุ่งยาก พร้อมที่จะมีคนมาลงมือ

ฟ่งแหลือมันทุกเวลา'

รอจนเมื่อนิ่วบุ้นปราศรัยกับชายฉกรรจ์เสื้อกางเกงสั้นไปสองคำ ฮั่วซัวงิ้นเฮาะ ก็ได้ทราบ ชายฉกรรจ์ที่แต่งกายคล้ายคนชาวนาไร่ ถึงกับเป็นเก้าจกซึ่งตูเนี้ยเซี่ยงหยิน ที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน จึงต้องใจสะท้านไปอีกครา

ล่วงฮวกเท้าเทาะก็อดมิได้ต้องหันกลับมาพิจารณาเนี้ยเซี่ยงหยินหลายครั้ง แต่มันดูไม่ออก ชายฉกรรจ์ที่ธรรมดาจนสามัญเยี่ยงนี้ ไฉนจึงมีอิทธิพลอำนาจควบคุม ปีกแดงในเมืองใหญ่เป็นจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ได้

ได้ยินเนี้ยเซี่ยงหยินแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าผ่านทางมา พอดีพบเตียชิกตี่กำลังหาคนมาคลี่คลายเภทภัยแก่นิ่วเฮีย ที่ว่าบุรุดเดินทางสมทบ นึกมิถึง จะกลายเป็นหลงตกใจไปเท่านั้น"

เบือนสายตาไปที่ฮั่วซัวงิ้นเฮาะแวบหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

"คิดว่าท่านผู้นี้คงเป็นงิ้นเฮาะเต้าเจี้ยง หนึ่งในสามงิ้นซาเกี้ยมแขะ (มือกระบี่เสื้อสีเงิน) ของสำนักฮั่วซัวยุคนี้ เต้าเจี้ยงวิตกต่อเภทภัยผู้อื่นดุจดั่งเป็นของตัวเอง เที่ยงนี้ ผู้แซ่เนี้ยเคารพนับถือยิ่ง"

หยุดเล็กน้อย เบือนสายตาไปที่ล่วงฮวกเท้าเทาะแล้วแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"พลังมหาศาลของไต้ซือเป็นที่น่าตระหนก แกร่งกร้าวมหาศาลหาผู้เปรียบปาน ก็ได้ ผู้แซ่เนี้ยยิ่งเคารพนับถือ"

เบือนสายตาไปทางโอ้วจือฮุยแล้วกล่าวต่อ

"โอ้วเฮียปฏิบัติงานให้ม้อเกา กล่าวได้ว่าทุ่มเททั้งจิตใจและกำลัง แต่ได้กระทำ ผิดพลาดไปมากหลาย ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่งจริง ๆ ต้องการให้โอ้วเฮียชำระ ทุเมตาต่อเรื่องราวรายนี้มาบ้าง"

เบือนหน้ามาแย้มยิ้มกล่าวกับนิ่วบุ้นต่อไป

"ตอนนี้ ในเมืองฮั่งจิวครึกครื้นถึงขีดสุดแล้ว ข้าพเจ้าตอนแรกก็คาดไม่ถึง จะมีผู้กล้าหาญบู๊ลิ้มเร่งรุดไปในฮั่งจิวมากมายปานนี้ หากนิ่วเฮียจะเดินทาง ตอนนี้ ก็ดวรไปได้แล้ว"

เนี้ยเซี่ยงหยินกล่าวติดต่อตามกัน โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้กล่าวบ้าง แต่ คำของมันก็ไม่มีคำไร้สาระแม้สักประโยคหนึ่ง ชั่วเวลาเพียงอึดใจ ก็ได้กล่าวครอบคลุม ไปถึงทุกผู้คน และยังระบุชะตาชีวิตของคนผู้หนึ่งด้วยถ้อยคำราบเรียบธรรมดา สีหน้าและถ้อยคำ บันดาลให้ผู้คนไม่รู้สึกขุ่นเคืองเพราะการไม่เปิดโอกาสให้เลย สักน้อยนิด

ฮั่วซัวงิ้นเกี่ยมแย้มยิ้มกล่าวถ่อมตัวหลายคำ แต่ต้องคำนึงด้วยความนับถือ... 'เก้าจกซิ่งตูสมคำร่ำลือจริง ๆ'

ล่วงฮวกเท้าเทาะก็คลายมือปล่อยโอ้วจือฮุยลงไปโดยไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ หันกล่าวกับเนี้ยเซี่ยงหยิน

"ท่านจะจัดการมันสถานใด ?"

เนี้ยเซี่ยงหยินแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการเชิญโอ้วเฮียไปเสพสุขอันสงบสักหลายวัน จากนั้น ยังมีเรื่องขออาศัยให้โอ้วเฮียช่วยเหลือ"

เพียงยกมือโบกไป มีชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมสี่คนถลันปราดเข้ามา พันธนาการโอ้วจือฮุยที่เพิ่งเรียกขวัญอยู่กับตัวจนแน่นหนา

เนี้ยเซี่ยงหยินกวาดตามองรอบข้าง แย้มยิ้มกล่าว

"ในเมื่อเรื่องราวทางนี้ยุติ ข้าพเจ้ายังมีเรื่องต้องสะสางอยู่อีก จำต้องขอล่วงหน้าไปก่อน"

มาตรว่าตอนนี้หน้ากระท่อมพิสดารยังคงมีอูฐมีม้าเหยาะย่างกินหญ้า แต่ชายชราคลุมหน้า ดรุณีคลุมหน้า พร้อมทั้งทารกเสื้อเหลือง ต่างหายสาบสูญจนไม่มีร่องรอย

เก้าจกซิ่งตูเนี้ยเซี่ยงหยินก้าวอาด ๆ นำหน้า พานักเลงผู้กล้าทั้งกลุ่มออกันขึ้นหลังม้า แต่ผูกโอ้วจือฮุยไว้ที่หลังม้า สะบัดบังเหียนเป็นสัญญาณ ม้าเร็วพากันห้อไปทันที

โอ้วจือฮุยถูกมัดสองแขนแนบแน่น ตลอดร่างไม่อาจเคลื่อนไหว แต่สองเท้ายังมีอิสระอยู่ ดังนั้นจึงทรมานสองเท้าของมันจนย่ำแย่

เมื่อม้าเร็วห้อไป มันจำต้องวิ่งตามสุดกำลัง ตอนแรกยังอาศัยวิชาตัวเบาไม่รู้สึกเจ็บปวดทรมานนัก เพียงรู้สึกอับอายและเดือดดาลเท่านั้น แผดร้องขอความกรุณาอยู่ทางหลังม้าตลอดทาง

"เนี้ยเฮีย... เนี้ยตั้วกอ ผู้น้องมิเคยก้าวร้าวล่วงเกินท่าน... ท่านไยต้องทำเยี่ยงนี้ต่อผู้น้อง ?"

แต่ถึงภายหลัง ม้ายิ่งวิ่งยิ่งเร็ว มันก็ยิ่งไม่อาจทนทาน กระทั่งเสียงแผดร้องก็กลายเป็นเสียงหอบหายใจไปแล้ว เท้าทั้งสองแม้จะอวบใหญ่ แต่ไม่มีปัญญารองรับ

ว่าที่อ้วนฉุของมันได้

เนี้ยเซี่ยงหยินสะบัดบังเหียนพลางหันมาแย้มยิ้มกล่าว

"โอ้วเฮียระหว่างนี้จิตใจแจ่มใสร่างสมบูรณ์ มาออกกำลังเยี่ยงนี้สักครา ต้องมีคุณประโยชน์ต่อร่างอย่างยิ่ง"

ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนพากันตะเบ็งเสียงหัวร่อด้วยความสบใจ แต่โอ้วจือฮุยกลับวิงวอนเสียงโหยหวน แล้วล้มฮวบลงไปโดยไม่อาจยืนหยัดได้

เสื้อแพรยาวใหม่ครูดกับกรวดหินดินทรายในท้องถนนจนขาดวิ่น กรวดทรายได้เริ่มสัมผัสกับเนื้อเรียบลื่นของมัน พริบตานั้น มันสำนึกเสียใจอย่างยิ่ง ในหลายปีนี้หากมันลดทอนเรื่องกลอกกลิ้งชั่วร้ายไปบ้าง คร่ำเคร่งฝึกแต่วิชาฝีมือ วันนี้ไหนเลยต้องเป็นเช่นนี้ ?

เนี้ยเซี่ยงหยินเหลียวมองแวบหนึ่ง พลันยกมือขึ้นโบกเป็นสัญญาณ รั้งบังเหียนม้าแล้วพลิ้วตัวลงไปประคองโอ้วจือฮุยขึ้นพลางแย้มยิ้มกล่าว

"โอ้วเฮีย วันนี้ต้องลำบากมากแล้ว"

โอ้วจือฮุยหอบหายใจถี่เร็ว ไหนเลยยังโต้ตอบได้อีก เนี้ยเซี่ยงหยินจึงประคองมันขึ้นหลังม้า พาไปที่หมู่บ้านไม่ใหญ่ไม่เล็กทางนอกเมืองฮั่งจิว เข้าสู่ตัวตึกที่มิใคร่คบหาสมาคมนัก ตอนนี้ค่ำแล้ว ในห้องโถงจุดเทียนไขสว่างไสว ยังมีสุราอาหารอีกโต๊ะใหญ่วางอยู่

เนี้ยเซี่ยงหยินประคองโอ้วจือฮุยที่ยังหอบหายใจเข้าไปในห้องโถง ปรบมือแผ่วหนึ่ง ครุณีอาภรณ์สดใสใบหน้าคมคายสี่นาง รีบปราดเข้ามาจัดถ้วยชามตะเกียบแล้วทยอยยกอาหารมาเป็นทิวแถว

เป็ด ไก่ ปลา เนื้อ มีกลิ่นหอมอบอวลไปทั้งห้อง โอ้วจือฮุยแจ่มใสกว่าเดิมเล็กน้อย จวบจนบัดนี้ ในโลกยังไม่มีเรื่องราวใดน่าสะพรึงกลัวกว่าคนอ้วนหิวกระหาย

เนี้ยเซี่ยงหยินหัวร่อฮาฮากล่าว

"สุราอาหารเหล่านี้ โอ้วเฮียยังพอใจหรือไม่ ?"

โอ้วจือฮุยแม้เปรื่องปราดหลักแหลมจนกลอกกลิ้ง แต่ตอนนี้ยังคงมิทราบฝีเจตนาของเนี้ยเซี่ยงหยิน มันงุนงงวูบจึงตะกุกตะกัก

"วิเศษ วิเศษ"

"ฮา ฮา ครุณีที่ยกสุราอาหารเหล่านั้น ล้วนเป็นคณิกาเลื่องชื่อที่สุดในเมืองเฮ้งจิว ข้าพเจ้าเมื่อวานไปดูนางร่ายระบำรำฟ้อนมา รู้สึกไม่เลวจริง ๆ..."

โอ้วจือฮุยอดมิได้ต้องเหลียวมอง แลเห็นครุณีเหล่านั้นยืนเรียงรายเป็นแถวขวาง

ตากลมใหญ่หยาดเยิ้มทั้งแปด จับมองมาที่มันแน่วนิ่ง

พริบตานั้น ความเจ็บปวดทรมานตามผิวกายของมันคล้ายบรรเทาไปมากหลาย ผงกศีรษะถี่ ๆ พลางรับคำ

"ไม่เลวจริง ๆ ไม่เลวจริง ๆ..."

"เช่นนี้เป็นว่า โอ้วเฮียก็พอใจต่อครุณีสี่นางนี้ ?"

"เนี้ยเฮีย ผู้น้อง...โอ ย่อมพอใจเป็นอย่างยิ่ง เนี้ยเฮียต้องการทำอย่างไรกับผู้น้องกันแน่ ? ผู้น้องรู้สึก..."

"เมื่อครู่ผู้น้องก้าวร้าวล่วงเกินโอ้วเฮียอย่างยิ่ง ในใจผู้น้องจึงเศร้ารันทดเหลือประมาณ ดังนั้น คิดจะชดใช้สักครา และก็ขอให้โอ้วเฮียอย่าได้ติดใจจำเรื่องเมื่อครู่เลย"

โอ้วจือฮุยงุนงงวูบ ใบหน้าเริ่มมีรอยยิ้มที่เบิกบานแจ่มใสขึ้นเล็กน้อย หัวร่อฮาฮากล่าว

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่า เนี้ยเฮียเป็นสหายมีคุณธรรมน้ำมิตร ต้องไม่ทำอย่างไรกับผู้น้องได้ ในเมื่อพวกเราเป็นคนกันเอง ข้าพเจ้าไหนเลยจะจดจำเรื่องเล็กน้อยเยี่ยงนั้น"

"ฮา ฮา วิเศษ วิเศษ แต่เสียดายสุราอาหารนี้หยาบเกินไป ขอให้โอ้วเฮียยินยอมถ่อมรับทานตามมีตามเกิดสักเล็กน้อย จากนั้น... ฮา ฮา"

โอ้วจือฮุยอดมิได้ต้องเบือนสายตาไปที่ครุณีทั้งสี่อีกครา พลอยหัวร่อฮาฮาขึ้นบ้าง ยืดอกเชิดหน้า คว้าตะเกียบงาขึ้นคีบลงที่จานเนื้อสุกรทางเบื้องหน้าทันที

รอยยิ้มของเนี้ยเซี่ยงหยินพลันคลายไป เน้นเสียงหนัก ๆ

"ช้าไว้ !"

ข้อมือของโอ้วจือฮุยสะท้านขึ้น ตะเกียบงากระทบกับขอบจานดังติง แต่ไม่กล้าคีบอีก เบือนสายตางุนงงสงสัยมองไปที่เนี้ยเซี่ยงหยิน และเห็นเนี้ยเซี่ยงหยินหน้าเครียดเย็นชา เค้นเสียงกระด้าง

"โอ้วเฮียคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี ไฉนยังมิทราบระเบียบ การเลี้ยงใด ๆ ผู้เหย้ายังไม่แตะต้อง ผู้เยือนไหนเลยจะลิ้มชิมรสก่อน"

โอ้วจือฮุยก็มิกล้าถามเป็นกฎของผู้ใด แต่ในใจย่อมคลายความวิตกลงได้บ้าง หดตะเกียบกลับมาแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้น้องเสียมารยาท... ผู้น้องเสียมารยาท เชิญเนี้ยเฮีย"

เนี้ยเซี่ยงหยินมีรอยยิ้มขึ้นอีกครา ยื่นตะเกียบไปบ้าง แต่ถึงกลางคันพลันถอนใจยาว หดตะเกียบกลับมาอย่างไม่คาดหมาย โอ้วจือฮุยต้องถามด้วยความสงสัย

"เนี้ยเฮีย หากกับเย็นไปจะเสียรสหมดสิ้น"

เนี้ยเซี่ยงหยินสั่นศีรษะถอนใจกล่าว

"โอ้วเฮียท่านยังมิทราบ ในใจผู้น้องตอนนี้กำลังมีเรื่องสำคัญหลายรายที่ไม่อาจทอดทิ้งได้ ยังขอให้โอ้วเฮียโปรดรอสักครู่"

จบคำวางตะเกียบ นั่งซึมเซาอยู่กับที่ และยังทอดถอนใจอยู่ตลอดเวลาอีกด้วย

กลิ่นหอมของอาหารที่โชยมาเป็นระยะ ๆ กระตุ้นจนน้ำลายของโอ้วจือฮุยประดังมาแทบหลั่งไหลออกจากปาก ต้องกลืนอยู่ตลอดเวลา

อีกครู่ใหญ่ ในที่สุดก็มิอาจทนทานต่อไปได้ ต้องส่งเสียงเบา ๆ

"เนี้ยเฮียมีความในใจใดกันแน่ มิทราบพอจะบอกให้ผู้น้องได้แบ่งเบาแก่ท่านสักเล็กน้อยหรือไม่ ?"

เนี้ยเซี่ยงหยินแย้มยิ้มกล่าว

"หากโอ้วเฮียยินยอมช่วยเหลือสักน้อยนิด ความในใจของผู้น้องก็ปลาสนาการหมดสิ้นแล้ว"

โอ้วจือฮุยขมวดคิ้วแนบแน่น จับตามองสุราอาหารที่เรียงรายเต็มโต๊ะแล้วเหลือบไปยังดรุณีสวยสะคราญทั้งสี่นางอีกแวบหนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

"ผู้น้องแม้ต่ำต้อยด้อยความสามารถ แต่หากเนี้ยตั้วกอมีเรื่องเร่งร้อนใดแต่งน้อย ผู้น้องยังพอจะกล่าววาจาต่อหน้าม้อตั้วกอได้สักคำสองคำ..."

"ฮา ฮา เนี้ยเฮียเป็นสหายที่ประเสริฐยิ่งจริง ๆ สหายประเสริฐ..."

เสียงหัวร่อของเนี้ยเซี่ยงหยินพลันชะงักงัน เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"ในเมื่อโอ้วเฮียเป็นสหายประเสริฐ คิดว่าต้องยินยอมคลี่คลายความเจ็บช้ำของข้าพเจ้า"

"แน่นอนแน่นอน... มิทราบเนี้ยเฮียมีความเจ็บช้ำใดกันแน่ ?"

"โอ ความเจ็บช้ำที่สุดในแดนดิน ก็คือในใจมีความคลางแคลงสงสัยก่อกวนและพาลไม่มีปัญญาคลี่คลายได้ ดังนั้น แต่ละวันจึงจมอยู่ในความทุกข์ทรมานของการเค้นสมองขบคิด กระทั่งกินไม่ได้นอนไม่หลับ"

"ถูกแล้ว ถูกแล้ว"

"หากโอ้วเฮียเห็นใจผู้น้อง หรือเป็นสหายประเสริฐของผู้น้องจริง อย่างนั้นผู้น้องขอถามโอ้วเฮียคำหนึ่งคือ ประมุขหล่มเล่ห์เสน่ห์ทะเลทราย ที่มิเคยเข้ามาในแดงร้วนเป็นเวลาถึงสิบกว่าปี ปกติใช้ป้านคลุมหน้า ผู้คนตั้งฉายามันเป็นนั่งเมี่ยละโหว (พรานล่าชีวิตมนุษย์) นั้น ครั้งนี้มากังหนำด้วยสาเหตุใดกันแน่ ? โฉมหน้าแท้จริง

ของคนผู้นี้เป็นใครกันอีก ?"

สีหน้าโอ้วจือฮุยเปลี่ยนแปรไปทันที วางตะเกียบแล้วฝืนยิ้มตอบ

"ผู้น้องมิเคยท่องเที่ยวออกพ้นดินแดนกังหนำ เรื่องของนั่งเมี่ยละโหว (พรานล่าชีวิตมนุษย์) ผู้น้องไปทราบได้อย่างไร ?"

"เฮอะ พอนั่งเมี่ยละโหวมาถึงกังหนำ ก็มีการติดต่อกับเล่งจ๊ว้มอตั๋วเอี๊ยทันที หากมันมิใช่เคยมีความสัมพันธ์กับม้อตั๋วเอี๊ยมาก่อน ไหนเลยเป็นเช่นนี้ ? หากมันมีความสัมพันธ์เก่าก่อนอยู่กับม้อตั๋วเอี๊ย โอ้วเฮียท่านไหนเลยไม่ทราบตื้นลึกหนาบางของมัน ? อย่าว่าแต่สองวันนี้โอ้วเฮียอยู่แต่ในหล่มเล่ห์เสน่ห์ คล้ายตั่งรอการไปของนิ่วกงจื้อโดยเฉพาะ ในเมื่อนิ่วกงจื้อมิใช่ชนชาวบู๊ลิ้ม อย่างนั้น นั่งเมี่ยละโหวไฉนจึงสนใจนิ่วกงจื้อถึงปานนี้ ?"

โอ้วจือฮุยใจหายวาบ คำนึงด้วยความตระหนก

'เก้าจกซึ่งดูร้ายกาจอย่างยิ่งจริง ๆ พฤติการณ์ของทางฝ่ายเรา ต่างไม่อาจรอดจากหูตาพวกพ้องมันไปได้เลย'

เมื่อได้คิดเยี่ยงนั้น ฝืนหัวร่อตอบไป

"ม้อตั๋วกอเนื่องเพราะธิดาของท่านมีน้ำใจต่อนิ่วกงจื้อ ดังนั้น จึงต้องการสืบเสาะตื้นลึกหนาบางของนิ่วกงจื้อ เรื่องนี้ความจริงมิได้เกี่ยวข้องกับนั่งเมี่ยละโหวเลย...ในเมื่อนิ่วกงจื้อมิใช่ชนชาวบู๊ลิ้ม กลับมิทราบ ไฉนเนี้ยตั๋วกอจึงกังวลสนใจนิ่วกงจื้อถึงปานนี้ ?"

เนี้ยเซี่ยงหยินเลิกคิ้วสูงชัน กระแทกตะเกียบลงกับโต๊ะดังโครม แค่นเสียงเย็นชา

"ระหว่างนี้ โอ้วเฮียใช้ปากมากเกินไป แต่ใช้มือเท้าน้อยนัก คิดว่ายังต้องการออกกำลังเช่นเมื่อครูอีกครา... พวกเรา !"

เนี้ยเซี่ยงหยินกล่าวมิทันจบคำ ตวาดเรียกบริวารเสียงก้อง สร้างความตระหนกแก่โอ้วจือฮุยจนลนลานร้องขึ้น

"เนี้ยเฮียช้าก่อน ต่างเป็นเฮียตี่กันเอง มีวาจาใดปรึกษากันได้"

มันร้องพลางคว้าแขนเนี้ยเซี่ยงหยินไว้ แต่เนี้ยเซี่ยงหยินสะบัดหลุดแล้วแค่นเสียงเย็นชา

"โอ้วเฮียคิดตกแล้วหรือไม่ ? ยังคงบอกมาประเสริฐกว่า"

โอ้วจือฮุยถอนใจยาว กล่าวช้า ๆ

"บอกกับเนี้ยเฮียโดยไม่อำพราง ความเคลื่อนไหวที่มีในวงพวกนักเลงตอนนี้

ดีแล้วเป็นเพราะ..."

"ความเคลื่อนไหวใด ? เป็นเพราะกระไร ? บอกมาให้กระจ่างกว่านี้"

โอ้วจือฮุยกวาดตามองไป เห็นสองฟากข้างของห้องโถงใหญ่ มีชายฉกรรจ์ถูกเข้ามาถึงสิบกว่าคน ต่างพาดดอกเกาทัณฑ์เตรียมน้าว ชักดาบกระบี่ออกจากฝักเตรียมลงมือ แต่ละคนมีสีหน้าเหี้ยมอำมหิต สร้างความหวาดหวั่นแก่มันจนขวัญกระทำน ลนลานกล่าวต่อ

"สมมุติเช่นพิธีชุมนุมผู้กล้าที่ม้อตั๋วกอริเริ่มให้มีขึ้นในเมืองฮั่งจิว สมมุติเช่นชิกเกี้ยมซาเปียงเมื่อกาลกระโน้นต่างเร่งรุดเดินทางมากังหนำ สมมุติเช่นนั่งเมี่ยละโหวที่ไปเยือนเข้าตงง้วนมาสิบกว่าปีก็ได้มาสมทบที่นี้... เรื่องทั้งมวล ล้วนเพราะต้องการสืบทราบความลับรายหนึ่ง...

"นั่นคือต้องการทราบ ทายาทของชิ้วซิงแซที่ถูกบู๊ลิ้มยุคก่อนประณามเป็นจอมมารสูรร้ายได้ปรากฏในวงพวกนักเลงแล้วหรือไม่ ? กิมเกี้ยมแขะผู้นั้นมีความสัมพันธ์กับชิ้วซิงแซหรือไม่ ?

"และยังมีผู้คนมากหลายต่างคลางแคลงสงสัย นิ่วกงจื้อท่านนั้น... เฮอะ เฮอะ จะเป็นทายาทของชิ้วซิงแซหรือไม่ ? ประการนี้ ความจริงผู้น้องมิเชื่อ แต่จากเบาะแสมากหลาย กลับมิอาจไม่บันดาลให้ผู้คนคลางแคลงสงสัย โอ... ที่ผู้น้องทำดั่งนี้ก็เพียงเพราะปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้น"

สีหน้าเนี้ยเซี่ยงหยินเปลี่ยนแปรเล็กน้อย เน้นเสียงหนัก ๆ

"เบาะแสใด ? หรือท่านมีร่องรอยเบาะแสใดแล้ว ? พอจะยืนยันว่า กงจื้อรุ่มรวยที่แกบน้อมนุ่มนวลคงแก่เรียน คือทายาทของชิ้วซิงแซที่อดีตมีเกียรติภูมิสะท้านท่ำทั้งบู๊ลิ้ม ?"

พลันแหงนหน้าขึ้นหัวร่อหลายเสียงจึงได้กล่าวต่อไป

"กลับเป็นเรื่องน่าหัวร่อจริง ๆ"

เสียงหัวร่อครานี้กึกก้องกังวาน สะเทือนจนถ้วยจานชามบนโต๊ะกระแทกกันดังดัง แต่โอ้วจือฮุยที่คร่ำโลก เพียงจับตามองก็รู้สึก เสียงหัวร่อของเนี้ยเซี่ยงหยินนี้ก็ล้วนต้องการกลบเกลื่อนสีหน้าที่แปรเปลี่ยนเป็นพิรุธไป

เนี้ยเซี่ยงหยินเพิ่งระงับเสียงหัวร่อ โอ้วจือฮุยก็ได้ถอนใจขาวกล่าวต่อ

"หากนิ่วกงจื้อถูกพบเห็นเป็นทายาทของชิ้วซิงแซจริง ผลที่จะตามมาในภายหลังก็เลวร้ายจนผู้คนมิกล้าคาดคิด มิเพียงมันเท่านั้น น่ากลัวกระทั่งสหายและพวกพ้องของมัน..."

"ท่านว่ากระไร ?"

เนี้ยเซี่ยงหยินตวาดแล้วตบใส่โต๊ะฉาดใหญ่ ถ้วยชามบนโต๊ะจึงกระแทกกันจนเสียงเกรียวกราวอีกครั้ง

โอ้วจือฮุยสะดุ้งเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มปลอบใจแล้วกล่าวต่อ

"นั่นเป็นเพียงข้อคิดสันนิษฐานเท่านั้น เฮอะ เฮอะ ลองคิดดู นิ่วกงจื้อ..."

เนี้ยเซี่ยงหยินสอดคำเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้าขอถามท่าน พวกท่านไฉนจึงได้หยิบยกนิ่วกงจื้อไปว่ากล่าวรวมกับชิ้วซิงแซ ? ในเมื่อข้าพเจ้าผู้แซ่เนี้ยเป็นสหายของนิ่วกงจื้อ ย่อมไม่ยินยอมให้พวกท่านใส่ไคล้ปรักปรำ หลับตาขบคิดสันนิษฐานโดยเหลวไหล"

โอ้วจือฮุยตาเป็นประกายวาว พลันเปลี่ยนเสียงทันที

"ประมาณสิบแปดสิบเก้าปีก่อน ตอนนั้นเนี้ยเฮียยังไม่มีชื่อเสียงในวงพวกนักเลง ผู้น้องยิ่งมิทราบอยู่แห่งหนใด แต่ชิกเกี่ยมซาเปียงมีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรแล้ว ชิ้วซิงแซยิ่งมีชื่อครอบคลุมไปทั้งแผ่นดิน ถูกยกเป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งโดยปริยาย"

เนี้ยเซี่ยงหยินแค่นเสียงเบา ๆ มาตรว่าไม่ทราบโอ้วจือฮุยไฉนกล่าววาจาเยี่ยงนี้มา แต่เมื่อวาจานี้เกี่ยวพันถึงชิ้วซิงแซ เนี้ยเซี่ยงหยินก็มิได้ส่งเสียงสอดแทรก โอ้วจือฮุยกล่าวต่อ

"ตอนนั้น ชิ้วซิงแซอาละวาดอยู่ในบู๊ลิ้ม ชนชาวนักเลงทั้งแผ่นดิน แม้เห็นท่านจะหวาดหวั่นพรั่นพรึงทุกคน แต่ไม่มีผู้ใดเคารพเทิดทูนท่านโดยจริงใจ เนื่องเพราะการกระทำของท่าน ล้วนอาศัยอารมณ์ดีร้ายที่เกิดขึ้นในตอนนั้น มิแยแสสนใจเหตุผลหรือน้ำใจใด ๆ ยิ่งอย่าว่า..."

"เพ้ย ! พฤติการณ์ของผู้อาวุโสชิ้วซิงแซ ไหนเลยท่านจะมาวิพากษ์วิจารณ์โดยพล่อยปากได้"

เนี้ยเซี่ยงหยินตาโต๊ะตวาดด้วยโทสะ แต่โอ้วจือฮุยยังคงกล่าวต่อ

"พฤติการณ์ในชั่วชีวิตของชิ้วซิงแซ เป็นถูกผิดดีชั่ว อย่าว่าแต่ผู้แซ่โอ้วเลย แม้เจ้าสำนักใหญ่ในบู๊ลิ้มปัจจุบัน กระทั่งบัดนี้ยังมิกล้าระบุโดยอุกอาจ... แต่วาจาที่ผู้น้องกล่าวในวันนี้ ล้วนเนื่องเพราะ..."

"เนื่องเพราะกระไร ?"

มิทราบโอ้วจือฮุยมารยาถอนหายใจยาวมาหรือไม่ มันส่ายหน้าช้า ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ลองคิดดู ในเมื่อชิ้วซิงแซเป็นคนเช่นนั้น ไหนเลยจะไม่มีศัตรูในวงพวก

ปกเลงได้ ? เพียงแต่ว่า พลังฝีมือชิ้วซิงแซสูงส่งเกินไป และเสียชีวิตเร็วเกินไป ทวาดาศัตรูที่ไม่มีปัญญาล้างแค้นในขณะชิ้วซิงแซยังมีชีวิต หลังจากตายไปแล้ว ยิ่งไม่ทาจถกถึงเรื่องล้างแค้นอีก แต่ก็สนใจจนจดจ่อ ดูว่าชิ้วซิงแซมีทายาทเหลืออยู่ในแผ่นดินหรือไม่...

"ชิ้วซิงแซจะมีทายาทหรือไม่กันแน่ ? ชนชาวนักเลงต่างเล่าลือกันต่าง ๆ นานา ไม่ผู้ใดก็ไม่ทราบเท็จจริง เนื่องเพราะในชั่วชีวิตของชิ้วซิงแซ ไปมาลึกลับยิ่งนัก แต่ทั่งท่านมีภรรยาหรือไม่? รับศิษย์ไว้หรือไม่ ? ชนชาวบู๊ลิ้มต่างมิทราบเลย นอกจากม้อตั้วกอของข้าพเจ้าคนเดียว...

"สาเหตุนี้เนื่องเพราะกระไร ? ปัจจุบันได้กลายเป็นความลับที่เปิดเผยของบู๊ลิ้มไปแล้ว คิดว่าเนี้ยเฮียก็ต้องทราบเช่นกัน ตอนแรกม้อตั้วกอไม่ปรารถนาจะประกาศเรื่องนี้ต่อแผ่นดินเลย แต่ภายหลัง ถูกเหตุการณ์คุกคามบังคับจนจำต้องประกาศ...

"ข่าวนี้พอแพร่ไป กระจายทั่วทั้งแผ่นดินดั่งไฟไหม้ป่า ศัตรูในอดีตของชิ้วซิงแซต่างแห่ดูแล้ว ทราบว่าทายาทชิ้วซิงแซมีวัยฉกรรจ์แล้ว และพวกเหล่านั้นที่อัดความอาฆาตแค้นมานานปี มีผู้ใดไม่คิดจะมารังควานล้างแค้น ? บ้างเปิดเผยบ้างลอบเร้นต่างสืบเสาะร่องรอยของชิ้วซิงแซอยู่อย่างแข็งขัน"

เนี้ยเซี่ยงหยินขมวดคิ้วเล็กน้อย ลอบถอนใจคำนึง

'นึกมิถึง ไม่เพียงแต่มันเสาะหาคนล้างแค้นเท่านั้น ผู้อื่นก็กำลังเสาะหามันเพื่อล้างแค้นเช่นกัน บุญคุณความแค้นที่พัวพันจนยุ่งเหยิงเยี่ยงนี้ มิทราบควรสะสางเช่นไรแล้ว'

โก้วจือฮุยเพ่งตามองเนี้ยเซี่ยงหยินหลายครา พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ที่จริงบ่งบอกกันแล้ว หากชิ้วซิงแซมีทายาท ทายาทผู้นั้นกลับเป็นญาติสนิทของม้อตั้วกออย่างแท้จริง มาตรว่ากาลก่อนม้อตั้วกอจะ... ต่อชิ้วซิงแซ... โอ นั่นก็เพราะจำเป็นดอก ในใจท่านยังคงครุ่นคิดถึงม่วยม่วยร่วมสายโลหิตของท่านตลอดเวลา และก็ครุ่นคิดถึงทารกในครรภ์ม่วยม่วยท่านมิเคยลืม ขอเพียงทารกนั้นไม่จดจำเรื่องเก่าก่อน ม้อตั้วกอมิเพียงไม่ทำอย่างไรต่อมันเท่านั้น ยังจะช่วยเหลือมันรับมือกับเหล่าศัตรูคู่แค้นอีกด้วย นี่เป็นวาจาที่ม้อตั้วกอบอกกับข้าพเจ้าเป็นส่วนตัว ซึ่งข้าพเจ้าตามจริงไม่สมควรแพร่งพราย..."

เนี้ยเซี่ยงหยินอึ้งครู่ใหญ่ จึงขมวดคิ้วถาม

"ในข้อคิดสันนิษฐานของท่าน ศัตรูของชิ้วซิงแซในกาลกระโน้น จนบัดนี้เหลือมากน้อยเท่าใดแน่ ?"

"ศัตรูของชิ้วซิงแซในอดีตมีมากมายทั่วแผ่นดิน จนบัดนี้ เหล่าศัตรูยังมิทราบมีบุตรธิดาศิษย์ทายาทอีกมากน้อยเท่าใด ข้าพเจ้าไหนเลยนับถ้วนได้ ? ไม่แน่ว่า... ไม่แน่ว่าในหมู่เฮียตี๋ของเนี้ยตั้วกอท่าน อาจจะมีหลายคนที่เป็นศัตรูของชิ้วซิงแซอยู่ก็ได้"

ใบหน้าเนี้ยเซี่ยงหยินเคร่งเครียดเย็นชา เน้นเสียงช้า ๆ

"เช่นนี้เป็นว่า นั่งเมี่ยละโหวผู้นั้น น่ากลัวเป็นศัตรูในกาลครั้งก่อนของชิ้วซิงแซเช่นกัน ?"

"ไม่แน่จะใช่... ไม่แน่..."

"ความจริงใช่หรือไม่ ?"

"หรือเนี้ยตั้วกอก็มีความสัมพันธ์ใดกับเรื่องรายนี้ ?"

"โอ้วเฮียท่านอย่าลืม จวบจนบัดนี้ ชีวิตของท่านยังอยู่ในกำมือข้าพเจ้า มาตรว่าข้าพเจ้าไร้ความสามารถ แต่คิดฆ่าคนสักสองสามคน ยังไม่เคยมีเรื่องใหญ่โตอย่างไรเลย"

โอ้วจือฮุยใจหายวาบ นั่งตะลึงลานเป็นครู่ใหญ่ เหงื่อกาฬแตกโซมจนเปียกชุ่มทั้งร่าง ความจริงมันถือดีเนี้ยเซี่ยงหยินต้องไม่กล้าฆ่ามันแน่ แต่เมื่อฉุกคิด แม้เนี้ยเซี่ยงหยินฆ่ามันจริง จะมีผู้ใดล่วงรู้ ? ดังนั้น กวาดตามองอีกครา เห็นรอบข้างมีแต่ประกายอาวุธแวววาว

เมื่อฉุกคิดหลายครั้งครา ในที่สุดโอ้วจือฮุยถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"หากข้าพเจ้าบอกความจริงของคนผู้นี้ไป เนี้ยตั้วกอท่าน..."

"ผู้แซ่เนี้ยไม่มีความอาฆาตแค้นกับโอ้วเฮีย"

"เนี้ยเฮียเคยได้ยินผู้คนเล่าขาน เมื่อหลายสิบปีก่อน ในวงพวกนักเลงมีนักบู๊ผู้เฒ่าที่ชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องลือนามวังลู่เพ้งฉายาซิ่งเซีย (ทวนเทพยดา) ที่มีเพลงทวนและเพลงกระบองเป็นเยี่ยมในยุคนั้น"

"ใช่ เคยได้ยินนามคนผู้นี้"

"ซิ่งเซียวังลู่เพ้งผู้นั้น มาตรว่ามีการกระทำที่เปิดเผยของอาจ แต่นิสัยมุทะลุดุดันอารมณ์ร้อนแรงดั่งเปลวเพลิง เสียภรรยาไปในวัยกลางคน มีบุตรชายอยู่เพียงผู้เดียว ฟังว่าบุตรชายผู้นั้นเกเรอย่างยิ่ง มีวันหนึ่งกระตุ้นโทสะกับนักบู๊ผู้เฒ่าจนเดือดดาล ผู้เฒ่าที่อารมณ์ร้อนแรง ถึงกับหมายฟันบุตรให้ตายในดาบเดียว ตอนนั้นพอดีชิ้วซิงแซพาลไปพบเห็น..."

เนี้ยเซี่ยงหยินหน้าเปลี่ยนแปรเล็กน้อย พลันมีเสียงหัวร่อฮาฮาดังขึ้นที่หน้าห้อง แล้วมีคนผู้หนึ่งก้าวเข้ามาพลางกล่าว

"วิเศษวิเศษ ที่แท้ท่านคือวังลู่เพ้งจริง ๆ"

เสียงหัวร่อแม้สะเทือนเลื่อนลั่น แต่ฟังแล้วยังระคายอยู่ยิ่งกว่าเสียงร่ำไห้ จึงเทียบเป็นหัวร่อหรือร่ำไห้

ทั้งปวงต่างตระหนกจนเหลียวมองไป พลันเห็นมีเงาคนวูบลงมาจากชายคาพุ่งเข้าในห้องดุจเป็นพายุ ที่แท้เป็นหลวงจีนธุดงค์จีวรดำผมยาวสยาย แขนข้างเดียวของท่านเพียงสะบัด ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนที่อออยู่ทางด้านหน้า ต่างกระเด็นตกไประเนระนาด กระทั่งดาบกระบี่และเกาทัณฑ์ในมือยังไม่อาจกุมมั่น กระเด็นเสียงเกรียวกราว

ในเสียงร้องด้วยความตระหนก หลวงจีนธุดงค์มิได้เหลือบแลผู้ใดแม้สักแวบเดียว ก้าวตาม ๆ ไปที่เบื้องหน้าโอ้วจือฮุย ตะปบมือกว้างใหญ่เข้าใส่ดั่งสายฟ้า

โอ้วจือฮุยพอเห็นหลวงจีนธุดงค์ แตกตื่นจนนั่งตัวแข็งไปนานแล้ว ไหนเลยหลบหลีกได้ จึงถูกหลวงจีนธุดงค์คว้าคอหิ้วขึ้นจากเก้าอี้ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"บอกมาบอกมา ผู้นั้นตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

ผ่านไปชั่วครู่ยังไม่มีเสียงตอบ ได้ยินเสียงกร๊อบเบา ๆ คอของโอ้วจือฮุยถึงกับบูบบีใหญ่โตของหลวงจีนธุดงค์บีบหักจากกัน ตายคาที่โดยมิได้แผดร้องแม้สักแม่แบบ

หลวงจีนธุดงค์ตาค้างทันที แววขุ่นเคืองบนใบหน้าคลายไปทีละน้อย ปล่อยมือทิ้งให้ซากศพโอ้วจือฮุยลงกองกับพื้น เบือนหน้ามองเนี้ยเซี่ยงหยินแวบหนึ่งแล้วแอบใจขาว คว้าป้านสุราบนโต๊ะขึ้นดื่มอึก ๆ จนแห้งไป

ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนทางหน้าห้องโถง ไหนเลยเคยเห็นพลังมหาศาลจนน่าตระหนกเช่นนี้ จึงต่างยืนตะลึงลานกับที่มิกล้าเคลื่อนไหว

สีหน้าเนี้ยเซี่ยงหยินแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย กล่าวเสียงกระด้าง

"มาตรว่าใต้ซือมีพลังมหาศาลน่าตระหนก แต่ก็ไม่ควรทำลายชีวิตคนตามอำเภอใจ หรือเห็นผู้แซ่เนี้ยเป็นเศษสวะไร้ค่า ?"

เนี้ยเซี่ยงหยินย่อมขุ่นเคืองต่อเรื่องราวนี้ไม่น้อย วาจาจึงกระด้างแหลมคม แต่ทว่า หลวงจีนธุดงค์ยังคงถือป้านสุราเปล่ายืนซึมเซากับที่โดยมิไปใส่ใจฟัง เพียงแต่ส่งเสียงพึมพำเบา ๆ

"ใช่จริง ๆ... ใช่ท่านจริง ๆ"

เนี้ยเซี่ยงหยินฉุกใจได้คิด พลันเห็นหลวงจีนธุดงค์ตวาดก้อง หันกายโถมออกไปทางภายนอก กระแทกโต๊ะเก้าอี้จนกระจัดกระจาย

ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนที่ขวางประตู ต่างตระหนกจนแตกฮือออกสองฟากข้าง

ไม่มีผู้ใดกล้าต้านการโถมไปเลย

หลวงจีนธุดงค์ตาแดงฉาน แผลเป็นบนใบหน้ามีประกายแวววาว ถลันออกจากห้องโถงดุจพยัคฆ์ร้ายทลายกรง พลันเห็นเบื้องหน้ามีเงาร่างวูบมา ปรากฏเป็นคนชุดสีเทายืนขวางไว้ แค่นเสียงเย็นชา

"ฆ่าคนแล้วสะบัดหน้าไป ในโลกไหนเลยมีเรื่องได้เปรียบเยี่ยงนี้ ?"

ตาของหลวงจีนธุดงค์แดงฉาน ไม่สนใจเหลือบมองผู้ขวางทางเป็นใคร ตวาดคำ "ไสหัว" แล้วสะบัดฝ่ามือฟาดตรงเข้าใส่คนทางเบื้องหน้า

พลังมหาศาลของหลวงจีนธุดงค์เป็นที่น่าตระหนกปานใด ทุกผู้คนเคยเห็นมากับตา ฝ่ามือนี้ยังฟาดด้วยความเดือดดาล พลังดังครืนครั่นจนน่าหวาดหวั่น ต่อให้เป็นต้นไม้ใหญ่เต็มโอบ ก็น่ากลัวต้องถูกฟาดจนถอนรากถอนโคนเป็นแน่แท้

มิคาด คนเบื้องหน้าถึงกับยังยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว จึงได้ยินเสียงโครมดังสนั่น ฝ่ามือนั้นฟาดเข้าใส่ร่างคนที่ขวางหน้าถนัดถนี่

คนทั้งปวงต้องร้องด้วยความตระหนก หลวงจีนธุดงค์ก็ใจหาย เนื่องเพราะฝ่ามือนี้ฟาดเข้าใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้ามชัด ๆ แต่พลันรู้สึก เป้าที่สัมผัสนุ่มนิ่มราวปุยนุ่น ทั้งยังมีพลังดึงดูดเหนียวแน่น จนฝ่ามือของมันมิอาจเคลื่อนไหวได้

ความแตกตื่นของหลวงจีนธุดงค์ครานี้ใหญ่หลวงนัก รีบช้อนตามอง เห็นหลวงจีนจีวรสีเทามือถือลูกประคำพวงยาว กำลังยกแขนข้างเดียวขึ้นคารวะ ยืนอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นในที่นั้นดั่งขุนเขาใหญ่

เนี้ยเซี่ยงหยินเห็นฝ่ามือที่หนักหน่วงมหาศาลปานภูเขาทลายของหลวงจีนธุดงค์ มิเพียงไม่อาจฟาดหลวงจีนจีวรเทาล้มลงเท่านั้น ยังกลับถูกสยบไว้เสียอีก จึงตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ขณะจะสะอึกกายออกไปดู ต้องตะลึงลานกับที่ไป

ได้ยินหลวงจีนกลางคนรูปนั้นร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเสียงกังวาน แล้วกล่าว

"กุศลช่วยด้วยเถิด ท่านเมื่อครู่ทำอันตรายคนไปผู้หนึ่งแล้ว หรือยังรู้สึกไม่เพียงพอ ? หากฝ่ามือนี้ฟาดเข้าใส่ร่างผู้อื่น ไยมิใช่มีชีวิตปลิดปลงไปอีกหนึ่ง ?"

หลวงจีนรูปนี้แม้ครองจีวร มือถือสายลูกประคำ แต่คิ้วหนาตาโต ประกายตาแวววับ มาตรว่าร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ แต่วาจากลับไม่คล้ายเป็นบรรพชิต เพียงคล้ายยังมีความสัตย์ซื่อถือคุณธรรม แสดงว่าสละเพศฆราวาสในกลางคัน แต่ยังไม่อาจสลัดโลกียวิสัยโดยสิ้นเชิง

ล่วงฮวกเท้าเทาะมิส่งเสียงสักคำ เกร็งกำลังใส่ลำแขนกระชากกลับหลังสุดแรง แต่ฝ่ามือถึงกับไม่อาจเคลื่อนที่จากทรวงอกหลวงจีนรูปนี้ได้ มันตระหนกจนใจสะท้าน

แสดงว่าวันนี้เผชิญกับยอดฝีมือกำลังภายในแล้ว จึงตวาดเสียงก้อง เตะฉาดขึ้นเป็นทางสูงโดยไม่มีร่องรอย

ในหลักวิชากำลังภายนอก เท้าเป็นสำคัญอันดับหนึ่ง เท้านี้ของหลวงจีนธุดงค์ปลายเมเร็วดั่งประกายไฟจริง ๆ

หลวงจีนกลางคนขมวดคิ้วเล็กน้อย ยืดอกแล้วฟันสันฝ่ามือลงไปใส่ข้อเท้าหลวงจีนธุดงค์ หลวงจีนธุดงค์พลันรู้สึก พลังกระแทกใส่ฝ่ามือมันอย่างรุนแรง ข้อเท้าก็ถูกฟันเข้าใส่ พริบตานั้นร่างสูงใหญ่พุ่งกระเด็นขึ้นอากาศ ผมยาวปลิวสยาย จีวรพลิ้วสะบัด ถึงกับตีลังกาออกไปดุจเศษสวะถูกขว้าง แตะมือข้างเดียวลงบนหลังคาแล้วพลิ้วสู่พื้นได้อย่างสวยงาม ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เราจำท่านได้ เราจำท่านได้..."

ในเสียงตวาด มีเสียงกระเบื้องหลังคาแตกเกรียวกราว พริบตานั้น พุ่งตัวหนีไปพ้นห่างไกล

หลวงจีนกลางคนถอนใจเบา ๆ ส่ายหน้ารำพึง

"เวรกรรม... เวรกรรม..."

ผู้มาจากคุนลุ้น

แลเห็นหลวงจีนกลางคนซ้อนตามองแล้วประนมมือแย้มยิ้มกล่าว

"ประสกก็คือเนี้ยเซี่ยงหยินไต้เฮี้ยบกระมัง ?"

เนี้ยเซี่ยงหยินเห็นหลวงจีนรูปนี้มีพลังฝีมือสงส่งปานนั้น แต่แปลกหน้ามิเคยพบพาน รู้สึกตื่นเต้นสงสัยเป็นอย่างยิ่งอยู่แล้ว ตอนนี้เมื่อเห็นท่านเพียงเอ่ยปากก็รู้จักนาม จึงงุนงงไปวูบหนึ่ง เนื่องเพราะท่านมีอัจฉริยะในความทรงจำ มิว่าผู้ใดถูกท่านเห็นปราดเดียวเป็นจำได้ไม่ลืมเลือนชั่วชีวิต

หลวงจีนกลางคนประนมมือแย้มยิ้มกล่าว

"อาตมาคงฮ่วง มาจากคุนลุ้น ตั้งใจมาเยี่ยมประสกโดยเฉพาะ และมีเรื่องขอเรียนถามอีกรายหนึ่ง"

เนี้ยเซี่ยงหยินตระหนกอีกครั้ง ในระยะหลายปีนี้ ไม่มีศิษย์ยอดฝีมือของสำนักคุนลุ้นเข้าคลุกคลีในบู๊ลิ้มเลย หลวงจีนรูปนี้ยังมีพลังฝีมือที่น่าตระหนกจนสะท้านโลก ต่อให้เป็นเจ้าสำนักคุนลุ้นในปัจจุบัน ก็เพียงนี้เท่านั้น ท่านดั้นด้นทางไกลหลายพันลี้มาถึงกังหนำ เพื่อต้องการหาตนโดยเฉพาะ นั่นเป็นเพราะสาเหตุใด ?

เนี้ยเซี่ยงหยินคลางแคลงสงสัยยิ่งนัก แต่ยังคงประสานมือแย้มยิ้มตอบ

"ไต้ซือมาจากทางไกล ข้าพเจ้ามิออกต้อนรับ นับเป็นที่เสียมารยาทยิ่ง โปรดเข้ารับน้ำชาที่ด้านใน"

ห้องโถงใหญ่ถูกเก็บกวาดสะอาดเรียบร้อยภายในพริบตา โป๊ยมิ่นเล่งล้งที่

แต่ก็แต่ล้วนกลมกลืนมาชั่วชีวิต มักประโคมมันมิเคยเพาะศัตรูมาเลย แต่นึกไม่ถึงแต่ในที่สุดก็ต้องตายกับมือผู้อื่น

เนี่ยเซี่ยงหยินผายมือให้หลวงจีนกลางคนฉายาคงฮ่วงไต้ซือนั่งลงแล้ว หลวงจีนแต่งแต่งกล่าว

"ชื่อยิ่งใหญ่ของประสก อาตมาเลื่อมใสอยู่นานแล้ว แต่หากไม่มีผู้อื่นแนะนำ อาตมาก็ต้องไม่กล้าอุกอาจมาเยี่ยมเยียน"

"ไต้ซือให้เกียรติมา นับเป็นราศีของข้าพเจ้า แต่มิกล้าขอเรียนถามไต้ซือสักคำ ในหมู่มิตรสหายของไต้ซือ มีท่านใดรู้จักกับผู้แซ่เนี่ยมาก่อน ?"

"มิทราบประสกยังจำได้หรือไม่ ? เมื่อสิบปีก่อน ในมวลหมู่นักเลงฆ่าสุนัข มีคนนามล้อเจ็กตอ"

"ใช่ ล้อเจ็กตอ... ล้อเจ็กตอ มันตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

"คนผู้นั้น หลังจากได้รับการสั่งสอนจากประสกแล้ว ก็ไปกราบไหว้เป็นศิษย์ เป็นคนในกุนลุ้นเรา ตอนนี้เป็นศิษย์คนที่เจ็ดของซือเฮียเจ้าสำนัก"

"โอ... วางศาสตราอาวุธได้เป็นอรหันต์ทันที ล้อเจ็กตอเป็นวีรบุรุษที่แกร่งกล้าวาจาแข็งจริง ๆ ข้าพเจ้าเปรียบกับมันแล้ว รู้สึกละอายอย่างยิ่ง ละอายอย่างยิ่ง"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น แต่ในใจเนี่ยเซี่ยงหยินต้องคำนึงด้วยความตระหนก

'ผู้นี้มีวัยเพียงกลางคน ถึงกับเป็นซือตี่ของเจ้าสำนักคุนลุ้นยุคนี้ได้'

ทวรทราบว่า เจ้าสำนักคุนลุ้นยุคนี้ มีวัยสูงกว่าเจ็ดสิบปีแล้ว มาตรแม้นมิเคยก้าวเข้าสู่วงพวกนักเลง แต่มีอาวุโสที่สูงอย่างยิ่ง นับเป็นยอดคนหนึ่งในจำนวนไม่กี่คนของยุคนี้ ห้าผู้เฒ่าคุนลุ้นที่อวดโอ่ยี่ห้ออยู่ในวงพวกนักเลงปัจจุบัน ล้วนเพียงศิษย์ฆราวาสของท่านเท่านั้น

ทงฮ่วงไต้ซือแย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"อาณาจักรสงฆ์กว้างใหญ่ไพศาล ส่งเสริมสัตว์ทั้งหลายให้สุขสงบ อาตมาเดินทางกระโน้น..."

พลันทอดถอนใจยาวแล้วเปลี่ยนเรื่องขึ้น

"ที่อาตมาดั้นด้นทางไกลมากังหนำในครานี้ เพราะต้องการสืบถามคนผู้หนึ่ง ได้ยินว่าซือเตี๊ยก (หลานศิษย์ ศีลปาณา) ล้อเจ็กตอบอกกับอาตมาหลายครั้ง ถึงคุณธรรมน้ำใจสูงส่งของประสกท่าน ทั้งยังมีมิตรสหายทั่วทุกแห่งหนในแดนดิน... อาตมามิได้ย่างกรายมากังหนำยี่สิบปีแล้ว การมาหาคนในครั้งนี้ มีแต่ต้องขอพึ่งพิงบารมีใหญ่ของประสกเท่านั้น"

"ใต้ซือกล่าวเยี่ยงนี้ เป็นที่ข้าพเจ้าต้องละอายอย่างยิ่ง ผู้แซ่เนี้ยเป็นเพียงคนหยาบกร้าน ไหนเลยรับคำชมเชยจากใต้ซือได้ มิทราบคนที่ใต้ซือต้องการสืบหาเป็นผู้ใด ? ข้าพเจ้าย่อมทุ่มเทกำลังสืบเสาะแก่ใต้ซือ"

"ที่อาตมามาครานี้ นอกจากการแนะนำของไก้ซัวะซือเตี๊ยกแล้ว ยังมีอีกท่านหนึ่งมอบสัญลักษณ์ของท่านแก่อาตมาชิ้นหนึ่ง มิทราบประสกยังจำคนผู้นั้นได้หรือไม่ ?"

หลวงจีนกลางคนกล่าวพลางล้วงรองเท้าหญ้าแต่ถักด้วยไหมเงินออกมาข้างหนึ่งมาตรว่าเป็นรองเท้าเล็กอย่างยิ่ง แต่ฝีมือถักประณีตเยี่ยมยอด

เนี้ยเซี่ยงหยินสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ร้องเสียงสะท้าน

"บ้วน... ผู้อาวุโส..."

พลางยื่นมือช้า ๆ รับรองเท้าถักข้างนั้นมา คงฮ่วงใต้ซือกล่าวต่อไป

"เช่นนี้เป็นว่า ประสกยังจำท่านผู้เฒ่าได้ ?"

ใบหน้าเนี้ยเซี่ยงหยินแดงฉานด้วยความพลุ่งพล่าน ประคองรองเท้าถักวางไปบนโต๊ะอย่างนอบน้อม จากนั้น คุกเข่าโครมลงไปโขกศีรษะด้วยความเคารพสามครั้ง

คงฮ่วงใต้ซือก็ลุกขึ้นจากที่ เห็นเนี้ยเซี่ยงหยินคุกเข่าร้องเสียงเครือ

"ศิษย์ไหนเลยจำท่านผู้เฒ่าไม่ได้ ศิษย์แม้โง่เขลาเบาปัญญา แต่มิใช่คนทรยศต่อบุญคุณน้ำใจ ไม่มีท่านผู้เฒ่า ศิษย์ต้องแหลกเละเป็นผุยผงไปนานแล้ว ไหนเลยจะมีวันนี้"

คงฮ่วงใต้ซือผงกศีรษะคำนึง...'คนผู้นี้กลับเป็นชายชาตรีที่มีคุณธรรมน้ำใจสูงส่งจริง ๆ ไม่เสียทีที่เรามาหา'

เนี้ยเซี่ยงหยินก้มศีรษะครู่ใหญ่ จึงได้ทรงกายขึ้นถอนใจกล่าว

"ใต้ซือมีสัญลักษณ์นี้ ไฉนมิบอกแต่แรก ? ผู้อาวุโสแซ่บ้วนมีพระคุณต่อข้าพเจ้าสูงเยี่ยมเทียมฟ้า ขอเพียงผู้อาวุโสสั่งมาครึ่งคำ แม้จะให้ข้าพเจ้าบุกน้ำลุยไฟก็ไม่กล้าบ่ายเบี่ยงปฏิเสธเด็ดขาด อย่าว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านี้เลย"

"เรื่องนี้กล่าวแล้วแม้ง่ายดาย แต่กระทำกลับมิง่ายดายนัก..."

"มิว่าเป็นเรื่องยากเข็ญเพียงใด ข้าพเจ้าต่างมีความมั่นใจกระทำสำเร็จได้ ขอเพียงในโลกมีคนเช่นนี้อยู่จริง มิว่าเป็นหรือตาย ข้าพเจ้าต่างพอจะเสาะหาร่องรอยมันออกมาได้"

"เป็นความจริง ?"

"หากใต้ซือไม่เชื่อ ข้าพเจ้าพอจะสาบานต่อหน้าสัญลักษณ์ประจำตัวผู้อาวุโส

แต่ก็ดี หากข้าพเจ้าไม่สามารถเสาะหาร่องรอยคนผู้นี้ ก็เห็น..."

"หากท่านไม่สามารถเสาะหาร่องรอยคนผู้นั้นออกมา เป็นว่าแม้จะตายก็ไม่ตายดี"

"ถูกแล้ว"

"คนที่อาตมาต้องการหา มาตรว่าไม่มีชื่อเสียงเรียงนามในบู๊ลิ้ม แต่กล่าวไปแล้วต่างท่านจะต้องรู้จัก"

"ผู้ใด ?"

ใบหน้าคงฮ่วงไต้ซือพลันมีแววอาฆาตแค้นขึ้นวูบหนึ่ง ดวงตาก็เป็นประกายแทงไปแววาว เน้นเสียงหนัก ๆ

"ผู้นั้นคือบุตรของจอมอสูรชิ้วต้ก ที่เมื่อกาลก่อนกระทำเรื่องชั่วร้ายนานา อาตมาก็ไม่ทราบมันมีนามกระไร แต่นับดูแล้ว ตอนนี้ควรมีวัยสิบแปดสิบเก้าปี"

ทว่าหลวงจีนกลางคนมิทันจบคำ เนี้ยเซี่ยงหยินต้องตระหนกจนใจสะท้านโดดเด่งขึ้น

"ไต้ซือไยต้องหาคนผู้นี้ ?"

คงฮ่วงไต้ซือแหงนหน้ามองเพดาน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"ชิ้วต้กมีความอาฆาตแค้นกับอาตมายิ่งใหญ่เทียมฟ้า อาตมาแค้นที่ไม่อาจปาแต่ไดนอนบนหนังมัน เสียดายที่มันไม่อาจรออาตมา หนี้บิดาบุตรชดใช้ อาตมาจึงต้องมาหาบุตรมันเท่านั้น"

ความอาฆาตแค้นในวาจาบ่งบอกชัดเจนอย่างยิ่ง จนเนี้ยเซี่ยงหยินใจสั่นสะท้านพึงพูดกระเจิง นั่งตะลึงลานเป็นครู่ใหญ่ จึงร้องอยู่ในใจ

'ชิ้วสู่เอยชิ้วสู่ ท่านเพียงรู้จักรังควานล้างแค้นผู้อื่น กลับมิทราบผู้อื่นรังควานล้างแค้นท่านเช่นกัน บุญคุณความแค้นของพวกท่านพัวพันกันจนยุ่งเหยิง จะให้เราเป็นเช่นไรหยินสะสางอย่างไรกัน ?'

เซี่ยชิ้วซิงแซกับมันมีน้ำใจฐานอาจารย์และศิษย์ คำสั่งของเซี่ยชิ้วซิงแซแม้บุกน้ำลุยไฟก็ไม่ย่อท้อปฏิเสธ แต่เจ้าของร้องเท้าไหมเงินนี้ กลับยิ่งมีพระคุณต่างท่านสูงกว่า และมันเมื่อครู่ก็ได้สาบานด้วยถ้อยคำสาหัสแล้ว ตอนนี้จะให้ชายชาตรีปฏิบัติคุณธรรมน้ำมิตรทำอย่างไรได้ ?

ช่วงเวลานั้น ความรู้สึกจึงปั่นป่วนวุ่นวาย ไม่มีวาจาว่ากล่าวได้

คงฮ่วงไต้ซือก้มศีรษะลงมองหน้าเนี้ยเซี่ยงหยินแน่วนิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านเคยได้ยินนามคนผู้นี้หรือไม่ ? ทราบมันอยู่ที่ใดหรือไม่ ?"

เนี้ยเซี่ยงหยินอึ้งเป็นครู่ใหญ่ จึงได้พยายามฝืนยิ้มตะกุกตะกักตอบ

"ไต้ซืออยู่ถึงคุนลุ้นอันสุดไกล มิทราบไฉนจึงมีความอาฆาตแค้นกับชิ้วซิงแซได้ ?"

คงฮ่วงไต้ซือยืนซึมเซาครู่หนึ่ง ความคิดคล้ายกระเจิงไปถึงอดีตที่คับแค้นรำพึงกับตัวเองเบา ๆ อยู่เนิ่นนาน จึงได้เน้นเสียงหนัก ๆ

"อาตมาถามท่านก่อน เป็นความอาฆาตฐานฆ่าบิดาสำคัญ หรือแค้นฐานช่วงชิงภรรยาลึกซึ้งกว่า ?"

เนี้ยเซี่ยงหยินตะกุกตะกัก

"อาฆาตและแค้น ความจริงมีความหมายที่มิใคร่คล้ายกัน ความอาฆาตของบิดาไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้า แต่ความแค้นที่ชิงภรรยา... โอ นับว่าแค้นลึกซึ้งยิ่งจริง ๆ..."

มุมปากคงฮ่วงไต้ซือมีรอยยิ้มอันรันทดแต่เหี้ยมเกรียมขึ้นเล็กน้อย แหงนหน้ามองเพดานห้องพลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านทราบอาตมาไฉนจึงปลงผมสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ? ท่านทราบก่อนอาตมาจะเป็นบรรพชิตคือผู้ใด ?"

เนี้ยเซี่ยงหยินพลันฉุกใจนึกถึงคนผู้หนึ่งมาได้ทันที

อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว ลูบไล้แสงสีที่หลงเหลืออยู่บนขอบฟ้าจนแพรวพราย

ในวัดเล้งอุ้งยี่ที่ริมบึงไซโอ๊วที่งามตระการจนขึ้นชื่อลือเลื่องในแดนดิน มีบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งยืนมือไพล่หลังอยู่ในแสงสีสวยสะคราญ

บุรุษหนุ่มเหม่อมองดูแสงอัสดงบนขอบฟ้า มาตรว่าทีท่าปลอดโปร่งเยือกเย็นแต่หว่างคิ้วกลับมีเค้ากระวนกระวาย คล้ายกำลังรอคอยความใดอยู่

หน้าประตูวัดเล้งอุ้งยี่ชายบึงไซโอ๊ว มีกระยาจกผมเผ้ายุ่งเหยิงเสื้อผ้าปุ่ปะนั่งกระจายอยู่หลายคน กระยาจกของวัดเล้งอุ้งยี่ ความจริงเป็นทิวทัศน์หนึ่งของไซโอ๊ว แต่กระยาจกเหล่านี้กลับมีทีท่าสงบเยือกเย็นผิดธรรมดา แต่ละคนก้มศีรษะหลุบตานั่งสงบอยู่บนกระสอบป่าน

เนิ่นนานให้หลัง บุรุษหนุ่มจึงได้เบือนหน้ากวาดตามองรอบข้าง เดินช้า ๆ ออกจากซุ้มประตูวัด พลางส่งเสียงแผ่วเบา

"ผู้อาวุโสแซ่เล้งจะมาจริงหรือไร ?"

กระยาจกที่นั่งซ้ายมือซุ้มประตู มีวัยเยาว์ร่างกายผ่ายผอม แต่กระสอบป่านที่นั่งกลับหนาผิดธรรมดา ตอนนี้ลืมตาขึ้นจนประกายวาว กล่าวเสียงเย็นชา

"ไม่แน่นัก"

ใบหน้าบุรุษหนุ่มแปรเปลี่ยนไปวูบ สวนคำขึ้น

"ท่านเมื่อครู่ว่าผู้อาวุโสจะมา ?"

กระยาจกวัยฉกรรจ์หลุบตาลงตอบ

"อาจจะมา และก็อาจจะไม่มา มีผู้ใดระบุแน่นอนได้ ?"

"เมื่อเช่นนี้ ท่านไฉนจึงต้องการให้ข้าพเจ้ารอเนิ่นนานปานนี้ ?"

บุรุษหนุ่มในยามเดือดดาล เสียงจึงได้ดังกว่าปกติ และแปรเปลี่ยนเป็นแหลมเล็กแต่ทรงพลัง กระยาจกวัยฉกรรจ์แค่นหัวร่อกล่าว

"ผู้ใดเรียกให้ท่านรอ ?"

ดวงตาบุรุษหนุ่มลุกวาว ใบหน้ายิ่งแดงกว่าเดิม ส่งเสียงดัง ๆ

"ทาสชั่วที่ไร้มารยาท แม้เป็นปังจู๊พวกเจ้าพบเห็นเรา น่ากลัวยังไม่กล้าเช่นนี้"

กระยาจกวัยฉกรรจ์แค่นเสียงเย็นชา มิว่ากล่าวมิเคลื่อนไหว บุรุษหนุ่มจึงตวาดเกรี้ยว

"ดูท่าเจ้าก็เป็นผู้ฝึกฝีมือ จงลุกมา เราเซี่ยวเอี๊ยสั่งสอนเจ้าให้สำนึกตัว"

กระยาจกวัยฉกรรจ์ลืมตาเล็กน้อย เหลือบมองดูด้วยความเหยียดหยามแล้วแต่งแสง

"ตัวเรามิเคยลงมือกับอิสตรีมาก่อนเลย"

บุรุษหนุ่มงุนงงวูบ ใบหน้ายิ่งแดงเข้มกว่าเดิม ยืนตะลึงลานเป็นครู่ใหญ่ จึงได้ยกเท้าร้องไป

"พบจู๊ปังพวกเจ้าค่อยมาสั่งสอนเจ้า"

กระยาจกทั้งหลายสิบคน พากันหัวร่อเบา ๆ ด้วยความขบขัน แต่บุรุษหนุ่มได้ก้าวเดิน ๆ ออกไปก่อนแล้ว

ทรวงอกของบุรุษหนุ่มสะท้อนถี่เร็ว แสดงว่าเดือดดาลถึงขีดสุด แต่ไม่อาจแก้ไขกับกระยาจกกลุ่มนี้ได้ เนื่องเพราะมันต้องการหาประมุขพรรคกระยาจกเพื่อแก้แค้นข่าวคราวคนผู้หนึ่ง

ในแสงสนธยาที่รำไรไปทุกขณะ ฝีเท้าของมันยิ่งก้าวยิ่งเชื่องช้า และยังส่งเสียงแค่นใจเบา ๆ อยู่ตลอดเวลา มันมีความในใจมากหลาย แต่กระทั่งคนใกล้ชิดสนิทสนมที่สุดก็มิอาจแพร่งพรายได้ ดังนั้นจึงจำต้องขอความช่วยเหลือจากประมุขพรรคกระยาจกที่เปี่ยมวาสนาสามารถ แต่เล่งปังจู๊กลับคล้ายเป็นมังกรบนฟากฟ้า ไม่มีร่องรอยพอให้เสาะหาแลย

ขณะที่เดินก้มหน้าด้วยฝีเท้าสั้น ๆ เมื่อช้อนตามอง เห็นชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงสองคนเดินเคียงไหล่กันสวนทางเข้ามา ต่างสวมเสื้อผ้าเป็นแพรพรรณมีค่า คนหนึ่งอ้วนอย่างยิ่ง คนหนึ่งผอมอย่างยิ่ง จึงสะดุดตาเป็นพิเศษ

ชายชราทั้งสองหยุดเท้าอยู่เบื้องหน้าบุรุษหนุ่มหลายเชียะ จับตามองจนตะลึงลานชั่วครู่ ผู้อยู่เบื้องซ้ายกล่าวเบา ๆ

"คล้ายหรือไม่ ?"

น้ำเสียงได้มีความหมายตื่นเต้นสงสัยอย่างยิ่ง ผู้อยู่ขวามือผงกศีรษะกล่าวเสียงเบากว่าเดิม

"หากมันเป็นสตรี..."

คนอยู่ด้านซ้ายสอดคำ

"มันความจริงเป็นสตรีอยู่แล้ว โอ... หากเปลี่ยนเป็นเมื่อยี่สิบปีก่อน..."

เมื่อเอ่ยถึงยี่สิบปี ทั้งสองต่างชะงักคำลงทันที หลุบตามิกล้ามองอีก บุรุษหนุ่มจึงเลิกคิ้วตวาดด้วยโทสะ

"พวกท่านว่ากระไร ?"

บุรุษหนุ่มมีโสตประสาทปราดเปรียวยิ่ง มาตรว่าชายชราทั้งสองจะกล่าวด้วยเสียงแผ่วเบา แต่ยังคงได้ยินถนัดชัดเจน

ชายชราผมขาวทั้งสองเหลียวมองตากันอีกแวบหนึ่ง ผู้ใดก็ไม่โต้ตอบ ต่างหันกายเดินออกไปทันที

บุรุษหนุ่มสืบเท้าเล็กน้อยก็หยุดไว้ ในที่สุด ยังคงอดกลั้นโทสะนี้ได้ มันความจริงมีนิสัยร้อนวู่วามที่สุด แต่ระหว่างนี้มิทราบเพราะสาเหตุใด ถึงกับเปลี่ยนแปรไปได้มากหลาย

รถม้าคันหนึ่งจอดรออยู่ในระยะไกล มันก้าวช้า ๆ ไปที่รถม้าซึ่งจอดรถอยู่ใต้ร่มหลิวพลันมีเงาร่างบุรุษหนุ่มที่สูงโปร่งอาภรณ์สีทอง พลิ้วปราดออกมาแย้มยิ้มกล่าว

"โกวเนี้ย ท่านไฉนมาที่นี่ ? เป็นมาเพื่อชมทิวทัศน์ ? หรือมาเพื่อ..."

บุรุษหนุ่มเลิกคิ้วถลึงตาแค่นเสียง

"ท่านไม่ต้องเกี่ยวข้อง"

กล่าวแล้วเดินตรงไปที่รถม้า แต่บุรุษหนุ่มเสื้อขาวสีทองกลับสะอึกกายขวางหน้านางไว้ พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าไฉนไม่เกี่ยวข้องได้ ซือแป๋เรียกข้าพเจ้า..."

"ทิเพ้ง อย่าได้เข้าใจเป็นคนโปรดของเตียเตียก็ลืมว่าท่านมีศักดิ์ศรีใด โกวเนี้ย

เจ้าพี่ท่านมีปัญญาสยบท่านอยู่ได้ดอก"

นางมิเพียงเรียกตัวเองเป็นโกวเนี้ยเท่านั้น น้ำเสียงและทีท่ายังบ่งบอกความเป็นเสียวเจี๊ยะสูงศักดิ์อยู่ชัดเจน ตอนนี้มิต้องบอกก็ทราบได้ นางคือม้อบุ่นคี้ธิดาโทนพ่อเล่งจั๊วม้อเกานั่นเอง แต่ทว่า นางมิใช่กลับไปที่ซือแป่นาง ไฉนจึงย้อนมากังหนำอีก ?

บุรุษหนุ่มรูปงามเสื้อสีทองแสร้งถอนใจยาวกล่าวตอบ

"โกวเนี้ยจะบอกเขี่ยงนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่มีวาจาว่ากล่าวแล้ว ความจริงข้าพเจ้าเนื่องเพราะทราบข่าวหนึ่ง จึงดั้นด้นมาบอกกับโกวเนี้ยด้วยความหวังดี"

บุรุษหนุ่มเสื้อสีทองผู้นี้คือเตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้ง ศิษย์รักของเล่งจั๊วม้อเกาที่ศึกต้องอยู่ในหมู่ทูตเง็กกุกส่ายเจี่ย ระหว่างนี้ พวกเง็กกุกส่ายเจี่ยบาดเจ็บล้มตายไปมากมาย เล่งจั๊วม้อเกาจึงยิ่งรักถนอมศิษย์ที่เหลืออยู่ไม่กี่คนเป็นพิเศษ ดังนั้นเจ้าตอนนี้จึงไม่มีความหวาดกลัวม้อบุ่นคี้แม้สักน้อยนิด

ม้อบุ่นคี้เดินไปสองก้าวแล้ว อดมิได้ต้องหยุดลงเสียงเย็นชา

"ข่าวใด ?"

"โกวเนี้ยไม่ต้องการฟังก็แล้วกันไป"

ม้อบุ่นคี้เลิกคิ้วสูง เดินตรงไปที่รถม้า ตวาดสั่งสารถีที่นั่งตะลึงลาน

"ไป"

สารถีสะบัดแส้ควับ เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งยังคงยืนมือไพล่หลังอยู่ที่ใต้ต้นหลิว แต่งดยิ้มบนใบหน้ากลับพิกลผิดธรรมดา

แส้พอสะบัด ม้าพ่วงพีพุ่งปราดออกไปทันที แต่พลันมีเสียงโครมดังสนั่นเปาะตูรถถูกผลักออกเต็มที่ ม้อบุ่นคี้กระโดดลงมาอีกครา แต่รถม้าได้พุ่งไกลไปกว่าแรงแล้ว

ม้อบุ่นคี้สะอึกปราดมาเบื้องหน้าทิเพ้ง ถลึงตาส่งเสียงดัง ๆ

"ข่าวใด ? เป็นข่าวใดกันแน่ ?"

ทิเพ้งแย้มยิ้มกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ข่าวนี้หรือ ? เฮอะ เฮอะ เฮอะ..."

โทสะของม้อบุ่นคี้พลุ่งขึ้นทันที สะบัดมือตบฉาดเข้าใส่ใบหน้าทิเพ้งแล้วคำรามด้วยโทสะ

"จะบอกหรือไม่บอกกันแน่ ?"

ใบหน้าทิเพ้งยังมีรอยครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง ฝ่ามือเมื่อครู่คล้ายมิได้ตบใส่หน้ามันก็ปานดังเช่นมือลูบเคราที่เพิ่งขึ้นแล้วกล่าวช้า ๆ

"ข่าวนี้หรือ ?... เกี่ยวข้องกับคนที่โกวเนี้ยกังวลสนใจอย่างยิ่ง..."

มันพลันชะงักวาจาลงกลางคัน เลื่อนมือขึ้นลูบแก้มที่ถูกตบเมื่อครู่อย่างเชื่องช้า

ม้อบุ่นคี้รอเป็นครู่หนึ่งจึงฉุกใจได้คิด พยายามข่มกลั้นโทสะไว้ ใบหน้าถึงกับมีรอยยิ้มหยาดเยิ้มราวบุปผา ส่งเสียงสดใสไพเราะ

"เรื่องอันใด ? ท่านบอกมาเถิด"

"โอย...โอย..."

"ไฮ้ ข้าพเจ้าตบถูกท่าน ?"

ม้อบุ่นคี้กล่าวพลางขึ้นไปลูบแก้มมันเบา ๆ แต่โทสะในอกใกล้จะระเบิดออกมาแล้ว

ทิเพ้งเลิกคิ้วสูง หลุบตาลงกล่าวช้า ๆ

"อืมม์ ตอนนี้ทุเลาลงบ้าง..."

"ข่าวที่ท่านจะบอก เกี่ยวข้องกับนิ่วบุ้นกระมัง ?"

ทิเพ้งผงกศีรษะรับ แต่ปากกลับพร่ำบ่น

"เจ็บมากเจ็บมาก หากโกวเนี้ยยินยอม..."

"คิก ข้าพเจ้าทราบนิสัยท่าน ต้องไม่ยอมกระทำเรื่องโดยไม่มีผลตอบแทนเด็ดขาด ความจริงข้าพเจ้าก็มิได้กังวลสนใจมัน เพียงแต่ท่านไม่บอก ข้าพเจ้าจึงอึดอัดจนว้าวุ่นไป"

รอยยิ้มบนใบหน้าของนางยิ่งหยาดเยิ้มกว่าเดิม นางกล่าวเบา ๆ

"ขอเพียงท่านบอก ข้าพเจ้า..."

นางหยุดวาจาลงกลางคัน แต่รอยยิ้มยังคงหยาดเยิ้มเช่นเดิม ทิเพ้งกรอกตาไปมา เหลือบมองดูสารถีผู้นั้นแวบหนึ่งจึงย้อนถาม

"เป็นความจริง ?"

ม้อบ่อคี้ผงกศีรษะ ทิเพ้งจึงกล่าวเบา ๆ

"นิ่วบุ้นผู้นั้น... ตอนนี้น่ากลัวตายไปแล้ว"

เมฆทะมึนคลุมเต็มฟ้า

ม้อบุ่นคี้สะท้านเฮือกใหญ่ แต่พริบตานั้น ความรู้สึกของนางกลับชาด้านไป

นางไม่มีเจ็บแค้น ไม่มีตระหนกและไม่ขอมเชื่อ นิ่วบุ้นตายไปแล้ว หัวใจนางว่างวุ่นจนเวิ้งว้าง

ในขณะที่นางว้าวุ่นเวิ้งว้าง ทิเพ้งแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ซือแป้มักรู้สึก มันคล้ายเป็นทายาทศัตรูสำคัญของท่าน แต่ไม่อาจแน่ใจเสมอมา ทั้งยังรู้สึก มันมักจะเป็นผลร้ายต่อซือแป้ แต่ก็ไม่อาจแน่ใจ ดังนั้นในเดือนนี้ อารมณ์ของซือแป้จึงหงุดหงิดอย่างยิ่ง ถึงตอนหลัง... มีวันหนึ่ง ซือแป้พลันบอกกับข้าพเจ้า ยินยอมทรยศต่อคนทั้งแผ่นดิน ก็ไม่ยอมให้ผู้ใดทรยศต่อท่านไม่ว่าขึ้น ก็คือเมื่อวานนี้ ซือแป้ประดมยอดฝีมือได้สิบกว่าคนไปปลิดชีวิตผู้แซ่นิ่ว และยังบอกกับพวกเรา พวกมันพอจะลงมือด้วยวิธีใด ๆ ฝีมือใด ๆ โดยไม่ต้องแม่นแรง"

แหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วจึงได้กล่าวต่อ

"เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น... เฮอะ เฮอะ ผู้แซ่นิ่วไหนเลยยังมีชีวิตอยู่ได้ ?"

ม้อบุ่นคี้ยืนซึมเซากับที่ ทิเพ้งกวาดตามองหน้านางแล้วจึงแย้มยิ้มอย่างเป็นกระหายพลางกล่าว

"โกวเนี้ย ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องที่ล่วงรู้แก่ท่านหมดสิ้นแล้ว ท่าน..."

ม้อบุ่นคี้ยังคงยืนซึมเซากับที่ พลันหันกายกลับมา รวมพลังทั้งมวลตบเข้าใส่

ใบหน้าทิเพ้งฉาดหนึ่ง พุ่งกายควับไปสิบวากระโดดขึ้นนั่งบนแคร่รถ ชิงแส้ม้ามาจากมือสารถี โบยม้าเทียมรถพุ่งออกจากที่ดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ฝ่ามือนี้ตบจนทิเพ้งตีลังกาออกไป ร่วง ฟาดกับพื้นดังป๊าบใหญ่ แก้มซ้ายร้อนผะผ่าวราวถูกไฟนาบ แดงฉานดุจกับแสงสนธยาที่ขอบฟ้า

มันตะลึงลานอยู่ครู่หนึ่ง จึงขบกรามด้วยความขุ่นแค้น แต่กรามด้านซ้ายมีฟันหลุดร่วงออกมาถึงสองซี่

รอจนมันคลายความเจ็บปวดเงยหน้าขึ้น ใจต้องสะท้อนอีกครา แลเห็นชายชราร่างหนึ่งอ้วนหนึ่งผอมในอาภรณ์แพรพรรณมีค่า ยืนเคียงไหล่อยู่ที่เบื้องหน้ามัน

มาตรว่าเสื้อผ้าอาภรณ์ของทั้งสองธรรมดาอย่างยิ่ง ทีท่าก็ธรรมดาเช่นกัน แต่ใบหน้าและประกายตาคล้ายดั่งมีอาถรรพณ์อันพิสดารจนบอกมิถูก เรียกให้ผู้คนจะอย่างไรก็ไม่อาจเห็นทั้งสองเป็นคนธรรมดาสามัญได้

สายตาพิกลพิสดารทั้งสี่คล้ายงอกรากอยู่บนใบหน้าทิเพ้ง เขม้นมองแน่วนิ่งมิยอมกะพริบเลย

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งแม้ขวัญกล้าแข็ง แต่ตอนนี้ยังต้องหวาดหวั่นจนขนลุกเกรียว กระทั่งความเจ็บปวดที่ถูกตบจนหน้าบวมกรามร่วงก็ยังลืมไปแล้ว สองมือยันกับพื้นแต่ยังนั่งอยู่ที่เดิมโดยมิทราบควรลุกขึ้นหรือไม่ควร

ได้ยินคนด้านซ้ายมือกล่าวช้า ๆ

"สตรีเมื่อครู่เป็นผู้ใด ?"

แต่ละคำของชายชราต่างกล่าวได้ชัดเจนยิ่ง แต่บันดาลให้คนต้องบังเกิดความรู้สึกระคายหูอย่างบอกมิถูก... ทั้งกระด้าง ทั้งเสียดหู จนมิทราบเป็นรสชาติใด

ทิเพ้งอึ้งครู่หนึ่ง พลันกระโดดขึ้นมา มิว่ากล่าวอย่างไรก็หันกายผละไป

มิคาด มันพอสืบเท้า ชายชราเสื้อแพรทั้งสองถึงกับคล้ายเป็นปุยนุ่น เคียงไหล่กันลอยมาขวางหน้ามันไว้อีกครา โดยเท้ามิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

ผู้อยู่ด้านขวากล่าวช้า ๆ

"สตรีเมื่อครู่เป็นผู้ใด ?"

ยังคงเป็นคำเดิม ยังคงเป็นสำเนียงเสียงนั้น ดุจดั่งเป็นผู้เดียวกล่าวมาก็ปานไม่ผิดแปลกกันแม้สักน้อยนิด ทิเพ้งเชิดหน้าขึ้ดอก กระชากเสียงด้วยโทสะดาลเดือด

"ท่านเกี่ยวข้องไม่ได้"

คนด้านซ้ายหัวร่อฮิฮิ

"เจ้าไม่บอก ฟาดเจ้าให้ตาย"

เสียงหัวร่อนี้ถึงกับคุกคามทิเพ้งจนขวัญฝ่อขนลุกเกรียว กวาดตามองไปรอบข้างเพื่อหาผู้ช่วยเหลือ แต่ไม่มีเงาร่างใด ๆ ทั้งสิ้น ตอนนั้น ม่านราตรีคลี่คลุมลงมาจนเต็มรางแล้ว

คนด้านขวาก็หัวร่อฮิฮิ กล่าว

"เจ้าบอกเรา เจ้ามีผลดี"

ทิเพ้งพลันเลิกคิ้วตวาด

"ไสหัวไป !"

มันรวมพลังทั้งร่างกระแทกสองมือออกไปในกระบวนท่าซังเล้งเต๊าะจู (สองมังกรชิงแก้ว) จู่โจมใส่ชายชราสองคนโดยพร้อมกัน

มันคำนวณแน่อยู่ก่อน สองหมัดนี้ต้องไม่สามารถต่อยชายชราทั้งสองล้มลงไปได้เป็น กระบวนท่านี้แม้ทุ่มเทสุดแรง แต่ยังคงเหลือกำลังถอยไว้ ขอเพียงชายชราทั้งสองขยับตัวหลบหลีก มันก็จะพุ่งตรงสู่เบื้องหน้า หลบหลีกให้สุดไกลในชั่วพริบตาเดียวเพราะมันไม่มีปัญญาทนทานประกายตาอันพิกลเปี่ยมอาถรรพณ์นี้

มิคาด สองหมัดของมันพอต่อยไป มิทราบหมัดไฉนจึงไปอยู่ที่ฝ่ามือชายชราได้ แปดทั้งสองคล้ายดั่งต่อยลงไปในโคลน เสียงฉาดดังแล้วพลังเสื่อมสูญสิ้นทันที

ทิเพ้งต้องตระหนกจนใจหายอีกครา ตวาดแล้วรวมกำลังกระชากหมัดคืนมา แต่แม้ทุ่มเทสุดเรี่ยวแรง ถึงกับไม่มีหวังแม้สักน้อยนิด ช้อนตามอง เห็นประกายตาฟ้าคมมีอาถรรพณ์ทั้งสี่ยังคงจ้องมองมันแน่วนิ่งดั่งเดิม ผู้อยู่เบื้องซ้ายหัวร่อฮิฮิ กล่าว

"เจ้าสู้เราไม่ได้ดอก"

ผู้อยู่เบื้องขวากล่าวบ้าง

"เจ้ายังคงบอกมาเถิด"

ทั้งสองหัวร่อขึ้นพร้อมกัน ทิเพ้งรู้สึก ความฮึกเหิมทระนงของมันปลาสนาการแทบสิ้น ในยามว้าวุ่นลนลาน ร้องโพล่งขึ้นว่า

"นั่นคือธิดาของเล่งจ๊ว้มอเกา"

สองชายชราเหลียวมองกันอีกครา ประกายตาคล้ายดั่งบอก "จริงดั่งคาด" แต่ด้านซ้ายกล่าวขึ้น

"อย่างนั้น เจ้าศิษย์ม้อเกา ?"

ทิเพ้งผงกศีรษะอย่างซึมเซา คนด้านขวากล่าว

"พาเราไปพบม้อเกา"

ทั้งสองหันกาย มิทราบเป็นอย่างไร ทิเพ้งถึงกับถูกหนีบอยู่ในระหว่างกลางได้

ตอนนั้น ใต้ต้นหลิวคล้ายมีเงาคนวูบหายด้วยความเร็วปานเงาภูตพราย

ฮั่งจิวที่ครึกครื้น สี่ห้าวันนี้ยิ่งครึกครื้นกว่าเดิม

ฝักกระบี่เป็นหนังฉลามสีเขียวเข้ม พู่กระบี่เป็นไหมสีแดงฉานปานโลหิต เมื่อกระบี่ถูกชักออกจากฝัก เป็นประกายสีเขียวเรือง และดวงตาผู้สะพายกระบี่กลับเป็นสีดำแวววาวด้วยความรุ่มร้อน

เหล่านั้น ล้วนเป็นสีที่มาสมทบกันในเมืองฮั่งจิว ในตอนนี้ แน่นอน นอกจากเหล่านั้นแล้ว ยังมีสุราสีอำพัน อกอูมสีงาช้าง เล็บสีขาวซีด ใบหน้าสีขาวซีด สตรีสีขาวซีด...

เล็บของมือกระบี่ มิทราบอย่างไรต่างมักเป็นสีขาวซีด โดยเฉพาะตอนกุมกระบี่ยิ่งซีดขาวจนน่าหวาดกลัว

ดังนั้นเอง บึงไซโอ๊วอันเลื่องชื่อ จึงถูกประดับประดาจนแพรวพรายกว่าเดิม...

แต่น้ำในบึงไซโอ๊ว กลับมิเคยเปลี่ยนสีมาชั่วกาลนาน... สีเขียวสดใส

สนธยา ในบึงน้ำเขียวสดใส เรือท่องเที่ยวแล่นสวนกันไปมา ในเรือมีเสียงมโหรีปี่กลอง เสียงเอื้อนกาพย์ ฉันท์ โคลง กลอน เสียงกร้าวกังวานของชนชาวบู๊ลิ้มร้องเพลง

ที่ใต้เขื่อนโซวตงปอ...

ในน้ำที่เขียวสดใส พลันมีโลหิตหยดลงไป แต่พริบตา กระจายออกไปหมดสิ้น น้ำในบึงยังคงเขียวสดใส

บนเขื่อน นิ่วบุ้นที่สวมเสื้อยาวแขนหลวมกว้างจับตามองฮั่วซัวงิ้นเฮาะที่สวมเสื้อนักพรตสีเทาเงินด้วยความประหลาดสงสัย

มือกระบี่อันดับหนึ่งของฮั่วซัวผู้นี้ ตอนนี้กำลังใช้มือที่ซีดขาวขวางกระบี่กรีดปลายกระบี่ไปที่แขนของมัน โลหิตจึงได้หยดลงไปในน้ำเขียวสดใส

นิ่วบุ้นตะลึงลานชั่วครู่ อดมิได้ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เต้าเจี้ยง นั่นเป็นความหมายใดของท่าน ?"

งิ้นเฮาะเต้าเจี้ยงแหงนหน้ามองท้องฟ้า เนิ่นนานให้หลังจึงถอนใจยาวกล่าวตอบ

"อาฆาตแค้น"

"อาฆาตแค้น..."

งิ้นเฮาะเต้าเจี้ยงหลุบสายตาลง เน้นเสียงหนัก ๆ

"อาฆาตแค้น ! เพราะความอาฆาตแค้น"

พลันถลกแขนเสื้อกว้างใหญ่ขึ้น นิ่วบุ้นเพ่งตามอง แลเห็นบนแขนมีรอยแผลเป็นจากกระบี่อยู่มากมาย จนผู้คนเห็นแล้วต้องหวาดหวั่นขวัญเสีย ได้ยินนักพรตไพพรรจ์เน้นเสียงกล่าวต่อ

"นิ่วเฮียท่านดู เหล่านี้ล้วนเป็นอาฆาตแค้น ตลอดยี่สิบปี ในใจข้าพเจ้านอกจากอาฆาตแค้นแล้วแทบไม่มีอื่นใดแทรกเข้าไปได้ แต่ความอาฆาตแค้นนี้กลับพาลไม่ไหวชำระล้าง ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าจึงมีแต่ทำลายสังขารตัวเอง ให้ความอาฆาตแค้นไพพรได้หลั่งไหลลงไปกับโลหิตนี้ มิเช่นนั้น... น่ากลัวข้าพเจ้าไม่มีทางรอดชีวิตมาพบเจ้าวันนี้"

นิ่วบุ้นอึ้งเป็นเนิ่นนาน ทวนอยู่แต่คำอาฆาตแค้นเบา ๆ งิ้นเฮาะเต้าเจี้ยงฝืนยิ้มด้วยความรันทดพลางกล่าว

"อาฆาตแค้นฐานฆ่าบิดา เป็นความอาฆาตแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้า ครุ่นคิดไตตระเอียด กลับมิใช่ทุกผู้คนต่างสามารถได้ลิ้มชิมรส... นิ่วเฮีย ท่านทราบรสชาติพยาอาฆาตแค้นหรือไม่ ? มันนอกจากนำพาความเจ็บช้ำแก่ท่านแล้ว ยังสามารถกระตุ้นให้ผู้คนแกร่งกร้าวห้าวหาญ มีปณิธานเด็ดเดี่ยว..."

หยุดเล็กน้อย พลันถอนหายใจยาวกล่าวต่อ

"ท่านย่อมไม่อาจทราบได้ ไม่อาจทราบได้... ความอาฆาตแค้นที่สังหารบิดา ความอาฆาตแค้นที่ทำลายครอบครัวจนย่อยยับ..."

มันพริ้มตาลงช้า ๆ คล้ายดั่งคิดจะปิดบังน้ำตาที่เอ่อคลอขึ้น นิ่วบุ้นจึงเหม่อดูเปลวหน้าจนซึมเซา เป็นเนิ่นนานพลันเน้นเสียงหนัก ๆ

"ศัตรูของท่านเป็นผู้ใด ? พอจะบอกกับข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

"เพราะ... เหตุ... ใด...?"

"ผู้น้องแม้ด้อยความสามารถ อาจบางทียังพอช่วยพี่ท่านได้สักกำลังหนึ่ง"

งิ้นเฮาะเต้าเจี้ยงเขม้นมองนิ่วบุ้นแน่วนิ่งไม่กะพริบ มิทราบอีกเนิ่นนานปานใดจึงแผ่วใจยาวกล่าว

"ศัตรูของข้าพเจ้าคือ..."

มิทันจบคำ พลันมีเสียงหนึ่งดังกึกก้อง

"อยู่ที่นี้เอง"

สองคนเหลียวขวับมอง ๆ ไปด้วยความตระหนก เห็นสองฟากข้างของเขื่อนยาว มีคนสะพายกระบี่เดินเข้ามาถึงสิบกว่าคน

สิบกว่าคนนี้ต่างสวมเสื้อยาว แต่ฝีเท้าแคล่วคล่องว่องไว ใบหน้าล้วนยิ้มแย้มแจ่มใส หกคนทางด้านซ้ายหัวร่อพลางกล่าวพร้อมกัน

"อยู่ที่นี้แล้ว"

พากันเดินตรงมาเบื้องหน้าฮั่วซัวงิ้นเฮาะ ผู้เป็นหัวหน้าสวมเสื้อยาวรองเท้าขาว บุคลิกองอาจมีราศี นั่นคือเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ ยอดกระบี่บู๊ตึงซึ่งมีเกียรติภูมิเกรียงไกรทั้งแผ่นดิน ท่านกวาดตามองงิ้นเฮาะแวบหนึ่งแล้ว หัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"สิบกว่าปีที่ผ่าน ไม่เคยเห็นมือกระบี่เสื้อเงินของสำนักฮั่วซัว นึกมิถึง วันนี้จะมาเห็นที่นี่ได้ท่านหนึ่ง มิกล้าอุกอาจขอเรียนถามเต้าเฮีย น่ากลัวเป็นงิ้นเฮาะเต้าเจี้ยงแห่งฮั่วซัวกระมัง ?"

ทั้งสองได้ประสานตากัน ต่างเลื่อมใสบุคลิกของฝ่ายตรงข้ามอย่างยิ่ง ปฏิสันถารหลายคำแล้ว จูแป๊ะอู้จึงได้แนะนำมือกระบี่ที่ติดตามมาให้งิ้นเฮาะเต้าเจี้ยงได้รู้จัก พวกประตานี้ดูเปลือกนอกต่างนอบน้อมนุ่มนวล แต่ล้วนเป็นผู้กล้าหาญฝ่ายธัมมะที่มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรในดินแดนแว่นแคว้นหนึ่ง สนทนาปราศรัยกันไม่กี่คำ ต่างสนิทสนมกลมเกลียวอย่างยิ่ง

ห้าคนที่อยู่ด้านขวาก็พากันแย้มยิ้มร้อง

"อยู่ที่นี้แล้ว"

แต่กลับเดินตรงมาที่เบื้องหน้านิ่วบุ้น ผู้นำหน้ามาไหล่กว้างเอวคอด เสื้อผ้าเป็นแพรพรรณสวยงาม มันคือเที้ยสับของอวงเอียซังเกี่ยม

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มกล่าว

"เที้ยเฮียก็มาที่นี้ ?"

กวาดตามองไป พิจารณาดูสี่คนทางด้านหลังแวบหนึ่ง เห็นทั้งสี่ต่างมีวัยประมาณสามสิบปี เสื้อสีครามรองเท้าดำ เอวแขวนกระบี่ฝักสีดำทั้งสิ้น ใบหน้าของทั้งสี่ต่างมีรอยยิ้ม แต่ดวงตากลับไม่มีประกายยิ้มแย้มแม้สักน้อยนิด

เที้ยสับหัวร่อฮาฮากล่าว

"ข้าพเจ้าคำนวณแน่ว่า นิ่วบุ้นเฮียต้องไม่ยอมปล่อยเรื่องครึกครื้นครานี้ผ่านตา ต้องมาฮั่งจิวเป็นแน่นอน"

ในเสียงหัวร่อ เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้พลันเดินไปที่ข้างกายมัน กล่าวดังกังวาน

"วันนี้ข้าพเจ้าขอเป็นเจ้าภาพ ใคร่เชิญงิ้นเฮาะเต้าเจี้ยงท่านนี้ร่วมดื่มกันสักครั้ง"

เที้ยสับงุนงงวูบ รีบแย้มยิ้มกล่าว

"วิเศษ วิเศษ ทั้งสองท่านล้วนเป็นมือกระบี่แห่งยุค ยากยิ่งที่จะได้ชุมนุมกัน" จูแป๊ะอู้กล่าว

"ในเมื่อกงจื้อท่านนี้อยู่ร่วมกับงิ้นเฮาะเต้าเจี้ยง ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าไม่ขอเชิญด้วย แท้จริงข้าพเจ้ามีเจตนาให้กงจื้อท่านนี้ได้สนทนากับพวกท่านอีกสักหลายคำ แต่แม่ใจที่พยาธิสุราก่อกวน จึงต้องเสียใจเป็นอย่างยิ่ง"

หันไปแย้มยิ้มให้นิ่วบุ้นเล็กน้อย งิ้นเฮาะเต้าเจี้ยงก็ได้กล่าว

"นิ่วเฮีย จู่ใต้เอี้ยมมีน้ำใจเยี่ยงนี้ ไยไม่ไปรบกวนสักหลายจอก ?"

นิ่วบุ้นมิตอบโต้ มือกระบี่ชุดครามสี่คนที่อยู่ทางด้านหลังต่างหน้าเปลี่ยนสี ส่วนเที้ยสับเลิกคิ้วกล่าวไป

"แต่ข้าพเจ้ามิได้พบกับนิ่วเฮียมาหลายวัน ก็คิดจะไปร่วมดื่มให้สมใจสักครั้ง..."

นิ่วบุ้นแย้มยิ้มสอดคำ

"เช่นนี้เป็นว่า ข้าพเจ้ากับงิ้นเฮาะเต้าเจี้ยงจำต้องแยกทางกันชั่วคราว"

งิ้นเฮาะเต้าเจี้ยงครุ่นคิดมิทันส่งเสียง เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ก็ได้หัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าว

"ตกลงตกลง แยกทางกันก็ประเสริฐ"

โดยไม่รอให้ทักท้วง ฉุดงิ้นเฮาะเดินออกไปทันที จนไกลหลายก้าวจึงได้ส่งเสียงแว่วมา

"คนผู้นี้ประวัติความเป็นมามืดมน วาจาคลุมเครือไม่กระจ่าง ต้องมีความลับไม่อาจบอกกับผู้คนอยู่ พวกเราคบหากันโดยเปิดเผยบริสุทธิ์ใจ ดื่มกินให้เป็นที่สำราญ พาคนผู้นี้ไปก็ประเสริฐอยู่"

ชั่วซัวงิ้นเฮาะขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่ถูกมือกระบี่ที่เปิดเผยห้าวหาญ ออกันแล้วไปจนไกลมากแล้ว

นิ่วบุ้นกับเที้ยสับเดินเคียงไหล่ลงจากเขื่อน เที้ยสับแม้สนทนาด้วยสีหน้าส่งแย้มแจ่มใส แต่มิเคยแนะนำมือกระบี่ชุดสีครามในแก่นิ่วบุ้นรู้จักเลย

ทั้งสี่มีฝีเท้าแคล่วคล่อง ประกายตาคมกล้า ดูไปก็ทราบต้องมีฝีมือไม่ต่ำทราม แต่สังเกตจากสีหน้าเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ที่เห็นพวกมันเป็นครู่ก็ทราบแน่ ทั้งสี่คล้ายเป็นบุคคลมีชื่อในบู๊ลิ้มยุคนี้

ตอนนั้น ในสี่คนมีสองคนเดินอยู่เบื้องหน้า สองคนเดินอยู่ตามหลัง หนีบนิ่วบุ้นไว้ในระหว่างกลาง มันทั้งสี่แม้แยกเป็นสองช่วง แต่ฝีเท้ายังคงพร้อมเพรียงกัน คล้ายดั่งมีคนคอยเคาะจังหวะอยู่ทางด้านข้างก็ปาน

นิ่วบุ้นเมื่อเหลือบตามอง เพียงฉุกคิดก็คลางแคลงสงสัยอยู่บ้าง แต่วางใจเป็นอย่างยิ่ง เนื่องเพราะเชื่อถือสนิทใจ เที้ยสับของอ๋วงเฮียซังเกี่ยมถูกตนโยกคลอนจิตใจจนหวั่นไหวแล้ว

ผ่านแนวหลิวอันอ่อนช้อยไปจนไกล กระทั่งใกล้ถึงหน้าสุสานงักอ๋อง (งักฮุย) นิ่วบุ้นหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"เที้ยเฮีย ท่านดูพวกเราเดินทอดน่อง ถึงกับมาที่นี้ได้ ในบริเวณฮวงซุ้ยของงักอ๋องมีสุราขายเพื่อเซ่นสังเวยไม่น้อย แต่ไหนเลยมีเหลาสุราพอให้พวกเราดื่ม ?"

"ฮา ฮา มีแน่มีแน่..."

เสียงหัวร่อของเที้ยสับมิทันขาดคำ มือกระบี่ชุดสีครามทั้งสี่ต่างพากันชักกระบี่ออกทันที

สีหน้านิ่วบุ้นเปลี่ยนแปรเล็กน้อย เน้นเสียงหนัก ๆ

"เที้ยเฮีย นี่เป็นเรื่องราวใดกัน ?"

ปากว่ากล่าวแต่ลอบทอดถอนใจ รู้สึกเล่งจั๊วม้อเกานับเป็นผู้เหี้ยมหาญที่ยิ่งใหญ่ได้จริง ๆ ชั่วเวลาสั้น ๆ เพียงสองสามวัน สามารถลากเที้ยสับไว้เป็นพวกมันได้อีกครั้ง แต่นิ่วบุ้นยังมิทราบ เที้ยสับที่มีสันดานคล้ายยอดหญ้า ถูกลมเป็นต้องไหวเอนเสมอไป

แลเห็นเที้ยสับหน้าเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้าง

"เรื่องเช่นนี้เอง !"

มือมันพอสะบัด กระบี่สี่เล่มทะลวงแทงเข้าใส่นิ่วบุ้นโดยพร้อมเพรียงกัน

จนบัดนี้ มาตรว่านิ่วบุ้นยังไม่ยอมแสดงฝีมือต่อหน้าผู้คน แต่กระบี่คมกริบทั้งสี่เล่มนี้ กลับมิอาจให้นิ่วบุ้นมีทางเลือกเฟ้นได้อีกแล้ว

ในประกายกระบี่ที่แวววับ นิ่วบุ้นเพียงขยับไหล่เล็กน้อย ทะยานกายขึ้นจากพื้นไปเบา ๆ

ได้ยินเที้ยสับแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วตวาด

"นักศึกษาอ่อนแอที่ไม่รู้จักวิชาบู๊อันร้ายกาจ ดูท่า ยังคงเป็นม้อตั๊วกอเหนือกว่าผู้อื่นอีกชั้นหนึ่ง"

ในเสียงแผดหัวร่อ พลังกระบี่พุ่งวาบเข้าใส่จนเสียงหวีดหวิว

พริบตานั้น มือกระบี่ชุดสีครามทั้งสี่ระดมจู่โจมไปถึงยี่สิบแปดกระบวนท่า ทุก

และที่ติดต่อตามกัน ยี่สิบแปดกระบวนท่าคล้ายจู่โจมลงในเวลาเดียวก็ปาน

นิ่วบุ้นสะบัดแขนเสื้อไปมา สลับเท้าก้าวหลบหลีก แต่ละกระบี่ต่างเฉียดเสื้อผ้าไปแทบวุดหวิด กลับไม่มีกระบี่ใดสามารถสัมผัสถูกชายเสื้อได้

มาตรว่าสีหน้าของมือกระบี่ทั้งสี่ยังคงชาด้าน แต่ในใจต้องตระหนกไม่น้อย ทุกมันอย่างไรก็นึกมิถึง ท่าร่างของบุรุษหนุ่มรูปงามจะเลอเลิศพิสดารปานนี้ได้

นิ่วบุ้นไยมิใช่ลอบตระหนกเช่นกัน กระบี่ของคนชุดสีครามทั้งสี่ติดต่อตามกันดุจเป็นร่างแหหนาทึบ กระบวนท่ายังกราดเกรี้ยวดุดัน ถึงกับนอกเหนือคาดหมายไปแต่หลวงทีเดียว

เที้ยสับยืนงอมือดูด้วยความสบใจ แต่พอสามกระบวนท่าผ่านพ้น สายตาเขาได้เริ่มจับมองท่าร่างนิ่วบุ้นจนแน่วนิ่ง

มันกำลังครุ่นคิดด้วยความสงสัย ไฉนจนบัดนี้นิ่วบุ้นจึงยังไม่ตีโต้ออกมา ความคิดเพิ่งวูบ พลันมีเสียงติงตังดังถี่ยิบ กระบี่ยาวสี่เล่มนั้น ถึงกับไปอยู่ในมือนิ่วบุ้นโดยพร้อมกันได้ !

นิ่วบุ้นใช้ฝ่ามือข้างเดียวรวบปลายกระบี่คมกริบไว้อย่างง่ายดาย !

เที้ยสับใจสะท้านหวั่นไหว มือกระบี่ทั้งสี่ยิ่งแตกตื่นจนปากอ้าตาค้าง มันทั้งสี่คนนี้ล้วนเป็นผู้ที่เล่งจั๊วม้อเกาเก็บซุ่มไว้ในคฤหาสน์มานานปี ถ่ายทอดวิชาฝีมือไปไม่ต่างคร่ำเคร่ง แต่มิยอมปล่อยออกจากกำแพงบ้านมันแม้สักก้าวเดียว มาตรว่าไม่มีชื่อเสียงในวงพวกนักเลง แต่ม้อเกาก็มักเชิญยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรไปประลองฝีมือกับพวกมัน ผลที่สุดยืนยัน มือกระบี่ชุดสีครามเหล่านี้ มีพลังฝีมือที่ไม่ด้อยกว่าชนชั้นชื่อเสียงเกรียงไกรในวงพวกนักเลงสักน้อยนิด

ควรทราบว่า ระหว่างนี้ม้อเกาประสบความสำเร็จทั้งชื่อเสียงและทรัพย์สินเงินทอง จึงมีความรักถนอมชีวิตของมันเป็นพิเศษ ในความรู้สึกนึกคิดของมัน ไม่เคยลืมเรื่องการไปกลุ้มรุมชิ้วซิงแซที่ภูเขายิ่มยื่อซัวเมื่อสิบแปดปีก่อนเลย โดยเฉพาะใบหน้าตอนขาดใจของชิ้วต้ก วนเวียนอยู่ในห้วงสมองมันทุกวันเวลา มันจึงได้สร้างมือกระบี่เหล่านี้ขึ้นเป็นองครักษ์พิทักษ์อยู่รอบข้างเพื่อใช้ในยามฉุกละหุกคับขัน

ดังนั้น มันจึงถือพวกมือกระบี่เสื้อสีครามมีความสำคัญยิ่ง และมือกระบี่เสื้อสีครามเหล่านี้ก็รู้คุณค่าตัวมันเองกระจ่าง ไหนเลยจะคาด วันนี้พอลงมือคราแรกก็ประสบความพ่ายแพ้อย่างน่าอนาถ

นิ่วบุ้นกวาดตามอง รอบข้างคล้ายไม่มีเงาร่างผู้ใด ดวงตาจึงเป็นประกายอำมหิตแวววาว สะบัดข้อมือวูบ กระบี่ทั้งสี่หักกลางไปพร้อมกัน ปลายกระบี่สี่ท่อนที่ในมือ

พลันถูกซัดวาบออกไปดั่งสายฟ้า มือกระบี่ทั้งสี่ในยามแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ยังมิทันมีความคิดวูบขึ้น ปลายกระบี่แหลมคมทั้งสี่ท่อน ปักเข้าใส่ทรวงอกของพวกมันอย่างแม่นยำ

เสียงแผดร้องโหยหวนสี่ครั้งดังขึ้นพร้อมกัน เที้ยสับหน้าซีดสลดราวซากศพตะกุกตะกัก

"ท่าน... ท่าน..."

มันเห็นพลานุภาพเลอเลิศปานปาฏิหาริย์มิอาจต้านทานของนิ่วบุ้นแล้ว พลันบังเกิดเงาร่างคนผู้หนึ่งขึ้นในห้วงความคิด... สิบกว่าปีที่ผ่าน มันไม่ยินยอมไปคิดถึงเงาร่างนั้นเลย ดังนั้น เงาร่างนั้นจึงได้เลือนไปจากความทรงจำของมันทีละน้อย

แต่บัดนี้ เงาร่างที่เลือนรางนั้น ถึงกับพลันแจ่มชัดจนกระจ่างอย่างยิ่ง

นิ่วบุ้นสืบเท้าช้า ๆ เข้าหา แต่ละก้าวคล้ายเหยียบลงไปในหัวใจเที้ยสับอย่างหนักหน่วง ดวงตามันจึงเบิ่งโพลงขึ้นจนกลมกว้างกว่าเดิม เงาร่างในห้วงสมองคล้ายดั่งมาผนึกกับเงาร่างที่เบื้องหน้าแล้ว... ใบหน้าที่หล่อเหลาสง่า ท่วงท่าที่องอาจกล้าแข็ง ยังมีรอยยิ้มน้อย ๆ ที่มีความหมายเหยียดหยามดูแคลนบนริมฝีปาก พร้อมทั้งประกายตาที่คมกล้าราวกระบี่...

พริบตานั้น มือกระบี่ที่มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน คล้ายสูญเสียความฮึกเหิมห้าวหาญไปจนหมดสิ้น ได้แต่ร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน... ท่านคือ..."

นิ่วบุ้นหัวร่อเย้ยหยันเบา ๆ แค่นเสียงเย็นชา

"ใช่ ! ข้าพเจ้าใช่"

เที้ยสับตวาดก้อง แผดร้องสุดเสียง

"ชิ้ว... หนี้โลหิต... ใช้โลหิตชำระ..."

"ใช่ ! หนี้โลหิตต้องใช้โลหิตชำระ"

ในใจนิ่วบุ้นตอนนี้มีแต่ความอาฆาตแค้นอัดแน่น รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านจนดาลเดือด แผนแนบเนียนยอกย้อนทั้งมวลล้วนปลาสนาการไปกับความพลุ่งพล่านครานี้จนหมดสิ้น ความต้องการในตอนนี้ เพียงหวังให้โลหิตสด ๆ ของศัตรูมาย้อมมือทั้งสองของตนให้แดงฉาน

เที้ยสับยังคงยืนตัวสั่นงันงกด้วยความหวาดกลัว...

นิ่วบุ้นก้าวเข้าไปยิ่งใกล้ทุกขณะ...

ทันใด ประกายกระบี่วาบขึ้น เที้ยสับที่หวาดกลัวจนตัวสั่นสะท้าน พลันชัก

กระบี่ออกมา สะบัดเข้าใส่คอหอยนิ่วบุ้นดุจสายฟ้า มือกระบี่ที่คลุกคลีในวงพวกมีแสงมาหลายสิบปี เมื่อตกอยู่ในวาระคับขันที่จะเป็นตายในบัดดล ได้แสดงความแคล่วคล่องของมันออกมาอีกครั้ง ใช้ความหวาดกลัวและสั่นสะท้าน ปิดบังความเคลื่อนไหวของมัน โดยหวังจะตบตาให้ศัตรูมิได้ระมัดระวังเพื่อชักกระบี่ออกสังหารศัตรูไป

ประสบการณ์นานปีและความโชกโชนชำนาญในวิชากระบี่ บันดาลให้กระบี่นี้ที่วาดเร็วทั้งดุดันจนกราดเกรี้ยวเหนือธรรมดา เห็นประกายกระบี่พอวูบปลายกระบี่ก็ถึงคอหอยนิ่วบุ้นแล้ว

นิ่วบุ้นแหงนร่างไป แขนเสื้อใหญ่พลันสะบัดม้วนขึ้นเบื้องสูง กระบี่เที้ยสับแหลบออกด้านข้าง แทงเข้าใส่ชายโครงนิ่วบุ้นดั่งสายฟ้า

ส่วนสัดที่จู่โจมครานี้ร้ายกาจยิ่งนัก เป็นจุดอ่อนที่สุดของมวลหมู่มนุษย์เรา เป็นเพราะข้อศอกผู้คนใด ๆ ในแผ่นดิน ต่างไม่อาจบิดโค้งออกทางด้านนอกได้

มิคาด แขนในแขนเสื้อกว้างของนิ่วบุ้น ถึงกับทำลายจุดอ่อนของสรีระร่างมนุษย์ไปได้ เที้ยสับเพิ่งรู้ตัว กระบี่ในมือก็ตึงวูบ ปรากฏปลายกระบี่ถูกฝ่ายตรงข้ามคีบไว้ที่เรา

เสียงติงดังเมื่อกระบี่หักกลาง ดวงตานิ่วบุ้นเป็นประกายแวววับอีกครั้ง ขณะเที้ยสับเพิ่งงุนงงจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ กระบี่ครึ่งท่อนในมือก็ได้ทะลวงเข้าใส่ทรวงอกเที้ยสับจนลึกหลายนิ้ว

เสียงแผดร้องดังพร้อมกับโลหิตฉีดเป็นลำดุจน้ำพุ ไหลตามกระบี่เข้าที่ฝ่ามือนิ่วบุ้น นี่เป็นครั้งแรกที่สัมผัสกับโลหิตสด ๆ เป็นครั้งแรกที่รู้สึกโลหิตร้อนระอุของศัตรูมาแปดเปื้อนที่มือ แล้วนิ่วบุ้นจึงยกฝ่ามือขึ้นดู โลหิตในยามวิกาลเป็นสีม่วงคล้ำปลักษณ์อย่างยิ่ง นิ่วบุ้นพริ้มตาลงอธิษฐานเบา ๆ

"เตียเตีย นี่เป็นคนแรก..."

ทันใด มีหยาดน้ำตาหยดลงไปในฝ่ามือที่ชุ่มโชกด้วยโลหิต ที่แท้รสชาติของแห่งแค้น ถึงกับขมขื่นปานนี้ได้

เทพบุตรเปิดเผยตัว

เสียงแผดร้องของศัตรูหายไปทีละน้อย ซากศพศัตรูได้อ่อนระทวยลงกองกับพื้น จิตใจที่ตื่นเต้น ในที่สุดก็คลายลง

เสียงติงดังเบา ๆ เมื่อปลายกระบี่หักร่วงหล่นสัมผัสพื้น พลันมีเสียงหัวร่อดังขึ้นที่ด้านหลัง

"ชิ้วกงจื้อฆ่าคนแล้ว ขอทานเฒ่าช่วยจัดการเก็บศพย่อมได้กระมัง ?"

เสียงที่คุ้นหูยิ่ง หัวร่อที่คุ้นเคยยิ่ง ชิ้วสู่มิต้องเหลียวมองก็ทราบเป็นเคี่ยงซิ้ง-เล่งเล้งมา

ในที่สุด หันกายช้า ๆ เห็นเคี่ยงซิ้งเล่งเล้งยืนตัวตรงอยู่ทางด้านหลัง สองมือม้วนเชือกยาวขดหนึ่งไปมา จับตามองด้วยสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง กล่าวช้า ๆ สำไป

"ท่านที่ฆ่าคนในครานี้ มาตรว่าไม่มีผู้ใดเห็นกับตา หรือผู้อื่นจะเดาไม่ออกว่าเป็นผู้ใดฆ่า ?"

ชิ้วสู่ตอนนี้พลันรู้สึกอ่อนล้าจนระโหย...อ่อนล้าเพราะเหนื่อยหน่ายต่อชีวิต ไม่มีกะจิตกะใจไปครุ่นคิดเรื่องราวใดให้มากความอีกแล้ว ในที่สุด ถอนใจกล่าว

"มิว่าเรื่องราวใด ย่อมต้องมีวันกระจ่างจนได้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ? ผู้ใดเป็นข้าพเจ้า ? ให้ผู้อื่นทราบแล้วก็จะเป็นไร ?"

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้อง

"ประเสริฐประเสริฐ เช่นนี้เป็นว่า แผนที่เมื่อกาลก่อนพากเพียรวางด้วยความ

สามารถยากเข็ญ ไยมิใช่กลายเป็นสูญสิ้นประโยชน์ ? ท่านไม่เสียดาย ขอทานเฒ่าแต่ทว่ารู้สึกเสียดายแทนไม่น้อย”

ชิ้วสู่หลุบตาลงแล้วลืมขึ้นอีกครั้ง ส่งเสียงดัง ๆ

“ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ? มีความสัมพันธ์ใดกับข้าพเจ้าแน่ ? ไฉนจึงมักมาเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของข้าพเจ้า ?”

ในม่านวิกาลเลือนราง แลเห็นดวงตาของเล่งเล้งคล้ายเป็นดาวประกายพรึกเฉิดฉ้า

ประมุขพรรคกระยาจกที่ปล่อยตัวไม่สำรวม ตลกคะนองอยู่ในบู๊ลิ้มมาหลายสิบปีนี้ ใบหน้าพลันกลับกลายเป็นเคร่งเครียดสำรวม มิส่งเสียงกระไร สะบัดข้อมือเบา ๆ เชือกยาวในมือพุ่งวาบดุจเป็นรุ้งยาวบนฟากฟ้า

กระตุกอีกครั้ง เชือกที่คล้ายรุ้งยาวสะบัดดุจอสรพิษ ปรากฏเป็นความเปลี่ยนแปรปกติหมายไม่ถึง เชือกยาวร่วมยี่สิบวา พลันม้วนเข้าใส่ซากศพมือกระบี่ทั้งสี่

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งสะบัดข้อมือหลายครั้ง สลับเท้าเปลี่ยนทิศทางไปมา เชือกยาวก็ได้เคลื่อนไหวตามกำลังข้อ พลันหันกายเดินไปในความมืด เชือกที่มือถึงกับยื่นตรงต่างปลายทวน ถึงกับนำศพทั้งสี่ติดตัวไปด้วย

ฝีมือนี้นับว่าเลอเลิศปานปาฏิหาริย์จริง ๆ นิ่วบุ้นต้องตะลึงลานจนนิ่งงัน นี่เป็นครั้งแรกที่รู้สึก บู๊ลิ้มนับว่ามีอัจฉริยะที่ทรงฝีมือสูงส่งไม่อาจคำนวณอยู่มากหลาย เพียงแต่พวกนั้นไม่ยินยอมปรากฏตัวมาแสดงให้เห็นเท่านั้น

นิ่วบุ้นกระโดดปราดเข้าไปที่ข้างกายกระยาจกเฒ่าพลางกล่าว

“ข้าพเจ้าก้าวร้าวล่วงเกินท่านปานนั้น ท่านไฉนยังต้องช่วยเหลือข้าพเจ้า ?”

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งมิเหลือบมองแม้สักแวบเดียว ก้าวยาว ๆ เข้าไปในป่าโปร่ง ภายในถึงกับมีกระยาจกสองคนกำลังขุดหลุมอยู่ นิ่วบุ้นจึงตวาดก้อง

“ท่านทราบหรือไม่ ? ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านช่วยเหลือเลย ข้าพเจ้า...”

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งแค่นเสียงเย็นชา

“ท่านตอนนี้มีศัตรูอยู่รอบด้านแล้ว เพียงปรากฏหน้า ก็มิทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใดจะรังควานล้างแค้นท่าน ข้าพเจ้าไม่ช่วยท่าน ผู้ใดไปช่วยท่าน ?”

นิ่วบุ้นงุนงงวูบ ตะกุกตะกักว่า

“ท่านไม่ช่วยข้าพเจ้า ผู้ใดมาช่วยข้าพเจ้า...”

“ฟ้ามีลมฝนปรวนแปรไม่แน่นอน มนุษย์มีโชคเคราะห์อยู่ทุกเช้าค่ำ ช่วงเวลาไม่เดี๋ยวอาจจะเกิดเปลี่ยนแปรไม่ทราบมากน้อยเท่าใด วันนี้เป็นสหายของท่าน

วันหน้าไม่แน่จะกลายเป็นศัตรูของท่าน มาตรว่าท่านมีพลังฝีมือเป็นเลิศในแผ่นดิน มีภูมิปัญญาสุดสูง แต่เรื่องราวในวงพวกนักเลง มีเล่ห์เหลี่ยมพลิกแพลงยอกย้อน ชั่วพริบตากลับกลายเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ไหนเลยท่านจะหยั่งคำนวณออก"

นิ่วบุ้นตะลึงลานกับที่ ใคร่ครวญความหมายในวาจาของขอทานเฒ่า พลันมีเสียงรถม้าห้อถี่เร็วมาหยุดที่หน้าป่าโปร่ง จากนั้นเสียงแหลมเล็กกรีดร้องสะท้านทั้งท้องฟ้า

นิ่วบุ้นใจสั่นสะท้าน เสียงกรีดร้องนี้คุ้นหูเป็นอย่างยิ่ง

สีหน้าเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งแปรเปลี่ยนไปวูบ เน้นเสียงหนัก ๆ

"รีบไปรีบไป เรื่องของที่นี้มีขอทานเฒ่าจัดการเอง"

มุมปากนิ่วบุ้นมีรอยยิ้มขึ้นวูบหนึ่ง โลหิตที่แกร่งกร้าวทระนงของบิดา บันดาลให้บุรุษหนุ่มที่มีภูมิปัญญาปราดเปรื่อง มักเกิดอารมณ์พลุ่งพล่านดาลเดือดอยู่บ่อยครั้ง และกระทำเรื่องที่พลุ่งพล่านตามอารมณ์เสมอมา แต่ตอนนี้กลับยินยอมรับน้ำใจแล้ว

นิ่วบุ้นมิว่ากล่าวแม้สักคำเดียว กระโดดออกจากป่าโปร่งไป เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งจับตามองเงาหลัง ใบหน้ามีความรู้สึกบอกมิถูกว่าเป็นปีติหรือขุ่นเคือง รำพึงเบา ๆ

"เป็นนิสัยเช่นนั้นอีก...เป็นนิสัยเช่นนั้นอีก..."

นอกป่าโปร่งมีรถม้าคันใหญ่หยุดอยู่ที่ข้างซากศพเที้ยสับ บุรุษหนุ่มอาภรณ์แพรผู้หนึ่งยืนตะลึงลานอยู่ข้างรถม้า ก้มศีรษะมองซากศพเที้ยสับแน่วนิ่ง

มันกลอกตาไปมา พลันรู้สึกมีดวงตาคู่หนึ่งจับมองมันอยู่ เมื่อเงยหน้าจึงประสานสายตากับนิ่วบุ้นพอดี หัวใจมันพลันสั่นสะท้าน ใบหน้ามีรอยยิ้มลิงโลดยินดีปรากฏร้องเสียงสั่นเครือ

"ท่าน... ท่านมิได้ตาย ?"

ข่อกายวูบคล้ายดั่งจะโถมเข้าไปบนร่างนิ่วบุ้น แต่แล้วพลันชะงักไว้ นิ่วบุ้นยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"บุ่นคี้ ท่านซูบมากแล้ว"

รอยยิ้มนี้และเสียงนี้ คล้ายดั่งจู่โจมม้อบุ่นคี้รุนแรงยิ่ง นางตัวสั่นระริกน้ำตาเอ่อคลอด้วยความตื้นตัน ส่งเสียงแผ่วเบา

"ท่านก็ซูบมากแล้ว..."

มิทันจบคำถอยหลังไปสามก้าว ส่งเสียงดังก้อง

"ท่านเป็นผู้ใด ? ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ? ท่านเป็นศัตรูของเตียเตียหรือไม่ ?

เที่ยสับเป็นท่านฆ่าใช่หรือไม่ ?"

อารมณ์ของอิสตรี นับว่ายากยิ่งที่จะหยั่งคำนวณได้ เรื่องที่นางคิดในตอนแรก กับเรื่องที่คิดในตอนหลัง ถึงกับผิดเป็นตรงข้ามเช่นนี้ได้

นิ่วบุ้นตาลุกวาวขึ้นวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"ผู้นี้..."

มิคาด วาจาไม่ทันขาดคำ พลันมีสองคนเน้นเสียงหนัก ๆ ขึ้นที่ด้านหลัง

"ผู้นี้เป็นเราฆ่าเอง"

นิ่วบุ้นสะท้านเฮือกใหญ่ เหลียวขวับมองไป เห็นในป่าโปร่งที่ด้านหลัง มีผู้เดินช้า ๆ ออกมา ถึงกับเป็นเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน !

ม้อบุ้นคี้เพิ่งตระหนกหันมอง ในวิกาลเลือนราง เห็นผู้เดินออกมาถึงกับเป็นตัวประหลาดเสื้อยาวสีเขียว ใบหน้าซาด้านตัวแข็งกระด้าง ดวงตาก็แตกซ่านซึมเซาแล้วไปไม่ผิดกับซากศพเดินออกจากหลุมมาเลย ใบหน้าที่ซาด้านของมัน ยังมีแผลเป็นแดงเขียด ยิ่งเพิ่มความพิกลพิสดารขึ้นอีกหลายส่วน

ในม่านวิกาล พลันมีคนเยี่ยงนี้ปรากฏขึ้น ม้อบุ้นคี้ต้องตระหนกจนตัวเย็นเฉียบโดยสุดเสียง

"ท่านเป็นผู้ใด... เที่ยสับเป็นผู้ใดฆ่ากันแน่ ?"

มิคาด ตัวประหลาดเสื้อสีเขียวคล้ายไม่ได้ยินวาจานางเลย ยังคงย่างอย่างซึมเซาเดินไปที่ข้างกายนาง ก้มลงอุ้มซากศพเที่ยสับขึ้น...

มันมิว่าสีหน้าหรือท่าที ล้วนมีกลิ่นอายของความตายกระจายออกเกาะกุมจิตใจผู้คน คล้ายดั่งว่าเป็นยมทูตมาจากห้วงโลกันตร์ เพื่อหยิบยื่นความตายให้แก่แดนมนุษย์ก็ปาน

เนื่องเพราะกลิ่นอายปีศาจอันพิกลพิสดารนี้ คุกคามจิตใจม้อบุ้นคี้จนได้แต่เบิ่งตามองดูมัน ถึงกับมิได้ลงมือขัดขวาง

เห็นมันอุ้มซากศพเที่ยสับขึ้นยืนตัวแข็ง แล้วจึงเริ่มสืบเท้าที่แข็งกระด้างออกไป แต่ในพริบตานั้น...

ดวงตาแตกซ่านซึมเซาของมัน พลันกลับกลายเป็นคมกล้าดั่งสายฟ้า และกับแดดกกลิ้งแคล่วคล่องจนแทบไม่น่าเชื่อ ชายตาบอกใบ้ให้นิ่วบุ้นแวบหนึ่ง จึงได้...

มันอุ้มซากศพเที่ยสับเดินตัวแข็งไปที่ข้างกายเล่งเล้ง เดินตัวแข็งเข้าสู่ความมืด...

ตัวประหลาดที่คล้ายมาจากห้วงโลกันตร์ ตอนนี้คล้ายดั่งกลับสู่ห้วงโลกันตร์อีก

แต่มาตรว่าเป็นยอดคนร้ายกาจเช่นเคี่ยงซึ้งเล่งเล้ง ตอนนี้ยังมีสีหน้าแตกตื่น

จนเห็นชัด จับตาเป็นคำถามไปยังนิ่วบุ้นแวบหนึ่ง แต่พบเห็นนิ่วบุ้นถึงกับคล้าย งุนงงเช่นกัน

ม้อบุ่นคี้กวาดตามองแล้ว พลันร้องขึ้น

"เล่งปังจู๊ ข้าพเจ้ากำลังต้องการหาท่าน"

นางมีความรู้สึกเวิ้งว้างปั่นป่วน และก็ละอายอยู่เล็กน้อย เนื่องเพราะนางถึงกับไม่กล้าขัดขวางการกระทำของตัวประหลาด นางรู้สึกออกจะน่าละอายยิ่ง ดังนั้น จึงได้โพล่งวาจาสองคำ เพียงเพื่อกลบเกลื่อนแก่นางเท่านั้น

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งงุนงงวูบ จึงหัวร่อฮาฮากล่าว

"ม้อโกวเนี้ยหาข้าพเจ้าด้วยเรื่องอันใด ?"

อัจฉริยะที่ปล่อยตัวผู้นี้ แม้ส่งเสียงหัวร่อก้องกังวาน แต่ความจริงก็เพื่อกลบเกลื่อนความกระสับกระส่ายใจเช่นกัน ม้อบุ่นคี้งุนงงไปวูบจึงตะกุกตะกัก

"ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า"

ความจริงนางหาเล่งเล้งเพื่อต้องการสอบถามร่องรอยนิ่วบุ้น แต่ตอนนี้นิ่วบุ้นมาอยู่ข้างกายนางแล้ว นางลอบชำเลืองมองแวบหนึ่ง วาจาจึงชะงักลงมิอาจกล่าวต่อ

นางเชื่อสนิทใจ นิ่วบุ้นต้องมิใช่คนที่บิดานางคลางแคลงสงสัย ดังนั้น ตอนนี้จึงกลับรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง และก็ครุ่นคิดหาวาจาไปว่ากล่าวแก้ตัวกับเตียเตียนาง

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ความในใจของพวกท่านที่วัยฉกรรจ์ มิใช่พวกเราเฒ่ากระดูกกร่อนจะสามารถเข้าใจได้จริง ๆ"

ม้อบุ่นคี้หน้าแดงระเรื่อ เห็นนิ่วบุ้นยืนแน่วนิ่งกับที่ คล้ายดั่งกำลังครุ่นคิดความใดอยู่ นางจึงเดินช้า ๆ ไปแล้วส่งเสียงแผ่วเบา

"เมื่อครู่ข้าพเจ้า... หลงเข้าใจท่านผิดไป... แต่ว่าท่าน... ยังควรหลบซ่อนสักชั่วคราวจึงประเสริฐ เนื่องเพราะเตียเตียข้าพเจ้า..."

นิ่วบุ้นตอนนี้กำลังใคร่ครวญความหมายในประกายตาของตัวประหลาดย้วงฮุ้นที่ชายบอกใบ้มา โดยมิได้ไปฟังวาจานางเลย

วาจาม้อบุ่นคี้มิทันจบคำ พลันเห็นสองตานิ่วบุ้นเบิ่งกลมกว้าง ยกมือขวาตบหน้าผากพลางร้อง

"ไม่ถูก...ถูกแล้ว..."

มือหนึ่งรวบชายเสื้อ ทันกายได้ก็วิ่งปราดออกไป สร้างความงุนงงแก่ม้อบุ่นคี้จนรีบส่งเสียง

"นี่...ท่าน..."

นางความจริงคิดจะไล่ตามทันที แต่พอช้อนตามองเล่งเล้งแวบหนึ่งก็ต้องกระตากจนชะงักเท้าไว้ เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งจึงหัวร่อพลางกล่าว

"มิเป็นไร มิเป็นไร ขอทานเฒ่าไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น"

ม้อบุ่นคี้หน้าแดงฉานอีกครา ในที่สุดยังคงกระโดดขึ้นรถม้าลงแส้ห้อติดตามไปโดยเร็ว

วิกาลดึกสงัด

คฤหาสน์ตระกูลม้อในยั่งจิว ไม่มีวันเงียบเหงาตลอดกาล อย่าว่าแต่เป็นราตรีพอาชุนเทียนเลย

ตอนนี้มีชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมเจ็ดแปดคน เดินวนเวียนอยู่ที่หน้าประตูใหญ่ หน้าที่ของพวกมันคือต้อนรับอาคันตุกะและเข้ารายงาน ตรวจตรากันสืบเสาะ แต่ในวิกาลที่อบอุ่นได้ลืมสองหน้าที่หลังของพวกมันไปแล้ว ไม่มีสายตาของผู้ใดจะสอดส่ายด้วยความระมัดระวังเลย

พวกมันมีแต่เดินไปมาด้วยความเหนื่อยหน่ายเกียจคร้าน มีบางคนกระทั่งถึงนั่งพิงสิงโตหิน มีบางคนส่งเสียงหัวร่อที่หยาบคายและวาจาลามกออกมาเป็นครั้งคราเพื่อกระตุ้นให้ผู้อื่นส่งเสียงหัวร่อกัน วาจายิ่งหยาบคายลามกเสียงหัวร่อก็ยิ่งดังกึกก้อง

ทันใด เสียงหัวร่อชะงักหายไป สายตาที่เกียจคร้านผนึกขึ้นเป็นจุดเดียว ทั้งหมดยืนตัวตรง ที่นั่งก็รีบผุดขึ้นมา

ในความมืดเลือนราง เห็นคนเสื้อขาวสีเขียวผู้หนึ่งเดินตัวแข็งเข้ามาในแสงโคมไฟหน้าประตู ใบหน้าที่คล้ายซากศพผุดโผล่ออกจากโลงของมัน ขู่ขวัญผู้คนพากันวาดหวั่นยิ่งอยู่แล้ว อย่าว่าแต่หลังของมันถึงกับแบกศพที่มีโลหิตเกรอะกรังแห้งซากหนึ่ง

สีหน้าผู้คนทั้งหลายต่างเปลี่ยนแปรไป มีบ้างถอยไปยืนอยู่ข้างทางจนไกลเพื่อให้มันเดินผ่าน ชายฉกรรจ์เหล่านี้แม้หยาบกร้านหุนหัน แต่ตอนนี้มิว่าผู้ใด กลับไม่ยอมมาเกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้ แลเห็นคนชุดเขียวมิได้เหลือบมองมันสักแวบเดียว เดินตัวแข็งไปจนถึงหน้าประตูใหญ่ พลันวนกายวูบ ถึงกับมิทันสาวเท้าก็ขึ้นไปบนไดศิลาสี่ขั้นไปได้อย่างง่ายดาย

รอจนเสียงร้องด้วยความตระหนกของชายฉกรรจ์ทั้งแปดดังขึ้น มันก็ได้ก้าวช้า ๆ

เข้าไปในซุ้มประตูใหญ่ คฤหาสน์ตระกูลม้อในฮั่งจิวที่มีการป้องกันเข้มงวดกวดขัน แต่ในสายตาของมัน คล้ายดั่งเป็นประตูวัดที่ทุกผู้คนต่างเข้าได้ก็ปาน

มันสืบเท้าทีละก้าวผ่านลานตึก ผ่านระเบียงยาว ทั่วทั้งลานตึกวุ่นวายจนปั่นป่วนทันที

เสียงฝีเท้าสับสนแว่วเข้าในห้องโถงใหญ่ที่มีแสงไฟสว่างไสวดั่งกลางวัน เล่งจิ๊วม้อเกา กำลังดื่มกินด้วยอารมณ์ผ่องใส เมื่อได้ยินจำต้องวางจอกลงขมวดคิ้วถามไป

"เรื่องอันใด ?"

มือกระบี่สีครามสองคน พุ่งวาบเข้าในห้องดั่งเหินบิน

พวกที่นั่งในห้องโถงใหญ่ อาทิ เล่งจิ๊วม้อเกา ฮ้อซูซังเกี่ยม จ้อซิ้วซิ่งเกี่ยมเต๊งอี แปะโป๋วาปวยฮวย เหล่านั้นแม้มีความตื่นเต้นสงสัย แต่มิแยแสสนใจนัก

ผู้ที่นั่งเป็นสง่าอยู่ในระหว่างกลาง มีป่านคลุมหน้าเสื้อคลุมสีม่วง ถึงกับเป็นนั่งเมียละโหวที่มาจากนอกกำแพงใหญ่ ตอนนี้ยิ่งแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว มาตรว่ามันอยู่ในหมู่ผู้คน แต่กัคล้ายนั่งโดดเดี่ยวลำพัง ประสาทที่กล้าแข็งราวเหล็กไหลคล้ายไม่มีเรื่องราวใดสามารถก่อกวนให้หวั่นไหวได้ตลอดกาล

เสียงฝีเท้าในลานตึกดังสับสน เสียงคนเซ่งแซ่จอแจ ดวาดต่างอยู่ตลอดเวลา แต่ทว่า ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปขัดขวาง

คนชุดเขียวยิ่งไม่เหลือบแลพวกเหล่านั้นสักแวบเดียว ก้าวช้า ๆ ขึ้นไปในระเบียงยาว

มือกระบี่ชุดสีครามสองคนพุ่งออกมาตั้งเหาะเหิน พอเห็นคนชุดสีเขียว ยังต้องสูดลมหายใจหนาวเหน็บเยือกหนึ่ง ทั้งสองเหลือบตาสบกันแล้วชักกระบี่ออกมาทันที คนเบื้องซ้ายตวาด

"หยุด ! หากเข้ามาอีกก้าวเดียว..."

คนด้านขวาที่หวาดหวั่น ส่งเสียงขึ้นทันที

"หากต้องการขอพบ รอให้รายงานก่อน คฤหาสน์ตระกูลม้อในฮั่งจิว ไหนเลยเป็นสถานที่ให้ท่านบุกโดยเปะปะ"

ดวงตาคมวาวของคนชุดสีเขียวกจาดมองใบหน้าพวกมัน เท้าที่ชาแข็งยังคงเคลื่อนไหวไปทีละก้าวดั่งเดิม

คนชุดสีครามทั้งสองตวาดก้อง สองกระบี่ไขว้สลับกันเข้ามา จู่โจมใส่ทั้งซ้ายขวาอย่างดุดัน

เสียงดังดังสนั่น เมื่อสองกระบี่สัมผัสกัน แต่มิทราบคนชุดเขียวใช้ท่าร่าง

แต่ไรถึงกับฝ่าเข้าไปในประกายกระบี่ เดินไปที่ด้านหลังทั้งสองได้ !

มือกระบี่ทั้งสองหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ ตะลึงลานกับที่ ไม่กล้าพลิกตัวไล่จู่โจมแต่แล้ว

เห็นคนชุดสีเขียวยังคงสาวเท้าชาแข็งไปช้า ๆ ซากศพบนหลังส่ายไปมาตามแต่ท้า ในที่สุด เล้งจั๊วม้อเกาก็ถูกก่อกวนจนตระหนกบ้างแล้ว ก้าวอาด ๆ มาที่แต่ประตู พอดีคนชุดเขียวเลี้ยวออกจากระเบียงจะมาที่ห้องโถงใหญ่ เบื้องหน้าแต่ชายฉกรรจ์ถือดาบแถวหนึ่งถลันออกมาขวางทางไว้

ดาบใหญ่ประกายแวววาวต่างชี้ตรงมาเบื้องหน้า แต่คนชุดเขียวยังคงไม่แยแสแต่ใด เดินตรงเข้าไปในประกายดาบ ปลายดาบทั้งแถวนั้นกลับสั่นระริกเล็กน้อยแต่ยวผู้หนึ่งขวัญกล้าแข็งกว่า ส่งเสียงตวาดดังสะท้าน

"หยุดเท้า... หยุด..."

เล้งจั๊วม้อเกาหน้าเครียดเย็นชา เห็นชายฉกรรจ์ทั้งแถวสะบัดดาบหมายจะเข้าแต่ยวุม เล้งจั๊วม้อเกาจึงตวาด

"หลีกไป ให้มันเข้ามา"

คนชุดเขียวสืบเท้าต่อไป ก้าวเข้าในห้องโถงใหญ่ ใบหน้ายังคงชาด้านไร้ความรู้สึกแต่ยวฉกรรจ์ทั้งแถวจะขวางหรือไม่ มิได้แยแสสนใจเลย

ผู้นั่งในโต๊ะสุราห้องโถงใหญ่ นอกจากคนคลุมหน้านั่งเมี่ยละโหวแล้ว ต่างแต่ยวุกขึ้นยืนหมดสิ้น

คนชุดเขียวก้าวเข้าในห้องโถงใหญ่ จับตาซึมเซามองม้อเกา พลันแยกสองมือโดยซากศพบนไหล่ทิ้งลงกับพื้น

สายตาผู้คนทั้งหลายมองตาม เห็นศพซากนี้ถึงกับเป็นเที้ยสับ ต่างต้องอุทานด้วยความแตกตื่น

มาตรว่าม้อเกาเยือกเย็นหนักแน่น แต่สีหน้าก็พลันแปรเปลี่ยนไปใหญ่หลวงจนตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเป็นใคร ? แบกศพมาด้วยเรื่องอันใด ?"

มันตอนนี้ยังหยั่งความต้องการของคนชุดเขียวไม่ออก ด้วยศักดิ์ศรีของมันแต่ยวไม่อาจลงมือโดยวู่วามได้

เห็นใบหน้าชาด้านของคนชุดเขียวพลันมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย... รอยยิ้มได้แต่ยวุกแผลเป็นบนใบหน้าบิดเบี้ยวกว่าเดิม จนทุเรศอัปลักษณ์น่ากลัวยิ่งนัก แล้วแต่ยวเสียงเชื่องช้า

"เราเป็นใคร ?... หรือท่านจำเราไม่ได้ ?"

เล่งจั๊วม้อเกาขมวดคิ้วแนบแน่นกว่าเดิม จับตามองหน้าคนชุดเขียวแน่วนิ่งมาตรว่าเค้นสมองขบคิดเพียงใด ยังคงนึกมิออกว่ามันเป็นใคร ?

แปะโป้วปวยฮวยลิ่มคีเจ็งหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"หากท่านเป็นสหายม้อตั้วกอ ก็รีบเชิญบอกประวัติความเป็นมา ก่นแต่ตั้งปริศนาไปไย ?"

ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ นางถึงกับหัวร่อมาได้ เสียงถึงกับยังสดใสไพเราะนับเป็นที่ผู้คนต้องแตกตื่นสงสัยยิ่ง

จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอีกลับขมวดคิ้วกล่าว

"เที้ยสับถูกท่านฆ่าใช่หรือไม่... ?"

คนชุดเขียวตอบเสียงเย็นชา

"ใช่"

ผู้คนทั้งปวงตระหนกอีกครา เต็งอีถอยหลังไปสามก้าวใหญ่ ชักกระบี่ออกจากฝักมา ส่วนแปะโป้วปวยฮวยลิ่มคีเจ็งนั้น กล่าวช้า ๆ ด้วยสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

"ในเมื่อท่านฆ่ามัน และยังแบกศพมันมา หรือมาหาที่ตายเช่นกัน ?...โอเราไม่เข้าใจจริง ๆ ท่านทำเยี่ยงนี้ด้วยสาเหตุใด ?"

นางถึงกับถอนใจเบา ๆ คล้ายเห็นใจคนชุดเขียวยิ่งนัก แต่คนชุดเขียวกลับคล้ายไม่ได้ยิน จับตามองม้อเกาพลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านจำเราไม่ได้ ?"

ม้อเกากวาดตามองแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หากท่านเป็นสหายของม้อเกา ไฉนฆ่าเที้ยสับได้ ?"

จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมร้องขึ้น

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

เสียงดังกรีดกระบี่เข้าใส่ไหล่ของคนชุดสีเขียวอย่างว่องไว

คนชุดสีเขียวเอียงร่าง พลันดีดนิ้วออกจากแขนเสื้อ จนกระบี่ของเต็งอีต้องกระดอนห่างออกไป ส่วนปากส่งเสียงแช่มช้า

"เมื่อสิบแปดปีก่อน ในดึกสงัดที่มีพายุฝนโหมหนัก..."

เต็งอีที่ถูกสยบในกระบวนท่าเดียว โทสะจึงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ขณะจะควงกระบี่จู่โจมเข้าไป กลับถูกม้อเกาโบกมือห้ามไว้

"เต็งเฮียโปรดหยุดก่อน"

ผู้คนในห้องโถงใหญ่ต่างต้องการฟังวาจาของมัน จึงสงบปากคำจนเงียบวังเวง แลเห็นคนชุดเขียวจ้องหน้าม้อเกาพลางกล่าวช้า ๆ

"เมื่อสิบแปดปีก่อน เราคุ้มกันสินค้ารายนั้นให้แก่ท่าน ถูกชิงไปในระหว่างทาง ต้องแทบต้องเสียชีวิตด้วย แต่วันนี้ท่านกลับจำเราไม่ได้แล้ว ?"

เล่งจั๊วม้อเกาใจสั่นสะท้าน พลันนึกถึงคนผู้หนึ่งมาได้ พลันร้องโพล่งขึ้น

"จูจื้อเม้ง ! ท่าน... ท่านคือเซียมเตี๋ยงซึ่งตอจูจื้อเม้งเสียตี่ ?"

"จูจื้อเม้ง... ถูกแล้ว...เราคือจูจื้อเม้ง"

ม้อเกาตวาดก้อง คว้าไหล่มันไว้แล้วร้อง

"จื้อเม้ง ท่าน... ท่านไฉนจวบจนวันนี้จึงมาหาเรา ?"

สีหน้าจ้อซิ้วซึ่งเกี่ยมเขียวคล้ำ ส่งเสียงสวนคำ

"มิว่าคนผู้นี้เป็นใคร ในเมื่อมันฆ่าเที้ยตั้วกอ ผู้น้องต้องไม่ยอมปล่อยมันผ่านมือ"

สีหน้าม้อเกาเปลี่ยนแปรไปอีกครา แต่จูจื้อเม้งที่สวมเสื้อยาวสีเขียวยิ้มเล็กน้อย พลางส่งเสียงช้า ๆ

"หรือเราฆ่ามันไม่ได้ ?"

ยกมือช้า ๆ ขึ้นชี้แผลเป็นบนหน้าแล้วกล่าวต่อ

"มันเห็นลาภก็ลืมคุณธรรมน้ำมิตร ฟันกระบี่ใส่เราเพื่อหมายปลิดชีวิต มาตรว่ากระบี่นี้ไม่อาจสังหารเรา แต่ก็ทำลายเราจนสูญเสียความทรงจำไปถึงสิบแปดปี ผ่านทุกข์ทรมานสุดแสนสาหัส นี่..."

เบือนสายตาไปที่ม้อเกาแล้วกล่าวต่อ

"นี่ก็คือเหตุผลที่ไฉนเราจึงรอจนบัดนี้ค่อยมาพบท่าน เนื่องเพราะเราจำความหลังไม่ได้เลย กระทั่งยังจำชื่อแซ่ไม่ได้อีกด้วย มิเช่นนั้น เราต้องมาบอกแก่ท่านนานแล้ว สินค้ารายที่ถูกชิงไปในวิกาลของสิบแปดปีก่อน..."

"ไฮ้ ! หรือผู้ชิงสินค้าคือเที้ยสับได้ ?"

"ถูกแล้ว เราทำสินค้าสูญเสียไป หากไม่ฆ่ามันกับมือ ไหนเลยยังมาพบท่านได้"

อารมณ์ของผู้คนในห้องโถงใหญ่ต่างปั่นป่วนวุ่นวายกันหมดสิ้น มิว่าผู้ใดก็มิเต่ปากอีกแล้ว กระทั่งเต็งอีที่ถูกสยบในกระบวนท่าแรก ขุ่นเคืองไม่ยินยอมอย่างยิ่ง ตอนนี้ยังถอยเบา ๆ กลับไป สอดกระบี่เข้าฝักแล้ว

เล่งจั๊วม้อเกาตะลึงลานชั่วครู่ พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"วิเศษวิเศษ วันนี้นับเป็นวันมหามงคลจริง ๆ มิเพียงคดีมืดมนที่อัดอกเราพลาดตกลุ้มมาสิบแปดปี วันนี้นับว่าได้เปิดเผยออก เฮียตี่ที่เราพลัดพรากไปสิบแปดปี

วันนี้ก็กลับมาข้างกายเรา ฮา ฮา ท่านทั้งหลาย นี่เป็นเรื่องที่น่ายินดี น่าฉลองหรือไม่...?"

พลันปรบมือฉาดร้องเสียงก้อง

"เปลี่ยนสุราอาหาร ต้อนรับจูเฮียตี่ของเรา"

เสียงหัวร่อชะงักแล้วกล่าวต่อไป

"หามซากศพเที้ยไต้เฮี้ยนออกจากห้อง จัดการฝังให้สมเกียรติ แต่อย่าเพิ่งบอกกับเที้ยฮูหยิน เพื่อมิต้องรบกวนนางที่มีครรภ์ตื่นตระหนก"

ศิษย์ของเล่งจั๊วม้อเกาเริ่มวุ่นวายกันทันที

แปะโป๋วปวยฮวยลิ่มคีเจ็งหัวร่อเสียงสดใสพลางกล่าว

"ม้อตั๊วกอ คนที่ทรยศต่อท่าน ท่านยังดีต่อมันปานนี้ โอ... ข้าพเจ้าลิ่มคีเจ็งเรียกท่านเป็นตั๊วกอ นับว่ามิได้เรียกผิดเลย"

ชายตามองไปที่จูจื้อเม้ง หัวร่อเสียงใสแล้วกล่าวต่อ

"นี่ ข้าพเจ้าว่าจูเฮียตี่ ท่านก็ได้ล้างแค้นแล้ว ระบายโทสะแล้ว และยังพบสหายเก่าอีก เรื่องที่ปีติยินดีมากมายปานนี้ ท่านย่อมควรหัวร่อสักครั้ง หัวร่อเถิด บอกตามความสัตย์จริง สีหน้าท่าทีเยี่ยงนี้ของท่าน ข้าพเจ้าเห็นแล้วยังต้องใจสั่นขนลุกเกรียว"

คนชุดเขียวนามจูจื้อเม้งแค่นหัวร่อแล้วสวนคำ

"ท่านไม่จำเป็นต้องมองเรา !"

ลิ่มคีเจ็งงุนงงไป ในที่สุด หัวร่อไม่ออกอีกแล้ว แต่เล่งจั๊วม้อเกากลับหัวร่อฮาฮากล่าว

"ล้วนเป็นเฮียตี่กันเอง ไยต้อง..."

มิทันขาดคำ เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งพลันพุ่งปราดเข้ามาในห้อง หอบหายใจร้อง

"ซือแป๋...มีคน...ต้องการพบผู้เฒ่า"

เสียงหัวร่อของม้อเกาชะงักหาย ขมวดคิ้วแค่นเสียง

"ผู้ใด ? เจ้าไฉนจึงแตกตื่นจนลนลานปานนี้ ?"

ทิเพ้งยังคงหอบหายใจรายงาน

"สองคนนั้น..."

มันพลันชะงักคำลงกลางคัน จับตามองมาที่จูจื้อเม้งด้วยความแตกตื่นสงสัย ม้อเกาจึงกล่าว

"นี่คือจูซือเจ็กของเจ้า"

ทิเพ้งยังคงสั่นศีรษะกล่าวสืบไป

"แต่สองคนนั้นพลังฝีมือน่าตระหนกยิ่ง นับว่าบันดาลให้ผู้คนไม่มีทางหยั่งคาดเดา และจิตเจตนาของมันสองที่มาหาซือแป้ผู้เฒ่า ก็มิทราบเป็นมิตรหรือศัตรู"

เล่งจิ๊วม้อเกาขมวดคิ้วอีกครา เบือนสายตาแล้วพลันหัวร่อฮาฮากล่าว

"มิว่าสองคนนั้นจะมีเจตนาการมาเยี่ยงไร หรือเข้ามาในนี้แล้ว ยังจะมีเปรียบแต่ไรได้ ?"

ควรทราบว่า ผู้อยู่ในห้องโถงตอนนี้ ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มทั้งสิ้น ดังนั้น วาจาม้อเกาจึงมิใช่อวดโอ่

ลิ่มคีเจ็งกลอกตาไปมา แย้มยิ้มแล้วกล่าว

"พลังฝีมือสูงส่งจนไม่อาจหยั่งคำนวณ... เป็นผู้ใดกัน ? เรากลับต้องการดูแลแบ่น..."

นางพลันพบเห็น สายตาทุกผู้คนต่างมองไปที่ประตู นางจึงชะงักวาจาเบือนหน้าแลไปบ้าง เห็นชายชราเสื้อแพรรูปร่างหนึ่งอ้วนหนึ่งผอมสูง ยืนเคียงไหล่กันที่ปากประตู สายตาทั้งสี่คล้ายดั่งมีพลานุภาพอันพิสดาร เพียงกวาดมองผ่านก็บันดาลให้ผู้คนใจเต้นระทึกได้

เล่งจิ๊วม้อเกางุนงงเนิ่นนาน จึงฝืนยิ้มถามไป

"มิทราบสองท่านมาเยี่ยมผู้แซ่ม้อ..."

คนด้านซ้ายที่หน้ากลมร่างอ้วนต่ำเตี้ย ลูบเคราสอดคำไป

"เล่าฮูเที้ยกู่"

คนด้านขวาที่ผอมสูงเหลือหนังหุ้มกระดูก หัวร่อฮิฮิ กล่าว

"เล่าฮูพัวเซียม"

ทั้งสองต่างสาวเท้ามาเบื้องหน้าม้อเกา เที้ยกู่กล่าว

"ท่านหรือคือม้อเกา ? อืมม์ มีส่วนคล้าย..."

พัวเซียมกล่าวสอดคำ

"เมื่อสิบแปดปีก่อนเราเคยพบม่วยม่วยของท่าน..."

วาจาราบเรียบของพัวเซียมครานี้ ไม่ผิดกับทุ่มหินลงไปในบึงน้ำสงบเลย

ยอดฝีมือทั้งห้องโถงใหญ่ต่างตระหนกยิ่ง กระทั่งประกายตาที่ชาด้านของบู๊ตึกเง้งยังมีแววแตกตื่นขึ้นวูบหนึ่ง

ม้อเกาพยายามระงับใจจนเนิ่นนานจึงส่งเสียงได้

"ม่วยม่วย... ข้าพเจ้า... เฮอะ เฮอะ... ตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

มันแม้พยายามข่มกลั้นเพียงใด แต่เสียงยังคงสั่นสะท้าน จึงได้กระแอม

สองคราขึ้นกลบเกลื่อน แน่นอน ที่มันแตกตื่นมิใช่ม่วยม่วยของมัน แต่เป็นทารก ในครรภ์ม่วยม่วยมันเมื่อสิบแปดปีก่อนนั้น

นั่งเมี่ยละโหวที่มีเสื้อคลุมผ้าปิดหน้า นั่งแน่วนิ่งมิเคยเคลื่อนไหวเสมอมา ตอนนี้ถึงกับผุดลุกขึ้น ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้า

ได้ยินเที้ยกู่กล่าวช้า ๆ

"ไฮ้เทียวโกวเต้า (เกาะฟ้าทะเล)"

สี่คำนี้เที้ยกู่เน้นช้า ๆ แต่สั่นขวัญผู้คนจนหวั่นผวา ม้อเกาลนลานร้องขึ้น

"อย่างนั้น... ทารกที่นางให้กำเนิด..."

พัวเชียมหัวร่อฮิฮิตอบ

"ย่อมกราบไหว้เป็นศิษย์ของไฮ้เทียวโกวอี่"

ม้อเกาใจสั่นสะท้าน ถลาถอยหลายก้าวจึงกระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ นั่งเมี่ยละโหว ก็กระแทกตัวลง มือยังพลอยปัดตะเกียบเงินร่วงหล่นลงสู่พื้นดังติง

พริบตานั้น เห็นหน้าม้อเกาบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวขาวซีด แสดงว่าแตกตื่น จนขวัญหนีดีฝ่อแล้ว

ย้อซูซังเกี่ยม แปะโป๊วปวยฮวย จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยม ซึ่งเป็นพวกที่เมื่อกาลก่อน ร่วมกลุ้มรุมสังหารชิ้วต้ก ตอนนี้ใจสั่นสะท้านจนวาบหวิว เมื่อบุตรชิ้วต้กเป็นศิษย์ ของไฮ้เทียวโกวอี่ พลังฝีมือย่อมต้องสูงส่งไม่อาจหยั่งคำนวณ อย่างนั้น ความอาฆาตแค้น ที่โชกเลือดของเมื่อสิบแปดปีก่อน ไยมิใช่ต้องใช้โลหิตพวกมันไปชำระ ?!

เที้ยกู่กวาดตามอง พลันสืบเท้าไปเบื้องหน้าม้อเกา หัวร่อฮาฮากล่าว

"มาตรว่าบุตรของชิ้วต้กเป็นศิษย์ไฮ้เทียวโกวอี่ แต่มีเราสองอยู่ที่นี่ ท่านยังกลัว กระไร ?"

"ท่าน..."

ม้อเการ้องได้คำเดียวก็ผุดลุกขึ้น พัวเชียมหัวร่อฮาฮากล่าวไปบ้าง

"ที่เราสองมาครานี้ เพื่อป้องกันให้ท่านนั่นเอง"

ม้อเกาตาลุกวาว ยินยอมเชื่อแต่ก็มิกล้าเชื่อ ต้องครุ่นคิดอยู่ สมควรสอบถาม เจตนาการมาและพลังฝีมือของทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง

ตอนนี้ วิกาลดึกสงัดแล้ว ลมหนาวกรรโชกเข้ามาในห้องโถงใหญ่ จนชายเสื้อ บรรดาผู้คนที่แน่วนิ่งราวรูปสลักจากศิลาพลิ้วไสว จึงสามารถดูออกว่าพวกมันยังมี ชีวิตอยู่

มิว่าเป็นผู้ใด หากเดินเข้ามาดูสีหน้าของพวกเหล่านี้สักแวบหนึ่ง ต่างไม่ยินยอม

เช่นเดือ พวกเหล่านี้หรือที่ใกล้จะกุมชะตาชีวิตชนชาวบู๊ลิ้มไว้ร่วมครึ่งหนึ่ง

เนื่องเพราะใบหน้าพวกมันมีแววหวั่นวิตกจนหม่นหมองยิ่ง

ทันใด เสียงแผดหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ทำลายความเงียบของวิกาลจนสลายไปแทบสิ้น

ความจริง เสียงแผดหัวร่อนี้ดังอยู่นอกลานตึกอันห่างไกล แต่ก็สะท้านแก้วหูผู้คนในห้องโถงใหญ่จนสั่นระริก

ท่ามกลางเสียงหัวร่อ มือกระบี่ชุดสีครามคนหนึ่งเร่งฝีเท้าเข้ามารายงาน

"ด้านนอกมีอาคันตุกะมาอีก..."

เล่งจั๊วม้อเกาสลัดความคิดสับสนออกไปชั่วคราว เบิ่งตาตวาด

"ผู้ใด ? ไฉนมาดึกดื่นปานนี้ ?"

"ฟังพวกท่านประกาศชื่อแซ่ ในจำนวนนั้นคล้ายมีเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้แห่งปูตั๋ง วิ่นเฮาะเต้าเจี้ยงแห่งฮั่วซัว ยังมี..."

เพียงนามสองคนนี้ ก็พอกระตุ้นให้ในห้องโถงใหญ่มีชีวิตชีวาจนปั่นป่วนทันที

ม้อเกาฝืนยิ้มกล่าวสอดคำ

"นึกมิถึง ค่ำนี้จะครึกครื้นปานนี้ได้... พวกมันบอกเจตนาการมาหรือไม่ ?"

"พวกเหล่านั้นคล้ายดั่งเมามายแล้ว บอกวันพรุ่งเป็นกำหนดพิธีชุมนุมผู้กล้า ดังนี้พวกท่านจึงต้องการมาดูประธานในพิธีชุมนุม ยังต้องขอรบกวนสุราของเจ้าภาพเพื่อแลายจอก"

ม้อเกาขมวดคิ้วครุ่นคิดโดยมิส่งเสียง ในตอนนี้นับว่ามีเรื่องยุ่งยากอยู่เกินพอแล้ว ไม่ต้องการตอแยเรื่องราวใด ๆ อีก แต่ทว่า ไหนเลยจะกีดกันปฏิเสธมือกระบี่ทั้งปวงเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้ได้ ?

ความคิดแรกยังมิทันคลี่คลาย ต้องถูกยกไว้ชั่วคราว ตอนนี้ ความคิดที่สองติดตามมาอีกแล้ว มันเริ่มหยั่งคำนวณเจตนาการมาของมือกระบี่เหล่านั้น มือกระบี่ชุดสีครามที่ยืนสำรวมรอครู่ใหญ่ยังไม่เห็นเจ้านายมันส่งเสียง จึงตะกุกตะกัก

"จะให้พบ..."

ม้อเกาตัดสินใจส่งเสียงเชิญหนัก ๆ ตอนนั้นมีเสียงหัวร่อ เสียงเพลงแว่วขึ้นที่ลานตึก มันจึงถอนใจแล้วฝืนยิ้มกล่าวขอตัวกับเพี้ยกู่ พัวเชียม พลางเร่งฝีเท้าออกไปต้อนรับ

เพิ่งถึงระเบียงยาว เห็นเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้มิทราบถอดเสื้อยาวทิ้งไปเมื่อใด

สวมเสื้อฟางเขี่ยงชาวประมง และยังมีหมวกกุยเล้ยอีกใบหนึ่ง มือซ้ายประคองไหซ
ฮั่วซัวงิ่นเฮาะ มือขวาถือกระบี่ยาวเดินร้องเพลงเสียงก้องเข้ามา

ฮั่วซัวงิ่นเฮาะสวมเสื้อฟางหมวกกุยเล้ย มือถือกระบี่ยาวเช่นกัน จูแป๊ะอ
ร้องเพลงมาแต่ละประโยค ทั้งสองเป็นต้องใช้กระบี่ในมือตวัดขึ้นคราหนึ่ง...

กระบี่ทั้งสองกระทบกัน เสียงกระหึ่มปานมังกรคำราม แต่ไม่อาจกลบเสียง
หัวร่อของอีกสามคนทางด้านหลังได้

เล่งจั๊วม้อเกาขมวดคิ้วอึกครา กระแอมแล้วส่งเสียงกังวาน

"ผู้แซ่ม้อมิทราบท่านทั้งหลายให้เกียรติมา มิได้ออกต้อนรับแต่ไกล..."

เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ชะงักเสียงเพลงไว้ ตะเบ็งหัวร่อดังก้องพลางกล่าว

"หากได้วาจาเล่งจั๊วคำเดียว มิต้องออกต้อนรับแต่ไกล... ฮา ฮา ม้อไต้เฮี้ยบ..
ม้อเฮีย ที่นี้ของท่านมีสุรารสเลิศไว้แก้ฤทธิ์สุราหรือไม่ ?"

ฮั่วซัวงิ่นเฮาะหัวร่อเสียงกังวานพลางกล่าว

"สุรารสเลิศสำหรับแก้ฤทธิ์สุรา... ฮา ฮา หากมีสุรารสเลิศเขี่ยงนั้น พวกเร
ก็ไม่ปรารถนาอื่นใดอีกแล้ว"

เซ็งฮวงเกี่ยมปรบมือหัวร่อดังก้อง เล่งจั๊วม้อเกาปั้นสีหน้าให้มีพิรุธ แย้มยิ้ม
ผายมือเชื้อเชิญ เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้เดินเข้าไปที่หน้าห้อง กวาดตามองพลางนับ
หนึ่งสองสามสี่เบา ๆ พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อแล้วกล่าว

"วิเศษวิเศษ นึกมิถึงว่าเจ็ดกระบี่สามแส้อันมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน วันนี้
ถึงกับอยู่ที่นี้ห้าท่าน ข้าพเจ้าปีติยินดีอย่างยิ่งจริง ๆ"

แปะโป๊วปวยฮวยลิ่มคีเจ็งหัวร่อฮาฮากล่าว

"จูไต้เฮี้ยบ ท่านถ่อมตัวเกินไปแล้ว พวกเรานับเป็นกระไร ไหนเลยเปรียบ
กับกระบี่เทพยดาบู๊ติ้งของท่านได้"

"ฮา ฮา อยู่ต่อหน้าเจ็ดกระบี่สามแส้ ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าถกถึงกระบี่"

พลันเปลี่ยนเสียงเป็นตวาด

"เพ้ย... ติ้ง"

ข้อมือสะบัดวูบ กระบี่พุ่งวาบออกไปปักตรึงอยู่บนขื่อใหญ่กลางห้องโถ
ฮั่วซัวงิ่นเฮาะแสร้งปั้นสีหน้าเคร่งเครียดสำรวม ตบบ่าจูแป๊ะอู้เบา ๆ พลางกล่าว

"จูเฮีย ท่านไม่อาจถ่อมตัวเกินไป หากวิจารณ์เพลงกระบี่ในแผ่นดิน สำนั
เซี่ยงแป๊ะบกพร่องที่กราดเกรี้ยวเกินไป สำนักคุนลุ้นบกพร่องที่หุนหันเกินไป สำนั
เตียมชังบกพร่องที่ลวดลายมากเกินไป สำนักง้อไบ๊บกพร่องที่สัตย์ซื่อเปิดเผยเกินไ

แต่กระบี่บู๊ตึงเท่านั้นพอจะเรียกเป็นหลักค้ำฟ้า โดยเฉพาะแปดสิบเอ็ดกระบวนท่าเก้าปราสาทสัมพันธ์ ทุกกระบี่ติดต่อตามกันดุจสายน้ำลำธารใหญ่ และก็คล้าย..."

ฮั่วซัวงิ้นเฮาะหยุดคล้ายครุ่นคิดเสียก่อน จึงได้แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"คล้ายดั่งโคลงของลี้แป๊ะ กลอนของโซวเส็ก คล้องจองเป็นโซ่สัมพันธ์ไม่อาจแยกกลางคัน... ฮา ฮา โคลงประเสริฐ กระบี่ประเสริฐ"

จูแป๊ะอู้หัวร่อเสียงก้อง

"ยกย่องเกินไป ยกย่องเกินไป แล้วเพลงกระบี่ฮั่วซัวจะเป็นเช่นไร ?"

ฮั่วซัวงิ้นเฮาะสะบัดกระบี่จนพลังดังหวีดหวิว เปลวเทียนทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ต่างสั่นไหวแทบจะดับไป ฮั่วซัวงิ้นเฮาะส่ายหน้าแย้มยิ้มกล่าว

"กระบี่ฮั่วซัวหรือ ?... ยากเข็ญ ขมขื่น แห้งแล้ง ไร้รสชาติ แต่ทว่า ฮา ฮา ก็ไม่เลวก็แล้วกัน"

ในเสียงหัวร่อสะบัดกระบี่ขาวอีกวูบ รังสีกระบี่แผ่กระจายออกไป เทียนทั่วทั้งห้องโถงใหญ่พลันดับวูบลง

เล่งซิ้วม้อเกาขมวดคิ้วตวาด

"จุดโคมมา"

ยอดกระบี่สำแดงเดช

พริบตาที่ห้องโถงตกอยู่ในความมืด จอมเหี้ยมหาญแห่งบู๊ลิ้มยุคนี้รีบเกร็งกำลังไว้ที่ฝ่ามือทันที เพื่อป้องกันการลอบประทุษ ขอเพียงสีหน้าผู้มาผิดปกติเล็กน้อย มันเชื่อมั่น พลังฝ่ามือของมันพอจะรับการเปลี่ยนแปรทั้งมวลได้

มีเสียงฝีเท้าวิ่งสับสนอยู่ในความมืด นั่นย่อมเป็นพวกบริวารม้อเกาวิ่งไปหาโคมไฟ

จากนั้น ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนถือโคมไฟผิดแปลกแตกต่างเดินเข้ามาอย่างเร่งร้อน

แสงสว่างพลันกระจ่างจ้า

พริบตาที่แสงสว่างกระจ่างขึ้น ในห้องโถงกลับมีเสียงร้องด้วยความตระหนกจนสับสน

นั่งเมี่ยละโหวที่คลุมหน้าผู้นั้น หลังจากเห็นพวกเซ็งฮวงเกี่ยมเข้ามาในห้องโถงใหญ่ มันก็พริ้มตาลง แสดงว่าไม่พอใจที่ท่าผของลำพองของมือกระบี่เหล่านี้

พอแสงไฟมืดลง มันยิ่งรู้สึกปลอดโปร่งกว่าเดิม มิคาด ในขณะเวลาเดียวกับไฟดับ มันพลันพบเห็นมีคนเสื้อฟางสวมกุยเล้ยร่างสูงใหญ่ พลิ้วมาที่เบื้องหน้ามันโดยไม่มีเสียง ยื่นมือเลิกป้านคลุมหน้าของมันทิ้ง สร้างความเดือดดาลแก่มันเป็นยิ่งนัก แต่คนเสื้อฟางกลับตระหนกจนร้องสุดเสียง

สายตาทั้งมวลรีบมองไปที่ต้นเสียงทันที แลเห็นคนเสื้อฟางสูงใหญ่เมื่อร้อง

ด้วยความแตกตื่นแล้ว พลันยกมือถอดกุยเล้ยกระชากเสื้อฟางในร่างออก...ผมยาวยุ่งเหยิงทั้งศีรษะสวมอาภรณ์ดำสนิท... ถึงกับเป็นล่วงฮวกเท้าเทาะผู้นั้น ?

ตาข้างเดียวของมันเป็นประกายแวววับ รอยแผลเป็นบนใบหน้าก็เป็นประกายแดงฉาน เฉกเช่นกับแผลเป็นบนใบหน้านั่งเมี่ยละโหว

นั่งเมี่ยละโหวทรงกายสั่นสะท้านขึ้นยืน เสื้อคลุมของมันถูกแบะอ้า เปิดเผยให้เห็นเคราขาวที่ยาวระอกและแผลเป็นจากอาวุธบนใบหน้า ทั้งยังเปิดเผยรูปกายที่ผ่ายผอม แขนซ้ายที่ขาดหายอีกด้วย

ทั้งสองยืนประจันหน้ากัน มิเพียงสูงต่ำเทียมเท่า มีรอยแผลเป็นบนใบหน้าเช่นกันเท่านั้น ทีท่ายังคล้ายคลึงกันโดยสิ้นเชิง เพียงแต่ว่า แผลเป็นของนั่งเมี่ยละโหวเฉดีเฉียดผ่านนัยน์ตาไป จึงสามารถรักษาตาซ้ายไว้ได้

สภาพนี้บันดาลให้ทุกผู้คนต่างตื่นตะลึง งงงันจนเงียบวังเวงไปอีกครั้ง

และแล้ว ร่างล่วงฮวกเท้าเทาะเริ่มสั่นระริก ส่งเสียงสะท้าน

"ท่าน... ท่าน..."

ทันใด คุกเข่าโครมลงไปแล้วร้องสุดเสียง

"เตียเตีย ท่านไฉนไม่ยินยอมพบข้าพเจ้า ? ท่านไฉนไม่ยอมให้ข้าพเจ้าพบ ?"

หลวงจีนธุดงค์ที่สูงใหญ่ห้าวหาญ ตอนนี้โขกศีรษะกับพื้นถี่ ๆ และยังเปล่งเสียงไห้โศกสนั่นหวั่นไหวดุจเป็นทารกอมมือก็ปาน

นั่งเมี่ยละโหวเหลือบมองดูผู้ร่ำไห้เบื้องหน้าจนซึมเซา เคราขาวที่ปลายคางสั่นระริกทั้งไม่มีลมโชยพัด จับตามองแน่วนิ่งอยู่เป็นครู่หนึ่ง และแล้ว ในดวงตาก็มีหยาดน้ำหลั่งไหลลงสองหยด

เล่งจั๊วม้อเกาขมวดคิ้วแนบแน่นโดยมิกล่าวกระไร มันตอนนี้เข้าใจวาจาและท่าทีของฮั่วซัวงิ้นเฮาะเมื่อครู่ เพียงต้องการเบนความสนใจของผู้คนออกไปเท่านั้น

จากนั้น มันใช้รังสีกระบี่ดับเทียนในห้องโถง เพื่อล่วงฮวกเท้าเทาะจะได้ฉวยโอกาสยามวุ่นวาย ปราดไปที่เบื้องหน้าบิดาซึ่งมันไม่รู้จัก เลิกป้านคลุมหน้าดูให้แน่ชัด

เล่งจั๊วม้อเกาทราบตื้นลึกหนาบางของบิดากับบุตรคู่นี้กระจ่าง ดังนั้น ไม่รู้สึกสิ้นเปลืองไปกับสภาพที่เบื้องหน้าเลย ยังกลับหงุดหงิดอีกด้วย

หยาดน้ำตาของนั่งเมี่ยละโหวหลั่งไหลลงใส่เคราขาวของมันจนเปียกชุ่ม

เสียงร่ำไห้ของล่วงฮวกเท้าเทาะยังคงไม่หยุดยั้ง พร่ำอยู่แต่คำ "เตียเตียไฉนไม่แลมพบมัน" เมื่อหลายครั้งครา นั่งเมี่ยละโหวพลันตวาดก้อง

"ผู้ใดเป็นเตียเตียท่าน ?"

จบคำขยี้เท้าหันกายเดินออกไป เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้กับฮั่วซัวงิ่นเฮาะ พากันกระโดดปราดเข้าขวางทางไว้ จูแป๊ะอู้แย้มยิ้มถาม

"น้ำใจของบิดากับบุตรลึกซึ้งยิ่งกว่าห้วงมหรรณพ ท่านไยกระด้างจนเหี้ยมปานนี้ ?"

"แส่หามากเรื่อง"

นั่งเมี่ยละโหวตวาดแล้วตวัดข้อมือฟันฉับออกไปใส่ทรวงอกจูแป๊ะอู้อย่างดุดัน

จูแป๊ะอู้ยังคงยิ้มแย้มดั่งเดิม เบี่ยงกายเล็กน้อย มิคาด ฝ่ามือนั่งเมี่ยละโหวฟันถึงกลางคัน พลันเปลี่ยนจากฝ่ามือเป็นนิ้ว พลิกขึ้นจี้ใส่จุดแจเกยาบนบ่าจูแป๊ะอู้

ฮั่วซัวงิ่นเฮาะแย้มยิ้มร้องขึ้น

"ผู้อาวุโส ท่านไยต้องคับแค้นเขี่ยงนี้ ?"

แล้วมีทีท่าคล้ายห้ามปรามโดยยื่นมือไปขวางไว้ แต่ฝ่ามือกลับแตะที่จุดเข็กตี้บนข้อศอกของนั่งเมี่ยละโหวดั่งมิตั้งใจ

นั่งเมี่ยละโหวตาลุกวาวราวสายฟ้า แค่นหัวร่อพลางบิดกายสลัดเท้า เปลี่ยนกระบวนท่าออกไปในบัดดล ล่วงฮวกเท้าเทาะก็ได้โถมปราดเข้ามาร่ำร้องขึ้น

"เตียเตีย ท่านจะฆ่าก็ฆ่าข้าพเจ้าเถิด"

เสียงร้องดังมือโอบเท้าทั้งสองของบิดามันแนบแน่นมิยอมปล่อยอีก นั่งเมี่ยละโหวยังคงมีประกายตาแวววาวราวคมกระบี่ แต่ร่างกลับมิอาจเคลื่อนไหวได้อีก แค่นเสียงเย็นชา

"ฆ่าเจ้าแล้วก็จะเป็นไร ?"

พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องดั่งคลุ้มคลั่ง เป็นเสียงหัวร่อที่พลุ่งพล่านรันทดยิ่งนัก หัวร่อพลางร้อง

"วันนี้ต้องไม่มีผู้แซ่ชิ้วเสนอหน้ามาแส่หาเรื่องอีกแล้วกระมัง ?"

ในเสียงดัง ฟันฝ่ามือที่คล้ายดาบใหญ่ลงไปใส่ศีรษะล่วงฮวกเท้าเทาะ

ขอดฝีมือทั้งห้องอดมิได้ต้องร้องด้วยความตระหนก แต่เห็นฝ่ามือผ่ายผอมของมันพอกระทบทรงผมที่ยุ่งเหยิงนั้นแล้ว ไม่อาจฟันต่อลงไปได้อีก

เล่งจิ้วม้อเกาถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"วังเฮีย อดีตได้ผ่านพ้นคล้ายหมอกควัน ท่านมิสู้ลืมไปเสียเถิด"

"ลืมไป ? ฮา ฮา ลืมไป..."

นั่งเมี่ยละโหวที่หัวร่อเสียงสะท้านปานร่ำไห้ สร้างความหวาดหวั่นแก่ทุกผู้คน

เป็นยิ่งนัก มันหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เพราะเจ้าบุตรอกตัญญูผู้นี้ ทำลายรากฐานในชั่วชีวิตเราจนหมดสิ้น ทั้งยังทำลายแขนเราไปข้างหนึ่ง ต้องทนทุกข์ทรมานในพายุหิมะและความร้อนระอุของทะเลทรายมาถึงยี่สิบปี วันนี้ถึงกับมีคนเรียกเราให้ลืมไปได้"

พริบตานั้น ความหลังของเมื่อยี่สิบปีก่อน คล้ายดั่งแจ่มชัดในความทรงจำอีกครา มันจำได้แม่นยำ ใบหน้าที่มีรอยยิ้มเหนื่อยหน่ายและดูแคลน ดวงตาที่มีประกายหยามหยันชีวิต และยังมีเสียงกระด้างเย็นชา

"ชีวิตคนได้มาจากฟ้า มาตรว่าท่านเป็นบิดามัน ก็ไม่มีอำนาจทำลายชีวิตมัน ท่านตัดแขนมันไปข้างหนึ่ง เราก็ตัดแขนท่านข้างหนึ่ง ท่านฟันใส่หน้ามันไปดาบหนึ่ง เราก็ฟันใส่หน้าท่านดาบหนึ่ง นี่คือบทเรียนของท่าน ผู้คนชาวโลก ต้องไม่มีผู้ใดเกิดเพราะความชมชอบหรือขุ่นเคืองของลำพังตัว โดยไม่มีสาเหตุอื่นใด ก็ไปทำลายร่างกายหรือชีวิตของผู้อื่นตามอำเภอใจได้"

แขนซ้ายของมันคล้ายเย็นวูบขึ้นอีกครา รสชาติที่คมดาบฟันผ่านร่างไปนั้นเป็นความเสียดแทงที่ต้องติดใจจำไปชั่วชีวิตดับ

มันจำได้ ขณะที่มันเจ็บปวดจนเกลือกกลิ้งครวญครางอยู่กับพื้น บุตรของเขาแล้วติดตามผู้แซ่ชิ้วออกไป มันครวญครางพลางสาบานเป็นคำตาย ย่อมมีสักวันต้องล้างแค้นวันนั้นให้จงได้

"ล้างแค้น... ล้างแค้น..."

มันพลันตวาดเสียงก้อง

"หากเจ้ายังถือเราเป็นบิดา นอกจากเจ้าไปกรีดหน้า ควักนัยน์ตา ตัดแขนพวกบุตรชิ้วต้กมา จากนั้นเจ้าค่อยมาหาเรา"

แขนข้างเดียวพอสะบัด ร่างกระโดดปราดออกไป เสื้อคลุมแผ่กว้างราวเป็นปีกปีกษา

ล่วงฮวกเท้าเทาะร้อง "เตียเตีย" สุดเสียงพร้อมกับพุ่งตามติดไป ในม่านวิกาลเดือนราง กลืนร่างทั้งสองหายลับในบัดดล แต่มิทราบ บุญคุณความแค้นของบิดากับบุตรสองคนนี้ ต้องถึงวันใดจึงสะสางเสร็จสิ้น ? สมควรสะสางในวิธีใด ? ยิ่งไม่มีผู้ใดทราบ บิดากับบุตรสองคนจะสะสางความอาฆาตแค้นกับบุตรชิ้วต้กได้เยี่ยงไร ? เกิดใด ?

ฮั่วซัวงิ้นเฮาะหลุบตาลงต่ำ กล่าวช้า ๆ

"นิสัยดั่งขิงข่าชราแล้วยังร้อนแรง นึกมิถึง ซึ่งเชียวังลู่เพ้งที่วัยสูงปูนนี้ ยัง

คงวู่วามดั่งเปลวเพลิงดุจกาลก่อนอีก ความจริง... โอ..."

หยุดถอนใจยาวแล้ว กวาดตามองไปรอบข้างจึงกล่าวต่อ

"ผู้ที่นั่งอยู่ในห้องนี้ ที่มีความอาฆาตแค้นกับชิ้วต้ก ไหนเลยเพียงบิดากับบุตรสองคนเท่านั้น"

ใบหน้าม้อเกากระด้างเย็นชา ผงกศีรษะช้า ๆ เที้ยกู่กับพัวเชียมเหลียวมองสบตากันแวบหนึ่ง

แต่ใบหน้าของเซียมเตี๋ยงซิ่งตอจูจื้อเม้งกลับมีรอยยิ้มที่เหี้ยมเกรียมพิสดารขึ้นวูบหนึ่ง

ม้อบุ่นคี้ลงแส้ห้อม้าสุดแรง แต่ร่างของนิ่วบุ้นกลับยิ่งนานยิ่งไกล อาชาพ่วงฟีที่ถูกโบยจนวิ่งสุดฝีเท้า ถึงกับยังไม่รวดเร็วเท่าวิชาตัวเบานิ่วบุ้นได้

นิ่วบุ้นได้ยินเสียงฝีเท้าม้าที่ด้านหลังยิ่งนานยิ่งเบา จึงวกกายเข้าไปในป่าด้านซ้ายฝ่าป่าออกไปแล้ว เบื้องหน้าเป็นหมู่ตึกที่สงบเงียบอยู่ในม่านวิกาล นิ่วบุ้นกระโดดปราดเข้าไปในลานตึก พร้อมกับส่งเสียงตวาด

"พวกเรา"

ทั้งตึกเงียบวังเวงไม่มีเสียงขาน นิ่วบุ้นกระโดดเข้าไปที่ห้องโถง เห็นมีโคมริบหรี่อยู่ดวงเดียวเท่านั้น ไม่มีเงาร่างผู้ใดทั้งสิ้น แต่มีกระดาษแผ่นเล็ก ๆ ถูกทับอยู่ที่ใต้โคม จึงปราดเข้าไปชักออกมาดู เขียนอักษรอยู่เพียงแถวเดียว

'กงจื้อ พวกเรารับคำสั่งจากตั้วกอ ไม่อาจอยู่รับใช้กงจื้ออีกแล้ว'

ที่ลงนามทางท้ายคือไขว้เบ๊เที้ยชิก ชิกเขี่ยวเฮ้งเพ้งและเตียเจ็กทั่ง

นิ่วบุ้นขมวดคิ้วแนบแน่น พลันมีเสียงฝีเท้าหนักหน่วงแว่วออกมาจากด้านในอย่างแช่มช้า เป็นเสียงที่ได้ฟังในยามวิกาลดึกสงัดแล้ว ข่มขวัญผู้คนจนหวั่นไหวได้ นิ่วบุ้นจึงตวาดถาม "ผู้ใด" ออกไป

ม่านประตูถูกเลิก ร่างชาแข็ง ใบหน้ามีรอยแผลเป็นของชายผู้หนึ่ง เดินถือเทียนไขสีขาวออกมาจากภายใน

มันถึงกับเป็นฮ้วงฮุ้นเช่นกัน !

แสงเทียนซีดจางสาดส่องใบหน้าซีดขาวของมัน ยิ้มให้นิ่วบุ้นอย่างกระด้างโดยไม่มีผู้ใดเดาออก ยิ้มของมันมีความหมายใด ?

นิ่วบุ้นก็ต้องตระหนกเฮือกหนึ่ง โพล่งขึ้นว่า

"ท่านกลับมาแล้ว ? ศพซากนั้นเล่า ?"

ฮ้วงฮุ้นพลันแปรเปลี่ยนเป็นซึมเซาไม่เข้าใจ ส่ายหน้าไปมา นิ่วบุ้นจึงฉุกใจ ใคร่ครวญ ๆ

"หรือท่านมิเคยออกจากที่นี้เลย ?"

ฮ้วงฮุ้นผงกศีรษะช้า ๆ สายตาเหม่อมองดูภายนอกที่มืดเลือนรางส่งเสียงแห่งเช้า

"พวกมันต่างไปแล้ว เหลือเราอยู่เพียงลำพัง"

เป็นกระแสเสียงแหบแห้งไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด ฟังแล้วคล้ายดั่งดังมาแต่ในสวงซุ้ยก็ปาน

นิ่วบุ้นขมวดคิ้วแนบแน่น ถอยกายไปสามก้าว กระแทกตัวนั่งลงแล้วรำพึง

"ในเมื่อท่านมิได้ออกไป แล้วคนเมื่อครู่เป็นผู้ใด ?"

ช้อนตาขึ้นพิจารณาสีหน้าฮ้วงฮุ้นแน่วนิ่ง มิว่าผู้ใดเมื่อได้เห็นเค้าหน้านี้ ต่างคงตอบทอดถอนใจแน่

นั่นเป็นใบหน้าที่ไม่คล้ายมนุษย์มีชีวิตเลย กล้ามเนื้อทุกส่วนสัดต่างชาด้านแข็งไม่อาจมีความรู้สึกใด ๆ กอปรกับแผลเป็นอันอำไลักษณ์สายนั้น ประกายตาที่ไม่แยแสชาด้าน ท่วงท่าที่แข็งกระด้าง...

นิ่วบุ้นต้องคำนึงในใจ

'หากมีคนจะปลอมแปลงโฉมเช่นมัน นับว่าง่ายดายอย่างยิ่งที่สุด ขอเพียงปูปูกายใกล้เคียงกับมันก็พอแล้ว และร่างของมันก็สันทัดธรรมดายิ่ง...แต่ทว่าฮ้วงฮุ้นคนเมื่อครู่เป็นผู้ใดปลอมแปลงไป ?'

นิ่วบุ้นเค้นสมองขบคิดไม่หยุดยั้ง พลันมีเสียงสดใสร้องที่ด้านนอก

"มัน... มันก็อยู่ที่นี่"

นิ่วบุ้นตระหนกจนรีบหันไป เห็นม้อบุ่นคี้เดินช้า ๆ มา ตากลมโตมีประกายแดดตื่นสงสัย เหม่อมองฮ้วงฮุ้นแน่วนิ่ง พลันหันมองนิ่วบุ้น กล่าวช้า ๆ

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"หรือโกวเนี้ยจำข้าพเจ้าไม่ได้แล้ว"

"ท่านที่ข้าพเจ้ารู้จัก เป็นเพียงคราบปลอมของท่าน ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า... ปูแทนความรักให้จนหมดสิ้น... แต่กระทั่งท่านเป็นผู้ใดก็มิรู้จัก..."

"ข้าพเจ้าก็คือข้าพเจ้า โกวเนี้ยออกจะคิดมากไปแล้ว"

ม้อบุ่นคี้สะอึกสะอื้นรำพัน

"ท่านไม่ต้องหลอกลวงข้าพเจ้าอีก มิว่าผู้ใดต่างสามารถงำความในใจตัวเองไว้ แต่ในโลกนอกจากคนตายแล้ว มีผู้ใดสามารถบังคับประกายตาตัวเอง ? มีผู้ใดสามารถบังคับกล้ามเนื้อบนใบหน้าให้ชาด้านดั่งศิลาแลง ? ข่มกลั้นน้ำใจตัวเองไว้ได้ตลอดกาล ?"

นิ่วบุ้นพลันฉุกใจได้คิด ในโลกนอกจากคนตายแล้ว มีผู้ใดสามารถบังคับกล้ามเนื้อบนใบหน้าให้ชาด้านดั่งศิลาแลง ?... ดังนั้น พลันตวาดก้องแล้วทะยานกายออกไป

"มี ! หากคนผู้นั้นสวมหน้ากาก กล้ามเนื้อบนใบหน้ามันก็ต้องไม่เคลื่อนไหว ย่อมคล้ายดั่งคนตายไม่ผิดเพี้ยน"

ในเสียงร้อง สายตานิ่วบุ้นมองนิ่งไปที่ฮ้วงฮุ้นซึ่งยังคงยืนตัวตรง

ม้อบุ่นคี้ร้องถาม

"ท่านว่ากระไร ?"

พร้อมกับเสียง โคมทองเหลืองร่วงหล่นลงกระทบพื้น แสงสว่างในห้องเลือนรางลงทันที นิ่วบุ้นตวาดก้อง

"ท่านจะหนีไปที่ใด ?"

มีเสียงแค่นหัวร่อดังขึ้นในความมืดแล้วกล่าว

"ผู้แซ่ชิ้ว ท่านยังคงหลงกลข้าพเจ้าจนได้"

นิ่วบุ้นใจสั่นสะท้าน ถอยกรูดไปสามก้าว กระโดดปราดไปที่มุมกำแพง

ม้อบุ่นคี้ร้องสุดเสียง

"ท่าน... เป็นทายาทของชิ้วต้กจริง ๆ ?"

มีเสียงแค่นหัวร่อดังขึ้นในความมืดอีกคราแล้วกล่าว

"ใช่ มันก็คือบุตรของชิ้วต้ก ท่านยังไม่เลิกล้มความคิด ?"

เสียงครานี้แหลมคมเสียดประสาท ถึงกับไม่คล้ายเป็นเสียงบุรุษ ม้อบุ่นคี้ตัวสั่นสะท้านรีบร้องไป

"ซือเจ๊... ท่านหรือไม่ ?"

นิ่วบุ้นก็ร้องด้วยความตระหนก

"ม่อย้งเซียะแซ !"

เมื่อสายตาชินกับความมืด จึงเริ่มเห็นเงาร่างของฝ่ายตรงข้ามได้เลือนรางเป็นร่างยืนตัวตรงอยู่ที่หน้าต่าง แค่นเสียงเย็นชากล่าว

"ใช่ ข้าพเจ้าคือม่อย้งเซียะแซ ซือม่วย ท่านคุมประตูไว้ อย่าได้ปล่อยให้มันหนีออกไป"

หยุดเล็กน้อยแล้วเน้นเสียงต่อ

"ผู้แซ่ชิ้ว ท่านทะนงตัวว่าฉลาดปราดเปรื่อง ความจริงกลับเป็นคนโง่เขลายิ่ง ท่านจะล้างแค้นก็ควรใช้วิธีองอาจเปิดเผย ท่านไฉนจึงต้องหลอกลวงซือม่วยข้าพเจ้า ท่านที่น่าชังที่สุดในโลกนี้ คือคนหลอกลวงความรักของดรุณีไร้เดียงสา ซือม่วยข้าพเจ้า ท่านสุทธิ์ปานนั้น ท่านถึงกับอำมหิตไปหลอกลวงนาง"

ม้อบุ่นคี้ร้องเสียงสะท้าน

"ซือเจ๊... ข้าพเจ้า... ซือเจ๊... ข้าพเจ้า..."

น้ำตาของนางหลั่งทะลักจนลำคอตีบตันมิอาจกล่าวต่อ ม่อยั้งเซียะแซจึงตวาด

"อย่าได้เคลื่อนไหว ยืนอยู่ที่นั่นต่อไป"

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงเน้นเสียง

"ผู้แซ่ชิ้ว ข้าพเจ้าดูออกแต่แรกแล้วว่าท่านต้องไม่มีอกุศลจิต เสียดายที่ไม่มีใครมีหน้ากากท่าน แต่ข้าพเจ้าเมื่อเห็นซือม่วยตรมตรอมจนซูบซีดลงทุกวัน แต่ก็มิอาจไม่เกี่ยวข้องได้ ข้าพเจ้าคิดไปคิดมา ทราบว่าท่านหากจะลงมือล้างแค้นต่อตระกูลม้อ ท่านก็ต้องหาจุดอ่อนของตระกูลม้อ ขอเพียงเป็นเรื่องมีผลร้ายต่อเจ็ดกระบี่สามแส้ ท่านเป็นต้องคิดหาวิธีนานาไปขุดค้นมันออกมา ใช่หรือไม่ ?"

หยุดแค่นหัวร่อ แล้วกล่าวต่อ

"เมื่อสิบกว่าปีก่อน ข้าพเจ้ายังเป็นทารกเยาว์วัย คืนหนึ่งพลันมีชายฉกรรจ์ไม่ทราบโซมร่างผู้หนึ่งบุกเข้าไปในบ้านข้าพเจ้า ผู้นั้นก็คือเซียมเตี๋ยงซิ่งตอจูจื้อเม้ง ท่านมันจะตายบอกเล่าเรื่องนั้นมาให้ทราบ ข้าพเจ้ากับมารดาฝังมันแล้ว ภายหลังข้าพเจ้าถูกซือแป้ผู้มีพระคุณรับไว้เป็นศิษย์... สิบกว่าปีที่ผ่าน ข้าพเจ้าลืมเรื่องนั้นไปโดยสิ้นเชิง จวบจนพบท่าน ข้าพเจ้าได้คิด หากท่านเป็นศัตรูตระกูลม้อ ท่านต้องแน่ทราบเรื่องนั้น ดังนั้นเอง ข้าพเจ้าจึงปลอมตัวเป็นสารรูปนี้ แสร้งปล่อยร่องรอยให้ท่านหาพบ ตอนแรกท่านไม่เชื่อ แต่หลังจากสืบเสาะแล้วพบเห็น เมื่อสิบแปดปีท่านเคยมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นจริง ท่านจึงมิอาจไม่เชื่อได้ เฮอะ เฮอะ ดังนั้นเอง ท่านที่เป็นคนชาญฉลาด ในที่สุดยังคงถูกข้าพเจ้าหลอกลวงจนงมงาย"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"น่าหัวร่อ ท่านยังตั้งนามฮ้วงฮุ้นให้แก่ข้าพเจ้าโดยท่านไม่ลองคิดดู ในโลกไม่เคยมีคนฟื้นคืนชีวิตมาได้ ? เซียมเตี๋ยงซิ่งตอตอนนี้กระทั่งกระดูกยังผุพังไปหมดสิ้นแล้ว ท่านยังประโคมตัวเองด้วยความกระหยิ่ม ข้าพเจ้าเห็นสารรูปนั้นของท่าน มีหลายครั้งที่คิดจะลงมือสังหารท่าน หากข้าพเจ้าไม่ต้องการรอให้ซือม่วยมาเห็นสันดานแท้จริงของท่านก่อน น่ากลัวท่านต้องตายไปหลายสิบครั้งแล้ว"

ม้อบุ่นคี้ร่ำไห้ไม่ขาดเสียง หน้าผากของนิ่วบุ้น...ชิ้วสู่มีเหงื่อซึมออกมาจนเปียกชุ่ม ได้ยินม่อย้งเซียะแซกล่าวต่อไป

"หากมิใช่ซือม่วยเตือนสติท่าน ในโลกต้องไม่มีคนเป็น ๆ ที่กล้ามเนื้อตายด้านดังศิลาแลง ท่านยังคงโง่งมงายอยู่ดั่งเดิม บอกกับท่าน คนฉลาด ข้าพเจ้าที่กล่าววาจาเหล่านี้ต่อท่านเพื่อต้องการบอกให้ท่านทราบไว้ ในโลกต้องไม่มีคนชาญฉลาดใดสามารถตบตาผู้อื่นใดได้ทั้งสิ้นตลอดกาล เฉกเช่นกับในโลกนี้ ต้องไม่มีคนตายที่ฟื้นคืนชีวิตเช่นดั่งฮ้วงฮุ้น วาจาข้าพเจ้าจบสิ้นแล้ว ท่านยังมีวาจาใดว่ากล่าว ?"

ชิ้วสู่อึ้งครู่หนึ่ง พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าวไป

"ไหนเลยมีฮ้วงฮุ้น ! ไหนเลยมีคนชาญฉลาด ? ข้าพเจ้าตอนแรกเพียงได้คิดโฉมหน้าเยี่ยงฮ้วงฮุ้นนั้นทุกผู้คนต่างปลอมแปลงได้ เพียงแต่คิดเหตุผลของความนี้ไม่ออกเท่านั้น"

ม่อย้งเซียะแซแค่นเสียงเย็นชา

"ใช่ เค้าหน้าเช่นฮ้วงฮุ้น ทุกผู้คนต่างปลอมแปลงได้ เหตุผลเรื่องนี้เนื่องเพราะตัวฮ้วงฮุ้นเองก็เป็นการปลอมแปลงออกมา"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงต้องการถามท่านคำเดียว เมื่อครู่ตอนอยู่หน้าวัดเล้งอุ้งขี่ท่านไฉนจึงต้องรับผิดแทนข้าพเจ้า แบกซากศพเที้ยสับไป ?"

ม่อย้งเซียะแซงุนงงวูบจึงโพล่งไป

"เมื่อครู่ผู้ใดไปวัดเล้งอุ้งขี่ ?"

ชิ้วสู่ต้องตระหนกอีกครา คำนึงในใจ

'เมื่อมิใช่นาง อย่างนั้น ฮ้วงฮุ้นคนเมื่อครู่เป็นผู้ใดปลอมไป ?'

ได้ยินม่อย้งเซียะแซแค่นเสียง

"วาจาท่านจบสิ้นแล้วหรือไม่ "

ชิ้วสู่เงียบงันมิตอบโต้ ม่อย้งเซียะแซกล่าวต่อไป

"ซือม่วย วาจามันจบสิ้นแล้ว ท่านไฉนยังไม่ลงมือ ?"

ม้อบุ่นคี้ก้มศีรษะร่ำไห้ คล้ายมิได้ยินเสียงนางก็ปาน ม่อย้งเซียะแซจึงตวาด

"หรือท่านมิได้ยินวาจาข้าพเจ้า ? มันก็คือคนที่ต้องการหลอกลวงหัวใจท่านไปทำร้ายผู้อื่น มันคือศัตรูที่ต้องการสังหารบิดาท่าน !"

ม้อบุ่นคี้พลันเงยหน้าขึ้น ร้องเสียงสะท้าน

"ท่านหลอกลวงข้าพเจ้าจริง ๆ ? ท่าน... ไม่มีความจริงใจต่อข้าพเจ้าสักน้อยนิด ?... ท่าน..."

เสียงของนางพลันขาดห้วงลงกลางคัน เหลือแต่การสะอึกสะอื้นเท่านั้น นางนับเป็นดรุณีที่งมงายในความรักจริง ๆ

ม่อย้งเซียะแซเค้นเสียงด้วยความแค้น

"ซือม่วย ท่านไฉนกลายเป็นสภาพนี้ ? มันมิใช่หลอกลวงท่าน เป็นผู้ใดหลอกลวงท่าน ?"

"ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า..."

ม้อบุ่นคี้ร้องได้เท่านั้นก็ยกมือปิดหน้าร่ำไห้ ชิ้วสู่พลันถอนใจยาวกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าหลอกลวงท่านจริง ๆ"

วาจาของชิ้วสู่ครานี้เชื่องช้าอย่างยิ่ง แต่ละถ้อยคำที่เปล่งไป คล้ายค้อนใหญ่ฟาดเข้าใส่ทั่งใจม้อบุ่นคี้จนแหลกสลาย นางกรีดร้องเสียงโหยหวน โถมเข้าใส่ชิ้วสู่สุดแรง

ชิ้วสู่กำหมัดแนบแน่น ยืนแน่วนิ่งในที่นั้น ดวงตาอันสุกใสในความมืดมิผิดกับดวงจาวบนท้องฟ้าเลย

ม้อบุ่นคี้ชะงักร่างที่เบื้องหน้าชิ้วสู่ พอเห็นสายตาคู่นั้น นางพลันร้องด้วยความเจ็บช้ำ ปิดหน้าวิ่งปราดออกไปดั่งคลุ้มคลั่ง หายเข้าในม่านวิกาลที่เลือนราง

ม่อย้งเซียะแซร้องด้วยความตระหนก

"ซือม่วย ท่านจะทำกระไร ?"

แต่ร่างม้อบุ่นคี้ถูกความมืดกลืนหายไปแล้ว ม่อย้งเซียะแซพลันหันขวับแลมา คำรามใส่ชิ้วสู่

"ท่านเห็นแล้วกระมัง ? นี่ก็คือสตรีที่ถูกท่านหลอกลวงความรักไป ท่านทำร้ายนางเยี่ยงนั้น แต่นางตอนนี้ยังคงไม่อาจหักใจทำอันตรายท่าน"

ชิ้วสู่ยังคงยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว แต่ประกายตาหม่นหมองลงกว่าเดิม ม่อย้ง-เซียะแซกล่าวต่อไป

"นางที่มีใจเยี่ยงนี้ต่อท่าน หากท่านยังมีมโนธรรมประจำใจสักน้อยนิด ท่านก็ไม่พึงควรไปทำร้ายนางอีก หากท่านยังมีหิริโอตตัปปะสักน้อยนิด นับแต่นี้ท่านก็ไม่ควรไปพบนาง มาตรว่าเตียเตียนาง..."

ชิ้วสู่สอดคำด้วยเสียงหนักแน่น

"ความแค้นของบิดาไม่อยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน !"

"เพ้ย ! ท่านยังจะล้างแค้น ? ท่านยังจะหลอกลวงหัวใจนางอีก"

"ถูกแล้ว"

เสียงชิ้วสู่พอขาดคำ ม่อย้งเซียะแซพลันถลันปราดเข้ามา สะบัดมือฟาดใส่

ทรวงอกฉาดหนึ่ง

ชิ้วสู่บิดเอวเล็กน้อย ฝ่ามือซ้ายของม่อยังเซียะแซก็ได้มาถึง นางกรีดฝ่ามือขวาเป็นครึ่งวงกลม สองฝ่ามือจู่โจมเข้าใส่เอวและชายโครง ด้วยพลังที่กราดเกรี้ยวดุดันถึงกับคุกคามชิ้วสู่ไปที่มุมกำแพงได้

มิคาด ชิ้วสู่เพียงขยับไหล่ ร่างพลันไถลออกจากมุมกำแพงดั่งเป็นปลาน้อยในสายธาร ตอนนี้เพียงขยับเท้าเล็กน้อย ก็สามารถเตะใส่ใบหน้าม่อยังเซียะแซได้ แต่ชิ้วสู่ถึงกับไม่มีทีท่าจะตีโต้สักน้อยนิด เพียงใช้ศอกสะกิดกำแพง ร่างพลันพุ่งวาบออกไปไกลกว่าสองวา

ม่อยังเซียะแซตวาดเบา ๆ บิดเอวสะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่กลางหลังชิ้วสู่อีกครั้ง

ชิ้วสู่มิได้เหลียวหลัง ถลันกายออกด้านข้างสามเชียะ แค่นเสียงเย็นชา

"ม่อยังเซียะแซ ข้าพเจ้าได้ต่อให้ท่านสามกระบวนท่าแล้ว"

"เฮอะ ผู้ใดต้องการให้ท่านต่อ ?"

ม่อยังเซียะแซตวาดแล้วสะบัดสองฝ่ามือขึ้นอีก พริบตานั้น จู่โจมเจ็ดกระบวนท่าซ้อน ๆ ได้ยินแต่พลังฝ่ามือดังครืนครั่น ถึงกับครอบร่างชิ้วสู่อยู่ในเงาฝ่ามือที่หนาแน่นราวพายุฝน

กระบวนท่าของนางกราดเกรี้ยวอำมหิต ลงมือจู่โจมโดยหมายปลิดชีวิต ทุกฝ่ามือฟาดใส่จุดสำคัญของชิ้วสู่ ทุกกระบวนท่าต่างมีพลังรุนแรงสุดตัว

ชิ้วสู่สลับเท้าก้าวหลบหลีก แต่ถึงกับยังหันหลังให้นางตลอดเวลา สร้างความขุ่นแค้นแก่ม่อยังเซียะแซจนส่งเสียง

"มาตรว่าท่านไม่ตีโต้ วันนี้ข้าพเจ้าก็ต้องฟาดท่านให้ตายคามือ"

มิคาด วาจานางมิทันจบคำ สองฝ่ามือของชิ้วสู่พลันฟาดกลับมาที่ด้านหลัง ม่อยังเซียะแซจะอย่างไรก็นึกไม่ถึง ชิ้วสู่ในสภาพเยี่ยงนี้ยังสามารถม้วนฝ่ามือฟาดกลับมาได้ นางรู้สึกข้อมือชาวูบ ถึงกับถูกฝ่ามือของชิ้วสู่กรีดใส่ พริบตานั้น สองแขนของนางอ่อนระทวย ไม่มีปัญญายกขึ้นได้อีกแล้ว

ควรทราบว่า พลังฝีมือของม่อยังเซียะแซยังเลอเลิศกว่าม้อบุ่นคี้มากมายนัก นางที่เป็นศิษย์คนแรกของตู้เล้งเซียนจื้อ ได้รับการฝึกสอนจากตู้เล้งเซียนจื้อมาถึงสิบกว่าปี ทอดตาทั่วบู๊ลิ้มยุคนี้ ผู้สามารถรับมือนางได้ต้องมีน้อยกว่าน้อยนัก หากมิใช่ชิ้วสู่ตีโต้มาในลักษณะที่ไม่มีทางจะลงมือได้เด็ดขาด ต้องไม่สามารถพิชิตนางในฝ่ามือเดียวเท่านั้น

นี่ตรงกับหลักวิชาบู๊ที่ว่า จู่โจมโดยฝ่ายตรงข้ามไม่รู้ตัว ตีโต้ในยามคิดมิถึง

ว่าถือเป็นหลักสุดสูงของวิชาบู๊

ม่อยังเซียะแซตระหนกจนใจหายวาบ ได้ยินชิ้วสู่แค่นเสียง

"ม่อยังเซียะแซ วันนี้ข้าพเจ้าไว้ชีวิตท่านครั้งหนึ่ง แต่ท่านต้องจำไว้"

มิทันจบคำทะยานกายปราดออกไปไกลกว่ายี่สิบวา

ม่อยังเซียะแซยืนตะลึงลานเป็นเนิ่นนาน จึงได้เซถลาถอยสามก้าว กระแทกโครมลงกับพื้น ส่งเสียงพึมพำ

"ซือม่วย... ซือม่วย... เตียเตียท่านถึงกับมีศัตรูเยี่ยงนี้ ?... โอ"

นางรู้สึกใจวาบหวิว มือเท้าอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรง คล้ายดั่งกระทั่งวาจายังไม่อาจแต่งต่ออีกแล้ว

ชิ้วสู่ทะยานกายดุจสายฟ้า ข้ามกำแพงออกไป พลันได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะกลมแว่วขึ้นที่ด้านหลัง จึงตวาดก้อง

"ม่อยังเซียะแซ ท่านยังไม่ยอมแพ้ ?"

ขณะพลิกตัวฟาดฝ่ามือออกไปใส่นั้น พลันมีเสียงถอนใจแว่วขึ้นที่ด้านหลัง

"กงจื้อ ข้าพเจ้าเอง"

ชิ้วสู่รีบสลายพลังออกไปทันที กระชากฝ่ามือไว้สุดแรง ร่างก็ละลิ่วลงสู่พื้น เงยหน้าขึ้นมองไป เห็นผู้กระโดดลงจากกำแพงถึงกับเป็นเก้าจกซิ่งตูเนี้ยเซี่ยงหยิน

พลังฝีมือของเนี้ยเซี่ยงหยินแม้ไม่สูงส่ง แต่วิชาตัวเบากลับยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง ถดถอยละลิ่วลงมาดั่งใบไม้แห้ง ชิ้วสู่เมื่อเห็นชัดตาจิตใจคึกคักขึ้นทันที ปราดเข้าคว้าไหล่นั้นพลางร้อง

"เนี้ยตั้วกอ ท่านไฉนมาด้วยแล้ว ?"

"ข้าพเจ้ามิได้ไปจากที่นี้เสมอมา อยู่รอคอยกงจื้อเพื่อ..."

"พวกไขว้เบ๊เที้ยชิกเหล่านั้นไฉนไปโดยไม่อำลา ?"

"ที่ข้าพเจ้าอยู่รอก็เพื่อบอกเรื่องนี้แก่กงจื้อ นับแต่นี้ไป ข้าพเจ้าไม่อาจรับใช้แซ่ซ้อได้อีกแล้ว พวกเฮียตี่ไขว้เบ๊เที้ยชิกเหล่านั้นก็... โอ"

หยุดถอนใจเป็นการยุติวาจา ชิ้วสู่งุนงงครู่หนึ่ง จึงคลายมือออกจากไหล่เนี้ยเซี่ยงหยิน กล่าวช้า ๆ

"นี่... เป็นเพราะสาเหตุใด ?"

"โอ... มีศัตรูของกงจื้อผู้หนึ่ง นำสัญลักษณ์ประจำตัวผู้มีพระคุณยิ่งใหญ่ต่อ

ข้าพเจ้าในอดีตมาหาข้าพเจ้า ต้องการให้ข้าพเจ้าสืบเสาะร่องรอยกงจื้อแก่มัน"

ชิ้วสู่ใจสั่นสะท้าน ถอยหลังไปก้าวใหญ่ ได้ยินเนี้ยเซี่ยงหยินถอนใจกล่าวสืบไป

"กงจื้อโปรดวางใจ ข้าพเจ้าอยู่กับกงจื้อมานานวัน ไหนเลยแพร่งพรายความลับของกงจื้อได้ แต่เนื่องเพราะสัญลักษณ์ประจำตัวของผู้มีพระคุณข้าพเจ้าในกาลครั้งก่อน... โอ ข้าพเจ้าลำบากยากใจเป็นที่สุด คิดไปคิดมา มีแต่..."

"มีแต่ไม่ช่วยฝ่ายใดทั้งสิ้น ใช่หรือไม่ ?"

"ความคับแค้นของข้าพเจ้านี้ คิดว่ากงจื้อท่านยินยอมเห็นใจอภัยด้วย"

"เนี้ยเฮียไม่เสียทีเป็นวิญญูชนมีสัจจะอันหนักแน่น เรื่องราวเป็นเช่นนี้แล้วยังไม่ยอมอำพรางข้าพเจ้า เนี้ยเฮีย วันนี้ท่านได้บอกเรื่องราวแก่ข้าพเจ้าจนกระจ่าง ข้าพเจ้าตื้นตันใจอย่างยิ่งอยู่แล้ว ไหนเลยยังตำหนิท่านได้"

เสียงของชิ้วสู่หนักแน่นจริงใจ ยิ่งเสียดแทงเนี้ยเซี่ยงหยินจนกระสับกระส่ายกว่าเดิม ได้ยินชิ้วสู่แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ความจริง นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป พฤติการณ์ของข้าพเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องอำพรางผู้คนอีกแล้ว กับสหายท่านนั้น เนี้ยเฮียก็มิต้องลำบากใจอีก บอกร่องรอยของข้าพเจ้าแก่มันไปก็มิเป็นไร"

สีหน้าเนี้ยเซี่ยงหยินมีแววละอายยิ่ง อึ้งชั่วครู่จึงกล่าว

"ศัตรูผู้นั้นของกงจื้อมาจากคุนลุ้น และยังเป็นซือตี่ของเจ้าสำนักคุนลุ้นในปัจจุบัน พลังฝีมือมัน นับเป็นสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มยุคนี้ได้เต็มภาคภูมิ"

"ไฮ้ ! ศิษย์สำนักคุนลุ้น ?"

"ใช่ แต่ก่อนที่คนผู้นี้จะเข้าเป็นศิษย์คุนลุ้น ก็ถูกยกเป็นมือดีของบู๊ลิ้ม ชนชาวนักเลงเรียกมันเป็นมกฮู้จี่ (เกาทัณฑ์ไร้ขนหาง) เตี้ยก๊กเม้ง เมื่อสิบกว่าปีก่อน มีเรื่องขาดหมางกับบิดาท่าน..."

"ศัตรูของบิดาผู้ล่วงลับก็เป็นศัตรูของข้าพเจ้า เนี้ยเฮียวางใจ"

"ในเมื่อกงจื้อจะเปิดเผยร่องรอย คิดว่าต้องมีศัตรูกล้าแข็งรายล้อมอยู่ทั่วทุกแห่งหน มิว่าเรื่องราวใดต่างต้องระมัดระวังให้ตื่นตัวตลอดเวลา ข้าพเจ้า... โอ แค้นที่ไม่สามารถรับใช้กงจื้อ มีแต่ลอบอธิษฐานขอให้กงจื้อปลอดภัย..."

ยืนงุนงงอีกครู่หนึ่ง คล้ายยังคิดจะกล่าวกระไร แต่ในที่สุดคารวะจรดพื้นจากไปโดยมิส่งเสียงเลย

ชิ้วสู่เหม่อมองดูเงาร่างมันจนลับหาย บังเกิดความหดหู่จนบอกมิถูก

แผ่นฟ้าแผ่นดินกว้างใหญ่ คล้ายดังเหลือชิ้วสู่เพียงโดดเดี่ยวเดียวดาย ใบไม้แห้ง

ท่วงหล่นลงตามสายลม คล้ายดั่งเป็นศัตรูที่รายล้อมอยู่รอบข้าง

ในความมืด ชี้วสู่สาวเท้าช้า ๆ ด้วยจิตใจที่หนักอึ้งจนตึงเครียด

มิทราบไกลเท่าใด พลันกู่เสียงกึกก้องยาวนาน ทะยานกายพุ่งปราดไปดุจเกาทัณฑ์ แตกจากแหล่ง เสียงกู่ก้องกังวานสะท้านฟ้า เป็นเวลาเนิ่นนานยังไม่ขาดหาย

ท่ามกลางศัตรูกล้าแข็ง

อาทิตย์อรุณของชุนเทียนโผล่พ้นขอบฟ้า

คลื่นราวเกล็ดปลาของบึงไซโฮ๊ว เป็นประกายต้อนรับแสงอรุโณทัยอีกครั้ง

นับแต่เช้าตรู่ บึงที่เงียบวังเวงได้เริ่มครึกครื้น เรือท่องเที่ยวที่มีในบึงไซโฮ๊ว ตอนนี้ต่างมาชุมนุมอยู่ที่ริมบึงนี้โดยครบครัน

เรือต่อเรือจอดเทียบกัน แผ่กว้างออกเป็นทะเลเรือใหญ่

ในสายลมเฉื่อยฉิว มีทั้งกลิ่นหอมของสุราอาหาร และกลิ่นเหม็นของเหงื่อไคล

ในสายลมเฉื่อยฉิว มีเสียงหัวร่อต่อกระซิกดังอยู่ตลอดเวลา

ในกิ่งหลิวที่อ่อนช้อย มีศีรษะผู้คนอยู่ทุกหนแห่ง มีกระบี่ยาวอยู่ทุกที่ทาง...

วันนี้เป็นกำหนดวันชุมนุมผู้กล้าในบึงไซโฮ๊ว ที่เล่งจั๊วม้อเกาซึ่งเป็นจอมบงการในบู๊ลิ้ม ทรงอิทธิพลยิ่งใหญ่ในยั่งจิวเชิญชวน

เรือท่องเที่ยวแต่ละลำ มีบ้างใช้เชือกใหญ่หรือโซ่ล่ามติดกันไว้ เรือหลายร้อยลำผูกตรึงติดกันเป็นวังลอยน้ำ สตรีชาวเรือทั้งหลายใช้สายตาที่ตื่นเต้นสงสัยจับมองดูอาคันตุกะที่ขึ้นเรือมา

พวกมันมีบ้างก้าวช้า ๆ มีบ้างกระโดดขึ้นมา

พวกมันสนทนากันด้วยเสียงดังก้อง กรอกสุราจอกใหญ่ ๆ ลงไปไม่ขาดปาก ดุจดั่งที่ดื่มนั้นคือน้ำชามิใช่สุรา

พวกมันแม้สวมใส่อาภรณ์สวยงามมีค่า แต่ยังไม่อาจปิดบังทีท่าอาจหาญหยาบกร้าน

เปะกายตาที่แวววาว ทรวงอกที่กว้างใหญ่ไปได้...

สตรีชาวเรือจึงพากันเลื่อมใส รู้สึกล้วนแล้วเป็นบุรุษที่เข้มแข็งคึกคัก

ทันใด มีเสียงรหัสบอกต่อเป็นทอด ๆ ไป

ใต้กิ่งหลิวที่อ่อนช้อย มีร่างคนเดินทยอยออกมาจำนวนหนึ่ง ผู้นำหน้าคือเล่งจั๊วม้อเกา จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอี เแปะโป้วปวยฮวยลิ่มคีเจ็ง ฮ้อซูซังเกี่ยม...

ผู้ยิ่งใหญ่อันมีเกียรติภูมิเกรียงไกรในบู๊ลิ้มยุคนี้ ก้าวอาด ๆ มาที่เรือชายบึง

ผู้สะดุดตาที่สุดในกลุ่มนี้ กลับเป็นชายชราแปลกหน้าที่ทีท่าโอ่อ่าคึกคัก เสื้อผ้าเป็นแพรพรรณล้ำค่า

ยังมีอีกผู้หนึ่ง ซึ่งบันดาลให้ผู้เห็นต้องประหลาดสงสัย ผู้นี้ดูไปคล้ายเป็นซากศพเดินได้ แผลเป็นบนใบหน้าเมื่อกระทบแสงอาทิตย์ ถึงกับแวววาวสะดุดตายิ่ง

ผู้มีฝีมือทั้งหลายจึงลอบซุบซิบกัน

"เหล่านั้นเป็นผู้ใด ? ไฉนเล่งจั๊วม้อเกาจึงมีความเกรงใจต่อพวกมันเป็นพิเศษ ?"

ม้อเกาหน้าระรื่นแจ่มใส ประสานมือคารวะทักทายตลอดเวลา แต่ในดวงตาพราวฉมบงการที่หน้าระรื่นแจ่มใส ถึงกับคล้ายมีประกายวิตกกังวลอยู่

มันยืนเด่นเป็นสง่าที่หัวเรือ กวาดตามองไปรอบข้าง ได้ยินแต่เสียงยอดฝีมือทั้งปวงปรบมือโห่ร้องกันสนั่นหวั่นไหว มีบ้างยังโบกมือทักทายมาแต่ไกล

เล่งจั๊วม้อเกาขึ้มเล็กน้อย ประกายหม่นหมองกังวลในดวงตา พลันกลายเป็นแย่อหยิ่งภาคภูมิ ประสานมือไปรอบข้างแล้วกล่าวเสียงกังวาน

"ม้อเกามีเรื่องยุ่งเวลาว่างน้อย มิได้อยู่ร่วมสนุกครึกครื้นกับเฮียตี่ทั้งหลายแบบนี้ วันนี้ทิวทัศน์ของไซโอ๊วตระการไม่น้อย เฮียตี่ทั้งหลายโปรดดื่มสักจอกถือเสนทนาปราศรัย..."

ในเสียงโห่ร้องดังกระหึ่ม มันก้าวช้า ๆ กลับเข้าไปในห้องท้องเรือ แปะโป้ว-ปวยฮวยแย้มยิ้มกล่าว

"ม้อตั๊วกอ มาตรว่าบุตรชิ้วต้กผู้นั้นมากังหนำในตอนนี้ หากได้ยินเสียงโห่ร้องนั้นคงรีบแอบตัวหลบหนีด้วยความสำนึกแล้ว"

เล่งจั๊วม้อเกาหัวร่อดังกังวาน พลันได้ยินเที้ยกู่แค่นเสียงเย็นชา

"หากบุตรของมันมีนิสัยเช่นดั่งเตียเตียมัน น่ากลัวต่อให้เสียงปรบมือดังกว่านี้ก็ขู่ขวัญมันไม่ฝ่อดอก"

รอยยิ้มของม้อเกาสลายไปทันที พัวเชียมหัวร่อคักคักกล่าว

"มาตรว่าขู่ขวัญมันไม่ฝ่อ แต่มีเราสองอยู่ที่นี้มันยังทำอย่างไรได้ ?"

ในใจเล่งจั๊วม้อเกาบัดเดี๋ยวปีติบัดเดี๋ยวกังวล จนถึงระดับดื่มกินไม่รู้รสชาติ นั่งกระสับกระส่ายดั่งอยู่ในพรมเข็มแหลมแล้วจริง ๆ มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ได้ยินเสียงคนตวาดที่หน้าห้อง

"พวกเฮียตี๋ทั้งหลายอิ่มหนำสำราญแล้ว เชิญม้อตั๊วกอออกมาว่ากล่าว"

มีอีกเสียงหนึ่งร้องดังก้อง

"ม้อตั๊วกอต้อนรับพวกเราเฮียตี๋ดีเยี่ยมปานนี้ มิว่าม้อตั๊วกอมีคำสั่งใด พวกเราเฮียตี๋แม้บุกน้ำลุยไฟ ก็ยินยอมสละชีวิตรับใช้ม้อตั๊วกอ"

เล่งจั๊วม้อเกาคึกคักขึ้นทันที สะบัดแขนเสื้อเดินออกไปที่หัวเรือ ส่งเสียงก้องกังวาน

"นานปีแล้วที่ได้รับความรักจากเฮียตี๋ทั้งหลายจนสูงส่ง ผู้แซ่ม้อปลาบปลื้มตื้นตันยิ่งนัก พฤติการณ์ในชั่วชีวิตม้อเกา มาตรว่ามีข้อบกพร่องมากหลาย แต่ถามมโนธรรมประจำใจ ยังคงไม่มีที่ใดละอายต่อมิตรสหาย สิบกว่าปีก่อน ผู้แซ่ม้อยินยอมเสี่ยงชีวิต กำจัดชิ้วต้กอันเป็นอสูรร้ายไปจากแผ่นดิน ก็เพราะเห็นแก่ความสุขสงบของสหายในวงพวกนักเลงเรา"

ผู้มีฝีมือทั้งหลายโห่ร้องดังสนั่นหวั่นไหว เนื่องเพราะเรื่องเล่งจั๊วม้อเกากำจัดชิ้วต้ก กระเดื่องเลื่องลือทั้งแผ่นดินจริง ๆ

ม้อเกายิ้มแย้มกล่าวต่อ

"แต่วันนี้ ทายาทของชิ้วต้กผู้นั้นปรากฏตัวในบู๊ลิ้มอีก ม้อเกาเพราะกำจัดชิ้วต้กเพื่อท่านทั้งหลาย สหายทั้งหลายก็สมควรช่วยม้อเกากำจัดบุตรของชิ้วต้ก"

ผู้มีฝีมือทั้งมวลโห่ร้อง "สมควรเป็นเช่นนี้" ดังกึกก้อง ม้อเกาหัวร่อดังกังวาน แล้วกล่าวต่อ

"คุณความดีที่สหายทั้งหลายมีต่อม้อเกา ม้อเกาต้องไม่ลืมเด็ดขาด..."

มิทันจบคำ พลันมีเสียงแหลมเล็กตวาดมาแต่ไกล

"ม้อเกาผายลม !"

ผู้มีฝีมือทั้งหลายตระหนกยิ่ง ต่างเหลียวไปที่ต้นเสียงเป็นจุดเดียวกัน

แลเห็นเรือประทุนที่ลอยลำอยู่ห่างไกล มีสตรีกรรภ์โตใหญ่นางหนึ่งยืนมือหนึ่งเท้าเอวมือหนึ่งชี้หน้าม้อเกาแล้วด่าต่อ

"หากท่านไม่ละอายต่อมิตรสหาย หากท่านไม่ลืมคุณความดีของมิตรสหาย เที้ยสับไฉนถูกท่านฆ่าตายไปได้ ?"

เป็นเสียงพลุ่งพล่านดาลเดือด ใบหน้าเนืองนองด้วยน้ำตา แสดงว่าเคียดแค้น

ยุตขีดแล้ว

ยอดฝีมือทั้งมวลส่วนมากจำได้ สตรีนางนี้คือลิ่มลิ้มของอวงเอียซังเกี่ยมซึ่งแฝงในเจ็ดกระบี่สามแส้ เมื่อฟังนางกล่าวหาเช่นนั้น ต่างต้องแตกตื่นสงสัยไม่น้อย

สีหน้าม้อเกาเปลี่ยนแปรไปทันที ร้องโพล่งขึ้น

"เที้ยสับมีน้ำใจกับข้าพเจ้าดั่งน้องพี่ร่วมสายโลหิต ข้าพเจ้าไหนเลยฆ่ามันได้ ?"

ลิ่มลิ้มแหงนหน้ากรีดร้องด้วยความเจ็บช้ำ

"ท่านถึงกับยังมีหน้ามาว่าเที้ยสับกับท่านมีน้ำใจดั่งเฮียตี๋ ? ข้าพเจ้าขอถามท่าน หากเที้ยสับยังไม่ตาย มันตอนนี้อยู่ที่ใด ? ท่านว่ามา มันตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

สายตาเป็นพัน ๆ คู่ของยอดฝีมือทั่วทั้งบึง ต่างเหลียวมองมาที่ม้อเกาเป็นจุดเดียวกัน

มาตรว่าม้อเกาเป็นผู้เหี้ยมหาญอันยิ่งใหญ่ แต่ตอนนี้เมื่อถูกสายตามีประกายแทงด้วยความตื่นเต้นสงสัยหลายพันคู่จ้องมอง มันยังรู้สึกว้าวุ่นจนปั่นป่วนไปบ้างตะกุกตะกักตอบ

"มัน... มัน... ถูกแล้ว เที้ยตั้วกอเคราะห์ร้ายสู่สัมปรายภพจริง ๆ"

ลิ่มลิ้มปรบมือฉาดตวาดด้วยโทสะ

"เป็นผู้ใดฆ่ามัน"

เล่งจั๊วม้อเกาตะลึงลานอีกครา เป็นครู่ใหญ่ยังไม่อาจตอบโต้ได้ ยอดฝีมือทั้งบึงหันซุบซิบกันเซ็งแซ่ มีบ้างต้องส่ายหน้ากระซิบแก่กัน

"เที้ยสับกับม้อเกามีน้ำใจกันปานนั้น กล่าวได้ว่าเป็นตายร่วมกัน หากเที้ยสับถูกม้อเกาฆ่าจริง เล่งจั๊วม้อเกาก็ออกจะมีใจอำมหิตเกินไปแล้ว"

พลันมีเสียงแค่นหัวร่อดังขึ้นที่หลังม้อเกา จากนั้นคนที่ใบหน้าซาด้านราวปูนซาก เดินช้า ๆ ออกมาตวาดเสียงก้อง

"เที้ยสับเป็นเราฆ่าเอง"

ลิ่มลิ้มขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"ท่านกับเที้ยสับไม่มีเรื่องอาฆาตแค้นกัน ไฉนต้องฆ่าเที้ยสับ ?"

ผีตายซากที่ปรากฏตัวมานี้คือฮ้วงฮุ้น มันส่งเสียงเย็นชา

"มันทรยศต่อม้อตั้วกอของเรา เราจึงฆ่ามันเสีย"

ยอดฝีมือทั้งหลายต่างส่งเสียงกันจนเซ็งแซ่ และแน่ใจ เป็นม้อเกาออกคำสั่งเอง เที้ยสับจึงถูกฆ่าตายไปโดยง่ายดาย

ยอดฝีมือทั้งบึง มีเก้าในสิบที่ทราบน้ำมิตรไมตรีของเที้ยสับและม้อเกาลึกซึ้ง

เพียงใด ตอนนี้เมื่อได้ยินกับสหายร่วมตายม้อเกายังสังหารได้ ความกระตือรือร้น
ที่หมายช่วยเหลือม้อเกา จึงได้คลายออกไปแทบหมดสิ้น

ฮ้วงฮุ้นกวาดตามองรอบข้าง กล่าวสืบต่อไป

"เมื่อสิบแปดปีก่อน ม้อตั๊วกอของเราเปิดสำนักคุ้มกันภัยใต้ดิน..."

เล่งจั๊วม้อเกาพอได้ยินเซียมเตี่ยงซึ่งตอจูจื้อเม้ง ถึงกับมาเอ่ยความลับที่ไม่อาจ
เปิดเผยของมันต่อหน้าผู้คนเป็นพัน ๆ เบื้องนั้น ต้องตวาดตำหนิแล้วผลักฮ้วงฮุ้น
ออกไป

ฮ้วงฮุ้นคล้ายดั่งไม่อาจยืนหยัดทรงกาย ถลาถอยหลายก้าวแล้วล้มติงลงกับ
พื้นเรือ แต่ยังส่งเสียงดัง ๆ

"ม้อตั๊วกอ ผู้น้องล้วนกระทำเพื่อท่าน ท่านไฉนทำเบื้องนี้ต่อผู้น้องได้ ?"

ชนชาวบู๊ลิ้มที่ความจริงหวาดกลัวต่อการไร้น้ำใจไมตรีของเล่งจั๊วม้อเกาอยู่
ก่อนแล้ว เมื่อได้ฟังว่าเล่งจั๊วม้อเกาถึงกับเปิดสำนักคุ้มกันภัยใต้ดิน ที่ชนชาวบู๊ลิ้ม
ฝ่ายธัมมะเหยียดหยามชิงชังที่สุด ทั้งยังกระแทกสหายที่ภักดีต่อมันจนหงายติงไป
กับพื้น ต่างยิ่งท้อแท้ทอดอาลัย มีบ้างยังลอบแค่นหัวร่อเย้ยหยัน ถอนตัวออก
จากการเลี้ยงไปโดยมิลำลา

ม้อเกาเห็นรากฐานที่มันเพียรสร้างมาในเวลาหลายปี ถึงกับถูกทำลายไปใน
เวลาชั่วอึดใจเดียว จึงยิ่งกระวนกระวายกว่าเดิม ประสานมือคารวะรอบข้างตลอดเวลา
ส่งเสียงดังก้อง

"น้องพี่ทั้งหลาย โปรดอย่าได้ฟังคำเหลวไหลของพวกมัน..."

ลิ่มลิ้มได้วาดเรือของนางเข้ามา พุ่งกายครับขึ้นหัวเรือด้วยทีท่าประสงค์ร้าย
ม้อเก้าร้องโพล่งขึ้น

"ท่านต้องการอย่างไร ?"

ลิ่มลิ้มร้องด้วยความเจ็บช้ำ

"ในเมื่อท่านฆ่ามันแล้ว ก็พาลฆ่าเราไปเสียด้วยเลย"

ในเสียงกรีดร้อง ระดมฝีมือจู่โจมไปหลายกระบวนท่า ล้วนแล้วเป็นการเสี่ยง
ชีวิตที่ม้อเกาไม่ตายก็เป็นนางตาย

กระบวนท่าของนางแม้กราดเกรี้ยวดุร้าย แต่อย่างไรนางก็มีครรภ์แก่ใกล้จะ
คลอด ท่าร่างจึงเชื่องช้ากว่าเดิมมากมาย ไหนเลยมีอานุภาพเช่นคราครั้งก่อน

ม้อเกาที่อับอายจนกลายเป็นขุ่นแค้น ตวาดเสียงก้อง

"นางสตรีดุร้าย กล้ามาอาละวาดในที่นี้ได้ ?"

พลิกฝ่ามือควับฟันฉับเข้าใส่ไหล่ลิ่มลิ้ม

ลิ่มลิ้มกรีดร้องด้วยความเจ็บช้ำ หงายตึงลงไปกับพื้นเรือ ตะเบ็งเสียงร่ำไห้ฟาสนั่นหวั่นไหวอยู่ในที่นั้น

ขอดฝีมือทั้งมวล ความจริงก็เห็นใจสตรีผู้อ่อนแออยู่แล้ว อย่าว่าแต่ลิ่มลิ้มตอนนี้ยังมีครรภ์แก่ ผู้คนเมื่อเห็นม้อเกาถึงกับลงมือทุบตีสตรีครรภ์แก่ จึงยิ่งเดือดดาลไปกว่าเดิม มาตรว่ายังหวาดกลัวอิทธิพลอำนาจม้อเกาที่คุกคาม แต่ยังคงอดส่งเสียงด้วยความไม่พอใจมิได้ มีบางคนถึงกับผุดลุกขึ้นสะบัดหน้าผละไปเลย

ย้อซูซังเกี่ยมสองเฮียตี่แซ่วัง เหลือบมองสบกันโดยมิส่งเสียงแวบหนึ่ง แทกมันเมื่อเห็นการกระทำและสภาพของม้อเกาในตอนนี้ อดนึกถึงวาจาของนิ่วบุ้นกีไต้

ทั้งสองต่างคำนึงในใจ

'ม้อเการะหว่างนี้ผยองลำพองยิ่ง ปล่อยปละให้ธิดามันก้าวร้าวล่วงเกินต่อผู้ดาวุโสโดยไม่สั่งสอนตำหนิ มันตอนนี้อยู่ในสภาพที่พวกพ้องตีจากญาติมิตรตัดขาด เราสองไยไม่ฉวยโอกาสกำจัดมันไปเสียเลย'

เมื่อได้คิดเยี่ยงนั้น วังเจ็กเม้งพลันผุดลุกขึ้นโบกมือตวาด

"เล่งจิ้วม้อเกาสวมหน้ากากสัตย์ซื่อมีคุณธรรม แต่จิตใจกลอกกลิ้งเลวร้าย แม้ตรว่าพวกเราเป็นเฮียตี่ที่มีน้ำใจไมตรี แต่ก็ไม่พอใจพฤติการณ์ที่ผยองลำพองของมัน ตแต่ทรลอกลวงสหายทั้งปู้ลิ้มเยี่ยงนี้ได้"

วังเจ็กพ้งพลิกมือชักกระบี่ออกมา ตวาดสำทับต่อ

"เที้ยตั้วซ้อ ท่านดูเราเฮียตี่ล้างแค้นให้ท่าน"

พลันแทงควับเข้าใส่ชายโครงซ้ายม้อเกาอย่างดุดัน

ฮ้วงฮุ้นที่ลุกไปยืนอยู่ทางมุมห้องท้องเรือ ตอนนี้ดวงตามีประกายปีติขึ้นวูบหนึ่ง เฟยเฟ่ยกับพัวเชียมเหลียวมองดูตากัน มุมปากก็มีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย

จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอีขยับไหล่วูบ ขณะจะผุดลุกขึ้น กลับถูกแปะโป้วปวยยวยกดแขนรั้งไว้ ก้มกระซิบข้างหู

"นั่งดูพยัคฆ์พันตูกัน มีความสุขสบายเพียงใด ? หากอวดกล้าเสนอหน้า ก็ไปสมุกแล้ว"

เต็งอีงุนงงวูบ กุมด้ามกระบี่ทรุดกายนั่งลงอีกครา

แลเห็นม้อเกาถลันกายหลบกระบี่วังเจ็กพ้งที่จู่โจมติดตามกันถึงเจ็ดกระบวนท่า แล้วตวาดดังก้อง

"วังเจ็กพ้ง วิกลจริตแล้วหรือไร ?"

วังเจ็กพ้งแค่นเสียงเย็นชา ควงกระบี่จู่โจมมิยอมหยุดยั้งไปอีกสามกระบวนท่า ติดต่อตามกัน มันที่แขนขาดต้องใช้กระบี่มือซ้าย ทุกกระบวนท่าจึงแทงเข้าใส่ทางด้านข้าง นับว่ากราดเกรี้ยวดุดันถึงขีดสุดจริง ๆ

ม้อเกาขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ แสดงว่าเดือดดาลถึงขีดสุดแล้ว แต่คล้ายยังมีความกริ่งเกรงประการใดอยู่ ยังคงมิตีโต้การจู่โจมวังเจ็กพ้ง สลับเท้าก้าวหลบหลีกออกไปแล้วตวาด

"พวกเรา"

วังเจ็งพ้งควงกระบี่จู่โจมอีกครา ทันใด...

ประกายแวววาวสี่สายพุ่งวาบเข้ามาด้วยเสียงหวีดหวิว แล้วเสียงโลหะกระทบกันดังสนั่นหวั่นไหว จากนั้น วังเจ็งพ้งรั้งกระบี่ถีบตัวถอยหลังไปสามก้าวใหญ่

แลเห็นชายฉกรรจ์เสื้อยาวสีครามรองเท้าดำ มือถือกระบี่ประกายแวววาวสี่คนยืนเรียงรายขวางอยู่ทางเบื้องหน้า ปลายกระบี่มีประกายแลบอยู่วูบวาบ มาตรว่ายังมิได้ลงมือจู่โจม แต่เป็นอานุภาพที่สกัดทางของฝ่ายตรงข้ามไว้จนมั่นคงยิ่ง

มือกระบี่ชุดครามทั้งสี่ ต่างยืนแน่วนิ่งดั่งขุนเขา จับตามองโดยไม่กะพริบคล้ายดั่งเป็นรูปสลักจากตอไม้

วังเจ็กพ้งใจเต้นระทึก คำนึงด้วยความหวั่นไหว ม้อเกาอันชั่วร้ายมีความสุขุมเลือดเย็นจริง ๆ ถึงกับได้ซุ่มยอดฝีมือไว้อยู่ก่อนแล้ว

ขณะครุ่นคิดมิทันจบสิ้น ได้ยินม้อเกาส่งเสียงกังวาน

"วังเล่าตี่ ผู้พี่โง่เขลามีที่ใดล่วงเกินท่าน ? อยู่ต่อหน้าน้องพี่มากหลายปานนี้ ท่านจะต้องเข้าใจให้กระจ่างด้วย"

สองพี่น้องแซ่วังไหนเลยจะบอกเรื่องถูกม้อบุ่นคี้สยบในกระบี่เดียวต่อยอดฝีมือทั้งแผ่นดินได้ วังเจ็งพ้งจึงกวาดตาไปมาแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านสามานย์ไร้ยางอาย เปิดสำนักคุ้มกันภัยใต้ดิน ทรยศต่อน้ำใจไมตรี ลอบสังหารเที้ยสับตั้วกอพวกเรา หยามรังแกหญิงม่ายครรภ์แก่ สุมความกลอกกลิ้งชั่วร้ายอยู่เต็มตัว ผู้คนทั้งแผ่นดินต่างสังหารได้ เราเฮียตี่กำจัดเภทภัยแก่บู๊ลิ้ม ไยต้องมีความอาฆาตแค้นเป็นส่วนตัวด้วย ?"

วาจาประดานี้ กล่าวได้เปี่ยมคุณธรรม น้ำคำสมเหตุสมผล บรรดายอดฝีมือที่ยังมิได้จากไป ต่างมีสีหน้าตื่นเต้นเลื่อมใส กระทั่งยังมีอีกจำนวนหนึ่งกุมกระบี่ผุดลุกขึ้น ส่วนสตรีชาวเรือทั้งมวล ต่างหวาดกลัวจนปั่นป่วนวุ่นวายไปนานแล้ว

ม้อเกาเดือดดาลจนหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ โบกมือตวาดเสียงเย็นชา

"ฆ่า"

เสียงตวาดสั่งพอดัง มือกระบี่ชุดสีครามทั้งสี่ต่างพากันสะอึกกายไปเบื้องหน้า แกะบี่สี่เล่มแทงสวบไปพร้อมกัน

วังเจ็กพ้งแค่นหัวร่อตวาด

"ทารกไร้เดียงสา ถึงกับกล้ามาใช้กระบี่ต่อหน้าเล่าฮู ?"

เสียงดังร่างทะยานตามติด กระบี่ควงด้วยความแคล่วคล่อง ปลายกระบี่มีแสงดวงกระจายออกมาสี่หย่อม ต้านกระบี่ทั้งสี่จนชะงักงันไป และแล้ว งอแขนตวัดอีกรอบหนึ่ง ประกายกระบี่พุ่งวาบดั่งรุ้งยาว ตีโต้กลับด้วยอานุภาพอันกราดเกรี้ยวยิ่ง

มือกระบี่ทั้งสี่ย่อตัวเล็กน้อย พลันแยกควับออกไป หลบการจู่โจมแล้วตีโต้ด้วยความเร็วดั่งสายฟ้าไปถึงสิบสองกระบี่ ทุกกระบี่ต่างพุ่งเข้าใส่จุดสำคัญในร่างวังเจ็กพ้ง

วังเจ็กพ้งตวาดก้อง สะบัดกระบี่เป็นวงประกายกระจายออกรอบร่างดุจดั่งเป็นกำแพงป้องกันตัว

มือกระบี่ชุดสีครามทั้งสี่ พลันรู้สึกกระบี่คล้ายแทงเข้าใส่ผนังที่แข็งแกร่ง ข้อมือสะท้านจนกระบี่ชะงักไปทันที

วังเจ็กพ้งตะเบ็งเสียงหัวร่อแล้วตวาด

"มือกระบี่ในสำนักเล่งจั๊วยังมีอยู่อีกกี่คน ?"

ในเสียงตวาดเย้ยหยัน สะบัดข้อมือเสือกแทงสี่กระบี่ซ้อน ๆ ด้วยความเร็วดั่งสายฟ้าคะนองฝน มือกระบี่ทั้งสี่ตวาดก้อง ทะยานกายเข้ารวมกันอีกครา กระบี่ทั้งสี่ผนึกขึ้นเป็นประกายใหญ่มหึมา

ชั่วพริบตา ทั้งสองฝ่ายรุกรับตีโต้กันไปสิบกว่ากระบวนท่า กระบี่ของวังเจ็กพ้งสะบัดกวัดแกว่งแคล่วคล่องว่องไวดั่งมังกรคะนองน้ำ ก้าวสลับซับซ้อนอยู่ในม่านประกายของกระบี่สี่เล่ม ดูเปลือกนอกแม้ปลอดโปร่งเยือกเย็น แต่ในใจกลับแฝงวิตเป็นยิ่งนัก ดวงตามีประกายอำมหิตแวววาว กระบี่ในมือพลันเปลี่ยนกระบวนท่าจากเร็วเป็นช้า คล้ายดั่งกระบี่มีน้ำหนักพัน ๆ ตำลึงก็ปาน แต่ละกระบี่ฟันแทงไป มาตรว่าเชื่องช้าอย่างยิ่ง แต่ได้แฝงไม้ตายและพลังอันร้ายกาจสุดเปรียบประมาณได้

มือกระบี่ชุดสีครามทั้งสี่มาตรว่ามีกระบวนท่ากราดเกรี้ยวอำมหิตยิ่ง แต่ทางด้านพลังการฝึกปรือ ไหนเลยจะสูงส่งเทียบเท่าวังเจ็กพ้งได้ ดังนั้น จึงถูกพลังที่แผ่ออกจากตัวกระบี่ฝ่ายตรงข้ามคุกคาม จึงไม่อาจจะใช้กระบวนท่ากราดเกรี้ยว

อำมหิตออกไปได้อีกแล้ว

ม้อเกาที่ยืนเท้าเอวควบคุมการต่อสู้ เมื่อเห็นสภาพจึงกระวนกระวายยิ่งนัก กลัวว่าต่อสู้สืบไป มือกระบี่ที่มันเพียรฝึกสอนด้วยความลำบากมานานปีต้องถูกทำลายไปอยู่กับตาในตอนนี้

ความคิดพอวูบขึ้น พลันนึกถึงมือกระบี่อีกสี่คนที่สั่งให้ติดตามเที้ยสับไป เมื่อวานนี้ ไฉนจนบัดนี้ยังมิกลับมาให้เห็นร่องรอยเลย ?

ดังนั้น มันลอบสืบเท้าไปที่ข้างกายฮ้วงฮุ้น ส่งเสียงหนัก ๆ

"เมื่อวานตอนท่านฆ่าเที้ยสับ เห็นมือกระบี่ที่สวมเสื้อสีครามอีกสี่คนหรือไม่ ?"

ฮ้วงฮุ้นผงกศีรษะตอบเสียงเย็นชา

"เห็น"

"พวกมันไปที่ใด ?"

"ตายแล้ว"

ม้อเกาพลันสะอึกกายก้าวใหญ่ ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชา เค้นเสียงจากไรฟัน

"ตายอย่างไร ?"

ฮ้วงฮุ้นยืนแน่วนิ่งในที่นั้น ตอบเสียงกระด้าง

"หรือพวกมันยังจะป่วยตายไปได้ ?"

ม้อเกากำหมัดแนบแน่น เน้นทีละคำ

"เป็นผู้ใดลงมือ ?"

มิทันจบคำ ที่หัวเรือมีเสียงโลหะกระทบกันดังสนั่นหวั่นไหวสองครา รีบหันหน้ามองไป เห็นกระบี่ยาวสองเล่มพุ่งขึ้นท้องฟ้า ประกายเจิดจ้าสองสายลอยละลิ่วลงไปในบึง มือกระบี่สีครามสองคนลนลานถอยหลังด้วยมือว่างเปล่า

วังเจ็กพ้งทะยานกายติดตามดุจเป็นเงาร่างตวาดเสียงก้อง

"อยู่ !"

ปลายกระบี่เสือกจิ้มแคล่วคล่องว่องไวคล้ายอสรพิษฉกเหยื่อ แยกออกพุ่งใส่คอหอยทั้งสองด้วยเจตนาหมายปลิดชีวิต

มือกระบี่ชุดสีครามทั้งสองแม้มีฝีมือไม่ต่ำ แต่กระบี่ของวังเจ็กพ้งทั้งแม่นยำทั้งรวดเร็วทั้งอำมหิต บันดาลให้มันทั้งสองไม่มีทางหลบหลีกพ้นได้

พริบตานั้น ประกายกระบี่อีกสองสายพุ่งวาบเข้ามาทางด้านข้าง เสียงติงตังดังสองครา ต่อต้านกระบี่ที่วังเจ็งพ้งแทงออกไปจนเบนห่างหลายนิ้วได้

แต่ทว่า มือกระบี่ทั้งสองแม้รอดพ้นความตายจากถูกกระบี่ทะลวงคอคอ

ยังคงถูกปลายกระบี่กรีดเข้าใส่ที่ไหล่ โลหิตทะลักออกมาทันที

มือกระบี่อีกสองคนที่ไปช่วยมิตรสหาย ถูกพลังอันรุนแรงของกระบี่วังเจ็กพ้ง กระแทกจนถลาถอยหลังสามก้าวใหญ่จึงได้ตั้งหลักได้ กระบี่ปล่อยชี้ลงแทบสัมผัสพื้นเรือ แสดงไม่มีกำลังพอจะจู่โจมได้อีกแล้ว

วังเจ็กพ้งใช้เพียงลำพังตัว สยบมือกระบี่คู่ใจของม้อเกาทั้งสี่ไปได้ บังเกิดความกระหยิ่มภาคภูมิยิ่งนัก ขวางกระบี่ทำท่า เพ่งมองม้อเกาพลางแค่นเสียง

"ยังมีคนอีกหรือไม่ ?"

ม้อเกากวาดตามองไป เห็นขอดฝีมือทั้งหลาย ถึงกับมีมากกว่าครึ่งถลึงจ้องมาด้วยความเดือดดาล ส่วนเที้ยกู่กับพัวเชียมทั้งสอง ยังคงนั่งอย่างสง่าผ่าเผยอยู่ที่โต๊ะ สีหน้าท่าทีกระด้างเย็นชา คล้ายไม่มีอารมณ์สนใจต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้นเลยสักน้อยนิด

ยังมีแปะโป๊วปวยฮวยลิ่มคี้เจ็งกับจ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอี ก็ได้นั่งด้วยสีหน้าประหลาดพิกลมิอาจหยั่งคำนวณ แสดงว่ายินดีในเภทภัยของมันมากกว่าต้องการช่วยเหลือ

มรสุมในบึงใหญ่

ม้อเกากวาดตามองไปรอบข้าง ความคิดวูบวาบขึ้นรวดเร็วยิ่ง ชั่วครู่ จึงได้เน้นเสียงช้า ๆ

"วังเล่าตี่ควรทราบว่า การชุมนุมในครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายรับมือทายาทของชิ้วต้กโดยเฉพาะ เรื่องราวในกาลกระโน้น สองเฮียตี่ท่านก็มีส่วนด้วย ไฉนถึงกับใช้อารมณ์ชั่ววูบมาทำลายเรื่องสำคัญไป ?"

ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ นอกจากเล่งจิ้วม้อเกาที่อำมหิตเลือดเย็นแล้ว มีผู้ใดสามารถกล่าววาจาที่ไม่เคียดแค้นเดือดดาลได้ ?

วังเจ็กพ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านยโสจนโอหังลำพอง ตั้งอกตั้งใจกำจัดผู้ไม่เห็นพ้องกับท่านอยู่เสมอมา หรือนั่นก็เป็นวิธีการรับมือกับทายาทชิ้วต้ก ?"

ม้อเกากวาดตามอง ถึงกับผละจากวังเจ็กพ้งหันไปส่งเสียงดัง ๆ กับขอดฝีมือทั้งหลาย

"ท่านทั้งหลายทราบหรือไม่ ทายาทของชิ้วต้กผู้นั้นก็คือกิมเกี้ยมแขะ ที่ระหว่างนี้ก่อกวนมรสุมในวงพวกนักเลงจนปั่นป่วนไปทั่วทุกแห่งหน ?"

วาจานี้:งอกล่าวไป ขอดฝีมือทั้งหลายต่างตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง มีบ้างถึงกับอุทานออกมา

เนื่องเพราะกิมเกี้ยมแขะผู้นั้น แม้ออกสู่วงพวกนักเลงในเวลาสั้น ๆ แ

พฤติการณ์ถูกเล่าลือไปทั่วแผ่นดินแล้ว พร้อมกันนั้น ยังมีเรื่องต่าง ๆ นานาที่เกี่ยวข้องกำเกิมเกี้ยมแขะเล่าลือกันหนาหู แน่นอน มีบ้างกล่าวหามันอำมหิตไร้น้ำใจเพียงใด ทารเดเกรี้ยวดุดันเพียงไหน

หากคำเล่าลือต่าง ๆ นานาล้วนเป็นความจริง เท่ากับมีชิ้วต้กคนที่สองกำเนิดในบู๊ลิ้ม พฤติการณ์ของ 'ชิ้วซิงแซ'ในอดีต ผู้คนส่วนมากยังคงจำได้ไม่ลืมเลือนฝานั้น พอวาจาม้อเกากล่าวไป ผู้คนทั้งหลายไหนเลยไม่แตกตื่นได้

ม้อเกามีสายตาคมกล้าปานใด สามารถสังเกตความรู้สึกของผู้คนทั้งหลายออกได้ จึงลอบปีติยินดีแล้วส่งเสียงกังวานสืบไป

"วันนี้ม้อเกาถูกเข้าใจผิด แม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต แต่กลัวน้องพี่ทั้งหลายจะเกิดแตกแยกกันเพราะเรื่องนี้ เป็นช่นวนให้กำลังกระจายออกไป กลายเป็นจุดอ่อนให้ถูกจู่โจมพินาศไปทีละหน่วยได้ง่ายดาย เฮอะ เฮอะ ... ตอนนั้น..."

มันตอนนี้สำนึกว่าถูกพวกพ้องตีจากญาติมิตรตัดขาดไปแล้ว ดังนั้น ทางหนึ่งส่งเสียงถ่วงเวลา รอคอยให้มีปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ ทางหนึ่งเค้นสมองครุ่นคิดจะใช้วาจาใดไปเหนี่ยวรั้งยอดฝีมือที่เบนใจออกห่างให้คืนกลับมาได้

มันกล่าวถึงตอนนั้นพลันทอดถอนใจยาวแล้วชะงักคำลง

ยอดฝีมือทั้งหลายเหลียวมองกันไป ต่างคำนึงในใจ

'เล่งจิ๊วม้อเกาเป็นผู้นำชนชาวนักเลงมาสิบกว่าปี บู๊ลิ้มนับว่าสงบสันติไม่มีเหตุ หากครั้งนี้ทำลายตำแหน่งผู้นำของมันไป ผู้ที่จะดำรงตำแหน่งต่อ มีสมรรถภาพและฝีมือรับภาระที่หนักอึ้งนี้ได้หรือไม่ ?'

ยอดฝีมือทั้งหลายต่างขบคิดถึงผลดีผลร้ายของตัวเอง อารมณ์ที่พลุ่งพล่านตกเดือดจึงสงบลงทีละน้อย แต่สีหน้าหวาดหวั่นของม้อเกาก็ได้ปลาสนาการหมดสิ้นทันใด...

ลิ่มลิ้มที่ครรภ์แก่กระโดดขึ้นจากพื้นเรือ ชี้หน้าม้อเกาพลางตะเบ็งสุดเสียง

"ครั้งก่อนท่านใช้เล่ห์ร้ายลอบประทุษร้ายชิ้วต้ก จนสองเท้าของมันพิการไปก่อน ฝ่านจึงเป็นตัวการร้ายอันสำคัญที่แท้จริง ผู้ที่บุตรของชิ้วต้กจะหา มีท่านคนเดียวเท่านั้น"

เมื่อนางชี้หน้าด่าจบคำแล้ว หันไปทางยอดฝีมือทั้งหลาย ร่ำไห้รำพันสุดเสียง

"ท่านทั้งหลายโปรดอย่าได้เชื่อมันเป็นอันขาด น่าเวทนาเที้ยสับ กาลก่อนเคยพาชีวิตแทนมันหลายครั้ง ผลที่สุด กลับถูกมันประทุษร้ายตายไป"

วาจาไม่ทันจบคำ เล่งจิ๊วม้อเกาพลันสะบัดฝ่ามือออกไป พลังอันหนักหน่วง

กระแทกใส่ลิ่มลิ้มที่ครรภ์แก่จนไม่อาจทนทาน กรีดร้องแล้วล้มตึงลงกับพื้น สลบไสลไปทันที

วังเจ็กพ้งสะบัดแขนข้างเดียวขึ้นสูงพลางร้อง

"ประสบการณ์ของสองสามีภรรยาเที้ยตั้วกอ เป็นตัวอย่างให้แก่พวกเราเห็นอยู่กับตา วันนี้ไม่สังหารโจรร้ายที่ไร้คุณธรรมยางอายไปก่อน พวกเราวันหน้าก็ต้องตายอย่างสยดสยองสุดอนาถแล้ว"

เสียงร้องพอขาดคำ สะบัดกระบี่แทงสวบเข้าใส่ทรวงอกม้อเกาทันที

วังเจ็กเม้งเมื่อครู่เห็นท่าร่างม้อเกาหลบหลีกการจู่โจมของกอกอมัน ทราบดีว่าหากสู้ตัวต่อตัว กอกอมันต้องไม่มีทางได้เปรียบแน่ ดังนั้น จึงชักกระบี่ออกจากฝักสะอึกกายปราดเข้าไป ฟันใส่เอวม้อเกาอย่างดุดันบ้าง

เล่งจั๊วม้อเกาสุมหัวกับสองเฮียตี๋แซ่วังมานานปี ทราบอานุภาพของสองกระบี่สัมพันธ์กระจ่าง มิใช่มือเปล่าจะสามารถต่อต้านได้เด็ดขาด ดังนั้น ลดมือไปที่เอวหมุนกายควับใหญ่ พลังลมแหลมคมพลันพุ่งออกมา เงาดำที่โตประมาณหัวแม่มือสายหนึ่ง สะบัดอยู่กลางอากาศดั่งมังกรร้าย

แส้ยาวอันพิสดารของมันผ่านการคร่ำเคร่งฝึกปรือมาอีกสิบกว่าปี กระบวนท่าจึงยิ่งกราดเกรี้ยวดุร้าย พลิกแพลงพิสดารไม่อาจหยั่งคำนวณกว่าเดิม

ดังนั้นเอง สองกระบี่หนึ่งแส้จึงได้ประหัตประหารกันจนชุลมุนวุ่นวาย

ในห้องท้องเรือ ฮ้วงฮุ้นยังคงยืนตัวตรงอยู่ที่มุม เที้ยเกี่ยมกับพัวเชียมนั่งหน้าเครียดเย็นชาในที่เดิม แต่จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีและแปะโป๊วปวยฮวยลิ่มคีเจ็ง มีสีหน้าเปลี่ยนแปรไปมาตลอดเวลา จับตามองร่างม้อเกาแน่วนิ่ง

เล่งจั๊วม้อเกาที่เห็นสองเฮียตี๋แซ่วัง ถึงกับฝึกเลี่ยงงี้เกี้ยมฮวบที่สาบสูญการถ่ายทอดไปจากบู๊ลิ้มนานปีสำเร็จ จึงต้องตระหนกกว่าเดิม แต่ยังคงส่งเสียงเย้ยหยัน เป็นที่ไม่หวาดหวั่นแล้วตีโต้กลับไปด้วยพลังสุดตัว สร้างความตระหนกแก่สองเฮียตี๋แซ่วังมิใช่น้อย ยิ่งทุ่มเทกำลังโหมกระหน่ำหนักหน่วงกว่าเดิม

ม้อเกาที่ทุ่มเทกำลังและไม้ตายสุดตัวไปแล้ว ยังคงไม่มีปัญญาสยบสองเฮียตี๋ได้ มันที่กลอกกลิ้งเลือดเย็น ทราบดีว่าการที่ยอดฝีมือทั้งหลายยังสงบมิเคลื่อนไหว เนื่องเพราะถูกอิทธิพลอำนาจของมันในกาลก่อนสยบไว้เท่านั้น หากมันมีสีหน้าท่าทีหวาดหวั่นต่อสองเฮียตี๋สักน้อยนิด ผลของมันก็ต้องเลวร้ายจนมิกล้าคาดคิดแน่ ดังนั้น แสร้งมารยาเป็นปลอดโปร่งเยือกเย็น ตวาดเย้ยหยันอยู่ไม่ขาดปาก โดยบ่งบอกให้มันสองทุ่มเทไม้ตายออกมา จากนั้นจึงตีโต้ไปให้มันสองยอมแพ้โดยศิโรราบ

แต่ทว่า สองเฮียตี๋แซ่วังยังคงมีความเข้มแข็ง สามารถรุกกระหน่ำม้อเกาจนไม่มีปัญญาตีโต้ให้สองมันพ่ายแพ้ได้

ตอนนั้น ยอดฝีมือที่จับตาชมการต่อสู้ ต่างซุบซิบกันไปมา

"ดูท่าม้อตั้วกอน่ากลัวสู้ไม่ได้แน่"

"นึกมิถึง ฮ้อซูซังเกี่ยมจะร้ายกาจปานนี้..."

"พวกเราไยไม่ฉวยโอกาสนี้ช่วยสองเฮียตี๋อีกกำลังหนึ่ง ฆ่าม้อเกาแล้วสนับสนุนสองเฮียตี๋ให้เป็นเม่งจู๊คนใหม่"

เสียงซุบซิบนี้แม้แผ่วเบา แต่ในยามที่ยอดฝีมือทั้งหลายสงบปากคำชมการต่อสู้ ก็ดังแว่วออกไปไกลอย่างยิ่ง

บนเขื่อนซ้ายมือที่อยู่ห่างจากหมู่เรือประมาณยี่สิบวา มีเงาร่างอ้อนแอ้นของสตรีนางหนึ่งซ่อนอยู่ที่หลังกิ่งหลิวหนาทึบ นางขมวดคิ้วแนบแน่น จับตาชมการต่อสู้บนเรือแน่วนิ่ง เมื่อเสียงซุบซิบนั้นแว่วกระทบโสต แต่ละถ้อยคำคล้ายกระบี่แทงถมคมทะลวงใส่หัวใจนาง

แน่นอน ประสบการณ์ของม้อเกา ย่อมอยู่ในสายตานางทุกบทตอน ริมฝีปากเฟ้ดขาวของนางสั่นระริก เปล่งเสียงแผ่วเบาที่ได้ยินเฉพาะนางออกมา

"อา... เตียเตียท่านเป็นคนเช่นนี้จริง ๆ หรือไร ? ผลของการถูกพวกพ้องตีจากญาติมิตรตัดขาด ถึงกับเป็นท่านผู้เฒ่าเพาะมากับมือเอง สวรรค์... จะให้เราทำอย่างไรกัน ?"

แน่นอน ความหวาดหวั่นจนกระสับกระส่ายของนาง ไม่อาจกระตุ้นให้ผู้คนที่ชมการต่อสู้สนใจสังเกต เนื่องเพราะนางได้แนบร่างอยู่ที่หลังต้นหลิวสนิท คล้ายดั่งแสงจะถูกผู้คนพบเห็นก็ปาน

นางย่อมเป็นม้อบุ่นคี้ที่อาภัพ ลิ้มรสความขมขื่นของชีวิตมาจนโชกโชน นางถูกความรักความแค้นพัวพันจนยากที่จะสะสาง ได้แต่ตะลึงลานอยู่หลังต้นหลิวโดยมิทราบทำอย่างไร ?

ม้อบุ่นคี้ก็ย่อมมองไม่เห็น บนเขื่อนขวามือที่อยู่ห่างจากหมู่เรือประมาณยี่สิบวา ร่างของบุรุษหนุ่มรูปงามอาภรณ์เขียวยืนซ่อนอยู่ในเงาหลิวเช่นกัน และยังแนบ

ร่างติดกับลำต้น คล้ายดั่งกลัวถูกผู้คนพบเห็นก็ปาน แต่ทว่า ประกายตาที่จับมองบนเรือม้อเกานั้น หนักแน่นมิเปลี่ยนแปร คล้ายดั่งเชื่อแน่ ชะตาชีวิตของม้อเกาถูกระบุไว้แล้ว

ทันใด...

ผู้คนทั้งหลายต่างส่งเสียงจนกระหึ่ม ใบหน้าหล่อเหลาของบุรุษหนุ่มมีรอยยิ้มอันกระตือรือร้นขึ้นทันที

เนื่องเพราะเห็นจ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอีทะยานกายออกจากที่ เสือกกระบี่เข้าร่วมต่อสู้ด้วยแล้ว ถึงกับยืนสามเส้ากับฮ้อซูซังเกี่ยม ร่วมมือกันกระหนาบเล่งจั๊วม้อเกา

เมื่อเช่นนั้น ม้อเกาจึงร่อแร่คับขันทันที บรรดาบริวารคู่ใจและศิษย์ของมันที่ปกติเลี้ยงดูอย่างเลอเลิศเหล่านั้น มาตรว่ามีความต้องการเสนอหน้าออกช่วยเหลือเจ้านายหรืออาจารย์ แต่เมื่อเห็นสายตาลิ่มคีเจ็งที่ถลึงจ้องจนแวววาว บรรดาพวกผู้คนที่กระเหี้ยนกระหือ ต่างต้องสงบปากคำเงียบงัน กระทั่งลมหายใจยังมิกล้าระบายแรงนัก

บนหัวเรือใหญ่มีประกายเจิดจ้าของกระบี่สามสายฉวัดเฉวียนวนเวียน พร้อมทั้งเงาสีดำที่แคล่วคล่องดั่งมังกรของแส้ม้อเกา รุกรับตีโต้กันแคล่วคล่องว่องไวประหนึ่งดอกไม้ไฟ แต่ละกระบวนท่าเหี้ยมโหดจนปลิดชีวิตได้

สองเฮียตี่แซ่วังและจ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอี คล้ายไม่มีความกริ่งเกรงกังวลอีกแล้ว ถึงกับระดมจู่โจมใส่ม้อเกาที่เมื่อวานยังเรียกเฮียตี่กับพวกมันจนสุดฝีมือ

สามยอดกระบี่ที่คร่ำโลกโชกโชน ชำนาญการต่อสู้มาหลายสิบปี ไหนเลยสังเกตสถานการณ์ของม้อเกาไม่ออก ต่างหัวร่อด้วยความกระหยิ่ม วังเจ็กพ้งส่งเสียงกึกก้อง

"ม้อเกา หากเราเฮียตี่ยอมให้แส้ของท่านจู่โจมได้สามกระบวนท่า ก็จะตัดศีรษะทั้งสามนี้น้อมมอบแก่ท่าน"

ในเสียงแผดหัวร่อที่โอหัง กระบี่สามเล่มพลันทะลวงแทงเข้ามาอย่างดุดัน ประกายแวววับพุ่งควับเคว้ยว แส้ของม้อเกาจึงถูกตีโต้จนต้องม้วนกลับไป

สามยอดกระบี่แผดหัวร่อเสียงก้อง เสือกกระบี่จู่โจมตามติดโดยเร็ว

ม้อเกาคำรามดังสนั่น สะบัดแส้ยาวออกต่อต้านโดยไม่คิดชีวิต แต่ครั้งนี้กลับม้วนถอยมารวดเร็วกว่าเดิม เพียงสัมผัสกับกระบี่ฝ่ายตรงข้ามก็ต้องสูญสิ้นเรี่ยวแรงจนแส้ห้อยลงไป เห็นชัดว่า กระบี่ทั้งสามเล่มทะลวงเข้ามาแล้ว ผู้เหี้ยมหาญแห่งยุคต้องถูกปลิดชีวิตในพริบตานี้เป็นแน่ ทันใด...

เสียงตวาดดังแหลมเล็กแว่วมา ประกายสีแดงเจิดจ้าบาดตาพุ่งวาบลงจาก

ท้องฟ้า

จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอีมีความคิดขึ้นวูบ แค่นเสียงเย็นชาแล้วพลิกกระบี่ที่แทงใส่ม้อเกาขึ้นปัดปะทะประกายสีแดงที่พุ่งลงมา

กระบี่ทั้งสองพอสัมผัส จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมพลันรู้สึก มีพลังดึงดูดมหาศาลกระชากกระบี่มันจนไม่มีทางเกาะกุมไว้ได้ ต้องตระหนกจนใจสั่นสะท้าน แล้วมีเสียงแหลมเล็กดังแตลงจากอากาศ

"คลายมือ !"

ในประกายที่เจิดจ้าพุ่งวูบวาบ จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอีต้องคลายมือทิ้งกระบี่ไปจริง ๆ ทั้งตัวถอยควับออกหลายก้าว ยืนตะลึงลานกับที่ หอบหายใจโดยไม่อาจส่งเสียงได้อีก

เงาร่างคนวูบขึ้นที่หัวเรือ ม้อบุ่นคี้ถือกระบี่โฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยมของนางยืนอยู่เคียงข้างกับม้อเกา สีหน้าของนางก็มิทราบเป็นโศกเศร้าหรือขุ่นเคือง

เห็นนางสะบัดมือเบา ๆ กระบี่เต็งอีที่ติดอยู่กับกระบี่โฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยมของนางพลิวกระเด็นออกไปไกลหลายวา จึงร่วงหล่นลงบนเขื่อน

พลังฝีมือที่ไม่เคยพบเห็นเขี่ยงนี้ ขู่ขวัญทุกผู้คนจนปั่นป่วนวุ่นวาย ฮ้อซูซังเกี่ยมถึงตระหนกจนหน้าถอดสี บิดเบี้ยวปั่นยากยิ่ง เนื่องเพราะมันเฮียตี่เคยลิ้มรสอานุภาพของกระบี่นี้มาก่อนแล้ว

เล่งจั๊วม้อเกาพอยืนหยัดทรงกาย พลันตวัดแส้คู่มือให้ม้วนกลับมาดุจอสรพิษร้ายไปเข้าใส่คอของวังเจ็กเม้ง สะบัดข้อมือพร้อมกับตวาด

"ไป !"

วังเจ็กเม้งมิทันแผดร้อง คอก็หักจนสิ้นลมตายทันที ร่างผอมสูงของมันถูกแรงปัดปลิวกระเด็นออกไป ร่วงหล่นลงในลำน้ำดังโครมใหญ่

ยอดฝีมือทั้งหลายส่งเสียงเซ็งแซ่ ม้อบุ่นคี้ขมวดคิ้วร้องเรียก "เตียเตีย" แต่แส้ยาวของเล่งจั๊วม้อเกาสะบัดม้วนไปอีกครา เข้าใส่ลำคอของวังเจ็กพ้งดั่งสายฟ้า

สองเฮียตี่แซ่วังพอเห็นโฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยมสีแดงบาดตา ก็หวาดหวั่นจนขวัญฝ่อแทบแล้ว ดังนั้น เมื่อครู่วังเจ็กเม้งจึงได้ถูกม้อเกาจู่โจมไปในกระบวนท่าเดียว ตอนนี้ไอ้เจ็กพ้งที่หวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ สะบัดแขนข้างเดียวมันซัดกระบี่คู่มือเข้าใส่แรงเตกม้อเกาสุดแรง ส่วนเท้าถีบถอยหลัง พุ่งตัวหนีลงไปในน้ำบ้าง

เล่งจั๊วม้อเกาเดือดดาลถึงขีดสุด ไม่คำนึงว่าชนชาวบู๊ลิ้มทั้งหลายจะเห็นมันแค่ไหนแล้ว พลันหันขวับกลับมาถลึงจ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอี

ประกายตาแวววาวราวสัตว์ร้ายของมัน มีอานุภาพข่มขวัญเต็งอีจนฝ่อไป

เต็งอีถอยช้า ๆ ถอยจนกระทั่งถึงด้านหลังแปะโป่วปวยฮวยลิ่มคีเจ็ง ได้ยินม้อเกาเค้นเสียงจากไรฟัน

"สองท่านยังมีวาจาใด ?"

ลิ่มคี้เจ็งร้องโอดโอยแล้วฝืนยิ้มกล่าว

"ม้อตั้วกอ เมื่อครู่ไม่มีส่วนของข้าพเจ้าด้วย ท่านไฉนจึงสุมบัญชีใส่ศีรษะข้าพเจ้าได้ ? หากมิใช่บุ่นคี้ม่วยม่วยมา ข้าพเจ้าก็ต้องลงมือช่วยเหลือม้อตั้วกอแน่"

เล่งจั๊วม้อเกาหัวร่อแค่น ๆ ยังคงสืบเท้าเข้าไปทีละก้าว ประกายตาอำมหิตจนผู้คนต้องหวาดหวั่น

ใบหน้าลิ่มคีเจ็งบิดเบี้ยวสลด พลันพลิกมือไปคว้าข้อมือจ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีแล้วตวาดเสียงแหลม

"ม้อตั้วกอ ข้าพเจ้ามอบมันแก่ท่าน ข้าพเจ้าจะไปแล้ว"

ในเสียงร้อง นางถึงกับทุ่มร่างเต็งอีเข้าใส่ม้อเกา ส่วนตัวนางถีบเท้าพุ่งปราดออกไปกระโดดขึ้นบนยอดหลิว หยั่งปลายเท้าแล้วโลดละลิ่วออกไปดั่งเหินบินเพียงไม่กี่คราก็สาบสูญร่องรอย

เต็งอีอย่างไรก็นึกไม่ถึงนางจะอำมหิตชั่วช้าปานนี้ เมื่อข้อมือถูกบีบ พลังทั้งร่างสาบสูญจนตัวอ่อนระทวย ถูกทุ่มเข้าใส่ม้อเกาโดยมิอาจดิ้นรนได้

ดวงตาม้อเกาเป็นประกายวาว กระแทกมือขวาออกไปใส่ทรวงอกกว้างใหญ่ของเต็งอีดังสนั่นหวั่นไหว มันที่ฟาดด้วยความแค้นเคืองจนสุดแรง พลังไหนเลยจะต่ำกว่าพันชั่งได้

เต็งอีแผดร้องสุดเสียง กระอักโลหิตพุ่งเป็นลำยาว ร่างปลิวละลิ่วไปร่วงหล่นลงที่เบื้องหน้าเที้ยกู่กับพัวเชียมที่มิเคยขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

สีหน้าของพัวเชียมเที้ยกู่ยังคงมิเปลี่ยนแปร เหลือบมองสบตากันแวบหนึ่งริมฝีปากขยับเขยื้อนเล็กน้อย แต่ไม่มีเสียงใด ๆ ดังมา ที่แท้ทั้งสองกำลังใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณสนทนากัน โดยพัวเชียมเป็นผู้ถาม

"ท่านเห็นสู่ยี้ (ยี้... มีความหมายเช่นเดียวกับหนูในภาษาไทย) หรือไม่ ?"

"เห็นแต่แรกแล้ว มันกำลังหลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่บนเขื่อนด้านนั้น แต่ไม่อาจหลบจากสายตาเราได้ ในเมื่อมันไม่ต้องการปรากฏตัวมา พวกเราก็ควรอย่าได้แส่หามากเรื่องเลย"

"ในเมื่อพวกเราพบมันแล้ว ยังจะจับเจ่าที่นี้ไปไย ? ไปกันเถิด"

ที่แท้ทั้งสองติดตามชิ้วสู่มาถึงกังหนำแล้ว ช่วงเวลาสั้น ไม่มีปัญญาหาชิ้วสู่

พาไต้

ทั้งสองเมื่อปรึกษา จึงดำเนินตามแผนเดิมอีกครั้ง โดยไปหาม้อเกาก่อน และยังเสแสร้งมารยา ต้องการช่วยเหลือม้อเกาอีกด้วย จุดประสงค์เพียงเพื่อต้องการพาชิ้วสู่เท่านั้น

มันสองที่เป็นผู้พาม้อเปียไปอยู่ในเกาะร้างกลางทะเล เพราะเห็นเป็นภรรยาพาชิ้วต้กสหายรัก ปรนนิบัติรับใช้ม้อเปียจนกระทั่งคลอดชิ้วสู่ออกมา ทั้งสองมีความรักชิ้วสู่ยิ่งกว่าบุตรในสายเลือดที่พวกมันไม่เคยมี ประคบประหงมชิ้วสู่มาแต่เยาว์วัยจนเติบใหญ่ เมื่อชิ้วสู่อำลาจากเกาะมากังหนำ พวกมันที่ไม่วางใจว่าชิ้วสู่เยาว์วัยจะพลาดพลั้งเสียทีได้ จึงลอบหนีออกจากเกาะติดตามมาอีกครา ยามนี้เมื่อพบเห็นเการอยชิ้วสู่ จึงไม่ต้องการอยู่อีกต่อไป สะบัดแขนเสื้อพุ่งตัวออกจากเรือโดยมิลำลาแม้สักคำเดียว

ชิ้วสู่บนเขื่อนเมื่อเห็นทั้งสองโลดละลิ่วมาแต่ไกล รีบถลันกายหนีออกไปจนสุดปีเท้า คล้ายดั่งไม่ต้องการพาเก้าทั้งสองก้าวาน

เล่งจิ๊วม้อเการ้องด้วยความตระหนก

"สองท่านจะไปที่ใด ?"

มันซึ่งหวังจะอาศัยกำลังของทั้งสองมารับมือกับบุตรชิ้วต้ก ตอนนี้เมื่อเห็นทั้งสองสะบัดหน้าไปโดยไม่ว่ากระไร จึงทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง ขณะจะพุ่งตัวไล่ตามแบบสาเหตุ ม้อบุ่นคี้สะอึกกายเข้าขวางไว้พลางทักท้วง

"เตียเตีย ไม่ต้องไล่ตามแล้ว ไล่ไปก็ไม่มีทางทันดอก บนเรือยังมีคนที่ยิ่งน่าฟาชิ่งกว่ามากนัก ท่านผู้เฒ่ายังมิทราบอีกหรือไร ?"

เล่งจิ๊วม้อเกาที่ถูกพวกพ้องตีจากญาติมิตรตัดขาด จึงสูญเสียความหนักแน่นเยือกเย็นไปหมดสิ้น ตวาดด้วยโทสะ

"ผู้ใด ?"

ม้อบุ่นคี้เบนสายตาช้า ๆ ไปที่ฮ้วงฮุ้น แค่นเสียงเย็นชา

"หรือท่านผู้เฒ่าเข้าใจ มันเป็นเซียมเตี๋ยงซิ่งตอจูจื้อเม้งจริง ๆ ?"

เล่งจิ๊วม้อเกาฉุกใจได้คิด ตวาดไปทันที

"มันมิใช่จูจื้อเม้งแล้วเป็นผู้ใด ?"

"จูจื้อเม้งตายไปนานแล้ว มันเพียงอาศัยนามของจูจื้อเม้ง ปลอมแปลงเป็นศิษย์ไญญาณแล้วสติเลอะเลือนเซื่องซึมมาหลอกลวงท่านผู้เฒ่า และมันยังมิใช่เป็นฮ้วงฮุ้นคนแรกด้วย ฮ้วงฮุ้นคนแรกคือซือเจ๊ข้าพเจ้า"

นางยิ่งกล่าวผู้อื่นยิ่งงุนงง มิเพียงเล่งจั๊วม้อเกาไม่เข้าใจเท่านั้น กระทั่งผู้ปลอมเป็นฮ้วงฮุ้นก็ยังงุนงงสงสัยยิ่ง

เล่งจั๊วม้อเกางุนงงวูบจึงโพล่งขึ้น

"ซือเจ๊ของเจ้า... ฮ้วงฮุ้นคนแรก..."

"เรื่องนี้เล่าแล้วยืดยาวยิ่ง ข้าพเจ้าตอนนี้ก็ยังบ่งบอกไม่กระจ่าง..."

นางพลันหันขวับไปหาฮ้วงฮุ้นพลางกล่าวต่อ

"หากท่านเป็นวีรบุรุษ ท่านโปรดถอดหน้ากากออกมา ชายชาตรีที่โอ่อ่าองอาจมาซุกหัวซ่อนหาง ปิดบังชื่อแซ่แท้จริง หรือกระทั่งยังไม่อาจเทียบอิสตรี ?"

ฮ้วงฮุ้นคนที่สองกลอกตาไปมา พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้อง ม้อบุ่นคี้ขมวดคิ้วขวางกระบี้พลางตวาด

"ท่านหัวร่อกระไร ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าปลอมเป็นฮ้วงฮุ้นมาเพื่อหลอกลวงบิดาท่าน แต่ข้าพเจ้ากลับมิได้คาดคิด ฮ้วงฮุ้นคนแรกถึงกับเป็นตัวปลอมเช่นกัน ในชั่วชีวิตข้าพเจ้าไม่เคยพบพานเรื่องซับซ้อนที่บันดาลให้ผู้คนงุนงงจนเลอะเลือนเช่นนี้ ขอเพียงท่านบ่งบอกความเป็นจริงของเรื่องราวออกมา ข้าพเจ้าต้องเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงให้เห็น"

"วาจาของท่านมีสัจจะหรือไม่ ?"

"วาจาชายชาตรีหนักแน่นดั่งขุนเขา"

"ม่อย้งเซียะแซซือเจ๊ข้าพเจ้า เพราะต้องการสืบความจริงของบุตรชิ้วต้ก จึงได้ปลอมตัวเป็นเซียมเตี่ยงซึ่งตอจูจื้อเม้งที่ได้ตายไปนานปี เข้าแฝงตัวอยู่ในบ้านบุตรชิ้วต้ก"

"อ้อ นางเพราะต้องการปลอมแปลงให้แนบเนียน จึงได้ปลอมเป็นสารรูปเช่นนี้ แต่ข้าพเจ้ายังหลงเข้าใจ ในโลกมีคนนี้อยู่จริง นึกมิถึง กลับหลงกลนางได้"

"เฮอะ ซือเจ๊ข้าพเจ้ามีภูมิปัญญาเปรื่องปราดเป็นอัจฉริยะ ท่านไหนเลยเปรียบกับนางได้ ? ท่านเพียงคิดจะช่วยเหลือบุตรชิ้วต้ก ทั้งยังเห็นโฉมของฮ้วงฮุ้นปลอมแปลงง่าย จึงได้แบกซากศพเทียสับมาแฝงตัวอยู่ในบ้านพวกเรา ความจริงเทียสับเป็นบุตรชิ้วต้กฆ่าเอง"

สีหน้าเล่งจั๊วม้อเกาแปรเปลี่ยนทันที ร้องโพล่งขึ้น

"ผู้ใดเป็นบุตรชิ้วต้กกันแน่ ? ตอนนี้มันอยู่ที่ใด ?"

ม้อบุ่นคี้ต้องลอบถอนใจด้วยความรันทด แสร้งเป็นมิได้ยินคำถามบิดานาง ยังคงกล่าวกับฮ้วงฮุ้นสืบไป

"ข้าพเจ้าได้บอกความเป็นจริงของเรื่องราวแล้ว ท่านเล่า ?"

ฮ้วงฮุ้นงุนงงวูบ พลันหัวร่อกล่าว

"ท่านจะต้องทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใดให้ได้ ?"

ม้อบุ่นคี้สะบัดกระบี่เบา ๆ โฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยมในมือเป็นประกายวาวราวเปลวไฟทันที นางจับตามองปลายกระบี่พลางกล่าวช้า ๆ

"หากท่านไม่ยอมบอกมาเอง น่ากลัวกระบี่นี้ของข้าพเจ้าไม่ยอมอโหสิให้ท่าน"

"เฮอะ มิว่าข้าพเจ้าจะยอมบอกเองหรือไม่ กระบี่เล่มนี้ของท่าน ข้าพเจ้ายังต้องขอรับทราบอยู่นั่นเอง"

"ก็ได้"

ม้อบุ่นคี้ตวาดแล้วประกายสีแดงฉานสายยาวพุ่งวาบออกไปด้วยอานุภาพน่าสะพรึงกลัว

ฮ้วงฮุ้นมีความตั้งใจทดสอบความลับของกระบี่โฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยมอยู่ก่อนแล้ว จึงไม่ถอยกลับรุกเข้าหา ฟันฝ่ามือออกใส่ตัวกระบี่

มิคาด สันฝ่ามือเพิ่งสัมผัสตัวกระบี่ ร่างพลันสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ฝ่ามือทั้งสองดั่งสัมผัสถูกพลังดึงดูดที่ประหลาดพิสดาร ไม่อาจชักกลับมาได้อีกแล้ว

ม้อบุ่นคี้ตวาดเบา ๆ เสือกกระบี่ไปตามสภาวะแล้วเค้นเสียงจากไรฟัน

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

เสียงนางเพิ่งดัง พลันเห็นร่างฮ้วงฮุ้นถึงกับยืดยาวกว่าเดิมอีกสามนิ้ว เตะฉาดเข้าใส่ข้อมือที่ถือกระบี่ม้อบุ่นคี้อย่างดุดัน

ม้อบุ่นคี้สลับเท้าก้าวหลบ แต่ร่างฮ้วงฮุ้นถึงกับพลันพุ่งออกจากหน้าต่างดั่งสายฟ้า ม้อบุ่นคี้คาดคิดไม่ถึง คนผู้นี้สามารถหนีออกจากกระบี่โฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยมของนางได้ จึงตระหนกจนใจหายวาบ

มีเสียงหัวร่อก้องกังวานแว่วจากนอกหน้าต่างแล้วกล่าว

"ท่านต้องการรู้จักข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ดูที่นี่ !"

พร้อมกับเสียงหัวร่อก้องกังวาน ประกายทองสายหนึ่งพุ่งวาบเข้ามาจากหน้าต่าง เล่งจั๊วม้อเกาตระหนกจนถีบตัวหนีสุดแรง

ม้อบุ่นคี้สะบัดกระบี่ปัดป้องไปว่องไวยิ่ง เสียงติงดังสดใส ประกายทองถูกกระบี่โฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยมดึงดูดไว้ ถึงกับเป็นกระบี่ทองคำที่ยาวเพียงไม่กี่นิ้ว

สีหน้าเล่งจั๊วม้อเกาเผือดขาวทันที ร้องสุดเสียง

"กิมเกี๊ยมแขะ !"

มันสะอึกปราดไปที่หน้าต่าง เห็นด้านนอกมีแต่หลิวอ่อนช้อยเรียงราย โยกไหวไปตามสายลมโชยพัด ตอนนี้อาทิตย์ได้คล้อยต่ำจนใกล้อัสดง ไหนเลยมีเงาร่างกิมเกี้ยมแขะอยู่ในบริเวณนั้น มันตะลึงลานเป็นครู่หนึ่ง จึงหันกายไปถอนใจกล่าว

"นึกมิถึง เจ้ากิมเกี้ยมแขะถึงกับอยู่ในเรือเราได้"

ม้อบุ่นคี้ก้มศีรษะ กล่าว

"เตียเตีย ท่านผู้เฒ่า... ท่านผู้เฒ่า !..."

มาตรว่านางมีวาจาจะเตือนบิดานางอยู่มากหลาย แต่ก็มีความรันทดหดหู่อัดเต็มอก จึงไม่อาจเปล่งวาจาได้อีกแล้ว

เล่งจั๊วม้อเกายืดอกเชิดหน้า ก้าวช้า ๆ ไปที่หัวเรือ

มันคิดจะกล่าววาจากับยอดฝีมือที่มาชุมนุม แต่พอกวาดตามอง ยอดฝีมือจำนวนมากหลายแม้มิได้จากไปหมดสิ้น แต่ก็เหลือเพียงนับตัวถ้วนเท่านั้น

พริบตานั้น มันรู้สึกรันทดจนหดหู่ ลำคอตีบตัน หน้ามืดตาลาย จอมบงการที่มีอิทธิพลอำนาจสูงสุดของบู๊ลิ้มยุคนี้ ถึงกับไม่อาจส่งเสียงได้แม้สักคำเดียว มีแต่เหม่อมองผู้คนที่เหลืออยู่เพียงประปรายอย่างซึมเซาเท่านั้น

ลมสนธยาโชยเฉื่อยฉิว ผิวน้ำในบึงเป็นระลอกพลิ้ว ลมนี้ถึงกับคล้ายเป็นลมในฤดูใบไม้ร่วงที่หดหู่

รากฐานของวีรบุรุษ กว่าจะสำเร็จจะต้องยากเข็ญและเชื่องช้ายิ่ง แต่ตอนล้มเหลว กลับรวดเร็วดุจเป็นหิมะถูกน้ำร้อน ชั่วพริบตาก็ละลายกลายเป็นน้ำไหลไป

นี่มาตรว่าเป็นเหตุผลที่มิเปลี่ยนแปรเลยตั้งแต่โบราณกาล แต่ไฉนมนุษย์เรากลับปลงไม่ตกเสมอมา รสชาติของการล้มเหลวหลังสำเร็จ เสียดแทงจิตใจผู้คนให้โศกเศร้ารันทดยิ่งกว่าไม่เคยประสบความสำเร็จตลอดกาลนานเสียอีก

มันยืนแน่วนิ่งที่หัวเรือ พลันรู้สึกเหน็บหนาวจนต้องฝืนยิ้มกล่าว

"ม้อเกาคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาชั่วชีวิต ยังมิต้องวิจารณ์ความสำเร็จหรือล้มเหลว อย่างไรยังนับว่าได้คบท่านทั้งหลายนี้เป็นมิตรสหาย ม้อเกาก็พึงพอแก่ใจแล้ว"

มิทันจบคำ พลันมีเสียงฝีเท้าม้าถี่เร็วแว่วมาจากไกลเป็นใกล้ แล้วอาชาพ่วงฟสิบกว่าตัวห้อตะบึงเข้ามา ผู้ควบขับนำหน้าเป็นบุรุษหนุ่มหน้าเหลือง ร่างบึกบึนล่ำสัน นั่งตัวตรงอยู่บนหลังม้าดังปลายทวน โบกมือพลางร้องเสียงก้อง

"หากมิใช่สหายของม้อเกา รีบออกจากเรือในบึงโดยด่วน เพื่อมิต้องแส่หาเรื่องใส่ตัว"

เสียงครานี้ก้องกังวานจนสะท้านทั่วบริเวณ จนชนชาวนักเลงที่ยังเหลืออยู่ประปราย เมื่อได้ยินเสียงร้องนั้นมิยอมฟังวาจาม้อเกาต่อไปอีกแล้ว พากันกระโดดหันไปฝั่งแยกย้ายไปโดยเร็ว

เล่งจั๊วม้อเกาทั้งโศกเศร้าทั้งเคียดแค้น กวาดตามองหน้าบุรุษหนุ่มหน้าเหลืองพลางตวาด

"กิมเทียวเฮี้ยง ท่านก็มาแล้ว ?"

บุรุษหนุ่มหน้าเหลืองนี้คือตั๊วกอของไท้ฮั้งซังหงี (สองธัมมะไท้ฮั้ง) นามกิมเทียวเฮี้ยง ตอนนี้มันสะบัดแส้ม้าแผดหัวร่อกล่าว

"ใช่ ! ข้าพเจ้ามาแล้ว เวลาชะตาขาดของท่านก็ถึงแล้ว"

มันยกแส้ม้าชี้ไปอีกทิศทางหนึ่ง หัวร่อพลางตะเบ็งเสียง

"ท่านหันไปดูด้านนั้นบ้าง รังเก่าของท่านถูกเซี่ยวเอี๊ยเราวางเพลิงเผาทิ้งแล้ว ท่านตกอยู่ในสภาวะพวกพ้องตีจาก ญาติมิตรตัดขาดนานแล้ว ตอนนี้ไม่มีบ้านช่องพอจะกลับได้ มีชีวิตอยู่จะมีความหมายใด มิสู้ตายเสียก็แล้วกัน"

จบคำสะบัดแส้เป็นรหัส ม้าพ่วงพีทั้งสิบกว่าตัวหันหัวห้อออกไปอีกทิศทางหนึ่ง ละอองจากเท้าม้าถูกลมโชยพัดจนกระจายหายไปรวดเร็วยิ่ง เฉกเช่นกับรากฐานของม้อเกาในตอนนี้

เล่งจั๊วม้อเกาในยามแตกตื่นขุ่นเคือง หันขวับมองไป เห็นทิศทางบ้านของตนมีควันพวยพุ่งขึ้นสูงถึงท้องฟ้า

ม้อบุ่นคี้กลัวบิดานางเคียดแค้นถึงสุดขีดจะเปลี่ยนแปรอย่างไร จึงคว้าข้อมือบิดานางไว้ ถอนใจยาวแล้วก้มศีรษะกล่าว

"เตียเตีย ความจริงท่านผู้เฒ่าถึงเวลาล้างมือ ปลีกตัวออกสำรวมแล้ว ฉวยโอกาสนี้หาสถานที่ลับตาอยู่โดยสันโดษ ให้บุตรีอยู่ปรนนิบัติท่านในชีวิตของคนธรรมดาสามัญไป ไยไม่ประเสริฐกว่าเกลือกกลั้วในวงพวกนักเลงเยี่ยงนี้มากนัก"

นางตอนนี้ท้อแท้ทอดอาลัย ไม่ต้องการเห็นชี้วสู่อีกแล้ว

เล่งจั๊วม้อเกางุนงงครู่ใหญ่ พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อจนกึกก้องกังวาน

ม้อบุ่นคี้ก็งุนงงไป นึกมิออก บิดานางที่ตกอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ ยังมีกะใจหัวร่อมาได้ แต่นางมิทราบ บิดานางที่เห็นเป็นผู้เหี้ยมหาญยิ่งใหญ่แห่งยุคกลางมีคิดพิเศษพิสดารของมัน ไหนเลยผู้อื่นจะหยั่งคำนวณออก

ในเสียงแผดหัวร่อ ม้อเกากล่าวช้า ๆ

"เด็กเอย เจ้าไม่ต้องกลัว พวกเหล่านี้โค่นเตียเตียเจ้าไม่พังทลายไปได้ดอก..."

หยุดหัวร่อแล้ว ดวงตากลับเป็นอำมหิตแวววาว เน้นเสียงกล่าวต่อ

"ก่อนที่เตียเตียยังมิมาที่นี้ ได้เหลือทางถอยเอาไว้ก่อนแล้ว การกระทบกระเทือนเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ เยี่ยงนี้ ไหนเลยจะมีความหมายต่อเตียเตีย"

ม้อบุ่นคี้งุนงงไปอีกครา กับบิดาของนาง มิทราบเป็นเศร้าเสียดายหรือเคารพนับถือ ผ่านการกระทบกระเทือนเยี่ยงนี้แล้ว เตียเตียของนางยังคงยืนหยัดได้โดยไม่ล้มลง ผู้เป็นบุตรธิดาย่อมอดเกิดความเคารพนับถือมิได้ แต่เมื่อนึกถึงศัตรู... ชิ้วสู่ที่ไม่มีวันโค่นล้มได้ตลอดกาลนาน นางก็ใจสั่นสะท้านจนแทบแหลกสลาย

สายตาม้อเกากำลังเสาะค้นความในใจของบุตรีสุดรัก มันทราบ ในใจบุตรีจะต้องซ่อนความลับใดไว้ อำพรางมิยอมบอกกับมัน ดังนั้น พลันโพล่งขึ้น

"เราทราบแล้ว"

"ท่านผู้เฒ่าทราบกระไร ?"

"นิ่วบุ้นก็คือบุตรของชิ้วต้ก บุตรชิ้วต้กก็คือนิ่วบุ้น !"

ผู้เหี้ยมหาญยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้ม มีภูมิปัญญาที่ปราดเปรียวเหนือมนุษย์จริง ๆ ม้อบุ่นคี้รู้สึกใจสั่นสะท้านจนวาบหวิว ถอยหลังไปหลายก้าว น้ำตาหลั่งทะลักลงอาบแก้มทันที

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงตวาดก้อง

"ม้อเกา ท่านดูผู้ใดอยู่ที่นี่ ?"

เล่งจิ๊วม้อเกามองไปด้วยความตระหนก พลันเห็นในใจกลางบิ้งไซโอ๊ว มีศีรษะที่ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงโผล่พ้นมา ดวงตาเป็นประกายสีทองแวววาวมิใช่ใครอื่น ฮ้วยงั่งกิมเตียวเซียวชี้ ผู้ยิ่งใหญ่ในน่านน้ำทุกสายของยุคนี้

ม้อเกาตวาดก้อง สะบัดแส้ยาวในมือฟาดใส่เซียวชี้ดั่งสายฟ้า

แส้อสรพิษแม้ยาว แต่เมื่อฟาดไปยังคงห่างจากเซียวเล่าเตียวอีกช่วงหนึ่ง จึงได้แต่ฟาดผิวน้ำแตกกระจายไปเท่านั้น

เมื่อบัลลังก์พังทลาย

เซียวเล่าเตียวแผดหัวร่อเสียงก้อง พลันทะยานตัวขึ้นมายืนในน้ำ น้ำเพียงท่วมถึงเข่ามันเท่านั้น ความยอดเยี่ยมในวิชาทางน้ำ ไม่เสียทีถูกยกเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในน้ำมาหลายสิบปีจริง ๆ

มันแผดหัวร่อดังกึกก้องสะท้านฟ้าแล้วกล่าว

"ผู้แซ่ม้อ ยโสไปไย ? ทนายกมาตรว่าท่านพอจะผยองลำพองได้ชั่วคราว แต่ทแมาจักรในน้ำกลับเป็นของเล่าฮู"

เล่งจิ๊วม้อเกาที่เคือดดาลถึงขีดสุด คำรามจากไรฟัน

"เฒ่าเซียว กล้าขึ้นมาบนเรือหรือไม่ ?"

เซียวเล่าเตียวตะเบ็งเสียงหัวร่อตอบไป

"เราขึ้นเรือไปไย ? ตอนนี้ใต้น้ำในบึงไซโอ๊ว มีผู้กล้าแห่งบึงเกาอิ๋ว อั้งเจ็กพาเราซุ่มอยู่หลายร้อยคน ท่านจะลงมาดื่มน้ำในบึงบ้างหรือไม่ ?"

เล่งจิ๊วม้อเกาใจสั่นสะท้าน พลันเห็นน้ำแตกกระจาย ปรากฏตัวกิมลี่เซียวเพ้งทะยานขึ้นมาจากใต้น้ำอีกผู้หนึ่ง ยืนบนน้ำพลางหัวร่อกล่าว

"ผู้แซ่ม้อ ยังจำข้าพเจ้าได้หรือไม่ ?"

เซียวเล่าเตียวแย้มยิ้มกล่าว

"เพ้งยี้กล่าวกับมันให้มากความไปไย น้องพี่ที่ด้านล่างเตรียมพร้อมแล้วหรือไม่ ?"

"ลงมือได้ทุกเวลา"

"ลงมือ !"

พอเซียวเล่าเตียวออกคำสั่ง กิมลี่เซียวเพ้งรับคำ ประกบมือดำวูบลงไปในน้ำดั่งเป็นปลาน้อย โดยผิวน้ำไม่มีระลอกเลยแม้สักน้อยนิด เล่งจั๊วม้อเกาทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง อดมิได้ต้องตวาดก้อง

"เฒ่าเซียว ท่านจะก่อกวนลวดลายใดที่ท้องเรือ ?"

"ถามมากความไปไย ? ดูต่อไปก็ทราบเอง ฮา ฮา"

มิทันจบคำ มีเสียงตูมดังสนั่น บรรดาเรือที่ใกล้เคียงกับเรือม้อเกาพลันจมลงไป จากนั้น เรือของมันก็สะท้านขึ้นอย่างรุนแรง ตัวเรือจมลงไปรวดเร็วยิ่ง

ม้อบุ่นคี้ตวาดเสียงแหลม

"เตียเตียรีบถอย"

พลันเห็นชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำมากหลายกระโดดขึ้นมาบนเรือนาง ม้อบุ่นคี้จึงสะบัดกระบี่กรีดไป ประกายสีแดงราวเปลวไฟพุ่งวาบ ชายฉกรรจ์หลายคนที่อยู่หน้าต้องจมลงไปในน้ำอีกครา

เล่งจั๊วม้อเกาได้ถีบตัวพุ่งขึ้นไปที่ชายบึงอยู่ก่อนแล้ว

ร่างของมันพอทะยานพ้น ตัวเรือก็จมลงไปรวดเร็วยิ่ง ลิ่มลิ้มที่สลาไสล จึงตกลงไปในบึงด้วย ม้อบุ่นคี้ไม่มีเวลาไปดูแลช่วยเหลือได้ นางรีบควงกระบี่รอบร่างจนประกายแดงฉานคุ้มครองนางดังลูกไฟ พุ่งตัวขึ้นไปบนฝั่งบ้าง

เล่งจั๊วม้อเกาแหงนหน้าแล้วตวาด

"เฒ่าเซียว ท่านไหนเลยทำอย่างไรกับเล่าฮู้ได้"

เซียวเล่าเตียวหัวร่อฮาฮา ตอบโต้ไป

"เล่าฮู้ไหนเลยต้องการสังหารท่านจริงจัง เพียงแต่ต้องการเห็นสภาพการหลบหนีอย่างทุลักทุเลดั่งมุสิกของท่าน ก็เป็นที่พอแก่ใจแล้ว"

เล่งจั๊วม้อเกาตวาดด้วยความเดือดดาล

"เฒ่าเซียว นอกเสียจากท่านซ่อนตัวอยู่ในน้ำตลอดกาล มิเช่นนั้น เพียงท่านเหยียบขึ้นฝั่งก้าวเดียว เล่าฮูจะสับท่านให้แหลกเละทันที"

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านตอนนี้รอคอยเราอยู่บนฝั่ง ? ฮา ฮา"

"ถูกแล้ว"

"ฮา ฮา บ้านท่านถูกวางเพลิงเผาผลาญ ยังไม่กลับไปดูก็ต้องวอดวายเป็นเถ้าถ่าน หากท่านรอเล่าฮูในที่นี้ เฮียตี๋แซ่กิมของไท้ฮั้งซัวจะต้องปีติอย่างยิ่ง"

เล่งจั๊วม้อเกางุนงงไปอีกครา ได้ยินเซียวชี้หัวร่อฮาฮากล่าว

"ผู้แซ่ม้อ จงจำให้สลักใจ นับแต่บัดนี้ไป อย่าได้เหยียบย่างสู่ผิวน้ำสักก้าวเดียว พอเพียงท่านถึงในน้ำ เล่าฮูจะต้องรอคอยท่านอยู่ในน้ำ"

หัวร่อเสียงก้องแล้วดำวูบลงไปจนหายร่องรอย

เล่งจั๊วม้อเกากำหมัดกัดฟันแนบแน่นเป็นครู่ใหญ่ ดวงตาจึงปรากฏประกายพิฤทธิ์ทอดอาลัย คำรามจากไรฟัน

"ม้อเกาเอยม้อเกา เจ้าไฉนไม่ฝึกวิชาทางน้ำให้เจนจัด วันนี้จึงถูกคนต่ำช้าแกล้งหยัน..."

ม้อบุ่นคี้ถอนใจกล่าวสอดคำ

"เตียเตีย ยังคงกลับไปดูเถิด"

เล่งจั๊วม้อเกาขยี้เท้าร้อง

"เผาก็เผากันแล้ว ยังมีที่ใดน่าดู ?"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น แต่ร่างพลิกวูบพุ่งปราดออกไปทันที

แม้อาทิตย์ยังไม่ลับฟ้า แต่เมฆดำหย่อมใหญ่พลันลอยมาบดบังแสงหลงเหลือพอเสนธยา บันดาลให้กังหนำที่เจิดจ้าแจ่มใส กลับกลายเป็นมืดมัวจนหดหู่

รอบข้างบึงไซโอ๊วไม่มีร่องรอยผู้คนหลงเหลืออยู่นานแล้ว ม้อเกากับบุตรีต่างใช้เพลงตัวเบาโลดละลิ่วไป ชั่วครู่ก็ได้กลิ่นเหม็นไหม้ระเหยตามสายลม ใบหน้าม้อเกาเคร่งขรึมเย็นชา กระโดดอีกหลายครั้งจึงช้อนตามอง เห็นคฤหาสน์ที่โอ่อ่าภูมิฐานแลเห็นเป็นทะเลเพลิงไปแล้ว

มาตรว่าอาณาบริเวณตึกของมันกว้างขวาง แต่รอบข้างกลับไม่มีบ้านช่องติดต่อ ยกเว้นนี้ยิ่งไม่มีคนช่วยดับไฟแม้สักผู้เดียว มีแต่ชายฉกรรจ์ชุดดำขี่ม้าหลายสิบตัวไปมาวายอยู่รอบบริเวณกองไฟ

เล่งจั๊วม้อเกาทราบ มาตรว่ามีคนมาช่วยดับไฟก็ต้องถูกผู้ขับขี่เหล่านั้นไล่ไป แต่ที่มันทิ้งอยู่ในบ้าน คิดว่ามิใช่หลบหนี ก็ต้องถูกพวกชุดดำเหล่านี้ทำร้ายไปแล้ว

มันในยามเดือดดาลคลั่งแค้น ตวาดก้องพร้อมกับโถมเข้าหาสุดแรง

มิคาด บรรดาผู้ขับขี่เหล่านั้น คล้ายดั่งคำนวณได้ก่อนว่าม้อเกาต้องกลับไป ไม่ทันให้ม้อเกาปรากฏตัวก็ห้อม้าหนีออกไปจนไม่มีร่องรอยหลงเหลือสักผู้เดียว

ได้ยินเสียงตวาดก้องมาแต่ไกล

"ผู้แซ่ม้อ เป็นเราเฮียตี๋แซ่กิมเผาบ้านท่านเอง หากไม่ยอม ไปหาเราสอง

เฮียตี๋แซ่กิมที่ไท้ฮั้งซัวได้ทุกเวลา..."

เสียงฝีเท้าม้าดังไกลออกไปทุกขณะจนกระทั่งเงียบหาย

ม้อบุ่นคี้พุ่งตัววนเวียนอยู่รอบคฤหาสน์ที่มีไฟลุกโชติช่วงรอบหนึ่งแล้วถอนใจกล่าว

"เตียเตีย เพลิงถูกวางทุกหลังจนเผาไหม้ขึ้นพร้อมกัน ไม่มีทางจะดับได้แล้ว"

เล่งจั๊วม้อเกาหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ พลันเลือกที่ซึ่งมีเพลิงไม่ฮือโหมรุนแรง กระโดดปราดเข้าไปด้วยความคลั่งแค้น ม้อบุ่นคี้ตระหนกจนกรีดร้องเรียกเตียเตียสุดเสียง

นางพุ่งตัวตามเข้าไปในคฤหาสน์เพลิง แลเห็นเพลิงแม้จะเผาอยู่รอบด้าน แต่เนื่องจากลานตึกกว้างอย่างยิ่ง ดังนั้น หลายห้องของตึกกลางจึงยังไม่ถูกไฟลามไปถึง

ม้อเกาฟาดประตูตึกพังทลายในฝ่ามือเดียว พลิ้วตัวปราดเข้าไป...

ทันใด ในห้องโถงใหญ่ที่มีควันอบอวล ถึงกับมีเสียงแค่นหัวร่อดังขึ้น

ม้อเกาใจหายวาบ หยุดเท้าไว้ทันที ได้ยินเสียงแค่นหัวร่อขาดหายไปแล้ว ผู้หนึ่งกล่าวช้า ๆ มา

"ม้อเกา ท่านมาแล้ว ? ข้าพเจ้ารอท่านอยู่เป็นเวลาเนิ่นนานทีเดียว"

ม้อเกาตวาดสุดเสียง

"ผู้ใดกัน ?"

ม้อบุ่นคี้ที่กำกระบี่แนบแน่น ทะยานตามติดเข้าไปในห้องโถงใหญ่

ทั้งห้องโถงมีแต่ควันอบอวล เห็นที่ด้านในของห้อง มีเงาร่างสายหนึ่งลอยออกมาช้า ๆ มองไปในควันหนา คล้ายดั่งเป็นเทพบุตรเหาะอยู่ในเมฆหมอกก็ปาน

ม้อเกาคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาชั่วชีวิต เผชิญกับมรสุมยิ่งใหญ่มามิทราบเท่าใดครั้งแล้ว เรื่องเข่นฆ่าสังหาร เลียโลหิตบนคมดาบ ยิ่งฟันฝ่ามาจนนับไม่ถ้วน

แต่ในพริบตานี้ มันบังเกิดความหวาดหวั่นจนไม่อาจข่มกลั้น รีบยกสองมือป้องอกพร้อมกับถอยหลังไปก้าวใหญ่ ร้องเสียงสะท้าน

"หรือท่านก็คือชิ้ว..."

เงาร่างสายนั้นแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา พลันเร่งฝีเท้าออกจากควันไฟมา

"ท่านดูเราเป็นผู้ใด ?"

เมื่อควันกระจายออกไป เห็นบุรุษหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา เสื้อยาวเป็นแพรงาม เดินด้วยฝีเท้าแคล่วคล่องปลอดโปร่ง ถึงกับเป็นชิ้วสู่ได้ !

ม้อเกา ม้อบุ่นคี้ต่างร้องด้วยความตระหนก ร่างแบบบางของม้อบุ่นคี้สั่น

ระริกแล้ว

ชิ้วสู่ตาเป็นประกายแวววาว เขม้นมองหน้าม้อเกาแน่วนิ่ง

ชิ้วสู่แสร้งมิเหลือบแลม้อบุ่นคี้สักแวบเดียว เน้นทีละคำ

"ม้อเกา ท่านเห็นชัดเจนแล้วกระมัง ? ข้าพเจ้าก็คือทายาทของชิ้วซิงแซ มาทวงหนี้โลหิตของสิบแปดปีก่อนจากท่าน ท่านต้องการเห็นโฉมหน้าข้าพเจ้าให้ชัดตาหรือไม่ ?"

ควันไฟที่กระจายออกไปได้ม้วนเข้ามาอีกครา จึงครอบคลุมร่างชิ้วสู่จนเหลือเลือนราง

เล่งจั๊วม้อเกาช้อนตามอง รู้สึกเค้าหน้าของบุรุษหนุ่มผู้นี้ ไม่ผิดกับชิ้วซิงแซที่ควบขับอาชาไปในป่าเขาลึกของเมื่อสิบแปดปีก่อนเลยสักน้อยนิด

พริบตานั้น เล่งจั๊วม้อเกาคล้ายดั่งเห็นวิญญาณชิ้วซิงแซมาปรากฏก็ปาน ต้องสติวกาเยด้วยความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่

มันรู้สึกหนาวเย็นไปทั่วสรรพางค์กาย ต้องถอยหลังโดยมิรู้ตัว หน้าผากกว้างมีเหงื่อซึมออกมาจนเปียกชุ่มแล้ว

ชิ้วสู่ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หนี้โลหิตต้องใช้โลหิตชำระ ท่านยังคิดจะหนีพ้น ?"

สองมือของชิ้วสู่ห้อยแนบกาย ก้าวเข้าหาม้อเกาอย่างเชื่องช้า แต่ละก้าวคล้ายดั่งทุบไปบนหัวใจม้อเกา บันดาลให้เลือดลมทั้งร่างคล้ายดั่งผนึกแข็งตัว

ม้อเกามิใช่คนขลาดเขลาขวัญอ่อน แต่เมื่อเห็นชิ้วสู่ในตอนนี้ มิทราบเป็นอย่างไรถึงกับหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อได้ เนื่องเพราะอานุภาพของชิ้วซิงแซเมื่อสิบแปดปีก่อนยังคงหลงเหลืออยู่ในหัวใจมัน ยิ่งคำ "อีกสิบปีให้หลัง หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ" อันมีความหมายโชกเลือด คุกคามจิตใจมันจนกินไม่ได้นอนไม่หลับอยู่เสมอมา

ม้อบุ่นคี้ขบกรามแนบแน่น พลันตวาด

"เตียเตียท่านรีบไป ข้าพเจ้าจะต้านมันไว้ชั่วคราว"

มิทันจบคำ ร่างชิ้วสู่พลันทะยานออกจากในควันหนา โฉบผ่านหน้าม้อบุ่นคี้ ฟาดฝ่ามือเข้าใส่ทรวงอกเล่งจั๊วม้อเกาอย่างดุดัน

ท่าร่างของชิ้วสู่แคล่วคล่องปราดเปรียว กระบวนท่าพลิกแพลงพิสดาร ยามแม่มือวาดเท้าทั้งสวยงามทั้งสง่า ถึงกับเป็นบุคลิกภาพของชิ้วซิงแซเมื่อกาลก่อนนั้นไม่ผิดเพี้ยน !

เล่งจั๊วม้อเกาที่หวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ถึงกับไม่กล้าต่อต้านรับมือ คำรามเสียงก้องแล้วหันกายพุ่งออกไปสุดแรง

ชิ้วสู่ตวาดไล่หลัง

"หนีไปที่ใด ?"

เพียงขยับไหล่เบา ๆ ขณะจะทะยานติดตามออกไป ม้อบุ่นคี้ก็ได้กรีดสุดเสียง

"ชิ้วสู่... ท่านอย่าได้ไล่เลย..."

กระแสเสียงสั่นสะท้าน เต็มไปด้วยความเจ็บช้ำรันทด ชิ้วสู่กัดฟันแนบแน่นมิยอมเหลียวมองแม้สักแวบเดียว ตัดสินใจพุ่งตัวตามติดออกไปทันที

ม้อบุ่นคี้น้ำตานองหน้า พลันแทงกระบี่ควับออกมา ปลายกระบี่ยังคงสั่นระริกตลอดเวลา

นางเห็นชิ้วสู่มิได้หลบหลีก จึงคำนึงด้วยความรันทด

'หากเราสังหารมันในกระบี่เดียว เราก็ขอตายตามมันไปด้วย...'

ความคิดพอวูบ พลันเห็นชิ้วสู่ตวัดมือกลับมาฉาดหนึ่ง หัวแม่มือและนิ้วกลางดีดเข้าใส่ปลายกระบี่ม้อบุ่นคี้ดังติงเบา ๆ ชิ้วสู่พลันรู้สึกนิ้วชาวูบ พลังสลายออกไปหมดสิ้น ถึงกับไม่มีปัญญาสืบเท้าแม้สักก้าวเดียว

ม้อบุ่นคี้ร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน... ไฉนต้องล้างแค้นให้ได้ ?"

ชิ้วสู่สูดลมหายใจลึก ๆ แล้วตอบ

"ความอาฆาตแค้นของบิดาไม่ขอมอยู่ร่วมฟ้า !"

"ถูกต้อง ความอาฆาตแค้นของบิดาไม่ขอมอยู่ร่วมฟ้า แต่ท่านจะฆ่าเตียเตียข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีแต่ต้องฆ่าท่านก่อน"

ชิ้วสู่พลันตวาดแล้วหันขวับด้วยท่าร่างอันพิกลสุดพิสดาร คล้ายดั่งกระดูกทุกท่อนในร่างต่างเคลื่อนไหวได้แคล่วคล่องก็ปาน ฟาดฝ่ามือเข้าใส่หน้าม้อบุ่นคี้อย่างไม่คาดหมาย

ม้อบุ่นคี้พริ้มตาปล่อยกระบี่ลงพลางส่งเสียง

"ท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียก็ดี เพราะอย่างไรข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการมีชีวิตอยู่แล้ว"

ชิ้วสู่พลันรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน จนต้องกระชากฝ่ามือกลับมาในกลางคัน

ใบหน้าม้อบุ่นคี้สลดหดหู่นองน้ำตา เสียดแทงจิตใจที่เป็นเหล็กไหลของชิ้วสู่จนปั่นป่วนวุ่นวายไปแล้ว

ม้อบุ่นคี้หลับตาแนบแน่น ส่งเสียงสืบไป

"เตียเตียข้าพเจ้าชราแล้ว ตอนนี้ยังอยู่ในสภาพพวกพ้องตีจากญาติมิตรตัดขาด ไม่มีบ้านพอจะอยู่อาศัย ท่านทำร้ายเตียเตียจนน่าอนาถเกินพออยู่แล้ว ยังจะทำอย่างไรต่อท่านอีก ?"

ชิ้วสู่พลันเลิกคิ้วตวาด

"แล้วมันทำร้ายเตียเตียข้าพเจ้าเยี่ยงไร กระทั่งซากศพยังไม่อาจรวบรวมสมบูรณ์..."

ในเสียงตวาด ถีบเท้าพุ่งกายถอนหลังออกไป ม้อบุ่นคี้ที่ถูกความร้อนรมจนผมไหม้ แม้ทะยานตัวติดตามแต่ก็ไม่มีทางทันได้

ชิ้วสู่พุ่งกายควับออกจากตัวตึกที่ไฟกำลังลุกไหม้ สะกิดปลายเท้าหมายจะพุ่งตัวไปอีกครา...

พลันมีเสียงหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

"เจ้าหนีไปหนีมา ยังคงหนีไม่พ้นดอก"

เสียงหัวร่อมิทันขาดหาย พลันมีเงาร่างสองสายพุ่งวาบลงที่เบื้องหน้าดั่งเทพร้าย

ชิ้วสู่ตระหนกเล็กน้อย รีบช้อนตามอง เห็นชายชราหนึ่งอ้วนหนึ่งผอมในเสื้อแพรงาม ยืนเคียงไหล่อยู่ที่เบื้องหน้า ถึงกับเป็นเที้ยกู่และพัวเชียม

ชิ้วสู่พอเห็นทั้งสอง ต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่ ชะงักเท้าไว้ด้วยความอับจน

ม้อบุ่นคี้ได้ไล่ตามออกมาแล้ว เมื่อเห็นทั้งสองนางพลอยงุนงงไปเช่นกัน

เที้ยกู่ชี้ไปที่ทิศตะวันตกพลางกล่าว

"ม้อโกวเนี้ย เตียเตียของท่านไปในทางนั้น ท่านรีบไล่ตามไปเถิด"

พัวเชียมกล่าวสวนคำ

"เจ้าเด็กน้อยนี้มีเราสองผู้เฒ่าสกัดมันไว้ มันก็ไม่มีปัญญาหลบหน้าหนีไปได้อีกแล้ว"

ม้อบุ่นคี้ชะงักร่างแน่วนิ่ง เพ่งมองชิ้วสู่อีกเนิ่นนาน น้ำตาบนใบหน้ายังคงไม่แห้งหาย คล้ายดั่งคิดจะกล่าวกระไร แต่ก็มิทราบควรกล่าวเช่นไร

เที้ยกู่แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านจะว่ากระไร ไว้โอกาสหน้าค่อยว่าเถิด ตอนนี้ยังคงรีบไปประเสริฐกว่า"

ม้อบุ่นคี้ฝืนยิ้มด้วยความรันทด กล่าวช้า ๆ

"ขอบคุณผู้อาวุโสทั้งสอง..."

พลันหันกายพุ่งไปในทิศทางที่เที้ยกู่บ่งบอก มาตรว่านางมิได้เหลียวมองอีก แต่ริมฝีปากกลับถูกขบจนมีโลหิตหลั่งไหลออกมาเป็นทาง

ชิ้วสู่งุนงงชั่วครู่ จึงถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบพวกท่านจะขัดขวางมิให้ข้าพเจ้าล้างแค้น ดังนั้น เมื่อครู่จึงหลบหลีกท่านทั้งสองตลอดมา ความแค้นของบิดามิยอมอยู่ร่วมฟ้า พวกท่านไขต้อง..."

เที้ยกู่ร้องเฮอะแล้วสอดคำ

"เจ้าย้ำทุกถ้อยคำว่าความแค้นของบิดาไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้า หรือเจ้าลืมมารดาไปแล้ว ? หากเจ้าฆ่าม้อเกา มารดาเจ้าต้องเสียใจปานใด ?"

ใบหน้าพัวเชียมที่อ้วนกลมไม่มีรอยยิ้มอีกแล้ว กล่าวสวนคำ

"หากมิใช่มารดาเจ้าพร่ำวิงวอนเราหลายครั้งครา เราสองไยต้องตะเกียกตะกายมาในหนทางไกลหลายพันลี้ ? เจ้าลืมมารดาเจ้าได้ แต่เรากลับลืมไม่ได้"

เที้ยกู่กล่าวบ้าง

"เวรพึงระงับด้วยการไม่จองเวร วาจานี้เป็นมารดาเจ้าสั่งสอนเจ้ามิทราบกี่ครั้งแล้ว บิดาเจ้าตายไปแล้ว มาตรว่าเจ้าฆ่าม้อเกา บิดาเจ้าก็ไม่อาจฟื้นคืนชีวิต"

พัวเชียมกล่าวอีก

"อย่าว่าแต่เจ้าก็เคยบอก เจ้าจะไม่ฆ่าม้อเกากับมือ บัดนี้ เจ้าทำลายมันจนอนาถเกินพออยู่แล้ว ยังคิดจะทำอย่างไรกับมันอีก ?"

ทั้งสองต่างผลัดกันกล่าวคนละคำ โดยไม่เปิดโอกาสให้ชิ้วสู่ได้กล่าวบ้างเลย

ชิ้วสู่ก้มศีรษะต่ำ ประกายตาแวววาววูบวาบ เค้นสมองครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลาเนิ่นนานให้หลัง จึงได้ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ในเมื่อเจ็กแป๋ทั้งสองมาแล้ว ผู้หลานยังมีวาจาใดว่ากล่าว..."

เที้ยกู่สอดคำทันที

"เราไม่สนใจเจ้ามีวาจาหรือไม่ ? และไม่สนใจเจ้ายินยอมหรือไม่ ? ในเมื่ออย่างไรเราสองนับแต่นี้ต้องติดตามเจ้าแน่นอนแล้ว จวบจนกระทั่งส่งเจ้ากลับถึงมือมารดาเจ้าจึงยุติ"

ชิ้วสู่ถอนหายใจเฮือกใหญ่ กล่าวอย่างท้อแท้

"ทุกประการแล้วแต่เจ็กแป๋จะสั่ง"

เที้ยกู่ พัวเชียมต่างหัวร่อด้วยความพอใจ ส่งเสียงพร้อมกัน

"เยี่ยงนี้จึงเป็นทารกประเสริฐ..."

ชิ้วสู่สอดคำ

"ที่อยู่ของผู้หลานมีสุรารสเลิศมากมาย ขอเชิญเจ็กแป๊ทั้งสองไปร่วมดื่มสักจอก"

เทียกู่ปรบมือร้องด้วยความสนใจ

"เยี่ยงนี้ยิ่งเป็นทารกประเสริฐกว่า"

ทั้งสองติดตามชิ้วสู่กลับไปที่คฤหาสน์หลังนั้น เมื่อฮ้วงฮุ้นจากไป บริวารของเนี้ยเซี่ยงหยินก็กระจายกลับที่เดิม คฤหาสน์ใหญ่โตจึงว่างเปล่าไม่มีร่องรอยผู้คนแต่งเหลือ

ชิ้วสู่จุดโคมไฟ นำสุราออกมาไหใหญ่ มาตรว่าไม่มีกับแกล้ม แต่ทั้งสามกลับดื่มด้วยอารมณ์ผ่องใส ชิ้วสู่ยิ่งมีท่าทีคล้ายลืมความในใจโดยสิ้นเชิงก็ปาน

สุราแห้งไปไหหนึ่งแล้ว ชิ้วสู่ยังคงเป็นปกติดั่งเดิม แต่เทียกู่หน้าแดงฉานส่วนพัวเชียมนั้นผิดปกติโดยสิ้นเชิง ถึงกับร่ำร้องหาสุราไม่ขาดปาก

ชิ้วสู่รีบไปยกมาอีกไหหนึ่ง เมื่อสุราไหนี้แห้งหาย เทียกู่กับพัวเชียมก็เมาจนไม่สติตัวอ่อนระทวยอยู่บนเก้าอี้

ชิ้วสู่กวาดตามองแล้วเรียกเบา ๆ

"เทียตั๊วเจ็ก พัวยี่เจ็ก..."

เทียกู่พัวเชียมเงียบงันไม่มีเสียงขาน ชิ้วสู่จึงจับร่างทั้งสองโยกอยู่หลายครั้งคราก็ยังไม่รู้สึกตัวแม้สักน้อยนิด

ชิ้วสู่ถอนใจยาวรำพึง

"เจ็กเจ่กทั้งสองโปรดอย่าได้ตำหนิผู้หลานอุกอาจเสียมารยาท ผู้หลานเพราะต้องการล้างแค้นแทนบิดา จึงจำเป็นต้องคุกคามให้เจ็กเจ่กทั้งสองคับแค้นไปชั่วคราว"

จากนั้น อุ้มเทียกู่กับพัวเชียมลงไปในห้องใต้ดินซึ่งเก็บสุราอยู่เต็ม วางเบา ๆ ไปในระหว่างไหสุรา

สุราในนี้ล้วนเป็นสุราเก็บไว้นานปี มาตรว่าหอมหวาน แต่เมื่อเมาแล้วยากที่จะสร่างได้ ชิ้วสู่ส่งเสียงเบา ๆ

"การเมาของเจ็กแป๊ทั้งสองในครานี้ อย่างน้อยต้องนานกว่าสามวัน ตอนนั้นผู้หลานได้ไปไกลมากแล้ว ความอุกอาจก้าวร้าวคราวนี้ มีแต่รอให้ผู้หลานล้างแค้นแทนบิดาเสร็จสิ้น ค่อยมากราบขอขมา"

ชิ้วสู่ออกจากห้องใต้ดิน ปิดประตูใส่กุญแจอีก ประตูห้องใต้ดินหนาอย่างยิ่ง แม้แต่เทียกู่พัวเชียมจะออกไป อย่างน้อยยังต้องเปลืองเรี่ยวแรงสักพักหนึ่ง

สุรามื้อนั้นดื่มเป็นเวลาร่วมวัน ตอนนี้สนธยาอีกแล้ว

ในม่านสนธยา ชิ้วสู่พลันพบเห็น ที่ห้องโถงใหญ่ถึงกับมีเงาร่างเพิ่มมาสองสาย ทาบเงายาวเหยียดของมันสองอยู่บนผนังกำแพง ชิ้วสู่จึงต้องชะงักเท้าด้วยความตระหนก

ได้ยินคนผู้หนึ่งส่งเสียงหนัก ๆ

"ชิ้วกงจื้อ ยังมีสุราหรือไม่ ?"

ชิ้วสู่กวาดตามอง หัวร่อเสียงกังวานพลางตอบ

"สุราย่อมมี แต่ยังต้องดูท่านมีคุณสมบัติดื่มสุราข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

ชิ้วสู่ก้าวอาด ๆ เข้าในห้องโถงใหญ่ เห็นคนเสื้อขาวสีเขียวนั่งอยู่สองฟากข้างโต๊ะกลางห้อง ใบหน้าชาด้านไม่มีความรู้สึก ถึงกับเป็นฮ้วงฮุ้นทั้งสองคน !

ฮ้วงฮุ้นคนซ้ายหัวร่อ พลางกล่าว

"ข้าพเจ้ามีคุณสมบัติดื่มหรือไม่ ?"

ชิ้วสู่ตวาดเบา ๆ

"ในสองท่าน ผู้ใดคือม่อย้งเซียะแซ ?"

ฮ้วงฮุ้นทั้งสองท่านหัวร่อพร้อมกันพลางตอบ

"เราสองต่างมิใช่เป็นม่อย้งเซียะแซ"

ในเสียงหัวร่อทั้งสองต่างยกฝ่ามือถูยาปลอมแปลงโฉมออกจากหน้า

ชิ้วสู่กวาดตามอง เห็นผู้หนึ่งจมูกโด่งปากกว้าง ใบหน้ามีเค้าสัตย์ซื่อเปี่ยมธัมมะ หว่างคิ้วมีรอยย่นเล็กน้อย นั่นคือกิมเกี้ยมแขะตวนบั๊กปึง

อีกผู้หนึ่งหล่อเหลาคมคาย คางมีเคราเล็กน้อย ใบหน้ามีเค้าเหนื่อยหน่ายต่อชีวิตอยู่เล็กน้อย นั่นคือเจี๊ยะเล้งที่จากกันไปเป็นเวลานานร่วมปี

ทั้งสองพลันมาปรากฏตัวเยี่ยงนี้ เป็นเรื่องที่ผิดคาดหมายของชิ้วสู่ยิ่ง ทั้งแตกตื่นทั้งยินดีจนถึงกับไม่อาจส่งเสียงได้ในทันที

กิมเกี้ยมแขะตวนบั๊กปึงแย้มขึ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าช่วยแบกซากศพเที้ยสับจากหน้าวัดเล้งอุ้งยี่ไปจนถึงบ้านม้อเกา มิทราบมีคุณสมบัติพอดื่มสุราของชิ้วเฮียหรือไม่ ?"

ชิ้วสู่ยิ่งแตกตื่นยิ่งยินดีกว่าเดิม ร้องโพล่งขึ้น

"ที่แท้ท่านเอง"

ปมปริศนาที่อึดอัดมาเป็นเวลาเนิ่นนาน จวบจนตอนนี้จึงถูกเปิดเผย ทั้งสามที่จากกันนานแล้วได้พบพานอีกครา ตวนบั๊กปึงจึงส่งเสียงร้องหาสุราไม่ขาดปาก

ซิ้วสู่ฝืนยิ้มด้วยความกระดากแล้วกล่าว

"ห้องเก็บสุราถูกผู้น้องใช้เป็นห้องขังไปชั่วคราว ตอนนี้ไม่อาจยกออกมาได้ทีกแล้ว"

ตวนบั๊กปึงหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ข้าพเจ้าไหนเลยต้องการสุราจริง ๆ เพียงแต่ต้องการบีบบังคับให้ท่านกล่าววาจานี้เท่านั้น"

พลันปั้นหน้าเป็นเคร่งเครียดสำรวม เน้นเสียงหนัก ๆ

"สองผู้อาวุโสมีความสัมพันธ์กับซิ้วเฮียลึกซึ้งยิ่ง ซิ้วเฮียไฉนจึงต้องกรอกสุราสองผู้อาวุโสจนเมามายแล้วกักขังในห้องใต้ดิน ? เป็นที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลยจริง ๆ"

ซิ้วสู่แย้มยิ้มตอบ

"มิว่าเรื่องราวใดของผู้น้อง ต่างไม่อาจอำพรางพี่ท่านไปได้..."

หยุดเล็กน้อย เห็นตวนบั๊กปึงกำลังจ้องมองดูตนด้วยสีหน้ากังวลอย่างยิ่ง ในหน้าที่สัตย์ซื่อเปี่ยมคุณธรรม ทันตาลให้ซิ้วสู่มิอาจอิดเอื้อนกลบเกลื่อนได้ จำต้องแถมใจกล่าว

"เนื่องเพราะเจ้าแม่ทั้งสองท่าน ตั้งอกตั้งใจเตือนให้ข้าพเจ้าเลิกราความแค้นดังนี้..."

หยุดถอนหายใจยาวอีกครา เจี๊ยะเล้งจึงกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"อาฆาตแค้นคลี่คลายได้ มีที่ใดมิประเสริฐ ? โดยเฉพาะมารดาของท่าน ต้องปิติยินดีอย่างยิ่งทีเดียว"

ซิ้วสู่มิได้ตอบโต้วาจา เนื่องเพราะตอนนี้ท่านร่วมทางมากับตวนบั๊กปึง ไหนเลยพะกล่าววาจาก้าวร้าวล่วงเกินท่านได้

ตวนบั๊กปึงกล่าวต่อ

"ซิ้วเฮีย มาตรว่าเราสองจะเพิ่งคบหา แต่ก็มีความสนิทสนมดุจดั่งรู้จักกันมานาน ผู้น้องมีวาจาจากใจจริงหลายคำ มิทราบซิ้วเฮียยินดีฟังหรือไม่ ?"

"หากพี่ท่านไม่กล่าว ผู้น้องจะต้องเสียใจไปชั่วชีวิต"

"คำพังเพยมีว่า ฆ่าคนอย่างมากเพียงผงกศีรษะ ม้อเกาแม้จะมีความอาฆาตแค้นกับซิ้วเฮียจนไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียว แต่มันกลับเป็นกอกอร่วมสายโลหิตของมารดาซิ้วเฮีย ซึ่งก็นับเป็นญาติสนิทที่สุด อย่าว่าแต่ธิดาของมันก็มีความรักกับซิ้วเฮีย

มาช่วงเวลาหนึ่ง เรื่องบุญคุณความแค้นที่พัวพันกันนี้ มาตรว่าพวกเราที่เป็นคนนอกไม่อาจเข้าใจได้ แต่ทว่า... อภัยคนได้พึงอภัย ในเมื่อชิ้วเฮียคุกคามจนมันถูกพวกพ้องตีจากญาติมิตรตัดขาด บ้านช่องพินาศไร้ที่อยู่ ท่านจะไม่ยอมเหลือทางให้มันดำรงชีวิตเลยหรือไร ?"

ตวนบั๊กปึงกล่าวด้วยเสียงนุ่มนวลสีหน้าจริงจัง ทุกถ้อยกระทงความเปล่งจากหัวใจ ทั้งไม่วกวนอ้อมค้อมและไม่คลุมเครือด้วย

มีแต่ถ้อยคำที่จริงใจเยี่ยงนี้ จึงจะสามารถโยกคลอนจิตใจชิ้วสู่ให้หวั่นไหวได้ ก้มศีรษะครุ่นคิดอยู่เนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"บุญคุณความแค้นที่พัวพันกันจนสับสนของความนี้ กระทั่งผู้น้องเองก็ยากที่จะคลี่คลาย แต่ทว่า..."

พลันเงยหน้าขึ้นเน้นเสียงหนัก ๆ

"แต่หากพี่ท่านว่า ม้อเกาตอนนี้จนตรอกสิ้นหนทางแล้วนั้น ผู้น้องกลับไม่อาจเห็นพ้องด้วยเด็ดขาด"

กิมเกี้ยมแขะตวนบั๊กปึงสวนคำ

"มันมิเพียงไม่อาจเสนอหน้าในฮั่งจิวเท่านั้น ในบู๊ลิ้มมันก็สูญเสียความนับถือของผู้คนไปหมดสิ้น มาตรว่าพลังฝีมือมันยังคงมีอยู่ แต่หลังจากนี้ ไม่มีผลร้ายใด ๆ ต่อผู้คน ยิ่งไม่อาจกระทบกระเทือนถึงผู้อื่นอีกด้วย อย่างมากเพียงเสาะหาสถานที่ลับตาสักแห่ง ผ่านช่วงหลังของชีวิตด้วยความเงียบเหงาว้าเหว่เท่านั้น"

ชิ้วสู่ส่ายหน้าถอนใจกล่าว

"ด้วยสันดานที่ผยองลำพองไม่ยอมสันโดษของม้อเกา ไหนเลยยินยอมอยู่อย่างเงียบเหงาจนแก่ตายได้ มาตรว่ารากฐานในฮั่งจิวของมันถูกทำลาย แต่มันยังแผ้วทางถอยของมันไว้อีกสายหนึ่ง คือก่อนหน้ายังมิทราบพิธีชุมนุมผู้กล้าฮั่งจิวของมันจะสำเร็จหรือล้มเหลว มันก็ได้ตระเตรียมต้นทุนไว้ลุกขึ้นก่อการในภายภาคหน้าอยู่อีกก้อนหนึ่ง เมื่อถึงตอนนั้น จะกำจัดมันก็ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายดายเด็ดขาด"

"ชิ้วเฮียเห็นได้อย่างไร ?"

"พี่ท่านพบเห็นหรือไม่ ? เง็กกุกส่ายเจี่ยทั้งสิบคนที่เป็นศิษย์รักของม้อเกามิได้ปรากฏหน้าในพิธีชุมนุมผู้กล้าครานี้เลย ชิกแซเปียงโต้วต้งคี้มีน้ำใจไมตรีกับมันลึกซึ้งที่สุด แต่จวบจนบัดนี้ยังไม่มีร่องรอยปรากฏให้เห็น เรื่องนี้หากไม่สนใจสังเกตจะไม่รู้สึก เมื่อพบเห็นก็พอดูออกว่า ความนี้ยอกย้อนพิสดารน่าขบคิดนัก"

"อืมม์... ศิษย์ทั้งสิบของเล่งจั๊ว คล้ายดั่งตายไปหลายคน..."

"แม้ตายไปหลายคน แต่ยังมีเตาะเมี่ยส่ายเจี่ย (ทูตคร่าชีวิต) ทิเพ้ง งิ้นตอ-ส่ายเจี่ย (ทูตดาบเงิน) อาวเอี๊ยงเม้ง ทิกุนส่ายเจี่ย (ทูตทหารเล็ก) เชี่ยงซุนแฉะ... ในสามคนนี้ นับเป็นตัวเด่นของหมู่ศิษย์ทั้งสิบ ยิ่งอย่าว่าแต่ทิต้าส่ายเจี่ย (ทูตขวัญเหล็ก) งีโต๊ะที่เป็นพี่ใหญ่ของสิบทูตเง็กกุกส่ายเจี่ยยังมิเคยปรากฏตัวเลย"

"เจ็ดกระบี่สามแส้ถูกทำลายจนสลายไปแล้ว สิบทูตเง็กกุกส่ายเจี่ยมีที่ใดน่าหวาดกลัว"

"ที่น่ากลัวมิใช่เป็นสิบทูตเง็กกุกส่ายเจี่ย แต่เป็นกลัวพวกมันจะลอบซื้อบรรดาพวกเลวร้ายฝ่ายอธรรมในวงพวกนักเลง รวบรวมกันขึ้นเป็นขุมกำลังเร้นลับ โบราณว่าไว้ ทวนเปิดเผยหลบง่าย เกาทัณฑ์ลับยากจะป้องกัน การเพลี่ยงพล้ำของเล่งจั๊วในครานี้ สาเหตุสำคัญอยู่ที่มันอวดโอ่เกินไป หากแม้นมันหนีเข้าซ่อนในใต้ดินถอบเพาะปีกหางจนกล้าแข็งอีกครั้ง พวกเราต่างไม่แน่ว่าจะเป็นคู่มือของมันได้"

ตวนบั๊กปิงใจหายวาบ ตะกุกตะกัก

"ซิ้วเฮียแยกแยะสมเหตุสมผล ข้าพเจ้านับถือยิ่ง..."

ม้อเกาเป็นจอมบงการในบู๊ลิ้มมานานปี การค้าทั้งสัมมาชีพและมิจฉาชีพในวงพวกนักเลง มันต่างสอดเท้าเข้าเกี่ยวด้วยทุกราย ทรัพย์สมบัติที่มันสะสมมาในหลายปีนี้ ต้องเป็นจำนวนอันน่าตระหนกอย่างยิ่ง แต่บ้านมันหลังจากถูกเผาผลาญแล้ว กลับไม่พบเห็นเงินทองเท่าใดอย่างหนึ่ง สมบัติมหาศาลของมันจะถูกซ่อนหมู่ในที่ใดอีก ?

"ไฮ้ หรือมันจะใช้เป็นทุนสำรองในการลอบซื้อหาบริวารมัน ?"

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

ตวนบั๊กปิงอึ้งครู่ใหญ่ ถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"หากเรื่องราวเป็นจริงดั่งที่พวกเราคำนวณ คนผู้นี้ก็นับเป็นผู้เหี้ยมหาญอันทรงปัญญาจริง ๆ รากฐานบนพื้นก่อตั้งไม่สำเร็จ เป็นหนีลงใต้ดินทันที..."

"ดังนั้นเอง มิว่าเพราะความแค้นส่วนตัวหรือส่วนรวม ผู้น้องต่างไม่อาจเลิกราการมือเด็ดขาด สองท่านตอนนี้ฟังเหตุผลที่ข้าพเจ้าแยกแยะแล้ว ก็ควรเห็นใจในความคับแค้นของข้าพเจ้าบ้าง"

ตวนบั๊กปิง เจี๊ยะเล้งต่างเหลียวมองกันไปมา สงบปากคำมิอาจโต้แย้งได้

เนิ่นนานให้หลัง เจี๊ยะเล้งพลันส่งเสียงหนัก ๆ

"แต่มีอีกเรื่องหนึ่ง ท่านกลับต้องคอยสนใจสังเกตให้มากไว้"

เจี๊ยะเล้งทั้งไม่อาจเรียกพี่เรียกน้องกับซิ้วสู่ และไม่ต้องการตั้งตัวเป็นผู้อาวุโส

ดังนั้นจึงใช้คำแทนตัวธรรมดา ซึ่งชิ้วสู่ก็ต้องการให้เป็นเช่นนั้น จึงถามไป

"เรื่องอันใด ?"

เจี๊ยะเล้งกล่าวช้า ๆ

"เตียเตียท่านในกาลกระโน้น เพาะศัตรูคู่แค้นอยู่จำนวนมากมาย บัดนี้ พอท่านปรากฏโฉมหน้าแท้จริงมา ผู้ที่จะรังควานล้างแค้นท่าน ก็ต้องยิ่งมากกว่าเดิมแล้ว"

"เรื่องนี้ข้าพเจ้า... ทราบแล้ว"

"ท่านทั้งจะเสาะหาศัตรูคู่แค้น ทั้งยังต้องป้องกันผู้อื่นคอยรังควานล้างแค้นท่าน ด้วยกำลังของท่านในตอนนี้ กลับโดดเดี่ยวลำพัง และนิสัยของท่านก็ยังทระนงกล้าแข็งปานนี้... โอ"

เจี๊ยะเล้งถอนใจยาวมายุติวาจาของท่าน แต่ชิ้วสู่กลับฟังออก ในเสียงถอนใจนี้มีความกังวลต่อตนลึกซึ้งยิ่ง

ชิ้วสู่จะอย่างไรก็นึกไม่ถึง มือกระบี่ที่ระเหเร่ร่อนในวงพวกนักเลงมานานปีเหนื่อยหน่ายต่อชีวิตอย่างยิ่งผู้นี้ ถึงกับกังวลสนใจตนอย่างยิ่ง พริบตานั้น เต็มตื้นไปด้วยความปลาบปลื้มและขอบคุณ ฝืนยิ้มตอบ

"หลังจากเก้าจกซึ่งตูจากไปแล้ว ข้าพเจ้าก็นับว่าเหลือโดดเดี่ยวเดียวดายจริง ๆ แต่จวบจนบัดนี้ ข้าพเจ้าได้พบเห็นอีกว่า ข้าพเจ้าอย่างไรยังพอมีสหายที่จริงใจอยู่หลายท่าน"

ตวนบั๊กปึงพลันส่งเสียงดัง ๆ

"เล่งเล้งปังจู๊ของพรรคกระยาจก มิว่าด้านพลังฝีมือ เกียรติภูมิ ล้วนแล้วเป็นอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ และเฒ่าผู้นี้ก็ยังมีน้ำใจอันระอุคุกรุ่น ไยไม่ไปขอความช่วยเหลือจากท่าน ?"

"โอ... เฒ่าผู้นั้นเกิดโต้เถียงกับข้าพเจ้ามาคราหนึ่ง น่ากลัววันหน้าต้องไม่ยอมช่วยเหลือข้าพเจ้าอีกแล้ว"

หยุดยิ้มเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ชนชาวนักเลงตอนนี้ต่างทราบ ม้อเกาถูกพวกตีจากญาติมิตรตัดขาด ถึงวาระจนตรอกสิ้นหนทางแล้ว แต่มีผู้ใดทราบ กำลังของข้าพเจ้าโดดเดี่ยวลำพัง ยังน้อยกว่าม้อเกาเสียอีก"

เจี๊ยะเล้งเพ่งมองหน้ากากฮ้วงฮุ้นในมือแน่วนิ่ง พลันกล่าวขึ้น

"ท่านทราบสาเหตุที่ไฉนข้าพเจ้าสวมหน้ากากนี้มาพบท่าน ?"

ไม่รอให้ชิ้วสู่ตอบ รีบกล่าวต่อไป

"มิว่าท่านจะคาดเดาเยี่ยงไร ต่างต้องเดาไม่ถูกแน่ หลังจากข้าพเจ้ารู้จักกับตวนบั๊กเฮียมา ยิ่งท้อแท้ทอดอาลัย ยิ่งไม่ต้องการถามไถ่เรื่องราวในวงพวกนักเลงอีกไปนั้น เห็นตวนบั๊กเฮียสร้างหน้ากากนี้ รู้สึกกระตือรือร้นสนใจขึ้นวูบ จึงได้เลียนแบบขึ้นบ้าง เนื่องเพราะหน้ากากนี้สร้างได้ง่ายดายยิ่ง ช่วงเวลาสั้น ๆ เพียงไม่กี่วันข้าพเจ้าก็สร้างได้มากมาย..."

ชิ้วสู่สอดคำทันที

"หรือท่านก็ต้องการให้ข้าพเจ้าสวมหน้ากากเค้านี้ ?"

เจี๊ยะเล้งแย้มยิ้มกล่าว

"ในเทพนิยายมักมีคำ 'แบ่งภาคจำแลงกาย' หากพวกเราเชิญชวนมิตรสหายแปลกหลายคน ต่างสวมหน้ากากเค้านี้ ตอนนั้นมีผู้ใดจะทราบ ฮ้วงฮุ้นคนหนึ่งเป็นตวนบั๊กปึง ? ฮ้วงฮุ้นคนใดเป็นชิ้วสู่ ? ท่านก็ไยมิใช่มีตัวจำลองเพิ่มขึ้นอีกมากหลาย"

ชิ้วสู่แย้มยิ้มกล่าว

"หากแม้นมีชนชาวบู๊ลิ้มอื่น ๆ พร้อมใจกันมาสร้างหน้ากากเยี่ยงนี้ ใช้ไปก่อกรรมทำเข็ญ เมื่อถึงตอนนั้นพวกเราสมควรทำอย่างไร ?"

ตวนบั๊กปึงเน้นเสียงตอบ

"เรื่องนี้ท่านกลับมิต้องกังวลเกินไป การสร้างหน้ากากเค้านี้แม้เจี๊ยะเฮียบอกไม่ง่ายดาย แต่ความจริงมิใช่ง่ายดายเด็ดขาด เนื่องเพราะผู้ทราบวิธีสร้างมีน้อยกว่าน้อย แต่ว่าผู้อื่นก็สร้างหน้ากากฮ้วงฮุ้นมาสวมใส่บ้าง กลับเป็นการตบตาผู้คนให้วุ่นวายไปได้ เรื่องนี้กล่าวแล้วแม้ไม่เปิดเผยของอาจ แต่ใช้รับมือกับบุคคลเช่นม้อเกา กลับมิใช่ใช้หอกของมันคืนสนองแก่ตัวมันได้"

ชิ้วสู่ครุ่นคิดอยู่เนิ่นนานจึงตอบช้า ๆ

"ใช้ความนี้รับมือกับม้อเกานั้นได้อยู่ แต่ผู้น้องกลับไม่ปรารถนาอาศัยการนี้แลกเปลี่ยนหนีศัตรูของบิดาผู้ล่วงลับ เนื่องเพราะที่ผู้น้องออกสู่บู๊ลิ้มในครานี้ จุดประสงค์ใหญ่ เป็นต้องการสะสางบุญคุณความแค้นของบรรพบุรุษให้สุดสิ้นในชั่วคนของข้าพเจ้า"

ตวนบั๊กปึงกับเจี๊ยะเล้งสบตากันอีกครั้ง เจี๊ยะเล้งกล่าว

"มิว่าอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ากำนัลแก่ท่านหน้ากากหนึ่ง ใช้หรือไม่แล้วแต่ความพอใจของท่าน"

ชิ้วสู่แย้มยิ้มรับหน้ากากมาเก็บไว้ในอกเสื้อ ตอนนี้มืดสนิทแล้ว ทั้งสามต่างนั่งเงียบอยู่ในความมืด ครุ่นคิดถึงความในใจที่มีอยู่คนละมาก ๆ ไป

ทันใด มีเสียงเคาะห่วงประตูดังแว่วขึ้นที่หน้าห้องโถงใหญ่ ซิ้วสู่ผุดลุกขึ้นเน้นเสียงหนัก ๆ

"มีคนเรียกประตู"

ไม่ทันขาดคำ ตวนบั๊กปึงพุ่งวาบออกไปสวมหน้ากากฮ้วงฮุ้นแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าไปเปิดเอง"

ซิ้วสู่จับตามองลานตึกที่มืดเลือนราง เห็นเงาร่างของตวนบั๊กปึงถลันวูบก็หายลับ แต่ในความมืดที่ร่างหนึ่งเพิ่งหายไป พลันมีเสียงลมพุ่งควับ ตวนบั๊กปึงถึงกับพุ่งกลับมายืนแน่วนิ่งอยู่ในลานตึกอันมืดเลือนราง ซิ้วสู่จึงโพล่งด้วยความสงสัย

"หรือไม่มีคน ? และเป็นผู้ใดเรียกประตู ?"

เงาร่างที่ยืนแน่วนิ่งกลางลานพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ผู้เรียกประตูคือข้าพเจ้า"

ซิ้วสู่งุนงงวูบ พลันนึกขึ้นได้ ผู้นี้แม้สวมเสื้อยาวสีเขียว มีหน้ากากฮ้วงฮุ้นตบตา แต่มิใช่เป็นตวนบั๊กปึงที่ออกไปเปิดประตู จึงร้องโพล่งไป

"ม่อย้งเซียะแซ ท่านมาด้วยเรื่องอันใดอีก ?"

เงาร่างนั้นแค่นเสียงเย็นชา

"ใช่ ข้าพเจ้าคือม่อย้งเซียะแซ ข้าพเจ้าต้องการมาถามท่าน ท่านคุกคามจนซือม่วยข้าพเจ้าไปที่ใดแล้ว ?"

ซิ้วสู่ก็แค่นเสียงเย็นชาบ้าง

"หากข้าพเจ้าทราบนางไปที่ใด ? ตอนนี้ก็ต้องไล่ตามไปเสียนานแล้ว"

ม่อย้งเซียะแซแค่นเสียงเย็นชา พลันเห็นมีเงาร่างเดินออกมาจากในเงามืดเป็นเค้าและเครื่องแต่งตัวเช่นเดียวกับนางไม่ผิดเพี้ยน เมื่อทั้งสองสบตากัน ต่างตะลึงลานไปวูบหนึ่ง

เงาร่างนั้นก็คือตวนบั๊กปึงที่ออกไปเปิดประตูแล้วกลับมานั่นเอง

ม่อย้งเซียะแซเพ่งมองพลางตวาด

"ท่านเป็นผู้ใด ?"

ตวนบั๊กปึงหัวร่อดังก้องพลางตอบ

"ท่านคือฮ้วงฮุ้น ข้าพเจ้าก็คือฮ้วงฮุ้น หรือท่านไม่รู้จักข้าพเจ้า ?"

เจี๊ยะเล้งในห้องโถงใหญ่ก็ล้วงหน้ากากฮ้วงฮุ้นออกมาสวมใส่แล้ว พลิ้ววาบไปยืนบนบันไดศิลา หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ที่นี้ก็มีฮ้วงฮุ้นอีกผู้หนึ่ง ท่านรู้จักข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

ม่อย้งเซียะแซทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้แซ่ชิ้ว อย่าได้มาก่อกวนเลศนัยให้ลึกลับ ข้าพเจ้าเพียงต้องการให้ท่านคืนชีพม่วยมา มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าต้องให้ท่านกลับไปว่ากล่าวแก้ตัวกับซือแป๋ข้าพเจ้า"

ชิ้วสู่ครุ่นคิดรวดเร็ว พลันล้วงหน้ากากฮ้วงฮุ้นออกมาสวมใส่บ้าง หัวร่อเสียงดังกล่าว

"ผู้ใดติดตามท่านกลับไป ? ผู้ใดแซ่ชิ้ว ? ข้าพเจ้าก็เป็นฮ้วงฮุ้น ท่านจงดูให้ชัดเจน"

เนื่องจากเมื่อครู่ที่ซ่อนตัวอยู่บนเขื่อนใต้กิ่งหลิว ไม่ต้องการให้เป็นเป้าสะดุดตาเท่านั้น จึงเปลี่ยนเป็นเสื้อขาวสีเขียวเพื่อกลืนกับกิ่งใบไม้ นึกมิถึง ตอนนี้กลับมาใช้ได้เป็นประโยชน์

ชิ้วสู่ปรบมือฉาดแล้วพลันพุ่งวาบไปยืนข้างกายตวนบั๊กปึง

เจี๊ยะเล้งครุ่นคิดวูบ พุ่งตัวตามติดออกไปบ้าง

เงาร่างสามสายต่างพุ่งฉวัดเฉวียนกันด้วยความว่องไวปานประกายไฟ แล้วแต่นปรบมือขึ้นพร้อมกัน ชะงักร่างไว้ทันที กลายเป็นยืนในสภาพสามเส้า ต่างมิได้เอ่ยปากกล่าวคำ

ทั้งสามมีรูปกายใกล้เคียงกัน ม่อย้งเซียะแซเบิ่งตาจนกลมกว้าง เขม้นมองทั้งสามจนไม่กะพริบ แต่อย่างไรก็แยกแยะไม่ออก ร่างใดจึงเป็นชิ้วสู่ ?!

ได้ยินทั้งสามพากันหัวร่อเบา ๆ แล้วถลันกายวับออกไป

ม่อย้งเซียะแซฉุกใจคิด พลันตวาดเบา ๆ ทะยานกายปราดไปในระหว่างกลางพวกทั้งสาม พลิกสองฝ่ามือจู่โจมถึงสิบกว่ากระบวนท่าดั่งประกายไฟ

กระบวนท่าของนางพลิกแพลงพิสดารไม่อาจหยั่งคำนวณ สองมือหนึ่งเท้าพุ่งโถมเข้าใส่สามคนโดยพร้อมกัน แล้วพลันสะอึกร่างโถมเข้าชนใส่หนึ่งในจำนวนนั้น

พวกชิ้วสู่ทั้งสามต่างไม่ยอมปัดป้องตีโต้ เนื่องเพราะทั้งสามต่างไม่ต้องการทำร้ายม่อย้งเซียะแซ และไม่ต้องการให้ม่อย้งเซียะแซคำนวณศักดิ์ศรีของตนจากกระบวนท่า

ชิ้วสู่หลบหลีกหลายกระบวนท่า พลันเห็นม่อย้งเซียะแซโถมเข้าชน โดยแบ่งแขนทั้งสองคล้ายดั่งจะโอบรัดตนไว้ก็ปาน

ฝ่ายตรงข้ามเป็นสตรี ชิ้วสู่ทั้งไม่อาจตีโต้รับมือ และไม่อาจถูกนางกอดรัดไว้ได้เช่นเดียวกัน ไม่มีหนทางอื่นใดพอให้เลือกเฟ้น จึงถลันกายหลบวูบออกไป

ม่อย้งเซียะแซพลันชะงักเท้าไว้ พุ่งเข้าใส่คนที่สอง

ตวนบั๊กปึงก็จำต้องพลิ้วตัวหลบออกไป

ร่างของม่อย้งเซียะแซก็พลันเคลื่อนไหวไปข้าง

เงาร่างทั้งสี่พุ่งกันวุ่นวายรอบหนึ่ง จวบจนเมื่อทั้งสี่ต่างหยุดเท้าทรงกาย ม่อย้งเซียะแซย่อมไม่ทราบ ผู้ใดคือชิ้วสู่ แต่พวกชิ้วสู่ทั้งสามก็ย่อมแยกแยะไม่ออก ว่าผู้ใดคือม่อย้งเซียะแซแล้ว เนื่องเพราะท่าร่างของทั้งสี่ต่างรวดเร็วไม่ผิดสายฟ้าคะนองฝน เพียงขยับกายวูบ ต่างเพียงรู้สึกตาลายไปวูบเดียวเท่านั้น

ช่วงเวลานั้น ทั้งสี่ต่างตะลึงลานกับที่ มิว่าผู้ใดก็ไม่ยอมส่งเสียงก่อน

เมื่อม่อย้งเซียะแซวางแผนนั้นสำเร็จ นางต้องปีติยินดีจนคำนึง

'หากเรากระโดดไปในตอนนี้ ทั้งสามต้องไม่คิดว่าจะเป็นเราไปก่อน เนื่องเพราะในระหว่างสี่คนนี้ ผู้คิดจะหนีก่อนต้องเป็นตัวชิ้วสู่'

ชิ้วสู่มีความคิดจะปลีกตัวออกไปจริง ๆ โดยคำนึง

'บุญคุณความแค้นของเรายังไม่เสร็จสิ้น หากถูกม่อย้งเซียะแซพัวพัน เห็นทีไม่มีวันจบสิ้นแน่ มิสู้ปลีกตัวหนีหน้าไปก่อน ทิ้งม่อย้งเซียะแซไว้ให้กับพวกทั้งสอง'

ขณะที่ชิ้วสู่ครุ่นคิดอยู่นั้น ม่อย้งเซียะแซก็คิดเช่นเดียวกัน

'พอเราพุ่งตัวออกไป อีกสองคนต้องเข้าใจว่าเป็นชิ้วสู่ พวกมันจะต้องพัวพันเราไว้ย่อมไม่ยอมติดตามไป แต่ชิ้วสู่เป็นผู้ต้องการปลีกตัวไปที่สุด เมื่อมันเห็นเราไปกลับต้องเข้าใจว่าเป็นผู้อื่นต้องการล่อให้เราออกไป ขอเพียงอีกสองคนไม่เคลื่อนไหว มันเป็นต้องติดตามไปแน่'

นางที่มีสมองเปรื่องปราดเป็นอัจฉริยะ ขบคิดได้สุขุมลึกซึ้งจนผู้คนธรรมดาไม่มีทางทัดเทียมได้ ดังนั้น นางพลันกระโดดกายปราดออกไปดั่งเหินบิน

ชิ้วสู่ครุ่นคิดรวดเร็ว

'ม่อย้งเซียะแซต้องไม่ไปก่อนเป็นแน่ ที่ไปก่อนต้องเป็นตวนบั๊กปึง มันคงจงใจล่อให้ม่อย้งเซียะแซออกจากที่นี้ไป มิคาด ม่อย้งเซียะแซกลับไม่ยอมหลงกล ในเมื่อนางไม่หลงกล จะอยู่ที่นี้สืบไป เรายังจะอยู่ด้วยสาเหตุใด ?'

เมื่อได้คิด พุ่งวาบออกตามติดไปในบัดดล

ที่เหลืออยู่ในลานตึกตอนนี้ ถึงกับกลายเป็นตวนบั๊กปึงและเจี๊ยะเล้งสองคนได้

ทั้งสองต่างยังคงไม่ยอมส่งเสียง เจี๊ยะเล้งครุ่นคิด

'ม่อย้งเซียะแซต้องไม่ไปก่อน ที่ไปก่อนต้องเป็นตวนบั๊กปึง มันคิดจะล่อม่อย้งเซียะแซไป มิคาด ม่อย้งเซียะแซกลับจะต้องรอเป็นคนสุดท้าย'

ตวนบั๊กปึงก็กำลังครุ่นคิด

'ม่อย้งเซียะแซต้องเข้าใจซิ้วสู่ไม่กล้าล่วงหน้าไปก่อน ดังนั้น เจี๊ยะเล้งก็ล่อเท่ไม่ไป ซิ้วสู่จึงได้ฉวยโอกาสนี้ไปเสียเลย'

ทั้งสามแม้ต่างฉลาดปราดเปรื่อง แต่อย่างไรยังคงไม่เข้าใจอิสตรีเพียงพอ ความรอบคอบสุขุมก็ไม่ทัดเทียมกับอิสตรี คิดผิดเพียงก้าวเดียว ก็ต้องเพลี่ยงพล้ำไปทั้งกระดานแล้ว

ความคิดของทั้งสองในตอนนี้ ถึงกับต่างเข้าใจฝ่ายตรงข้ามคือม่อย้งเซียะแซ

ตวนบั๊กปิงที่ได้ยินม้อาบุ่นคี้อวดโอ่ความสามารถซือเจ๊นาง ก็มีความต้องการทดสอบฝีมือม่อย้งเซียะแซอยู่ก่อนแล้ว ตอนนี้จึงไม่ลังเลอย่างไร ตบฉาดเข้าใส่เจี๊ยะเล้งฝ่ามือหนึ่งทันที

เจี๊ยะเล้งครุ่นคิดวูบขึ้น

ในเมื่อซิ้วสู่ไปแล้ว เราไยไม่อยู่พัวพันม่อย้งเซียะแซในที่นี้อีกระยะหนึ่ง'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น จึงตาใส่ตวนบั๊กปิงฉาดหนึ่งบ้าง

ทั้งสองต่างไม่ยอมใช้หลักวิชาฝีมือของสำนัก สงบปากคำรุกรับตีโต้กันไปหลายสิบกระบวนท่า เจี๊ยะเล้งที่มีพลังภายในกล้าแข็งกว่า พลันตวาดก้องแล้วสืบเท้าขวาออกด้านข้าง ฟาดฝ่ามือซ้ายลงเบื้องล่าง งอศอกกระแทกเข้าใส่ทรวงอกตวนบั๊กปิง

กระบวนท่านี้มีทั้งป้องกันและตีโต้ พลิกแพลงแปรเปลี่ยนรวดเร็วดั่งประกายไฟ เท่นคือไม้ตายของสำนักบู๊ตึงนามนิ่วล้วงอิ้ว (ปิดศอกพญาหงส์) ของสำนักบู๊ตึง

เจี๊ยะเล้งที่จมอยู่ในหลักวิชาของสำนักมาสามสิบกว่าปี กระบวนท่านี้จึงมีความแคล่วคล่องเจนจัดสุดยอด

ตวนบั๊กปิงพอเห็นพลันได้คิด รีบถอยไปห้าเซียะแล้วร้อง

"เจี๊ยะเล้ง ?"

เจี๊ยะเล้งงุนงงวูบ ตะกุกตะกักไป

"ท่าน... หรือท่านคือตวนบั๊กเฮีย ?"

ตวนบั๊กปิงขยี้เท้าอย่างแค้นเคือง พลางถอนใจกล่าว

"ผิดแล้วผิดแล้ว เราสองต่างผิดโดยสิ้นเชิง"

เจี๊ยะเล้งตระหนกจนใจหายวาบ รีบพุ่งขึ้นไปบนกำแพง แต่รอบข้างมืดเลือนราง ซิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซมิทราบหายไปในทิศทางใดเสียนานแล้ว

ตวนบั๊กปิงฝืนยิ้มกล่าว

"นี่เรียกว่าแส่หากาลแตกดับกันเอง เราสองต่างมีความคิดช่วยเหลือซิ้วสู่ล่อ

ม่อย้งเซียะแซออกไป ไหนเลยถึงกับกลายเป็นยิ่งช่วยยิ่งยุ่ง กลับเป็นการช่วยม่อย้งเซียะแซไปแล้ว”

“หากแม้ชิ้วสู่ถือม่อย้งเซียะแซเป็นพวกเรา ผลที่จะเกิดขึ้นต้องเลวร้ายมิกล้าคาดคิด”

ตวนบั๊กปึงขมวดคิ้วครุ่นคิดแล้ว กระอักกระอ่วนจนหัวร่อไม่ออกร่ำให้มิได้ พลันตวาดเบา ๆ

“ไล่ตาม !”

“น่ากลัวไล่ไม่ทันแล้ว”

“ไล่ไม่ทันก็ต้องไล่”

ทั้งสองต่างทะยานกายพุ่งวาบเข้าไปในความมืดเลือนราง

ชิ้วสู่พุ่งกายปราด ๆ เป็นระยะหลายสิบวา จึงไล่คนที่เบื้องหน้าทัน เนื่องจากมีความเชื่อมั่นตนเองเป็นอย่างยิ่ง จึงแน่ใจ ผู้อยู่เบื้องหน้าคือตวนบั๊กปึง ดังนั้นจึงส่งเสียงเบา ๆ

“ตวนบั๊กเฮีย รอข้าพเจ้าก่อน”

ม่อย้งเซียะแซวิ่งนำหน้า ได้ยินเสียงก็ปีติเป็นยิ่งนัก แต่พยายามข่มไว้ไม่ให้มีพิรุธใด แต่นางชะลอฝีเท้าลงช้า ๆ ชิ้วสู่พุ่งกายนำไปเบื้องหน้าแล้วแย้มยิ้มกล่าว

“เมื่อครู่ดีที่มีฮ้วงฮุ้นสี่คน มิเช่นนั้น ผู้น้องก็ต้องเลอะเลือนงุนงง ตวนบั๊กเฮีย ม่อย้งเซียะแซผู้นั้นมิใช่เป็นสตรีธรรมดาจริง ๆ เสียดายที่โฉมหน้าทุเรศอัปลักษณ์เกินไป มิเช่นนั้น กลับเพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและภูมิปัญญา ยากยิ่งจะสรรหาจริง ๆ”

ชิ้วสู่อย่างไรก็คิดไม่ถึง ผู้เดินเคียงข้างกับตนจะเป็นม่อย้งเซียะแซที่เค้าอัปลักษณ์เกินไป

ชั่วเวลาว่ากล่าวนั้น ทั้งสองได้เร่งฝีเท้าไปไกลอีกหลายสิบวา

ชิ้วสู่พอกล่าวขาดคำ ม่อย้งเซียะแซพลันวกกายไปด้านซ้าย ชิ้วสู่จึงถาม

“ตวนบั๊กเฮีย ที่นั้นเป็นทิศทางใด ?”

พลันรู้สึกตึงที่ข้อมือ ถึงกับถูกคนบีบชีพจรข้อมือไว้ เนื่องเพราะเมื่อเห็นม่อย้งเซียะแซหันกาย คิดว่าจะเปลี่ยนทิศทาง จึงไม่มีความระแวงแคลงใจสักน้อยนิดมิคาด กลับเป็นการหลงกลอย่างน่าคลั่งใจ จึงตวาด

“ท่านเป็นผู้ใด ?”

นิ้วเรียวทั้งห้าของม่อย้งเซียะแซแข็งแกร่งดั่งตะขอเหล็ก กุมชีพจรข้อมือชิ้วสู่แน่นแน่น มือซ้ายประกบจี้ไปรวดเร็วปานประกายไฟ เข้าใส่จุดเค็กตี้ที่ข้อศอกทั้งสองของชิ้วสู่ จนสองมือมิอาจเคลื่อนไหว แต่เท้ายังคงเดินได้ดั่งปกติ

การเดินของนางยังคงไม่หยุดยั้ง มือก็มิยอมคลายออก แต่ปากส่งเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าก็คือม่อย้งเซียะแซที่หน้าตาอัปลักษณ์เกินไป"

ชิ้วสู่ตระหนกยิ่งนัก จนไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว รู้สึกสองแขนชาด้าน ต้องถูกนางจูงไปโดยมิอาจดิ้นรนขัดขืนได้

ชิ้วสู่ทั้งกระวนกระวายทั้งสำนึกเสียใจ ครุ่นคิดหลายครั้งคราแล้วจึงกล่าว

"ม่อย้งโกวเนี้ย ท่านทราบคำสอนของปราชญ์ บุรุษสตรีไม่อาจสนิทสนมกันได้ แม้การรับหรือการให้ ท่านมาจูงข้อมือข้าพเจ้าเช่นนี้ ไยมิใช่เสียมารยาทผิดประเพณี ? เฮอะ เฮอะ ผิดประเพณีอย่างยิ่ง"

ม่อย้งเซียะแซแค่นเสียงเย็นชา

"หากท่านไม่ยินยอมให้ข้าพเจ้าจูงแขนของท่าน ข้าพเจ้าจี้จุดสลบท่านไว้ก็ได้ สองทางนี้แล้วแต่ท่านเลือกเฟ้น ข้าพเจ้าไม่เคี่ยวเข็ญบังคับเด็ดขาด"

ชิ้วสู่ตระหนกยิ่ง ตอนนี้ยังพอมีหวังหนีเอาตัวรอดได้ หากถูกจี้จุดสลบ นั่นคือยิ่งยับเยินกว่านี้แน่ ดังนั้น ฝืนกระแอมเบา ๆ แล้วรีบคำถี่เร็ว

"มิเป็นไร มิเป็นไร เยี่ยงนี้ก็ดีอยู่แล้ว"

ม่อย้งเซียะแซกล่าวโดยไม่เหลียวหน้า

"ข้าพเจ้าก็คร้านจะแบกท่านเดินทาง แต่เท้าของท่านกลับไม่อาจเกียจคร้าน"

ชิ้วสู่ต้องลอบทอดถอนใจ แค้นตนเองที่ฉลาดปราดเปรื่องมาชั่วชีวิต ตอนนี้ถูกสตรีหลอกลวงจนหลงกลได้ อึ้งเป็นครู่หนึ่ง ยังคงต้องส่งเสียงอีกครา

"ม่อย้งโกวเนี้ย ท่านเป็นต้องการให้ข้าพเจ้าติดตามท่านกลับไปพบซือแป๋ หรือต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนท่านไปพบม้อโกวเนี้ยซือม่วยท่านกันแน่ ?"

"ท่านทราบซือม่วยข้าพเจ้าอยู่ที่ใด ?"

"ตอนนี้แม้ข้าพเจ้ายังไม่ทราบ แต่คิดว่าต้องหาพบได้แน่"

ชิ้วสู่ได้คิด จะอย่างไรตนก็ต้องไปหาบิดากับบุตรีแซ่ม้อ ดังนั้น จึงได้ตอบไปด้วยมั่นใจ และขบคิดต่อ

'ขอเพียงนางยินยอมร่วมทางกับเราไปเสาะหา ย่อมไม่อาจจี้จุดสลบเราได้ และไม่อาจจูงข้อมือเราไปตลอดทาง ขอเพียงนางคลายมือออกไป เราก็มีโอกาสฟูเต๋งหลบหนี เชื่อแน่ว่าต้องหนีพ้น...'

ขณะครุ่นคิด พลันได้ยินม่อย้งเซียะแซถาม

"ท่านมีความมั่นใจ ?"

"ย่อมมีความมั่นใจ หากม่อย้งโกวเนี้ยไม่เชื่อ ข้าพเจ้า..."

"ในเมื่อมีความมั่นใจ ข้าพเจ้าก็ติดตามท่านไปหา ทางยอมให้ท่านเป็นผู้เลือกเฟ้นมิทักท้วง แต่หากท่านหาไม่พบ... เฮอะ เฮอะ ท่านแม้ทราบข้าพเจ้ามีเค้าหน้าอัปลักษณ์ แต่ยังไม่ทัดเทียมกับฝีมืออัปลักษณ์ของข้าพเจ้าเลย"

ชิ้วสู่รับคำตลอดเวลา แต่ใจต้องคำนึงด้วยความท้อแท้

'มักได้ยินคนเล่าขาน ต่อให้ท่านหยามประณามด่าสตรีปานใด นางไม่เห็นจะอาฆาตแค้นท่าน แต่หากท่านด่านางทุเรศอัปลักษณ์ นางจะต้องเคียดแค้นท่านไปชั่วชีวิต น่าชังเราที่ไปหลงผิดในเรื่องอุกฤษฏ์นี้ และพาลถูกนางได้ยินอีกด้วย ดูท่า ก่อนเรายังไม่มีทางหลบหนี เห็นทีต้องทนทรมานต่อการกระทำของนางไม่น้อย'

ขณะครุ่นคิด ได้ยินม่อย้งเซียะแซแค่นเสียงเย็นชาต่อ

"ท่านอย่าได้ทะเยอทะยานมีความคิดหลบหนีเป็นอันขาด ข้าพเจ้าจับกุมท่านได้ด้วยความลำบากยากเข็ญ เป็นต้องไม่ยอมปล่อยท่านหนีรอดพ้นแน่นอน ตอนข้าพเจ้านอนต้องจี้จุดสลบท่านไว้ ยามเมื่อตื่นต้องกุมข้อมือท่าน หากท่านยังคิดจะก่อกวนลวดลายใด ข้าพเจ้าก็จะตัดเท้าซ้ายท่านทิ้ง ต่อเท้าไม้ให้ท่านแทน ในเมื่ออย่างไรเค้าของข้าพเจ้าทุเรศอัปลักษณ์ ไม่ต้องหลีกเลี่ยงคำครหานินทาเรื่องบุรุษสตรี"

ชิ้วสู่ต้องลอบถอนใจคำนึง

'เป็นจริงดั่งที่คาดหมายแล้ว'

พลันได้ยินม่อย้งเซียะแซตวาด

"ไปที่ใด ? รีบไป..."

ชิ้วสู่เหม่อมองม่านวิกาลทางเบื้องหน้าเลือนรางสลัวตา ม้อเกาอยู่ที่ใด ? ไหนเลยไปทราบได้ ? จึงพาลเร่งฝีเท้าสู่ด้านซ้ายไปตามยถากรรม

กรีดเลือดสาบานตั้งพรรค

แต่งจากพิธีชุมนุมผู้กล้าในฮั่งจิวที่ก็กก้องเกรียวกราวผ่านพ้น บู๊ลิ้มของดินแดนก็ทนำเงียบเหงาไปกว่าเดิมอีกมากหลาย แต่ชนชาวบู๊ลิ้มกลับรู้สึกประหลาดใจเป็นยิ่งนัก

เนื่องเพราะเจ้าภาพที่มีบทบาทสำคัญของพิธีชุมนุมผู้กล้าฮั่งจิว หลังจากนั้นแล้วก็มิทราบร่องรอยอีกเลย ไม่เพียงข่าวของม้อเกาจะเงียบหายเท่านั้น กระทั่งวังเจ็งพ้งขุแป๊ะอู้ฮั่วซัวงิ้นเฮาะก็มิทราบสาบสูญไปแห่งหนใด ชิ้วกงจื้อที่ลึกลับผู้นั้น ยิ่งกระทั่งเงาก็ไม่ปรากฏอีก

แต่ในวงพวกนักเลงกลับมีคำเล่าลือ

"เล่งจั๊วม้อเกาไม่ยอมสยบต่อการเพลี่ยงพล้ำ ได้ลอบเพาะกำลังอย่างเร้นลับ และยังมีอานุภาพที่กระเดื่องเกรียงไกรกว่าเดิมเสียอีก และเร้นลับกว่าเดิมอีกมากหลาย..."

มาตรว่าเล่าลือกันหนาหู แต่ร่องรอยของเล่งจั๊วม้อเกาอยู่ที่ใด ยังคงไม่มีพนชาวบู๊ลิ้มสืบทราบได้...

ราตรีฤดูร้อน เมฆดำครึ้มไปทั้งฟากฟ้า ไร้แสงเดือนดาวที่เคยพราวตา ทั้งยังมีเสียงฟ้าร้องก้องมาแต่ไกล ลมกรรโชกรุนแรง แสดงว่าพายุฝนใกล้จะโหมกระหน่ำ...

ในทุ่งนาที่อยู่ห่างจากทางหลวงสายตังเอี๊ยงกับตึ้งกัง มีศาลบูชาที่ถูกทอดทิ้งจนรกร้างปรักหักพังตระหง่านอยู่หลังหนึ่ง ในเงาตะคุ่มคล้ายเป็นสัตว์ร้ายตัวมหึมาหมอบอยู่

ทันใด มีเงาร่างห้าสายโลดละลิ่วผ่านทุ่งนา มุ่งหน้าสู่ศาลบูชาอันปรักหักพังดั่งเหินบิน

เงาร่างห้าสายเมื่อมาถึงหน้าศาลบูชา เหลียวมองไปรอบข้างด้วยไหวพริบอันตื่นตัว แน่ใจไม่มีผู้คนอยู่ในละแวกใกล้เคียง จึงได้ถลันเข้าไปในซุ้มประตูใหญ่ที่พังทลายลงกว่าครึ่งแล้ว

ภายในประตูมีหญ้ารกรุกรัง ตัวศาลที่เคยใหญ่โต กระเบื้องหลังคาทลายลงมากกว่าครึ่ง ประตูหน้าต่างผุพัง บันไดศิลามีหญ้ารกรุงรัง ยิ่งเน้นให้เห็นเป็นสภาพรกร้างที่สลดใจ

สองคนที่เดินนำหน้า เมื่อขึ้นบันไดศิลาแล้วผลักประตูเบา ๆ ประตูสองบานเปิดออกดังแอด ฝุ่นร่วงพรั่งพรูลงจากกรอบเบื้องบน ห้าคนรีบถอยหลังเล็กน้อยรอจนฝุ่นซาจึงได้สาวเท้าเข้าไป ผู้นำหน้าหันกายปิดประตูไว้ จนฝุ่นร่วงลงมาอีกครา

พลันสะบัดชุดไฟกวัดแกว่งขึ้นจนมีแสงสว่างวูบ แลเห็นในศาลเต็มไปด้วยหยากไย่ใยแมงมุม ฝุ่นละอองเกาะหนาหลายนิ้ว นอกจากแท่นประดิษฐานเทพเจ้าที่อยู่กลางยังพอจะสมบูรณ์แล้ว โต๊ะเก้าอี้ล้วนผุพังระเนระนาด แสดงว่าไม่มีผู้มากราบไหว้นานปีแล้ว กระทั่งเทพเจ้าบนแท่นก็ยังดูมิออกว่าเป็นเทพเจ้าองค์ใด

ผู้ถือชุดไฟเป็นบุรุษหนุ่มอาภรณ์รัดกุม หน้าตาหล่อเหลา มันคล้ายยิ้มแล้วหันไปผงกศีรษะให้ผู้อยู่ด้านหลัง

พวกของมันก็เป็นบุรุษอาภรณ์รัดกุมหน้าตาหล่อเหลา รีบกระโดดขึ้นไปบนแท่นประดิษฐานเทพเจ้า ยื่นสองนิ้วกดไปบนบ่าเทพเจ้าด้วยความระมัดระวัง พลันมีเสียงแอดเบา ๆ แล้วเบื้องล่างของแท่นประดิษฐานเทพเจ้าเปิดออกเป็นช่องโตหลายเชียะ

บุรุษหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งสง่า หันไปกวักมือให้สามคนทางด้านหลังพลางส่งเสียงแผ่วเบา

"ตามข้าพเจ้ามา"

แล้วยกชุดไฟในมือขึ้นชูเหนือศีรษะ กระโดดลงในโพรงก่อน อีกสามคนทางด้านหลัง ผู้หนึ่งหน้าดำคล้ำหนวดเคราครึ้ม ผู้หนึ่งหน้าขาวเกลี้ยง มีเคราประปรายวัยกลางคน อีกผู้หนึ่งหน้าตาเหี้ยมหาญร่างต่ำเตี้ย ทั้งสามชายตามองกันแวบหนึ่ง

แล้วจึงกระโดดติดตามโดยไม่ส่งเสียง ต่างมีสีหน้าเคร่งเครียด แสดงว่าตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง

บุรุษหนุ่มรูปงามที่กดสองนิ้วอยู่บนไหล่เทพเจ้า พลันยกนิ้วขึ้นแล้วพุ่งตัวลงไปในโพรงอย่างรวดเร็ว ใต้แท่นจึงได้เลื่อนกลับเข้าหากันอย่างแช่มช้าจนไม่มีพิรุธตีกครา

มันผงกศีรษะให้กับผู้ที่รออยู่เบื้องล่างเป็นที่เรียบร้อย บุรุษหนุ่มผู้เป็นหัวหน้าผงกศีรษะรับทราบแล้วเดินนำเข้าไป

ทั้งห้าคนเดินอยู่ในอุโมงค์แคบอย่างเชื่องช้า กลิ่นสาบสางชอนไชสู่นาสิกตลอดเวลา มืดมิดเย็นชื้นจนยากจะทนทาน

บุรุษหนุ่มสองคนที่นำทาง คล้ายดังคุ้นเคยกับอุโมงค์สายนี้ยิ่ง เดินโดยมิหยุดเท้าเลย วกวนสองสามเลี้ยว ทันใด...

ลมเย็นยะเยียบขุมหนึ่งโชยมา ชุดไฟในมือวูบต่ำลง ในอุโมงค์จึงมืดมิดจนแม้ยื่นมือยังไม่เห็นนิ้ว มิผิดกับอเวจีเลย

มีเสียงช้า ๆ ดังขึ้นในความมืด

"ฟ้าคะนองร้องบอกสัตว์จำศีล"

สองบุรุษหนุ่มที่นำหน้าส่งเสียง "มังกรทะยานบินสู่เมฆา" รับไปพร้อมกัน มีเสียงแค่นเบา ๆ ขึ้นในเงามืด บุรุษหนุ่มผู้นั้นจึงได้น้อมกายรายงาน

"ศิษย์ทิเพ้ง อาวเอี้ยงเม้ง เชิญไฮ้อิมซาเกี๊ยก (สามอัจฉริยะไฮ้อิม) มาน้อมพบซือแป๋"

ที่แท้สองคนนี้เป็นสองในสิบศิษย์เล่งจั๊วม้อเกา นามเตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้ง กับงิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้ง ซึ่งต่างมีศักดิ์เป็นทูตเง็กกุกส่ายเจี่ย

เสียงทั้งสองพอขาดคำ ในอุโมงค์พลันสว่างไสว มีเสียงแผ่วทุ้มแว่วออกมาจากม่านทางซ้ายมือ

"เข้ามา"

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งกับงิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้งน้อมกายรับคำ เดินนำไฮ้อิมซาเกี๊ยกเลิกม่านเข้าไป

หลังม่านเป็นห้องลับที่กว้างประมาณสองวาเศษ โต๊ะบูชาที่อยู่กึ่งกลางมีเทียนไขประมาณแขนทารกปักอยู่สองเล่ม ในแสงที่สว่างไสว เห็นกลางโต๊ะบูชามีกระถางทองเหลืองกว้างเชียะเศษ เก้าอี้บุหนังสือหน้าโต๊ะบูชา มีร่างชายชราผอมสูงโหนกแก้มสูงชัน จมูกงอราวปากเหยี่ยว นัยน์ตาคมวาวนั่งอยู่

คนผู้นี้ก็คือเล่งจั๊วม้อเกา ที่หลังจากถูกพวกพ้องตีจากญาติมิตรตัดขาด ทำลายรากฐานที่เพียรสร้างมาจนพินาศย่อยยับแล้ว หลบหน้าออกจากวงพวกนักเลงจนไร้ร่องรอย

แลเห็นมันมีสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา รอยย่นบนใบหน้ายิ่งลึกกว่าเดิม คล้ายไม่มีความห้าวหาญเช่นดั่งเมื่อหลายวันก่อนเลย แต่ประกายตาคมวาวราวเหยี่ยวร้ายของมัน หาได้ลดทอนกว่าเดิมสักน้อยนิดไม่

จับมองร่างไฮ้อิมซาเกี๊ยกแน่วนิ่งไม่กะพริบ

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งกับงิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้ง สะอึกกายเข้าไปคุกเข่าโขกศีรษะคารวะเสร็จสิ้นแล้วยืนขึ้นรายงาน

"พวกศิษย์น้อมรับคำสั่งไปเหนือใต้ลำน้ำใหญ่ เรียกร้องให้นักสู้ผู้กล้ามาสวามิภักดิ์ บัดนี้ ได้รับการเห็นพ้องยอมช่วยเหลือจากไฮ้อิมซาเกี๊ยก จึงนำทางมาพบกับท่านผู้เฒ่า"

สองคนพอรายงานขาดคำ พากันแยกออกเป็นสองฟากข้าง ผายมือแนะนำไฮ้อิมซาเกี๊ยกต่อซือแป๋

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่หน้าดำเคราครึ้ม เป็นพี่ใหญ่ของไฮ้อิมซาเกี๊ยก นามอุ้ยชีบุ้นฉายาทิเจี้ย (ฝ่ามือเหล็ก) ชายกลางคนหน้าขาวเกลี้ยงมีเคราเล็กน้อยคือเล่ายี่นามเจี่ยตังฮวง ฉายาเง็กมิ่นพั่ง (พู่กันหน้าหยก) ส่วนชายฉกรรจ์ต่ำเตี้ยหน้าเหี้ยมมีนามแพ้กึง ฉายาลุ้ยเตี่ยงเกี่ยม (กระบี่สายฟ้า) ทั้งสามต่างมีพลังฝีมือยอดเยี่ยม นับเป็นยอดฝีมือในดินแดนไฮ้เอี้ยง

มาตรว่าเล่งจั๊วม้อเกามิเคยรู้จักกับทั้งสาม แต่ได้ยินชื่อของทั้งสามอยู่นานแล้ว ดังนั้นสีหน้าคลายความเครียดลงเล็กน้อย น้อมกายกล่าว

"สามท่านมีเจตนามาช่วยเหลือ ผู้แซ่ม้อย่อมปลาบปลื้มตื้นตันยิ่ง แต่เรื่องนี้มิใช่ก่อการง่ายดาย และยังมีภยันตรายร้ายแรงยิ่ง สามท่านจะต้องตกลงใจให้แน่วแน่"

ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นที่เป็นเล่าตั๊วประสานมือกล่าว

"เกียรติคุณของม้อตั๊วกอกระเดื่องเกรียงไกรอยู่นานปี เราเฮียตี่วันนี้มีโอกาสได้รับใช้ตามกำลังอันน้อยนิด นับเป็นที่ปลื้มปีติในชั่วชีวิตได้ บุกน้ำลุยไฟเราเฮียตี่ไม่ย่อท้อปฏิเสธเด็ดขาด"

ประกายตาคมวาวของเล่งจั๊วม้อเกามีแววชื่มชมขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวขอบคุณและถ่อมตัวหลายคำ จึงได้ล้วงอัญมณีที่สลักเป็นของเล่นออกจากอกเสื้อสามชิ้น แบ่งให้ทั้งสามแล้วกล่าว

"ของเล็กน้อยด้อยค่านี้ แสดงน้ำใจคารวะที่ม้อเกามีต่อพวกท่าน รอวันฟื้นรากฐานคืนกลับมา จะต้องสมนาคุณให้ยิ่งใหญ่กว่านี้"

ไฮว้อิมซาเกี๊ยกเหลือบมองสบตากันแล้วยื่นมือรับไว้ กล่าวขอบคุณอยู่หลายคำ เก่งจั๊วม้อเกาพลันปั้นหน้าเคร่งเครียด เน้นเสียงหนัก ๆ

"ม้อเกาเร้นตัวอยู่ที่นี้ วางแผนเพื่อช่วงชิงรากฐานคืนกลับมา ก่อนยังมิได้ลงมือกระทำการ จำต้องปกปิดเป็นความลับสุดยอด คาดว่าทั้งสามท่านต้องเข้าใจความคับแค้นของข้าพเจ้า ดังนั้น..."

หยุดกระแอมเบา ๆ เหลือบตาไปยังกระถางทองเหลืองบนโต๊ะบูชา มิได้กล่าวต่ออีก

ไฮว้อิมซาเกี๊ยกเหลือบมองสบตากัน ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นกล่าวเสียงกังวาน

"ในเมื่อเราเฮียตี่ยินยอมมาสวามิภักดิ์ต่อม้อตั้วกอ ทุกประการย่อมรับฟังคำไม่ขัดขืน"

วาจานี้พอกล่าว งิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้งที่ยืนสำรวมอยู่ด้านข้าง พลันชักดาบเงินเป็นประกายแวววาวออกมาเล่มหนึ่ง ยื่นให้แก่ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้น

ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นรับมาด้วยสีหน้าสำรวม เดินเคียงคู่กับเง็กมิ่นพั่งเจี่ยตังฮวง เซียมเตี่ยงเกี๊ยมแพ้กึงไปที่หน้าโต๊ะบูชา เหลือบตามองในกระถาง เห็นมีสุราโลหิตอยู่เต็มไหสุราถึงกับมีปลายนิ้วก้อยลอยอยู่มากมาย ทั้งสามต่างหน้าเปลี่ยนสีทันที อุ้ยชีบุ้นเงยหน้ามองม้อเกาที่ตาวาวแวววหนึ่ง กัดฟันตัดสินใจ สะบัดดาบเงินฟันใส่นิ้วก้อยของตนมันลงในกระถางโดยไม่ลังเล

เง็กมิ่นพั่งเจี่ยตังฮวงกับเซียมเตี่ยงเกี๊ยมแพ้กึงรับดาบเงินมาตัดนิ้วก้อยของตนมันลงในกระถางเช่นกัน แต่เจ็บปวดจนหน้าเผือดขาว

สุราโลหิตยิ่งเข้มกว่าเดิม

งิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้งประคองจอกเข้าไป ตักสุราโลหิตในกระถางมาแบ่งเป็นสามถ้วยเล็ก ๆ ด้วยทีท่านอบน้อม แล้วยกไปเบื้องหน้าไฮว้อิมซาเกี๊ยก

ไฮว้อิมซาเกี๊ยกต่างยื่นสองมือรับถ้วยสุราโลหิตมา ถอยหลังสามก้าว หันหน้าเข้าหาเก้งจั๊วม้อเกา พากันคุกเข่าลงกล่าวด้วยสีหน้าสำรวม

"ข้าพเจ้าอุ้ยชีบุ้น เจี่ยตังฮวง แพ้กึงซาเฮียตี่ นับแต่นี้สาบานจงรักภักดีอยู่ใต้ฝ่าเท้าม้อตั้วกอ ต้องไม่แพร่งพรายความลับในสถานที่นี้เด็ดขาด หากทวนคำสาบานขอให้ศีรษะเป็นดั่งนิ้วที่ขาดนี้"

จบคำแหงนหน้ากรอกสุราโลหิตลงไป รู้สึกมีกลิ่นคาวฉุนเฉียวจนสะอิดสะเอียน

แทบไม่อาจกลืนกินลงคอ

สีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาของม้อเกาปลาสนาการทันที แย้มยิ้มกล่าว

"เชิญสามท่านลุกขึ้น นับแต่บัดนี้ สามท่านคือเฮียตี่ร่วมเป็นร่วมตายของผู้แซ่ม้อ มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมรับ หากเราม้อเกา..."

มิทันจบคำ พลันมีเสียงแผ่วเบาตวาดลงมาจากศาลบูชาที่อยู่เบื้องบนอุโมงค์นี้

"ม้อไต้เฮี้ยบอยู่หรือไม่ ?"

เล่งจั๊วม้อเกาหน้าเปลี่ยนแปรไปเล็กน้อย เหลือบตาที่แวววาวไปยังเตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งและงิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้ง ไฮ้อิมซาเกี๊ยกแวบหนึ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"ตอนพวกท่านมา แพร่งพรายร่องรอยหรือไม่ ?"

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งน้อมกายตอบ

"ตอนพวกศิษย์มา ปกปิดร่องรอยเร้นลับอย่างยิ่ง และไม่พบเห็นมีคนสะกดรอยติดตาม หากฟังตามหางเสียงของคนผู้นี้ คล้ายดั่งยังไม่..."

มิทันจบคำ พลันมีเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ดังขึ้นที่อุโมงค์ยาว

เล่งจั๊วม้อเกาหน้าเปลี่ยนสีอีกครา โบกมือเบา ๆ เทียนไขดับวูบทันที แต่ร่างยังคงนั่งอยู่ที่เก้าอี้ จับตาแวววาวมองดูม่านหนาที่ห้อยหน้าประตู เกร็งกำลังเตรียมพร้อมรับการจู่โจมเต็มที่

อีกห้าคนพากันทะยานกายหลบออกไปซุ่มอยู่สองฟากข้าง

ได้ยินเสียงฝีเท้าหนัก ๆ แว่วเข้ามาในความมืดอย่างเชื่องช้า ม้อเกาทรงกายขึ้นยืน เกร็งกำลังใส่สองฝ่ามือเต็มที่ ได้ยินเสียงฝีเท้าหยุดอยู่หน้าประตูหนาเล็กน้อย แล้วมีเสียงกังวานดังขึ้น

"ม้อ... ไต้... เฮี้ยบ..."

ถ้อยคำเชื่องช้า สะท้านแก้วหู ม้อเกาไถลวูบไปที่ข้างม่านหนา ยื่นมือแตะม่านเบา ๆ พลางถามบ้าง

"ผู้ใด ?"

พลังฝ่ามือของมันกล้าแข็ง เพียงพอจะฟาดทะลุม่านไปปลิดชีวิตคนได้

มีเสียงทุ้มหนักดังขึ้นที่นอกม่าน

"คงฮ่วงแห่งคุนลุ้นขอพบ"

ถ้อยคำสั้น ๆ ที่ทุ้มหนักนี้ แว่วเข้ามาจากทิศทางต่าง ๆ จนม้อเกาถึงกับมิทราบควรฟาดเข้าใส่ทิศทางใด

มันจึงครุ่นคิดเล็กน้อย พลันถอยหลังหลายก้าว แกว่งชุดไฟจุดเทียนขึ้นอีกครา

และย้อนไปนั่งที่เก้าอี้ปูหนังเสือ ผงกศีรษะบอกใบ้ให้แก่ศิษย์พลางสั่ง

"เลิกม่าน ต้อนรับอาคันตุกะ"

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งกับงิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้งต่างสะอึกกายไปสองฟาก ชักม่านหนา ชักมืดสั้นประกายแวววาวออกมาสองเล่ม

ประกายมืดพอวูบ ม่านหนาถูกเลิกขึ้นทันที

ม่านเลิก คนาปรากฏ

ในแสงเทียนสว่างไสว เห็นมีหลวงจีนคิ้วหนาตาโตรูปกายสูงใหญ่ครองจีวรสีเทาเข้มถือลูกประคำยืนตระหง่านที่ปากประตู

ยังมีชายกลางคนที่สวมเสื้อกางเกงสั้นรองเท้าหญ้า สารรูปคล้ายดั่งชาวนาไร่ยืนสงบอยู่ที่ด้านข้าง ประกายตาคมกล้าดั่งอาวุธ กวาดมองอยู่ไปมา

เล่งจั๊วม้อเกาหน้าเครียดเย็นชา ส่งเสียงแช่มช้า

"ข้าพเจ้าก็คือม้อเกา สองท่านมาด้วยจุดประสงค์ใด ?"

หลวงจีนรูปกายสูงใหญ่เหลือบมองดูปลายมืดสั้นที่ไขว้อยู่ทางปากประตู พลางแต่งช้า ๆ

"อาตมาดั้นด้นทางไกลเป็นพันลี้ หรือนี่คือมารยาทต้อนรับอาคันตุกะของม้อไต้เฮียบ ?"

"เฮอะ มารยาทการต้อนรับของม้อเกาเป็นเช่นไร นั่นต้องดูท่านทั้งสองมาด้วยเจตนาหรือไม่ ?"

"ฮา ฮา หากแม้นมีเจตนาร้าย มาตรว่าอาตมาจะมาเยี่ยมเยียน อย่างน้อยก็ต้องไปที่ชิ้วสู่เสียก่อน ประสกม้อเกา ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

เล่งจั๊วม้อเกาพลันผุดลุกขึ้นเน้นเสียง

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"บรรพชิตลืมตัวเองเป็นผู้ใดไปนานแล้ว ตอนนี้อาตมาเพียงรู้จักเรื่องเดียว"

"เรื่องอันใด ?"

"ชั่วชีวิตนี้ของอาตมา ยากยิ่งจะอยู่ร่วมฟ้ากับบุตรชิ้วต้ก"

ดวงตาม้อเกาเป็นประกายสุกใสทันที หัวร่อเสียงก้อง

"เชิญ"

มืดสั้นทั้งสองเล่มถูกปล่อยลงทันที หลวงจีนคงฮ่วงกับชายกลางคนท่าทางเป็นชาวนาไร่ก้าวอาด ๆ เข้าไปในห้อง เล่งจั๊วม้อเกากล่าว

"ม้อเกาอับจนสิ้นทาง ยากยิ่งจะหาสถานที่สมเกียรติต้อนรับได้ ท่านทั้งสอง

โปรดอภัยด้วย”

หยุดเล็กน้อย ใบหน้าพลันกลายเป็นเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวช้า ๆ

“แต่ที่นี้เป็นสถานที่ซ่อนตัวแหล่งสุดท้ายของม้อเกา แน่ใจว่ามีชนชาวนักเลงล่วงรู้น้อยกว่าน้อย สองท่านไฉนจึงสืบหาจนถึงที่นี้ได้ นับเป็นที่ม้อเกายากจะเข้าใจจริง ๆ”

“อาตมาไหนเลยมีความสามารถกว้างขวางปานนั้น นี่ นี่...”

ผายมือไปยังชายกลางคนพลางแย้มยิ้มกล่าวต่อ

“หากมิใช่ประสกแซ่เนี้ยท่านนี้ อาตมาจะไม่มีทางหามาถึงที่นี้ได้ หากมีประสกแซ่เนี้ยท่านนี้ ในวงพวกนักเลงก็ไม่มีสถานที่ใดที่อาตมาจะสืบหาไม่พบได้”

เล่งจั๊วม้อเกาเหลือบไปที่ชายกลางคนพลางเลิกคิ้วถาม

“หรือพี่ท่านก็คือเนี้ยเซี่ยงหยินไต้เฮี้ยบ อันมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ?”

ชายกลางคนแย้มยิ้มตอบ

“มิกล้า ข้าพเจ้าไหนเลยกล้ารับคำไต้เฮี้ยบ เพียงแต่ว่า คลุกคลีอยู่กับชนชาวนักเลงตามเมืองทุกวี่วัน จึงมีข่าวที่รวดเร็วกว่าบ้างเท่านั้น”

“ฮา ฮา ข้าพเจ้ารับฟังมานาน การคบหาของเนี้ยไต้เฮี้ยบกว้างขวางทั่วแดนดิน ความมากมายของหูตา ล่วงรู้ทุกเรื่องราวที่เกิด วันนี้ได้เห็น เป็นจริงดั่งกิตติศัพท์มิผิดเพี้ยน น่าแค้นที่โอ้วซี่ตี่ของข้าพเจ้าไม่สามารถชักนำเนี้ยไต้เฮี้ยบมารู้จักกับข้าพเจ้าสักครา มิเช่นนั้น วันนี้ก็ต้องลดทอนการเข้าใจผิดไปอีกมากหลายแล้ว”

เล่งจั๊วม้อเกามีความตั้งใจเกลี้ยกล่อมเนี้ยเซี่ยงหยินไว้เป็นพวกพ้องอยู่นานแล้ว และยังเคยมอบหมายให้โป้ยมิ่นเล้งล้งโอ้วจือฮุยไปเหนี่ยวรั้งชักชวน วันนี้เมื่อเห็นเนี้ยเซี่ยงหยินมาย่อมปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง มันครุ่นคิดแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

“ม้อเกาซ่อนตัวอยู่ที่นี้ สองท่านให้เกียรติมาเยี่ยม มิทราบมีคำสั่งสอนใด ?”

คงฮ่วงไต้ซือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบา ๆ พลันล้วงรองเท้าหญ้าเล็ก ๆ ที่ถักด้วยไหมเงินออกมาจากอกเสื้อข้างหนึ่ง ยื่นให้เล่งจั๊วม้อเกาพลางกล่าว

“ประสกจำเจ้าของรองเท้านี้เป็นผู้ใดได้หรือไม่ ?”

เล่งจั๊วม้อเกาเหม่อมองพลางส่ายหน้าปฏิเสธ

“ม้อเกาตาต่ำ ยังมิเคยเห็นของนี้มาก่อนเลย”

คงฮ่วงไต้ซือยิ้มเล็กน้อย ยื่นรองเท้านั้นไปที่เบื้องหน้าเนี้ยเซี่ยงหยินพลางกล่าวต่อ

“ประสกรู้จักอยู่ก่อนแล้วกระมัง ?”

เนี้ยเซี่ยงหยินตอบด้วยสีหน้าสำรวม

"นี่คือสัญลักษณ์ชิ้นหนึ่งของผู้อาวุโสบ้วนเหมียวซิงแซ (ท่านหมื่นพิสดาร) ซึ่งมีพระคุณยิ่งใหญ่ในชั่วชีวิตของข้าพเจ้า มาตรว่าข้าพเจ้าจะแหลกเละเป็นผุยผง ก็ต้องไม่มีทางจำมิได้เด็ดขาด"

เล่งจั๊วม้อเกาใจหายวาบ ร้องโพล่งขึ้น

"บ้วนเหมียวซิงแซ (ท่านหมื่นพิสดาร) ?"

คงฮ่วงไต้ซือแย้มยิ้มตอบ

"หากธิดาท่านอยู่ที่นี่ นางต้องจำประวัติความเป็นมาของสัญลักษณ์นี้ได้"

ม้อเกากล่าวด้วยความประหลาดสงสัย

"บ้วนเหมียวซิงแซท่องเที่ยวอยู่ในดินแดนโดยไม่สำรวม อุปมาดั่งมังกรเทพยดาแผ่ฟากฟ้า ปรากฏวูบก็หายวับไป ในยี่สิบปีนี้ เพียงปรากฏตัวไม่กี่ครั้งเท่านั้น ธิดาน้อยไหนเลยจำได้ น่ากลัวไต้ซือจำผิด..."

มิทันจบคำ พลันเห็นม่านที่อยู่ด้านหลังโต๊ะบูชาเลิกขึ้นเล็กน้อย เงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งละล่ิวออกมาดั่งวิญญาณร้าย นางคือม้อบุ่นคี้นั่นเอง

นางเปลี่ยนเป็นอาภรณ์สีขาวทรงผมยุ่งเหยิง เค้าหน้าซูบซีดกว่าเดิมมากหลาย เหลือแต่ดวงตาเท่านั้นกลับกลมใหญ่กว่าเดิม

ตากลมใหญ่ของนางจ้องมองรองเท้าไหมเงินในมือคงฮ่วงไต้ซือแล้วกล่าวช้า ๆ

"ใช่ ข้าพเจ้าจำสัญลักษณ์นี้ได้"

ยามนางกล่าววาจา ใบหน้าซาด้านไร้ความรู้สึก คล้ายดั่งมีแต่คราบสังขารโดยไม่มีหัวใจก็ปาน

เล่งจั๊วม้อเกาต้องกล่าวด้วยความพิศวงสงสัย

"แล้วไฉนรู้จักได้ ?"

"ข้าพเจ้าย่อมต้องรู้จัก เนื่องเพราะรองเท้าเงินนี้เป็นของซือแป๊ข้าพเจ้า"

ไฮ้อิมซาเกี๊ยกจับตามองม้อบุ่นคี้แน่วนิ่ง ลอบตระหนกต่อทีท่ากระด้างเย็นชาและเค้าสวยสะคราญของนางเป็นอย่างยิ่ง นางกล่าวกระไรบ้าง ทั้งสามต่างคล้ายไม่ได้ยินเลย

แต่วาจานี้ของนาง กลับบันดาลให้ม้อเกาและเนี้ยเซี่ยงหยินต่างแตกตื่นเป็นที่ยิ่ง เนี้ยเซี่ยงหยินโพล่งขึ้น

"นึกมิถึง ม้อโกวเนี้ยจะเป็นศิษย์ของบ้วนเหมียวซิงแซ..."

ม้อบุ่นคี้แค่นเสียงเย็นชา

"ผู้ใดคือบ้วนเหมียวซิงแซ ? ผู้ใดไปรู้จักบ้วนเหมียวซิงแซ..."

เนี้ยเซี่ยงหยินงุนงงทันที เบือนสายตาถามไถ่ไปยังคงฮ่วงไต้ซือ คงฮ่วงไต้ซือจึงแย้มยิ้มกล่าว

"เรื่องนี้ยากจะตำหนิสองท่านต้องตื่นเต้นสงสัย เนื่องเพราะเรื่องนี้ความจริงก็บันดาลให้ผู้คนตื่นเต้นสงสัยอยู่ ม้อโกวเนี้ยจำได้ รองเท้าเงินนี้เป็นของตู้เล้งเซียนจื้อ แต่ประสกแซ่เนี้ยท่านนี้กลับรู้จัก รองเท้านี้เป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ของบ้วนเหมียวซิงแซ เหตุผลของความนี้มีแต่อาตมาทราบเพียงผู้เดียว"

ม้อเกาโพล่งขึ้น

"ขอรับฟังความละเอียด"

คงฮ่วงไต้ซือแย้มยิ้มกล่าว

"ตู้เล้งเซียนจื้อมิเพียงมีพลังฝีมือเลอเลิศสุดสูงเท่านั้น ยังเชี่ยวชาญในเรื่องกลไกกับดัก อาวุธลับต่าง ๆ วิชาปลอมแปลงโฉม จนพอจะทัดเทียมกับเซี่ยชิ้วซิงแซในอดีตได้โดยมิด้อยกว่า"

"เรื่องนี้ชนชาวนักเลงต่างทราบกันทั่ว แต่มิทราบ นางมีความสัมพันธ์ใดกับบ้วนเหมียวซิงแซ ?"

"ฮา ฮา ตู้เล้งเซียนจื้อก็คือบ้วนเหมียวซิงแซ บ้วนเหมียวซิงแซก็คือตู้เล้งเซียนจื้อ"

คนทั้งปวงต่างตระหนกยิ่ง คงฮ่วงไต้ซือกล่าวช้า ๆ สืบไป

"เมื่อกาลก่อน หลังจากตู้เล้งเซียนจื้อวางศาตราอาวุธแล้ว มาตร่ำถนอมตัวสำรวมประกาย แต่ยังคงขัดตาเรื่องอยุติธรรมที่มีอยู่ในมวลหมู่มนุษย์เป็นอย่างยิ่ง"

เล่งจั๊วม้อเกาเข้าใจด้วยไวปัญญา ร้องโพล่งขึ้น

"ดังนั้น นางจึงปลอมเป็นบุรุษ ใช้ฉายาบ้วนเหมียวซิงแซออกมาประกอบวีรกรรมในวงพวกนักเลง ตบตาชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินไป ใช่หรือไม่ ?"

"ประสกม้อเกาเปรื่องปราดจริง ๆ"

"โอ มิน่าเล่า ร่องรอยของบ้วนเหมียวซิงแซจึงได้ลี้ลับปานนั้น ไปมาฉับพลันไม่อาจหยั่งคำนวณ จนชนชาวบู๊ลิ้มไม่มีผู้ใดจะเดาประวัติความเป็นมาของท่านได้... อ้อ ความลับนี้ไม่มีผู้คนใดทราบ กระทั่งบุตรีก็ยังมิเคยได้ยินตู้เล้งเซียนจื้อเอ่ยถึง มิทราบไต้ซือไฉนจึงล่วงรู้ ?"

"บอกไม่ได้ บอกไม่ได้"

คงฮ่วงไต้ซือพลันยกหลักธรรมขึ้นมาว่ากล่าว สร้างความงุนงงแก่ม้อเกาจน

ด้วยเปลี่ยนเรื่องถาม

"ใต้ซือแสดงรองเท้าเงินนี้ต่อข้าพเจ้า ด้วยความมุ่งหมายใด ?"

คงฮ่วงใต้ซือเพ่งตามองพลางกล่าวช้า ๆ

"ในเมื่อประสกม้อเกามีความตั้งใจจะจรรโลงรากฐานขึ้นอีก อาตมาสมควรที่ใช้เต็มกำลัง อย่าว่าแต่อาตมากับประสกม้อเกายังมีศัตรูผู้เดียวกัน ยิ่งควรร่วมแรงร่วมใจ"

เล่งจั๊วม้อเกาครุ่นคิดจนเคร่งเครียด มันพอเห็นหน้าหลวงจีนรูปนี้ก็ทราบหลวงจีนจิตใจสุขุมลึกซึ้งยิ่ง ดังนั้น กระทั่งตอนนี้ยังเดาจิตเจตนาของหลวงจีนมิออกจำเป็นไป

"ใต้ซือมีความตั้งใจเช่นนี้ ข้าพเจ้าปลาบปลื้มตื้นตันสุดซึ้ง..."

"มาตรว่าตู้เล้งเซียนจื้อไม่มีเรื่องบุญคุณความแค้นพัวพันกับผู้ใดในวงพวกปีศาจ แต่ชนชาวบู๊ลิ้มที่เคยได้รับพระคุณจากบ้วนเหมียวซิงแซกล้ามีมากมายยิ่ง หากประสกม้อเกาใช้รองเท้าเงินข้างนี้ เป็นเครื่องหมายเรียกร้องให้ผู้ถนในแผ่นดินร่วมกำลัง ไยมิมีคุณประโยชน์ใหญ่หลวงมหาศาล ? ดังนั้น อาตมาจึงดั้นด้นหวนไกลมาเพื่อกำนัลของนี้แก่ท่าน เฉกเช่นกระบี่วิเศษกำนัลแก่ผู้กล้าหาญ"

"ม้อเกามีบุญวาสนาใด ถึงกับได้รับความรักปรานีจากใต้ซือเพียงนี้ ?"

ใบหน้ามันข่มไว้เยือกเย็นเป็นปกติ แต่จิตใจกลับอิ่มเอิบยินดีแทบคลุ้มคลั่ง

คงฮ่วงใต้ซือกวาดตามอง แย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"ขอเพียงวันหน้าเมื่อประสกฟื้นฟูรากฐานได้สำเร็จ อย่าลืมอาตมาก็แล้วกัน"

"เรื่องนี้ย่อมแน่นอน..."

"นับแต่โบราณกาลมา บู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินก็แยกออกเป็นขุมกำลังสองแห่งเป็นหลักสำคัญอยู่ทางใต้และเหนือ ต่างมีประมุขปกครองดูแล คิดว่าประสกแซ่ม้อจะต้องเข้าใจเหตุผลนี้อยู่ ?"

"อ้อ หรือใต้ซือมีความตั้งใจเป็นประมุขในดินแดนภาคหนึ่ง ?"

"หากเราสองใช้ลำน้ำแยงซีเกียงเป็นเขต ภาคใต้เป็นของประสก อาตมาคุมอยู่ทางภาคเหนือ คอยติดต่อช่วยเหลือกันและกัน ไยมิใช่ประเสริฐเลิศยิ่ง ?"

เล่งจั๊วม้อเกาอึ้งชั่วครู่ พลันแหงนหน้าหัวร่อแล้วกล่าว

"ที่แท้ใต้ซือมีจิตเจตนาแยกแผ่นดินกับผู้แซ่ม้อ..."

"เราสองร่วมมือกันต่างได้ผลประโยชน์ แยกกันต่างมีผลร้าย เท่าที่อาตมาเร่งรุดมาปรึกษากับประสกท่าน เนื่องเพราะเลื่อมใสนับถือ ประสกท่านเป็นอัจฉริยะ

ยิ่งใหญ่ในยุคนี้"

เล่งจั๊วม้อเกาหน้าเครียดทันที ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้แซ่ม้อเพราะต้องการฟื้นฟูรากฐานอันยิ่งใหญ่อีกครา มิทราบได้ลอบตระเตรียมมาเป็นเวลาเนิ่นนานปานใด ทุ่มเทกำลังเงินและกำลังคนมากน้อยเพียงไหน ได้ซืออาศัยรองเท้าเงินเล็ก ๆ เพียงข้างเดียวก็จะมาแบ่งอำนาจของผู้แซ่ม้อไปครึ่งหนึ่ง ?... เฮอะ เฮอะ วาจานี้หากมิใช่ผู้แซ่ม้อฟังผิด ก็น่ากลัวเป็นได้ซือกล่าวผิด"

"อาตมาทั้งมิได้กล่าวผิด ประสกยิ่งมิได้ฟังผิด นอกจากรองเท้าเงินข้างนี้แล้ว อาตมายังจะใช้วาจาสามประโยค ไปแลกของจากประสกแซ่ม้อสามสิ่ง รองเท้าเงินข้างนี้เป็นเพียงของผนวกมาเท่านั้น"

"วาจาสามประโยคแรกของสามสิ่ง..."

"ถูกแล้ว"

"ฮา ฮา หากมิใช่ได้ซือเน้นหนักแน่นปานนี้ ผู้แซ่ม้อยังต้องเข้าใจว่าฟังผิดไปจริง ๆ..."

"หากประสกไม่ต้องการฟังวาจาสามประโยคของอาตมา วันหน้าแม้สำนึกเสียใจก็สายเกินไป"

คงฮ่วงได้ซือกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดน้ำเสียงเย็นชา เมื่อจบคำทรงกายขึ้นช้า ๆ เล่งจั๊วม้อเกาพลันเค้นเสียง

"สามประโยคใด ?"

"ประสกยินยอมฟังแล้ว ?"

เล่งจั๊วม้อเกาแค่นเสียงเบา ๆ นับเป็นคำตอบ คงฮ่วงได้ซือจึงเค้นถาม

"ยินดีแลกเปลี่ยน ?"

"นั่นต้องดูสินค้าจึงประเมินราคา ซึ่งก็เป็นหลักการประจำใจของผู้แซ่ม้อ"

"ประสกเปรื่องปราดจนหลักแหลมยิ่งจริง ๆ วาจาสามประโยคของอาตมาแม้บอกไปก่อนก็มิเป็นไร..."

"ข้าพเจ้ากำลังล้างหูน้อมรับฟัง"

เนี้ยเซี่ยงหยิน ไฮ้อิมซาเกี๊ยกกีพากันสะกดอารมณ์ผ่อนลมหายใจ ดูว่าหลวงจีนพิสดารที่มาจากคุนลุ้นรูปนี้ จะกล่าววาจาอันน่าตระหนกใดมาบ้าง

คู่มือที่ทัดเทียม

แปลวเทียนสั่นไหววูบวาบ ใบหน้าของทุกผู้คนจึงพลอยเปลี่ยนสีอยู่มิแน่นอน แต่นคาวโลหิตในกระบางยิ่งคุกคามจนจิตใจทุกผู้คนเย็นยะเยียบ

คงฮ่องไต้ซือกวาดตามอง แน่ใจว่าทุกคนต่างรวมสมาธิรอคอยฟังอย่างจดจ่อ ขึ้นได้กระแอมเบา ๆ แล้วกล่าว

"วาจาประโยคแรกนั้น อาตมาได้บอกไปนานแล้ว ตอนนี้เพียงแต่จะขยายให้ละเอียดกว่าเดิมบ้าง ประสกม้อเกาอย่าได้ปล่อยผ่านแม้สักคำเดียว"

ม้อเกาแค่นเสียงเย็นชา

"วาจาที่ยอกไปย้อนมา ผู้แซ่ม้อไม่มีอารมณ์สนใจฟัง"

"เมื่อครู่อาตมาบอกแล้ว อาตมากับประสกทั้งสอง ร่วมกันต่างมีคุณประโยชน์แยกกันต่างมีผลร้าย แต่คุณประโยชน์อยู่ที่ใด ? ผลร้ายอยู่ที่ใด ? อาตมากลับมิได้บ่นบอกให้ทราบ... รองเท้าเงินในจีวรอาตมา มีกำลังพอจะชักชวนยอดฝีมือทั้งหลายมาร่วมเป็นพวกพ้องได้ นี่คือคุณประโยชน์หนึ่ง"

ม้อเกาแค่นเสียงเย็นชา

"ถูกต้อง พอนับเป็นคุณประโยชน์หนึ่งได้"

คงฮ่องไต้ซือยิ้มเล็กน้อย พลันหันกายไป ตะปบสองมือด้วยความว่องไวดั่งเปะกายไฟ

พริบตานั้น มีเสียงฉับเบา ๆ สองครา งิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้ง เตาะเมี่ย-

ส่ายเจี่ยทิเพ้งต่างร้องด้วยความตระหนก

ในสองมือของคงฮ่วงไต้ซือ มีดาบเงินเพิ่มขึ้นอีกสองเล่ม มันเพียงหันกาย ก็ชักดาบเงินที่เอวของอาวเอี้ยงเม้งกับทิเพ้งมาได้อย่างง่ายดาย ความรวดเร็วของการลงมือ ความแม่นยำของการคำนวณ บันดาลให้ทุกผู้คนมีสีหน้าตื่นเต้น

ทิเพ้งกับอาวเอี้ยงเม้งต่างยกสองมือป้องอก ถอยกายคนละก้าวใหญ่ ส่วนเล่งจั๊วม้อเกาผุดลุกขึ้นตวาด

"ไต้ซือทำเยี่ยงนี้ด้วยความมุ่งหมายใด ?"

แลเห็นคงฮ่วงไต้ซือวางดาบเงินทั้งสองลงบนโต๊ะอย่างเชื่องช้า แย้มยิ้มกล่าว

"อาตมามาจากคุนลุ้น เชื่อมั่นว่ามีฝีมือไม่ต่ำทรามนัก อาศัยพลังฝีมือของอาตมา เพียงพอจะเป็นกำลังแขนข้างหนึ่งของประสกม้อเกาได้ นี่คือคุณประโยชน์ที่สอง"

ม้อเกางุนงงวูบหนึ่ง ทรุดกายนั่งช้า ๆ ผงกศีรษะรำพัน

"ถูกต้อง นี่ก็พอนับเป็นคุณประโยชน์หนึ่ง"

ใบหน้าของมันคลายความเคร่งเครียดเย็นชาลงกว่าเดิมไม่น้อย คงฮ่วงไต้ซือเหลือบมองแล้วกล่าวต่อ

"ประสกม้อเกาซุ่มตัวสะสมกำลังรี้พล มาตรว่ามีจุดมุ่งหมายเพียงต้องการฟื้นฟูอิทธิพลอำนาจเดิมกลับมา แต่ที่สำคัญสุด ยังเป็นต้องการกำจัดภัยยิ่งใหญ่ที่คล้ายกระบี่จ่ออยู่บนหลัง นั่นคือบุตรของชิ้วต้ก ใช่หรือไม่"

เล่งจั๊วม้อเกากำหมัดกัดฟันแนบแน่น เค้นเสียงรับคำจากไรฟัน คงฮ่วงไต้ซือจึงแย้มยิ้มกล่าว

"แต่ตอนนี้บุตรชิ้วต้กอยู่ที่ใด ? ประสกม้อเกาทราบหรือไม่ ?"

ม้อเกางุนงงอีก คงฮ่วงไต้ซือกล่าวต่อด้วยเสียงอ้อยอิ่ง

"มันตอนนี้อาจจะอยู่ที่กังหนำ อาจจะอยู่ในตงง้วน หรืออาจไปนอกกำแพงใหญ่ กระทั่งอาจจะซุ่มซ่อนตัวอยู่ในหมู่ไม้พงหญ้าที่เลือนรางทางนอกศาลบูชานี้ก็ได้"

สีหน้าม้อเกาเปลี่ยนแปรไปทันที พลันผุดลุกขึ้นยืน ในแสงเทียนที่วูบวาบ เห็นใบหน้าเหี่ยมเกรียมของมันเผือดขาวไม่มีสีเลือดสักน้อยนิด

มันคล้ายดั่งเป็นกาตาแววที่หวาดหวั่นเกาทัณฑ์ยิ่ง เพียงได้ยินคำ 'บุตรของชิ้วต้ก' ก็หวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่มีปัญญาสงบใจให้เยือกเย็นได้อีกแล้ว

คงฮ่วงไต้ซือเพ่งตาสังเกตสีหน้ามันพลางกล่าวช้า ๆ

"รู้ตัวเองรู้ฝ่ายตรงข้าม จึงสามารถได้ชัยทุกครั้งไป หากประสกม้อเกาต้องการ

ได้ชัยในการต่อสู้ครานี้ จำเป็นต้องเสาะหาร่องรอยบุตรของชิ้วต้กให้ได้ก่อนใช่หรือไม่ ?"

เล่งจิ๊วม้อเการับคำด้วยสีหน้าซึมเซา คงฮ่วงไต้ซือแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ประสกแซ่เนี้ยสหายของอาตมา มีหูตากระจายทั่วทุกหัวระแหงในแดนดิน แยกจากท่านแล้ว น่ากลัวไม่มีผู้ใดสามารถหาร่องรอยผู้แซ่ชิ้วพบ หากอาตมาร่วมมือกับประสกม้อเกา ประสกแซ่เนี้ยก็ต้องเห็นแก่หน้าอาตมา ขบคิดหาทางสืบสาวร่องรอยของบุตรชิ้วต้กมาได้ นี่คือคุณประโยชน์ที่สาม"

เล่งจิ๊วม้อเกากระแทกกายนั่งบนเก้าอี้ดังโครมใหญ่ ผงกศีรษะรับคำ

"ถูกต้อง นี่เป็นคุณประโยชน์ที่สาม"

คงฮ่วงไต้ซือกล่าวมาห้าประโยค เล่งจิ๊วม้อเกาถึงกับกล่าวคำถูกต้องไปสี่ครั้ง และทั้งสี่ครั้งนี้ เสียงเบาลงกว่าเดิมทุกครั้ง ผ่อนคลายความเคร่งเครียดเย็นชาทุกคำด้วย และสีหน้ามีแววตื่นเต้นกว่าเดิมทีละน้อย

คงฮ่วงไต้ซือทราบว่ามันหว่านไหวจนเห็นพ้องแล้ว จึงแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"แต่หากอาตมาแตกกับประสกไม่ร่วมมือกัน กลับมีผลร้ายมากกว่า"

"ผลร้ายเยี่ยงไร ?"

"หากประสกไม่ร่วมมือกับอาตมา อย่างนั้นอาตมาก็ไปหาตัวบุตรชิ้วต้กมาร่วมมือกัน ผลภายหลังจะเป็นเช่นไรกัน อาตมาไม่บอกประสกก็ต้องคาดคำนวณได้"

เล่งจิ๊วม้อเกาสะท้านเฮือกใหญ่ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หากเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้ายังจะปล่อยท่านออกจากที่นี่ ?"

"ฮา ฮา มาตรว่าอาตมาทะลวงออกไปไม่ได้ แต่มิเกินสามวัน พฤติการณ์ทั้งมวลของประสกจะต้องแพร่ถึงหูบุตรชิ้วต้ก วันหน้ามิว่าประสกจะไปพักพิงในแห่งหนใด ผู้แซ่ชิ้วนั้นก็ต้องทราบได้ อย่าว่าแต่...เฮอะ เฮอะ หากวันนี้ประสกท่านคิดจะรั้งอาตมาไว้ที่นี่ ก็มิใช่เป็นเรื่องรวบรัดง่ายดายดั่งนั้น"

หยุดหัวร่อแล้วหันไปถามเนี้ยเซี่ยงหยิน

"ประสกแซ่เนี้ย ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

ใบหน้าเนี้ยเซี่ยงหยินซาด้านไร้ความรู้สึก รับคำเสียงหนัก ๆ คงฮ่วงไต้ซือจึงหันไป เห็นเล่งจิ๊วม้อเกานั่งตัวตรงอยู่กับเก้าอี้ กล้ามเนื้อที่สองแก้มกระตุกไม่หยุดยั้ง แสดงว่าพลุ่งพล่านดาลเดือดเป็นอย่างยิ่ง

หลวงจีนเจ้าเล่ห์ลอบปีติยินดีในใจ แย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"ดังนั้น อาตมาจึงใช้ประโยคสั้น ๆ ของ'รวมมีประโยชน์ทั้งสองฝ่าย แยกเป็นผลร้ายทั้งสองข้าง' มาแลกเปลี่ยนของจากประสก..."

"แลกกระไรของข้าพเจ้า ?"

"ก่อนเรื่องราวยังมิสำเร็จ อาตมาจะแบ่งกำลังคนและอุปกรณ์สิ่งของจากประสกครึ่งหนึ่ง ทั้งยังต้องดูผู้มาตัดนิ้วสาบานร่วมสหพันธ์ของประสก มีพวกเหล่าใดกันบ้าง ?"

ใบหน้าเล่งจั๊วม้อเกาเครียดเย็นชา เค้นเสียงจากไรฟัน

"เมื่อเรื่องสำเร็จแล้วก็จะเป็นเช่นไรอีก ?"

"เมื่อเรื่องสำเร็จ อาตมาก็จะกุมอำนาจประมุขชนชาวบู๊ลิ้มทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรมของภาคเหนือลำน้ำแยงซีเกียง คอยติดต่อช่วยเหลือกันและกันกับประสกที่เป็นประมุขอยู่ในดินแดนภาคใต้นี้"

เล่งจั๊วม้อเกาตบโต๊ะฉาดใหญ่ พลางตวาด

"หลวงจีนที่อำมหิตยิ่ง"

คงฮ่วงไต้ซือแค่นหัวร่อสวนคำ

"ผลประโยชน์ในภาคใต้ สำคัญกว่าภาคเหนือมากนัก อาตมายินยอมมอบภาคใต้แก่ประสก นับว่าให้ความเกรงใจอย่างยิ่งอยู่แล้ว หรือประสกท่านยังไม่ยินยอมรับน้ำใจนี้ ?"

เล่งจั๊วม้อเกาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอด ๆ ขุ่นแค้นจนใบหน้าบัดเดี๋ยวขาวซีด บัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ กำหมัดแน่นอยู่เป็นเนิ่นนาน จึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"แล้วประโยคที่สองคือกระไร ?"

ใบหน้าคงฮ่วงไต้ซือมีรอยยิ้มอันลี้ลับเปี่ยมเลศนัยขึ้นเล็กน้อย กล่าวช้า ๆ

"อาตมาต้องขอถามประสกก่อน เงื่อนไขแรกนี้ประสกรับปากหรือไม่ ?"

"เฮอะ ท่านเห็นข้าพเจ้ารับปากได้ ?"

"เรื่องของผลประโยชน์ทั้งสองฝ่าย ประสกย่อมต้องรับปากแน่"

หยุดเล็กน้อยแล้ว หลวงจีนเจ้าเล่ห์กล่าวสืบไป

"สำหรับประโยคที่สอง รวบรัดกว่ามากหลาย ในเมื่ออาตมาจะร่วมสหพันธ์เดียวกันกับประสก ย่อมต้องบอกประวัติความเป็นมาไปให้ทราบ ใช่หรือไม่ ?"

"เฮอะ หรือท่านบอกประวัติความเป็นมาแล้วก็ต้องแลกเปลี่ยนของไปสิ่งหนึ่ง ?"

"ใช่แล้ว"

"แลกเปลี่ยนกระไร ?"

"ศีรษะมนุษย์คนหนึ่ง"

เล่งจั๊วม้อเกาตาโต๊ะผุดลุกขึ้น กวาดตาแวววาวมองพลางตวาด

"ศีรษะผู้ใด ?"

คงฮ่วงไต้ซือยิ้มเล็กน้อย ทรงกายขึ้นช้า ๆ เดินไปที่หน้าม่าน ยืนตระหง่านอยู่ทางปากประตู กวาดตาแวววาวด้วยสีหน้าอำมหิตโหดเหี้ยม

เล่งจั๊วม้อเกาขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ ยืนเกาะโต๊ะจ้องมองแน่วนิ่ง

ม้อาบุ่นคี้ยืนแนบชิดอยู่ที่ด้านหลังบิดานาง ใบหน้าซีดขาวไม่มีความรู้สึกใด มีแต่ดวงตากลมใหญ่จ้ามองคงฮ่วงไต้ซืออย่างเย็นชา

อาวเอี้ยงเม้ง ทิเพ้งต่างเหลียวมองกันไปมาด้วยความรู้สึกที่หวาดหวั่นพรั่นพรึง

ไฮ้วอิมซาเกี๊ยกยืนเคียงไหล่ด้วยกัน ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นหน้าเครียดเย็นชา เซียมเต๋ยงเกี๋ยมแพ้กึงมือกุมด้ามกระบี่แนบแน่น ส่วนเง็กมิ่นพั่งเจี่ยตังฮวง กลับมีประกายตาแตกตื่นสงสัย

ตอนนั้น ทุกผู้คนต่างคำนึง มิทราบหลวงจีนเจ้าเล่ห์ต้องการศีรษะผู้ใด ?

แลเห็นรอยยิ้มของคงฮ่วงไต้ซือคลายไปหมดสิ้น เน้นเสียงหนัก ๆ

"ก่อนที่อาตมายังมิได้ปลงผมเป็นภิกษุบรรพชิต ก็พอมีชื่อเสียงอยู่ในวงพวกนักเลงไม่น้อย แค้นที่ไปได้สตรีร่านราคะมาเป็นภรรยา นางลอบคบชู้สู่ชาย มิเพียงคุกคามบีบคั้นอาตมาไม่มีปัญญาแบกหน้าสู้ผู้คนเท่านั้น ยังทำให้อาตมาต้องถูกชิ้วต้กหยามเหยียดด้วยการรุนแรง"

เล่งจั๊วม้อเกาฉุกใจได้คิด ร้องโพล่งขึ้น

"หรือท่านคือมกอู้จี่ (เกาทัณฑ์ไร้ขนหาง) เตี้ยก๊กเม้ง ?"

"ถูกแล้ว ! ฮา ฮา"

"หรือศัตรูของท่านวันนี้..."

มิทันจบคำ คงฮ่วงไต้ซือพุ่งวาบจากที่ทันที

ขณะเวลาเดียวกันนั้น เง็กมิ่นพั่งเจี่ยตังฮวงหน้าซีดสลดจนบิดเบี้ยว สลับเท้าก้าวหลบแล้วพุ่งควับไปที่ประตู

"หนีไปที่ใด ?"

คงฮ่วงไต้ซือตวาดเสียงเกรี้ยวกราด วกกายกลางอากาศแล้วกดฝ่ามือลงใส่แผ่นหลังเจี่ยตังฮวงด้วยความรวดเร็วดั่งสายฟ้า

เง็กมิ่นพั่งเจี่ยตังฮวงมีฝีมือไม่ต่ำทราม หงายร่างในท่าไท่เท้าม้องว้วย (เงยหน้าแผ่นฟ้าทรั้) พลิกสองฝ่ามือจี้เข้าใส่จุดสำคัญที่อกท้องของคงฮ่วงไต้ซือสามแห่งเป็นการตีโต้

มันที่เป็นยอดฝีมือจี้จุด ตอนนี้แม้ไม่ทันชักพู่กันคู่ออกมา แต่ยังคงจำจุดแม่นยำอย่างยิ่ง พลังนิ้วก็หนักหน่วงมิอาจดูแคลน ยังคงสามารถปลิดชีวิตคู่ต่อสู้ได้ง่ายดาย

มิคาดคงฮ่วงไต้ซือพลันกู่เสียงกราดเกรี้ยวยาวนาน วกกายกลางอากาศดุจมังกรเทพยดา แคล่วคล่องว่องไวจนมิอาจหยั่งคำนวณ ไขว้สลับสองฝ่ามือเปลี่ยนจากฟาดมาเป็นคว้า

กระบวนท่าฮุ้นเล้งถ้ำเยี้ยว (มังกรเมฆาตะปบเล็บ) เป็นกระบวนท่าที่เห็นจนดาษดื่นในวงพวกนักเลง แต่เมื่อถูกสำนักคุนลุ้นใช้ผสานอยู่ในหกกระบวนท่ามังกรเทพยดา อานุภาพยิ่งเลอเลิศสุดสูงจนเหนือกว่าเดิมหลายเท่านัก

มีเสียงกร๊อบดังสดใส เง็กมิ่นพั่งเจี่ยตังฮวงแผดร้องดังโหยหวนจนสะท้านไปทั้งห้อง

มือทั้งคู่ของมัน ถึงกับถูกคงฮ่วงบิดหักออกจากกัน เสียงแผดร้องพอดังสลบไสลด้วยความเจ็บปวดทันที คงฮ่วงไต้ซือสะกิดปลายเท้าเตะเบา ๆ เข้าใส่คางของมันซ้ำ

ในแสงเทียนที่วูบวาบ คงฮ่วงไต้ซือได้ละลิ่วลงสู่พื้นด้วยทีท่าปลอดโปร่ง

ทั้งสองประมือกันไม่กี่กระบวนท่า จวบจนเจี่ยตังฮวงถูกหักข้อมือ ก็กินเวลาเพียงพริบตาเท่านั้น ในพริบตานั้น ทุกผู้คนต่างยืนตะลึงลานอยู่กับที่

เนื่องเพราะในใจของทุกผู้คนตอนนี้ มีทั้งแตกตื่นสงสัย มิทราบคงฮ่วงไต้ซือกับเง็กมิ่นพั่งเจี่ยตังฮวงมีความอาฆาตแค้นใดกันแน่ ?

แลเห็นคงฮ่วงไต้ซือพอพลิ้วถึงพื้น ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นกับเซียมเตี๋ยงเกี่ยมแพ้กึงต่างตวาดเสียงเกรี้ยวกราดและสะอึกปราดออกไป

แพ้กึงชักกระบี่ออกจากฝักพลางตวาด

"เฮียตี๋เราไม่มีความอาฆาตแค้นกับท่าน ท่านถึงกับกล้าลงมืออำมหิตปานนี้ ?"

ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นตวาดด้วยโทสะ

"คืนชีวิตยี่ตี๋เรามา"

ฝ่ามือเหล็กพอสะบัด ฟาดเข้าใส่คงฮ่วงไต้ซือด้วยความเดือดดาล

พลันได้ยินเล่งจั๊วม้อเกาตวาด

"หยุด ! ให้เล่าฮูถามก่อน"

อุ้ยชีบุ้น แพ้กึงต่างมิกล้าเคลื่อนไหวอีกจริง ๆ มีแต่จับตาอาฆาตแค้นจนแวววาว เขม้นมองคงฮ่วงไต้ซือแน่วนิ่ง

ได้ยินคงฮ่วงไต้ซือเค้นเสียงเย็นชา

"ท่านจะถามกระไรอาตมา ?"

เล่งจั๊วม้อเกากระชากเสียงด้วยโทสะ

"ไฮว้อิมซาเกี๊ยกต่างมาสวามิภักดิ์ต่อข้าพเจ้า ท่านพลันลงมืออำมหิตสังหารชีวิตเจี่ยตังฮวงไปเยี่ยงนี้ หรือต้องการให้ผู้แซ่ม้อชมอำนาจอันสูงส่งของท่าน ?"

"เราสองร่วมเป็นผู้นำสหพันธ์นิ้วโลหิต บริวารของท่านก็เท่ากับเป็นบริวารอาตมา เมื่อบริวารมีความอาฆาตแค้นกับประมุข ประมุขไฉนไม่อาจปลิดชีวิตมัน ?"

"มีความอาฆาตแค้นใด ? บอกมาบอกมา"

"เง็กมิ่นพั่งเจี่ยตังฮวงผู้นี้ ก็คือชายชู้ที่เมื่อสิบแปดปีก่อนคบคิดกับภรรยาท่านราคะของอาตมา ทำให้อาตมาต้องอัปยศมิกล้าแบกหน้าดูผู้คน อาตมาไฉนไม่ฆ่ามัน ?"

คนทั้งปวงต่างงุนงงไป อุ้ยชีบุ้น แพ้กึงก็ไม่อาจลงมือได้อีกแล้ว เนื่องเพราะเป็นชู้กับภรรยาผู้อื่น เป็นเรื่องที่บู๊ลิ้มถือสาอย่างยิ่ง มิว่ามันจะมีเหตุผลใด ๆ ต่างไม่อาจได้รับความเห็นใจอภัยจากผู้คนเลย

เล่งจั๊วม้อเกาตะลึงลานครู่ใหญ่ จึงทรุดกายนั่งช้า ๆ พลางถาม

"วาจาประโยคที่สามของท่าน ?"

คงฮ่วงไต้ซือเน้นเสียงหนัก ๆ

"ก่อนที่อาตมายังมิได้บอกประโยคที่สาม ยังต้องสะสางอีกเรื่องหนึ่ง..."

พลันชี้ไปยังอุ้ยชีบุ้น แพ้กึงแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ประสกโปรดจับกุมทั้งสองคนนี้ไว้ทันที"

ทิเจี๊ยอุ้ยชีบุ้น เซียมเตี๋ยงเกี๋ยมแพ้กึงต่างถอยหลังก้าวใหญ่ เล่งจั๊วม้อเกาถาม

"เพราะเหตุใด ?"

"ย่อมมีสาเหตุ จับกุมไว้ก่อนค่อยบอกเล่า"

เล่งจั๊วม้อเกายังลังเล พลันเห็นประกายกระบี่วูบมา เทียนในห้องดับไปหมดสิ้นทั้งแท้ เซียมเตี๋ยงเกี๋ยมแพ้กึงใช้กระบี่ที่รวดเร็วดั่งสายฟ้าแลบ ฟันเทียนดับไปในกระบี่เดียวเท่านั้น

ทิเจี๊ยอุ้ยชีบุ้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้แซ่ม้อ ท่านใช้คนโดยไม่ยอมเชื่อถือ พวกตั๊วเอี้ยไปแล้ว"

คงฮ่วงไต้ซือแค่นเสียง

"ท่านไปพ้น ?"

ในความมืด มีเสียงโครมดังสนั่น แสดงว่าทั้งสองประฝ่ามือกันฉาดหนึ่งแล้ว

ทันใด ประกายไฟแวบขึ้น ปรากฏเก้าจกซึ่งตูเนี้ยเซี่ยงหยินมือหนึ่งชูชุดไฟ มือหนึ่งถือเทียนไขครึ่งเล่ม ยืนแย้มยิ้มอยู่ที่มุมห้อง

อีกด้านหนึ่ง มีเงาฝ่ามือและกระบี่วูบวาบสับสน ปรากฏทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นต่อสู้กับคงฮ่วงไต้ซือไปหลายกระบวนท่า พลังฝ่ามือของมันหนักหน่วงเปี่ยมพลัง ไม่เสียทีมีฉายาเป็นทิเจี้ย

คงฮ่วงไต้ซือแค่นหัวร่อเย้ยหยัน

"ทดลองประอีกฝ่ามือหนึ่ง !"

มีเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว คงฮ่วงไต้ซือกับอุ้ยชีบุ้นกระแทกฝ่ามือทั้งสี่เข้าหากันโดยหักโหมตรง ๆ พลังหนักหน่วงกระแทกคงฮ่วงไต้ซือปลิวกระเด็นไปที่มุมทางด้านหลัง

ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นถลาถอยหลายก้าวกายส่ายโงนเงน พลันตวาดก้อง อ้าปากกระอักโลหิตเป็นลำยาว ทรุดลงไปที่หน้าโต๊ะบูชา

กระถางธูปโต๊ะบูชาถูกกระแทกคว่ำลงมา โลหิตสุราและน้ำก้อยกระจายไปทั่วบริเวณ

เซียมเตี่ยงเกี่ยมแพ้กิงกุมกระบี่ยืนอยู่ที่อีกมุมหนึ่ง ด้วยสภาพคล้ายเสื่อลำบาก กวาดตามองไปมาตลอดเวลา สีหน้ามีแววหวาดหวั่นบ้างแล้ว

เล่งจั๊วม้อเกาตวาด

"คนทรยศ ยังไม่ทิ้งกระบี่รับความตาย"

ร่างเซียมเตี่ยงเกี่ยมแพ้กิงสั่นระริก แทบไม่อาจกุมกระบี่ไว้ได้ มันแม้มีฝีมือสูงส่ง แต่เมื่อตกอยู่ในวงล้อมยอดฝีมืออันดับเยี่ยมจำนวนมากหลาย มันก็ไม่มีทางพอจะรอดชีวิตได้สักน้อยนิด จึงย่อมตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อไป

คงฮ่วงไต้ซือเน้นเสียงหนัก ๆ

"เจ้ากมิ่นพั่งเจี่ยตังฮวงได้รับพระคุณยิ่งใหญ่จากชิ้วต้ก ย่อมไม่มาสวามิภักดิ์ต่อม้อเกาโดยจริงใจ ท่านทั้งสองเป็นเสียตี่ร่วมสาบานของเจี่ยตังฮวง ก็ย่อมต้องเป็นพวกเดียวกับมัน"

ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชาจนอำมหิตกว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวต่อ

"ทรยศต่อพวกพ้องทวนคำสาบาน ความจริงมีโทษต้องประหาร แต่ขอเพียงท่านยอมบอกได้รับการเสี้ยมสอนจากผู้ใด อาตมาก็จะตักเตือนประสกม้อเกาอภัยไว้ชีวิตแก่ท่านสักครั้ง"

เซียมเตี๋ยงเกี่ยมแพ้กึงส่งเสียงกระด้างเถียงไป

"เราสามคนความจริงมาเพื่อสวามิภักดิ์ต่อม้อตั้วกอ แต่เนื่องเพราะท่านฆ่าที่เกอของพวกเรา ดังนั้นเราจึงถอนตัวตีจาก ไหนเลยมีผู้คนเสี้ยมสอน ?"

"เป็นความจริง ?"

คงฮ่วงไต้ซือแค่นเสียงแล้วสาวเท้าเข้าหาแพ้กึงทีละก้าว

เซียมเตี๋ยงเกี่ยมแพ้กึงหน้าเผือดขาว ร้องเสียงสะท้าน

"ย่อมเป็นความจริง ยี่กอเรากับชิ้วต้กจะมีบุญคุณความแค้นใดกัน เราเสียตี่ไม่เคยทราบมาก่อนเลย แม้ท่านฆ่าเรา เราก็มีแต่วาจานี้เท่านั้น"

ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นได้สติมาทีละน้อย หอบหายใจร้องขึ้น

"ม้อตั้วกอ ท่าน... ตอนนี้กำลังอยู่ในวาระต้องการใช้คน หากถูกผู้กล้าหาญในแผ่นดินทราบท่านกระทำดั่งนี้ต่อเราเสียตี่ ยังมีผู้ใดกล้ามาสวามิภักดิ์รับใช้ท่าน ?"

งิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้งกับเตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งที่ยืนตัวแข็ง ใบหน้าเผือดขาวจนปิดเบี้ยวเสมอมา ตอนนี้พลันส่งเสียงขึ้นบ้าง

"ซือแป๋ ท่านทั้งสามเสียตี่มาสวามิภักดิ์ต่อท่านผู้เฒ่าโดยบริสุทธิ์ใจ ในความเป็นของศิษย์ ไม่มีปัญหาใด ๆ ต้องสงสัย ซือแป๋ท่านโปรดอย่าได้เชื่อวาจาของผู้อื่นเป็นอันขาด"

เมื่อทั้งสองศิษย์รักกล่าวเยี่ยงนั้น เล่งจั๊วม้อเกาครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว สีหน้าที่พลอยแปรเปลี่ยนไปตาม แสดงว่ากำลังคลางแคลงสงสัยไม่อาจตกลงใจ ครู่ใหญ่จึงได้เน้นเสียง

"ทราบแล้ว ถอยออกไป"

คงฮ่วงไต้ซือแค่นหัวร่อกล่าว

"อาตมาเตือนด้วยความหวังดี เชื่อถือหรือไม่แล้วแต่ประสกท่าน"

เซียมเตี๋ยงเกี่ยมแพ้กึงส่งเสียงดัง ๆ

"เตือนด้วยความหวังดีใด ? มันเพียงเพราะเนื่องจากท่านฆ่ายี่กอเราไป กลัวพวกเราเสียตี่ล้างแค้น จึงคิดจะขุดรากถอนโคนให้สิ้นซาก เพื่อขจัดเภทภัยภายหลังไปเท่านั้น"

"ท่านว่ากระไร ?"

คงฮ่วงไต้ซือตวาดแล้วจะกระโดดไปลงมือ พลันได้ยินม้อเกาเน้นเสียง

"ไต้ซือโปรดช้าไว้ก่อน"

คงฮ่วงไต้ซือหันขวับกลับมากล่าว

"ยินยอมปรักปรำคนดีสักสิบคน ก็ไม่อาจปล่อยไส้ศึกไปแม้สักผู้เดียว ประสกตอนนี้อยู่ในระหว่างก่อสร้างรากฐาน ไม่อาจลืมวาจานี้ไปเป็นอันขาด"

เล่งจั๊วม้อเกากล่าวอย่างครุ่นคิด

"วาจาแม้เป็นเช่นนี้ แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าอยู่ในวาระต้องการใช้คน ไหนเลยจะเนื่องเพราะคำกล่าวโทษที่ไม่มีหลักฐาน ก็มาฆ่าเฮียตี่ในสหพันธ์โดยวู่วามหุนหันได้"

คงฮ่วงไต้ซือตะลึงลานชั่วครู่ จึงกระแทกกายนั่งด้วยความเดือดดาล กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ไม่เชื่อวาจาขัดหูที่เตือนด้วยความหวังดี ประสกจะเร็วจะช้าก็ต้องสำนึกเสียใจภายหลังจนได้"

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านแบ่งแผ่นดินจากซือแป๋ไปครึ่งหนึ่งยังไม่พอแก่ใจ หรือยังจะให้ซือแป๋ถูกพวกพ้องตีจากญาติมิตรตัดขาด เปิดโอกาสให้ท่านได้เป็นใหญ่เพียงผู้เดียว ท่านจึงยินยอมพอใจ ?"

"เพ้ย ! เจ้ากล่าวอีกคำ"

"เพื่อซือแป๋ มาตรว่าท่าน..."

เล่งจั๊วม้อเกาพลันตวาดห้ามทิเพ้งไว้ แล้วหันไปกล่าวกับคงฮ่วงไต้ซือ

"เรื่องของศิษย์ข้าพเจ้า ไว้อีกสักครู่ค่อยตกลงกัน ไต้ซือไยไม่บอกวาจาประโยคที่สามมาก่อน ข้าพเจ้าตอนนี้กำลังล้างหูน้อมรับฟัง"

คงฮ่วงไต้ซือกล่าวด้วยโทสะ

"ความจริงอาตมาเข้าใจท่านเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค จึงได้มีวาจาว่ากล่าวไหนเลยจะคาด ท่านถึงกับมีใจอ่อนไหวดั่งอิสตรี ไหนเลยจะประสบความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ได้ วาจานั้นไม่กล่าวก็มิเห็นเป็นไรแล้ว"

เนี้ยเซี่ยงหยินจุดเทียนเดินช้า ๆ เข้ามาแย้มยิ้มกล่าว

"ไต้ซือมิต้องมีโทสะ ม้อไต้เฮียบก็สงบใจฟังข้าพเจ้าสักคำก่อน"

เล่งจั๊วม้อเกาตาเป็นประกายวาว กล่าวสวนคำ

"มิว่าเป็นวาจาใด เนี้ยไต้เฮียบบอกมาได้เต็มที่"

เก้าจกซิ่งตูเนี้ยเซี่ยงหยินวางเทียนไขลงแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"คำโต้เถียงของสองท่านเมื่อครู่ ต่างมีเหตุผลอยู่ทัดเทียมกัน แต่วาจาประโยคที่สามของไต้ซือท่านไม่กล่าว ก็จะกลายเป็นขาดเหตุผลกว่าแล้ว"

"วาจาเนี้ยเฮียนับว่ายุติธรรมเป็นที่สุดแล้ว"

เล่งจั๊วม้อเกาสนับสนุนด้วยความยินดี แต่คงฮ่วงไต้ซือกระซากเสียง

"มันทำดั่งนี้ แสดงว่ามันมีความขุ่นแค้นอาตมาอยู่ แต่ยังกลัวอาตมาไม่น้อย จึงมิกล้าบ่งบอกโดยตรง กลับหาข้ออ้างอื่น ๆ มาขยายความเท่านั้น เฮอะ เฮอะ เมื่อเช่นนี้ วาจาประโยคที่สามของอาตมา มิบอกไปก็ไม่เป็นไร"

เล่งจั๊วม้อเกาพยายามข่มกลั้นเพลิงโทสะไว้ ปั้นหน้ายิ้มแย้มกล่าว

"ไต้ซือบอกมาได้เต็มที่ ข้าพเจ้าต้องรับปากแน่"

"มันอย่างไรก็มีภูมิปัญญาสมเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค ทราบว่าคงฮ่วงไต้ซือมีน้ำหนักพอจะสร้างความสำเร็จหรือล้มเหลวในรากฐานของมันได้ ดังนั้น แม้เดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง แต่ไม่อาละวาดออกไป"

เนี้ยเซี่ยงหยินเลิกคิ้วถาม

"เป็นความจริง ?"

"ย่อมเป็นความจริง"

"หากเป็นความจริง คงฮ่วงไต้ซือไม่บอก ข้าพเจ้าเป็นผู้บอกแทนท่านก็ได้... คงไต้ซือคิดจะยกม้อไต้เฮี้ยบเป็นญาติผู้ใหญ่ เพื่อเน้นความมั่นใจทั้งสองฟากฝ่ายให้สนิทกว่านี้"

เล่งจั๊วม้อเกาอย่างไรก็นึกไม่ถึง วาจาประโยคที่สามของหลวงจีนเจ้าเล่ห์จะเป็นเช่นนี้ได้ จึงปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง แต่ปั้นหน้าเน้นเสียง

"เป็นความจริง ?"

คงฮ่วงไต้ซือแค่นเสียงเย็นชา

"วาจาของเนี้ยเฮีย ก็เป็นวาจาของอาตมา"

เล่งจั๊วม้อเกาต้องคำนึงด้วยความปลื้มปีติ

'หากมันยกเราเป็นญาติผู้ใหญ่ ยินยอมฝากตัวเป็นศิษย์ของเรา เรายกให้มันเป็นประมุขบู๊ลิ้มภาคเหนือก็จะเป็นไร เรื่องนี้มิเพียงไม่มีผลร้ายเท่านั้น ยังมีแต่ผลดีเทาศาลด้วย'

เมื่อได้คิด จึงกล่าวถ่อมตัวไปหลายคำ แต่เก้าจกซึ่งตูเนี้ยเซี่ยงหยินกลับลอบปวดร้อนในใจ เน้นเสียงกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"ในเมื่อไต้ซือมีความตั้งใจเช่นนี้ ม้อไต้เฮี้ยบก็มิต้องถ่อมตัวเกินไป"

เล่งจั๊วม้อเกาแย้มยิ้มกล่าว

"เมื่อเช่นนี้ มิทราบวาจาประโยคนี้ของไต้ซือ ต้องการแลกเปลี่ยนกระไร ?"

เล่งจั๊วม้อเการับคำแล้วครุ่นคิด มีวาจานั้นของมัน แม้ใช้ชีวิตอุ้ยชีบุ้นกับแพ้กึ่ง

ทั้งสองไปแลกมา ก็ต้องรับปากมันทันทีโดยมิลังเล

ม้อเกาครุ่นคิดแล้วเหลือบมองไปที่ทั้งสอง ตอนนั้น แพ้กิงประคองอุ้ยชีบุ้นขึ้นยืนแล้ว เห็นมันสองเหลือบตาสบกันแวบหนึ่ง รู้สึกกังวลจนใบหน้าหม่นหมอง ส่วนทิเพ้งกับอาวเอี้ยงเม้งก็สีหน้าเปลี่ยนแปรไปกว่าเดิม

ได้ยินเก้าจกซิ่งตูเนี้ยเซี่ยงหยินแย้มยิ้มกล่าวเสียงกังวาน

"วาจาที่ไต้ซือต้องการแลกเปลี่ยน เพียงถ้อยคำของม้อไต้เฮี้ยบสองตัว"

"ถ้อยคำใด ?"

"ขอเพียงม้อไต้เฮี้ยบเรียกท่านเป็น..."

กวาดตามองไปรอบข้างช้า ๆ เหลือบมองม้อบุ่นคี้ที่ยืนซึมเซาอยู่ทางด้านหลังแวบหนึ่ง ถอยกายไปสองก้าว แหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"เรียกท่านเป็นนึ่งส่าย (เขย) คำเดียว"

พอคำ 'นึ่งส่าย' กล่าวไป ทุกผู้คนต่างตระหนกจนใจสะท้าน มิทราบว่าเป็นน่าขุ่นเคืองหรือน่าหัวร่อ จึงต่างตะลึงลานไปหมดสิ้น

เล่งจั๊วม้อเกางุนงงครู่หนึ่ง พลันกระโดดขึ้นจนศีรษะแทบชนเพดานห้อง ตวาดสุดเสียง

"ท่านว่ากระไร ?"

เนี้ยเซี่ยงหยินหนักแน่นเยือกเย็นเป็นปกติ แย้มยิ้มตอบ

"ไต้เฮี้ยบทั้งสองท่านประสานเป็นทองแผ่นเดียวกัน ข้าพเจ้าที่เป็นสื่อก็รู้สึกมีเกียรติภาคภูมิใจอยู่ ตำนานดีงามของบู๊ลิ้มเรื่องนี้ จะต้องถูกจารึกไว้ชั่วกาลนาน"

เล่งจั๊วม้อเกาพยายามข่มกลั้นโทสะไว้ แค่นหัวร่อกล่าวไป

"คงฮ่วงไต้ซือเป็นบรรพชิต น่ากลัวเนี้ยเฮียล้อเล่นกระมัง ?"

"หญิงม่ายพอจะแต่งงานใหม่ ชายม่ายพอจะมีภรรยาอีกครั้ง มาตรว่าคงฮ่วงไต้ซือเป็นบรรพชิต แต่เมื่อสึกออกมาไว้ผม ก็ต้องกลายเป็นชายชาตรีที่หล่อเหลาองอาจทันที"

เล่งจั๊วม้อเกากวาดตาไปที่คงฮ่วงไต้ซือพลางตวาด

"ที่มันว่าเป็นความจริงหรือไร ?"

คงฮ่วงไต้ซือนั่งตัวตรงมิเคลื่อนไหว แค่นเสียงตอบ

"หากท่านไม่ยอมรับปากเรื่องนี้ เรื่องแรกก็เลิกล้มมิต้องปรึกษากัน"

เล่งจั๊วม้อเกากำหมัดกัดฟันแนบแน่น ยืนแน่วนิ่งกับที่

อาวเอี้ยงเม้ง ทิเพ้ง ลอบเคลื่อนตัวไปขวางประตูไว้

สถานการณ์ในห้องลับพลันกลับกลายเป็นตึงเครียด แลเห็นเล่งจั๊วม้อเการะบายลมจากปากยาว ๆ เน้นเสียงทีละคำ

"หากท่านต้องการให้บุตรีข้าพเจ้าแต่งกับท่าน นอกเสียจากสายน้ำจะไหลย้อนกลับ อาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก !"

คงย่วงใต้ซือผุดลุกขึ้นทันที แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านย้ำมาอีกครั้ง"

เล่งจั๊วม้อเกาตวาดสุดเสียง

"ฟังให้ชัดเจนไว้ ท่านต้องการ..."

มิทันจบคำ พลันได้ยินม้อบุ่นคี้กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าแต่งให้มัน"

วาจาของนางเชื่องช้าและเย็นชา ไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด แต่ที่กล่าวไปทุกประโยคกลับผิดคาดหมายผู้คนใหญ่หลวง สั่นสะท้านจิตใจผู้คนอย่างรุนแรงยิ่ง

ดังนั้นเอง ทั้งปวงจึงแตกตื่นกันเป็นยิ่งนัก กระทั่งเก้าจกซิ่งตูเนี้ยเซี่ยงหยินก็ยังต้องหน้าเปลี่ยนสีจากเดิม รอยยิ้มคลายหมดสิ้นทันที ส่วนอาวเอี้ยงเม้ง ทิเพ้งที่หน้าเผือดขาวราวซากศพ

ทั้งสองลุ่มหลงม้อบุ่นคี้มานานปีแล้ว แต่ไม่เคยได้รับความสนใจไยดีจากนางสักน้อยนิด มิคาด ตรุณีที่ทระนง หยิ่งในศักดิ์ศรี ตอนนี้ถึงกับยินยอมแต่งกับหลวงจีนได้

เล่งจั๊วม้อเกาตัวสั่นสะท้านด้วยโทสะ หันขวับกลับไปตวาด

"คี้ยี้ ไปที่ห้องหลัง"

ใบหน้าม้อบุ่นคี้เผือดขาว คล้ายดั่งเพิ่งออกมาจากฮวงซุ้ยก็ปาน ในดวงตาสุกใสมีประกายพิสดารอยู่วูบวาบ ยังคงยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้น กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าวิวาห์กับมันโดยยินยอมพร้อมใจ"

เล่งจั๊วม้อเกาถอยไปสามก้าวใหญ่ แทบจะระทวยจนทรุดกองกับพื้น ได้ยินมันส่งเสียงทีละคำ

"คี้ยี้ เจ้าไม่อาจเห็นกับเตียเตีย เตียเตียยินยอมเพลี่ยงพล้ำอีกครา ปลีกตัวแอบซ่อนตัวในป่าเขาชั่วชีวิต ก็ไม่ยินยอมให้เจ้าวิวาห์กับหลวงจีนรูปนี้"

กวาดตามองรอบข้าง พลันตวาดเสียงก้อง

"สกัดประตูไว้ เตรียมลงมือกัน"

ต่างแฝงอกุศลจิต

อาวเอี้ยงเม้ง ทิเพ้ง รับคำด้วยความปีติ

เซียมเตี่ยงเกี่ยมแพ้กึงมือกุมด้ามกระบี่ด้วยทีท่ากระเหี้ยนกระหือเป็นที่สุด

แลเห็นม้อบุ่นคี้สาวเท้าก้าวช้า ๆ มา ส่งเสียงละห้อยว่า

"ในเมื่ออย่างไรข้าพเจ้าก็ต้องวิวาห์กับผู้คน แต่งให้ผู้ใดก็เป็นเช่นกัน แต่กลับต้องรอให้เตียเตียประสบความสำเร็จครั้งใหญ่ก่อน ข้าพเจ้าจึงจะเข้าพิธีวิวาห์"

เล่งจั๊วม้อเการ้องคำว่า "แต่..." ม้อบุ่นคี้สวนคำต่อไป

"ข้าพเจ้าตกลงใจแน่วแน่แล้ว เตียเตียมิต้องกล่าวกระไรอีกดอก"

เล่งจั๊วม้อเกาตะลึงลานอยู่เนิ่นนานจึงถอนใจยาว ก้าวช้า ๆ ไปกระแทกนั่งลงอีกครา

ม้อบุ่นคี้พลันหัวร่อแล้วกล่าว

"นี่ ! ข้าพเจ้ารับปากวิวาห์กับท่าน ท่านยังไม่โขกศีรษะให้เตียเตียข้าพเจ้า ?"

คงฮ่วงไต้ซืองุนงงวูาเจึงฝืนยิ้ม

"เรื่องนี้... เรื่องนี้..."

มันเพราะต้องการล้างแค้นที่เมื่อสิบเก้าปีก่อนถูกชิงภรรยา ยิ่งเพราะต้องการปรับรากฐานอิทธิพลอำนาจของมันให้แน่นหนามั่นคง จึงใช้วิธีนานาคิดจะได้ม้อบุ่นคี้เป็นภรรยาให้ได้

แต่ตอนนี้มันครองจีวรสงฆ์ ทั้งยังมีวัยสูงมากแล้ว ให้มันไปคุกเข่ากราบผู้อื่น

เรียกผู้อื่นเป็นงักแป๋ (พ่อตา) กลับเป็นเรื่องพะอืดพะอมจนบอกมิถูก

เก้าจกซึ่งตูเนี้ยเซี่ยงหยินกวาดตาแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"หรือไต้ซือตอนนี้ยังกระดากอายได้ ? เรื่องวิวาห์ตกลงกันแล้ว ไต้ซือมิเพียงต้องกราบพบงักแป๋เท่านั้น ยังจะต้องมีของหมั้นแลกเปลี่ยนกันอีกด้วย"

"อาตมา..."

คงฮ่วงไต้ซือเพิ่งกล่าวได้คำเดียวก็สำนึก คำ 'อาตมา' ไม่ใคร่ถูกต้องนัก จึงชะงักไว้ทันที เนี้ยเซี่ยงหยินหัวร่อฮาฮากล่าว

"คำเซี่ยวส่าย (บุตรเขย) ที่ง่าย ๆ หรือไต้ซือท่านยังกล่าวไม่เป็น ?"

จะให้ไต้ซือเรียกตัวเองเป็นเซี่ยวส่าย นับว่าเป็นเรื่องพิสดารที่ไม่เคยมีมาแต่โบราณกาลจริง ๆ เป็นเรื่องขบขันที่ต้องหัวร่อกันครื้นเครงยิ่ง แต่ตอนนี้ สีหน้าทุกผู้คนกลับไม่มีรอยยิ้มสักน้อยนิด

คงฮ่วงไต้ซือที่ลิงโลดยินดีจนหัวใจพองโต จึงฟังคำพูดที่มีความหมายเหน็บแนมของเนี้ยเซี่ยงหยินไม่ออก ยามนั้น ครุ่นคิดอย่างกระอักกระอ่วนชั่วครู่ จึงได้กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเร่งร้อนออกมา มิได้นำของมีค่าใดพอจะหมั้นหมาย"

เนี้ยเซี่ยงหยินสวนคำ

"ในเมื่อต่อจากนี้ทั้งสองตระกูลก็จะเป็นครอบครัวเดียวกัน ไต้ซือไยไม่นำรองเท้าไหมเงินข้างนั้นมาเป็นของหมั้นจำเป็นก่อน รองเท้านี้ความจริงเป็นของซือแป๋ม้อโกวเนี้ย เยี่ยงนี้ไยมิใช่ยิ่งประเสริฐเลิศยิ่ง ?"

คงฮ่วงไต้ซือต้องครุ่นคิดอีกครู่ใหญ่ ได้ยินม้อบุ่นคี้ส่งเสียงเย็นชา

"หรือท่านเสียดายไม่อาจตัดใจ ?"

คงฮ่วงไต้ซือฝืนยิ้มกล่าว

"ไหนเลยมีเหตุผลเช่นนั้น"

ในที่สุด มันล้วงรองเท้าไหมเงินเล็ก ๆ ออกจากอกเสื้อประคองส่งไป เนี้ยเซี่ยงหยินเมื่อเห็นต้องแค่นหัวร่อคำนึงในใจ

'ขอเพียงเจ้ามอบสัญลักษณ์นี้ไปจากตัว นับแต่นี้ เราก็ไม่ต้องเชื่อฟังคำสั่งเท้าอีกแล้ว'

อาวเอี้ยงเม้ง ทิเพ้ง ต่างหน้าเขียวคล้ำ ดวงตาแดงฉานปูนมีเปลวเพลิงพวยพุ่ง แต่ว่าทั้งสองไม่ส่งเสียง แต่ประกายตาอาฆาตแค้น กระจ่างชัดต่อทุกผู้คน

เล่งจั๊วม้อเกาครุ่นคิดรวดเร็ว บังเกิดความอำมหิต ต้องการปลิดชีวิตอย่างทันแรง แต่ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ยังคงไม่อาจฉีกหน้ากับคงฮ่วงไต้ซือจน

แตกหักได้ ดังนั้น รับรองเท้าหญ้าที่ถักด้วยไหมเงินมากวาดตามองดู เห็นทิเพ้ง อาวเอี้ยงเม้งอาฆาตแค้นจนหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำตาแดงฉาน ต้องลอบขมวดคิ้วเล็กน้อย โบกมือกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ไฮ้วอิมซาเกี๊ยกหนึ่งตายหนึ่งบาดเจ็บ สองเจ้ายังไม่รีบจัดการศพให้เรียบร้อย ค่อยหายารักษาแก่อุ้ยซีบุ้น ยังยืนจับเจ่าที่นั่นไปไย ?"

อาวเอี้ยงเม้ง ทิเพ้งน้อมกายรับคำ คนหนึ่งอุ้มซากศพเจี่ยตังซัว คนหนึ่งประคองอุ้ยซีบุ้น ชักชวนแพ้กิงออกจากห้องไป

เล่งจิ๊วม้อเกาต้องลอบถอนหายใจ ล้วงพัดจีบออกจากอกเสื้อมาเล่มหนึ่ง พลางกล่าว

"รับไป"

เนี้ยเซี่ยงหยินตาบ่าคงฮ่วงไต้ซือพลางแย้มยิ้มกล่าว

"นี่คือของหมั้นที่จักแป่ท่านมอบแก่ท่าน ยังไม่รีบรับมา ?"

คงฮ่วงไต้ซือยื่นสองมือรับพัดจีบมา พลันรู้สึกคำเรียกหา วาจาและทีท่าที่เนี้ยเซี่ยงหยินมีต่อมันหยาบคายไร้มารยาทอย่างยิ่ง พอนึกคิดพลันใจหายวาบด้วยความตระหนก ฝืนยิ้มกล่าว

"ครานี้เป็นเนี้ยเยียทุ่มเทกำลังช่วยเหลือเต็มที่ ข้าพเจ้า..."

เนี้ยเซี่ยงหยินแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้ากับม้อไต้เฮี้ยบคาบกันในรุ่นเดียว นับแต่นี้ท่านก็ต้องเรียกข้าพเจ้าเป็นตั้วเจ๊ก (อา) จึงมีเหตุผล มิเช่นนั้น ไยมิใช่กลายเป็นศักดิ์ศรีสับสนจนวุ่นวาย ไม่มีระเบียบของใหญ่เล็กไป"

คงฮ่วงไต้ซืองุนงงจนมิอาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

เล่งจิ๊วม้อเกากวาดตามองรอบข้าง เมื่อเห็นสีหน้าของทั้งสอง ต้องบังเกิดความปีติยิ่งนัก แค่นหัวร่อคำนึง

'เจ้าแม้มีภูมิปัญญาสมเป็นผู้เฟี้ยมหาญแห่งยุค แทบจะคุกคามจนเราต้องตกอยู่ในอำนาจเจ้า แต่เสียดายสุดท้ายเจ้ายังคงเดินหมากผิดไปตาหนึ่ง ตอนนี้กลับต้องอยู่ในอุ้งมือของเล่าฮูบ้างแล้ว'

คงฮ่วงไต้ซือพอเห็นสีหน้าม้อเกา ใจหายวาบด้วยความตระหนกอีกครั้ง ครุ่นคิดแล้วแค่นหัวร่อคำนึง

'เจ้าอย่าเพิ่งกระหยิ่มไป ขอเพียงเจ้ามีใจผิดปกติต่อเราสักน้อยนิด เราจะให้เจ้าได้น่าดูทันทีเลย'

เก้าจกซึ่งตูเนี้ยเซี่ยงหยินเหลียวซ้ายแลขวา คำนึงด้วยความปีติ

'ชิ้วเฮียตี่เอยชิ้วเฮียตี่ หากมันสองร่วมมือมาต่อต้านท่านจริง ท่านก็ยากยิ่งที่จะรับมือได้ โชคดีที่ทั้งสองต่างมีความคิดผิดแปลกกัน ตอนนี้ท่านมิต้องวิตกอีกแล้ว'

ใบหน้าม้อาบุ่นคี้ยังคงกระด้างเย็นชาดั่งเดิม แต่ในใจคำนึง

'ชิ้วสู่เอยชิ้วสู่ ในเมื่อเราไม่อาจแต่งกับท่าน ก็ต้องไม่ยอมแต่งกับผู้ใดเด็ดขาด ในเมื่อท่านไม่อาจแต่งกับเรา เราก็ไม่ยอมให้ท่านแต่งกับผู้อื่นใดเด็ดขาด'

ความรักที่ร้อนแรงของนาง ตอนนี้กลับกลายเป็นความอาฆาตแค้นไปหมดสิ้น นางที่ความจริงบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ตอนนี้กลับกลายเป็นกระด้างเย็นชา อำมหิตไร้น้ำใจไปแล้ว

สี่คนในห้องใต้ดิน ต่างมีความคิดที่กระเจิดกระเจิงไปคนละทางก็จริง งิ้นตอ-ส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้ง เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทีเพ้งที่ออกจากห้องใต้ดิน ยิ่งมีจิตใจไม่อาจแน่งคำนวณได้

พ้นอุโมงค์ยาว เดินเข้าไปในห้องใหญ่ของศาลบูชาที่มีแต่หยากไย่ใยแมงมุม

นอกศาลบูชาเป็นวิกาลมืดสนิทดั่งม่านดำ พายุฝนโหมกระหน่ำจนดังสนั่นเป็นแผ่นดินถล่มทลาย บางครั้งยังมีสายฟ้าแลบอยู่แปลบปลาบ อสนีบาตฟาดอยู่สะเทือนเลื่อนลั่น

นี่เป็นช่วงเวลามืดที่สุดก่อนฟ้าจะสาง

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทีเพ้งพอออกมาในห้องบูชา พลันหยุดเท้าหันไปคารวะให้เซียมเตี่ยงเกี่ยมแพ้กึงจนจรดพื้น ส่งเสียงหนัก ๆ

"แพ้เฮียรักษาความลับมั่นคงมิแพร่งพราย ผู้น้องกลับขอบพระคุณสุดซึ้งจับใจ"

เซียมเตี่ยงเกี่ยมแพ้กึงกล่าวด้วยความขุ่นแค้น

"ทิเฮียอย่าได้กล่าวเช่นนี้เป็นอันขาด พวกเราเฮียตี่ได้รับพระคุณจากชิ้วซิงแซแล้ว ความจริงสมควรรับใช้ต่อท่าน อย่าว่าแต่ครั้งนี้ยี่กอของข้าพเจ้ายังตายอยู่กับมือพวกมันไปอีกคนหนึ่ง"

อาวเอี้ยงเม้งปิดประตูห้องใต้ดินไว้แล้ว ถอนใจกล่าวขึ้นบ้าง

"เราสองนึกไม่ถึงจริง ๆ จะมีหลวงจีนเจ้าเล่ห์โผล่ขึ้นขัดขวางในกลางคัน

มิเช่นนั้น ต้องไม่เชิญท่านทั้งสามมาที่นี้ ทำให้เจี่ยยี่กอต้องพลอยเสียชีวิตไปเปล่า ๆ"

ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"นี่เป็นเพียงชะตาฟ้าดินเท่านั้น ไม่อาจกล่าวหาตำหนิท่านทั้งสอง..."

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งถอนใจยาวกล่าวสอดคำ

"ชะตาฟ้าดินชะตาฟ้าดิน... เราสองหากมิใช่ชะตาฟ้าดินลิขิต ไหนเลยจะทราบซือแป๋ที่พวกเราเคารพเทิดทูนที่สุด ก็คือศัตรูที่สังหารทั้งครอบครัวของพวกเราอย่างสยดสยองจนน่าอนาถ"

เซียมเตี่ยงเกี่ยมแพ้กิงโพล่งด้วยความสงสัย

"ที่แท้สองท่านจวบจนเมื่อเร็ว ๆ นี้จึงทราบ ตัวเองเป็นทายาทของศัตรูม้อเกา ข้าพเจ้าตอนแรกยังเข้าใจเป็นสองท่านยอมฝากตัวเป็นศิษย์ม้อเกาเพราะอาฆาตแค้น ต้องการหาทางล้างแค้นให้สะดวกยิ่งขึ้นเสียอีก"

งิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้งถอนใจกล่าว

"เราสองเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน อายุเจ็ดขวบก็ได้สวามิภักดิ์เข้าเป็นศิษย์ม้อเกา"

"ไฉนจึงฝากตัวไปเป็นศิษย์มัน ?"

"ตอนนั้นม้อเกามีความทะเยอทะยานต้องการตั้งตัวเป็นราชันบู๊ลิ้มอยู่แล้ว จึงได้เสาะแสวงหาทารกกำพร้าที่มีส่วนสัดไม่เลว รับไว้เป็นศิษย์คู่ใจของมัน"

ทิเพ้งกล่าวด้วยความขุ่นแค้นต่อไป

"เพียงแต่มันจะอย่างไรก็นึกไม่ถึง ที่ถึงกับเสาะแสวงหาบุตรของศัตรูมันมาเป็นศิษย์ได้ ตาข่ายฟ้าแม้กว้างใหญ่ แต่ไม่มีรูให้ความชั่วรอดพ้นไปได้ ลิขิตของฟ้าดินบางครั้งนับว่าพิสดารอย่างยิ่งจริง ๆ"

เสียงพายุฝนทางด้านนอกยังสะเทือนเลื่อนลั่นกว่าเดิม ยิ่งยืนยันให้เห็นพลานุภาพของฟ้าดิน

แพ้กิงถอนใจกล่าว

"ที่แท้เป็นมันเสาะหาพวกท่าน โดยมิใช่เป็นพวกท่านไปหามัน"

ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นก็มีความตื่นเต้นขึ้นบ้างแล้ว ตะเกียกตะกายกล่าว

"ในเมื่อสิบกว่าปีแล้วยังมิได้พบเห็น ไฉนสองท่านจึงมาพบเห็นเมื่อเร็ว ๆ นี้ได้ ?"

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งฝืนยิ้มด้วยความรันทดพลางตอบ

"หากมิใช่ม้อเกามีคำสั่งให้พวกเราไปเกลี้ยกล่อมผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดิน พวกเราก็ต้องไม่ไปหาท่านทั้งสาม หากพวกเราไม่ไปหาท่านทั้งสาม ก็ต้องไม่กลับไปที่ไฮว้อิมอีก หากพวกเราไม่กลับไฮว้อิมก็ไม่พบเห็นเรื่องนี้ โอ... เจี่ยยี่กอก็ไม่ต้องเสียชีวิต

แล้ว"

เซียมเตี่ยงเกี่ยมแพ้กึงก็ฝืนยิ้มกล่าวด้วยความรันทด

"หากเจี่ยยี่กอไม่ตาย สองท่านกลับต้องตายแล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

"พอสองท่านไปในบ้านของพวกเราเฮียตี๋ พวกเราเฮียตี๋ก็ได้เตรียมสุราใส่ยาพิษไว้ กำจัดส่ายเจี่ยของม้อเกาไปได้สองคน ก็นับว่าทดแทนพระคุณให้ชิ้วซิงแซได้บ้างเล็กน้อย มิคาด..."

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งแย้มยิ้มสอดคำ

"พอพวกเราเข้าซาเกี๊ยกจึง (คฤหาสน์สามอัจฉริยะ) มองเห็นสุราอาหารนั้นก็ทราบว่าในสุรามียาพิษแล้ว ดังนั้น เราเฮียตี๋จึงทราบ ไฮ้อิมซาเกี๊ยกมีความแค้นกับม้อเกา มิเช่นนั้น เราสองไหนเลยจะกล้าเชิญท่านทั้งสามมาเป็นสายลับในที่นี้โดยทุนหัน หรือพวกเราไม่กลัวสามท่านขายพวกเราแก่ม้อเกา ?"

อุ้ยชีบุ้น แพ้กึงต่างงุนงงไป เป็นครู่ใหญ่ แพ้กึงจึงหัวร่อพลางกล่าว

"ที่แท้จิตใจของทั้งสองท่านก็ลึกซึ้งจนสุขุมยิ่ง"

ทิเพ้งกล่าว

"เช่นกันเช่นกัน"

ทั้งสี่จับตามองกันแล้วหัวร่อ แต่เป็นการหัวร่อที่มีความหมายหวาดหวั่นยิ่ง การแก่งแย่งชิงดีของชนชาวนักเลง ความเปลี่ยนแปรของพันธะ มักจะตัดสินใจไปในเวลาพริบตาเดียวเท่านั้น หากพริบตานั้นรับมือไม่เหมาะสมเพียงพอ หรือขบคิดผิดพลาด ต้องถึงแก่ชีวิตได้ทันที

ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นกระแอมแล้วกล่าว

"หลังจากสองท่านไปที่ไฮ้อิม ต้องได้พบเห็นเบาะแสสำคัญใด..."

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งถอนใจยาวกล่าวต่อ

"ไฮ้อิมคือมาตุภูมิของเราสอง เมื่อพวกเรากลับถึงไฮ้อิม ย่อมต้องไปกราบฮวงซุ้ยของบรรพบุรุษสักครา มิคาด... หลังจากพวกเรากวาดฮวงซุ้ย กราบไหว้เซ่นบูชา พลันมีนักพรตเสือเขียวปรากฏมาอีกสองคน...

"ตอนนั้นเป็นเวลาดึกสงัด เราสองเพราะประหลาดสงสัย ต้องการดูนักพรตทั้งสองมาที่ฮวงซุ้ยบรรพบุรุษพวกเราด้วยจุดประสงค์ใด จึงพากันซ่อนตัวหลบดู...

"นักพรตทั้งสอง ผู้หนึ่งสูงกว่าผู้หนึ่งต่ำเตี้ย แต่ทั้งสองต่างมีเสื้อผ้าซอมซ่อ ศีรษะร่าผมขาวโพลงทั้งศีรษะ ทีท่าก็รันทดหดหู่ยิ่ง...

"ทั้งสองน้อมกายคารวะที่หน้าฮวงซุ้ย ชายชราร่างเตี้ยพลันทอดถอนใจยาว ส่งเสียงรำพึงอยู่ไม่หยุดปาก คล้ายดั่งว่า 'ซิ้วต้กเอยซิ้วต้ก คำบอกเล่าของท่านไม่ผิดจริง ๆ'

"ตอนนั้นเราสองต่างใจสั่นสะท้าน อย่างไรก็คิดไม่ออก ไฉนบิดามารดาของพวกเราไปมีความสัมพันธ์กับอสูรร้ายซิ้วต้กได้ ตอนนั้น ได้ยินนักพรตร่างสูงกว่าถอนใจยาวแล้วกล่าว...

"ซิ้วต้กเอยซิ้วต้ก ตอนนั้นท่านเคยบอก ม้อเกาเคยลอบกระทำเรื่องต่ำช้าสามานย์อยู่ในเมืองตึ้งกังมาหลายราย แต่เสียดายตอนนั้นพวกเราต่างไม่ยอมเชื่อ แต่วันนี้ของอีกสิบแปดปีให้หลัง เมื่อพวกเราไปตรวจสอบที่ตึ้งกังโดยละเอียดอีกครา จึงทราบว่าที่ท่านกล่าวล้วนเป็นความสัตย์จริง แต่ก็สายเกินไปแล้ว...

"ตอนนั้นเราสองพอได้ยินวาจานี้ หัวใจต้องเต้นถี่เร็ว..."

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยเล่าถึงตอนนี้ แพ้กึงอดมิได้ต้องสอดคำถามไป

"ในเมื่อฮวงซุ้ยทั้งสองนั้นเป็นฮวงซุ้ยบิดามารดาของสองท่าน ไฉนนักพรตทั้งสองนั้นต้องไปเอ่ยถึงซิ้วซิงแซที่หน้าฮวงซุ้ย และยังเอ่ยถึงเรื่องที่ม้อเกากระทำในตึ้งจิวด้วย ?"

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งเน้นเสียงหนัก ๆ

"มาตุภูมิดั้งเดิมของพวกเราแม้อยู่ที่ไฮ้อิม แต่บิดามารดากลับไปตั้งสำนักคุ้มกันภัยที่ตึ้งกัง เมื่อสิบเก้าปีก่อน บิดามารดาและอี๊แป๋อี๊บ้อ ต่างถูกสังหารจนสยดสยองไปแล้ว ญาติที่มาตุภูมิจึงได้ลำเลียงซากสังขารของผู้เฒ่าทั้งหลายท่านกลับไปสร้างฮวงซุ้ยที่มาตุภูมิ"

ดวงตาของทิเพ้งพลันมีหยาดน้ำหลั่งไหลลงเป็นทาง กล่าวต่อไป

"สภาพการตายอย่างสยดสยองของบิดามารดาผู้ล่วงลับ ตอนนั้นกระตุ้นความเดือดดาลแก่บรรดาญาติมิตรในวงพวกนักเลงอย่างรุนแรง แต่กลับสืบมิทราบผู้ใดเป็นฆาตกร...

"ข้าพเจ้าตอนนั้นได้ยินวาจาของนักพรตเฒ่าทั้งสองแล้วต้องตระหนกอย่างยิ่ง และได้คิด วาจาของสองท่าน จะต้องเกี่ยวพันกับการตายอย่างสยดสยองของบิดามารดาข้าพเจ้า"

เล่าถึงตอนนี้ เสียงสั่นเครือลำคอตีบตัน น้ำตาอาบหน้าจนมิอาจเล่าต่อไปได้ งิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้งจึงตบบ่ามันเบา ๆ เล่าสืบไป

"ในขณะที่เราสองคลางแคลงสงสัยจนอัดอกนั้น นักพรตผมขาวร่างสูงถอนใจ

แววกล่าวขึ้นอีก... 'หากวิญญาณในฮวงซุ้ยมีความศักดิ์สิทธิ์จริง จงมาฟังวาจาเราแลกกับท่าน ศัตรูของพวกท่านในที่สุดก็ถูกเสาะหาออกมาได้แล้ว มันก็คือม้อเกา...'

"ส่วนคนที่ร่างเตี้ยกว่าก็กล่าว 'มาตรแม้นพวกเราทราบ ไม่มีทายาทรุ่นหลังแก้ล้างแค้นให้ แต่...' พอฟังถึงตอนนี้ พวกเราไม่อาจอดกลั้นต่อไปได้อีกแล้ว ต่างมิได้ถามความเห็นต่อกัน ก็กระโดดออกไปพร้อมกัน คุกเข่าหน้าฮวงซุ้ยแล้วร่ำไห้เสียงดังก้อง"

อาวเอี้ยงเม้งยกมือปาดน้ำตาแล้วเล่าต่อ

"ตอนนั้น นักพรตเฒ่าทั้งสองย่อมตระหนกอย่างยิ่ง แต่พอพวกท่านถามออกว่าพวกเราคือทายาทของผู้อยู่ในฮวงซุ้ย ทั้งสองท่านต้องกราบไหว้ฟ้าดินด้วยความปีติยินดี แล้วทั้งสองจึงบอกเล่าสาเหตุการตายของบิดามารดา อี๊แป๋ อี๊บ้อพวกเรา พร้อมทั้งม้อเกาดำเนินแผนใดไปสังหารช่วงชิงทรัพย์สิน มาตรว่าพวกเราสอบถามอย่างไร นักพรตทั้งสองต่างไม่ยอมบอกชื่อแซ่ของท่าน และยังว่า พวกท่านมิมีชื่อแซ่ไปนานร่วมยี่สิบปีแล้ว"

ในที่สุด ความหลังอันคลั่งแค้นโชกเลือดก็ได้เล่าจบไปพร้อมกับน้ำตา ด้านนอกยังคงมีพายุฝนโหมกระหน่ำ ฟ้าแลบแปลบปลาบตลอดเวลา

จิตใจทุกผู้คนต่างหนักอึ้งตึงเครียด เหม่อมองดูสายฝนทางนอกห้องบูชาโดยไม่มีผู้ใดส่งเสียงว่ากล่าว

นอกจากมีฟ้าแลบแล้ว ทุกแห่งหนล้วนมืดมิดสนิท มิว่าผู้ใดต่างไม่เห็นสีหน้าผู้ใด แต่ทั้งปวงต่างมีจิตใจผนึกแนบแน่นเป็นหนึ่งเดียว เข้าใจในกันและกันกระจ่าง

ครู่ใหญ่ให้หลัง ทิเพ้งพลันกล่าวขึ้น

"มิทราบท่านทั้งสองเตรียมจะฝังเจี่ยยี่กอเยี่ยงไร ?"

อุ้ยชีบุ้นถอนใจตอบ

"คนตายแล้วไม่อาจฟื้นคืนชีวิต ขอเพียงพวกเราเฮียตี๋ล้างแค้นแทนมันได้ ไม่ว่าฝังมันเยี่ยงไร วิญญาณในปรภพมันต้องไม่ตำหนิพวกเรา"

เซียมเตี๋ยงเกี่ยมแพ้กึงกล่าวขึ้นบ้าง

"สองท่านอยู่ข้างกายม้อเกาตลอดเวลา ไฉนไม่หาโอกาสสังหารมันเสียเลย ?"

ทิเพ้งคำรามด้วยความเคียดแค้น

"ม้อเกาสังหารทั้งสองตระกูลเราไปด้วยสภาพโหดเหี้ยมอำมหิตจนน่าอนาถที่สุด ฝีมือมันมิเพียงชั่วช้าสามานย์เท่านั้น ยัง... หากพวกเราฟันมันตายในดาบเดียว ไยมิใช่ปรานีต่อมันเกินไป ?"

แพ้กึงกล่าวอีก

"เมื่อเช่นนี้ สองท่านนอกจากชักชวนเราเยียตี่มาเป็นสาย คอยหาโอกาสสมทบกับกำลังภายนอกแล้ว ก็สมควรมีความคิดเห็นอื่น ๆ อีกจึงถูกต้อง มิเช่นนั้นเจ้าม้อเกา..."

มิทันขาดคำ พลันมีเสียงฝีเท้าม้าถี่เร็วเข้ามา อาวเอี้ยงเม้งร้องโพล่งขึ้น

"สงาเสียง มีคนมาแล้ว"

ทั้งปวงเงี่ยหูฟัง รู้สึกเสียงฝีเท้าม้าห้อเข้ามาในศาลาบูชารกร้างนี้

อาวเอี้ยงเม้งกวาดตามองรอบข้าง พลันอุ้มซากศพเจียตังฮวงเข้าไปซ่อนที่ใต้โต๊ะบูชาทางมุมห้อง จากนั้นกล่าว

"แยกกันหาที่ซ่อนตัว สงารอความเปลี่ยนแปร"

ศาลาบูชาร้างนี้มีบริเวณกว้างขวางอย่างยิ่ง ทั้งสี่จึงหาที่ซ่อนตัวตามหลังโต๊ะหลังรูปเทพเจ้าได้ไม่ยากนัก

ชั่วครู่ มีเสียงฝีเท้าม้ามาหยุดที่หน้าศาลาบูชา แล้วคนผู้หนึ่งหัวร่อพลางกล่าว

"พวกเรานับว่ายังมีโชคไม่เลว ในที่สุดก็หาสถานที่หลบฝนได้"

มิทันจบคำ ก้าวอาด ๆ เข้ามาถึงสองคน ผู้หนึ่งหน้าขาวมีหนวดเคราประปราย ดวงตาเป็นประกายแวววาว มาตรว่าชุ่มโชกทั้งร่างแต่ทีท่ายังคงสง่างามยิ่ง

อีกผู้หนึ่งแต่งกายเป็นนักพรตด้วยเสื้อสีเทาเงิน มาตรว่าท่วงท่าแคล่วคล่อง แต่สีหน้าคล้ายตั่งท้อแท้ทอดอาลัย

ทิเพ้งที่ซ่อนตัวอยู่หลังโต๊ะบูชา อาศัยแสงฟ้าแลบ จำได้ว่าทั้งสองคนนี้คือเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้กับฮั่วซัวงิ้นเยาะ

ทั้งสองพอเข้ามาสลัดน้ำบนเสื้อผ้าก่อน แล้วจึงสะบัดเสื้อยาวออกปิด คลี่ไปตากไว้ จูแป๊ะอู้เป็นผู้ถอนใจยาวกล่าวขึ้นก่อน

"เต้าเฮีย ในตัวท่านมีชุดไฟหรือไม่ ?"

"มาตรว่ามีก็เปียกจนใช้ไม่ได้แล้ว"

กระทั่งคำตอบโต้ก็คล้ายท้อแท้ ดูจดั่งมีความในใจอันหนักอึ้งก็ปาน

ดังนั้น จูแป๊ะอู้จึงต้องบ่งบอกนั่งในความมืดก็ไม่เลวอยู่ ทั้งสองนั่งสงบปากคำอีกเนิ่นนาน จึงได้ยินจูแป๊ะอู้กล่าว

"เต้าเฮีย เมื่อท่านเป็นบรรพชิตแล้ว ก็ควรปลงตกในเรื่องบุญคุณความแค้น ในเมื่อท่านไม่ต้องการล้างแค้นอีก ก็ควรอย่าไปคิดถึงมันชั่วกาลนาน"

เผชิญคู่รักคู่แค้น

ฟ้าแลบขึ้นอีกแปลบหนึ่ง

ยั่วซั่วงิ้นเฮาะพลันผุดลุกขึ้น ก้าวยาว ๆ อยู่ในห้องใหญ่เป็นจำนวนหลายรอบ แล้วจึงถอนใจยาวกล่าวตอบ

"หากไม่ล้างแค้น ไหนเลยระบายความแค้นในอกข้าพเจ้าได้ ?"

"จองเวรจองกรรมกันสืบไป เมื่อใดจึงจะสุดสิ้นยุติ ?"

ยั่วซั่วงิ้นเฮาะทรุดกายนั่งอีกครา เงียบงันเป็นเวลาเนิ่นนานจึงส่งเสียง

"จูเฮีย ท่านทราบความลำบากยากเข็ญในการฝึกกระบี่ของข้าพเจ้าหรือไม่ ? ต้องลุกขึ้นก่อนเวลาฟ้าสางของทุกวัน วิ่งไปทั่วภูเขา วิ่งจนสองเท้ามีแต่เนื้อด้าน ผู้อื่นต่างหลับไปแล้ว ข้าพเจ้ายังต้องฝึกกระบี่ที่ไหล่เขา ฝึกจนฝ่ามือข้าพเจ้าก็มีแต่เนื้อด้าน เนื่องเพราะข้าพเจ้าฝึกกระบี่ช้าเกินไป ดังนั้น จึงต้องเพิ่มความพยายามยิ่งกว่าคนธรรมดาอีกสามเท่า ข้าพเจ้าฝึกด้วยความลำเค็ญถึงปานนี้ ก็เพียงเพราะต้องการล้างแค้นเท่านั้น"

"ข้าพเจ้าแม้ไม่มีความอาฆาตแค้น ก็ฝึกกระบี่ในสภาพนี้"

"ตลอดยี่สิบปีที่ผ่าน ข้าพเจ้าไม่เคยลืมความอาฆาตแค้นที่สลักใจนี้แม้สักชั่วครู่ยาม บัดนี้ข้าพเจ้าฝึกกระบี่สำเร็จแล้ว หรือยังจะลืมเลือนความอาฆาตแค้นนั้นไปได้ ?"

"โอ...ไม่อาจลืมก็ต้องลืมมันไป ความจริงในโลกมีเรื่องอับจนปัญญาอยู่มาก

หลายยิ่ง มาตรว่าความแค้นของท่านจะลึกซึ้งสลักใจ แต่ก็ไม่อาจล้างแค้นได้”

พวกที่ซุ่มอยู่ในความมืด ต่างฟังด้วยความแตกตื่นสงสัยและประหลาดใจยิ่ง

ทั้งปวงตอนแรกฟังความอาฆาตแค้นของฮั่วซัวงิ่นเกี่ยมลึกซึ้งตรึงใจ ฝึกกระบี่ด้วยความลำบากยากเข็ญ ต่างต้องแตกตื่นตระหนกยิ่ง แต่เมื่อฟังจูแป๊ะอู้ตักเตือนมันไม่อาจล้างแค้น ยิ่งประหลาดสงสัยนัก ตอนนั้นต่างครุ่นคิดสันนิษฐาน ศัตรูของฮั่วซัวงิ่นเฮาะเป็นผู้ใดกันแน่ ?

เห็นฮั่วซัวงิ่นเฮาะผุดลุกขึ้นอีกครา เดินไป ๆ มา ๆ ไม่หยุดยั้ง แสดงว่าความรู้สึกกลับกลอกสับสนอย่างยิ่ง จูแป๊ะอู้ถอนใจกล่าว

“เต้าเฮีย ข้าพเจ้ากล่าวเปิดเผยตรง ๆ ท่านอย่าได้เคียดขึ้ง คิดดู ซิ้วซิงแซแม้ฆ่าบิดามารดาท่าน แต่จูกัวเจ๊กเพ้งที่ขูดรีดเงินทองชาวเมืองมาบำเรอตน จูกัวตั้วเนี้ยบีบบังคับให้อิสตรีไปเป็นคณิกา เป็นเรื่องที่ผู้คนต่างทราบกันทั่ว ความอาฆาตแค้นนี้มาตรว่าท่านจะชำระล้าง ก็ไม่อาจรอคอยจนถึงรุ่นที่สองของซิ้วซิงแซ”

ผู้ที่ลอบฟังต่างตระหนกยิ่ง คำนึงในใจ

‘ที่แท้มันถึงกับเป็นบุตรของลี่ฮุ้นควง (ห่วงพรากวิญญาณ) จูกัวเจ๊กเพ้ง ที่แท้ศัตรูของมันก็เป็นซิ้วซิงแซ’

นึกถึงบุญคุณความแค้นที่สับสนจนซับซ้อนเยี่ยงนี้ ทุกผู้คนต่างตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ได้ยินฮั่วซัวงิ่นเฮาะถอนใจยาวแล้วกล่าว

“ซิ้วสู่เอยซิ้วสู่ หากเราลืมความอาฆาตแค้นของท่านไปได้ ท่านจะยอมลืมความอาฆาตแค้นของผู้อื่นหรือไม่ ?”

มิทันจบคำ กระแทกกายนั่งอีกครั้ง จากนั้นต่างมิได้ส่งเสียง ก้มศีรษะครุ่นคิดความในใจไป

ในเสียงพายุฝน นาน ๆ จะมีเสียงม้าร้องดังขึ้น ยิ่งคุกคามให้รู้สึกหนาวเย็นจนสะท้านกว่าเดิม

ฟ้าแลบแปลบมา พลันได้ยินจูแป๊ะอู้กล่าวขึ้น

“ประหลาดแท้ ในศาลบูชานี้แม้มีพระพุทธรูป แต่ไฉนยังมีรูปเทพเจ้าซำเซิ่ง (เทพเจ้าที่นักพรตนับถือ)...”

มิทันจบคำ พลันมีเงาร่างสองสายพลิ้ววาบเข้ามา ทั้งสองต่างรูปกายสูงยิ่ง พลังฝีมือสูงส่งยิ่ง ล้วนอยู่ในวัยกลางคน

ทั้งสองพอเข้ามาในห้อง สลัดละอองน้ำที่เสื้อผ้า ส่งเสียงขอรบกวนแล้วทรุดกายนั่งทางมุมห้องไป ทั้งสี่แม้จะหลบฝนอยู่ในสถานที่เดียวกัน แต่ไม่มีผู้ใด

เห็นโฉมของผู้ใดได้ชัดตา

จูแป๊ะอู้ ฮั่วซัวงิ้นเกี่ยมมิได้กล่าวกระไรกันทันที ส่วนสองคนนั้นนั่งซุบซิบกันตลอดเวลา โดยมิทราบกล่าวกระไรบ้าง

อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงมีฟ้าแลบขึ้นแปลบหนึ่ง

จูแป๊ะอู้กับฮั่วซัวงิ้นเฮาะรีบมองไป สองคนนั้นก็กำลังมองมา ตาทั้งสี่พอประสานต่างต้องยิ้มเล็กน้อย

ความมืดมิดครอบคลุมอีกครั้ง จูแป๊ะอู้รู้สึก หนึ่งในสองนั้นคล้ายดั่งคุ้นตาอย่างยิ่ง แต่นึกมิออกเป็นผู้ใดกันแน่

เสียงซุบซิบสนทนาของทั้งสองก็ไม่มีอีกแล้ว คล้ายต่างสงบปากคำครุ่นคิด

จูแป๊ะอู้หันไปกระซิบข้างหูฮั่วซัวงิ้นเฮาะ

"ดูท่าร่างที่ทั้งสองพลิ้วเข้ามาในห้อง ล้วนยากจะพบเห็นในวงพวกนักเลงยุคนี้ ต้องมีความเป็นมายิ่งใหญ่แน่แท้ แต่ข้าพเจ้าไฉนนึกมิออกว่าเป็นผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จัก"

จูแป๊ะอู้ถอนใจ ส่งเสียงรำพึงกับตัวเอง

"พายุฝนที่หนาหนักเยี่ยงนี้ มิทราบจะถึงเมื่อใดจึงซาได้ ?"

ทั้งปวงต่างไม่ตอบโต้ จูแป๊ะอู้จึงจำต้องพริ้มตาเดินลมปราณพักผ่อน ทั้งสี่ต่างนั่งแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวอยู่ในความมืด ดูไปคล้ายเป็นรูปเทพเจ้าในห้องนี้

อีกสี่คนที่ซ่อนตัว ยิ่งนานยิ่งกระวนกระวาย ต่างหวังให้พายุฝนรีบซาหายตอนนี้ ทั้งสี่ยิ่งมิกล้าระบายลมหายใจแรงกว่าเดิม

เหตุการณ์เยี่ยงนั้นเป็นไปชั่วน้ำเดือด พลันมีเสียงตวาดก้องแล้วปรากฏร่างชายสองสายพุ่งวาบเข้ามา ความเร็วคล้ายมิได้ด้อยกว่าสองคนที่มาก่อนเลย

คนทั้งปวงตระหนกเฮือกหนึ่ง อดมิได้ต้องเบือนหน้ามองไป

ในความมืด เห็นเพียงเงาร่างสูงใหญ่ล่ำสัน มาตรว่าไม่เห็นเค้าหน้าแต่พอจะดูออก สองคนนี้ล้วนเป็นพิการอวัยวะบกพร่อง น่ากลัวสองคนนี้มีอารมณ์ร้อนวู่วามเป็น พอพุ่งตัวเข้ามาในห้องใหญ่ ไม่กวาดตามองดูรอบข้าง และก็ไม่ดูว่ามีคนหรือไม่ หนึ่งในจำนวนนั้นส่งเสียงเกรี้ยวกราดทันที

"หากเจ้ายังดื้อด้านมาพัวพันเราเช่นนี้อีก เราฟาดเจ้าให้ตายทั้งเป็น"

มาตรว่าเสียงกราดเกรี้ยวกังวาน แต่ฟังออกว่าเป็นเสียงคนชราอายุสูง

อีกผู้หนึ่งคุกเข่าโครมลงไป วิงวอนเสียงสะท้าน

"เตียเตีย...เตียเตีย..."

"เพ้ย ! หากเจ้าไม่ไปหิ้วศีรษะบุตรของชิ้วต้กมาพบเรา จงอย่าเรียกเราเป็นเตียเตีย บุตรที่ไม่ล้างแค้นแทนบิดา เราจะต้องการมันไปไย ?"

เงาอีกสายหนึ่งฟุบนิ่งกับพื้น เปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหว

จูแป๊ะอู้ ฮั่วซัวงิ้นเฮาะ มิต้องเพ่งตามองก็ทราบ สองคนนี้คือซึ่งเชียวังลู่เพ้งกับบุตรของมัน จูแป๊ะอู้หัวร่อเบา ๆ กล่าว

"หากบุตรเช่นนี้ท่านยังไม่ต้องการ ก็ต้องเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญายิ่ง"

วังลู่เพ้งที่อยู่ในศักดิ์นั่งเมี่ยละโหวพลันหันขวับมาตวาด

"ผู้ใดกัน ?"

"ฮา ฮา ข้าพเจ้าเป็นผู้สานให้พวกท่านบิดากับบุตรได้พบกันอีก ท่านตอนนี้ถึงกับไม่รู้จักข้าพเจ้าแล้ว ?"

เมื่อฟ้าแลบแปลบ ต่างฝ่ายเห็นหน้ากันได้ชัดตา จากนั้น อสนีบาตฟาดเปรี้ยงม้าที่ผูกอยู่ใต้ชายคาส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกขึ้นสองครั้ง

วังลู่เพ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"ที่แท้เป็นสหายที่ชมชอบเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระนี่อีก ท่านมาที่นี่ด้วยเรื่องอันใด ?"

"รอดูสหายที่ไม่ยอมรับบุตรคนหนึ่ง"

วังลู่เพ้งตวาดก้อง สืบเท้าเข้าไปคำราม

"เราได้ยินชนชาวนักเลงเล่าลือ บอกว่าม้อเกากับผู้แซ่ชิ้วต่างอยู่ในละแวกใกล้เคียงเมืองตึ้งกัง ดังนั้นจึงรุดมาสืบเสาะหา บุตรชั่วร้ายของเรานี้..."

"หาพบแล้วเป็นไร ?"

"เฮอะ ท่านมาซ่อนอยู่ที่นี้ เป็นกำลังรอผู้แซ่ชิ้วใช่หรือไม่ ? เราดูท่า ท่านกลับคล้ายเป็นทูตสันติของผู้แซ่ชิ้วอยู่หลายส่วน เพียงแต่ว่า ต่อให้มีเล่ห์ลิ้นคารมคมคายเพียงใด ยังคงไม่มีประโยชน์"

"ท่านจะต้องล้างแค้นให้ได้จริง ๆ ?"

"แน่นอน ความอาฆาตแค้นที่อัดอกถึงยี่สิบปีต้องล้างให้ได้"

"ในเมื่อท่านมีฉายานั่งเมี่ยละโหว ท่านก็ควรไปเป็นพรานล่าชีวิตบุตรของชิ้วต้กด้วยตนเอง ไยต้องบีบบังคับให้บุตรท่านลำบากยากใจด้วย ผู้แซ่ชิ้วช่วยชีวิตมันไว้ ท่านกลับ..."

"เพ้ย ! ท่านไม่ต้องเกี่ยวข้อง"

เสียงตวาดมิทันขาดคำ ที่อีกมุมหนึ่งมีเสียงหัวร่อดังขึ้นแล้วกล่าว

"ชิ้วซิงแซช่วยชีวิตบุตรท่านไว้ แต่ท่านกลับจะฆ่าบุตรของชิ้วซิงแซ เยี่ยงนี้ไยมิใช่อยุติธรรมเกินไป ?"

ในเสียงกล่าว เห็นเงาร่างสูงโปร่งสองสายเคลื่อนช้า ๆ ออกมาจากทางมุมห้อง ก้าวเข้าหาวังลู่เพ้งไม่หยุดยั้ง

ทั้งสองมีความสูงต่ำอ้วนผอมเทียบเท่ากัน ฝีเท้าก็เชื่องช้าละลิ่ว มองในความมืด ไม่ผิดกับวิญญาณลอยละล่องเลย

ซิ่งเชียวังลู่เพ้งตวาด

"ท่านเป็นผู้ใด ? มีความสัมพันธ์ฉันใดกับผู้แซ่ชิ้ว ?"

คนด้านซ้ายกล่าวเสียงเย็นชา

"ก่อนที่ท่านจะรังควานล้างแค้นกับผู้แซ่ชิ้ว เรากลับขอถามท่านดูก่อน ชีวิตคนมากหลายที่ถูกท่านทำลายทางนอกกำแพงใหญ่ หรือท่านไม่กลัวจะถูกผู้อื่นตามแรังควานล้างแค้นบ้าง ?"

คนด้านขวากล่าวบ้าง

"ตอนที่ท่านอยู่ทะเลทราย มิทราบเข่นฆ่าสังหารพ่อค้าวาณิชไปมากน้อยเท่าใด ? วิญญาณไร้ความผิดที่ไม่มีหลักแหล่งพอจะคืนกลับเหล่านั้น ต่างมาทวงชีวิตต่อท่านแล้ว"

เป็นน้ำเสียงกระด้างเย็นชา ขู่ขวัญจนวังลู่เพ้งใจสั่นสะท้าน ร้องโพล่งขึ้น

"ท่าน... เป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"เราเป็นผู้ใด ? ท่านเบิ่งตาดู..."

มิทันจบคำ ฟ้าแลบแปลบขึ้นจริง ๆ แล้วอสนีบาตฟาดเปรี้ยง ม้าร้องด้วยความแตกตื่น ประตูหน้าต่างสั่นไหว คล้ายดั่งฟ้าจะถล่มแผ่นดินจะทลายก็ปาน

วังลู่เพ้งเพ่งตามอง เห็นทั้งสองต่างหน้าเผือดขาวตายด้าน ไม่มีกลิ่นอายของมนุษย์แม้สักน้อยนิด แต่ดวงตากลับเป็นประกายแวววับราวกระบี่

เค้าของทั้งสองถึงกับคล้ายคลึงกันไม่ผิดเพี้ยน !

ซิ่งเชียวังลู่เพ้งใจสั่นสะท้าน ถอยหลังสามก้าวแล้วตวาด

"ท่าน... ท่าน..."

คนด้านซ้ายเค้นเสียงเย็นยะเยือบ

"เราหาท่านมาเนิ่นนานแล้ว วันใดที่ท่านมีชีวิตรอดอยู่ วิญญาณอนาถาของพ่อค้าวาณิชในทะเลทรายก็ไม่อาจสุขสงบได้ ท่านควรลงไปคิดบัญชีกับชิ้วซิงแซในปรภพเถิด"

ลมกรรโชกเข้ามาทางหน้าต่าง ร่างของมันพลอยลอยละลิ่วขึ้นดั่งไร้น้ำหนัก !

ซึ่งเชียวังลู่เพ้งเพ่งตามอง ในอุปาทานคล้ายรู้สึก มีเค้าหน้าของพ่อค้าวาณิชที่ถูกมันสังหารอย่างสยดสยองในทะเลทรายมาปรากฏตัวอยู่รอบข้าง ต่างแยกเขี้ยวกางมือเต้นเข้าหามัน

ความมืดมิดคล้ายดั่งกลายเป็นสีแดงฉานปานชโลมโลหิตไปแล้ว...

ฟันของมันกระทบกันดังถี่เร็ว พลันตวาดก้อง พลิกตัวพุ่งออกไปสุดแรง

ล่วงฮวกเท้าเทาะแม้จะชะงักเสียงร่ำไห้ไปนานแล้ว แต่ยังคงคุกเข่าฟุบอยู่กับพื้น ตอนนี้เมื่อเห็นวังลู่เพ้งหนีออกไปด้วยทีท่าคล้ายวิกลจริตผิดธรรมดา จึงส่งเสียงร้องเรียก "เตียเตีย" แล้วพุ่งกายตามติดจนหายลับในม่านวิกาลที่มีลมฝนโหมหนักบ้าง

เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ที่จับตามา ตอนนี้อดมิได้ต้องปรบมือหัวร่อพลางกล่าว

"ประเสริฐสมใจมาก การกระทำของสองท่านครานี้ ข้าพเจ้าเลื่อมใสนับถือยิ่งจริง ๆ"

สองคนนั้นต่างหัวร่อเบา ๆ ผู้อยู่ด้านซ้ายกล่าว

"นับแต่วันนี้ไป มันน่ากลัวไม่กล้ารังควานล้างแค้นผู้คนอีก และไม่กล้าทำอันตรายผู้ใดอีกด้วย แต่หากมันไม่กลับตัวกลับใจ ข้าพเจ้ายังคงไม่ยอมปล่อยมันเช่นกัน"

จูแป๊ะอู้แย้มยิ้มกล่าว

"เมื่อครู่ที่ข้าพเจ้าเห็นสองท่าน ล้วนมีเค้าหล่อเหลาบุคลิกงามสง่า ไฉนเพียงชั่วพริบตากลับกลายเป็นรูปลักษณะเช่นนี้ไปได้ ? หรือสองท่านต่างมีหน้ากากหนังมนุษย์ติดตัวมา ?"

ทั้งสองต่างหัวร่อพร้อมกัน ผู้หนึ่งกล่าวตอบ

"ท่านมีสายตาคมกล้าอย่างยิ่งจริง ๆ"

ทั้งสองต่างปลดหน้ากากออก จูแป๊ะอู้จึงแย้มยิ้มกล่าว

"ขอเพียงฟ้าแลบอีกครั้ง ข้าพเจ้าก็ได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของสองท่าน มิทราบสองท่านพอจะประกาศนามยิ่งใหญ่ให้ทราบก่อนหรือไม่ ?"

คนด้านซ้ายแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าตวนบั๊กปึง"

มาตรว่าฉายากิมเกี้ยมแขะจะกระเดื่องเกรียงไกรในบู๊ลิ้มยุคนี้เพียงใด แต่นาม

ตวนบั๊กปึงกลับแปลกหูผู้คนอย่างยิ่ง จูแป๊ะอู้จึงร้องอ้อ ประหลาดใจจนคำนึง

'คนผู้นี้มีวิชาตัวเบาเลอเลิศสุดยอดแล้ว ไฉนนามจึงแปลกหูปานนี้ ?'

เบือนสายตาไปที่คนด้านขวา พอดีฟ้าแลบขึ้นแวบหนึ่ง เมื่อทั้งสองเห็นหน้ากันชัดตาต่างต้องอุทานเบา ๆ

คนด้านขวารีบก้มศีรษะต่ำ คล้ายไม่ต้องการพบจูแป๊ะอู้ก็ปาน แต่จูแป๊ะอู้ยุ่งใจนึกถึงคนผู้หนึ่งทันที จึงขึ้นมือสั่นสะท้านออกไป

"ท่าน... ท่านคือเซี่ยวซือตี่ (ซือตี่คนเล็กที่สุด) เจี๊ยะเล้ง ?"

ร้องพลางคว้าไปที่ไหล่เจี๊ยะเล้งบีบไว้แนบแน่น มาตรว่าเจี๊ยะเล้งจะซูบซีดร่วงโรยไปกว่าวัยแท้จริง แต่เค้าหน้านี้ ดวงตานี้ ฝังอยู่ในความทรงจำของจูแป๊ะอู้ขนคุ้นเคยยิ่ง

เจี๊ยะเล้งทราบว่าไม่อาจหลบหลีกพ้น จึงถอนใจยาวกล่าวตอบ

"ซือเฮีย ท่าน... ถึงกับยังจำผู้น้องได้ ?"

ในสิบกว่าปีนี้ เจี๊ยะเล้งที่ท้อแท้ทอดอาลัย พยายามหลบหลีกศิษย์ร่วมสำนักยุ่งอยู่ตลอดเวลา ไม่ปรารถนาให้พวกซือเฮียได้เห็นสภาพเหนื่อยหน่ายท้อแท้ของตน

จูแป๊ะอู้กำไหล่เจี๊ยะเล้งแนบแน่น กล่าวเสียงสะท้าน

"ข้าพเจ้าไฉนจำท่านไม่ได้ ? ในหลายปีนี้ ข้าพเจ้าคิดจะออกไปหาท่านอยู่เสมอมา สั่งสอนท่านให้รู้สำนึกโดยถนัดมือสักครั้ง..."

เสียงพลันขาดหายเพราะลำคอตีบตันด้วยความสะทกสะท้อน เจี๊ยะเล้งเองก็รู้สึกพลุ่งพล่าน ก้มศีรษะกล่าวเสียงเครือ

"ซือเฮียโปรดสั่งสอนได้เต็มที่"

"เมื่อสิบแปดปีก่อน ท่านไฉนจึงต้องหลบหนีพวกเรา ? ไม่ยอมกลับสำนักสักครั้ง เป็นพวกเรามีที่ใดรานน้ำใจของท่าน ? หรือเป็นท่านละอายต่อพวกเรา ?"

"เป็นผู้น้องละอายต่อตัวเอง ยิ่งละอายต่อซือเฮีย เนื่องเพราะ... โอ เนื่องเพราะผู้น้องระหกระเหินในวงพวกนักเลง ไม่มีความสำเร็จแม้สักเรื่องเดียว ไม่กล้าแบกหน้าไปพบกับซือเฮียทั้งหลายจริง ๆ ผู้น้องตอนนี้ใจตายด้านดั่งไม้ผุ ยิ่งไม่อาจ..."

"เพ้ย ! หัวใจตายด้านดั่งไม้ผุ ? ท่านไฉนจึงมีหัวใจตายด้านไปได้ ? ท่านยังมีไทเฮาว์ อนาคตยาวไกลไม่อาจขีดคั่นจำกัด ไฉนจึงท้อแท้ทอดอาลัยเยี่ยงนี้ ? ท่านไม่เห็นว่ากล่าวกับปรมาจารย์หรือไม่ ?"

เจี๊ยะเล้งก้มศีรษะต่ำ ถอนใจยาวโดยมิกล้าตอบโต้ด้วย เนื่องเพราะความผิดแห่งในตัวม้อเปีย สร้างความเจ็บช้ำรันทดแก่เจี๊ยะเล้งอย่างใหญ่หลวง แต่ก็ไม่มี

ปัญญาจะบอกกับผู้ใดได้

จูแป๊ะอู้ได้ยินเสียงถอนหายใจด้วยความเจ็บช้ำรันทดของเจี๊ยะเล้ง ต้องส่งเสียงดังก้องอีกครา

"มาตรว่าความรักของท่านจะมีอุปสรรคขัดขวาง ท่านก็ไม่ควรลืมเฮียตี๋ร่วมสำนักที่ฝึกฝีมือด้วยกัน ร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับท่านมา ยิ่งไม่บังควรทำลายความหวังที่สำนักอาจารย์ฝากฝัง..."

"ผู้น้อง..."

"ไม่ต้องกล่าวแล้ว ! นับแต่วันนี้ไป ท่านต้องปลุกปลอบใจให้คึกคักเข้มแข็งอีกครั้ง ต้องให้ชาวโลกได้ทราบ เจี๊ยะเล้งมิใช่เป็นบุรุษที่ยอมปล่อยตัวให้ตกต่ำ !"

เจี๊ยะเล้งยังคงก้มศีรษะมิส่งเสียง จูแป๊ะอู้ตวาดด้วยโทสะ

"ท่านมีที่ใดเปรียบกับผู้อื่นไม่ได้ ? ท่านไฉนต้องรับการเหยียดหยามดูแคลนจากผู้อื่น ? ขอเพียงท่านยืดอกเชิดหน้า จะมีผู้ใดกล้าไม่เคารพนับถือนามเจี๊ยะเล้ง ?"

เจี๊ยะเล้งอึ้งชั่วครู่ รู้สึกมีความฮึกเหิมคืนกลับมาทีละน้อย พลันเชิดหน้ายืดอกรับคำเสียงกังวาน

"ผู้น้องน้อมรับคำสั่ง"

ฮั่วซัวงิ้นเฮาะที่สงบปากคำตลอดมา พลันผุดลุกขึ้นยืนแล้วกล่าว

"อาตมางิ้นเฮาะ ขอเป็นคนแรกที่ต้องการคบหาสหายมีน้ำใจระอุคุกรุ่นเช่นเจี๊ยะเฮีย"

เจี๊ยะเล้งแย้มยิ้ม พลางกุมมืองิ้นเฮาะแนบแน่น กล่าวเสียงสะท้าน

"กระเรียนเงินแห่งฮั่วซัว ผู้น้องได้ยินกิตติศัพท์มานานแล้ว"

ตวนบั๊กปึงหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ประเสริฐประเสริฐ นี่เป็นเรื่องสุขสมใจที่สุด ที่ข้าพเจ้าได้เห็นในสิบกว่าปีนี้..."

จูแป๊ะอู้สอดคำ

"เสียดายที่นี้ไม่มีสุรา มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะต้องดื่มให้เมาด้วยความสุขสักครั้ง"

ตวนบั๊กปึงกล่าว

"ที่นี้ไม่มีสุรา หรือที่อื่นจะไม่มีด้วย ? ไป !"

ด้านนอกฝนซาลงบ้าง แต่ยังคงโปรยปรายไม่หยุด จูแป๊ะอู้กล่าว

"ความจริงพวกเราหลบฝน แต่ตอนนี้กลับจะฝ่าฝนออกไป ?"

ตวนบั๊กปึงส่งเสียงก้องกังวาน

"ภูเขาศาสตราอาวุธยังไม่กลัว ลมฝนที่ไร้ความหมายจะนับสำคัญอย่างไร ?"

ทั้งสี่พากันหัวร่อดังก้องกังวาน วิ่งฝ่าฝนออกไปอีกครั้ง

ได้ยินเสียงม้าร้องดังสับสน เสียงหัวร่อได้ไกลออกไปทุกขณะ จวบจนเหลือแต่เสียงลมฝนเท่านั้น

พวกทิเพ้งสี่คนที่ซ่อนตัว ต่างระบายลมจากปากยาว ๆ รออีกเนิ่นนาน ทั้งสี่จึงกระโดดออกจากที่ซ่อน เซียมเตี้ยงเกี่ยมแพ้กึงกล่าว

"หากพวกมันยังไม่ไป ต้องอึดอัดจนขาดใจตายแน่"

ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นกล่าวบ้าง

"หากไม่มีฮั่วซัวงิ้นเฮาะ ข้าพเจ้าต้องออกไปพบกับพวกมันเสียนานแล้ว ข้าพเจ้าเพียงกลัวแพร่งพรายความลับพวกเรา ดังนั้น จึงรีรอมิกล้าออกมา"

อุ้ยชีบุ้นนาทาดเจ็บไม่สาหัสนัก เมื่อครู่เกร็งลมปราณรักษาตัวอยู่เนิ่นนาน ตอนนี้สามารถเคลื่อนไหวได้แล้ว แหงนหน้าสูดลมหายใจลึก ๆ แย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"มาตรว่าฮั่วซัวงิ้นเฮาะมีความอาฆาตแค้นกับชิ้วซิงแซ แต่ท่านกลับมิใช่เป็นคนแพร่งพรายความลับของผู้อื่นเด็ดขาด ข้าพเจ้าเพียงกลัวผู้อื่นเมื่อเห็นพวกเราซ่อนตัวอยู่ในสถานที่นี้ จะเกิดการเข้าใจผิดเท่านั้น"

อาวเอี้ยงเม้งเหลือบมองดูปากทางเข้าที่ใต้โต๊ะบูชาแวบหนึ่ง กล่าวขึ้นบ้าง

"เวลาผ่านไปเนิ่นนานปานนี้ น่ากลัวหลวงจีนคงฮ่วงจะออกมาแล้ว"

ทิเพ้งกล่าวบ้าง

"พวกเราจะต้องจัดการเรื่องศพของเจี่ยยี่กอให้เรียบร้อยก่อน แล้วปรึกษาแผนต่อไปนี้ควรทำอย่างไร แต่ที่นี้มิใช่สถานที่ปรึกษาหารือกันได้ ยังคงไปกันเถิด"

ทั้งสี่ต่างไม่มีความเห็นขัดแย้ง อุ้มซากศพเจี่ยตังฮวงฝ่าฝนออกไปบ้าง

ดังนั้นเอง ห้องบูชาที่รกร้างวังเวง จึงไม่มีเงาร่างผู้ใดหลงเหลืออยู่อีก

ตอนนี้ ขอบฟ้าบูรพาเริ่มสางรำไร พอจะเห็นพระพุทธรูปที่ตั้งเรียงราย

หากพระพุทธรูปนี้มีญาณอันศักดิ์สิทธิ์ ได้เห็นเรื่องบุญคุณความแค้นที่พัวกันยุ่งเหยิงของมวลหมู่มนุษย์เมื่อครู่ มิทราบจะมีความรู้สึกอย่างไร ?

หากพระพุทธรูปเหล่านี้มีญาณอันศักดิ์สิทธิ์ ได้ยินความลับที่พวกเมื่อครู่กล่าวกัน มิทราบจะมีพฤติการณ์อย่างไรบ้าง ?

ทันใด ในเสียงลมฝน ถึงกับมีเสียงถอนใจดังขึ้นมาในห้องบูชา !

หรือพระพุทธรูปนี้มีญาณอันศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ ทอดถอนใจปลงสังเวชต่อความแปรปรวนของมนุษย์ในโลก ?

ในแสงรำไรของยามฟ้าสาง หลังพระพุทธรูปองค์หนึ่งซึ่งมีม่านห้อยยาวระพื้น

ม่านถึงกับเคลื่อนไหวไปพร้อมเสียงทอดถอนหายใจนี้ได้

ที่ยิ่งประหลาดกว่านั้น จากแสงที่รำไรพอจะสังเกตออก รูปนั้นมิใช่พระพุทธรูป แต่เป็นรูปเทพเจ้าซำเซ็งของนักพรต และตอนนี้ เทพเจ้าซำเซ็งถึงกับพลิ้วละลิ่วลงจากฐานมาได้

ลมกรรโชกมา ม่านเก่าคร่ำคร่าพลิ้วไสว แลเห็นเทพเจ้าซำเซ็งนี้สวมเสื้อนักพรตที่เก่าคร่ำคร่า ใบหน้าทุเรศจนอัปลักษณ์ยิ่ง แต่ดวงตากลับสุกใสกระจ่าง คล้ายสามารถมองทะลุความชั่วร้ายอัปลักษณ์ทั้งมวลของโลกมนุษย์

สายตาท่านกวาดมองไปรอบข้าง พลิ้วกลับขึ้นไปบนฐานอีกครา ส่งเสียงเบาๆ

"ไปหมดสิ้นแล้ว"

ที่หลังม่านมีเสียงขุ่นเคืองกระชากขึ้น

"ย่อมไปหมดสิ้นแล้ว"

ไฮ้ ! เทวรูปเหล่านี้มิใช่เป็นของจริง ถึงกับเป็นมนุษย์มีชีวิต

แต่ท่านเป็นผู้ใดกัน ? ได้ยินความลับมากหลายปานนี้ และเห็นบุญคุณแค้นที่พัวพันกันยุ่งเหยิงปานนี้ จะมีปฏิกิริยาอย่างไร ?

หากท่านเป็นพวกเดียวกับม้อเกา อย่างนั้น การคบคิดอย่างเร้นลับของเตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้ง งิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้ง เซียมเตี๋ยงเกี่ยมแพ้กิง ทิเจี้ยอุ้ยชีบุ้นไยมิใช่ต้องล้มเหลวจนกลายเป็นภัยผลาญชีวิต ?... เล้งจั๊วม้อเกาไหนเลยยอมปล่อยพวกทั้งสี่ผ่านมือ ?

หากแม้นท่านเป็นสหายของชิ้วสู่ ได้ยินความลับของพวกทิเพ้งเมื่อครู่ ไฉนไม่กระโดดออกมาร่วมจับมือวางแผน กลับสงบลอบฟังสืบไป ?

หากเป็นสหายของชิ้วสู่ ไฉนไม่ออกมาพบตวนบั๊กปึงเจี๊ยะเล้ง บอกกับพวกท่าน ใต้ศาลบูชารกร้างนี้คือที่ซ่อนตัวของเล่งจั๊วม้อเกา ?

นับเป็นเรื่องพิสดารที่ไม่อาจหยั่งคำนวณ ไม่มีปัญญาอธิบายจริงๆ

เรื่องพิกลคนพิกล

กมอรุณหนาวเย็น ฝนซาใกล้จะขาดเม็ด

ม่านหลังแท่นเทวรูปอันลึกลับสั่นไหวอีกครา ถึงกับมีเงาร่างกระโดดลงมาแดงสาย ล้วนสวมเสื้อนักพรตที่เก่าคร่ำคร่า ใบหน้าอัปลักษณ์ดั่งปีศาจ

ผู้หนึ่งมีท่วงท่าแคล่วคล่องปราดเปรียว มือขวากำข้อมือของอีกผู้หนึ่งไว้

ผู้ถูกกำข้อมือรูปร่างสูงกว่า แต่ท่วงท่าช้ากว่ามากนัก มันแหงนหน้าระบายลมพ่นปากยาว ๆ กล่าวด้วยความขุ่นแค้น

"ท่านไฉนต้องจี้จุดข้าพเจ้าไว้ ? ตลอดทางนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยเคยมีความคิดแต่งหนี ? หากท่านยังทรมานข้าพเจ้าเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้ามิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า"

คนร่างเตี้ยแค่นเสียงเย็นชา

"หากข้าพเจ้าไม่จี้จุดท่านไว้ เมื่อท่านพบเห็นพวกเจี๊ยะเล้ง ต้องส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือเสียนานแล้ว ก่อนยังหาคี้ม่วยไม่พบ ข้าพเจ้าอย่างไรต้องไม่ยอมปล่อยท่านไปแน่"

มิต้องถามก็ทราบได้ สองคนนี้คือชิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซ !

วันนั้น ชิ้วสู่เดินแผนผิดไปเพียงก้าวเดียว ถูกสยบอยู่กับมือม่อย้งเซียะแซ ทำให้ไม่อาจหลบหนีได้อีก เนื่องเพราะม่อย้งเซียะแซไม่ตะขิดตะขวงต่อประเพณีที่ผิดคั่นบุรุษสตรี นางเฝ้าข้างกายชิ้วสู่โดยมิยอมห่างเลยแม้สักครู่ยาม

ความจริงทั้งสองต่างสวมหน้ากากฮ้วงฮุ้น เสื้อยาวสีเขียว ตลอดทางจึงถูก

ผู้คนสนใจในทุกแห่งหน ม่อยิ้งเซียะแซจึงสั่งให้ชิ้วสู่เปลี่ยนเป็นเสื้อนักพรต และยังใช้หน้ากากทุเรศอัปลักษณ์อีกชุดหนึ่ง เนื่องเพราะผู้คนมีข้อห้ามที่ถือสาอยู่มากหลาย มิว่าผู้ใดต่างไม่ปรารถนาไปมองบรรพชิตเท่าใด อย่าว่าแต่หน้ากากของทั้งสองตอนนี้ทุเรศอัปลักษณ์ จนผู้คนเพียงเห็นก็สะอิดสะเอียน เมื่อเช่นนั้น จึงลดทอนเรื่องยุ่งยากไปได้อีกมากหลายจริง ๆ

แต่ชิ้วสู่ไหนเลยทราบร่องรอยของม้อเกา หาไปหามา ได้ยินแต่ข่าวที่ชนชาวนักเลงเล่าลือกันจนปั่นป่วนเท่านั้น โดยไม่มีปัญญาหาร่องรอยเล่งจั๊วม้อเกาได้แม้แต่เงา

การหาอย่างเปะปะเช่นนั้นเป็นไปเนิ่นนาน ถึงกับหลงเข้ามาหลบฝนในศาลบูชารกร้างแห่งนี้ ทั้งสองอย่างไรก็นึกไม่ถึง ที่นี้จะเป็นที่ซ่อนตัวของม้อเกาได้

ขณะพวกทิเพ้งออกมาจากอุโมงค์ใต้ดิน ม่อยิ้งเซียะแซพอได้ยินเสียงผิดปกติรีบหนีบร่างชิ้วสู่หลบเข้าไปหลังม่านทั้งยังจี้จุดชิ้วสู่ไว้ด้วย

ดังนั้นเอง นางจึงได้คล้ายเป็นเทวรูปที่ไม่มีความรู้สึกใด ๆ สงบมองความเปลี่ยนแปรในเรื่องบุญคุณความแค้นที่ซับซ้อนจนสับสนอย่างเยือกเย็น

จวบจนบัดนี้ ผู้คนแยกย้ายกันไปหมดสิ้น ชิ้วสู่จึงถูกคลายจุดออก ตอนนี้ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าว :

"ท่านได้ยินวาจาพวกทิเพ้ง ก็ควรทราบว่าม้อเกาอยู่ที่นี้แล้ว ?"

"ใช่"

"อย่างนั้น ไฉนยังไม่รีบไปหา ?"

"ข้าพเจ้ากำลังจะปรากฏตัวออกไป ผู้อื่นก็ได้ทยอยกันมา"

"โกวเนี้ยได้ยินวาจาที่ทรยศต่อม้อเกาของพวกนั้นแล้ว ไฉนไม่เกี่ยวข้อง ?"

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการหาคี้ม่วย ม้อเกาเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า ?"

"เมื่อโกวเนี้ยหานางพบ ปล่อยข้าพเจ้าทันทีหรือไม่ ?"

"นั่นต้องดูเหตุการณ์ในตอนนั้น"

ชิ้วสู่ใจหายอีกครา คำนึงด้วยความกังวล

' นางมาตรแม้นย้ำไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องม้อเกาอยู่ตลอดเวลา แต่ยามเมื่อพบม้อเกา หากนางยังคงกุมข้อมือเรามิยอมปล่อย เราไยมิใช่ต้องตายกับฝีมือม้อเกา ?'

ขณะครุ่นคิด ม่อยิ้งเซียะแซก็ได้ลากชิ้วสู่กระโดดไปที่หน้าฐานพระพุทธรูปซึ่งพวกทิเพ้งมุดออกมาเมื่อครู่

ชิ้วสู่แค่นเสียงเย็นชา

"ปากทางเข้าประตูลับ ต้องมีกลไกใดควบคุมบังคับ ท่านหาพบได้ ?"

ม่อย้งเซียะแซแค่นหัวร่อสวนคำ

"เรื่องนี้มิต้องให้ท่านกังวลแทน ศิษย์ของตู้เล้งเซียนจื้อ ไหนเลยยังหาปากทางเข้าอันต่ำต้อยนี้ไม่พบ เฮอะ เฮอะ มิว่าเป็นกลไกกับดักใด ต่างไม่อาจรอดสายตาข้าพเจ้าได้"

ชิ้วสู่งุนงงวูบจึงโพล่งขึ้น

"เนิ่นนานเป็นครึ่งวันเยี่ยงนี้ มาตรว่ามันอยู่ที่นี่จริง ก็น่ากลัวจากไปเสียนานแล้ว"

"ข้าพเจ้าคำนวณแน่ ที่นี้มีทางออกเพียงสายเดียว มันไปไม่รอดดอก"

วาจามิทันจบคำ เห็นนางตวัดมือฟาดใส่พระพุทธรูปเบา ๆ เสียงเอี๊ยดดังขึ้นแล้ว ใต้ฐานพระพุทธรูปมีปากโพรงโตประมาณเชียะเศษปรากฏขึ้นทันที

ม่อย้งเซียะแซหันมองชิ้วสู่แวบหนึ่งพลางถาม

"เป็นอย่างไร ?"

ประกายตานางมีแววภาคภูมิอย่างยิ่ง ชิ้วสู่จึงแสร้งเค้นเสียงเย็นชา

"หากเป็นข้าพเจ้า เปิดออกเสียนานแล้ว"

"เพ้ย! ลงไป"

นางกระตุกแขนชิ้วสู่เบา ๆ มิคาด ชิ้วสู่กลับรวมกำลังทั้งมวลหงายร่างไปทางด้านหลัง และฉวยโอกาสนั้นถอยก้าวใหญ่ เน้นเสียงหนัก ๆ

"ในเมื่อท่านหาปากทางเข้าพบ ลงไปก็เป็นสถานที่อยู่ของม้อเกา ท่านไฉนจึงไม่ปล่อยข้าพเจ้า ? หากเช่นนี้ ท่านมิสู้ฆ่าข้าพเจ้าเสียก่อนก็แล้วกัน"

ม่อย้งเซียะแซอึ้งครู่หนึ่ง พลันถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าต้องไม่..."

"เฮอะ ท่านไม่กระไร ? ตลอดทางที่มา ท่านแทบกระทำเรื่องราวใดมาได้หมดสิ้น สตรีกล้ายดั่งท่านยังมีเรื่องใดที่กระทำไม่ได้ ?"

ดวงตาม่อย้งเซียะแซเป็นประกายวาวทันที โดยมิทราบเป็นรันทดหรือเคี่ยดแค้น แค่นหัวร่อพลางกล่าว

"หากท่านวิงวอนให้ข้าพเจ้าปล่อยท่าน ก็ควรจะกล่าววาจาเกรงใจกว่านี้บ้าง"

"ผู้ใดวิงวอนให้ท่านปล่อย ? ในเมื่อข้าพเจ้าถูกท่านสยบไว้ ท่านจะปล่อยก็ปล่อยไม่ปล่อยก็ไม่ปล่อย ข้าพเจ้าแม้ตายก็ต้องไม่วิงวอนท่าน เพียงแต่ว่า..."

"เมื่อเช่นนี้ ก็อย่าได้ปากมาก"

ชิ้วสู่ขบกรามแนบแน่น พลันกระโดดลงไปในช่องทางลับก่อน

เบื้องล่างมืดมิดเย็นยะเยียบ ไม่ผิดกับอเวจีของปีศาจเลย ม่อย้งเซียะแซถอนใจกล่าว

"ท่านคุกคามจนบิดากับบุตรีต้องมาหลบซ่อนอยู่ในสถานที่เยี่ยงนี้ ก็ควรจะเลิกราวางมือได้แล้ว ฆ่าคนอย่างมากเพียงผงกศีรษะเท่านั้น หรือท่านยังไม่พอแก่ใจ ?"

ชิ้วสู่แค่นเสียงเย็นชา เม้มปากมิยอมตอบโต้ด้วย

ตอนนี้ ชิ้วสู่ทอดทิ้งเรื่องราวทั้งมวลโดยไม่กังวลสนใจ ดังนั้น จึงไม่มีความหวาดหวั่นแม้สักน้อยนิด

เดินไปได้หลายก้าว ม่อย้งเซียะแซกล่าวอีกครั้ง

"ท่านเพียงรู้จักคุกคามบังคับศัตรูตัวเอง ไฉนไม่ไปคิดถึงเหล่าศัตรูที่กำลังเสาะหาท่าน หรือท่านมิได้ยินวาจาจูแป๊ะอู้ ?"

"เฮอะ เรื่องของข้าพเจ้า ไม่ต้องให้โกวเนี้ยมาเปลืองสมองกังวล"

"เพ้ย ไม่เกี่ยวข้องก็ไม่เกี่ยวข้อง ข้าพเจ้ากลับจะดูท่านล้างแค้นเยี่ยงไรแน่"

นางพลันเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม ไปได้ประมาณสองวา อุโมงค์โค้งไปทางด้านซ้าย มีแสงโคมไฟอยู่รำไร ม่านหนาผืนหนึ่งห้อยระพื้น

ห่างเพียงม่านกั้น ภายในก็คือศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน !

เมื่อถึงที่นี้ มาตรว่าชิ้วสู่จะมีจิตใจองอาจเปิดเผย ฝีเท้ายังคงชะงักไปวูบหนึ่ง

มิคาด ฝีเท้าม่อย้งเซียะแซถึงกับเชื่องช้าด้วยความลังเลเช่นกัน นางที่ตั้งใจมาหาม้อบุ่นคี้ให้ได้ ตอนนี้ความจริงเพียงโถมเข้าไปก็พบแล้ว

เห็นนางงุนงงชั่วครู่ ในที่สุด ส่งเสียงเบา ๆ

"คี้ม่วย ท่านอยู่ข้างในหรือไม่ ?"

หลังม่านเงียบวังเวงไม่มีเสียงขาน ม่อย้งเซียะแซเลิกม่านกระโดดปราดเข้าไป

แลเห็นในห้องใต้ดินที่กว้างเพียงสองวาเศษ โต๊ะเก้าอี้ระเนระนาด พื้นยังมีคราบโลหิตเกรอะกรัง ในคราบโลหิตถึงกับมีนิ้วก้อยหลายนิ้ว !

โต๊ะบูชาตั้งตั้งเอียงพิงที่ผนังมุมห้อง เทียนแดงบนโต๊ะใกล้จะดับแล้ว เปลวไฟวูบวาบสั่นไหว แต่ในห้องกลับไม่มีร่องรอยผู้คน... ไหนเลยมีเงาของม้อเกากับบุตรี ?

ทั้งสองตะลึงลานกับที่ ในใจชิ้วสู่มิทราบเป็นผิดหวังหรือยินดี

ตอนนี้หากพบม้อเกา ชิ้วสู่จะมีโชคหรือเคราะห์ก็ยังไม่อาจคำนวณ แต่เมื่อ

ไม่เห็นม้อเกา ชิ้วสู่กลับอดรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยมิได้... อาจบางทีเป็นความผิดหวังที่ไม่พบม้อบุ่นคี้

ไม่พบม้อเกากับบุตรี ชิ้วสู่ที่ความจริงควรปีติยินดีกลับรู้สึกผิดหวัง แต่ม่อย้ง-เซียะแซที่ความจริงควรรู้สึกผิดหวัง ดวงตากลับไม่มีประกายความผิดหวังสักเท่าใด

นางงุนงงเป็นครู่หนึ่งจึงรำพึง

"หรือพวกมันความจริงมิได้อยู่ที่นี่..."

เมื่อกวาดตามอง พลันพบเห็นที่ใต้เชิงเทียนมีกระดาษอยู่แผ่นหนึ่ง นางชักออกมาดูเห็นเขียนไว้

'แหล่งที่สามเลิกล้มแล้ว ย้ายไปแหล่งที่ห้า'

ชิ้วสู่แค่นหัวร่อกล่าว

"เป็นอย่างไร ? มันความจริงอยู่ที่นี่ เพียงแต่ท่านมาช้าไปเท่านั้น"

ม่อย้งเซียะแซมิส่งเสียงกระไร ฉุดมือชิ้วสู่ไปที่อีกประตูหนึ่ง

ภายในเป็นห้องกว้างใหญ่เทียบเท่ากัน สองฟากข้างเป็นเตียงนอน แสดงว่าเป็นห้องนอนของม้อเกากับบุตรี ผ้าห่มที่นอนบนเตียงยังมีอยู่ แต่คนกลับสาบสูญไป

ผ่านห้องใต้ดินนี้ เป็นอุโมงค์อีกสายหนึ่ง มืดครึ้มเย็นยะเยียบ มิทราบขุดไปทะลุออกแห่งหนใด ม่อย้งเซียะแซถอนใจเบา ๆ กล่าว

"พวกมันจะต้องไปในอุโมงค์สายนี้"

ชิ้วสู่แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านกลับชาญฉลาดอย่างยิ่ง"

ม่อย้งเซียะแซพลันหันขวับกลับมาคำราม

"ข้าพเจ้ากล่าวแต่ละคำ ท่านเป็นต้องเย้ยหยันเหน็บแนมมาคำหนึ่งจึงยินยอม ?"

"มิกล้า"

"เฮอะ ท่านทราบหรือไม่ ? หากข้าพเจ้าต้องการฆ่าท่าน ลำบากเพียงยกมือขึ้นเท่านั้น"

"แล้วท่านไฉนไม่ฆ่า ? เชิญเชิญเชิญ"

ม่อย้งเซียะแซเดือดดาลจนตวาดก้อง สะบัดฝ่ามือฟาดใส่ทรวงอกชิ้วสู่ทันที

ชิ้วสู่รีบพริ้มตาลงไม่ยอมเหลือบมอง และมิดิ้นรนหลบหลีกอีกด้วย

มิคาด เนิ่นนานให้หลัง ฝ่ามือนั้นของม่อย้งเซียะแซยังคงมิได้ฟาดลงมา

ชิ้วสู่ลืมตาขึ้น เห็นนางเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง คล้ายไม่ต้องการให้ชิ้วสู่เห็นความรู้สึกในประกายตาของนาง ชิ้วสู่จึงแค่นหัวร่อกล่าว

"หากท่านไม่ฆ่าข้าพเจ้า ก็รีบปล่อยข้าพเจ้าเสีย ให้ข้าพเจ้าติดตามท่านในสภาพตายไม่ตาย เป็นไม่เป็นเยี่ยงนี้ กลับมิสู้ตายเสียเสร็จสิ้นเรื่องราว"

ม่อย้งเซียะแซกล่าวโดยไม่หันหน้า

"ท่านจะตาย ฆ่าตัวตายเองก็แล้วกัน"

"เพ้ย ! สังขารได้มาจากบิดามารดา ชายชาตรีไหนเลยมีการฆ่าตัวตายได้"

"อย่างนั้นท่านอย่าได้ปากมาก หาบุ่นคี้พบเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ปล่อยท่านไป"

ชิ้วสู่ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หากหาไม่พบทั้งชาติ นั่นจะทำอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ปล่อยท่านทั้งชาติ"

ชิ้วสู่งุนงงทันที ชั่วครู่จึงแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าติดตามท่านทั้งชาติ ? เฮอะ เฮอะ ฮา ฮา ข้าพเจ้าทราบแล้ว !"

ร่างม่อย้งเซียะแซคล้ายสะท้านขึ้นเบา ๆ ส่งเสียงสวนคำ

"ท่านทราบกระไร ?"

"ฮา ฮา มีหน้าตาอัปลักษณ์เกินไป หาสามีไม่ได้ จึงคิดวิธีนี้เพื่อหาบุรุษติดตามท่านสักผู้หนึ่ง ดังนั้น ท่านจึงแสร้งรีรอไม่ยอมลงมือ จุดประสงค์เพียงเพราะ..."

ไม่ทันจบคำ ม่อย้งเซียะแซพลันหันขวับกลับมา สะบัดมือตบใส่หน้าชิ้วสู่ฉาดใหญ่ นางตบด้วยทีท่าจริงจังอย่างยิ่ง แต่ฝ่ามือกลับสัมผัสแก้มชิ้วสู่เบา ๆ มีเสียงดังฉาดสดใสแต่ไม่เจ็บปวดเลย

ชิ้วสู่ตวาดด้วยโทสะ ต่อยหมัดซ้ายออกไปฉาดหนึ่ง

แต่ชีพจรข้อมือถูกบีบไว้ พลังหมัดจึงไม่มีเลย ม่อย้งเซียะแซเพียงยกมือคว้าชีพจรข้อมือซ้ายชิ้วสู่ไว้อีกข้างหนึ่ง ตวาดเสียงสะท้าน

"ท่านกล้า ?"

ชิ้วสู่ถูกคว้าชีพจรข้อมือไว้ทั้งสองข้าง เดือดดาลจนไม่มีปัญญาทำอย่างไรได้ จึงกระทืบเท้าแผดด่าสุดเสียง

"นางปีศาจ นางอัปลักษณ์ นางชะมดร่านราคะ ท่านไม่ฆ่าเรา ทั้งไม่ปล่อยเรา มิใช่ต้องการหาบุรุษมาบำเรอจะเป็นกระไร ? ท่านจูงมือบุรุษอยู่ตลอดทั้งวัน กระทั่งเวลานอนยังมิยอมปล่อย สตรีที่ไร้ยางอายเยี่ยงนี้ คิดจะให้เราติดตามท่านชั่วชีวิตท่าน... ท่านเพ้อฝัน !"

ชิ้วสู่ที่ได้รับการฝึกสอนอบรมจนมีนิสัยหนักแน่นเยือกเย็นที่สุด ปีติหรือ

ขุ่นเคืองไม่ปรากฏบนสีหน้า

แต่การที่ถูกม่อย้งเซียะแซสยบไว้นานวัน จนเป็นสภาวะที่กินไม่รู้รส หลับไม่เต็มตา ถูกทรมานจนรุ่มร้อนดั่งมีไฟเผาผลาญ มิอาจข่มกลั้นต่อไปได้อีกแล้ว

ชิ้วสู่คิดหาวิธีนานาจนหมดสิ้น บัดเดี๋ยวกระตุ้นท้าทาย บัดเดี๋ยวคุกคามบังคับ แระทั้งยังใช้วาจานุ่มนวลปริกษา แต่ต่อให้ใช้วิธีการเยี่ยงไร ม่อย้งเซียะแซยังคงนิ่งอมปล่อย

ตอนนี้ ความเดือดดาลที่อัดอกมานานวัน ไม่มีปัญญาข่มกลั้นได้อีกแล้ว อารมณ์ร้อนแรงของบุรุษวัยฉกรรจ์จึงระเบิดออกมา สรรหาวาจาหยาบคายที่เสียดแทงใจคนให้เจ็บช้ำรันทด ระดมด่าออกมาจนหมดสิ้น

ชิ้วสู่ยิ่งด่าเสียงยิ่งดัง ความหมายยิ่งนานยิ่งหยาบช้าสามานย์

ร่างม่อย้งเซียะแซสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ดวงตาถึงกับมีหยาดน้ำเอ่อคลอ ร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน... ท่าน..."

ชิ้วสู่ยังคงด่ามิหยุดปาก

"หากท่านอัปลักษณ์จนหาสามีไม่ได้จริง เราก็จะ..."

"หยุด !"

"เพ้ย ! เราพาลไม่หยุด เรา..."

มิทันจบคำ ม่อย้งเซียะแซพลันปล่อยมือชิ้วสู่ออกแล้วเลิกหน้ากากของนางขึ้น ร้องดัง ๆ

"ข้าพเจ้าหาสามีไม่ได้จริงหรือไร ?"

ชิ้วสู่พอมองไปต้องสะท้านเฮือกใหญ่ ตะลึงลานกับที่ทันที

โฉมที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าตอนนี้ มิใช่อัปลักษณ์จนทุเรศตาแล้ว แต่เป็นใบหน้าที่สวยสะคราญปานเทพธิดาจุติ งามซึ้งตรึงใจจนมิเคยคาดคิด มนุษย์ไหนเลยเป็นความงามสุดสะคราญปานนี้ !

ใช้ถ้อยร้อยวาจาทั้งมวลในแดนดิน ต่างไม่อาจเปรียบเทียบความแตกตื่นสงสัยของชิ้วสู่ในตอนนี้ได้ ใช้ถ้อยร้อยวาจาหมดสิ้นทั้งแดนดิน ก็ไม่มีปัญญาเปรียบเทียบความงามของม่อย้งเซียะแซได้ !

นั่นเป็นความงามที่แตกตื่นสะท้านขวัญ เป็นความงามเหนือธรรมดาสามัญ เป็นความงามที่พึงมีแต่บนสรวงสวรรค์เท่านั้น !

สตรีสวยสะคราญในโลกแม้มีอยู่มากหลาย แต่หากนำมาเปรียบกับนาง ต่าง

ต้องกลายเป็นธุลีที่ไร้ค่าทันที

ความงามธรรมดาสามัญ อย่างมากบันดาลให้ผู้คนหลงใหลเท่านั้น

แต่ความงามของนาง กลับสามารถบันดาลให้ผู้คนคลุ้มคลั่ง !

นั่นเป็นความงามที่เลิศพิสดาร ความงามอันลี้ลับมหัศจรรย์ มีพลานุภาพข่มขวัญผู้คนจนหวั่นไหว งามจนไม่อาจหาคำใดเปรียบเทียบบรรยาย งามจนไม่มีที่ติแม้สักน้อยนิด...

โดยเฉพาะที่หว่างคิ้ว หางตาของนางซึ่งมีแววรันทดหดหู่ เดือดดาล ยิ่งบันดาลให้นางงามกว่าเดิม ยิ่ง... ยิ่ง...

โฉมหน้าที่งามสะคราญของนางนี้ นอกจากคนใกล้ชิดสนิทสนมที่สุด มิว่าผู้ใดต่างไม่เคยเห็น... บุรุษที่เคยเห็นต่างตายไปเพราะความคลุ้มคลั่งจนหมดสิ้นแล้ว

เนื่องเพราะนางทราบความงามของนางกระจ่าง เพื่อตัวนาง และเพื่อเภทภัยของผู้อื่น ดังนั้นเอง นางจึงหาหน้ากากอัปลักษณ์มาปิดบังโฉมแท้จริงไป

เมื่อนางสาบานไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแล้ว ยิ่งไม่ยอมให้โฉมหน้าปรากฏแก่สายตาผู้อื่นใดอีก... นางไม่ต้องการให้ผู้อื่นคลุ้มคลั่งเพราะนาง ยิ่งไม่ต้องการให้ผู้อื่นตายเพราะความคลุ้มคลั่ง

ตอนนี้ นางที่เดือดดาลถึงขีดสุด พลันลอกหน้ากากของนางออกมา !

ร่างนางสั่นสะท้านรุนแรงกว่าเดิม หัวใจก็เต้นถี่เร็วปานจะพังทรวงอกออกมา นางขบกรามแนบแน่น พยายามข่มกลั้นความพลุ่งพล่านของตัวเองไว้ ส่งเสียงดังๆ

"ท่านตอนนี้เข้าใจกระจ่างแล้ว ? ที่ข้าพเจ้าทำดั่งนั้นล้วนเห็นแก่บุ่นคี้ นางที่เป็นครุณีบริสุทธิ์ไร้เดียงสาอันดีงาม ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้นางเศร้าเสียใจ"

หยุดหอบหายใจแล้วจึงกล่าวต่อ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านไปพบนาง ต้องการให้พวกท่านคลี่คลายเรื่องอาฆาตแค้นไป ข้าพเจ้าไม่ยอมปล่อยท่าน เนื่องเพราะ... เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านทำลายจิตใจบุ่นคี้"

มาตรว่านางพยายามข่มกลั้นตัวเอง แต่น้ำตาหลั่งทะลักลงมาดุจทำนบทลายแล้ว

สตรีที่กระด้างเย็นชาไร้น้ำใจที่สุดของบู๊ลิ้มยุคนี้ ตอนนี้ถึงกับหลั่งน้ำตามาได้ หากบ่งบอกออกไป ประกันไม่มีผู้ใดในวงพวกนักเลงยอมเชื่อเด็ดขาด

ชิ้วสู่หลุบตาลงต่ำ ไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว ตอนนี้ ไม่ต้องการเอ่ยปาก และไม่อาจเอ่ยปากด้วย

ชิ้วสู่เพียงรู้สึก ฝ่ามือที่กำข้อมือของตนคลายออกกว่าเดิมมากหลาย หากสะบัด

สุดแรงที่มี อาจจะหลุดจากการเกาะกุมได้ แต่มิทราบเป็นอย่างไร ชิ้วสู่ตอนนี้ถึงกับไม่มีเรี่ยวแรงพอจะสะบัดดิ้นรนหลงเหลืออยู่เลย

เนิ่นนาน อีกเนิ่นนานให้หลัง ชิ้วสู่จึงถอนใจยาว ได้ยินม่อย้งเซียะแซกล่าว

"ลืมตาขึ้น"

ชิ้วสู่ลืมตามองไป เห็นม่อย้งเซียะแซสวมหน้ากากกลับอีกครา น้ำเสียงของนางก็กลายเป็นกระด้างเย็นชาเช่นเคย โดยกล่าวต่อ

"ลืมรูปลักษณะของข้าพเจ้าเมื่อครู่ไป จำเค้าหน้าในตอนนี้ของข้าพเจ้าไว้"

ชิ้วสู่กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านเมื่อครู่มีรูปลักษณะใด ?"

"ประเสริฐมาก"

ทั้งสองย้อนกลับมาในห้องแรก แต่ปากคล้ายดั่งถูกปิดจนสนิทแน่น ต่างมิยอมว่ากล่าวต่อกัน รักษาความเงียบอึดอัดจนพิสดารไว้

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด แลเห็นเศษเทียนลามหมดสิ้นใกล้จะดับแล้ว ชิ้วสู่จึงมิได้ต้องส่งเสียง

"ที่ท่านอยู่ที่นี้ หรือต้องการรอให้มีคนมา ?"

"เราสองต่างมิทราบ แหล่งที่ห้านั้นอยู่แห่งหนใด ย่อมต้องรอให้มีคนที่ทราบแน่บังคับให้พาพวกเราไป"

"หากไม่มีคนมา ?"

"กระดาษของม้อเกามิใช่เหลือไว้ให้พวกเราดู ไฉนไม่มีคนมาได้ ?"

ชิ้วสู่ถอนหายใจเบา ๆ หาเศษเทียนมาอีกแท่งหนึ่งจุดขึ้น... เทียนแดงสองเล่มนั้นถูกเซียมเตี่ยงแพ้กิงฟันขาดไปแล้ว เนี้ยเซี่ยงหยินเพียงจุดเล่มเดียว จึงเหลืออีกเล่มหนึ่ง ชิ้วสู่ยกเชิงเทียนขึ้นสูงพลางกล่าว

"หากท่านจะรอ ก็ควรไปรอที่ห้องชั้นใน เพื่อจะได้มีสถานที่รองรับฝ่ายตรงข้ามสักแห่ง"

ม่อย้งเซียะแซมิส่งเสียง ก้าวเข้าไปที่ห้องชั้นในทันที

ชิ้วสู่วางเชิงเทียนลง ลากเตียงทั้งสองให้เข้ามาใกล้กัน ตัวเองขึ้นนั่งขวางอยู่ที่เตียงซ้าย เหลือเตียงขวาไว้ให้ม่อย้งเซียะแซ

ม่อย้งเซียะแซสงบปากคำดูชิ้วสู่กระทำเรื่องเหล่านั้น ดวงตาถึงกับมีประกายพิสดารขึ้นวูบหนึ่ง เนื่องเพราะเรื่องเหล่านี้ ตามรายทางเป็นนางกระทำ ชิ้วสู่มิยอมกล่าวใดเลย

อีกครู่ใหญ่ให้หลัง ชิ้วสู่พลันถามขึ้น

"เราสองมิได้ดื่มกินมาเป็นเวลาวันเต็ม ๆ แล้ว ท่านหิวหรือไม่ ?"

ม่อย้งเซียะแซก้มศีรษะตอบเบา ๆ

"ยังพอทน..."

ตลอดทางครานี้ มาตรว่าชิ้วสู่ถูกทรมานจนคับแค้นย่ำแย่ แต่ชิ้วสู่ก็หาเรื่องทรมานต่อนางไม่หยุดยั้ง บัดเดี๋ยวต้องการสุรา บัดเดี๋ยวต้องการเนื้อ บัดเดี๋ยวเดินไม่ได้ ย่อมเนื่องเพราะมีความคับแค้นอัดอก จึงได้แสร้งทำดั่งนั้น มาตรว่าม่อย้งเซียะแซบางครั้งจะไม่แยแส แต่ส่วนมากก็ยอมคล้อยตามชิ้วสู่

มิคาด ตอนนี้ชิ่วสู่ถึงกับมาถามนางหิวแล้วหรือไม่ ?

การเปลี่ยนแปรนี้ ถึงกับใหญ่หลวงและพิสดารสุดเปรียบประมาณ ม่อย้งเซียะแซที่สังเกตออก นางต้องก้มศีรษะลงโดยมิอาจเชิดหน้าสู้อีก

ชิ้วสู่เห็นนางก้มศีรษะ ต้องลอบถอนใจด้วยความสะทกสะท้อน

เท่าที่ชิ้วสู่เปลี่ยนแปรเยี่ยงนี้ เนื่องเพราะพลันนึกได้ ตนเป็นชายชาตรี ชายชาตรีที่อยู่ร่วมกับสตรี มีหน้าที่คุ้มครองต่อสตรีตามธรรมชาติ

ตลอดทาง ชิ้วสู่มิเคยถือนางเป็นสตรีมาเลย รู้สึกแต่นางบัดเดี๋ยวดุร้ายอำมหิต บัดเดี๋ยวอ่อนน้อมนุ่มนวล คล้ายดั่งเป็นนางปีศาจที่แปลงร่างเป็นคนได้

แต่ตอนนี้ชิ่วสู่พลันรู้สึก การแสดงออกที่บัดเดี๋ยวอำมหิตดุร้าย บัดเดี๋ยวนอบน้อมนุ่มนวลของนางในครั้งก่อน ได้แฝงความหมายที่พึงต้องครุ่นคิดใคร่ครวญอย่างยิ่ง

ตลอดทางนานวันนี้ ทั้งสองมิทราบได้นอนร่วมห้องกันมากน้อยเท่าใด แต่ครั้งนี้ ความรู้สึกของทั้งสองกลับผิดกว่าก่อน ๆ โดยสิ้นเชิง

เปลวเทียนวูบวาบหวั่นไหว กาลเวลาคล้อยผ่านไป

ม่อย้งเซียะแซพลันเงยหน้ากล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านอย่าลืมว่าท่านยังเป็นเชลยของข้าพเจ้า คราวหน้าอย่าได้ถามนั่นถามนี่ หากข้าพเจ้าหิวโหยย่อมรู้จักออกไปหาอาหารเอง"

"ข้าพเจ้ามีเจตนาดี..."

"ไม่ต้องมีเจตนาดี ตลอดทางท่านมีแต่หาเรื่องมากลั่นแกล้งรังควานข้าพเจ้า ตอนนี้ถึงกับกลายเป็นมีเจตนาดีมาได้ หรือท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้า..."

สายตาพลันเบือนห่างออกไป ไม่อาจส่งเสียงต่อไปได้ ชิ้วสู่จึงแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ? ไฉนมิกล่าวต่อ ?"

ม่อย้งเซียะแซอึ้งชั่วครู่ พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ข้าพเจ้าพอใจกล่าวเป็นกล่าวไป ไม่พอใจกล่าวเป็นไม่กล่าว ท่านเกี่ยวข้องบังคับได้ ?"

"เฮอะ สตรีที่อารมณ์ปรวนแปรไม่แน่นอน"

ชิ้วสู่แค่นเสียงให้แล้วเบือนหน้าหนี มิยอมมองนางอีกต่อไป

มาตรว่าชิ้วสู่จะเขม้นมอง ก็ไม่มีทางเห็นความรู้สึกของนาง ยิ่งไม่ทราบในใจนางมีความกลับกลอกและเจ็บช้ำปานใด เนื่องเพราะนางได้ฝังความรู้สึกทั้งมวลเอาไว้ในก้นบึ้งหัวใจ มิยอมปล่อยให้ปรากฏในประกายตา

ชิ้วสู่เบือนสายตามองไปมา พลันเห็นที่ข้างเตียงมีถุงแพรอยู่ใบหนึ่ง ถุงแพรนี้ความจริงอยู่ใต้เตียง เนื่องเพราะชิ้วสู่ได้เลื่อนเตียงออกจากผนัง ถุงแพรจึงปรากฏแก่สายตา

ชิ้วสู่อดมิได้ต้องเก็บขึ้นมา เห็นที่ถุงแพรปักรูปโบตั๋นไว้มากหลาย กลางดอกโบตั๋นยังปักหัวใจคู่อยู่ ฝีมือปักงามประณีต ทั้งยังมีกลิ่นหอมเล็กน้อย ชิ้วสู่จึงฉุกใจคิดนึง... หรือเป็นของม้อบุ่นคี้ตกอยู่ ?

เมื่อดึงปากถุงแพรออก ภายในมีกระดุมผ้าเม็ดหนึ่งและผมอีกสองปอย

ชิ้วสู่จำได้ กระดุมผ้านี้เป็นเมื่อครั้งตนร่วมทางกับนางทำหลุดร่วงสองเม็ด ตอนนั้นม้อบุ่นคี้เย็บคืนให้เม็ดหนึ่ง นึกมิถึง นางจะรักษากระดุมเก่าขาดอีกเม็ดหนึ่งไว้จนบัดนี้

กระดุมผ้าเป็นของชิ้วสู่ ผมสองปอยนั้นก็เป็นของชิ้วสู่

ชิ้วสู่มองดูหัวใจคู่บนถุงแพรแล้ว อดเกิดความหดหู่จนลำคอตีบตันมิได้ พลันได้ยินม่อย้งเซียะแซถอนใจกล่าว

"นี่ ! ของเหล่านั้นเป็นของท่านใช่หรือไม่ ?"

"ลืมไปแล้ว"

"ท่านทราบหรือไม่ นางไฉนจึงถนอมของของท่านถึงปานนี้ ?"

"เรื่องของนาง ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไร ?"

"เพ้ย ! นางมีน้ำใจต่อท่านลึกซึ้งปานนี้ ท่านแสร้งมิทราบก็ไม่มีประโยชน์ ท่านเพียงเห็นความรักที่นางมีต่อท่าน ก็ไม่ควรทำลายหัวใจนางให้เศร้ารันทด"

ชิ้วสู่หันขวับกลับไป กล่าวเสียงดัง ๆ

"นางมีความรักต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ต้องมีความรักต่อนาง ?"

"แน่นอน"

"เฮอะ กฎนี้เป็นผู้ใดตราขึ้น ? ข้าพเจ้ามิเคยได้ยินมาก่อนเลย"

"เป็นกฎที่ข้าพเจ้าตราขึ้นเอง"

"ฮา ฮา ความรักของผู้อื่น ท่านมีศักดิ์ศรีใดมาเกี่ยวข้องด้วย ? ข้าพเจ้ายินดีบอกกับท่าน ระหว่างข้าพเจ้ากับนาง มาตรว่าไม่มีบุญคุณความแค้นปะปน อย่างมากก็ถือนางเป็นม่วยม่วยเท่านั้น"

"เมื่อท่านมีความรู้สึกเช่นนี้อยู่ก่อน ไฉนไปมีทีท่าเยี่ยงนั้นต่อนาง ?"

"ฮา ฮา เป็นนางลุ่มหลงตัวเอง ไหนเลยตำหนิข้าพเจ้าได้ หากมีบุรุษอื่นมีน้ำใจต่อท่านจนลึกซึ้ง หรือท่านก็ต้องมีน้ำใจคืนสนองต่อมันเช่นกัน ? หรือนี่ก็ตำหนิท่านได้ ?"

ม่อย้งเซียะแซงุนงงไปทันที กล่าวช้า ๆ

"นางบอกกับข้าพเจ้า ท่านกาลก่อนดีต่อนางไม่น้อย ไฉนตอนนี้..."

"ตอนนั้นข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการล้วงความลับบิดาจากตัวนาง เพื่อให้ม้อเกาเจ็บช้ำเสียใจเท่านั้น ตอนม้อเกาทำร้ายบิดาข้าพเจ้า มันไม่เลือกเฟ้นฝีมือใด ๆ เมื่อตอนข้าพเจ้าล้างแค้น ย่อมไม่เลือกเฟ้นฝีมือใดเช่นกัน นี่เรียกว่า ใช้ฟันคืนฟัน ใช้โลหิตคืนโลหิต ท่านทราบหรือไม่ ?"

รักที่กลายเป็นแค้น

วาจาที่เปี่ยมความอาฆาตแค้นจนโหดเหี้ยมของชิ้วสู่ เสียดแทงจิตใจม่อย้งเซียะเซ
งแสั่นสะท้าน

อีกเนิ่นนานให้หลัง นางจึงเน้นเสียงหนัก ๆ

"ม้อเกามีความแค้นกับท่าน แต่บุ่นคี้มีความอาฆาตแค้นใดกับท่าน ?"

ชิ้วสู่นิ่งอึ้งเป็นเนิ่นนาน จึงถอนใจยาวกล่าวตอบ

"ดังนั้นเอง ภายหลังข้าพเจ้าจึงได้ปล่อยนาง"

มิทันจบคำ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าแว่วขึ้นที่ทางด้านนอก ทั้งสองต่างใจเต้น
ะทึกพากันสงบปากคำทันที เสียงฝีเท้านั้นพลอยหยุดลงด้วย

ม่อย้งเซียะแซยืนขึ้นเบา ๆ ด้านนอกมีเสียงเรียกเบา ๆ

"ซือแป๋"

เสียงนี้คล้ายไม่ใกล้นัก แสดงว่าผู้มายังมิได้เข้าในห้องแรก

ชิ้วสู่กลอกตาไปมาแล้วพลันลดเสียงแผ่วเบาร้องไป

"เข้ามา"

ชั่วครู่ เสียงนั้นดังขึ้นอีก

"ซือแป๋พักผ่อนแล้วหรือไม่ ? ศิษย์เซี่ยงชุนแฉะมีเรื่องรายงาน"

เสียงครานี้ดังขึ้นจากห้องทางด้านนอกนี่เอง ชิ้วสู่ฉุกใจคำนึง

'ที่แท้เป็นเง็กกุกส่ายเจี่ยศิษย์ของม้อเกา'

ดังนั้น กระแอมแล้วร้องไป

"บอกทางนอกก็ได้"

ชิ้วสู่ที่มีไหวพริบปฏิภาณเลอเลิศสุดสูง ตอนนี้เลียนน้ำเสียงม้อเกากล่าวไปถึงกับคล้ายคลึงไม่มีพิรุธให้ถูกจับได้ แต่เนื่องจากยังกลัวกล่าวยาวไปจะเป็นพิรุธ ผู้ตอบสั้น ๆ เสมอมา

ม่อยังเซียะแซเหลือบมองชิ้วสู่แวบหนึ่ง ดวงตามีประกายชื่นชมจนเห็นชัด

นางความจริงตั้งใจคร่าตัวเซี่ยงชุนแฉะแล้วค่อยคุกคามบังคับให้มันสารภาพเรื่องที่จะรายงาน แต่ตอนนี้ได้ยินชิ้วสู่สามารถหลอกลวงให้มันกล่าววาจามาโดยดีเอง นางจึงเลิกล้มความตั้งใจไป

ได้ยินเสียงเซี่ยงชุนแฉะกล่าว

"ศิษย์ปฏิบัติตามคำสั่งซือแป๋ ส่งเศษกระดูกสังขารชิ้วต้กไปไว้ที่โต้วต้งคี้เจ็กแป๋จนหมดสิ้น โต้วซือเจ็กสั่งให้ศิษย์กลับมารายงานต่อซือแป๋ ยังมี..."

ชิ้วสู่พอได้ยินคำ 'เศษกระดูกสังขารชิ้วต้ก' รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านจนต้องขบกรามพยายามข่มกลั้นไว้ ส่งเสียงไป

"โต้วต้งคี้ว่ากระไร ?"

เซี่ยงชุนแฉะที่นอกม่านพลันขมวดคิ้วแนบแน่น มันเห็นซือแป๋มิยอมออกมา เกิดความคลางแคลงสงสัยอยู่บ้างแล้ว ตอนนี้ยิ่งสงสัยกว่าเดิมจนคำนึง

'ซือแป๋มิเคยเรียกนามโต้วซือเจ็กต่อหน้าเรามาเลย ไฉนวันนี้...ไอ้ ! หรือผู้ที่ซ่อนตัวอยู่ห้องชั้นในมิใช่ซือแป๋ แต่เป็นผู้อื่นปลอมตัวมาแอบอ้าง ?'

ในสิบทูตกระดูกหยก ต้องนับเซี่ยงชุนแฉะมีความคิดสุขุมลึกซึ้งที่สุด กระทำงานด้วยความหนักแน่นเยือกเย็นที่สุด ดังนั้น ม้อเกาจึงได้มอบหน้าที่สำคัญปานนี้แก่มัน

เมื่อมันได้คิดด้วยความคลางแคลงสงสัย จึงเน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวต่อ

"โต้วซือเจ็กสั่งให้ศิษย์มาเรียนต่อซือแป๋ บอกว่ากระบี่วิเศษทั้งสิบสองเล่มที่ซือแป๋ฝากท่านไว้ ต่างแจกจ่ายไปให้แก่คนที่เหมาะสมหมดสิ้นแล้ว"

มันกล่าวพลางล้วงกาเงินใบเล็ก ๆ ที่สร้างด้วยฝีมืองามประณีตออกมาจากอกเสื้อ จับตามองม่านที่ห้อยระพื้นแน่วนิ่งไม่กะพริบ ได้ยินเสียงในม่านกล่าวช้า ๆ

"ทราบแล้ว ยังมีกระไร ?"

เซี่ยงชุนแฉะลอบแค่นหัวร่อคำนึง

'ซือแป๋ไหนเลยมีกระบี่วิเศษสิบสองเล่ม เฮอะ เฮอะ เจ้าตัวชั่วร้าย ถึงกับ

แล้วปลอมเสียงซือแป๋มาหลอกลวงเราเซี่ยงชุนแฉะ จะต้องให้เจ้าได้รู้จักความร้ายกาจของเราเสียบ้าง'

มันค่อย ๆ บิดเกียวที่จะงอยปากกาเงินเบา ๆ ใช้ฝากาปิดจมูกตัวเองไว้แล้วคว่ำแจง ควันบางเบาที่สายตายากจะแลเห็นลอยออกจากปากกาเงินทันที

ควันบางเบาลอยเข้าไปในม่านทีละน้อย เซี่ยงชุนแฉะกล่าวต่อโดยไม่มีพิรุธ

"โต้วซือเจ็กได้ช่วยเกลี้ยกล่อมยอดฝีมือทางนอกกำแพงใหญ่แทนซือแป๋ได้ถึงที่สิบเจ็ดคนแล้ว ในจำนวนนั้น รวมทั้งมือกระบี่ของสำนักเซี่ยงแป๊ะและเทียนซัวก็มี..."

มันปั้นเรื่องเหลวไหลรายงานไป แต่ชิ้วสู่ที่หลังม่านกลับฟังด้วยความตระหนกแต่ง่ายไรก็นึกไม่ถึง เซี่ยงชุนแฉะจะลอบปล่อยเชยยิกจุ้ยฮุ้นเฮียง (ควันหอมเมาหนึ่งพันวัน) ที่ร้ายกาจที่สุดของกระบวนยาสลบทั้งหลาย มีแต่ตั้งอกตั้งใจฟังความลับเกี่ยวขุมกำลังของเล่งจั๊วม้อเกา ดังนั้นสอดคำถามไป

"ยังมีกระไร ?"

ได้ยินเสียงทางนอกห้องกล่าว

"ยังมียอดฝีมือของดินแดนกำเซียมในด่าน ก็ถูกโต้วซือเจ็กติดต่อตกลงแล้ว พวกประดานี้ล้วนมีความอาฆาตแค้นกับผู้แซ่ชิ้วมานานปี โต้วซือเจ็กพอบ่งบอกพวกท่านก็รับปากทันที กระทั่งเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งของพรรคกระบาจก ยังถูกโต้วซือเจ็กซื้อด้วยเงินสิบหมื่นตำลึง"

มันยิ่งรายงานยิ่งเหลวไหล แต่ชิ้วสู่ยิ่งฟังยิ่งตระหนก

โดยไม่รู้ตัว สูดดมควันเชยยิกจุ้ยฮุ้นเฮียงเข้าไปแล้ว

ชั่วพริบตา รู้สึกสมองมึนงงผิดปกติ จึงต้องร้องแย่ในใจ

รู้สึกข้อมือที่ถูกกำคลายออกเล็กน้อย เมื่อเบือนหน้ามอง เห็นม่อยังเซียะแซตกเรี่ปรือที่ท่าอ่อนล้าจะหลับใหล

ชิ้วสู่ตระหนกยิ่งนัก ทราบว่าหลงกลถูกผู้อื่นประทุษแล้ว ยามนั้น รีบสกัดกั้นลมหายใจแล้ว รวมพลังภายในทั้งมวลไว้ที่ฝ่ามือ แต่ร่างกลับต้องล้มลงไปโดยไม่อาจต้านทานได้

ควันเชยยิกจุ้ยฮุ้นเฮียงนี้ เป็นพืชที่มีแต่ภูเขาเทียนซัวโดยเฉพาะ ไม่มีสีมีกลิ่นมีรส คนธรรมดาเพียงสูดดมเล็กน้อย จะต้องมือเท้าอ่อนล้าสูญสิ้นเรี่ยวแรง แต่สมองยังคงแจ่มใสดั่งเดิม

กลิ่นหอมสยบวิญญาณนี้ เป็นเครื่องมือชั่วร้ายของไซ่เซียะฮวงที่เป็นโจรราคะ

เทียนซัวเมื่อกาลกระโน้น ใช้ให้สตรีมือเท้าอ่อนล้าสูญสิ้นกำลัง แต่ยังคงมีสติแจ่มใสดั่งเดิม ได้แต่เบิ่งตาดูไซ่เชียะฮวงที่ย่ำยีพวกนาง โดยไม่มีกำลังต่อต้านขัดขืน ซึ่งรสชาตินั้นยังเจ็บปวดทรมานยิ่งกว่าสิ้นสติไปเสียอีก แต่ไซ่เชียะฮวงเมื่อเห็นอิสตรียิ่งเจ็บช้ำรันทด มันยิ่งลิงโลดพอใจ ด้วยยาชั่วร้ายนี้ มันมิทราบย่ำยีอิสตรีไปมากมายเพียงใด ก่อกรรมทำเข็ญมากมายเพียงไหน

ชนชาวบู๊ลิ้มย่อมแค้นมันจับจิตใจ ภายหลังใช้เล่ห์นางงามขโมยยานี้จากตัวมันมา ใช้ยานี้รมมันสิ้นเรี่ยวแรง ค่อยลงทัณฑ์ทรมานมันให้ตายช้า ๆ

ดังนั้นเอง พอถึงภายหลัง ชนชาวบู๊ลิ้มจึงได้ใช้ยาเชยยิกจุ้ยฮุ้นเฮียงไปจัดการกับศัตรูกล้าแข็ง ให้ศัตรูไม่สามารถต่อต้านขัดขืน แต่ยังรู้สึกเจ็บปวดทรมาน

ทิกุนส่ายเจี่ย (ทูตทหารเหล็ก) เซี่ยงชุนแฉะที่นอกม่านได้ยินเสียงโครมมาจากด้านในสองครั้ง ต้องปีติยินดียิ่งนัก ทราบว่าผู้ซ่อนตัวอยู่ด้านในหลงกลมันจนล้มลงไปแล้ว

แต่มันเป็นคนรอบคอบสุขุมอย่างยิ่ง จึงรออีกครู่ใหญ่ แล้วค่อย ๆ เลิกม่านมองไป เห็นมีสองคนนอนเรียงกันอยู่บนพื้น แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว มันหัวร่อแค่นๆ แล้วส่งเสียง

"สองเจ้ามีโชคไม่เลว ซือแป๋สั่งให้เราไปขอยาเชยยิกจุ้ยฮุ้นเฮียงมา ความจริงตั้งใจใช้รับมือผู้แซ่ชิ้ว แต่กลับถูกสองเจ้าลิ้มรสไปเสียก่อน"

ที่แท้ยาเชยยิกจุ้ยฮุ้นเฮียงนี้ เป็นชิกแชเปียงโต้วต้งคี้ไปขอมาได้จากนอกกำแพงใหญ่ มอบมาเพื่อให้ม้อเกาใช้รับมือทายาทของชิ้วต้ก

เมื่อครู่ที่เซี่ยงชุนแฉะบอก "ยังมี" สองคำหมายจะบอกว่า "ยังมีเชยยิกจุ้ยฮุ้นเฮียง" ที่ชิกแชเปียงโต้วต้งคี้มอบมาให้

ตอนนี้ มันกวาดตามองไปรอบข้างแล้วตวาด

"สองเจ้าถึงกับกล้าปลอมแปลงเป็นซือแป๋ เราจำเป็นต้องให้พวกเจ้าทรมานบ้าง โดยตัดสองมือของเจ้าก่อน ค่อยสอบถามประวัติความเป็นมา"

หยุดเล็กน้อย กวาดตามองไปที่ใบหน้าทั้งสอง แล้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ที่แท้เจ้าทั้งสองยังสวมหน้ากาก ประเสริฐ ประเสริฐ เรากลับต้องการดู พวกเจ้าปลอมแปลงมาจากตัวใดกันแน่ ?"

จบคำสืบเท้าไปที่เบื้องหน้าทั้งสอง พลิกร่างม่อยังเซียะแซหงายขึ้นก่อน

ม่อย้งเซียะแซตอนนี้ ยังมีความรู้สึกแจ่มใสเป็นปกติ จึงทั้งอับอายทั้งเดือดดาล แต่ก็ละอายและกระวนกระวายยิ่ง นางยินยอมถูกคนฟันตายในกระบี่เดียว ก็ไม่ยอมถูกคนลอกหน้ากากออกเห็นโฉมแท้จริง

เนื่องเพราะนางทราบแก่ใจ บุรุษหนุ่มผู้นี้เมื่อเห็นโฉมหน้านาง จะต้องบังเกิดความกระสันต์รัญจวนไม่อาจระงับ ตอนนั้น นางไยมิใช่ถูกหยามย่ำยีโดยมิอาจฆ่าตัวตาย ?

แต่นางตอนนี้มือเท้าอ่อนระทวย ทั้งไม่มีปัญญาดิ้นรนขัดขืน ทั้งไม่มีปัญญาส่งเสียงอย่างไร ได้แต่เบิ่งตามองเซี่ยงชุนแฉะอุ้มนางขึ้นมา นางเจ็บแค้นรันทดทนขบกรามคำนึง

'ขอเพียงเจ้าแตะต้องเรา เราแม้เป็นภูตผีก็ต้องฆ่าเจ้าให้ตาย'

แต่เซี่ยงชุนแฉะไม่แยแสเรื่องเหล่านั้น ง้างไหล่นางพลิกมาแล้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ร่างอ่อนระทวยกลับคล้ายเป็นอิสตรีอยู่ หากเจ้าเป็นสตรีสวยงามจริง ตั้วเอี๊ยจะต้องหาความสุขจากตัวเจ้าก่อน ค่อย..."

มันยื่นมือลอกหน้ากากม่อย้งเซียะแซออกมา พลันตะลึงลานจนปากอ้าตาค้างไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

มันคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ในโลกจะมีสตรีสวยสะคราญปานนี้ และสตรีงามสุดหล้าฟ้าดิน ตอนนี้ถึงกับอ่อนระทวยอยู่ในอ้อมแขนมัน !

พริบตานั้น รู้สึกกระสันต์รัญจวนจนจิตใจปั่นป่วน ยื่นมือช้า ๆ ไปที่ทรวงอกนาง

ม่อย้งเซียะแซเห็นสีหน้ามัน ก็ทราบมันครุ่นคิดเรื่องอันใด ตอนนี้เห็นมันยื่นฝ่ามือมานางยิ่งอับอายคลั่งแค้นจนแทบขาดใจตาย แต่นางกระทั่งตายก็ยังไม่มีปัญญาตายสมใจได้

นางจึงมีแต่พริ้มตาลง คำนึงด้วยความเจ็บช้ำ

'ชิ้วสู่เอยชิ้วสู่ หากทราบเช่นนี้แต่แรก เราก็ควรบอกความในใจของเราแก่ท่าน ท่านเป็นบุรุษคนเดียวในชั่วชีวิตเรา ที่สามารถโยกคลอนจิตใจของเราจนหวั่นไหวได้...'

นางต้องถอนหายใจแล้วคำนึงต่อ

'หากทราบเช่นนี้แต่แรก เรายิ่งสมควรมอบความบริสุทธิ์ที่ทะนุถนอมมาที่สิบกว่าปีแก่มัน เยี่ยงนั้นมาตรว่าเราตายก็ไม่มีความเศร้าเสียใจอีกแล้ว'

ความคิดเพิ่งวูบถึงตอนนั้น ปลายนิ้วเซี่ยงชุนแฉะก็ได้กระทบกับทรวงอกนาง เสียงควากดังเบา ๆ อกเสื้อถูกฉีกขาด...

ดวงตาของเซี่ยงชุนแฉะแดงฉาน กลับกลายคล้ายเป็นสัตว์ร้ายแล้ว เอนร่าง

ลงช้า ๆ...

พริบตานั้น ชิ้วสู่พลันรวมพลังทั้งมวลฟาดออกมาฉาดหนึ่ง...

ที่แท้ก่อนชิ้วสู่จะล้มลง ได้รวมพลังภายในทั้งมวลอยู่ที่ฝ่ามือโดยสิ้นเชิง เนื่องเพราะทราบ หากฝ่ามือนี้ฟาดไม่ถูกเป้า ก็ไม่มีเรี่ยวแรงหลงเหลือพอจะฟาดฝ่ามือที่สองอีกแล้ว

และเนื่องจากร่างกายไม่อาจเคลื่อนไหว ดังนั้นฝ่ามือนี้จึงรีรอมิกล้าจู่โจมไป ได้แต่ลอบอธิษฐานในใจ หวังให้เซี่ยงซุนแฉะลอกหน้ากากของตนก่อน

ขอเพียงเซี่ยงซุนแฉะเข้าไปใกล้ตัว ฝ่ามือนี้ของชิ้วสู่ก็จะฟาดออกไป มิคาดเซี่ยงซุนแฉะถึงกับพาลไปลอกหน้ากากม่อย้งเซียะแซเสียก่อน

ชิ้วสู่เมื่อเห็นสีหน้าท่าทีเซี่ยงซุนแฉะ บังเกิดความเจ็บช้ำรันทดและกระวนกระวายมิได้ด้อยกว่าม่อย้งเซียะแซเลย เพียงแต่ตอนนั้น เซี่ยงซุนแฉะยังอยู่ห่างไกล ไม่มีปัญญาและไม่กล้าลงมือฟาดจู่โจมได้

จวบจนเมื่อร่างเซี่ยงซุนแฉะเอนลงช้า ๆ ชิ้วสู่ก็ไม่อาจอดกลั้นต่อไปได้อีกแล้ว

ฝ่ามือชิ้วสู่พอฟาดไป เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว จากนั้น เซี่ยงซุนแฉะแผดร้องเสียงโหยหวน กระอักโลหิตออกจากปากเป็นลำยาว กลิ้งกระเด็นไกลกว่าเจ็ดเชียะ ขาดใจตายไปทันที

ร่างของชิ้วสู่ก็ถูกพลังฝ่ามืออันน่าแตกตื่นสะท้านขวัญ กระแทกจนกลิ้งหลาขตลบ บังเอิญไปทับอยู่บนทรวงอกม่อย้งเซียะแซจึงหยุดลง

ม่อย้งเซียะแซพอลืมตามอง นัยน์ตาของชิ้วสู่ห่างจากดวงตานางไม่ถึงสองนิ้วเท่านั้น ทรวงอกชิ้วสู่ได้แนบกับทรวงอกนางจนสนิทแน่น

พริบตานั้น ทั้งสองต่างรู้สึกว่าหัวใจของฝ่ายตรงข้ามเต้นถี่เร็วอย่างยิ่ง

ทั้งสองต่างได้ยินเสียงลมหายใจของฝ่ายตรงข้ามกระชั้นถี่เร็วอย่างยิ่ง

ทั้งสองพริ้มตาลงพร้อมกัน มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าประสานสายตากับฝ่ายตรงข้าม

ชิ้วสู่รู้สึก กลิ่นหอมที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณ ชอนไชเข้าในนาสิกไม่ขาดระยะ เสียงหอบหายใจแผ่วเบา ยิ่งโน้มน้าวจิตใจจนว้าวุ่นไม่อาจข่มบังคับ

ชิ้วสู่มิทราบเป็นลิขิตของฟ้าดินหรือไม่ เหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปรเยี่ยงนี้ ถึงกับพิสดารจนไม่อาจหยั่งคำนวณ และก็คาดฝันไม่ถึงอีกด้วย

ชิ้วสู่ไม่กล้าลืมตา เนื่องเพราะเดาจิตใจของฝ่ายตรงข้ามไม่ออก

นึกถึงอารมณ์ที่ปรวนแปรไม่แน่นอนของนาง นึกถึงวาจาที่กราดเกรี้ยวดุร้ายของนาง รู้สึกเป็นรสชาติที่บอกไม่ถูก มีแต่ต้องหลับตาสนิทแน่นกว่าเดิมเท่านั้น

ตอนนี้ชิ้วสู่ทราบแล้ว ใจของตนก็มีความรักในตัวม่อย้งเซียะแซเกิดขึ้น แต่เป็นความรักที่ไม่ลึกซึ้งตราตรึงนัก ต้องคำนึงถามตัวเอง

'เราเพียงแต่เห็นโฉมหน้านางคราเดียว ไฉนมีความรักต่อนางได้ ? เราเพียงแต่ถูกความสวยสะคราญปานหยาดฟ้าของนางโน้มน้าวจิตใจเท่านั้น...'

ตอนนั้น ทุกสรรพเสียงเงียบวังเวง คล้ายดั่งว่าทั้งฟ้าดินเหลือแต่สองคนเท่านั้น

หลังจากผ่านอันตรายที่ร่อแร่คับขันใกล้จะเป็นตาย น้ำใจของมนุษย์เราจะต้องแปรเปลี่ยนบางอย่างยิ่ง ความรักของบุรุษสตรี ก็เกิดขึ้นง่ายดายอย่างยิ่ง

โบราณว่าไว้ 'เห็นน้ำใจกันในยามยาก' ซึ่งเป็นแก่นชีวิตที่มิอาจบิดเบือนปฏิเสธได้เลย

ทั้งสองอกแนบอก หน้าแนบหน้า หายใจรดกันตลอดเวลา หัวใจพลอยคล้ายหลอมเป็นหนึ่งเดียวกันก็ปาน

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ชิ้วสู่พลันลืมตาขึ้น

และในเวลาแทบพร้อมกัน ม่อย้งเซียะแซก็ลืมตาขึ้น

สายตาของทั้งสองประสานกันแน่วนิ่ง วูบหนึ่งก็รีบพริ้มตาลง แต่ทว่า ลืมขึ้นมาในเวลาแทบพร้อมกัน...ดังนั้นเอง ต่างมิยอมพริ้มตาอีกแล้ว

ไม่มีเสียง ไม่มีความเคลื่อนไหว ไม่มีวาจาว่ากล่าว...

ทั้งสองต่างอ่านความรักของกันและกันได้จากสายตา ได้ยินเสียงความรักจากหัวใจ และก็ได้กลิ่นของความรักจากลมหายใจที่รดกัน

นับเป็นช่วงเวลาที่พิสดารสุดเปรียบประมาณ และก็เป็นการผสานกันอย่างพิสดารยิ่งด้วย

บนใบหน้าที่สวยสะคราญของนาง เป็นใบหน้าที่อัปลักษณ์ของชิ้วสู่ทับอยู่

หัวใจและลมหายใจของทั้งสองได้เริ่มสม่ำเสมอเป็นปกติ...

ความพลุ่งพล่านของทั้งสองได้เริ่มราบเรียบ ราบเรียบเพื่อไปดื่มด่ำต่อความนุ่มนวลที่ซาบซึ้ง

ทันใด พลันมีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งวาบเข้ามา พอนางกวาดตาเห็นภาพอันพิสดารที่เบื้องหน้า ต้องชะงักร่างไว้ทันที

สายตาของนางจับตามองไปที่สายตาทั้งสองบนพื้น แต่สายตาทั้งสองบนพื้นกำลังจ้องมองกัน โดยมิได้พบเห็นมีคนปรากฏมาอีกผู้หนึ่ง

นาง ใบหน้าซีดขาวทีท่าอิดโรยระโหย ถึงกับเป็นม้อบุ่นคี้ !

ประกายตาไม่อาจส่งเสียง หากแม้นประกายตาของม้อบุ่นคี้สามารถส่งเสียงได้ มิทราบจะเป็นวาจาที่เจ็บช้ำรันทด คลั่งแค้นเดือดดาล อาฆาตมาดร้ายปานใด ? !

เนื่องเพราะนางดูออก ร่างที่ฟุบอยู่บนร่างซือเจ็นาง คือชายในดวงใจของนาง... ชิ้วสู่ที่ทั้งมากรักทั้งไร้รักผู้นั้น !

นางเริ่มสืบเท้าช้า ๆ มาที่ข้างเตียง พลันตวาดก้อง คว้ากระดุมผ้าและถุงแพร ขึ้นขยี้จนแหลกละเอียด

เสียงตวาดด้วยโทสะนี้ ก่อกวนชิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซที่เคลิบเคลิ้มให้รู้ตัวอีกครา

ทั้งสองต่างใจสั่นสะท้าน ยามเมื่อเหลือบเห็นผู้มาเป็นม้อบุ่นคี้ ยิ่งแตกตื่นกว่าเดิมมากหลาย ต่อให้ชั่วชีวิตนี้ก็ไม่มีวันสงบลงได้อีกแล้ว !

ม้อบุ่นคี้ฉีกกระชากกระดุมและถุงแพรแหลกละเอียดแล้วยังไม่สาแก่ใจ นางขว้างลงกับพื้น ขยี้ด้วยความขุ่นแค้น ส่วนปากส่งเสียง

"น่าตาย... น่าตาย..."

ที่นางย้อนกลับมาเพราะนึกได้ว่าลืมถุงแพรอยู่ที่ห้องนี้ แต่นางอย่างไรก็คาดคิดไม่ถึงจะมาพบเหตุการณ์ที่บันดาลให้หัวใจนางแหลกสลายได้

ชิ้วสู่ ม่อย้งเซียะแซต่างไม่มีปัญญาส่งเสียง... มาตรว่าสามารถส่งเสียงได้ แต่เวลาและสภาพเยี่ยงนี้ ทั้งสองก็มิทราบควรว่ากล่าวอย่างไรจึงเหมาะสม

เมื่อม้อบุ่นคี้กระทืบเท้าสุดท้ายแล้ว พลันกระโดดปราดเข้ามาที่เบื้องหน้าชิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซ ถึงกับหัวร่อเบา ๆ ได้ !

เสียงหัวร่อของนางจากเบาเป็นดัง จากเชื่องช้าเป็นถี่เร็ว เสียดแทงจิตใจผู้คนให้หวั่นหวาด เพราะเย็นยะเยียบคล้ายเป็นลมพัดจากหล่มน้ำแข็ง และก็คล้ายดังจากปากอสูรร้าย

เป็นเสียงหัวร่อที่ไม่มีความร่าเริงปีติ ฟังแล้วจึงยิ่งน่าสะพรึงกลัว นางหัวร่อเสียงแหลมเล็กดั่งอสูรร้ายพลางคำราม

"ซือเจ็ประเสริฐ ท่านว่าจะคลี่คลายความอาฆาตแค้นระหว่างเรากับมัน ท่านว่าจะชักจูงมันกับเราให้อยู่ร่วมกัน ที่แท้ท่านถึงกับใช้วิธีอันพิสดารและน่าตื่นเต้นปานนี้เอง"

นางหัวร่อไม่ขาดปาก ส่งเสียงสืบไป

"ท่านเล่า ? ชิ้วกงจื้อ ท่านสมควรขอบคุณเราใช่หรือไม่ ? ไม่มีเรา พวกท่านไหนเลยอยู่ด้วยกันได้ ? ท่านสมควรขอบคุณแม่สื่อเช่นเรา"

ชิ้วสู่ ม่อยังเซียะแซไม่อาจส่งเสียง และมิอาจเคลื่อนไหว ยิ่งไม่อาจอธิบาย แต่กลับมิอาจไม่ไปฟังเสียงหัวร่อที่กราดเกรี้ยวปานอสูรร้ายของนางได้

เสียงหัวร่อแหลมเล็กปานอสูรร้ายของนาง อุปมาเป็นเข็มทะลวงแทงเข้าใส่ดวงใจทั้งสอง แทงเข้าใส่ส่วนลึกในวิญญาณของทั้งสอง

ม้อบุ่นคี้พลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ พลันร้องดังแหบแห้ง

"พวกท่านไฉนไม่กล่าววาจา ?"

นางคว้าชิ้วสู่ขึ้นจากพื้น กระชากหน้ากากชิ้วสู่ออก จับร่างชิ้วสู่โยกเขย่าอย่างรุนแรง ส่วนปากกรีดเสียงแหลมเล็ก

"บุรุษที่รูปงามสำอาง มิน่าเล่า ซือเจ็เราจึงพอใจท่าน"

นางพลันคลายมือออก ปล่อยให้ชิ้วสู่อ่อนระทวยลงกองกับพื้นโดยไม่มีปัญญาทรงร่างได้ นางกวาดมองแล้วร้องขึ้น

"ไฮ้ ! นี่เป็นเรื่องราวใด ? ไฉนร่างพวกท่านจึงคล้ายเป็นปุยนุ่น เฮอะ เฮอะ พวกท่านไม่ต้องอธิบาย... เราเห็นแล้ว..."

นางพลันตะเบ็งสุดเสียง

"เราเห็นดวงตาพวกท่าน ท่านเห็นเรา เราเห็นท่าน..."

หยุดเล็กน้อย พลันหัวร่อคักคักกล่าวต่อไป

"สนิทสนมยิ่งทีเดียว ตอนนั้นหากมีคนฟันศีรษะพวกท่านออกมา พวกท่านก็ต้องไม่รู้ตัว เพียงเสียดายที่เราพาลเข้ามา..."

นางพลันสะบัดมือตบใส่หน้าตัวเองสองฉาดแล้วกล่าวต่อ

"เราเลวร้าย ล้วนเป็นเราเลวร้ายไม่ดีเอง สอดแทรกเข้าในระหว่างกลางพวกท่าน ทำลายเรื่องของพวกท่านเสียหาย แต่พวกท่านวางใจ เราต้องชดใช้ให้พวกท่าน"

นางทรุดตัวลง จับร่างชิ้วสู่ขึ้นทับไปบนร่างม่อยังเซียะแซในสภาพเดิมอีกครั้ง นางวางด้วยความระมัดระวัง ให้จมูกของทั้งสองอยู่ตรงกัน ปากก็อยู่ตรงกันด้วยเช่นกัน ปรบมือหัวร่อคักคักกล่าว

"สำเร็จแล้ว เยี่ยงนี้ยิ่งประเสริฐ...ไม่ดี เยี่ยงนี้ยังไม่ดีพอ เราจะให้พวกท่านไม่อาจแยกกันตลอดทั้งชาติจึงประเสริฐ ซือเจ็ประเสริฐ ท่านว่าถูกต้องหรือไม่ ?"

พลานุภาพของความรักยิ่งใหญ่กว่าอำนาจใด ๆ ทั้งสิ้น ยามความรักกลายเป็นความแค้น พลานุภาพนั้นยิ่งกราดเกรี้ยวรุนแรง ถึงกับบันดาลให้ม้อบุ่นคี้ที่คล้าย

เทพธิดา กลับกลายเป็นอสูรร้ายในบัดดล

นางปราดไปที่ข้างเตียง เลิกหมอนหยิบของห่อหนึ่งขึ้นมา พลิ้วกลับไปที่ข้างกายทั้งสองแล้วหัวร่อคักคักกล่าว

"ว่าง่าย ๆ อย่าได้เคลื่อนไหว"

ของในห่อถึงกับเป็นเข็มปัก นางหยิบด้ายในห่อขึ้นร้อยลงในรูเข็มอย่างแคล่วคล่อง จากนั้น มือซ้ายคว้าข้อมือของชิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซขึ้น ปักเข็มลงไปที่ข้อมือซ้ายม่อย้งเซียะแซ

โลหิตสด ๆ ซึมออกมา ความเจ็บปวดแปลบเข้าจับจิตใจม่อย้งเซียะแซ... แต่ความเจ็บปวดทางผิวกาย ยังไม่ได้หนึ่งในหมื่นของความเจ็บปวดหัวใจ

ม้อบุ่นคี้ส่งเสียงหัวร่อแหลมเล็กขึ้นอีกครา หัวร่อพลางกล่าว

"ท่านดู ข้าพเจ้าประเสริฐหรือไม่ ? ข้าพเจ้าได้เย็บท่านทั้งสองไว้ด้วยกันแล้ว"

นางเย็บไปบนหนังข้อมือซ้ายม่อย้งเซียะแซแล้ว ชักเข็มออกมาแทงใส่หนังข้อมือขวาของชิ้วสู่ จากนั้นแทงเข้าใส่หนังข้อมือซ้ายม่อย้งเซียะแซอีก นางเย็บไปทีละเข็ม เย็บถี่ ๆ หลายสิบเข็มไปแล้ว จึงได้หยุดมือลง หัวร่อพลางกล่าว

"สำเร็จแล้ว พวกท่านไม่มีวันแยกออกจากกันได้ตลอดกาลนาน..."

โลหิตสด ๆ ไหลเนืองนองพื้น ไหลเข้าไปในข้อมือของกันและกัน

ม้อบุ่นคี้หัวร่อคักคักกล่าว

"ท่านดู ในร่างของท่านมีโลหิตของมัน ในร่างมันก็มีโลหิตของท่าน พวกท่านสมควรขอบใจเราหรือไม่ ?"

นางพลันคล้ายดั่งนึกถึงความใดมาได้ รีบล้วงห่วงเหล็กครึ่งซีกออกมาจากอกเสื้อ ลูบคลำครู่หนึ่ง จึงได้ล้วงห่วงเหล็กอีกครึ่งซีกออกมา เป็นห่วงเหล็กมีประกายดำแวววาว โตประมาณหัวแม่มือ

ได้ยินเสียงติงอันพิสดาร นางกระแทกห่วงเหล็กทั้งสองครึ่งเข้าหากัน ห่วงเหล็กที่ซ้ายมือยังมีโซ่เล็กละเอียดโยงอยู่อีกสายหนึ่ง

ม่อย้งเซียะแซพอเห็นห่วงเหล็กนั้น ใบหน้าเปลี่ยนแปรไปทันที ความจริงสีหน้านางซีดสลดยิ่งอยู่แล้ว ตอนนี้ยิ่งเผือดขาวราวซากศพ

ม้อบุ่นคี้หัวร่อคักคักกล่าว

"ซือเจ๊ประเสริฐ ท่านต้องจำของนี้ได้แน่ แต่ทว่า... ชิ้วกงจื้อ ท่านรู้จักหรือไม่ ? นี่ก็คือตั๊กเล้งควง (ห่วงมังกรพิษ) ที่ซือแป๊เราใช้เหล็กเย็นหมื่นปีหลอมขึ้นด้วยความลำบากยากเข็ญ ความจริงท่านผู้เฒ่าสร้างขึ้นเพื่อจัดการสัตว์ป่าดุร้ายที่สุดพันธุ์หนึ่ง

ขอเพียงทั้งสองข้างประกบเข้าหากัน เป็นไม่มีวันแยกออกได้ตลอดกาล ต่อให้เป็นดาบกระบี่วิเศษก็ฟันไม่ขาด”

ห่วงเหล็กทั้งสองซีกนี้ประกบกันแล้วโตประมาณถ้วยชาเท่านั้น

นางพลันประกบสองมือ เสียงฉับดังเบา ๆ นางถึงกับสวมห่วงเหล็กนั้นไว้ที่ข้อมือของม่อย้งเซียะแซกับชิ้วสู่ รัดจนกระดูกทั้งสองแทบหักออกไป

ชิ้วสู่มิเคยลืมตาเสมอมา ตอนนี้ หน้าผากมีเหงื่อซึมจนเปียกชุ่ม เหงื่อเย็นยะเยียบหยดหยาดลงใส่หน้าที่เผือดขาวของม่อย้งเซียะแซจนเปียกชุ่มเช่นกัน

ม้อบุ่นคี้แหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“เสร็จแล้ว นับว่าเสร็จแล้วจริง ๆ ด้ายพอจะสะบัดให้ขาดได้ แต่ตั๊กเล้งควงนี้จะไม่มีวันหักไปตลอดกาล พวกท่านก็ไม่แยกกันไปได้ตลอดกาลจริง ๆ แล้ว”

จากนั้น นางพลันสงบปากคำอีกครา

นางทรุดกายนั่งลงช้า ๆ ใช้ตากลมใหญ่เหม่อมอง ดูใบหน้าของชิ้วสู่และม่อย้งเซียะแซที่ประกบกัน นางคล้ายดั่งครุ่นคิดเรื่องอันใด

นางคล้ายครุ่นคิดหาวิธีที่ยิ่งอำมหิต ยิ่งคลุ้มคลั่งกว่านี้ มาทรมานชิ้วสู่และม่อย้งเซียะแซ บุรุษสตรีที่ทำลายหัวใจนางจนแหลกลาญสลาย

เนื่องเพราะนางรู้สึก มีแต่ให้ทั้งสองเจ็บช้ำทรมาน ความเจ็บช้ำทรมานของนางจึงพอจะบรรเทาลงได้บ้าง

ความรักที่ลึกซึ้งตรึงตราพลันกลับกลายเป็นความแค้น นับว่าเป็นความรู้สึกที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดจริง ๆ

กระยาจกวัยฉกรรจ์

นอกเมืองตึ้งกัง ด้านตะวันออกมีภูเขาเจียวซัว เฉียซัว กิมซัว ด้านตะวันตก เป็นเทือกเขายาว มาตรว่าไม่สูงชัน แต่ทอดเทือกยาวไปจนถึงตัวเมืองกังเล้ง

พายฝนเพิ่งขาดหาย อาทิตย์สดใสกระจ่างทั้งบริเวณ

ในทางภูเขาเทือกนี้ พลันมีกระยาจกผมเผ้ายุ่งเหยิงเท้าเปล่าใบหน้ามอมแมม เดินมาถึงเจ็ดคน ต่างมีทีท่าเร่งร้อนลนลาน คล้ายดั่งรีบเดินทางอยู่

กระยาจกกลุ่มนี้ มีทั้งชราและฉกรรจ์ แต่ผู้เป็นหัวหน้ากลับมีวัยฉกรรจ์ซึ่ง สองตาประกายแวววาวใบหน้าที่ซูบผอม มีเค้ากระด้างเย็นชาเล็กน้อย

เมื่อเดินจนถึงทางที่ไม่มีผู้คน กระยาจกวัยฉกรรจ์หยุดเท้าเน้นเสียง

"รีบด้วย หากช้าจะไม่ทันแล้ว"

จบคำทะยานกายออกไปด้วยวิชาตัวเบาก่อน กระโดดแต่ละครั้งเป็นไกลหลาขวา อีกหกคนแม้มีวิชาตัวเบาไม่เลว แต่เปรียบกับมัน ยังคงด้อยกว่าห่างไกลนัก

กระยาจกวัยฉกรรจ์มีสีหน้ารุ่มร้อนจนกระวนกระวาย แสดงว่ามีเรื่องเร่งร้อน สำคัญยิ่ง แต่มันยังต้องหยุดเท้ารอคนทั้งหกทางด้านหลังอยู่บ่อยครั้ง จวบจนถึง หลืบเขา กระยาจกวัยฉกรรจ์จึงห่อปากเป่าเบา ๆ

เสียงเป่าปากแหลมเล็กดังออกไปในเทือกเขาที่ไม่มีคนไกลยิ่ง

เสียงมิทันขาดหาย ตามโพรงของภูเขาที่มีอยู่รอบด้าน ปรากฏเงาร่างทะยาน ออกมาอีกยี่สิบกว่าสาย ล้วนแล้วเป็นกระยาจกผมเผ้ายุ่งเหยิงหน้าตามอมแมม มี

ไขฉกรรจ์ทั้งสิ้น กระยาจกวัยฉกรรจ์กวาดตามองแล้วถาม

"มาครบหรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มผู้หนึ่งน้อมกายตอบ

"มาครบแล้ว มีแต่สองเฮียตี๋แซ่ตั๊งแห่งฮ่วยเก้ยซัว เกิดเปลี่ยนใจในวาระสำคัญขอมคืนเงินหีบนั้น ยืนกรานจะถอนตัวไปจากพวกเรา..."

สีหน้ากระยาจกฉกรรจ์เครียดลงทันที สอดคำไป

"โอหังบังอาจมาก มันสองอยู่ที่ใด ?"

"อยู่ที่นั้น"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มแย้มยิ้มตอบแล้วชี้ไป กระยาจกหนุ่มมองตามปลายนิ้ว เห็นมีกระยาจกอีกสองคนกระโดดไปที่โพรงหิน สาวเถาวัลย์เบา ๆ พลันมีศพสองซากถูกชักขึ้นมามือเท้าขาดหาย ตามร่างมีบาดแผลเกลื่อนกลาด แสดงว่าตายเพราะทัณฑ์ทรมานอันอำมหิต

กระยาจกหนุ่มแย้มยิ้มกล่าว

"กระทำได้รวบรัดสวยงามยิ่ง แขวนพวกมันไว้บนคบไม้นั้นมิต้องปล่อยลง ให้ผู้คนทั้งหลายได้เห็น มันสองคือผู้ทรยศต่อคำมั่นสัญญา เป็นตัวอย่างต่อผู้ไม่ปฏิบัติสัจจะวาจา"

สีหน้ากระยาจกทั้งหลายต่างมีแววหวาดหวั่น ก้มหน้าลงไปหมดสิ้นทันที กระยาจกหนุ่มกวาดตามองช้า ๆ พลันสืบเท้าไปที่กระยาจกร่างใหญ่ทางซ้ายมือ

กระยาจกร่างใหญ่รีบยืดกายขึ้น ยื่นฝ่ามือซ้ายออกมาทันที กระยาจกหนุ่มเหลือบมองเห็นปลายนิ้วก้อย มือซ้ายของมันขาดเสมอโคน จึงได้แย้มยิ้มกล่าวชมเชย

จากนั้น เดินไปที่อันดับสอง ชายฉกรรจ์ผู้นั้นก็ไม่มีนิ้วก้อยเช่นกัน กระยาจกหนุ่มเคลื่อนเท้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ตรวจดูมือของทุกผู้คน กระยาจกวัยฉกรรจ์ทั้งยี่สิบเจ็ดคนล้วนไม่มีนิ้วก้อย

กระยาจกหนุ่มโบกมือบอกใช้ได้ ชายฉกรรจ์ทั้งยี่สิบเจ็ดต่างก้มศีรษะปล่อยมือซ่อนไว้ในแขนเสื้อ กระยาจกหนุ่มพลันคลายยิ้มแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

"การชุมนุมในครานี้ มีอันตรายร้ายแรงยิ่ง เป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ยากจะคำนวณได้ หากท่านทั้งหลายมีความหวาดหวั่นขวัญเสีย ถอนตัวออกตอนนี้ยังทันอยู่"

กระยาจกฉกรรจ์ทั้งยี่สิบเจ็ดคนรับคำเสียงกระหึ่ม

"พวกเราต่างยินดีไป เป็นตายไม่กังวล"

พวกมันเห็นตัวอย่างที่แขวนอยู่บนคบไม้สองซากนั้นแล้ว มีผู้ใดกล้าบอก

ขอถอนตัวไม่ไป ? กระยาจกหนุ่มจึงแย้มยิ้มด้วยความพอใจแล้วกล่าวต่อ

"ในเมื่อท่านทั้งหลายมีความกล้าหาญเปี่ยมคุณธรรมเยี่ยงนี้ พวกเราก็รีบเดินทางกันทันที แต่ถึงที่นั้นแล้วต้องหนักแน่นเยือกเย็น ไม่มีคำสั่ง อย่าได้ดำเนินโดยเหลวไหลเป็นอันขาด"

ทั้งยี่สิบเจ็ดคนรับคำเสียงกระหึ่มอึกครา กระยาจกหนุ่มจึงสั่ง

"ล้วงกระสอบออกมา ดำเนินตามแผน"

เสียงผู้คนดังสับสน ต่างทะยานกายเข้าไปล้วงกระสอบออกมาจากในโพรงหิน บ้างห้าใบ บ้างเจ็ดใบไม่เท่ากัน

กระยาจกหนุ่มก็ล้วงกระสอบออกมาถึงเก้าใบแบกไว้บนหลังพลางกล่าว

"หุบปากให้สนิท เดินไปตามลำดับชั้น"

กระสอบป่านบนหลังกระยาจก เป็นเครื่องหมายบ่งบอกศักดิ์ฐานะในพรรค ไม่อาจสับสนได้แม้สักน้อยนิด ผิดพลาดเป็นต้องมีภัยถึงแก่ชีวิต

กระยาจกธรรมดา ในร่างอย่างมากมีกระสอบใบเดียว ซึ่งก็นับเป็นหัวหน้าหมู่เล็ก ๆ ของกระยาจกในดินแดนนั้น ผู้ที่มีเหนือกว่าสามใบขึ้นไป ในวงพวกนักเลงก็มีอยู่ไม่มากแล้ว

แต่กระยาจกหนุ่มผู้นี้วัยยังเยาว์ ถึงกับแบกกระสอบเก้าใบได้ นับเป็นผู้มีอาวุโสสูงกว่าประมุขพรรคเสียอีก

ชายฉกรรจ์อื่น ๆ ต่างมีสีหน้าท่าทีเหี้ยมหาญคึกคัก ไม่คล้ายเป็นศิษย์พรรคกระยาจกเลย แต่ในร่างต่างแบกกระสอบที่บ่งบอกมีศักดิ์ฐานะสูงยิ่ง นับเป็นเรื่องประหลาดพิสดารจริง ๆ

กระยาจกหนุ่มพุ่งกายออกจากหลืบเขา โลดละลิ่วไปด้วยฝีเท้ารวดเร็ว สีหน้ามันมีแววกระหยิ่มยินดีจนเห็นชัด

ส่วนอื่น ๆ ร่างหุบปากสนิทแน่น ติดตามหลังไปโดยสงบ

เดินทางประมาณชั่วน้ำเดือด เบื้องหน้าเป็นเขาสองลูกหันเข้าหากัน ตอนกลางเป็นช่องเล็ก ๆ กว้างเพียงสองวาเศษ แต่ลึกหลายสิบวา

กระยาจกหนุ่มชะลอฝีเท้าหันหน้าไปกล่าว

"ถึงแล้ว อยู่ที่นี้เอง"

สีหน้ากระยาจกอื่น ๆ ต่างเปลี่ยนแปร จับตาแวววาวมองไปที่ช่องเขาแคบ ต่างมีทีท่าปีติและตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง

กระยาจกหนุ่มเดินนำหน้า เพิ่งเข้าถึงปากช่องเขา พลันมีเสียงตวาดเบา ๆ

ดังมาจากเบื้องบน

"ผู้มาหยุดเท้า"

จากนั้น ผนังเขาของสองฟากข้างซึ่งมีเถาวัลย์ขึ้นหนาทึบ มีเงาร่างสองสายพุ่งวาบออกมา ล้วนเป็นกระยาจกที่เสื้อผ้าคร่ำคร่า

เห็นหนึ่งในจำนวนนั้นสะพายถุงสีแดงบาดตาอยู่ใบหนึ่ง ในถุงมีติ้วไม้ไผ่ปักอยู่เต็ม บางติ้วเป็นแดงบางติ้วเป็นดำ สีไม่เหมือนกันทั้งถุง

กระยาจกหนุ่มแย้มยิ้มกล่าว

"น่ากลัวสองท่านเป็นศิษย์ต้อนรับอาคันตุกะของการชุมนุมครานี้กระมัง ?"

กระยาจกถุงแดงลังเลเล็กน้อยจึงตอบ

"ถูกแล้ว มิทราบท่านทั้งหลายมาจากที่ทางใด ?"

สีหน้ากระยาจกหนุ่มเครียดลงทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"ในเมื่อเป็นศิษย์ต้อนรับ เห็นตัวเราแล้วยังไม่คุกเข่า ?"

จบคำเอียงร่างเล็กน้อย เผยให้เห็นมุมของกระสอบที่แบกมา กระยาจกถุงแดงหน้าเปลี่ยนสีทันที คุกเข่าโครมลงร้อง

"มิทราบผู้อาวุโสมาเอง มีโทษควรตายเป็นหมื่นครั้ง"

กระยาจกอีกผู้หนึ่งที่หน้าเหลืองซีดคล้ายอมโรคมือถือสมุดเล่มหนึ่ง กวาดตาพิจารณากระยาจกหนุ่มแล้วน้อมกายกล่าว

"มิทราบผู้อาวุโสมีชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ว่ากระไร ? มาจากทิศทางใด ?"

กระยาจกหนุ่มตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ถามมากความไปไย ? ยังไม่คุกเข่าคารวะ ?"

"รอให้ศิษย์ตรวจสอบนามในสมุดแล้ว ค่อยคารวะตามพิธี"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มพลันถลันออกจากด้านหลังกระยาจกหนุ่ม ตวาดเสียงก้อง

"เจ้าข้าทาสที่ไม่มีระเบียบประเพณี กระทั่งผู้อาวุโสแซ่จี๊ยังไม่รู้จัก ?"

กระยาจกหน้าเหลืองซีดกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ผู้อาวุโสแซ่จี๊..."

มันพลิกสมุดในมือช้า ๆ พลางกล่าวต่อ

"รอให้ศิษย์ตรวจดู..."

กระยาจกหนุ่มชายตาบอกใบ้ ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มส่งเสียงทันที

"อยู่ที่นี่ เราท่องให้เจ้าฟัง"

มันก้าวอาด ๆ ไปจนถึงด้านหลังกระยาจกหน้าเหลือง กระยาจกหน้าเหลืองเงยขึ้นถามอยู่ที่ใด ? ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มพลันตวาดอยู่ที่นี้แล้วมือหนึ่งตะปบเข้าปิดปาก มือขวารัดไปบนลำคอ เสียงกรอบพอดัง คอของกระยาจกหน้าเหลืองขึ้ดถึงกับถูกรัดหักไปอย่างง่ายดาย

กระยาจกถุงแดงหน้าเปลี่ยนสี กระโดดขึ้นตวาดสุดเสียง

"โอหังบังอาจ..."

มิทันจบคำ กระยาจกหนุ่มกระโดดเข้าไป ลงมือรวดเร็วปานประกายไฟ จี้เข้าใส่จุดชีวิตที่ทรวงอกของมัน มือขวาตะปบถุงสีแดงที่เอวมันอย่างรวดเร็ว

กระยาจกถุงแดงแหงนร่างเตะขึ้นใส่ข้อมือกระยาจกหนุ่ม พุ่งกายถอยหลังไปหลายก้าวพลางตวาด

"มีคน..."

มิคาด กระยาจกหนวดเคราครึ้มรออยู่ด้านหลังมันก่อนแล้ว คำ 'มีคน' ของมันเพิ่งดัง หมัดชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มก็ต่อยใส่ศีรษะมัน

ประกายโลหิตสาดกระจาย ศีรษะกระยาจกถุงแดงถูกต่อยแตกตามพลังหมัดตายคาที่ทันที

กระยาจกหนุ่มแย้มยิ้มชมเชย

"ลี้ทิเจี้ย (ฝ่ามือเหล็ก) พลังหมัดเข้มแข็งสมกิตติศัพท์จริง ๆ"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มนามลี้ทิเจี้ย ปลดถุงแดงออกจากเอว กระยาจกหน้าเหลืองเตะมันกระเด็นไปที่ข้างทางแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"แม้เป็นหัวของวัว เราหมัดเดียวก็สามารถต่อยให้มันกระจายเป็นหกเสี่ยงได้"

กระยาจกหนุ่มแย้มยิ้มรับถุงแดงมา ดึงตั๋วไม้ไผ่ในถุงออกแจกจ่ายคนละอันเพ่งตามองดูเห็นบนตั๋วสลักเลขหมายต่างกัน และยังมีอักษร 'วันเกิดปังจู๊หนึ่งตำหนึ่งตำลึง'

กระยาจกหนุ่มแย้มยิ้มกล่าว

"นึกมิถึงว่าเฒ่าเล่งเล้งฉลองวันเกิดแล้วยังจะคิดขูดรีด ผู้มาไม่เสียเงินตำลึงหนึ่งไปซื้อตั๋วไม้ไผ่ เป็นไม่อาจเข้าไปได้"

ในเสียงหัวร่อ ทุกผู้คนเดินทยอยกันเป็นแถวยาว

แหงนหน้ามอง เบื้องบนเป็นท้องฟ้าเส้นแคบเล็ก นับว่าเป็นชัยภูมิที่หวาดเสียวอย่างยิ่ง

กระยาจกหนุ่มถอนใจกล่าว

"สถานที่นี้ตรงกับคำ 'มีผู้เฝ้าคนเดียว ผู้บุกรุกเป็นหมื่นยังอย่าหมายทะลวงผ่านไปได้' หากเฒ่าเล่งเล้งใช้คนมาเฝ้าที่นี้อีกหลายคน พวกเรายังไม่มีทางเข้าไปได้เลย"

มิทันจบคำ พลันเห็นปลายทางช่องเขามีเงาร่างคนวูบขึ้น ที่มาเป็นกระยาจกสะพายกระสอบสีน้ำเงินหกคน แยกออกยืนอยู่สองฟากข้างช่องแคบ กระยาจกหนุ่มแสร้งเป็นมิเห็นยังคงก้าวอาด ๆ เข้าไปดั่งเดิม

กระยาจกผู้หนึ่งส่งเสียงกังวาน

"น้องพี่ทั้งหลายมาจากหนทางไกล ปังชู้ไม่อาจออกต้อนรับเอง จึงสั่งให้พวกเรา..."

วาจาพลันชะงักลงกลางคัน จับตามองกระสอบที่กลางหลังกระยาจกหนุ่มแน่วนิ่ง กระยาจกหนุ่มจึงแค่นเสียงเย็นชา

"ตรวจสอบนามจากสมุดที่ปากช่องเขาแล้ว พวกท่านยังจะสอบถามประวัติความเป็นมาของเราอีกหรือไร ?"

กระยาจกทั้งหกต่างรีบน้อมกาย

"มิกล้า ผู้อาวุโสโปรดติดตามพวกศิษย์มา"

พรรคกระยาจกมีสาขากว้างใหญ่ไพศาลยิ่งนัก มาตรว่าทั้งหกคนนี้จะประหลาดสงสัย แต่มิกล้าสอบถามให้มากความ จำต้องนำทางด้วยความนอบน้อมยำเกรง

ออกพ้นช่องเขาแคบ ซ้ายมือมีซุ้มประตูสูงใหญ่ ตามซุ้มประตูแขวนเศษผ้าแก่าขาดสีสันต่าง ๆ อยู่มากมาย พอจะสะดุดตาไม่น้อย

ยอดซุ้มประตูแขวนผ้าแดงผืนใหญ่ เขียนอักษรไว้

"ชื่นชุมนุมในพิธีคล้ายวันเกิดหกสิบปีของปังชู้"

เข้าซุ้มประตูไป มีเสียงคนเซ็งแซ่จอแจดังแว่วมาทันที

ในหุบเขากว้างใหญ่ มีผู้คนแออัดคับคั่งด้วยจำนวนหลายร้อย นั่งขัดสมาธิอยู่บนกระสอบ เบื้องหน้ามีชามอ่างดินเผาอยู่สองใบ

ใบหนึ่งมีอาหารหลายหลากชนิดปะปนกัน อีกใบหนึ่งเป็นสุรารสฉุนเฉียว

กลิ่นหอมของเนื้อและสุรา อบอวลไปทั่วทั้งหุบเขาใหญ่ ผสานกับเสียงสนทนาด้วยความครึกครื้น จึงรู้สึกเป็นสภาพที่ชื่นชุมนุมจริง ๆ ด้านในสุดเป็นเวทีไม้ไผ่สูงสองวากว้างร่วมยี่สิบวา สองฟากข้างเวทีมีเก้าอี้เรียงราย ตอนนี้มีกระยาจกวัยต่าง ๆ นั่งอยู่สิบกว่าคน

กลางเวทีที่เป็นที่ว่าง มีกระยาจกสองคนกำลังเคาะกระบอกไม้ไผ่ ร้องเพลงตลกขบขันจนผู้คนหัวร่อเกรียวกราว

กระยาจกนำทางทั้งหกมิกล้าเสียมารยาท น้อมนำกระยาจกหนุ่มตรงไปจนถึงหน้าเวทีไม้ไผ่จึงหยุดไว้หันกล่าว

"ผู้อาวุโสโปรดรอสักครู่ ศิษย์ขึ้นไปเรียนต่อปังจู้ให้ลงมาต้อนรับเอง"

"ไม่ต้องแล้ว"

กระยาจกหนุ่มกล่าวสั้น ๆ แล้วพลันกระโดดปราดขึ้นไปบนเวที ด้วยท่าร่างที่สวยงามยิ่งยามพลิ้วลงไม่มีเสียงใด ๆ

กระยาจกสองคนที่นั่งร้องเพลงกลางเวที ต้องตระหนกจนหยุดร้องไป

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งที่นั่งอยู่ระหว่างกลาง กวาดตามองแล้วสั่ง

"ร้องต่อไป"

สั่งแล้วผุดลุกขึ้น เดินมาเบื้องหน้ากระยาจกหนุ่ม กวาดตามองพลางขมวดคิ้วกล่าวเสียงกังวาน

"ผู้แซ่เล้งชราตาลายไปมาก ดูมิออกว่าท่านมาจากที่ใด หวังให้ประทานคำบอกเล่าด้วย กระสอบที่บอกศักดิ์ชั้นเก้าของท่าน มาจากที่ใดกัน ?"

สายตาของกระยาจกเฒ่าคมกล้าดั่งสายฟ้า มองปราดเดียวก็ทราบ กระยาจกหนุ่มมิใช่ศิษย์พรรค เนื่องเพราะในพรรคกระยาจก ต้องไม่มีผู้อาวุโสชั้นเก้ากระสอบวัยเยาว์ปานนี้

กระยาจกหนุ่มกล่าวเสียงเย็นชา

"ศักดิ์ของกระสอบปังจู้ได้มาจากที่ใด ข้าพเจ้าก็ได้จากที่นั้น"

จบคำสะบัดแขนเสื้อ เดินไปทรุดกายนั่งที่เก้าอี้ไม้ไผ่ บรรดาชายฉกรรจ์ที่ติดตามมายืนขึ้นบนเวทีแทบพร้อมเพรียงกัน ต่างมีสีหน้าเหี้ยมหาญทีท่าดุดัน ด้วยสภาพคล้ายต้องการหาเรื่องต่อยตีกับผู้คน

กระยาจกสองคนที่ร้องเพลง ไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

กระยาจกที่อยู่ด้านล่างเวที ก็พากันมีสีหน้าแตกตื่นสงสัย สงบปากคำจนเงียบงันไป บรรยากาศที่ครึกครื้นกลับกลายเป็นตื่นเต้นจนตึงเครียดแล้ว

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งข่มสีหน้าไม่เป็นพิรุธ เน้นเสียงหนัก ๆ

"กระสอบบอกศักดิ์ของข้าพเจ้า เป็นได้มาจากกฎที่ปูรมาจารย์ตราไว้ น้องพี่ทั้งพรรคต่างยินยอมรับ และได้มาจากการเพิ่มทีละใบด้วย...ในเมื่อสหายท่านมิใช่ศิษย์พรรคกระยาจก ไปได้กระสอบบอกศักดิ์มาจากที่ใด ?"

กระยาจกหนุ่มถึงกับไม่มีสีหน้าพิรุธ แค่นเสียงเย็นชา

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้ามิใช่ศิษย์พรรคกระยาจก ? ในตัวข้าพเจ้าไม่มีเงินแม้แต่อีแปะเดียว

ขอทานเลี้ยงชีพมา ทุกผู้คนต่างเรียกข้าพเจ้าเป็นกระยาจก แต่ท่านกลับว่าข้าพเจ้ามิใช่ศิษย์พรรคกระยาจก เช่นนี้เป็นว่า หรือข้าพเจ้าจะเป็นมหาเศรษฐีมีเงินเป็นร้อยหมื่น ?"

บรรดากระยาจกฉกรรจ์ที่ติดตามมันมา ต่างตะเบ็งเสียงหัวร่อจนเกรียวกราวทันที ลี้ทิเจี้ยที่สูงใหญ่ หนวดเคราครึ้ม หัวร่อเสียงก้องกว่าทุกผู้คน มันหัวร่อพลางร้อง

"ขอทานเลี้ยงชีพก็เป็นกระยาจก กระยาจกก็เป็นศิษย์พรรคกระยาจก เหตุผลนี้รวบรัดที่สุดแล้ว หรือเล่งปังจู้ยังไม่เข้าใจ ?"

กระยาจกหนุ่มกล่าวเสียงเย็นชาต่อไป

"ปังจู้ของมันมาจากที่ใด ? พวกเรารู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง ในเมื่อปังจู้เป็นพวกศิษย์เลือกตั้งขึ้น ไฉนพวกเราจึงไม่ทราบแม้สักน้อยนิด ?"

ลี้ทิเจี้ยส่งเสียงดัง ๆ ทันที

"ถูกต้อง ดูท่าตำแหน่งปังจู้นี้ จะต้องเลือกอีกครั้งจึงสมควร"

ทั้งสองร้องรับกันคนละคำดั่งไม่มีผู้ใดอยู่ด้วยก็ปาน จึงก่อกวนให้มีเสียงโห่ร้องเซ็งแซ่เกรียวกราว บรรดากระยาจกบนเวที ต่างหน้าเปลี่ยนสีด้วยโทสะผุดลุกขึ้นแทบทุกคน

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งพลันหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"วิเศษวิเศษ ที่แท้ท่านทั้งหลายจงใจมารังควานหาเรื่อง ข้าพเจ้ากำลังรู้สึกงานในนี้ออกจะเงียบเหงาเกินไป เมื่อมีท่านทั้งหลายมาสมทบความครึกครื้น นับว่าประเสริฐเลิศยิ่งจริง ๆ"

สีหน้าพลันเครียดลงกว่าเดิม ตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"พวกสหายต้องการหาเรื่องเยี่ยงไร ? บ่งบอกเงื่อนไขมา ผู้แซ่เล้งยินดีร่วมสนองทุกประการ"

กระยาจกบนและล่างเวที ต่างผุดลุกขึ้นโห่ร้องสนับสนุนจนเสียงกระหึ่มทั้งทุบเขาใหญ่

กระยาจกหนุ่มนั่งดื่มเป็นสง่าในที่เดิม ยังคงกล่าวด้วยสีหน้าเย็นชา

"พวกเราล้วนเป็นกระยาจกที่อยู่ในระเบียบวินัย เล่ห์กลของชนชาวนักเลงพวกเราต่างไม่รู้จักทั้งสิ้น ถกถึงเรื่องต่อยตีเข่นฆ่า นั่นเป็นพฤติการณ์ของพวกโจรร้ายผิดกับกฎที่ปรมาจารย์ตั้งไว้ ท่านถึงกับฝึกสอนศิษย์พรรคที่อยู่ในระเบียบวินัยกลายเป็นชุมโจร พวกเราต้องขจัดท่านไปเพื่อกฎอันศักดิ์สิทธิ์ของปรมาจารย์"

บรรดาชายฉกรรจ์ที่ติดตามมันมา ต่างรับคำเสียงกระหึ่มทันที

"เลือกปังจู๊ใหม่ เลือกปังจู๊ใหม่..."

กระยาจกกลางคนคิ้วหนาตาโตผู้หนึ่ง สะอึกปราดเข้ามาตวาดก้อง

"ผู้ใดต้องการเลือกปังจู๊ใหม่ ต้องถามเราทิตั้วลัก (ทรงพลังแซ่ทิ) เสียก่อน"

ลี้ทิเจี้ยตวาดก้อง

"ตกลง เราถามท่าน"

เสียงดังหมัดต่อยฉาดเข้าใส่ทรวงอกทิตั้วลัก ทิตั้วลักถึงกับไม่หลบหลีก ตวาดพร้อมกับต่อยออกไปต่อต้าน เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวเมื่อหมัดทั้งสองปะทะกันถนัดถนี่

ลี้ทิเจี้ยถอยหลังไปก้าวใหญ่จึงทรงกายได้ ถ่มน้ำลายใส่หมัดมันแล้วตะเบ็งเสียงหัวร่อพลางกล่าว

"ยังมีผู้ใดจะมาทดลอง ?"

ที่แท้ทิตั้วลักถูกหมัดนั้นต่อยปลิวกระเด็นลงจากเวที กระดูกแขนหักสะบั้นกระอักโลหิตพร้อมกับสลบไสลไปทันที

ศิษย์พรรคกระยาจกต่างส่งเสียงจนเซ็งแซ่จอแจ เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งหน้าเปลี่ยนสีทันทีตวาดก้อง

"คนโฉดที่โอหังบังอาจ รับเราฝ่ามือหนึ่ง"

มิคาด ร่างของเล่งเล้งยังมิทันกระโดดไป กระยาจกหนุ่มก็สะอึกกายปราดขึ้นคว้าคอเสื้อลี้ทิเจี้ยไว้ พลางตวาด

"คุกเข่าลง"

ลี้ทิเจี้ยงุนงงวูบ ยังคงมิกล้าขัดขืนคำสั่ง คุกเข่าโครมลงไป

กระยาจกหนุ่มหน้าเครียดเย็นชา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"พวกเรามาเพื่อถกเหตุผล ผู้ใดต้องการให้ท่านลงมือ ?"

"ศิษย์ผิดไปแล้ว"

"เฮอะ ลงมือทำอันตรายคนโดยเหลวไหล ตัดสินใจตามพลการ วาจา 'ผิดแล้ว' คำเดียวก็จะลบล้างได้ ?"

พลันเตะฉาดเข้าใส่ลี้ทิเจี้ยจนกระเด็นลงจากเวที กระอักโลหิตสลบไสลไปบ้างคล้ายดั่งยังบาดเจ็บสาหัสกว่าทิตั้วลักเสียอีก...

ความจริงศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวลต่างเดือดดาลคลั่งแค้นถึงขีดสุด ฮือกันมาที่หน้าเวทีหมดสิ้น ตอนนี้เมื่อเห็นการตัดสินที่ยุติธรรมเยี่ยงนั้น โทสะผ่อนคลายลงไปไม่น้อย กลับมีความรู้สึก กระยาจกหนุ่มผู้นี้โอ่อ่าเปิดเผยและเที่ยงธรรมยิ่ง

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งกวาดตารอบข้าง ต้องขมวดคิ้วคำนึงในใจ

'บุรุษหนุ่มผู้นี้มีขวัญกล้าแข็งเหนือธรรมดา ทั้งยังดำเนินการด้วยความหนักแน่นเยือกเย็น กลับเป็นคนที่ตอแยยากอย่างยิ่งจริง ๆ หากมันลงมือจู่โจมโดยวุ่นวายแล้วไม่มีที่ใดน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง ตอนนี้มันมาทำดั่งนี้ แสดงว่ามีจุดประสงค์ที่สำคัญ...'

ประมุขพรรคกระยาจกที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมาหลายสิบปี เมื่อได้คิดก็เห็นสมองหาวิธีรับมือบุรุษหนุ่มอันร้ายกาจนี้

แลเห็นกระยาจกหนุ่มชูแขนทั้งสองเดินมาหน้าเวที กล่าวเสียงก้องกังวาน

"ท่านทั้งหลายล้วนเป็นเฮียตี่ของพรรค และก็เป็นส่วนที่บันดาลให้กระยาจกทั้งหลายมีพรรค บันดาลให้สามารถยืนหยัดอยู่ในวงพวกนักเลง วันนี้ข้าพเจ้ามาเพื่อวิงวอนท่านทั้งหลายเรื่องหนึ่ง..."

มันกำหมัดกวัดแกว่งกลางอากาศพลางกล่าวเสียงดัง ๆ สืบไป

"วิงวอนให้ท่านทั้งหลายยินยอมธำรงความยุติธรรมและคุณธรรมดีงาม ท่านทั้งหลายล้วนเป็นชายชาตรีที่โลหิตระอุคุกรุ่น ข้าพเจ้าเชื่อสนิทใจ เรื่องที่วิงวอน ท่านทั้งหลายต้องยอมรับปากแน่"

มันมีถ้อยร้อยวาจารวบรัดชัดเจน ความหมายยิ่งโอ่อ่าองอาจ ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งหลาย ล้วนเป็นชายชาตรีที่สัตย์ซื่อเปิดเผย ถูกวาจาเพียงสั้น ๆ ของมัน ว่ากล่าวแม้สีหน้าตื่นเต้นเห็นพ้อง บางคนอดมิได้ถึงกับโบกมือโห่ร้อง

"ขอเพียงเป็นเรื่องพิทักษ์ความยุติธรรมและคุณธรรม พวกเราย่อมรับปาก"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งขมวดคิ้วแนบแน่นกว่าเดิม วาจาของกระยาจกหนุ่มยิ่งว่ากล่าวโอ่อ่าเปิดเผย ในใจท่านยิ่งวิตกกังวลจนกระวนกระวายแล้ว

ท่านเชื่อมั่น เบื้องหลังวาจาโอ่อ่าเปิดเผย จะต้องแฝงเล่ห์ร้ายอันสำคัญอยู่เป็นแน่แท้ แต่ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ท่านยังไม่มีปัญญาฉีกหน้ากากมันออก

แลเห็นกระยาจกหนุ่มตาลุกวาวด้วยประกายกระหยิ่มภาคภูมิ กล่าวสืบต่อไป

"พรรคกระยาจกตั้งมาเป็นเวลาหลายร้อยปี ที่กระทำแม้มิใช่เป็นการค้าขายสร้างความรุ่มรวย แต่พฤติการณ์กลับเปิดเผยของอาจเสมอมา มิได้ฝ่าฝืนทั้งคุณธรรมและมโนธรรม ผิดกับพวกค่ายสำนักที่ฆ่าคนชิงสินค้า ยึดครองดินแดนเป็นอาณาจักรในอำนาจตน นี่คือจุดเด่นของพรรคกระยาจกเราที่ควรหยิ่งภาคภูมิ ข้าพเจ้าเชื่อสนิทใจ ท่านทั้งหลายจะต้องรู้สึกหยิ่งภาคภูมิเช่นกัน"

ศิษย์พรรคกระยาจกฟังมันยิ่งกล่าวยิ่งมีเหตุผล จึงพากันร้องรับเสียงกระหึ่ม

ใบหน้ากระยาจกหนุ่มพลันเครียดลง กล่าวเสียงหนัก ๆ

"แต่ระหว่างนี้ข้าพเจ้าพลันพบเห็น พรรคกระยาจกเรากลับกลายไปจากเดิม ถึงกับเลียนเยี่ยงค่ายสำนักพรรคอื่น ๆ แก่งแย่งชิงดีเพื่อลาภเพื่อยศ ลงมือเสี่ยงชีวิตกับผู้คนแล้ว"

เสียงของมันยิ่งกล่าวยิ่งดัง โบกมือร้องต่อไป

"การกระทำเยี่ยงนี้ เป็นการฝ่าฝืนคำสั่งสอนของปรมาจารย์ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงอดใจมิได้ต้องเสนอหน้ามา จุดประสงค์เพียงเพื่อวิงวอนท่านทั้งหลาย เคารพคำสั่งสอนของปรมาจารย์ อย่าได้เกี่ยวข้องสนใจเรื่องฆ่าคนหลั่งโลหิตในวงพวกนักเลง นำพาน้องพี่ทั้งหลายเดินสู่ทางที่ถูกต้อง กลับไปยังทางที่ถูกควร ที่ปรมาจารย์ของพวกเราบุกเบิกขึ้น"

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งปวง ฟังมันเน้นถึงแต่เรื่องผลประโยชน์ของพรรค จึงต่างเชื่อสนิทใจว่ามันเป็นคนในพรรคกระยาจก เพียงแต่ซ่อนตัวมิปรากฏหน้าเป็นเวลานานเท่านั้น

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งครุ่นคิดในใจ... 'มิทราบมันกล่าววาจาเหล่านี้ด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่'

พลันมีเสียงเรียกเบา ๆ ที่ด้านหลัง

"ปังจู๊..."

เล่งเล้งเหลียวมอง เห็นกระยาจกหน้าตาอัปลักษณ์ผู้หนึ่งยืนตัวตรงอยู่ที่ด้านหลัง ยัดกระดาษให้ก้อนหนึ่งแล้วหันกายออกไปทันที เล่งเล้งฉุกใจคิด รีบคลี่กระดาษออก เห็นเขียนไว้

'มันผู้นี้คือทิต้าส่ายเจี่ย (ทูตขวัญเหล็ก) จี๊ปวย ศิษย์คนหนึ่งของเล่งจ๊วมอเกา ที่ติดตามมันมาทั้งยี่สิบกว่าคน ก็เป็นเขี้ยวเล็บม้อเกาทั้งสิ้น'

อักษรหวัดยุ่งเหยิง เขียนขึ้นด้วยไม้ถ่าน แสดงว่าเขียนอย่างฉุกละหุกเร่งร้อน แต่ข้อความที่ฉุกละหุกนี้ กลับได้แพร่งพรายความลับสำคัญที่สุดมารายหนึ่ง บันดาลให้เล่ห์ร้ายของม้อเกาต้องล้มเหลวลงไปในขณะใกล้จะปรากฏความสำเร็จ

ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งไม่มีเวลาจะสืบสาวเป็นผู้ใดเขียนให้ หันหน้ากวาดตามอง แลเห็นทิต้าส่ายเจี่ยจี๊ปวยกำลังส่งเสียงกึกก้อง

"เพื่ออนาคตภายภาคหน้าของพรรคกระยาจกเรา ข้าพเจ้าเพียงวิงวอนท่านทั้งหลาย ร่วมกันเลือกปังจู๊ที่มีจิตใจเปิดเผยสัตย์ซื่ออีกผู้หนึ่ง โดยมิใช่เป็นคนถือดีในฝีมือบุ๊เข้ารังควานผู้คน..."

เล่งเล้งพลันส่งเสียงกึกก้อง

"ทิต้าส่ายเจี่ย ท่านกล่าวจบสิ้นแล้วหรือไม่ ?"

ใบหน้ากระยาจกหนุ่มเปลี่ยนแปรทันที หันขวับไปตวาด

"ท่านว่ากระไร ?"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งแค่นหัวร่อกล่าว

"เล่าฮูรู้อยู่แต่แรก เล่งจิ๊วม้อเกากำลังดำเนินงานใต้ดิน ลอบสะสมกำลังหมายจะตั้งตัวเป็นจอมบงการบู๊ลิ้มอีกครา เล่าฮู้ไม่อาจสะกดใจเห็นชนชาวแนวเดียวกันถูกมันทำร้าย ดังนั้น จึงได้ยื่นมือขัดขวาง ที่ท่านมาในวันนี้เพราะเรื่องนี้กระมัง ?"

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวล ต่างส่งเสียงจนเซ็งแซ่จอแจทันที

กระยาจกหนุ่มถูกเปิดเผยแผนการร้ายด้วยถ้อยคำสั้น ๆ เช่นนั้น จึงกระวนกระวายยิ่ง ตวาดก้องพร้อมกับสลัดเท้าฟาดเข้าใส่ฉาดหนึ่ง

"เหลวไหล ! ข้าพเจ้าวันนี้มาเพื่อขจัดภัยให้กับพรรคกระยาจก จำเป็นต้องลามือทางเดียวเท่านั้น"

เล่งเล้งพลิ้วตัวหลบออกไป หัวร่อฮาฮา

"ท่านลงมือกับเล่าฮู ? ยังด้อยอีกห่างไกลนักดอก"

พริบตานั้น ทั้งสองประมือกันสามกระบวนท่า ตอนนั้น ศิษย์พรรคกระยาจกมีส่วนมากยังลังเลไม่อาจตกลงใจ มิทราบความนัยแท้จริงของเรื่องราว เป็นผู้ใดถูกผู้ใดผิดกันแน่ ?

ในขณะที่วุ่นวายจนปั่นป่วน พลันมีเสียงฝีเท้าม้าห้อตะบึงเข้ามาดั่งเหินบิน

ม้าพ่วงพีสองตัว ลากรถคันใหญ่บุกเข้าไปในหมู่ผู้คน ปากของม้าพ่วงพีมีฟองขาว แต่ยังคงห้อตะบึงไม่ยอมหยุดยั้ง หลังการถม้าถึงกับมีธงสองผืนพลิ้วไสว ผืนหนึ่งเขียนไว้

"ม่อยังเซียะแซ"

อีกผืนหนึ่งถึงกับเขียนอักษร

"ชิ้วสู่"

อักษรสองคำนี้ บันดาลให้ทุกผู้คนเมื่อเห็นต้องแตกตื่นจนใจสั่นสะท้าน

ชนวนการนองเลือด

ม้าห้อตะบึงดั่งเหาะเหิน ผืนธงพลิ้วไสวจนเสียงสดใส

ด้านหลังรถม้าที่พุ่งรวดเร็ว ถึงกับผูกกิ่งไม้อาวุธ กระทั่งยังมีขาโต๊ะเก้าอี้ลากอยู่บนพื้น ส่งเสียงสนั่นหวั่นไหวและฝุ่นกระจายเป็นทางยาว

ความจริงศิษย์พรรคกระยาจกต่างตกอยู่ในสภาวะแตกตื่นสงสัยอย่างยิ่ง ตอนนี้เมื่อเห็นรถม้าอันประหลาดพิกล ผูกของอันประหลาดพิกล และนามที่น่าตระหนกบนผืนธง...

ศิษย์พรรคกระยาจกที่ห้าวหาญ พลันแตกตื่นกว่าเดิมจนปั่นป่วนวุ่นวายไป

รถม้าที่ห้อตะบึงเข้ามา พุ่งตรงไปยังหน้าเวทีไม้ไผ่

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งที่ตระหนกอย่างยิ่ง ต้องคำนึงในใจ

'ชิ้วสู่เป็นคนมีความสุขุมรอบคอบเสมอมา ผู้อยู่ในรถม้านี้ต้องมิใช่มันแน่ มิเช่นนั้นมันต้องไม่อวดโอ่ปานนี้ รถม้าคันนี้เมื่อผู้คนเห็นแล้ว ต้องแน่ใจเป็นพวกขบวนเล่นปาหี่ขายกอเอี๊ยะ แสดงว่าเป็นลวดลายที่ม้อเกาก่อกวนเพื่อเบนความสนใจของผู้อื่นเป็นแน่แท้'

พอได้คิด ตวาดขึ้นทันที

"รั้งรถม้าไว้ ลากไปอีกด้านหนึ่ง !"

เสียงสั่งไม่ทันขาดหาย มีกระยาจกสองคนพุ่งตัวลงจากเวทีไป

กระยาจกสองคนนี้ ผู้หนึ่งกลับเป็นชายฉกรรจ์นิ้วก้อยขาดที่ติดตามกระยาจก

แน่มมา ทั้งสองพอพลิ้วถึงพื้น ต่างกระโดดขึ้นไปบนหลังม้าที่กำลังห้อตะบึงคนละตัว

อาชาพ่วงพีทั้งสองถึงกับคลุ้มคลั่ง กำลังวิ่งผ่านเวทีไป

ศิษย์พรรคกระยาจกตวาดก้อง รั้งบังเหียนม้าไว้สุดแรง สองเข่าหนีบสีข้างมันแนบแน่น ม้าพ่วงพีชูหัวร้องเสียงสะท้าน ถึงกับถูกบังคับจนสงบลงได้อย่างง่ายดาย

ชายฉกรรจ์นิ้วขาดก็คิดจะรั้งบังเหียนบังคับม้าไว้ แต่ยังคงช้าไปชั่ววูบ

ม้าเทียมรถทั้งสองเมื่อหนึ่งเร็วหนึ่งช้า รถม้าจึงกระเทือนจนโคลงเคลงไป ศิษย์พรรคกระยาจกตวาด

"ยังคงให้เราเอง"

ชายฉกรรจ์นิ้วขาดตวาดขึ้น

"ผายลม ดูฝีมือบิดาบ้าง"

พลันสะบัดมือฟันเข้าใส่หัวม้าอย่างดุดัน

เมื่อม้าทั้งแตกตื่นทั้งเจ็บปวด พลันลุกขึ้นยืนสองขา ชายฉกรรจ์นิ้วขาดบนหลังม้าจึงร่วงหล่นลงไป ล้อรถบดผ่านมันทันที

ได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวน แขนขวาของมันถูกล้อบดหักไปจากกัน

มันกลิ้งกับพื้นสองตลบจึงกระโดดขึ้น มือซ้ายล้วงอาวุธออกมากำหนึ่ง ซัดเข้าใส่ตัวม้าด้วยความอาฆาตแค้น

ม้าเทียมรถไหนเลยทนทานอาวุธลับมากหลายได้ ต้องแผดร้องด้วยความเจ็บปวดอึกครา พุ่งหัวเข้าชนเวทีดังสนั่นหวั่นไหวแล้วล้มลงขาดใจตาย รถม้าเมื่อเสียกำลังถ่วงจึงพลิกหงายลงกับพื้น

ศิษย์พรรคกระยาจกกระโดดลงจากหลังม้า ชี้หน้าพลางด่าไป

"เจ้าเยี่ยงนี้นับเป็นกระไร ? มีความคิดเห็นเช่นเดียวกับเดียรัจฉานหรือไร ?"

ชายฉกรรจ์หน้าเหี้ยมถูกล้อรถบดแขนขวาหักเจ็บปวดจนเหงื่อโซมกายอยู่แล้ว แต่ยังคงไม่อาจลดทอนสันดานอำมหิตของมัน สะอึกปราดเข้าไปตวาด

"เราซัวตังโฮ้ว (พยัคฆ์ร้ายซัวตัง) ลี้ตั๊วเอี๊ยมีนิสัยเช่นนี้เอง เป็นไร ? เด็กน้อยเจ้าหากไม่ยินยอม ทดลองมาลิ้มรสห้าพิษของลี้ตั๊วเอี๊ย..."

กระยาจกหนุ่มหน้าเปลี่ยนสีทันที ตวาดลงมา

"ยังไม่หยุดปาก"

ซัวตังโฮ้วสะท้านเฮือกใหญ่ ถอยหลังไปสามก้าว พลันได้คิด มันที่เจ็บปวดจนลืมตัวลืมหน้าที่การมานี้ ถึงกับแพร่งพรายศักดิ์ศรีมันไปแล้ว

มันตระหนกจนรีบเงยหน้า เห็นกระยาจกหนุ่มหน้าเหี้ยมเกรียมเย็นชาจน

บิดเบี้ยว ต้องหวาดหวั่นจนตัวอ่อนระทวย คุกเข่าโครมลงไปทันที

ชายฉกรรจ์ที่เหี้ยมอำมหิต ถึงกับยังกลัวกระยาจกหนุ่มปานนี้ได้

เหล่ากระยาจกทั้งหลายต้องตระหนกจนใจสะท้านอีกครา

แลเห็นเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งแหงนหน้าหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

"ซัวตังโฮ้ว ซัวตังโฮ้วอันร้ายกาจ พวกลักเล็กขโมยน้อยอันต่ำช้า ถึงกับกล้ามาแอบอ้างเป็นศิษย์เจ็ดกระสอบของพรรคเรา เพ้ย ! คร่าตัวไป"

ศิษย์พรรคกระยาจกเมื่อเห็นที่หลังของชายฉกรรจ์หน้าเหี้ยมซัวตังโฮ้ว ถึงกับแบกกระสอบเจ็ดชั้นอยู่จริง ต่างเดือดดาลจนฮือเข้าไปแทงพร้อมกัน

เนื่องเพราะการแบกกระสอบผิดชั้น เป็นการฝ่าฝืนข้อห้ามสำคัญที่สุดของพรรคกระยาจก

ซัวตังโฮ้วเหลียวมอง เห็นหมู่กระยาจกฮือเข้ามาด้วยใบหน้าโหดเหี้ยมดุดัน มันตระหนกจนหน้าเผือดขาวตัวสั่นระริก แผดสุดเสียง

"จี๊เซี่ยวเฮี้ยบ ช่วยด้วย..."

มันในยามลนลาน ถึงกับเรียกความเป็นมาของกระยาจกหนุ่มไปโดยไม่รู้ตัว

กระยาจกหนุ่มที่มา คือทิต้าส่ายเจี่ยจี๊ปวย ซึ่งเป็นศิษย์คนโตของเล่งซ็วม้อเกา และก็เป็นหัวหน้าของสิบทูตกระดูกหยก ตอนนี้ หน้ามันเปลี่ยนแปรไปด้วยความเดือดดาล ตวาดสุดเสียง

"ตัวบัดซบ เจ้าว่ากระไร ?"

เสียงดังมือตวัด ประกายสีดำพุ่งวาบเข้าใส่ทรวงอกซัวตังโฮ้วดั่งสายฟ้า

เล่งเล้งกระโดดขึ้นอากาศ สะบัดฝ่ามือฟาดออกไป ประกายสีดำปลิวกระเด็นตามพลังมือ แต่ศิษย์พรรคกระยาจกจำนวนมากหลาย ได้ยกร่างซัวตังโฮ้วขึ้นแล้ว เล่งเล้งเน้นเสียงสั่ง

"ไว้ชีวิตเจ้าผู้นี้"

บิดกายพลิ้วไปละลิ่วลงที่เบื้องหน้าจี๊ปวย พลางแค่นหัวเราะกล่าว

"จี๊ปวย ยังบ่ายเบี่ยงคดโกงอีกหรือไม่ ?"

ทิต้าส่ายเจี่ยจี๊ปวยหน้าเขียวคล้ำ ตะลึงลานชั่วครู่ พลันหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ใช่ ข้าพเจ้าคือจี๊ปวยจริง ๆ ต้องตำหนิข้าพเจ้ามีตาไร้แวว พาตัวบัดซบเยี่ยงนี้ร่วมทางมาด้วย บัดนี้ในเมื่อถูกท่านเปิดเผยศักดิ์ศรี ท่านจะทำอย่างไร ?"

"ฮา ฮา ประเสริฐมาก ยังนับเป็นชายชาตรีได้ พ่ายแพ้ก็พ่ายแพ้ด้วยความยินยอม"

ทิต้าส่ายเจี่ยแค่นหัวร่อสวนคำ

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าพ่ายแพ้ ?"

มันพลันยกมือโบกเป็นสัญญาณ บรรดาชายฉกรรจ์ในคราบกระยาจกที่ติดตามมันมา ต่างกระชากอาวุธออกจากที่ซ่อนในร่างขึ้นเตรียมไว้

พริบตานั้น ประกายอาวุธวูบวาบแปลบปลาบ เสียงโลหะดังกระหึ่ม ในหุบเขาที่กว้างขวาง ถูกบรรยากาศหนักอึ้งตึงเครียดครอบงำไว้หมดสิ้นทันที

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งชะงักเสียงหัวร่อไว้ ตวาดดังก้อง

"ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ท่านยังคิดจะสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอก ?"

จี๊ปวยแค่นหัวร่อสวนคำ

"สู้เยี่ยงสัตว์จนตรอก ? เฮอะ เฮอะ ที่ติดตามข้าพเจ้ามาในวันนี้ ล้วนเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่คัดเลือกมาจากจำนวนพัน ๆ มาตรว่าคนของท่านมากกว่า แต่จะมีประโยชน์ใด ?"

ศิษย์พรรคกระยาจกต่างตวาดด้วยโทสะ

"ตัวบัดซบ ท่านว่ากระไร ?"

จี๊ปวยไม่เสียทีมีฉายาทิต้า (ขวัญเหล็ก) ตอนนี้เผชิญกับศัตรูที่เดือดดาลคลั่งแค้นหลายร้อยคนแล้ว ยังคงหน้าไม่เปลี่ยนสี แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านทั้งหลายสงบไว้อย่าเพิ่งวุ่นวาย รอข้าพเจ้ากล่าววาจาจบคำ..."

ศิษย์พรรคกระยาจกโห่ร้องด้วยโทสะ

"ยังว่ากระไร ? ต่อให้มีเล่ห์ลิ้นคารมที่คมคายปานใด พวกตั๊วเอี๊ยต่างไม่ยอมเชื่อแล้ว วันนี้ท่านมีพวกเดินเข้ามามากน้อยเท่าใด ต่างต้องถูกหามออกไปเท่านั้น"

มีเสียงตวาดดังมาแต่ไกล

"ล้อมพวกมันไว้ อย่าได้ปล่อยรอดแม้สักคนเดียว"

เสียงโห่ร้องที่เดือดดาล สะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าถล่มทลาย

ทิต้าส่ายเจี่ยจี๊ปวยแสยะยิ้มกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านทั้งหลายไม่เชื่อวาจาข้าพเจ้า ต้องทอดซากเป็นศพกับพื้นทันที โลหิตเนืองนองดั่งท้องธารแน่ มาตรว่าพวกเราไม่อาจรอดชีวิตแม้สักคนเดียว แต่การบาดเจ็บล้มตายของพรรคกระยาจกท่าน ก็ต้องยับเยินสยดสยองยิ่ง น่ากลัวอีกสิบปียังไม่อาจฟื้นคืนสภาพนี้ได้ มิเชื่อท่านทั้งหลายพอจะทดลองได้ !"

บรรดาชายฉกรรจ์นิ่วขาดที่ด้านหลังมัน พากันสะบัดอาวุธอยู่ไปมา ในแสงอาทิตย์เจิดจ้า เป็นประกายแวววับวูบวาบ

วาจาที่กราดเกรี้ยว ประกายอาวุธที่แปลบปลาบ ขู่ขวัญศิษย์พรรคกระยาจก

จนใจสั่นสะท้าน

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งเน้นเสียง

"ยังมีวาจาใด ? ว่ากล่าวออกมาให้หมดสิ้นก็แล้วกัน"

ทิต้าส่ายเจี่ยกล่าวเสียงกังวาน

"ที่ข้าพเจ้ามาวันนี้ ไม่มีอกุศลจิตต่อพรรคกระยาจก..."

"เฮอะ ไม่มีอกุศลจิต ? หรือมาเพื่อกราบอวยพรวันเกิดของขอทานเฒ่า ?"

"ข้าพเจ้าทราบข่าวว่าพรรคกระยาจกมาชุมนุมกันในหุบเขานี้ และยังเป็นวันฉลองคล้ายวันเกิดของเล้งปังจู๊ท่าน จึงได้เร่งรุดเดินทางมา เนื่องเพราะกลัวไม่อาจเข้ามาได้ จึงปลอมตัวเยี่ยงนี้"

"ฮา ฮา หากท่านแบกกระสอบเพิ่มกว่านี้อีกหลายใบ ขอทานเฒ่าก็ต้องโขกศีรษะให้ท่านแล้ว"

"เพ้ย ! ท่านมีศักดิ์เป็นประมุขพรรค สมควรมีสัจจะวาจา..."

"ขอทานเฒ่ามิเคยกลับกลอกคืนคำมาเลย ไม่คล้ายท่าน... เฮอะ เฮอะ"

"ในเมื่อเช่นนี้ ท่านสมควรเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้ากล่าววาจาตามสัญญา ไม่สมควรสอดแทรกทุกถ้อยประโยค"

"ฮา ฮา ได้ยินวาจาที่สุดจะกลอกกลิ้งคมคายของท่าน ขอทานเฒ่าคล้ายมีกระดูกขวางอยู่ในคอ ไม่ถ่มออกมามิสบายใจ หากท่านกล่าววาจาเช่นมนุษย์ทั้งหลาย ขอทานเฒ่าต้องไม่สอดแทรกเด็ดขาด"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากล่าวรวบรัดสมใจกว่านี้หรือไร ?"

"ใช่ ว่ากล่าวเปิดเผยตรง ๆ จึงถูกอารมณ์สบใจพวกขอทาน"

"เฮอะ หากนับแต่นี้พรรคกระยาจกไม่เกี่ยวข้องสนใจเรื่องในสำนักเล่งจั๊วเรา สำนักเล่งจั๊วเราก็จะมีไมตรีกับพรรคกระยาจกท่านฐานเฮียตี่ ร่วมมือร่วมใจกัน"

"เฮอะ หากแม้นเกี่ยวข้องสนใจ นั่นก็จะเป็นอย่างไร ?"

"เล่งปังจู๊ ที่สำนักเล่งจั๊วเรามาในวันนี้ มาตรว่ามีเพียงไม่กี่สิบคน แต่ทุกคนล้วนเป็นยอดฝีมือที่ผ่านการต่อสู้ร้อย ๆ ครั้ง หนึ่งคนอย่างน้อยพอจะต้านศิษย์พรรคกระยาจกไม่ต่ำกว่าสาม..."

"ผายลม !"

เสียงศิษย์พรรคกระยาจกตวาดขึ้นมาจากเบื้องล่างด้วยโทสะ เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งรีบยกมือโบกห้ามไว้

"ฟังมันว่าต่อไป"

ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"นอกจากนี้ ขอเพียงเราอาจารย์กับศิษย์ประกาศเรียกร้อง ภายในเวลาวันเดียว พอจะเรียกระดมยอดฝีมือจำนวนหลายร้อยคนมาเป็นศัตรูกับพรรคกระยาจกท่าน ดังนั้น ก่อนที่เล่งปังจู๊ท่านจะกล่าวกระไร ควรต้องไตร่ตรองให้รอบคอบสุขุมเสียก่อน"

"ไตร่ตรองเรื่องอันใด ? ฮา ฮา ฮา"

"เป็นมิตรหรือเป็นศัตรู อยู่ที่ความคิดเพียงชั่ววูบของเล่งปังจู๊ในตอนนี้ เป็นโชคหรือเคราะห์ ก็อยู่ที่คำพูดตอนนี้ของเล่งปังจู๊ท่าน"

"เฮอะ ท่านต้องการให้พรรคกระยาจกเราไม่เกี่ยวข้องสนใจเรื่องของสำนักเล่งจ๊ัวท่าน ?"

"ถูกแล้ว"

"เฮอะ สำนักเล่งจ๊ัวท่านมีเรื่องอันใดที่ผู้คนสนใจถามไถ่ไม่ได้ ? หากเปิดเผยเปี่ยมคุณธรรมเช่นพรรคกระยาจกเรา ก็ไม่มีเรื่องราวใดให้ผู้คนมาสนใจถามไถ่แล้ว"

ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะต้องรู้สำนึก กระยาจกเฒ่ามีคารมสุดแสนคมจริง ๆ จึงได้กล่าวช้า ๆ

"เรื่องประการแรก คือบุญคุณความแค้นส่วนตัวของสำนักเล่งจ๊ัว มิว่าผู้ใดในวงพวกนักเลงก็ไม่อาจถามไถ่ พรรคกระยาจกท่านย่อมไม่นอกเหนือกฎนี้"

"เฮอะ เฮอะ เจตนาการมาของท่าน เป็นต้องการให้พรรคกระยาจกเรางอมือตูอยู่รอบนอก ดูพวกท่านเกลี้ยกล่อมเขี้ยวเล็บบริวาร ออกเข่นฆ่าสังหารศัตรูคู่แค้น ตั้งตนเป็นจอมบงการบู๊ลิ้ม จากนั้น ค่อยมาเตะพรรคกระยาจกเรากระเด็นไปจากแผ่นดิน ?"

"เรื่องประการแรกที่ข้าพเจ้าว่า เป็นบุญคุณความแค้นส่วนตัวของสำนักเล่งจ๊ัวเรา หรือเล่งปังจู๊ท่านมีวัยสูงเกินไป ฟังไม่ชัดเจนแล้ว ?"

"ฮา ฮา บุญคุณความแค้นส่วนตัวใดกัน อย่างมากก็เป็นเรื่องชิ้วซิงแซเท่านั้น"

"เฮอะ เล่งปังจู๊ท่านทราบก็ประเสริฐสุด"

"เรื่องรายนั้นไยต้องให้เราขอทานเฒ่าถามไถ่ มีเพียงชิ้วสู่คนเดียวก็พอให้พวกท่านทนทานกันแล้ว ผู้อื่นไม่มีความจำเป็นต้องเกี่ยวข้องให้มากความเลย"

"เฮอะ เฮอะ ชิ้วสู่ ? เฮอะ เฮอะ มันเป็นเศษสวะใด ?"

"คนผู้นี้แม้มีวัยเยาว์ แต่มีความสามารถที่ภูตผีเทพยดาไม่อาจหยั่งคำนวณ มูมิปัญญาเลอเลิศเป็นอัจฉริยะ พลังฝีมือสุดยอดไร้ผู้ทัดเทียม ศิษย์ทูตกระดูกหยกของสำนักเล่งจ๊ัวพบกับชิ้วสู่ก็คล้ายพบพญายม หรือท่านไม่เคยพบเห็นมา?"

"เฮอะ นั่นเป็นโชควาสนาของมัน จึงมิได้พบข้าพเจ้า"

"ท่านมิเคยพบชิ้วสู่จริง ๆ ?"

"หากมันพบข้าพเจ้า น่ากลัวไปพาบพญายมเสียนานแล้วจริง ๆ"

"ท่านมาคุยโอ่ประโคมลับหลังมันยังมิเป็นไร แต่ท่านต้องควรระวังตัวให้มากไว้ คนผู้นี้มีความสามารถเปรื่องปราดเทียมฟ้า ยามท่านกล่าววาจา ไม่แน่ว่ามันก็มาอยู่ที่หลังท่านแล้ว"

ทิต้าส่ายเจี่ยใจหายวาบ อดมิได้ต้องเหลียวมองไปแวบหนึ่ง เคี่ยงซึ้งเล่งเส้งพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงกึกก้องแล้วกล่าวต่อ

"ทิต้าส่ายเจี่ย ที่แท้ก็มีขวัญเพียงนี้เท่านั้น"

"เพ้ย ! หากวันนี้มันมาที่นี้ ข้าพเจ้าจะ..."

ไม่ทันจบคำ พลันมีเสียงตวาดดังก้องดั่งฟ้าร้อง

รถม้าที่เอียงคว่ำอยู่หน้าเวทีพลันระเบิดออกจากกัน เศษไม้ปลิวกระจัดกระจายไปรอบข้างดั่งถูกอสนีบาตฟาดทำลาย

ในไม้ที่ปลิวกระจาย เงาร่างสองสายพุ่งวาบออกมา ตวาดกลางอากาศ

"ท่านจะทำอย่างไร ?"

ความจริงเคี่ยงซึ้งเล่งเส้งยังเข้าใจ รถม้านี้เป็นเล่ห์พรางตาของเล่งจิ๊วม้อเกา ภายในรถไม่มีผู้ใด ดังนั้น จึงมิสนใจสังเกตเลย

ตอนนี้ รถม้าพลันระเบิดออกอย่างน่าตระหนก ผู้คนทั้งมวลจึงตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง แต่เนื่องจากเงาร่างนั้นพุ่งด้วยความเร็วเกินไป จึงไม่มีผู้ใดสามารถเห็นว่าสองร่างนี้เป็นใครกันแน่

วันนั้น ในห้องใต้ดิน...

ชิ้วสู่ ม่อยังเซียะแซเห็นสายตาของม้อบุ่นคี้แล้ว ต่างต้องลอบถอนหายใจทราบว่านางคิดหาวิธีทรมานพวกตนอีก

ม่อยังเซียะแซคำนึงในใจ

'นึกมิถึงว่าบุ่นคี้จะแค้นเราปานนี้ เรา... โอ เราเพียงหวังว่าให้นางยินยอมทำลายโฉมหน้าของเรานับแต่นี้เราก็มิต้องหงุดหงิดกลัดกลุ้มอีกแล้ว'

ชิ้วสู่ชายตามอง เห็นม้อบุ่นคี้ล้วงมีดสั้นเล่มเล็ก ๆ ออกจากอกเสื้อ ต้องตระหนกจนใจหายวาบ คำนึงขึ้น

'หรือนางจะทำลายโฉมเราสอง ? นางทำลายโฉมเรากลับมิเป็นไร หากกรีดไปบนใบหน้าม่อย้งเซียะแซสักแผลหนึ่ง เราจะไม่ยอมอโหสิให้นางไปตลอดชาติ'

แลเห็นม้อบุ่นคี้กลอกตาไปมา ส่งเสียงพึมพำกับตัวเอง

"เราด้อยกว่านาง ด้อยกว่านาง..."

ใบหน้านางนอกจากเคียดแค้นริษยาจนคลุ้มคลั่งแล้ว ย่อมยังมีแววตัดพ้อตำหนิตัวเองอยู่เล็กน้อย ตอนนั้น ล้วงกระจกออกมาจากถุงใส่ด้ายเข็มบานหนึ่ง

นางเหม่อมองดูเงาในกระจกเป็นครึ่งวัน จึงหันไปมองม่อย้งเซียะแซแล้วมองตัวเองอีกครา พลันพลิกข้อมือกรีดมีดสั้นเข้าใส่ใบหน้าตัวเองอย่างผิดคาดหมาย !

โลหิตสด ๆ สายหนึ่งพุ่งออกจากแก้มที่เปล่งปลั่งของนางทันที

ชิ้วสู่ ม่อย้งเซียะแซต่างตระหนกจนหน้าถอดสี หัวใจแทบหยุดเต้น

หากตอนนี้ทั้งสองส่งเสียงได้ จะต้องร้องสุดเสียงเป็นแน่

หากตอนนี้ทั้งสองเคลื่อนไหวได้ จะต้องโถมเข้าไปแย่งมีดสั้นในมือนางโดยไม่คำนึงถึงเรื่องราวใด

แต่ทว่า ทั้งสองตอนนี้เพียงสามารถเบ่งตาดูตรุณีที่กำลังคลุ้มคลั่งเท่านั้น นางกรีดซ้ายมีดหนึ่ง ขวามีดหนึ่ง ทำลายโฉมหน้าตัวเองด้วยความคลุ้มคลั่ง

จากนั้น กรีดร้องเสียงกราดเกรี้ยว

"ม้อบุ่นคี้ เจ้าไฉนไม่กำเนิดให้งามกว่านี้บ้าง... เราแค้นเจ้า... เราแค้นใบหน้านี้ของเจ้า... เราแค้นเจ้า... เจ้าไฉนอัปลักษณ์เยี่ยงนี้..."

ในเสียงกรีดร้องกราดเกรี้ยวโหยหวน ใบหน้าที่สวยสะคราญปานบุปผาของนางชั่วพริบตา กลายเป็นเลอะเลือนด้วยบาดแผลและโลหิต

ชิ้วสู่ใจเต้นถี่เร็ว ม่อย้งเซียะแซพริ้มตา สลบไสลไปแล้ว

เห็นม้อบุ่นคี้พลันเหวี่ยงมีดสั้นกับกระจกในมือทิ้ง นั่งซึมเซาราวเป็นซากศพอยู่อีกเนิ่นนาน ชิ้วสู่ก็พริ้มตา มิอาจตัดใจมองหน้านางอีกสักแวบเดียว

แต่ม้อบุ่นคี้กลับแผดหัวร่อดังคลุ้มคลั่ง หัวร่อพลางกล่าว

"ซือเจ๊ประเสริฐ นับแต่นี้เราไม่ด้อยกว่าท่านอีกแล้ว ท่านเป็นสตรีสวยสะคราญที่สุดในโลก เราเป็นสตรีอัปลักษณ์ที่สุดในโลก เราสองต่างเป็นที่สุดในโลกเช่นเดียวกัน"

นางหัวร่อคักคักไม่หยุดปาก ทรงกายขึ้นช้า ๆ ส่งเสียงต่อไป

"พวกท่านไม่ต้องกลัว เราไม่ฆ่าพวกท่านเด็ดขาด เราเพียงต้องการให้พวกท่านอยู่ร่วมกันตลอดกาลนาน ให้คนทั้งแผ่นดินได้ถือพวกท่านเป็นตัวอย่าง"

นางพลันอุ้มร่างอ่อนระทวยของทั้งสองขึ้น วิ่งออกไปในอุโมงค์มืดมิด

ปากอุโมงค์มีรถม้าจอดอยู่คันหนึ่ง

สารถีขับรถเป็นบริวารคู่ใจของเล่งจ๊ว เมื่อเห็นม้อบุ่นคี้มีสภาพเช่นนั้น มันตระหนกจนรีบกระโดดลงจากรถม้า ร้องเสียงสะท้าน

"โกวเนี้ยท่าน..."

ม้อบุ่นคี้หัวร่อคิกคักตอบ

"เราสวยกระมัง ? ฮา ฮา คู่หมั้นผู้นั้นของเรา เมื่อเห็นเราในสภาพนี้ มันจะมีสีหน้าอย่างไร ? เจ้าเดาออกหรือไม่ ? เราต้องการให้มันตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่จึงได้กระทำดั่งนี้"

สารถีตัวสั่นงันงกจนไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว ม้อบุ่นคี้ตวาดก้อง

"ออกไปยืนด้านข้าง กล้าขยับตัว เราตัดศีรษะเจ้าทันที"

สารถีมิกล้าขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวจริง ๆ ม้อบุ่นคี้วางชิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซไว้ในรถแล้วยืนเอียงคอครุ่นคิดชั่วครู่ พลันตวาดก้องอีกครา

"ดูพวกมันไว้ แตะต้องเล็กน้อยเป็นตัดเจ้าเป็นแปดชิ้นทันที"

สารถีตัวอ่อนระทวยจนคุกโครมลงไป แต่ม้อบุ่นคี้กลับย้อนเข้าไปในห้องใต้ดินรวบรวมอาวุธที่มีห่อใส่ผ้าปูที่นอนออกมา

นางยังหาหมิกพู่กัน ฉีกผ้าปูที่นอนออกเป็นสองชิ้น ชิ้นหนึ่งเขียนนามม่อย้งเซียะแซ อีกชิ้นหนึ่งเขียนนามชิ้วสู่ จากนั้น นางกลับไปที่รถม้า ใช้ผ้าปูที่นอนสองชิ้นนั้นเป็นธง ผูกอยู่บนหลังคารถ ส่วนผ้าอีกผืนหนึ่งนั้นฉีกออกเป็นเจ็ดสาย หากิ่งไม้ ดาบกระบี่ ขาโต๊ะเก้าอี้ มัดเป็นช่วง ๆ ผูกไว้ที่หลังรถ

นางดูผลงานอันยอดเยี่ยมของนางแล้ว หัวร่อพลางกล่าว

"เมื่อเช่นนี้ พวกท่านก็ต้องมีความภาคภูมิยิ่ง มิว่าเป็นผู้ใดเมื่อเห็นรถม้านี้แล้ว ต่างต้องเหลือบมองอีกหลายครั้งครา ใช่หรือไม่ ?"

นางหยุดหัวร่อด้วยความสบใจแล้วกล่าวต่อ

"แต่รอจนผู้คนเห็นสารรูปของพวกท่าน ฮา ฮา..."

นางหัวร่อจนตัวงอไปมา เป็นเวลาครู่ใหญ่จึงหยุดหัวร่อส่งเสียงต่อไป

"หากในรายทางนี้ไม่มีผู้ใดฆ่าพวกท่าน รอจนถึงวันวิวาห์ของเรา พวกท่านจะต้องมาดื่มสุรามงคลเราสักจอกหนึ่ง ได้หรือไม่ ?"

ตอนนั้น มือซ้ายขวาของนางกุมมีดสั้นอยู่ข้างละเล่ม พอจบคำพลันปักมีด

ทั้งสองลงบนตะโพกม้าพร้อมกัน

ม้าเทียมรถทั้งสองพอเจ็บปวด พากันแผดร้องแล้ววิ่งออกไปสุดแรงทันที

ชิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซในรถ ได้ยินเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งของม้อบุ่นคี้ไกลออกไปทุกขณะ ทั้งสองต่างต้องพริ้มตาลงด้วยความหดหู่

ทั้งสองต่างไม่ยอมมองกันอีกแม้สักแวบเดียว

ทั้งสองต่างทราบกระจ่างใจ ชนชาวนักเลงที่ต้องการชีวิตของตนนั้น มิทราบมือขุ่มากมายเพียงไร การกระทำเขี่ยงนี้ของม้อบุ่นคี้ เท่ากับส่งทั้งสองสู่อุ้งหัตถ์พญายมชัด ๆ

ตายยังมิเป็นไร แต่ทั้งสองไหนเลยทนทานการหยามเหยียดเขี่ยงนี้ของผู้อื่นได้ ?

มาตรว่าไม่พบศัตรู แต่ในรายทาง ยากยิ่งจะไม่พบผู้มีความประหลาดสงสัย หากแม้นรั้งรถม้าหยุดไว้ เห็นสภาพของทั้งสอง ก็ต้องเป็นเรื่องที่อัปยศจนสุดจะทนทาน

มิคาด ม้าเทียมรถที่วิ่งดั่งคลุ้มคลั่ง มิเพียงไม่เห็นคนตามรายทางเท่านั้น ยังยิ่งวิ่งยิ่งไปในที่เปลี่ยวร้าง ชนชาวนักเลงเมื่อเห็นนามในธงทั้งสองผืน ก็ต่างอ้อมทางหลบออกไปจนไกล

พวกนั้นย่อมไม่ทราบ ชิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซในรถตอนนี้ ไร้เรี่ยวแรงพอจะต่อต้าน ดังนั้น เมื่อเห็นอักษรนามทั้งสอง ต่างหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่ออยู่แล้ว ไหนเลยยังกล้าเสนอหน้ามาหาเรื่องราว

รถม้าห้อตะบึงไปปานคลุ้มคลั่ง ถึงกับห้อเข้ามาในบริเวณเทือกเขา และคล้ายมีลิขิตของเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์ ถึงกับพาลบันดาลให้ม้าเทียมรถวิ่งเข้าไปในช่องเขาแคบ

หากแม้นขอทานเฝ้าช่องเขาทั้งสองคนไม่ตาย รถม้าก็ไม่มีปัญญาเข้าไปในหุบเขาได้

หากแม้นศิษย์เสื้อสีครามทั้งหกคนที่ก้นช่องเขามิได้ไป พวกมันก็ต้องขัดขวางมิให้รถม้าเข้าในหุบเขาได้

แต่ทุกเรื่องราวล้วนคล้ายถูกจัดไว้ก่อน ดังนั้นรถม้าจึงห้อตะบึงเข้าไปในหุบเขาโดยไม่ถูกขัดขวาง ตอนนั้น เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งพาลไม่เชื่อว่าในรถจะมีคน จึงได้ปล่อยปละไปไม่สนใจ

ดังนั้นเอง พอม้าเทียมรถตายไปตัวรถจึงตะแคงล้มลง

การกระแทกครั้งนี้ ชิ้วสู่พลันรู้สึกมือเท้าสามารถเคลื่อนไหว ตอนแรกยังเข้าใจ

ต้องผ่านช่วงเวลาอีกยาวนาน ฤทธิ์ยาเชยยิกจุ้ยฮุ้นเฮียงจึงจะคลายออกไปเอง

แต่ม่อย้งเซียะแซที่ถูกพิษมากกว่า ยังคงอ่อนระทวยไม่มีเรี่ยวแรง

ชิ้วสู่ถอนใจด้วยความปีติยินดี พลันรู้สึกมีน้ำเค็มกร่อยไหลเข้าไปในปากเล็กน้อย ที่แท้เมื่อครู่ที่รถล้มลง ปากบังเอิญไปสัมผัสถูกโลหิตสด ๆ ที่ไหลออกมาจากรอยฉีกของบาดแผลถูกเย็บที่ข้อมือ โลหิตนั้นจึงไหลเข้าไปในปาก ไหลลงลำคอ เพียงแต่ตอนนั้นบังเกิดความแตกตื่น จึงมิได้รู้สึกตัว

พริบตานั้น ชิ้วสู่ได้คิดด้วยไวปัญญา คำนึงในใจ

'หรือโลหิตสด ๆ เพียงหยดเดียว สามารถขจัดพิษของยาจุ้ยฮุ้นเฮียงได้ ?'

เบือนหน้ามอง เห็นม่อย้งเซียะแซกำลังจ้องด้วยประกายตาแตกตื่นยินดี ทั้งสองพอประสานสายตากัน ม่อย้งเซียะแซพริ้มตาลงอีกครั้ง

ชิ้วสู่มิทราบจิตใจตัวเองมีรสชาติใด อาจบางทีเป็นขมขื่น หวานชื่น คับแค้น แต่อย่างไร ยังรู้สึกขมขื่นมากกว่าหวานชื่นไม่น้อย

ครุ่นคิดจนตะลึงลานครู่หนึ่ง จึงยื่นข้อมือไปที่ริมฝีปากนางเบา ๆ

ม่อย้งเซียะแซพลันลืมตา เห็นโลหิตที่ข้อมือชิ้วสู่หยดใส่ปากนางไหลลงลำคอ นางรู้สึกตัวสั่นสะท้าน มือเท้าที่อ่อนระทวยเริ่มเคลื่อนไหวได้ทีละน้อย

ที่แท้โลหิตสด ๆ นี้คือยาชนิดเดียวที่ขจัดพิษเชยยิกจุ้ยฮุ้นเฮียงได้ !

ทั้งสองสบตากันอีกครั้ง ม่อย้งเซียะแซพลันผลักชิ้วสู่ออกไปสุดแรง มาตรว่าพลังภายในของนางยังไม่ทุเลา แต่ฝ่ามือนี้ผลักรุนแรงอย่างยิ่ง

ชิ้วสู่พลิกตัวออกไป ร้องโพล่งขึ้น

"ท่าน... ท่าน..."

ม่อย้งเซียะแซขบเคี้ยวฟันกล่าว

"เราแค้นท่านจนวันตาย หากท่านยังกระทบเราอีกครา เราจะฆ่าตัวตายทันที"

ตอนนั้น ด้านนอกกำลังมีเสียงคำรามที่ดังสนั่นหวั่นไหวไปทุกแห่งหน ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดได้ยินเสียงในรถ

ชิ้วสู่ถอนใจกล่าว

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าไม่กระทบท่านเด็ดขาด"

"หากมิใช่ท่าน เรา...ไฉนจึง... บุ่นคี้ไฉนวิกลจริตได้...ในเมื่อท่านไร้น้ำใจ ทั้งไร้คุณธรรม และยัง...ไร้ยางอาย"

มิทันจบคำ น้ำตาหลั่งไหลออกเป็นทาง

ชิ้วสู่ไหนเลยทราบจิตใจนางมีความรู้สึกขัดกันรุนแรงอย่างยิ่ง จึงตวาดด้วยโทสะ

"ข้าพเจ้าไร้ยางอายในที่ใด ?"

"ท่านไร้ยางอาย ไร้ยางอาย ท่าน... ท่าน..."

น้ำตายิ่งหลั่งไหลยิ่งมาก นางเองก็มิทราบเพราะสาเหตุใด ?...

อาจบางทีเป็นสาเหตุที่มากเกินไป...

ชิ้วสู่ตะลึงลานครู่หนึ่ง คำนึงด้วยโทสะ

'ความจริงในใจท่านมีความรักต่อเราอยู่แล้ว ไฉนต้องมากระด้างเย็นชาต่อเราถึงปานนี้ ? ความจริงเพราะท่านเป็นต้นเหตุ พวกเราถึงถูกพันธนาการอยู่ด้วยกันไหนเลยตำหนิเราได้ ? ท่านบัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวเย็นต่อเราเยี่ยงนี้ เราไหนเลยทนทานได้ ?... ม้อบุ่นคี้คลุ้มคลั่งเพราะริษยา หรือนั่นเป็นโทษทัณฑ์ความผิดของเรา ?'

ชิ้วสู่ครุ่นคิดไปมา ยิ่งคิดยิ่งเดือดดาล พาลหลับตาเกร็งลมปราณไปเสียเลยเนื่องเพราะพลังภายในยังไม่ทุเลาเป็นปกติ จึงไม่ต้องการไปจากตัวรถ

ม่อย้งเซียะแซน้ำตานองหน้า คำนึงในใจ

'ท่านได้ทราบน้ำใจที่เรามีต่อท่านแล้ว ทั้งเรายังต้องทนทานรับความคับแค้นลำเค็ญแทนท่านมากมายปานนี้ กระทั่งซือม่วยที่สนิทสนมที่สุดของเรา ยังกลับกลายเป็นแค้นเราจับจิตใจ ทุกประการนี้เรายอมทนเพราะท่าน แต่ท่านเล่า ? ท่านทั้งไม่เข้าใจเรา ทั้งไม่เห็นใจเรา ท่านไร้น้ำใจ ท่านเห็นแก่ตัว... หลังจากเผชิญกับเรื่องราวที่เจ็บช้ำมากมายปานนั้น ได้เห็นการเปลี่ยนแปรที่เจ็บช้ำลำเค็ญของบุ่นคี้แล้ว ท่านยังรู้จักแต่คิดถึงตัวเอง ท่านใจดำอำมหิตเกินไป ท่าน...'

นางยกหลังมือขึ้นปาดน้ำตา ขบกรามแนบแน่น พลอยพริ้มตาลงเกร็งลมปราณรักษาตัวไปบ้าง

ทั้งสองต่างมีรากฐานกำลังภายในที่หนักแน่นมั่นคงอย่างยิ่งอยู่แล้ว ดังนั้นพลังจึงทุเลาเป็นปกติโดยง่ายดาย

และเหตุการณ์นอกรถตอนนั้น เป็นเวลาเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งกำลังประคารมกับทิต้าส่ายเจี่ย

ชิ้วสู่ที่มีโทสะเดือดดาลอัดอกอยู่แล้ว เมื่อได้ยินจี้โต๊ะหยามประณามด่าตนอย่างไรก็ไม่อาจทนทานต่อไปได้ ทุ่มเทกำลังฟาดออกไปฝ่ามือหนึ่ง เตะติดตามอีกหนึ่งเท้า

พลังฝ่ามือและเท้าของชิ้วสู่มหาศาลน่าตระหนกปานใดแล้ว ตัวรถม้าที่เป็นไม้ย่อมไม่อาจทนทานได้ แตกกระจายดั่งถูกระเบิดทันที ชิ้วสู่จึงพุ่งตัวออกจากรถไปดั่งสายฟ้า

ม่อยังเซียะแซที่ถูกรัดข้อมือติดกัน ไม่อาจดิ้นรนขัดขืน จำต้องกระโดดตีดตามไปเช่นกัน

ได้ยินชิ้วสู่ตวาดก้อง

"ท่านจะทำอย่างไร ?"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างพลิ้วลงบนเวที เล่งเล้งขยี้ตามองแล้วตวาดสุดเสียง

"เป็นชิ้วกงจื้อจริง ๆ ท่านมาได้อย่างไร ?"

ในใจของขอทานเฒ่าทั้งแตกตื่นทั้งยินดี แทบไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเอง

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งหลายเมื่อได้ยิน เงาร่างที่กระโดดออกจากตัวรถถึงกับเป็นชิ้วสู่จริง ๆ จึงต่างทั้งแตกตื่นทั้งยินดี จนตะลึงลานอยู่กับที่พร้อมเพรียงกัน

ได้เห็นจี้โต๊ะสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ร้องสุดเสียง

"สหายก็คือชิ้วสู่ ?"

"ถูกแล้ว"

ชิ้วสู่เดือดดาลจนตาแดงฉาน ตวาดรับคำด้วยเสียงสนั่นปานอสนีบาตฟาดลงสะท้านแก้วหูทุกผู้คนลั่นอื้ออึง เป็นเนิ่นนานยังไม่ได้ยินเสียงอื่นใด

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งหัวร่อฮาฮา

"คำพังเพยว่าไว้ 'เอ่ยถึงโจโฉ โจโฉก็มา' ท่านเคยได้ยินหรือไม่ ? เราเตือนท่านก่อนแล้ว อย่าได้ด่าผู้คนลับหลัง ตอนนี้น่ากลัวท่านต้องได้รับบทเรียนที่เจ็บปวดแล้ว"

หลั่งเลือดชโลมหุบเขา

ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะถอยไปก้าวหนึ่ง ใบหน้าคืนกลับสู่เค้าเยือกเย็นเป็นปกติอีกครา สายตาของมันมิเคยเบือนห่างจากใบหน้าชิ้วสู่เลย แค่นเสียงเย็นชา

"ได้ยินชื่อยิ่งใหญ่ของท่านมานาน วันนี้นับว่ามีวาสนาที่ได้พบพาน"

ชิ้วสู่แค่นหัวร่อเย้ยหยัน

"ข้าพเจ้าเห็นว่ามิใช่เป็นวาสนาของท่านดอก อาจเป็นเคราะห์ก็ได้"

ในเสียงกล่าวสืบเท้าออกไปก้าวหนึ่ง... ม่อย้งเซียะแซที่ไม่อาจขัดขืน จำต้องสืบเท้าตามไปก้าวหนึ่งบ้าง

จี้โต๊ะเหลือบตามา พลันหยุดนิ่งอยู่บนใบหน้าม่อย้งเซียะแซ

ตอนนี้ สายตาของผู้คนบนเวที มีเก้าในสิบที่ต่างถูกความงามของม่อย้งเซียะแซดึงดูดไว้ ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะจับตามองพลางถามช้า ๆ

"โกวเนี้ยท่านนี้เป็นผู้ใด ? แปลกตาข้าพเจ้าอย่างยิ่ง"

ม่อย้งเซียะแซสวนคำเสียงเย็นชา

"ท่านสนใจไยว่าเป็นผู้ใด ?"

"ฮา ฮา ข้าพเจ้าเพียงเห็นโกวเนี้ยกับชิ้วกงจื้อร่วมรุกร่วมถอย อุปมาดั่งเป็นร่างเดียวกัน จึงอดมิได้ต้องถามไปคำหนึ่ง หากโกวเนี้ยไม่ยินยอมบอก..."

ม่อย้งเซียะแซเดือดดาลยิ่งนัก ตวาดเสียงแหลมเล็ก

"ผู้ใดว่ามันกับเราคล้ายเป็นร่างเดียวกัน วาจาท่านควรว่ากล่าวให้กระจ่างกว่านี้"

นางในยามเดือดดาล สืบเท้าไปเบื้องหน้าก้าวหนึ่ง

ชิ้วสู่ที่ไม่อาจสะบัดขัดขืน จำต้องก้าวติดตามนางไปบ้าง

ข้อมือของทั้งสอง ถูกแขนเสื้อนักพรตที่ยาวเหยียดปิดอยู่ สายตาของผู้คนทั้งหลายเพียงเห็นทั้งสองร่วมรุกร่วมถอยกันเท่านั้น จึงเดาไม่ออกว่าเป็นสาเหตุใด

จี้โต๊ะเหลือบตาไปมา พลันหัวร่อฮาฮาร้อง

"วิเศษ วิเศษ..."

ชิ้วสู่เดือดดาลจนตวาดก้อง

"วิเศษกระไร ?"

เสียงดังไหล่ขยับ ขณะจะกระโดดไปลงมือ มิคาด ม่อย้งเซียะแซกลับยืนตรึงติดพื้นเวทีแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว ดั่งเท้างอกรากแล้วก็ปาน

ร่างของชิ้วสู่เพิ่งพ้นพื้นได้เชียะเศษ ต้องร่วงโครมลงมาอีกครา

แลเห็นม่อย้งเซียะแซหันกายก้าวลงจากเวทีไป ชิ้วสู่จำต้องเคลื่อนเท้าพลางร้องดังก้อง

"ท่านจะทำกระไร ?"

ม่อย้งเซียะแซกล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าจะไปแล้ว"

"ข้าพเจ้าไม่ไปเด็ดขาด"

"ผู้คนในที่นี้ ข้าพเจ้ามิรู้จักเลย เรื่องราวในที่นี้ มิได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าสักน้อยนิด มิว่าท่านยินยอมไปหรือไม่ยินยอม ข้าพเจ้าก็ต้องไปแน่นอน"

ชิ้วสู่เดือดดาลมิอาจระงับ คำรามเสียงก้อง

"ท่านจะไปก็ไปเถิด"

ชิ้วสู่หยัดเท้าทรงกายกับที่ ม่อย้งเซียะแซไหนเลยจะไปได้แม้สักก้าวเดียว ผู้คนทั้งปวงเมื่อเห็นสภาพพิสดารของทั้งสอง ต่างต้องแตกตื่นสงสัยกว่าเดิม

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งกระแอมแล้วกล่าวขึ้น

"ชิ้วกงจื้อ เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

ชิ้วสู่งุนงงไป มิทราบควรตอบกระไร

ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะแผดหัวร่อร้อง

"วิเศษ วิเศษ..."

ม่อย้งเซียะแซหันขวับมาส่งเสียงแหลมเล็ก

"ท่านไม่ไปจริง ๆ ?"

ชิ้วสู่หน้าเผือดขาว ขุ่นเคืองจนตัวสั่นระริก ส่งเสียงก้อง

"แม้ตายก็ไม่ไป"

"ก็ได้"

ม่อย้งเซียะแซร้องด้วยความขุ่นเคือง พลันหันไปหาชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ผู้หนึ่งแย้มยิ้มพลางกวักมือเรียก

"ท่านเข้ามา"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นเมื่อเห็นรอยยิ้มของนาง วิญญาณโบยบินจากร่างทันที เดินเข้าไปทีละก้าวดั่งไม่มีหัวใจ ฝืนยิ้มส่งเสียงราวละเมอ

"โกวเนี้ยมีคำสั่งใด ?"

"เข้ามาให้ใกล้กว่านี้"

ม่อย้งเซียะแซแย้มยิ้มพลางเรียกเบา ๆ รอยยิ้มของนางมิเพียงชายฉกรรจ์ผู้นั้นซึมเซาราวใจลอยเท่านั้น กระทั่งผู้อื่นบนเวที ยังต้องจับตามองด้วยความเคลิบเคลิ้มรัญจวน

เห็นชายฉกรรจ์ผู้นั้นเดินซึมเซาไปจนถึงเบื้องหน้าม่อย้งเซียะแซ กลืนน้ำลายดังอึกยกมือปาดริมฝีปากแล้วฝืนยิ้มถาม

"โกวเนี้ย..."

ม่อย้งเซียะแซพลันหน้าเครียด รอยยิ้มคลายไปทันที พลันตะปบมือซ้ายดั่งสายฟ้าชิงดาบจากมือชายฉกรรจ์นั้นมาโดยง่ายดาย

ชายฉกรรจ์ยังคงซึมเซาไม่ได้สติ ร้องด้วยความตระหนก

"โกวเนี้ยทำเยี่ยงนี้ด้วยความหมายใด ?"

มิทันขาดคำ ม่อย้งเซียะแซเตะฉาดเข้าใส่จนมันปลิวกระเด็นออกไปสองวา แล้วนางพลิกดาบฟันเข้าใส่ข้อมือขวาตัวเองทันที

คนทั้งปวงต่างตระหนกจนใจสะท้าน ชิ้วสู่ยิ่งหวาดหวั่นจนหน้าเผือดขาว หันขวับกลับไปคว้าข้อมือที่ถือดาบม่อย้งเซียะแซ รวบนิ้วทั้งห้าแนบแน่น ดาบจึงร่วงหล่นลงสู่พื้น ม่อย้งเซียะแซร้องขึ้น

"ท่านปล่อยมือหรือไม่ ?"

ชิ้วสู่ร้องเสียงสะท้าน

"จะฟันท่านก็ฟันมือข้าพเจ้าเถิด ไยต้องทำลายตัวเองด้วย ?"

"ข้าพเจ้าพาลจะทำลายตัวเอง ข้าพเจ้าตายก็มิเกี่ยวข้องกับท่าน"

มิทันจบคำ น้ำตาหลั่งไหลลงอีกครา

บรรดาศิษย์พรรคกระบาจกทั้งบนและล่างเวทียิ่งดูยิ่งแตกตื่นสงสัย กระทั่งเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งที่คร่ำโลกโชกโชน ยังคงดูความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนพิสดารนี้ไม่ออก

ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว ถอยหลังเบา ๆ ไปหลายก้าว งอนิ้วเรียกอย่างเร้นลับ มีชายฉกรรจ์สามคนรีบเดินเข้าหามัน จี้โต๊ะจึงชี้ชิ้วสู่พลางกระซิบ

"ลงมือ"

ชายฉกรรจ์ทั้งสามสอดมือเข้าอกเสื้อ แสดงว่าจะล้วงอาวุธลับออกมา

ตอนนี้ ทุกผู้คนต่างสนใจที่ชิ้วสู่และม่อยังเซียะแซเป็นจุดเดียว มิว่าผู้ใดก็ไม่ไปสังเกตความเคลื่อนไหวของพวกมัน เห็นแต่ม่อยังเซียะแซน้ำตาหลั่งไหลไม่ขาดสาย คล้ายดั่งเศร้าเสียใจถึงขีดสุด

ชิ้วสู่จึงซึมเซากับที่ เหม่อมองน้ำตาของม่อยังเซียะแซพลางถอนใจกล่าว

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไรกันแน่ ? ท่านบอกมา..."

ม่อยังเซียะแซก้มศีรษะหลั่งน้ำตากล่าว

"ท่านไม่ต้องเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า... ไม่ต้องมาเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า..."

ชิ้วสู่พลันขยี้เท้า ตวัดมือรวบดาบบนพื้นขึ้นมา ฟันฉับเข้าใส่ข้อมือขวาของตนด้วยจิตใจที่ท้อแท้

มิคาด ดาบยังไม่ทันฟันลงไป ก็ถูกม่อยังเซียะแซคว้าข้อมือไว้ นางหลั่งน้ำตาร้องเสียงแหลมเล็ก

"ท่านไฉนต้องทรมานข้าพเจ้าเยี่ยงนี้ ? ท่านจะฟันก็ฟันข้าพเจ้าเถิด"

"ข้าพเจ้าไหนเลยทรมานท่าน ? เป็นท่าน..."

"ข้าพเจ้าไม่ดีเอง ท่านฆ่าข้าพเจ้าก็แล้วกัน"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งที่จับตามองด้วยความสนใจ ดูออกแล้วว่า ในระหว่างทั้งสองต้องมีความรักที่ลึกซึ้งตราตรึง เนื่องเพราะเกิดเข้าใจผิดอย่างไรกัน จึงได้มาทุ่มเถียงต่อหน้าผู้คนจำนวนตั้งมากหลายปานนี้

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งต้องลอบหัวร่อในใจ พาลงอมือมิยอมเกี่ยวข้องด้วย

มิคาด ขณะเวลานั้น พลันเห็นประกายสีดำหลายสิบจุดพุ่งฝ่าอากาศมา ตรงเข้าใส่ชิ้วสู่ด้วยความเร็วปานสายฟ้า แต่เสียงลมกลับเบาอย่างยิ่ง

ชิ้วสู่ที่หงุดหงิดกลัดกลุ้มอยู่กับความรัก ถึงกับมิรู้ตัวสักน้อยนิด

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งที่ตระหนกจนขวัญสะท้าน จะลงมือช่วยเหลือก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

นับเป็นสถานการณ์ที่ร่อแร่คับขันปานชีวิตแขวนบนเส้นด้ายจริง ๆ พลันเห็นม่อยังเซียะแซกระโดดเข้ากระแทกร่างชิ้วสู่พลางกรีดร้อง

"ฟุบลงไป"

ทั้งสองต่างล้มลงกับพื้น ประกายดำหลายสิบจุดเฉียดผ่านศีรษะทั้งสองไป แต่ม่อย้งเซียะแซยังคงช้าไปชั่ววูบ นางรู้สึกชาที่ไหล่ ปรากฏว่าถูกอาวุธลับซัดใส่แล้ว

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งตวาดด้วยโทสะ

"ชายโฉดที่ไร้ยางอาย"

เสียงดังสะบัดฝ่ามือฟาดจู่โจมใส่จี้โต๊ะทันที

จี้โต๊ะถีบกายพลิ้วออกด้านข้าง ชายฉกรรจ์ที่ด้านหลังของมันทั้งสามคนพลันโถมเข้ามารับมือแทน ดาบสามเล่มฟันสะบัดกวัดแกว่งจนพลังลมดังครับเคว้ยวจู่โจมใส่บนกลางร่างของเล่งเล้งอย่างดุดัน

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งแค่นหัวร่อเย้ยหยัน หมัดต่อยเท้าเตะ ต่อต้านจนดาบทั้งสามเล่มต้องล่าถอยไป

ได้ยินหมู่กระยาจกที่เบื้องล่างร้องเสียงก้อง

"ปังจู้ลงมือแล้ว พวกเรายังจะยืนอยู่ที่นี้ไปไย ?"

เสียงร้องไม่ทันขาดคำ มีประกายสีเงินพุ่งวาบขึ้นจากหมู่ผู้คนสายหนึ่ง ตรงเข้าใส่ทรวงอกชายฉกรรจ์นิ้วขาดบนเวทีด้วยอานุภาพดั่งอสนีบาต

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นคำรามเสียงก้อง หงายตึงลงเกลือกกลิ้งกับพื้น โลหิตฉีดเป็นทางยาวราวน้ำพุ

โลหิตที่ฉีดกระจาย เป็นชนวนกระตุ้นความอำมหิตดุดันของบรรดาชายฉกรรจ์นิ้วขาดลุกฮือโหม

ได้ยินเสียงคำรามด้วยความขุ่นแค้นดังสับสนอลหม่าน ศิษย์พรรคกระยาจกจำนวนมากหลาย มีสิบกว่าคนกระโดดขึ้นมาบนเวทีไม้ไผ่ ชายฉกรรจ์นิ้วขาดก็มีสิบกว่าคนกระโดดลงจากเวทีไป

พริบตานั้น ทั้งสองฝ่ายจึงประหัตประหารกันจนชุลมุนวุ่นวาย

ความจริง เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งไม่ต้องการเกิดเรื่องเข่นฆ่าสังหารให้โลหิตเนืองนองในวันนี้เลย แต่ตอนนี้ผู้คนต่างเดือดดาลคลั่งแค้นจนพลุ่งพล่าน ท่านก็ไม่มีปัญญาที่จะห้ามไว้ได้อีกแล้ว

ในการต่อสู้ตะลุมบอนที่ชุลมุน ซิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซได้ผุดลุกขึ้นพร้อมกัน ทั้งสองมองสบตากัน ซิ้วสู่ตะกุกตะกัก

"ขอบคุณ..."

ม่อย้งเซียะแซหลุบตาหยาดเยิ้มของนางหลบแล้วกล่าวเบา ๆ

"ขอบคุณกระไร ?"

ความตะขิดตะขวงและกินใจของทั้งสอง คล้ายดั่งถูกถ้อยคำสั้น ๆ นี้ปลอบประโลมจนดื่มด่ำซาบซึ้ง จึงช้อนตาสบกัน ถึงกับลืมว่ามาอยู่ในสถานที่ใดไปแล้ว

ประกายดาบพลันแวบมา

ดาบยาวสองเล่ม ฟันเข้าใส่ด้านหลังชิ้วสู่ดั่งสายฟ้า

ชิ้วสู่มิได้เหลียวหน้าไปเลย สายตายังคงจับนิ่งอยู่บนใบหน้าม่อย้งเซียะแซ แต่พลิกฝ่ามือฟาดกลับไปฉาดหนึ่ง เสียงตังดังสองครั้ง ดาบสองเล่มถึงกับถูกฟาดกระเด็นลงไปหมดสิ้น

ชายฉกรรจ์สองคนนั้นงุนงงวูบ ดูไม่ออกว่าชิ้วสู่ใช้กระบวนท่าใด ฟาดกลับมาจากส่วนสัดไหน เพียงรู้สึกข้อมือชาวูบ ดาบก็ปลิวกระเด็นออกจากมือไป

ทั้งสองต่างตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ พลันได้ยินเสียงตวาดดังมา

"ลงไป"

เชือกยาวสองเส้นพุ่งขึ้นมาจากด้านล่างเวที ปลายเชือกทั้งสองต่างผูกเป็นห่วงคล้องเข้าใส่ลำคอของทั้งสอง พอกระชากห่วงรัดตัวแนบแน่น ทั้งสองคำรามได้เสียงเดียวก็ถูกกระชากตกจากเวทีไป

กระยาจกผู้หนึ่งแผดหัวร่อร้องชมเชย แล้วสะบัดเชือกยาวในมือมันคล้องควับเข้าใส่ทิต้าส่ายเจียบ้าง

เชือกยาวคล้องคนนี้ เป็นไม้ตายอันยอดเยี่ยมของศิษย์พรรคกระยาจก ภายในรัศมีหกวา มิว่าคล้องใส่ผู้คนหรือแพะแกะ ไม่เคยมีผิดพลาดเลยสักครั้ง

เห็นชัดว่าห่วงเชือกคล้องเข้าใส่จี้โต๊ะแล้ว พลันได้ยินจี้โต๊ะตวาด

"ขึ้นมา"

เสียงดังมือตะปบเข้าใส่ห่วงปลายเชือก กระตุกเบา ๆ กระยาจกผู้นั้นพลันถูกกระชากลอยพ้นพื้นแปดเชียะเศษ ร่วงโครมลงไปบนพื้นเวที จี้โต๊ะพุ่งปราดเข้าหาฟันฝ่ามือลงฉับหนึ่ง แล้วก็มิเหลือบแลเป็นครั้งที่สอง หันกายฟาดฝ่ามือออกไปพอดีต่อต้านการจู่โจมของกระยาจกที่โถมเข้ามาทางด้านหลังอย่างมั่นเหมาะ กระแทกมันจนกระเด็นลงจากเวที

ตอนนั้น ในหุบเขาและช่องเขา มีเสียงตวาดด่าเสียงแผดร้อง เสียงคำรามดังสับสนอลหม่าน เสียงอาวุธกระทบกัน สะเทือนเลื่อนลั่นไม่ขาดหู...

โลหิตแดงฉาน หลั่งไหลเปรอะเปื้อนทั่วไปทั้งเวทีไม้ไผ่สีเขียวและพื้นดินสีเหลืองซีด

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งพลันกู่เสียงกราดเกรี้ยวยาวนาน ทะยานกายขึ้นอากาศ ทิ้งชายฉกรรจ์หลายคนที่กลุ้มรุมท่านโดยไม่แยแส โถมตรงลงใส่ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะ

ท่านฟาดฝ่ามือลงจากอากาศ พลังจึงกราดเกรี้ยวน่าหวาดหวั่นกว่าปกติ

ทิต้าส่ายเจี่ยถีบเท้าหลบออกไปสามเชียะ พลันมีดาบยาวเล่มหนึ่งฟันแฉลบเข้ามา มันแหงนร่างตวัดเท้าเตะดาบนั้นกระเด็นออกไป

พลันรู้สึกตาลายไปวูบ เมื่อมองจึงเห็น ชิ้วสู่มายืนหน้าเหี้ยมเย็นชาอยู่ที่เบื้องหน้ามันแล้ว

เล่งเล้งก็ได้ลอยละลิ่วลงมา ยืนกระหนาบจี้โต๊ะไว้ในระหว่างกลาง

ทิต้าส่ายเจี่ยแผดหัวร่อกล่าว

"พวกท่านคิดจะใช้สามต่อหนึ่ง ? ลงมือมาได้เต็มที่"

เคี่ยงซิ้งตวาดด้วยความเดือดดาล

"เจ้าคู่ควร ?"

ขณะจะลงมือจู่โจม กลับเห็นชิ้วสู่โบกมือห้ามไว้พลางกล่าว

"เล่งปังจู๊ช้าไว้"

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งกวาดตามองไป เห็นบนเวทีมีแต่คราบโลหิตและซากศพ จึงทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ยังจะว่ากล่าวกระไรกับมันให้มากความ สังหารมันก่อนค่อยว่ากล่าวเถิด"

ชิ้วสู่เน้นเสียงหนัก ๆ

"ชีวิตมันมีค่าเท่าใด ? ไยต้องให้เฮียตี๋ของพรรคกระยาจกมาปลิดปลงลงอย่างไม่มีค่าตั้งมากหลายปานนี้ เล่งปังจู๊ว่าใช่หรือไม่ ?"

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งงุนงงไป เห็นชิ้วสู่หันมากล่าวกับจี้โต๊ะ

"หากท่านคิดจะรักษาชีวิตไว้ จงรีบเรียกพวกมันหยุดมือ"

ทิต้าส่ายเจี่ยแหงนหน้าหัวร่อ

"ข้าพเจ้าไฉนต้องเรียกพวกมันหยุดมือ ? ดูผู้อื่นหลั่งโลหิต ไยมิใช่เป็นเรื่องร่าเริงของชีวิต ?"

ชิ้วสู่ข่มกลั้นโทสะไว้ เน้นเสียงหนัก ๆ

"หรือท่านไม่ต้องการชีวิตของท่าน ?"

ทิต้าส่ายเจี่ยหวั่นไหวเล็กน้อย สวนคำขึ้น

"ข้าพเจ้าออกคำสั่งให้หยุดมือ ท่านกล้าประกัน พวกข้าพเจ้าล่าถอยโดยปลอดภัย ?"

ม่อย้งเซียะแซชิงกล่าวขึ้น

"มันไม่ประกัน ข้าพเจ้าประกันให้ก็ได้"

นางไม่ปรารถนาเห็นการเข่นฆ่าที่สยดสยองนองเลือดเยี่ยงนี้ดำเนินต่อไปจริง ๆ เสียงแผดร้องโหยหวนตอนก่อนตายแต่ละครั้ง เสียดแทงจิตใจนางจนแทบทนทานมิได้

จี้โต๊ะกวาดตามองรอบข้างกล่าวช้า ๆ

"ตอนนี้ทั้งสองฝ่ายต่างบาดเจ็บล้มตายสาหัสยิ่ง ทุกผู้คนเลือดเข้าตา สันดานอำมหิตประดังออกมาหมดสิ้น มาตรว่าข้าพเจ้าออกคำสั่งให้หยุดมือ พวกมันก็ไม่แน่จะยินยอมเชื่อฟังอีกแล้ว"

ม่อย้งเซียะแซร้องโพล่งขึ้น

"อย่างนั้นสมควรทำเยี่ยงไร ?"

ทิต้าส่ายเจี่ยหน้าเครียดเย็นชาเน้นทีละคำ

"ตายจนหมดสิ้นจึงยุติ"

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งและชิ้วสู่ต่างใจสั่นสะท้าน เบือนหน้ามองไป เห็นบนและล่างเวทีตะลุมบอนกันด้วยสภาพสยดสยองกว่าเดิม ทุกผู้คนคล้ายดั่งเดนตายไม่คำนึงถึงชีวิตแล้ว

ดวงตาแต่ละคนต่างแวววาวราวสัตว์ร้าย เนื่องเพราะเสียงแผดร้องและโลหิตสด ๆ ได้กระตุ้นสัญชาตญาณสัตว์ป่าในหัวใจของมนุษย์ทะลักออกมา

ชายฉกรรจ์นิ้วขาดที่ติดตามจี้โต๊ะมาเหล่านั้น ความจริงเป็นสหายเดนตายในวงพวกนักเลงที่เลียเลือดบนคมอาวุธอยู่แล้ว พวกมันแม้มีจำนวนน้อยตัวกว่า แต่ชำนาญการตะลุมบอนหลั่งโลหิตเยี่ยงนี้เหนือศิษย์พรรคกระยาจกหลายเท่านัก ดังนั้นพวกมันแม้มีจำนวนน้อยกว่ากันหลายเท่า แต่ยังคงเสี่ยงได้โดยไม่เสียเปรียบ

และทางศิษย์พรรคกระยาจก เนื่องเพราะมีคนมากเกินไป สภาพจึงกลับกลายเป็นวุ่นวายไม่อาจควบคุมได้

ปกติพวกกระยาจกสำรวมเป็นอย่างยิ่ง ตอนนี้เมื่อถูกกระตุ้นสัญชาตญาณดุร้ายให้เกิดขึ้น จึงไม่อาจบังคับไว้ได้อีกแล้ว เบื้องหน้าล้มลงเบื้องหลังทะยานเข้าเสริมแทนที่ บุกกระหน่ำโดยไม่คำนึงถึงความเป็นตายร้ายดีตลอดเวลา

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งเห็นศิษย์ในสำนักท่านบาดเจ็บล้มตายเกลื่อนกลาดทั้งบริเวณบังเกิดความเจ็บแค้น เสียดายและเวทนายิ่งนัก จึงเน้นเสียงหนัก ๆ

"เราสองส่งเสียงตวาดห้ามพร้อมกันเป็นไร ?"

"หากท่านต้องการทดลอง ข้าพเจ้าก็ยินยอมตามดู"

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งพลันตวาดสุดเสียง

"ศิษย์พรรคกระบาจกหยุดมือ ศิษย์พรรคกระบาจกหยุดมือ"

ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะตวาดดังก้องกังวาน

"น้องพี่ทั้งหลายหยุดมือด่วน"

มันคำนวณสถานการณ์วันนี้ ทราบว่ามีแต่ยุติการต่อสู้ มันจึงพอจะมีโอกาสรอดตัวออกไป มิเช่นนั้นพวกมันมีแต่ทางตายอยู่ในหุบเขานี้สายเดียวเท่านั้น

สาเหตุสำคัญที่บังคับให้มันมีความคิดเช่นนี้คือการปรากฏตัวของชิ้วสู่ มันทราบกระจ่าง กระทั่งซือแป้มันยังต้องคอยหนีชิ้วสู่จนที่สภาพทุลักทุเล มันไหนเลยมีทางดิ้นรนหนีจากมือชิ้วสู่ได้

ดังนั้นเอง ความต้องการให้ทั้งสองฝ่ายยุติการต่อสู้ มันยังเร่งร้อนยิ่งกว่าเล่งเล้งมากนัก เพียงแต่มันเป็นคนสุขุมเลือดเย็น ไม่ยอมให้ปรากฏบนสีหน้าเท่านั้น

ในเสียงตวาดที่ก้องกังวาน...

ศิษย์ของทั้งสองฝ่าย พากันหยุดมือไปทีละน้อยจริง ๆ

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งตวาดอีกครั้ง

"ศิษย์พรรคกระบาจกหยุดมือ"

ศิษย์พรรคกระบาจกที่อยู่ด้านหลัง ไม่ฮือเข้าไปอีกแล้ว ส่วนผู้อยู่ทางด้านหน้าก็ถีบตัวถอยออกไป

ชายฉกรรจ์นิ้วด้วนมีโอกาสหอบหายใจเยี่ยงนั้น มันก็ไม่ไล่ตามไปซ้ำเติมอีก

ม่อย้งเซียะแซถอนใจกล่าว

"หากยังไม่หยุดมือ ข้าพเจ้าก็ต้อง..."

มิทันขาดคำ พลันมีเสียงแผดร้องดังมาจากในหมู่ศิษย์พรรคกระบาจก

"น้องพี่ทั้งหลายตายไปมากมายปานนี้ พวกเราที่ยังรอดอยู่ หากไม่ล้างแค้นแทนพวกมัน แบกหน้าดูวิญญาณพวกมันได้อย่างไร ?"

อีกผู้หนึ่งร้องรับทันที

"ฆ่า ! ฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น ล้างแค้นแทนน้องพี่ที่ตายไป"

ในเสียงร้องดังกราดเกรี้ยว กระตุ้นจิตใจผู้คนให้พลุ่งพล่านขึ้นอีกครา

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งเห็นเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้อง จึงตวาดดังกราดเกรี้ยว

"ผู้ใดแผดร้องก้องตะโกน ?"

ในเสียงตวาด มีเงาร่างสองสายพุ่งปราดออกจากกลุ่มศิษย์พรรคกระบาจก โถม

เข้าใส่ชายฉกรรจ์นิ้วด้วน ดาบในมือของทั้งสองพอวูบไป มีอีกชีวิตหนึ่งต้องปลิดปลงลง

ชายฉกรรจ์นิ้วขาดตวาดด้วยโทสะ

"ขอทานชั่วชาติที่ไม่มีสัจจะ พวกเราเสี่ยงกับมัน"

เสียงตวาดจึงดังสับสนอลหม่าน พากันโถมเข้าไปอีกครั้ง

ศิษย์พรรคกระยาจกผู้หนึ่งหลบหลีกช้าไป ถูกฝ่ายตรงข้ามฟันขาดสะพายแล่ง ก่อนตายส่งเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยอง ยกมือขึ้นชูพลางร้อง

"น้องพี่ทั้งหลาย ล้างแค้น..."

ร่างล้มฮวบลงกับพื้น ชายฉกรรจ์นิ้วขาดพากันโห่ร้องแล้ววิ่งย่ำไปบนซากศพมัน

ความอำมหิตของศิษย์พรรคกระยาจกประดังขึ้นอีกครา การตะลุมบอนอันสับสนอลหม่านจึงเกิดขึ้นอีกครั้ง

ทิต้าส่ายเจี่ยโพล่งด้วยความขุ่นเคือง

"ศิษย์พรรคกระยาจกละเมิดสัญญาก่อน ไม่อาจตำหนิฝ่ายเราได้"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งยิ่งขุ่นเคืองจนหน้าเผือดขาว เน้นเสียงหนัก ๆ

"ผู้ฝ่าฝืนคำสั่งต้องลงโทษสถานหนัก"

พลันได้ยินชิ้วสู่แค่นหัวร่อแล้วกล่าว

"ผู้ละเมิดสัญญามิใช่ศิษย์พรรคกระยาจก"

ทิต้าส่ายเจี่ยหันขวับไปส่งเสียง

"มิใช่ศิษย์พรรคกระยาจก ? หรือยังเป็นพวกฝ่ายเรา ?"

"ก็มิใช่เฮียตี๋ของท่าน"

ทั้งเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งและทิต้าส่ายเจี่ยร้องโพล่งขึ้นพร้อมกัน

"เป็นผู้ใด ?"

ชิ้วสู่ชี้พลางกล่าว

"ท่านดูสามคนที่หน้าดำราวก้นหม้อ ท่วงท่าปราดเปรียวว่องไวที่สุด สวมเสื้อผ้ากระยาจก หลังสะพายกระสอบสีเหลืองใบเดียว คอยสังเกตความเคลื่อนไหวพวกมันไว้"

ผู้คนบนเวทีต่างจับตามองไป เห็นในหมู่ผู้คนที่สับสนวุ่นวาย มีบุคคลดั่งชิ้วสู่ว่าอยู่สามคนจริง ๆ ทั้งสามมีท่าร่างปราดเปรียวว่องไว พลังฝีมือคล้ายสูงส่งอย่างยิ่ง

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งเน้นเสียงหนัก ๆ

"จริงทีเดียว..."

แล้วพลันนึกได้ คนที่ลอบส่งกระดาษบอกศักดิ์ศรีของทิต้าส่ายเจี่ยเมื่อคู่

เป็นหนึ่งในสามคนนี้เอง จึงยิ่งคลางแคลงสงสัยกว่าเดิมอีกมากหลาย

แลเห็นทั้งสามวิ่งวุ่นวายอยู่ในหมู่ผู้คน หนึ่งในจำนวนนั้น พลันลอบฟันออกไปดาบหนึ่ง ตัดศีรษะศิษย์พรรคกระยาจกล้มลงขาดใจตายทันที

จากนั้น มันคำรามเสียงเกรี้ยวกราด โถมเข้าใส่ชายฉกรรจ์นิ้วขาดอีกครา

ศิษย์ของสองฝ่ายที่ปั่นป่วนวุ่นวาย ต่างเคียดแค้นจนตาแดงฉานอยู่นานแล้ว จึงไม่มีผู้ใดไปสนใจความเคลื่อนไหวของพวกมัน แต่คนบนเวทีต่างจับตาเห็นถนัดชัดเจน

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้ใดกัน ?"

ชิ้วสู่กล่าวเสียงเย็นชา

"พวกมันเป็นผู้ใด หรือเล่งปังจู๊ยังไม่ทราบได้ ? มันจะต้องเป็นศัตรูของพรรคกระยาจก และก็มิใช่มิตรสหายของเล่งจั๊วม้อเกา ดังนั้น ได้ลอบเร้นเข้ามาก่อกวนให้ทั้งสองฝ่ายประหัตประหารกัน มิว่าฝ่ายใดมีชัยฝ่ายใดพ่ายแพ้ มันต่างพอใจอย่างยิ่ง หากแม้พ่ายแพ้จนย่อยยับทั้งสองฟากฝ่าย ยิ่งสบใจสมประสงค์มัน ดังนั้น มันจึงไม่ยอมให้พวกท่านทั้งสองฝ่ายยุติการต่อสู้"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งร้องด้วยความเข้าใจ

"จริงทีเดียว เจ้าโจรร้ายที่อำมหิตชั่วช้า..."

ทิต้าส่ายเจี่ยขมวดคิ้วกล่าว

"ศัตรูของพวกเราทั้งสองฝ่าย ในบู๊ลิ้มมีอยู่น้อยกว่าน้อยจริง ๆ เรากลับต้องการดู สามตัวนั้นเป็นปีศาจใดปลอมแปลงมา"

ไม่ทันจบคำ ทะยานกายปราดลงไปจากเวที เข้าสู่กระยาจกลึกลับทั้งสามคนนั้น

ชั่วร้ายกว่าอสรพิษ

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งไม่ลังเลสักน้อยนิด ทะยานกายตามติดไปในบัดดล

ชิ้วสู่ยืนตระหง่านที่ริมเวที จับตามองความเคลื่อนไหวแน่วนิ่ง ได้ยินม่อยิ้ง-เซียะแซร้องเบา ๆ

"เป็นท่านพบเห็น ท่านไฉนไม่ลงไปดูบ้าง ?"

ชิ้วสู่กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้ากลัวท่านไม่ต้องการเห็นโลหิต ดังนั้น..."

ม่อยิ้งเซียะแซถอนใจกล่าว

"ท่านไปเถิด มิว่าไปที่ใดข้าพเจ้าต่าง... ต่าง..."

ใบหน้าผุดผาดสะคราญพลันแดงฉาน ก้มศีรษะลงช้า ๆ ชิ้วสู่จิงใจคึกคักขึ้นทันที หันไปส่งเสียงเบา ๆ

"ไปกัน"

ทั้งสองต่างเคลื่อนไหวพร้อมกัน โฉบปราดลงจากเวทีมา

ตอนนั้น กระยาจกปลอมทั้งสามคล้ายดั่งรู้ตัวว่าเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้อง ขณะคิดจะลอบหลบหนี เล่งเล้ง จี้โต๊ะก็ได้พุ่งตัวลงสกัดหน้าหลังของพวกมันไว้แล้ว

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งตวาดก้อง

"ตัวการก่อกวนเรื่องชั่วร้ายคือสามคนนี้เอง อย่าได้ปล่อยพวกมันหนีไป"

จี้โต๊ะก็ร้องสุดเสียง

"น้องพี่ทั้งหลาย ล้อมพวกมันไว้"

กระยาจกปลอมทั้งสามเหลียวมองตากันแวบหนึ่ง พลันกระโดดปราดจากที่มิคาด ร่างพวกมันเพิ่งพุ่งพ้นพื้น พลันมีเงาร่างสองสายโถมปราดลงจากอากาศ พลังฝ่ามือที่ดุดันกล้าแข็ง ทะลักออกสกัดพลางตวาดมา

"ลงไป !"

กระยาจกปลอมทั้งสามถูกพลังฝ่ามือมหาศาลกระแทกจนร่วงละลิ่วลงสู่พื้นไปหมดสิ้นจริง ๆ

ชิ้วสู่วกกายกลางอากาศ ถึงกับทะยานสูงกว่าเดิมได้อีกเชียะเศษ ร้องดังก้องกังวาน

"ผู้ใดลงมืออีก ปลิดชีวิตผู้นั้นทันที"

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวล ชายฉกรรจ์นิ้วด้วนทั้งหลาย เมื่อเห็นร่างชิ้วสู่ที่สามารถวกเปลี่ยนทิศทางกลางอากาศด้วยความแคล่วคล่องดั่งเทพยดาเหาะเหิน ต่างต้องตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่มีผู้ใดกล้าลงมืออีกแล้ว

ชิ้วสู่สะบัดแขนเสื้อเบา ๆ ลอยละลิ่วลงพร้อมกับม่อยังเซียะแซดั่งปุยนุ่น

แลเห็นกระยาจกปลอมทั้งสามต่างก้มศีรษะต่ำมิกล้าเงยขึ้นเลย แต่พิจารณาโดยละเอียด ยังพอเห็นใบหน้าพวกมันทาด้วยสีดำอีกชั้นหนึ่ง กลบโฉมหน้าแท้จริงไป

ชิ้วสู่เน้นเสียงหนัก ๆ

"เล่งปังจู๊ สามคนนี้ต่างใช้สีทาหน้า เพียงจับเป็นพวกมันไว้ ค่อยสอบถามประวัติความเป็นมาพวกมันโดยละเอียด ก็ต้อง..."

มิทันจบคำ พลันได้ยินหนึ่งในจำนวนนั้นหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"มิต้องแล้ว"

"ท่านเป็นผู้ใด ?"

ผู้นั้นหัวร่อไม่ขาดปาก เงยหน้าขึ้นกล่าว

"เฮียตี่น้อย ท่านจำเจ้เจ๊ไม่ได้แล้ว ?"

วาจานี้พอกล่าวไป ทุกผู้คนต่างตื่นเต้นจนหน้าเปลี่ยนสี ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะแค่นหัวร่อกล่าว

"วิเศษวิเศษ ที่แท้เป็นเจ๊ม่วยของชิ้วกงจื้อ"

เห็นคนผู้นั้นยกแขนเสื้อขึ้นถูบนใบหน้าชั่วครู่ สีดำหลุดลอกออกไป เผยเห็นผิวที่ขาวผุดผ่องเป็นของใยมา

ผู้คนทั้งปวงต่างใจสั่นสะท้าน มีบางคนก็จำได้ว่านางก็คือแปะโป้วปวยฮวย-

ลิ่มคีเจ็ง

ชิ้วสู่ร้องโพล่งขึ้น

"ลิ่มคีเจ็ง ที่แท้ท่านเอง !"

แปะโป้วปวยฮวยหัวร่อคักคักกล่าว

"ไฮ้ ท่านมีคนใหม่แล้ว ยังจำคนเก่าได้ ?"

สีหน้าม่อยังเซียะแซเปลี่ยนแปรไปทันที ได้ยินลิ่มคีเจ็งหัวร่อคักคักกล่าว

"ม่วยม่วยท่านนี้สวยสะคราญยิ่ง นี่ ! ท่านมีนามใด ? รู้จักกับเฮียตี่ของเราได้อย่างไร ? บอกกับเราได้หรือไม่ ?"

ชิ้วสู่ตวาดสุดเสียง

"หยุด !"

ลิ่มคีเจ็งถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ท่านไฉนดุร้ายต่อเราถึงปานนี้ ? หรือท่านจำไม่ได้ ก่อนนี้ท่านเรียกเราเจ้เจ๊อยู่ทุกถ้อยคำ เรียกจนหวานชื่นปานใด ตอนนี้... ตอนนี้"

นางถอนหายใจยาวก้มศีรษะลงช้า ๆ คล้ายดั่งรันทดจนหดหู่ยิ่ง

สีหน้าม่อยังเซียะแซเขียวคล้ำด้วยความหึงหวง ร้องเสียงสะท้าน

"ชิ้วสู่ ท่าน... ท่าน..."

ชิ้วสู่เองก็เดือดดาลจนหน้าซีดปากเขียวอยู่นานแล้ว เผชิญกับสตรีที่ไร้ยางอายมีมารยาแพรวพรายเยี่ยงนี้ ต่อให้เป็นชายชาตรีที่ยอดเยี่ยมปานใด ยังคงงอมือฮับจนปัญญาเช่นกัน

ยอดฝีมือรอบข้างต่างเคลื่อนไหวกันขึ้นอีกครั้ง

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งครุ่นคิดแล้วพลันตวาดก้อง

"คร่าตัวทั้งสามมาสอบถามปากคำก่อน"

ชิ้วสู่ตวาดเห็นพ้องทันที ลิ่มคีเจ็งพลันพลิ้วกายออกไปส่งเสียงก้อง

"เราเป็นเจ้เจ๊ของชิ้วกงจื้อ เป็นซือโกวของทิต้าส่ายเจี่ย พวกเจ้ากล้าลงมือกับเรา ?"

ทิต้าส่ายเจียแค่นเสียงเย็นชา

"มิเพียงมีซือโกว (ม่วยม่วยของซือแป๋) ผู้เดียวเท่านั้น ยังมีซือเจ็ก (ตี้ตี่ของซือแป๋) อีกสองคนด้วย ใช่หรือไม่ ?"

อีกสองคนรับคำพร้อมกันทันที แล้วยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดสีบนใบหน้า ถึงกับเป็นบุคคลในเจ็ดกระบี่สามแส้... จ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอี วังเจ็กพ้งแห่งฮ้อซูซังเกี่ยม !

ที่แท้ทั้งสามหลังจากหนีไปในพิธีชุมนุมผู้กล้าฮั่งจิวแล้ว ได้สมทบกันอีกครา แต่ทั้งสามต่างเสาะหาร่องรอยม้อเกาไม่พบ

จวบจนวันหนึ่งทั้งสามได้ทราบ ศิษย์พรรคกระยาจกจะมาชุมนุมฉลองคล้ายวันเกิดของเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งในหุบเขานี้ จึงได้หาทางปะปนเข้ามา

ความจริงทั้งสามคิดจะติดต่อกับพรรคกระยาจก รวมกำลังเป็นศัตรูม้อเกา แต่รอจนเมื่อทิต้าส่ายเจี่ยปรากฏตัว ทั้งสามก็เปลี่ยนความคิดอีกครั้ง โดยเป็นแปะโป๊ว-ปวยฮวยลิ่มคีเจ็งเสนอวิธีประเสริฐสุด คือให้ทั้งสองฝ่ายประหัตประหารกัน รอจนกำลังของพรรคกระยาจกโทรม พวกมันค่อยใช้กำลังขู่เข็ญเล่งเล้งให้อยู่ในอำนาจ

จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอือยู่ในโอวาทนางตลอดมา วังเจ็กพ้งที่ตกอยู่ในสถานการณ์นั้นย่อมมีแต่เห็นพ้องโดยมิกล้าคัดค้าน ดังนั้นเอง จึงได้ลอบเขียนกระดาษเปิดเผยศักดิ์ศรีของจี้โต๊ะให้

มิคาด เหตุการณ์เปลี่ยนแปรแล้วเปลี่ยนแปรอีก ชิ้วสู่พลันมาปรากฏตัว มาตรว่าทั้งสามจะมีพฤติการณ์ที่ลี้ลับอย่างยิ่ง แต่ชิ้วสู่ที่สายตาคมกล้า ไหนเลยจะถูกพวกมันตาบตางมงายไปได้

ตอนนั้น เห็นลิ่มคีเจ็งกวาดตาไปมาแย้มยิ้มกล่าวว่า

"พวกท่านมีผู้ใดจะทำอย่างไรกับเราสาม ต้องถามพวกมันก่อนว่ายอมรับปากหรือไม่ ?"

ทิต้าส่ายเจี่ยแค่นเสียงเย็นชา

"พวกท่านทรยศต่อซือแป๋มานานแล้ว ยังเข้าใจข้าพเจ้าไม่ทราบ"

ลิ่มคีเจ็งใจสั่นสะท้าน แต่รอยยิ้มบนใบหน้ายิ่งหยาดเยิ้มกว่าเดิม กล่าวว่า

"ชิ้วเยียตี่ ท่านได้ยินหรือไม่ ? เพราะท่าน เราขินยอมขัดใจกับมิตรสหายที่คบกันมานานปี ท่านยังดุร้ายต่อเรา ยังไม่พิทักษ์เรา ?"

ชิ้วสู่ครุ่นคิดแล้วแค่นเสียงเย็นชา

"เต็งอีกับวังเจ็กพ้งจะว่าอย่างไร ?"

"พวกมันหรือ ?"

แปะโป๊วปวยฮวยแย้มยิ้มกล่าวแล้วพลันหันไปฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกจ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมฉาดหนึ่ง

จ้อชิ้วซึ่งเกี่ยมเต็งอีจะอย่างไรก็นึกไม่ถึง นางฟาดมือเข้าประทุษร้ายมันได้

ในยามตระหนกจนขวัญหาย ถลาถอยไปหลายก้าว กระอักโลหิตจากปากเป็นลำยาว ร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน... อำมหิตยิ่ง"

วังเจ็กพ้งก็หน้าเปลี่ยนสี ตวาดดังกราดเกรี้ยว

"นางแพศยา เจ้าเพราะรักชีวิตตัวเอง ถึงกับยอมขายมิตรสหายแล้ว ?"

มันพลันแหงนหน้าแผดหัวร่อแล้วตวาดต่อ

"ผู้แซ่วังพาลส่งเสริมเจ้าเลย"

พลิกมือวูบ ปาดดาบเข้าใส่ลำคอตัวเองจนโลหิตสาดกระจาย หงายตึงไปขาดใจตายกับที่

เนื่องเพราะมันคำนวณดูแล้ว มันไม่มีทางหนีเอาชีวิตรอดได้เด็ดขาด ดังนั้นจึงพาลฆ่าตัวตายเพื่อให้รวบรัดตัดความเสียเลย อย่างน้อย ไม่ต้องถูกทรมานจนตายไป

เต็งอียกมือกดทรวงอกพลางฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านประเสริฐ ท่านประเสริฐ ต้องแค้นเราที่จวบจนบัดนี้จึงได้รู้จักท่านกระจ่าง"

พลันขบกรามลงกัดปลายลิ้นขาดไป คำรามเสียงก้อง ถ่มปลายลิ้นและโลหิตเข้าใส่ใบหน้าลิ่มคีเจ็ง แล้วล้มฮวบลงขาดใจตายอีกผู้หนึ่ง

สภาพที่สยดสยองเยี่ยงนี้ เสียดแทงจิตใจผู้คนจนหน้าเปลี่ยนสี กระทั่งเคี่ยงซึ้ง-เล่งเล้งก็เช่นกัน ต้องถอนใจกล่าว

"ชายชาตรี ตายได้สวยงามยิ่ง"

ทิต้าส่ายเจี่ยเน้นเสียงหนัก ๆ

"ทั้งสองยังนับว่ามิได้หยามต่อเกียรติภูมิเจ็ดกระบี่สามแส้"

จบคำเบือนสายตากระด้างเย็นชาเขม้นมองหน้าลิ่มคีเจ็งแน่วนิ่ง

ในอุปาทานของลิ่มคีเจ็ง พลันปรากฏภาพเมื่อสิบเก้าปีก่อน...ในป่าเขาเลือนรางนักบู๊รูปงามมีโลหิตเนืองนองโซมร่าง ถูกผู้คนระดมอาวุธฟาดฟันเข้าแยกสังขารด้วยความเจ็บปวดทรมาน

ร่างนางสั่นระริกโดยมิอาจข่มบังคับ พลันโถมเข้าหาชิ้วสู่แล้วร้องวิงวอน

"ช่วยเราด้วย..."

ชิ้วสู่สะบัดแขนเสื้อปัดไปพลางตวาด

"ไสหัว"

ลิ่มคีเจ็งมิอาจต่อต้าน ถลาไปหลายก้าวจึงล้มฮวบลง

บนพื้นที่ข้างกายนาง เป็นซากศพของจ้อชิ้วซิ่งเกี่ยมเต็งอี

มันแม้ตายไปแล้ว แต่ตาที่เหลือกถลนออกนอกเบ้า ยังคงบ่งบอกความเจ็บแค้นและอาฆาตอยู่ชัดเจน

พอสายตาลิ่มคีเจ็งมองเห็นซากศพเต็งอี แลเห็นดวงตาเต็งอี พลันเปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหว ร่ำไห้พลางโถมไปบนซากศพเต็งอี กรีดร้องสุดเสียง

"เราละอายต่อท่าน... เราละอายต่อท่าน..."

ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านมาสำนึกเสียใจตอนนี้ นับว่าสายเกินไปแล้ว"

ลิ่มคีเจ็งพลันผุดลุกขึ้นร้องดังก้อง

"พวกท่านไม่ต้องการฆ่าเราเราก็ฆ่าตัวตายเอง"

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวลต่างตวาดด้วยความเดือดดาล

"ฆ่าตัวตายออกจะปรานีต่อท่านเกินไป"

เสียงร้องดังพลางยือเข้ามา หมายจะขยี้นางให้แหลกเละ แต่ลิ่มคีเจ็งพลันแยกมือทั้งสองฉีกอกเสื้อนางขาดออกจากกันแล้วร้อง

"ผู้ใดกล้าเข้ามา ?"

มาตรว่าวัยสาวของนางผ่านพ้นไปแล้ว แต่ผิวกายยังคงผุดผ่องเป็นยองใยอกอูมตูมตั้ง สั่นไหวไปตามลมหายใจที่ถี่เร็วของนาง...

กระยาจกทั้งหลายต่างตะลึงลานไปทันที ถึงกับถอยหลังโดยไม่รู้ตัว

ม่อย้งเซียะแซหน้าเผือดขาว เบือนสายตาออกไปมิกล้ามอง

ได้ยินลิ่มคีเจ็งแผดหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดแล้วตวาดขึ้น

"ก่อนเราจะตาย เรายังมีวาจาว่ากล่าวอีกหลายคำ"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งรีบตวาด

"รีบบอก"

แปะโป๊วปวยฮวยลิ่มคีเจ็งหันไปหาชิ้วสู่ พลางส่งเสียงดัง ๆ

"เราทราบว่าท่านแค้นเจ็ดกระบี่สามแส้จับจิตใจ แค้นจนปรารถนาได้เห็นเจ็ดกระบี่สามแส้ต่างมาตายที่เบื้องหน้าท่าน ใช่หรือไม่ ?"

ชิ้วสู่ไม่กล้าเหลือบมองทรวงอกนาง แหนงหน้าแค่นเสียงเย็นชา

"เจ็ดกระบี่สามแส้มีความอาฆาตจนไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน วาจาของท่านมิผิดพลาดแม้แต่น้อย"

ลิ่มคีเจ็งถอนใจกล่าว

"ถูกแล้ว เจ็ดกระบี่สามแส้ฆ่าบิดาท่าน แต่ทว่า..."

นางพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อกราดเกรี้ยวโหยหวน ชั่วครู่จึงกล่าวต่อ

"ท่านทราบ ศัตรูที่ฆ่าบิดาท่านโดยแท้จริงเป็นผู้ใด ?"

ชิ้วสู่งุนงงวูบจึงโพล่งขึ้น

"ผู้ใด ?"

ลิ่มคีเจ็งเน้นทีละคำ

"กาลกระโน้น ตอนพลังฝีมือของบิดาท่านรุ่งโรจน์ถึงขีดสุด อาละวาดอยู่ในบู๊ลิ้มโดยไม่มีผู้คนกล้าต่อต้านรับมือ แต่ตอนนั้น พลังฝีมือของเจ็ดกระบี่สามแส้ยังไม่ร้ายกาจเทียบเท่าปัจจุบัน"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งแค่นเสียงสวนคำ

"ปัจจุบันก็มิเห็นสักเท่าใด"

ลิ่มคีเจ็งแสร้งเป็นไม่ได้ยิน กล่าวสืบต่อไป

"อาศัยฝีมือเจ็ดกระบี่สามแส้ในตอนนั้น มาตรว่าใช้สิบต่อหนึ่ง ยังมิแน่จะรับมือชิ้วซิงแซได้ ไหนเลยจะกลุ้มรุมสังหารชิ้วซิงแซได้ ?"

ชิ้วสู่กำหมัดกัดฟันแนบแน่น ร้องเสียงสะท้าน

"แล้วเป็นผู้ใดสังหารท่าน ?"

ลิ่มคีเจ็งอึ้งชั่วครู่ พลันส่งเสียงดังก้อง

"มารดาท่าน !"

"ท่านผายลม !"

ชิ้วสู่ตวาดด้วยโทสะแล้วจะสะอึกเข้าไปลงมือ กลับได้ยินลิ่มคีเจ็งส่งเสียงดัง ๆ

"วาจาคนใกล้ตายย่อมสัตย์ซื่อไม่มดเท็จ เราจะตายในบัดดลแล้ว ไม่จำเป็นต้องหลอกลวงท่าน หากท่านต้องฟังเรื่องจริง จงฟังเราว่ากล่าวให้จบความ"

ชิ้วสู่ชะงักเท้าไว้ ตัวสั่นสะท้านด้วยความพลุ่งพล่าน พลางส่งเสียง

"ท่านเล่ามา... ท่านว่ามา..."

ตอนนี้ ทุกผู้คนต่างแตกตื่นจนใจสั่นสะท้าน รอบบริเวณเงียบวังเวงไม่มีเสียงใด ๆ ต่างตั้งอกตั้งใจฟังนางเล่าความเป็นจริงอันสยดสยองของเมื่อสิบเก้าปีก่อน

เนื่องเพราะคดีรายนั้นสั่นสะเทือนบู๊ลิ้มจนปั่นป่วนเป็นเวลาเนิ่นนาน แต่ไม่มีผู้ใดทราบเบื้องหลังของคดีอันสยดสยองรายนั้นเลย เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งก็สำรวมจนเคร่งเครียด มิเอ่ยปากสอดคำอีก

ลิ่มคีเจ็งระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าว

"ก่อนหน้าเจ็ดกระบี่สามแส้จะล้อมกลุ้มรุมชิ้วซิงแซในยิ่มยื่อซัว มารดาท่าน

ได้อยู่ร่วมกับชิ้วซิงแซแล้ว นางฉวยโอกาสที่ชิ้วซิงแซฝึกกำลังภายใน ใช้ฝีมืออำมหิตสกัดจุดชิ้วซิงแซไว้ จนชิ้วซิงแซไฟธาตุแตก ครึ่งท่อนล่างชาไป มิเช่นนั้น อาศัยเจ็ดกระบี่สามแส้ ไหนเลยฆ่าชิ้วซิงแซได้ ?”

คนทั้งปวงต่างฟังจนตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก แต่ชิ้วสู่ต้องร้องเสียงสะท้าน

“ท่าน... แสร้งปั้นเรื่องเหลวไหลมาใส่ไคล้...”

ลิ่มคีเจ็งส่ายหน้าสอดคำ

“วาจาที่เรากล่าว สัตย์จริงทุกถ้อยกระทงความ ที่จริงเป็นม้อเกาใช้นางเป็นเหยื่อดำเนินแผนเล่ห์นางงาม แต่คาดไม่ถึง ภายหลังนางถึงกับมีความรักชิ้วซิงแซขึ้นจริง ๆ เป็นความรักที่ซึ้งตรึงใจไม่อาจคลอนคลายได้”

หยุดเล็กน้อยแล้ว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ดังนั้น หากท่านต้องการล้างแค้น ควรไปฆ่ามารดาท่านก่อน”

ชิ้วสู่ใจสั่นสะท้าน ตะลึงลานโดยมิทราบทำอย่างไร

ยอดฝีมือรอบข้างอดมิได้ต้องถอนใจด้วยความแตกตื่นสะท้าน

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งตวาด

“แล้วท่านไฉนปิดบังไว้จนวันนี้จึงยอมบอก ?”

ลิ่มคีเจ็งกล่าวช้า ๆ

“ถูกแล้ว ความลับรายนั้นอัดอยู่ในอกเราเป็นเวลายี่สิบปีเต็ม นอกจากเจ็ดกระบี่สามแส้ ไม่มีผู้ใดในวงพวกนักเลงล่วงรู้...”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

“เจ็ดกระบี่สามแส้เพราะต้องการรักษาศักดิ์ศรีของตัว ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดยอมแพร่งพรายเรื่องนี้ออกไป จวบจนวันนี้... จวบจนวันนี้...”

นางก้มศีรษะต่ำ ชั่วครู่จึงเงยขึ้นส่งเสียงดัง ๆ

“วันนี้ที่เรายอมบอกไป เพียงต้องการให้ท่านได้ทราบศัตรูที่แท้จริงของท่าน หากท่านต้องการล้างแค้นแทนบิดาจริง ๆ ไฉนไม่สมควรฆ่ามารดาท่านก่อน ?”

นางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอดกรอด กล่าวสืบต่อไป

“ใช่แล้ว ม้อเกาสมควรตาย เที้ยสับสมควรตาย พวกเราต่างสมควรตาย แต่ก่อนที่ท่านฆ่าม้อเกา ก่อนที่ฆ่าเที้ยสับ ไฉนไม่...”

ชิ้วสู่ตะเบ็งสุดเสียง

“ท่านไม่ต้องกล่าวต่อไปแล้ว !”

ลิ่มคีเจ็งฝืนยิ้มด้วยความรันทดกล่าวต่อไป

"ไม่ เรายังจะบอก เรายังจะถามท่าน ท่านทราบหรือไม่ ? อักษรโลหิต *'อีกสิบปีให้หลัง หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ'*นั้น เป็นผู้ใดเขียนไว้ ?"

วาจานี้พอกล่าวมา ทุกผู้คนต่างต้องสะท้านขึ้นอีกครา ตั้งอกตั้งใจฟังจนเงียบวังเวง

แลเห็นลิ่มคีเจ็งยื่นมือออกช้า ๆ ชี้ตัวเองพลางกล่าว

"เป็นเราเขียนเอง"

ยอดฝีมือทั้งหลายต้องตระหนกอีกครา ได้ยินลิ่มคีเจ็งกล่าวช้า ๆ

"เป็นม้อเกาสั่งให้เราเขียน"

ยอดฝีมือทั้งหลายยิ่งตระหนกกว่าเดิม เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"ม้อเกาวิกลจริตหรือไร ? จึงเรียกให้ท่านเขียนข้อความเยี่ยงนั้น ?"

ลิ่มคีเจ็งกล่าวช้า ๆ

"มันกลัวเมื่อชี้วต้กตายไปแล้ว เจ็ดกระบี่สามแส้ก็จะแตกจากกัน มันเพราะต้องการผนึกอิทธิพลอำนาจของมันให้แน่นหนามั่นคง ให้เจ็ดกระบี่สามแส้ร่วมมือกันตลอดกาลนาน จึงได้เขียนอักษรแถวนั้นไว้"

หยุดถอนใจขาวแล้วกล่าวต่อ

"เจ็ดกระบี่สามแส้เห็นอักษรนั้นแล้ว บังเกิดความหวาดหวั่นขึ้นจริง ๆ กลัวมีคนมารังควานล้างแค้น ถึงกับตกอยู่ในอำนาจของม้อเกาไปโดยไม่รู้ตัว"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งถอนใจคำนึง

"ผู้คนเล่าขาน ม้อเกามีภูมิปัญญาสมเป็นผู้เหี้ยมหาญยิ่งใหญ่ นับว่าจริงตามกิตติศัพท์แล้ว"

ชี้วสู่หน้าหม่นหมองรันทด เงยหน้าขึ้นกล่าว

"ท่านเล่าจบแล้วหรือไม่ ?"

ลิ่มคีเจ็งฝืนยิ้มตอบ

"เราได้บอกความลับที่อัดอยู่ในอกออกไปหมดสิ้นแล้ว"

ชี้วสู่โบกมือสั่ง

"ไปเถิด ข้าพเจ้าไม่ต้องการฆ่าท่าน..."

ลิ่มคีเจ็งเบือนสายตาไปที่เล่งเล้ง เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งถอนใจขาวกล่าวบ้าง

"เล่าฮูก็ไม่มีความเห็นคัดค้าน..."

ทิต้าส่ายเจี่ยหุบปากแน่น ไม่มีทีท่าขัดขวางเช่นกัน

ลิ่มคีเจ็งอึ้งครู่ใหญ่ พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อปานคลุ้มคลั่งแล้วร้อง

"พวกท่านต่างไม่ต้องการฆ่าเรา แต่เรากลับไม่ต้องการมีชีวิตแล้ว"

ยอดฝีมือทั้งหลายต่างงุนงงไป เห็นนางพลันก้มเก็บดาบขึ้นเล่มหนึ่ง สองมือกุมด้ามจี้ปลายดาบไว้ที่ทรวงอกของนาง กรีดร้องเสียงโหยหวน

"เต็งอี ท่านอย่าได้แค้นเรา... เราไปเป็นเพื่อนท่าน..."

มิทันสิ้นเสียง กดดาบลงไปสุดแรง โลหิตทะลักออกจากบาดแผลเป็นเส้นสายราวน้ำพุ ร่างนางเอนช้า ๆ ล้มลงไปบนซากศพเต็งอี

พริบตานั้น จิตใจทุกผู้คนต่างสะท้านหวั่นไหว เหลียวมองกันไปมาโดยมิอาจส่งเสียงได้

เนิ่นนานให้หลัง เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งพลันยืดอกเชิดหน้าส่งเสียงก้อง

"จี้โต๊ะ ท่านก็ไปเถิด"

ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะเบือนสายตากวาดมอง เห็นอาทิตย์เจิดจ้าคล้อยจนสนธยาแล้ว ขอบฟ้าเป็นแสงสีแพรวพราย

ใต้แสงสีแพรวพรายจับตา ในหุบเขามีแต่ซากศพระเกะระกะ โลหิตสด ๆ เนืองนองยังไม่แห้งกรัง

มาตรว่าการเข่นฆ่าสังหารที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณผ่านพ้นไปแล้ว แต่ยังคงทิ้งสภาพสยองขวัญผู้คนจนสั่นสยิวไว้อยู่กับตา ให้ผู้คนมิกล้าเหลือบมองอีกสักแวบหนึ่ง

ทิต้าส่ายเจี่ยหันกายเดินไปโดยเงียบงัน แต่ไม่กี่ก้าวพลันหันกลับมากล่าว

"ชิ้วกงจื้อ วาจาของนางเมื่อครู่ ท่านได้ยินชัดเจนหรือไม่ ?"

ใบหน้าชิ้วสู่เขียวคล้ำด้วยความเดือดดาล นิ่งอึ้งมิตอบโต้ ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะจึงกล่าวต่อ

"แต่ตอนนี้ มิว่าท่านคิดจะหาซือแป้ล้างแค้นหรือไม่ก็ตาม ต่างสายเกินไปแล้ว..."

ช้อนตาเหม่อมองดูแสงสนธยาที่ขอบฟ้า เน้นเสียงหนัก ๆ ต่อไป

"เพราะเรื่องนี้ บู๊ลิ้มถูกก่อกวนจนมีมรสุมโลหิตปั่นป่วนไปทั่ว มิทราบมีคนมากน้อยเท่าใดที่เสียชีวิตไปกับเรื่องนี้ ตอนนี้มิว่าผู้ใดจะเลิกรา ต่างก็ไม่ทันเวลาแล้ว"

วาจาของมันมีความหมายเจ็บช้ำรันทดจนชัดเจนยิ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"แม้ข้าพเจ้าก็ไม่อาจเลิกราวางมือเด็ดขาด เนื่องเพราะสิบเฮียตี่ของข้าพเจ้ามีกว่าครึ่งตายกับฝีมือท่าน ข้าพเจ้าที่มีศักดิ์เป็นหัวหน้าสิบทูต ไหนเลยไม่รังควานล้างแค้นท่าน"

มันพลันหันขวับกลับไป ส่งเสียงก้อง

"เพื่อตัดเภทภัยภายหลังให้สิ้นซาก ท่านวันนี้ยังคงไม่ควรปล่อยข้าพเจ้า"

ชิ้วสู่พลันยืดอกเชิดหน้า เขม้นมองจี้โต๊ะแน่วนิ่ง

สายตาทั้งสองประสานกันเนิ่นนาน ต่างรู้สึกฝ่ายตรงข้ามเป็นคู่มือที่พิชิตไม่ได้ง่ายดายนัก

แสงสนธยาลูบไล้ใบหน้าทั้งสองจนกลายเป็นแดงฉาน เนิ่นนาน จึงได้ยินชิ้วสู่ถอนใจกล่าว

"ท่านไปเถิด"

ทิต้าส่ายเจี่ยกวาดตามองรอบข้าง กล่าวช้า ๆ

"สถานการณ์วันนี้ แม้เหี้ยมอำมหิตจนสยดสยอง แต่ไม่เกินหนึ่งเดือน ในวงพวกนักเลงจะต้องมีสถานการณ์ที่ยิ่งสยดสยอง ยิ่งอเนจอนาถ ยิ่งมีโลหิตเนืองนองมากกว่าเกิดขึ้น ท่านเราต่างเป็นบุคคลในเรื่องสยดสยองนองเลือดรายนั้น มิทราบถึงตอนหลัง เป็นผู้ใดสมควรถูกชะตากรรมปลิดชีวิตไป เราสองจากกันในวันนี้ ยามเมื่อพบกันอีกครา ก็เป็นศัตรูที่ต้องหักล้างจนตายไปฟากฝ่ายหนึ่งแล้ว"

มันประสานมือขึ้นคารวะ ส่งเสียงก้อง

"พบกันใหม่"

หันกายเดินออกไป บรรดาชายฉกรรจ์นิ้วขาดติดตามหลังมันเป็นทิวแถว เหยียบย่ำไปบนคราบโลหิตที่เนืองนอง ข้ามซากศพที่เกลื่อนกลาดออกจากหุบเขาใหญ่

รอบข้างเงียบวังเวง มีแต่เสียงฝีเท้าหนัก ๆ เสียงที่โยกคลอนจิตใจผู้คนจนสั่นไหว...

สัญญาณภัยรายล้อม

แสงสีสนธยาแพรวพราวอยู่ที่ขอบฟ้า ลมเย็นเฉื่อยฉิวโชยมาลูบไล้ในหุบเขา จวบจนเงาร่างทั้งแถวเลี้ยวออกจากหุบเขา วาจาที่มีความหมายสั่นขวัญสะท้านวิญญาณของทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะเมื่อครู่ กลับคล้ายยังก้องอยู่ที่สองหูของยอดฝีมือทั้งหลาย

ยอดฝีมือทั้งหลายต่างจิตใจหนักอึ้งตึงเครียด เม้มปากแนบแน่นมิส่งเสียง

เนิ่นนาน อีกเนิ่นนานให้หลัง เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งจึงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"อาฆาตแค้น อาฆาตแค้น ไฉนในบู๊ลิ้มจึงมีแต่อาฆาตแค้นอยู่ทั่วทุกทิศทาง !"

กวาดตาช้า ๆ ไปยังซากศพที่เกลื่อนกลาด คราบโลหิตที่เกรอะกรังทั้งบริเวณไปรอบหนึ่ง

ชีวิตที่มีค่าจำนวนมากหลาย ตอนนี้ต่างกลับกลายเป็นซากศพที่ไร้ค่าไปแล้ว สาเหตุเพียงเพราะวลีสั้น ๆ ที่อำมหิตไร้มุทิตาคำนั้น 'อาฆาตแค้น!'

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งพลันหนาวเย็นไปทั้งร่าง กล่าวช้า ๆ อีกครา

"ตำนานของบู๊ลิ้มที่เล่าต่อกันมามากมายหลายเรื่องนั้น มีเรื่องใดมิใช่ผูกจากเค้าโครงของความอาฆาตแค้นและโลหิตสด ๆ ? แต่ทว่า..."

พลันหันขวับกลับมาประจันหน้ากับชิ้วสู่ กล่าวไป

"ชิ้วเฮีย หวังอย่างยิ่งที่ท่านจะเหลือทิ้งไว้ในตำนานนี้ นอกจากอาฆาตแค้นและโลหิตสด ๆ แล้ว ยังหวังให้มีมุทิตาและอโหสิกรรมบ้าง"

ชิ้วสู่ยืนซึมเซากับที่ ฝืนยิ้มทวนคำ

"มุทิตา... อโหสิกรรม..."

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งเน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวต่อ

"ใช่ ยามเมื่อท่านสามารถใช้อโหสิกรรมและมุทิตาไปให้กับศัตรูของท่าน วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์บนสรวงสวรรค์ของบิดาท่าน ก็ต้องแย้มยิ้มด้วยความสุขสงบแล้ว"

ชิ้วสู่พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"หากข้าพเจ้าให้มุทิตาแก่ผู้อื่น แล้วมีผู้ใดให้มุทิตาคืนแก่ข้าพเจ้า ? หากข้าพเจ้าอโหสิต่อผู้อื่น มีผู้ใดมาอโหสิให้ข้าพเจ้า ?"

สีหน้าเคี่ยงซิ้งเล่งเล้งเครียดลงทันที แต่ดวงตากลับเป็นประกายคมกล้าดั่งกระบี่ ชี้กราดไปยังซากศพที่เกลื่อนกลาดและคราบโลหิตที่เกรอะกรังทั้งบริเวณ เน้นเสียงช้า ๆ

"ท่านทราบว่าพวกเหล่านั้นตายเพราะผู้ใด ?"

สีหน้าชิ้วสู่เปลี่ยนแปรเล็กน้อย เล่งเล้งตวาดเสียงก้อง

"ท่าน !"

กระบาจกเฒ่าพลุ่งพล่านดาลใจจนกำหมัดชูร่อนเหนือศีรษะ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดต่อไป

"พวกที่ตายเพราะท่านเหล่านี้ พวกมันก็อโหสิให้ท่าน พวกมันทั้งไม่ลำเลิกทวงบุญคุณจากท่าน ยิ่งไม่ต้องการให้ท่านล้างแค้นแทนมัน ท่านสมควรมีทีท่าต่อมันสถานใด ?"

ชิ้วสู่สะท้านเฮือกใหญ่ ก้มศีรษะลงต่ำ ไม่กล้าเหลือบมองซากศพเหล่านั้นอีกแล้ว

ได้ยินเคี่ยงซิ้งเล่งเล้งถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"โดยเฉพาะเรื่องนี้ ผิดถูกชั่วดี บุญคุณความแค้น น้ำใจและความอาฆาตของญาติสนิทมิตรสหาย ล้วนแล้วพัวพันโดยไม่มีปัญญาสางให้กระจ่าง ขอทานเฒ่าคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาหลายสิบปี ยังไม่เคยได้ยินเรื่องราวใดจะตึงมือยิ่งกว่านี้ ต่อให้เป็นปราชญ์โบราณฟื้นคืนชีวิตมาอีกครา ก็น่ากลัวไม่มีปัญญาจัดการได้ อย่าว่าแต่พวกเราที่เป็นปุถุชนคนธรรมดาเลย"

หยุดถอนใจด้วยความรันทดอีกครา แต่ศีรษะชิ้วสู่ก้มต่ำ เป็นเวลาเนิ่นนานยังไม่มีปัญญาเงยขึ้นได้

ม่อย้งเซียะแซที่สงบปากคำอยู่เสมอมา ตอนนี้พลันกล่าวเบา ๆ

"เรื่องนี้แม้ซับซ้อน แต่ในโลกกลับมีคนคลี่คลายได้อยู่"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งเงยหน้าถาม

"ผู้ใด ?"

ม่อย้งเซียะแซชี้ไปที่ชิ้วสู่พลางตอบ

"มัน..."

"ข้าพเจ้า ?"

ชิ้วสู่เงยหน้าถามด้วยความงุนงงสงสัย ม่อย้งเซียะแซจึงกล่าวตอบไป

"ถูกแล้ว มีแต่ท่านเท่านั้นที่คลี่คลายเรื่องราวนี้ได้ ขอเพียงท่านตกลงใจแน่วแน่ ใช้ภูมิปัญญาอันเปรื่องปราดแจ่มใส ฟันปมปัญหาบุญคุณความแค้นที่ยุ่งยากซับซ้อนให้ขาดจากกันไป อย่างนั้น...ในวงพวกนักเลงก็มิทราบจะลดทอนคดีเข่นฆ่าสังหารจนนองเลือดไปอีกมากน้อยเท่าใดแล้ว"

มาตรว่าสายตาชิ้วสู่จับมองแสงสีสนธยาที่ขอบฟ้า แต่ปากส่งเสียง

"ข้าพเจ้าสามารถ ?"

กล่าวแล้วก้าวช้า ๆ ไปที่ใต้ชะง่อนหินปากหุบเขา เหม่อมองช่องเขาแคบที่ยืดตรงไปเบื้องหน้า ทางแคบเล็กและขรุขระสายนี้ คล้ายดั่งเป็นทางชีวิตมนุษย์จริง ๆ

ม่อย้งเซียะแซติดตามช้า ๆ แต่ตอนนี้กลับไปยืนอยู่ที่เบื้องหน้า

ชิ้วสู่มองด้านข้างที่สวยสะคราญของนาง บังเกิดความรู้สึกทั้งหดหู่ทั้งอ้างว้างบอกกับตัวเองในใจ

'ใช่แล้ว เราสามารถคลี่คลายเรื่องนี้... หากเราตายไป... หากเราตายไป... '

ชิ้วสู่พริ้มตาลง มิได้คิดสืบต่อไป มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด มีเสียงเพลงเศร้ารันทดดังขึ้นที่ด้านหลัง

ตอนแรกเป็นเสียงคนเดียว สั่นเครือและแผ่วเบา ผสานกับเสียงลมในยามสนธยา ผนึกจนคล้ายเป็นส่วนหนึ่งของอาทิตย์อัสดงก็ปาน

ภายหลัง มีเสียงอีกมากหลายร้องประสาน...เสียงยิ่งดัง ความเศร้ารันทดยิ่งรุนแรง

ชิ้วสู่ทราบ นี่เป็นการแสดงความโศกเศร้าที่ศิษย์พรรคกระยาจกมีต่อพวกพ้องที่ตายไป และก็ทราบ ตอนนี้พวกมันกำลังฝังศพแก่พวกพ้อง

ชิ้วสู่มิกล้าเหลือบมองไปที่อักษรบนซุ้มประตู

"งานชื่นชุมนุม... งานชื่นชุมนุม..."

ความจริงเป็นวันสุขสันต์หรรษา แต่ผลกลับโศกเศร้ารันทดเยี่ยงนี้

นี่เพราะผู้ใด ? เพราะสาเหตุใด ?

ชิ้วสู่มิกล้าคิด มิอาจคิด และไม่ต้องการไปคิด...

ม่านราตรีคลี่คลุมลงมา
ชิ้วสู่หันกลับไป ในหุบเขา มีกองไฟอยู่มากหลาย
แต่ละข้างกองไฟ มีหลุมฝังศพที่เป็นเนินดินใหม่อยู่หลุมหนึ่ง
ซุ้มประตูชื่นชุมนุมถูกรื้อออกไปแล้ว เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งยืนโดดเดี่ยวอยู่ที่ด้านล่างเวทีไม้ไผ่ เหม่อมองดูบรรดากองไฟที่ลุกวูบวาบ

ชิ้วสู่ก้มศีรษะต่ำ มิรู้ตัวว่าม่อย้งเซียะแซกำลังยืนมองดูตลอดเวลา พิจารณาดูสีหน้าของตน หยั่งดูความโศกเศร้ารันทดหัวใจตน

ตอนนั้น ศิษย์พรรคกระยาจกสองคนเดินเบา ๆ เข้ามา สีหน้าของทั้งสองย่อมหม่นหมองรันทดจนหดหู่ ส่งเสียงเบา ๆ

"ชิ้วกงจื้อ"

ชิ้วสู่ถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้ากำลังจะไปกราบไว้อาลัยต่อวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของเฮียตี๋ที่ตายไป..."

คนเบื้องซ้ายฝืนยิ้มตอบ

"ขอบคุณกงจื้อ แต่ที่พวกเรามา กลับมีเรื่องต้องการวิงวอน"

"โปรดบอก ข้าพเจ้ายินดีรับคำสั่งทุกเรื่องราว"

"เชิญ"

ชิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซเดินเคียงไหล่เข้าไปในหมู่กองไฟ สายตาเจ็บช้ำรันทดทุกผู้ ต่างจับมองมาที่ทั้งสองเป็นจุดเดียวกัน คล้ายกำลังระบายความในใจโดยไม่ต้องส่งเสียง

สายตาแต่ละสายตา ต่างได้แฝงความหมายที่มุ่งหวังและวิงวอน คล้ายกำลังต้องการวิงวอนชิ้วสู่

จิตใจชิ้วสู่เริ่มหวั่นไหว ลองถามตัวเอง

"เรื่องอันใด ?... เรื่องอันใด... ?"

ชิ้วสู่คว้าดินขึ้นกำหนึ่ง คุกเข่าเคียงคู่กับม่อย้งเซียะแซ

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวลพากันคุกเข่าลงไปบ้าง

มิทราบที่มุมใด มีเสียงสะอึกสะอื้นแผ่วเบาแว่วมา ชิ้วสู่แหงนหน้าถอนใจยาว... ฟ้ามืดมัวดวงดาวสลัวตา คล้ายดั่งเป็นฉากในความฝัน

ชิ้วสู่ถอนใจยาว กล่าวขึ้น

"เฮียตี๋ทั้งหลาย ขอให้วิญญาณอันกล้าหาญของพวกท่าน สุขสงบในสัมปรายภพ..."

น้ำเสียงพลันแปรเปลี่ยนเป็นพลุ่งพล่านดาลเดือด เน้นก้องกังวาน

"ขอให้วิญญาณอันกล้าหาญของเฮียตี๋ทั้งหลายเป็นพยาน นับแต่นี้ต่อไป ขอเพียงศิษย์พรรคกระยาจกมีคำสั่งใด มาตรว่าชิ้วสู่ต้องบุกน้ำลุยไฟ ไม่แยแสต่อความเป็นตายร้ายดี"

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวลต่างถอนใจด้วยความพลุ่งพล่านตื้นตัน สีหน้าเคี่ยงซิ้งเล่งเล้งเคร่งเครียดสำรวม เดินช้า ๆ เข้ามาถอนใจกล่าว

"ชิ้วกงจื้อ เฮียตี๋พรรคกระยาจกเพียงวิงวอนเรื่องเดียว"

"ปังจู๊โปรดสั่ง"

ชิ้วสู่ตอนนี้รู้สึก ศิษย์พรรคกระยาจกที่ตายไปเหล่านี้ แม้มิใช่ตนเป็นคนลงมือฆ่า แต่ก็ได้ตายเพราะตน อยู่ต่อหน้าวิญญาณกล้าหาญจำนวนมากหลาย ชิ้วสู่หวังอย่างยิ่งว่า ตนสามารถรับปากเรื่องราวใด ๆ

ได้ยินเคี่ยงซิ้งเล่งเล้งกระแอมแล้วเน้นเสียง

"เฮียตี๋พรรคกระยาจกเพียงวิงวอนท่าน สามารถใช้สติปัญญาอันเปรื่องปราดตัดเรื่องบุญคุณความแค้นที่ยุ่งเหยิงออกไป อย่าได้ก่อคดีเข่นฆ่าสังหารหลั่งโลหิตในวงพวกนักเลงอีก เนื่องเพราะ...โอ พวกมันวันนี้ได้ทราบ ความน่ากลัวของการเข่นฆ่าล้างแค้นหลั่งโลหิตจนซึ้งใจแล้ว"

ชิ้วสู่สะท้านเยือกใหญ่ ตะลึงลานอยู่กับที่ไป

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งกวาดตามองแล้ว เสียงเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราด

"ชิ้วกงจื้อ ชีวิตของพวกมัน ภายใต้แผ่นฟ้าไพศาลแผ่นดินกว้างใหญ่ สมควรเสมอภาคกัน หากท่านเพราะเห็นแก่ความอาฆาตแค้นของคนที่ตายไปเพียงผู้เดียว มาบันดาลให้ชีวิตอีกมากหลายต้องเสียสละไปเปล่า ขอเพียงท่านยอมรับปากเรื่องนี้ เหล่าเฮียตี๋ที่ตายไป แม้อยู่ในปรภพ ก็ต้องแย้มยิ้มด้วยความสุขสงบแล้ว"

ชิ้วสู่ก้มศีรษะต่ำ กล่าวเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้าต้องใคร่ครวญดู..."

กระยาจกผู้หนึ่งพลันส่งเสียงดัง ๆ

"ก่อนที่ชิ้วกงจื้อยังมิได้รับปากพวกเรา เฮียตี๋พรรคกระยาจกทั้งหลาย ไม่มีผู้ใดขอมลุกขึ้น ไม่มีผู้ใดขอมจากที่นี้ไปแม้สักก้าวเดียว"

กระยาจกทั้งมวลต่างรับคำพร้อมกันทันที

ร่างชิ้วสู่สั่นระริกโดยไม่อาจข่มกลั้นได้ เนื่องเพราะทุกประการที่มี ต่างล้วนเพื่อล้างแค้น ความคิดทั้งมวล ล้วนอยู่ที่กะการวางแผนล้างแค้น นับแต่จำความได้มา มิเคยลืมคำล้างแค้นนี้เลย

หากตอนนี้ต้องการให้ชิ้วสู่ทอดทิ้งเรื่องล้างแค้น นับว่ายังสร้างความเจ็บช้ำยิ่งกว่าปลิดชีวิตไปเสียอีก แต่ในเวลาและสภาพเยี่ยงนี้ ชิ้วสู่ไหนเลยปฏิเสธการวิงวอนนี้ได้ ?

ชิ้วสู่ไม่มีปัญญาตกลงใจ ยิ่งไม่อาจส่งเสียงว่ากล่าวได้

ทั้งหุบเขากลับกลายเป็นวังเวงดั่งสุสานร้าง ผู้คนทั้งมวลต่างสงบใจรอคอยคำตอบของชิ้วสู่ สายตาทุกคู่มีประกายความมุ่งหวังแวววาวกว่าเดิม

ชิ้วสู่ถอนหายใจ กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้ายินยอมรับปาก..."

กระยาจกทั้งหลายต่างส่งเสียงด้วยความลิงโลดยินดี แต่ชิ้วสู่กลับกล่าวต่อด้วยเสียงก้องกังวาน

"แต่ข้าพเจ้ามิทราบสมควรรับปากเยี่ยงไร ?"

กระยาจกทั้งหลายงุนงงไปวูบ รอบข้างเงียบวังเวงอีกครั้ง

ชิ้วสู่เงยหน้าขึ้น กวาดตามองรอบข้างแล้วเน้นเสียง

"ในใจของแต่ละคน ต่างต้องมีเงื่อนตายที่ไม่มีวันคลายได้ตลอดกาลนานอยู่ เงื่อนตายของข้าพเจ้าก็คือคำ 'บุญคุณความแค้น' หากท่านทั้งหลายยินยอมให้เวลาข้าพเจ้าสงบใจครุ่นคิดสักวัน..."

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งสวนคำทันที

"เฮียตี่พรรคกระยาจกทั้งหลายต่างกำลังรอคอยท่านอยู่ ท่านครุ่นคิดให้สุขุมเถิด"

ชิ้วสู่เบือนหน้าไป...

ชิ้วสู่ต้องการไปเสาะหาประกายตาของม่อยั้งเซียะแซ แต่สายตาม่อยั้งเซียะแซกำลังรอคอยชิ้วสู่อยู่นานแล้ว... ดวงตาคู่นี้ ก็มีประกายมุ่งหวังอย่างกระหาย

หัวใจชิ้วสู่ยิ่งวุ่นวายกว่าเดิม

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงระเบิดดังสนั่นปานแก้วหูแตกทำลายมาจากที่ปากหุบเขา สะท้านสะเทือนอยู่เนิ่นนานยังไม่ขาดหาย

จากนั้น บนผนังเขารอบข้าง มีเสียงกราดเกรี้ยวดังขึ้น

ฟ้อนหญ้าแห้ง มัดกิ่งไม้จำนวนมากมายนับไม่ถ้วน ถูกทุ่มลงเบื้องล่างพร้อมกับเสียงระเบิดที่สนั่นหวั่นไหว

ศิษย์พรรคกระยาจกต่างตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสีก็จริง แต่ไม่มีผู้ใดทรงกายขึ้น ทุกคนยังคงคุกเข่าแน่วนิ่ง จับตามองชิ้วสู่ด้วยความหมายรอคอย

ชิ้วสู่ส่งเสียงร้องดังก้อง

"ท่านทั้งหลาย... พวกท่าน..."

ม่อย้งเซียะแซถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"หากท่านไม่รับปากพวกมัน พวกมันแม้ตายก็ไม่ยอมลุกขึ้น"

มิทันจบคำ บนผนังผามีเกาทัณฑ์ไฟจำนวนมากหลาย ยิงควับเคว้ยวลงมาใส่เชื้อเพลิงที่ถูกทุ่มรออยู่ก่อน บรรดาเชื้อเพลิงที่ชุ่มน้ำมันอยู่แล้ว จึงระเบิดเสียงดังก้อง เปลวไฟฮือโหมรุนแรง บวกกับกองไฟที่มีอยู่ก่อน หุบเขากว้างใหญ่ กลับกลายเป็นทะเลเพลิงไปทันที

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งกำหมัดแนบแน่น จับตามองชิ้วสู่แน่วนิ่งมิกะพริบ

แสงไฟที่ลุกฮือโหม ลามเลียมาถึงเสื้อผ้าทุกคนที่อยู่ในบริเวณนั้น ไฟลุกไหม้รวดเร็วยิ่งนัก เสื้อผ้าผู้คนทั้งมวลลุกไหม้ขึ้นแล้ว

แต่ยังคงไม่มีผู้ใดเคลื่อนไหว ไม่มีผู้ใดทรงกายขึ้นยืน

ชิ้วสู่กล่าวด้วยความรันทด

"เล่งปังจู๊ ไยต้องคับแค้นเยี่ยงนี้..."

สีหน้าเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งเครียดเย็นชา กล่าวเสียงหนัก ๆ ด้วยความเจ็บช้ำ

"ศิษย์พรรคกระยาจก ล้วนเป็นชายชาตรีที่ไม่ตระบัดสัตย์คืนคำ ชิ้วกงจื้อท่านยังรีรอไม่รับปากเยี่ยงนี้ โอ... ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวล มีแต่ต้องติดตามท่านฝังกายอยู่ในทะเลเพลิงแล้ว"

ม่อย้งเซียะแซหลั่งน้ำตาเป็นทาง นางจะอย่างไรก็นึกไม่ถึง กระยาจกที่เสื้อผ้าคร่ำคร่าหน้าตามอมแมม ถึงกับมีโลหิตแดงฉานและร้อนระอุปานนี้ มีหัวใจที่เด็ดเดี่ยวเข้มแข็งและบูชาคุณธรรมปานนี้

พลันได้ยินชิ้วสู่ร้องเสียงโหยหวน กระโดดขึ้นตวาดก้อง

"น้องพี่ทั้งหลายลุกขึ้น นับแต่นี้ ชิ้วสู่ไม่เอ่ยถึงคำล้างแค้นอีกตลอดกาล"

จากนั้น เป็นเสียงโห่ร้องดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วหุบเขา

เงาร่างจำนวนมากหลาย กระโดดขึ้นจากในเปลวไฟ

เสียงโห่ร้องที่กึกก้องแก้วหู บันดาลให้ชิ้วสู่พลุ่งพล่านดาลเดือด ร้องดังขึ้นอีกครา

"รอบข้างต้องมีกองซุ่ม พวกเราล่าถอยไปที่ปากหุบเขาก่อน ค่อยหาวิธีทะลวงวงล้อม"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งตบบ่าชิ้วสู่พลางร้องเสียงก้อง

"เฮียตี๋ประเสริฐ"

พลันสะบัดมือโบกเป็นสัญญาณ ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวลจึงพากันติดตามไปที่ปากหุบเขา

ม่อยั้งเซียะแซเคลื่อนกายเข้ามา เงยหน้าสวยสะคราญของนางจูบไปที่แก้มชิ้วสู่เบา ๆ แล้วกระซิบ

"ขอบคุณท่าน"

ชิ้วสู่วาบหวามรัญจวนจนส่งเสียงสะท้าน

"ท่าน... ท่าน..."

ดวงตาม่อยั้งเซียะแซมีหยาดน้ำคลอหน่วย กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าทราบ ความเจ็บช้ำของท่านในตอนนี้ลึกซึ้งเพียงใด ข้าพเจ้าปลาบปลื้มตื้นตันที่ท่านแม้เจ็บช้ำสุดซึ้งยังยอมรับปากพวกมัน ข้าพเจ้า... จนบัดนี้จึงทราบจิตใจแท้จริงของท่าน"

จิตใจชิ้วสู่รู้สึกอบอุ่นไปกับการถูกเข้าใจในครานี้ ต้องส่งเสียงเบา ๆ

"ข้าพเจ้าก็ขอบคุณท่าน..."

ในแสงไฟลุกฮือโหม ไฟรักของทั้งสองก็เริ่มลุกฮือโหมขึ้นเช่นกัน ต่างไม่รู้สึกเหินห่างมึนชาต่อกันอีกแล้ว

เมื่อชิ้วสู่ไม่โดดเดี่ยวเดียวดายอีก พลันรู้สึกมีความฮึกเหิมจนห้าวหาญ กล่าวเสียงกังวาน

"ไป ! ทะลวงให้พ้นจากที่นี้"

ทั้งสองเพ่งมองกันแวบหนึ่ง ยิ้มให้แก่กันแล้วพากันทะยานปราด ๆ ไปที่ปากหุบเขา

ไฟยังมิได้ลามถึงปากหุบเขา

ศิษย์พรรคกระยกจกทั้งมวลอออยู่ที่นั้น แต่ในช่องเขาแคบตอนนี้ ถึงกับถูกก้อนหินถมทับสูงกว่าสี่วา ยากที่จะปีนป่ายข้ามไปได้

สองฟากข้างของยอดผนังช่องเขาแคบ เป็นเงามืดตะคุ่ม ยิ่งมิทราบมีคนซุ่มอยู่มากน้อยเท่าใด

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งหน้าเครียดเย็นชา กล่าวด้วยความรันทด

"ความจริงช่องเขาแคบนี้เป็นชัยภูมิอันตรายที่สุด มีคนป้องกันเล็กน้อยต่อให้เป็นกองทัพก็มิอาจบุกเข้ามาได้ ตอนนี้ถูกฝ่ายศัตรูซุ่มอยู่รอบข้าง น่ากลัว...

พวกเรายากที่จะทะลวงออกไปได้แล้ว”

ชิ้วสู่กล่าวเสียงกังวาน

“ฟ้าดินไม่มีสกัดคนจนสิ้นทาง...”

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งโบกมือสอดคำ

“พฤติการณ์ของมนุษย์ในโลก มีแต่การุณย์คุณธรรมหรืออาฆาตแค้นอยู่สองสายเท่านั้น ชิ้วกงจื้อ เล่าฮูตอนนี้รู้สึก... รู้สึกละอายต่อท่านอย่างยิ่ง เนื่องเพราะข้าพเจ้าพร่ำย้ำให้ท่านมีมุทิตาการุณย์ต่อผู้อื่น แต่กลับลืมไป ใช้วิธีนี้ต่อผู้คนที่ชั่วช้าเลวทรามยิ่งกว่าสัตว์ร้าย ไม่มีทางประสบความสำเร็จได้ มีแต่... มีแต่...”

หยุดเล็กน้อย เค้นเสียงด้วยความเคียดแค้น

“มีแต่ต้องใช้ระบบฟันต่อฟัน โลหิตคืนโลหิต ทั้งสองประการนี้ไม่มีช่องว่างพอให้รอมชอมกันได้อีกแล้ว พวกเราเพียงเลินเล่อเล็กน้อยก็ต้องตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ หลงกลอำมหิตของคนโฉดชั่วไป”

พลันหันขวับกลับไปตวาดเสียงก้อง

“น้องพี่ทั้งหลาย ทะลวงออกไป”

ศิษย์พรรคกระยาจกต่างรับคำเสียงกระหึ่ม พุ่งตัวโถมออกไปก่อน

แต่พวกมันยังมิทันไปถึงหน้ากองหินที่ปิดปากช่องแคบ เบื้องบนกองหินที่สูงหลาขวา มีหน้าไม้ระดมยิงลงมาก่อนแล้ว กระยาจกที่วิ่งนำหน้าสุด ถูกหน้าไม้ยิงใส่ไหล่จนล้มคว่ำไป

ชิ้วสู่ทะยานกายปราดไปดั่งสายฟ้า ละลิ่วข้ามพวกกระยาจกแล้วสะบัดแขนร้อง

“ผู้แซ่ม้อ ท่านอยู่เบื้องบนหรือไม่ ?”

มีเงาร่างคนวูบขึ้นในช่องเขาแคบแล้วตวาดมา

“ม้อตั้วไท้เอี๊ยมิได้อยู่ที่นี้”

อีกผู้หนึ่งตวาด

“มาตรว่าอยู่ที่นี้ ท่านก็ไม่มีศักดิ์ศรีมากล่าววาจากับท่านผู้เฒ่า”

ชิ้วสู่ข่มกลั้นโทสะไว้ ร้องไปอีกครา

“หัวหน้าของพวกท่านเป็นใคร ? มีผู้ใดออกมาโต้ตอบหรือไม่ ?”

พลันมีเสียงคนตวาดลงมาจากเบื้องบนผนังในช่องแคบ

“เชลยรอเวลาประหาร ยังมีวาจาใดว่ากล่าว ? รีบ...”

เสียงตวาดพลันขาดหายไปกลางคัน แต่เปลี่ยนเป็นเสียงแผดร้องดังโหยหวน

ชิ้วสู่ตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก ได้ยินเสียงคนตวาดลงมาจากหน้าผา

"เบื้องล่างคือสหายชิ้วสู่หรือไร ?"

เสียงคุ้นหูอย่างยิ่ง ถึงกับเป็นทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะ มันไม่รอให้ชิ้วสู่ตอบโต้ ส่งเสียงต่อไปทันที

"มาตรว่าข้าพเจ้ากับท่านเป็นศัตรูกัน แต่นับถือท่านที่ยังเป็นชายชาตรีอันกล้าแข็ง เจ้าคนที่หยามประณามด่าท่านเมื่อครู่ ถูกข้าพเจ้าสังหารตายคาที่ไปแล้ว ท่านรับไว้เถิด"

ในเสียงตวาด เงาร่างสายหนึ่งร่วงละลิ่วลงจากหน้าผาของช่องเขา ฟาดลงกับพื้นดังสนั่นหวั่นไหว

ศีรษะแหลกเละ มันสมองกระจัดกระจาย

ศิษย์พรรคกระยาจกต่างตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ม่อยังเซียะแซที่ข้างชิ้วสู่สยดสยองจนหน้าถอดสีเบือนหนีไปมิกล้ามอง แต่ชิ้วสู่ลอบถอนหายใจแล้วส่งเสียงกังวาน

"จี้โต๊ะ ข้าพเจ้าก็นับถือท่านเป็นชายชาตรีคนหนึ่ง แต่พฤติการณ์ของท่านออกจะไม่องอาจเปิดเผยเกินไป ถึงกับใช้แผนต่ำช้าจนสามานย์เยี่ยงนี้มาลอบประทุษร้ายคน..."

เสียงจี้โต๊ะแค่นหัวร่อลงมาจากยอดผาพลางตวาด

"ใจแคบมิใช่วิญญูชน ไร้พิษไม่เป็นชายชาตรี เราสองคนต่างอยู่ในหลักการของตัวเอง ไม่ตายฟากฝ่ายหนึ่งมิยอมเลิกรากันได้ หากข้าพเจ้าไม่ชิงลงมือเอาเปรียบก่อน ไยมิใช่ต้องตายอยู่กับมือท่าน ?"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งรีบปราดเข้าไป ส่งเสียงด่าดังสนั่นหวั่นไหว

"หากมิใช่น้องพี่พรรคกระยาจกออมมือไว้ไมตรี ท่านตอนนี้ยังมีชีวิตได้ ? ต้องตำหนิเล่าฮูตาบอด ปล่อยท่านหนีเอาตัวรอดไป ท่านยังมีหน้ามาว่ากล่าวในที่นี้ได้อีก"

ทิต้าส่ายเจี่ยหัวร่อเสียงกังวานแล้วกล่าวลงมา

"ผู้ใดใช้ให้ท่านปล่อยข้าพเจ้า ? ศัตรูแก่งแย่งชิงดีกัน ใจไม่ดำ มือไม่อำมหิต เป็นต้องถูกระบุให้ตายกับมือฝ่ายตรงข้ามแน่นอน ท่านตอนนี้มาสำนึกเสียใจจะมีประโยชน์ใด ?... ฮา ฮา ข้าพเจ้าเมื่อครู่พอออกจากช่องเขาแคบ ก็ระดมยอดฝีมือบู๊ลิ้มมาอีกหลายสิบคน ตอนนี้พวกท่านตกอยู่ในวงล้อมอันหนาแน่นแล้ว ต่อให้เสียบปีกก็ยากจะบินหนีพ้น"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งตวาดด้วยโทสะ ขณะจะหันกายกระโดดขึ้นไป แต่ถูกชิ้วสู่คว้าแขนไว้ เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งเดือดดาลจนผมเผ้าลุกชี้ชัน ตวาดสุดเสียง

"ชิ้วเฮียตี๋ ท่านอย่าได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า"

ชิ้วสู่ถอนใจกล่าว

"ตอนนี้เราตกอยู่เบื้ยล่าง ไม่อาจใช้กำลังหักหาญได้ ปังจู๊โปรดสงบเยือกเย็น อย่าได้วู่วามหุนหันเป็นอันขาด"

"มาตรว่าใช้กำลังต่อต้านไม่สำเร็จ ก็มีแต่ขอเสี่ยงชีวิตด้วยเท่านั้น"

"แล้วหลายร้อยชีวิตของศิษย์พรรคกระยาจกจะทำอย่างไร ?"

ควรทราบว่า ด้วยฝีมือของชิ้วสู่ เล่งเล้งและม่อยั้งเซียะแซ ทั้งสามพอจะทะยานพุ่งพ้นออกไปเสี่ยงกับศัตรูได้โดยไม่หนักแรง กระทั่งยังพอจะทะลวงจากวงล้อมหนาแน่น หนีเอาตัวรอดโดยปลอดภัยได้

แต่ศิษย์พรรคกระยาจก กระทั่งช่องเขาแคบก็ยังยากจะปีนป่ายข้ามไป มีแต่ทางตายสายเดียวเท่านั้น ดังนั้นเอง ชิ้วสู่ตอนนี้จึงยอมข่มกลั้นความเดือดดาล ลังเลมิกล้าลงมือโดยหุนหัน

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งกวาดตามองดูศิษย์พรรคจำนวนหลายร้อย อดมิได้ต้องพลอยถอนใจยาว ใบหน้าที่บูดบึ้งด้วยโทสะ ก็เปลี่ยนเป็นหม่นหมองรันทด

ได้ยินเสียงจี้โต๊ะแว่วลงมาจากหน้าผา

"เดินผิดไปก้าวเดียว ต้องเพลี่ยงพล้ำทั้งกระดาน พวกท่านยังคงงอมือรอความตายแต่โดยดีเถิด ฮา ฮา ฮา..."

ชิ้วสู่ร้องเสียงก้องกังวาน

"ถูกแล้ว เราสองต่างภักดีต่อหลักการของตัว ในเมื่อท่านเป็นศิษย์เล่งจั๊วม้อเกา ย่อมต้องคิดหาวิธีนานามาสังหารพวกเราให้ตาย นี่ไม่อาจตำหนิท่านได้"

ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะร้องลงมา

"แต่ท่านวางใจก็แล้วกัน ในเมื่อข้าพเจ้านับถือท่านเป็นชายชาตรี ย่อมไม่ยอมให้บริวารข้าพเจ้าหยามประณามท่าน มิว่าท่านยังเป็นหรือตายไปแล้วก็เป็นเช่นกัน"

ชิ้วสู่ร้องบอกไป

"หากท่านตกอยู่กับมือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ต้องไม่หยามให้ท่านอัปยศ แต่ท่านกับพรรคกระยาจกมีความอาฆาตแค้นใด ? ไฉนจึงต้องสังหารพวกมันให้ได้ด้วย ?"

"พรรคกระยาจกเป็นมิตรกับท่าน ย่อมต้องเป็นศัตรูของข้าพเจ้า"

"หากท่านปล่อยเฮียตี๋พรรคกระยาจกออกไปหมดสิ้น ข้าพเจ้ายินยอมงอมือให้ประหาร มิเช่นนั้น..."

ม่อยั้งเซียะแซสะท้านเฮือกใหญ่ แต่ส่งเสียงเบา ๆ

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าขอร่วมตายกับท่านด้วย"

ทั้งสองจับตามองกันแน่วนิ่งแวบหนึ่ง คล้ายดั่งไม่รู้สึกหวาดกลัวความตายสักน้อยนิด

ได้ยินทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะส่งเสียงดัง ๆ

"มิเช่นนั้นจะเป็นไร ?"

ชิ้วสู่ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าทะยานกายโถมไป ด้วยพลังฝีมือของข้าพเจ้ากับม่อยั้ง-เซียะแซ พวกท่านไม่แน่จะขวางเราสองอยู่ ในเมื่อท่านมาเพราะข้าพเจ้า ไยต้องไปทำลายชีวิตคนไม่เกี่ยวข้องให้มากมายไปด้วย ?"

บนหน้าผาของช่องเขาเงียบไปครู่ครึ่ง แต่เบื้องล่างกลับมีเสียงเซ็งแซ่จอแจ

ผู้กล้าหาญของพรรคกระยาจกต่างมีสีหน้าเหี้ยมหาญไม่หวาดหวั่น ร้องดังกึกก้องกังวาน

"ชิ้วกงจื้อ หากท่านตายไป พวกเราก็ต้องตายตามท่านโดยพร้อมกัน"

ตอนนั้น มีเสียงตอบลงมาจากหน้าผาแล้ว

"ใช่ ข้าพเจ้ามาครานี้เพราะท่าน หากท่านหนีออกไป ข้าพเจ้าฆ่าคนอื่นอีกมากเพียงใดก็ไร้ประโยชน์ แต่วาจาที่ท่านสั่นปากมา มีสัจจะให้เชื่อถือได้หรือไม่ ?"

"ย่อมเป็นวาจาจากใจจริง"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งกลับตวาดขึ้น

"มิใช่ความจริง"

ชิ้วสู่ถอนใจกล่าว

"เล่งปังจู๊..."

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งตวาดด้วยโทสะอีกครา

"ท่านกล่าวเยี่ยงนี้ ไยมิใช่เท่ากับเห็นเฮียตี่พรรคกระยาจกล้วนเป็นคนโฉดที่รักตัวกลัวตาย ? พวกเราขินยอมตายพร้อมกัน ก็ไม่ยอมให้ท่านตายไปเพียงลำพัง"

ชิ้วสู่ถอนใจกล่าว

"หากมิใช่เพราะข้าพเจ้า เฮียตี่พรรคกระยาจกไหนเลยจะมีวันนี้ ? หากเฮียตี่พรรคกระยาจกตายไปพร้อมกัน ข้าพเจ้าเป็นไม่มีวันหลับตาสู่สุคติได้..."

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งตวาดสุดเสียง

"มาตรว่าเช่นนี้ ท่านก็ไม่อาจเคี่ยวเข็ญบังคับให้เฮียตี่พรรคกระยาจกเป็นคนสูญสิ้นการุณย์และคุณธรรม มีชีวิตด้วยชื่ออื้อฉาวชั่วร้าย มิสู้ตายอย่างโออ่ากล้าหาญ

ประเสริฐกว่า"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่เรื่องราวของวันนี้ ก็ไม่อาจตำหนิท่านโดยสิ้นเชิง"

"เช่นนี้จะทำอย่างไรต่อไป ?"

"ทะลวงออกไปได้ก็ออกไป ทะลวงไม่ได้ก็ให้ตายอยู่ในที่นี้จนหมดสิ้น อย่างไรย่อมต้องให้ชนชาวนักเลงได้เห็น เฮียตี๋พรรคกระยาจกเป็นชายชาตรีมีคุณธรรมน้ำใจ"

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวล ส่งเสียงโห่ร้องสนับสนุนจนสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งหุบเขา

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งโบกแขนตวาด

"น้องพี่ทั้งหลายฝ่าออกไป"

ท่านรับดาบยาวมาจากศิษย์เล่มหนึ่งแล้ว ทะยานกายนำขึ้นไปก่อน แลเห็นร่างของท่านแคล่วคล่องดั่งมังกรบนฟากฟ้า ชั่วพริบตาก็ขึ้นถึงไหล่เขา

ได้ยินเสียงจี้โต๊ะบนหน้าผาตวาดดังเกรี้ยวกราด

"เฒ่าบัดซบ หาที่ตายหรือไร ?"

ในเสียงตวาด หน้าไม้และเกาทัณฑ์ระดมลงมาดังห่าฝน

หลั่งเลือดทะลวงวงล้อม

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งควงดาบเป็นประกายแวววับ คุ้มครองอยู่รอบร่างดั่งกำแพงหนา แต่เกาทัณฑ์และหน้าไม้ที่ระดมยิงลงมา มีพลังรุนแรงจนน่าตระหนกยิ่ง เมื่อสะบัดดาบปัดปะทะ ก็ไม่มีปัญญาทะยานกายขึ้นสูงกว่าเดิมได้อีกแล้ว

ควรทราบว่า ที่ซุ่มอยู่บนผาสองฟากข้างช่องเขาแคบ ล้วนมิใช่เป็นคนธรรมดาสามัญ แต่เป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้ม ดังนั้น เกาทัณฑ์ที่ระดมยิงลง จึงมีพละกำลังกล้าแข็งเหนือธรรมดา

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวล มาตรว่ามีพลังฝีมือไม่สูงส่งสุดยอด แต่ความกล้าหาญและกำลังขวัญกลับเป็นที่น่าตระหนกยิ่ง

ในมือของพวกพรรคกระยาจกทั้งหลาย มีบ้างถืออาวุธ มีบ้างเปล่าเปลือย แต่พวกมันกลับไม่คำนึงถึงภยันตรายใด ๆ ปีนป่ายขึ้นไปตลอดเวลา เสียงคำรามร้องด้วยความเดือดดาล สะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วท้องฟ้า

หน้าไม้และเกาทัณฑ์บนผาเหนือช่องเขาแคบ ระดมยิงลงมาไม่ขาดระยะ ท่ามกลางห่าหน้าไม้เกาทัณฑ์ ยังมีหินก้อนใหญ่ ๆ ทุ่มตามผสาน นับเป็นอานุภาพที่กราดเกรี้ยวน่าหวาดหวั่นยิ่ง

ในเสียงตวาดด่าด้วยโทสะ เสียงโห่ร้องอย่างฮึกหาญ เสียงแผดร้องด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

ศิษย์พรรคกระยาจกหลายสิบคนกลิ้งตกลงมาจากกองหิน แต่ที่อยู่ด้านหลัง

ไม่มีความหวาดหวั่นท้อแท้สักน้อยนิด ยังคงพุ่งตามติดไม่ขาดสาย ปีนป่ายขึ้นบนกองหินโดยไม่แยแสเรื่องเป็นตายร้ายดี

ชิ้วสู่ถอนใจยาว เบือนหน้าไปกล่าว

"ท่าน..."

ม่อย้งเซียะแซสอดคำ

"ทะลวงเถิด"

ทั้งสองพากันทะยานร่างพุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องบนดั่งเหาะเหิน

แลเห็นหินใหญ่มหึมาปานหน้าโต๊ะ ถูกกลิ้งลงจากเบื้องบนเข้าใส่เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งด้วยอานุภาพคล้ายอุกกาบาต น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก

เคี่ยงซิ้งเล่งเล้งได้พุ่งถึงยอดเขาแล้ว ตอนนั้นตวาดเสียงกึกก้อง สะบัดดาบฟาดต่อต้าน เสียงดังคังสนั่น ดาบยาวถูกกระแทกหักเป็นสองท่อนทันที...

ขอทานเฒ่าขบกรามแนบแน่น ต่อยหมัดทั้งสองข้างออกพร้อมกัน กระแทกจนหินมหึมาต้องเบนห่างไปสามเชียะ พุ่งเฉียดหลังลงเบื้องล่าง กระทบพื้นดังสนั่นปานฟ้าถล่มดินทลาย

แต่ร่างเคี่ยงซิ้งเล่งเล้งก็ไม่อาจยืนหยัดมั่นอีกแล้ว ร่วงละลิ่วลงต่ำไปอีกสามเชียะ

พริบตานั้น เกาทัณฑ์ห้าดอกพุ่งเข้าใส่พร้อมกัน เล่งเล้งตอนนี้ที่คล้ายเกาทัณฑ์ถูกยิงสุดล้า ไม่มีเรี่ยวแรงเหลืออยู่เท่าใด ฝืนกำลังฟาดกระเด็นออกไปสี่ดอก แต่ดอกสุดท้ายยังคงปักฉึกเข้าที่ไหล่ของท่านจนได้

เล่งเล้งไม่อาจกัดฟันฝืนอยู่ได้อีกแล้ว พลิกตัวกลิ้งลงไปทันที

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวลแผดร้องด้วยความแตกตื่น แต่ไม่มีทางช่วยทันท่วงที

พริบตาที่ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย พลันมีเงาร่างสองสายพุ่งแฉลบเข้ามาทางด้านข้าง ต่างยื่นมือคนละข้าง คว้าตัวเคี่ยงซิ้งเล่งเล้งไว้อย่างว่องไว

ทั้งสองนี้คือชิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซ

ทั้งสองลอยละลิ่วลงเบื้องล่างดั่งใบไม้แห้ง เห็นเกาทัณฑ์ปักลึกเข้าถึงกระดูกสร้างความเจ็บปวดแก่เล่งเล้งจนหน้าเผือดขาวราวซากศพ เหงื่อแตกชุ่มโชกโซมกาย

แต่กระยาจกเฒ่าที่ทระนงกล้าแข็ง กลับมิยอมขมวดคิ้วนิ่วหน้าสักครา ยังคงขบกรามกล่าวขึ้น

"พวกท่านไม่ต้องเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า บุก ! บุก ! เสี่ยงกับพวกมัน"

ความจริงศิษย์พรรคกระยาจกต่างกระโดดลงจากกองหินแล้ว เพื่อมาดูอาการของปังจู๊ พวกมัน เมื่อได้ยินวาจานั้น ต่างโบกมือโห่ร้องอีกครา

"บุกกัน ! บุกขึ้นไปล้างแค้นให้ปังจู๊"

ชิ้วสู่หน้าเครียดเย็นชา ตวาดเสียงก้อง

"ช้าไว้"

ศิษย์พรรคกระยาจกต่างชะงักเท้าพร้อมกัน มีบ้างหันมาถาม

"ชิ้วกงจื้อยังมีวาจาใด ?"

ชิ้วสู่เน้นเสียงหนัก ๆ

"ในตัวพวกท่านต่างไม่มีอาวุธป้องกัน และไม่มีแผนจู่โจมศัตรู การบุกเข้าไปเขี่ยงนี้ไหนเลยเป็นการเสี่ยงชีวิตกับศัตรู อย่างมากก็เป็นการเข้าหาที่ตายเท่านั้น"

เหล่ากระยาจกต่างงุนงงไปวูบใหญ่ มีคนผู้หนึ่งถอนใจกล่าว

"มาตรว่าเข้าไปหาความตาย ก็จะมีวิธีใดอีก ?"

"พักผ่อนสักครู่ก่อน ค่อยหาไม้ไผ่มาสานเป็นโล่ป้องกัน หาดาบกระบี่เป็นอาวุธป้องกันตัวและจู่โจมศัตรู ถึงเวลานั้นค่อยเสี่ยงชีวิตก็ไม่นับว่าสาย"

เสียงของชิ้วสู่หนักแน่นมีพลังเปี่ยมอำนาจ บันดาลให้นักสู้ผู้กล้าของศิษย์พรรคกระยาจกที่พลุ่งพล่านดาลเดือด มีความสงบเยือกเย็นลงกว่าเดิมบ้าง ได้ยินผู้หนึ่งถอนใจกล่าว

"ดาบกระบี่ต่างฝังกับซากศพเหล่านั้นแล้ว ตอนนั้น พวกเฮียตี่ทั้งหลายต่างท้อแท้ทอดอาลัย ไม่ต้องการเข่นฆ่าสังหารอีก มิคาดถึงกับ... เกิดเรื่องเช่นนี้"

ชิ้วสู่ก็ต้องลอบทอดถอนใจด้วยความรันทด แต่รีบส่งเสียงหนัก ๆ กล่าว

"มาตรว่าไม่มีดาบกระบี่ ก็ต้องเหลาไม้ไผ่ให้เป็นดาบกระบี่ ซึ่งย่อมประเสริฐกว่ามือเปล่าเท้าเปลือยมากนัก เฮียตี่ทั้งหลาย แยกย้ายกันไปเร่งมือเถิด"

ชิ้วสู่เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวจบคำแล้ว อุ้มร่างเล่งเล้งถอยออกไปจากที่

กวาดตามอง เห็นไฟในหุบเขายังไม่ลามมาถึงที่นี้ เนื่องเพราะในบริเวณนั้นไม่มีหมู่ไม้ใบหญ้าแม้สักน้อยนิด และลมก็กรรโชกไปอีกทิศทางหนึ่ง

มาตรว่าเป็นทางรอดที่สวรรค์เหลือไว้ให้พวกนี้ แต่ทอดเวลายาวนานไป ยังคงต้องตายอยู่ดี... มาตรว่ายังไม่ถูกเพลิงร้อนแรงคลอกตาย ก็ต้องหิวกระหายจนอดตายทั้งเป็น

หรือหากพวกมันไม่อาจทนล้อมอยู่ได้นาน เพียงเห็นพวกกระยาจกที่มีท่าอ่อนล้าด้วยความหิวโหย มันก็ต้องระดมกำลังจู่โจมลงมาทันที ตอนนั้น ด้วยสภาพที่อ่อนล้าระโหย ไหนเลยต้านทานการกระหน่ำอันรุนแรงได้ ยังมิใช่มีแต่ทางตายสายเดียว ?

ชิ้วสู่ยิ่งคิดยิ่งหวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่ข่มไว้มิให้ปรากฏบนสีหน้า

ชิ้วสู่จะต้องสะกดตัวเองให้หนักแน่นเยือกเย็นไว้ เพื่อสนับสนุนกำลังใจศิษย์พรรคกระยาจกให้กล้าแข็งต่อไป...

เนื่องเพราะชิ้วสู่ทราบแน่แก่ใจ เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ ความกล้าหาญมักจะสลายคลายไปได้ง่ายดายยิ่ง

ชิ้วสู่วางร่างเล่งเล้งลงเบา ๆ ขณะจะถอนเกาทัณฑ์ยาวดอกนั้น...

ม่อยังเซียะแซรีบยื่นมือขวางไว้พลางทักท้วง

"ถอนไม่ได้เด็ดขาด ที่นี้ยังไม่มียาสมานแผลและไม่มีน้ำสะอาดล้าง พอท่านถอนเกาทัณฑ์ออก น่ากลัวปากแผลจะเน่าเปื่อยไป แขนข้างนี้ของเล่งปังจู๊ก็ต้อง... ต้อง..."

นางถอนใจชะงักวาจาไว้มิกล่าวต่อ ชิ้วสู่ตระหนกเป็นอย่างยิ่ง กล่าวด้วยความรันทด

"เล่งปังจู๊ กาลก่อนข้าพเจ้าเคยคุยโอ่โอหัง ไม่ต้องการให้พรรคกระยาจกช่วยเหลือ... วาจาเหล่านั้น...ปังจู๊ยังจำได้หรือไม่ ?"

เล่งเล้งฝืนยิ้มพลางกล่าว

"วันนั้นข้าพเจ้าเปิดเผยความลับของท่าน ท่านย่อมยากที่จะไม่มีโทสะขึ้นบ้าง"

"โอ มีผู้ใดทราบได้ ตอนนี้ที่ข้าพเจ้ากำลังโดดเดี่ยวเดียวดาย ไร้ผู้อื่นใดช่วยเหลือ กลับมีแต่เฮียตี่ของพรรคกระยาจกช่วยข้าพเจ้า เสี่ยงชีวิตเพื่อข้าพเจ้า..."

พลุ่งพล่านตาลใจจนลำคอตีบตัน ไม่อาจกล่าวสืบต่อไปได้ ม่อยังเซียะแซจึงส่งเสียงเบา ๆ

"วาจาเหล่านั้น ภายหน้าท่านอย่าได้กล่าวอีกก็แล้วกัน..."

ชิ้วสู่ก้มศีรษะช้า ๆ ดวงตามีหยาดน้ำเอ่อคลอแล้ว

ตอนนั้น ศิษย์พรรคกระยาจกได้ไปเสาะหาท่อนไม้ไผ่มาจำนวนหนึ่ง ใช้ดาบกระบี่ที่เหลือไม่กี่เล่ม เหลาขึ้นเป็นดาบไม้กระบี่ไม้ แต่โล่กลับมีอยู่เพียงไม่กี่อัน

ศิษย์พรรคกระยาจกผู้หนึ่ง นำกระบี่ไม้ไผ่มาสองเล่มพลางกล่าว

"ชิ้วกงจื้อ กระบี่ไม้ไผ่แม้เบา แต่ก็เป็นน้ำใจเพียงน้อยนิดของพวกเราเฮียตี่ทั้งมวล หวังให้กงจื้อสามารถใช้กระบี่ไม้ไผ่นี้ ล้างแค้นแทนปังจู๊พวกเรา"

ชิ้วสู่ฝืนยิ้มด้วยความรันทด รับกระบี่ไม้ไผ่มา พลางตะกุกตะกัก

"ขอบคุณกุศลเจตนาของน้องพี่ท่าน"

"ตอนนี้พวกเราพักผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อยแล้ว ไม้ไผ่ที่พอจะหาได้ต่าง

หามาหมดสิ้น ขอเพียงชิ้วกงจื้อมีคำสั่ง พวกเราต้องลงมือได้ทันที”

“ข้าพเจ้าที่เป็นบุรุษเยาว์วัย ไหนเลยกล้าออกคำสั่งบงการเฮียตี๋พรรคกระยาจก...”

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งพลันลืมตากล่าว

“ในเวลาคับขันร่อแร่ ข้าพเจ้าก็บาดเจ็บสาหัส หรือท่านยังมิยอมรับตำแหน่งปังจู๊แทนชั่วคราว ควบคุมดูแลเฮียตี๋ของพรรค ร่วมกันทะลวงทางโลหิตออกสักสายหนึ่ง ?”

ชิ้วสู่ครุ่นคิดชั่วครู่ ตัดสินใจเน้นเสียงเด็ดเดี่ยว

“เมื่อเช่นนี้ ข้าพเจ้ามีแต่ต้องรับคำสั่งแล้ว”

ชิ้วสู่ผุดลุกขึ้นยืน ในหมอกเลือนราง เปลวไฟที่วูบวาบแวววับ เห็นศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวล ต่างมายืนเรียงรายที่เบื้องหน้า ผ่อนลมหายใจรอรับคำสั่งอย่างกระเหี้ยนกระหือ ชิ้วสู่จึงเน้นเสียง

“เริ่มนับตั้งแต่หัวจรดท้าย”

ผู้อยู่หน้าส่งเสียงหนึ่งขึ้นก่อนทันที ผู้ถัดไปก็ส่งเสียงสองรับ ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวลต่างนับต่อ ๆ กันจนกระทั่งถึงหนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดจึงหยุดลง

ศิษย์พรรคกระยาจกจำนวนหลายร้อยคน ตอนนี้ถึงกับเหลือเพียงหนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดคนเท่านั้น การต่อสู้ครานี้ อาจหาญรันทดเพียงใด สยดสยองน่าอเนจอนาถปานไหน ชิ้วสู่ต้องเจ็บช้ำจนปวดแปลบขึ้นอีกครา

แต่ยังคงขบกรามข่มกลั้นไว้ กล่าวเบา ๆ

“ทางปลายแถวนับย้อนต่อขึ้นมาไม่ต้องหยุด เพื่อฝ่ายตรงข้ามจะได้เดาไม่ออกว่าพวกเรามีจำนวนเท่าใด”

ในสถานการณ์ที่คับขันปานนี้ ชิ้วสู่ถึงกับยังมีไหวพริบอันปราดเปรียว

ศิษย์พรรคกระยาจกต่างเลื่อมใสเป็นยิ่งนัก นับต่อไปตามคำสั่งจริง ๆ

ได้ยินเสียงนับที่อาจหาญดังติดต่อตามกันเป็นเวลาเนิ่นนานยังไม่ขาดหาย

พวกศัตรูบนช่องเขาแคบได้ยินแล้วต้องลอบตระหนกจริง ๆ แต่ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะยังคงมีสีหน้ามิเปลี่ยนแปร กลับหัวร่อแล้วตวาดลงมา

“แผนล่อศัตรูให้คลางแคลงของท่าน ตบตาผู้อื่นได้ แต่ไม่อาจหลอกลวงข้าพเจ้าดอก”

มันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องแล้วร้องต่อ

“หากท่านนับจำนวนคนให้น้อยกว่านี้ ข้าพเจ้าอาจจะยอมเชื่อ แต่ท่านกลับนับมากเกินไปแล้ว”

เสียงร้องนี้ดังแว่วมาแต่ไกล ชิ้วสู่ต้องขบกรามคำรามด้วยโทสะ

"นึกมิถึง ศิษย์เล่งจั๊วม้อเกาจะมีผู้ร้ายกาจเยี่ยงนี้อยู่คนหนึ่ง"

จบคำ เชิดอกเน้นเสียง

"หนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดคน แบ่งหมู่ละสิบคน รวมเป็นสิบสี่หมู่ ที่เหลืออีกเจ็ดคนอยู่ที่นี้คอยดูแลอาการบาดเจ็บของปังจู๊"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งตะเกียกตะกายยันกายขึ้นกล่าว

"คนเดียวก็พอแล้ว ที่เหลือติดตามกงจื้อไป"

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งหลายรับคำเสียงกระหึ่ม ออกไปแบ่งพวกเป็นหมวดหมู่ทันที ชิ้วสู่กวาดตามองแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

"คนทั้งสิบสี่หมู่แยกกันเข้าจู่โจม อย่าได้ออเป็นกลุ่มเดียวกันเด็ดขาด"

ศิษย์พรรคกระยาจกรับคำอีกครั้ง ชิ้วสู่พลันเบิ่งตากลมกว้าง ตวาดเสียงก้อง

"ตามข้าพเจ้ามา !"

ร่างพอทะยาน ม่อย้งเซียะแซพุ่งตามติดไปทันที

การจู่โจมที่สยดสยองนองเลือดครั้งที่สอง เปิดฉากขึ้นในบัดดล

ช่องเขาแคบที่เงียบวังเวงไปเนิ่นนาน พลันมีเสียงเข่นฆ่าสังหารดังกึกก้องขึ้นอีกครั้ง

การจู่โจมของพวกกระยาจกแม้กราดเกรี้ยวดุดัน แต่จนใจที่ชัยภูมิช่องเขาแคบหวาดเสียวเกินไป และฝ่ายตรงข้ามยังคงเฝ้าสกัดแน่นหนามั่นคง พวกกระยาจกเพียงรุกเข้าไปก้าวเดียว ก็ต้องชดใช้คุณค่าที่น่าสยดสยองทันที

ห่าหน้าไม้เกาทัณฑ์ระดมยิงลงมาดั่งฝูงตั๊กแตน ก้อนหินใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ทุ่มลงดั่งพายุฝน โลหิตสด ๆ หลั่งไหลลงจากบนกองหินเป็นทาง

เสียงตวาดของผู้ยังมีชีวิต เสียงครวญครางของผู้บาดเจ็บ ผสานขึ้นเป็นเสียงดนตรีในอเวจีที่ผู้ได้ยินต้องคลั่งแค้นอย่างยิ่ง

ชิ้วสู่ ม่อย้งเซียะแซ พุ่งตัวฉวัดเฉวียนไปมาทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง ช่วยเหลือศิษย์พรรคกระยาจกเต็มที่ แต่ทั้งสองเพียงพุ่งขึ้นไปกว่าเดิมอีกก้าวเดียว เบื้องบนหน้าผาเป็นต้องมีหินจำนวนมากหลายทุ่มลงมาดั่งพายุฝน

มือของทั้งสองถูกรัดติดกัน ความจริงไม่สะดวกอย่างยิ่งอยู่แล้ว อย่าว่าแต่ยังต้องคอยดูแลบรรดาศิษย์พรรคกระยาจกอีกด้วย ช่วงเวลานั้น ถึงกับไม่มีผู้ใดสามารถรุกขึ้นไปเบื้องบนได้

ชิ้วสู่กวาดตามองรอบข้าง เห็นศิษย์พรรคกระยาจกบาดเจ็บล้มตายมากหลาย

ยิ่ง หากสู้สืบไป มาตรว่าพอจะทะลวงเป็นทางโลหิตได้สายหนึ่ง แต่ที่เหลือคงมีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น

ยิ่งอย่าว่าแต่เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งยังอยู่ในหุบเขา

พริบตานั้น ชิ้วสู่จำต้องออกคำสั่งให้ล่าถอย แลเห็นกระบี่ไม้ไผ่สองเล่มพุ่งฉวัดเฉวียนไปมา คุ้มกันให้เหล่ากระยาจกได้ล่าถอยโดยปลอดภัย ดังนั้นเอง การบุกทะลวงครั้งแรกของพวกชิ้วสู่ จึงต้องล้มเหลวไป

บนพื้น มีซากศพเพิ่มขึ้นอีกมากหลาย ในหัวใจ มีความเจ็บช้ำรันทดถมทับอีกไม่น้อย

ชิ้วสู่ ม่อย้งเซียะแซยืนเคียงไหล่กันในหมอกบางเลือนราง เหม่อมองดูคราบโลหิตและซากศพบนพื้น... แสงไฟสาดส่องจนทั่วทุกแห่งหนคล้ายลูบไล้ด้วยโลหิตสด ๆ สีแดงฉาน

รอบข้างสงบลงอีกครา มีแต่เสียงครวญครางและเสียงหอบหายใจของพวกกระยาจกเท่านั้น

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งเอนกายพิงอยู่ที่ไหล่ศิษย์ผู้หนึ่ง ใบหน้าเผือดขาวจนน่ากลัวยิ่ง แต่ดวงตากลับแดงฉานปานชโลมโลหิต ถอนใจกล่าวขึ้น

"ชิ้วกงจื้อ ม่อย้งโกวเนี้ย..."

พลันตะเบ็งร้องสุดเสียง สลบไสลไปทันที

กระยาจกทั้งมวลปั่นป่วนวุ่นวายกันในบัดดล ชิ้วสู่เน้นเสียงหนัก ๆ

"เล่งปังจู๊เพียงแต่เดือดดาลถึงขีดสุดจึงสลบไสลไป มิเป็นไรดอก"

กระยาจกผู้หนึ่งเน้นเสียง

"ชิ้วกงจื้อ ในเมื่อนั่งงอมือรอความตาย มิสู้เสี่ยงชีวิตเข้าทะลวงอีกครั้ง ย่อมต้องพอมีคนหนีรอดพ้นไปได้สักผู้หนึ่ง วันหน้าก็มีหวังได้ล้างแค้น มิเช่นนั้น..."

มันชะงักวาจาด้วยความรันทดหดหู่ แต่ความหมายในวาจา มีผู้ใดไม่เข้าใจได้ ?

ชิ้วสู่ลอบทอดถอนใจ แต่สีหน้ากลับหนักแน่นกว่าเดิม เน้นเสียงขึ้น

"ตอนใกล้สว่าง การป้องกันของฝ่ายตรงข้าม จะต้องผ่อนคลายกว่าเดิมแน่ ตอนนั้น ข้าพเจ้าจะลองเสี่ยงดูเองอีกครา พวกท่านพักผ่อนกันให้เต็มที่ ไม่ต้องครุ่นคิดวุ่นวาย..."

กระยาจกผู้นั้นตระหนกจนสอดคำ

"ความหมายของชิ้วกงจื้อ เป็นต้องการให้พวกเราอยู่ที่นี่ ท่านจะไปทะลวงด่านเพียงลำพัง ?"

"ถูกแล้ว พวกท่านไปด้วย ก็เป็นการหาที่ตายเปล่าเท่านั้น ข้าพเจ้าไปทดลองเพียงลำพัง ยังพอมีหวังสำเร็จอยู่บ้าง ขอเพียงข้าพเจ้าทะลวงขึ้นไปได้ ก็ก่อกวนการระดมยิงของพวกมันให้วุ่นวายได้ ตอนนั้นเป็นโอกาสให้พวกท่านทะลวงขึ้นกองหิน ซึ่งย่อมต้องมีหวังเพิ่มขึ้นอีกมากหลายแล้ว"

"หากแม้นกงจื้อทะลวงขึ้นไปไม่ได้ นั้นก็จะเป็นอย่างไร ?"

"หากทะลวงขึ้นไปไม่ได้ พวกมันเห็นข้าพเจ้าตาย ย่อมไม่คุกคามรังควานพวกท่านเท่าใดนัก การป้องกันก็ต้องผ่อนคลายมากหลาย กระทั่งยังอาจถอนกำลังกลับไปด้วย"

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งมวลวุ่นวายขึ้นอีกครา พากันส่งเสียง

"จะบุกทะลวงเป็นบุกไปพร้อมกัน พวกเราไหนเลยยอมเห็น..."

ชิ้วสู่ตวาดทันที

"หยุด ! ตอนนี้ข้าพเจ้ารั้งตำแหน่งปังจู๊ชั่วคราว คำสั่งหนักแน่นปานขุนเขา พวกท่านถึงกับกล้าขัดขืนคำสั่งปังจู๊ ? รีบไปหาสถานที่นั่งพักผ่อน ตอนนี้ใกล้จะสว่างแล้ว"

เสียงกราดเกรี้ยวดุดัน คุกคามจนศิษย์พรรคกระยาจกต่างไม่กล้าทุ่มเถียงเกี่ยงงอนอีก

ชิ้วสู่เบือนสายตามอง เห็นม่อย้งเซียะแซมีสีหน้าซูบซีดร่วงโรย ดวงตากลมใหญ่ไม่มีประกายสุกใสอีกแล้ว ต้องถอนใจด้วยความรันทด

"เพียงแต่ว่า... ข้าพเจ้าพลอยรั้งท่านให้มาลำบากด้วย..."

ม่อย้งเซียะแซฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ตายร่วมกับท่าน นับเป็นบุญวาสนาอย่างยิ่ง..."

นางขยับตัวเบา ๆ ซบศีรษะลงที่ไหล่ชิ้วสู่

ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ นางลืมประเพณีไปหมดสิ้นแล้ว ไม่มีความกริ่งเกรงครหาใด ๆ อีก น้ำใจทั้งมวล ต่างปรากฏอยู่กับอากัปกิริยาจนหมดสิ้น

ยามเมื่อมนุษย์เราอยู่ในวาระคับขันใกล้จะเป็นตาย มักแสดงน้ำใจจริงออกมาได้ง่ายดายอย่างยิ่ง ม่อย้งเซียะแซที่ผ่านสภาพร่อแร่คับขันใกล้จะเป็นตายหลายต่อหลายครั้ง ตอนนี้ต่างนั่งซบกันและกัน จับตาประสานกันแน่วนิ่ง...

ทั้งสองรู้สึก ทั้งเจ็บช้ำรันทด ทั้งหวานดื่มด่ำ...

พลันมีเสียงร้องก้องมาจากทางนอกช่องเขา

"ผู้อยู่เบื้องบนเป็นเหล่าใด ? สถานที่ชุมนุมของพรรคกระยาจกอยู่ที่นี้ใช่หรือไม่ ?"

ชิ้วสู่คึกคักขึ้นทันที ได้ยินอีกผู้หนึ่งร้องตาม

"เจี๊ยะเล้ง จูแป๊ะอู้ ฮั่วซัวงิ่นเฮาะมากราบเยี่ยม"

ชิ้วสู่ร้องด้วยความลิงโลดยินดี

"นั่นเป็นเสียงของตวนบั๊กปึง รีบเข้าไป"

มีเสียงทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะร้องลงมา

"ทางสายนี้ถูกปิดตายไปแล้ว ผู้บังอาจบุกรุกแม้สักก้าวเดียว ต้องประสบภัยจนตายอย่างสยดสยองทันที"

เสียงจูแป๊ะอู้ตวาดขึ้นที่นอกช่องเขา

"ผายลม ! พวกตั้วเอี๊ยจะมาเป็นมา จะไปเป็นไป ผู้ใดกล้าขัดขวาง ?"

ตอนนี้ ชิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซได้พลิ้วออกไปส่งเสียงร้องก้องกังวาน

"ตวนบั๊กเฮีย ผู้น้องชิ้วสู่ถูกกักอยู่ในที่นี้"

เสียงตวนบั๊กปึงร้องด้วยความตระหนก

"ชิ้วสู่ ท่านหรือ ?"

ชิ้วสู่ร้องตอบไป

"หวังให้ตวนบั๊กเฮียยินยอมช่วยเหลือข้าพเจ้าอีกแรงหนึ่ง..."

"ตกลง"

พอตวนบั๊กปึงร้องตอบมา ชิ้วสู่รีบสะบัดกระบี่ไม้ไผ่โถมเข้าไปก่อน แต่ละครั้งชิ้วสู่เป็นต้องชิงอยู่หน้าม่อย้งเซียะแซ ต้านการจู่โจมทางเบื้องบนให้ ตอนนี้เห็นเกาทัณฑ์หน้าไม้ หินใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ระดมลงมาดุจห่าฝนอีกครา

แต่ตอนนี้ชิ้วสู่ไม่มีความกังวลใด ๆ จึงมีร่างแคล่วคล่อง ว่องไวดั่งมังกรคะนองฟ้าวกวูบวาบกลางอากาศขึ้นไปไม่หยุดยั้ง

ทางด้านนอกก็มีเสียงตวาดดังสับสนอลหม่าน จูแป๊ะอู้ ฮั่วซัวงิ่นเฮาะ เจี๊ยะเล้ง ตวนบั๊กปึงทั้งสี่ยอดกระบี่แห่งยุค ได้ระดมการจู่โจมเพื่อทะลวงเข้ามาบ้าง

ที่จริงทางด้านนอกของช่องเขาแคบ มีการป้องกันเปราะบางกว่าทางด้านในมาก ชัยภูมิก็เรียบและกว้างกว่าด้านในด้วย

ตวนบั๊กปึง ฮั่วซัวงิ่นเฮาะ เป็นผู้ชิงขึ้นไปบนกองหินได้ก่อน เห็นกระบี่ทั้งสองมีประกายฉวัดเฉวียนแปลบปลาบ ฟาดฟันจนกองซุ่มบนกองหินแตกกระจายออกไปดั่งสุนัขถูกไล่ล่า

ชิ้วสู่ตวาดก้อง ฉวยโอกาสนั้นกระโดดขึ้นไปบนกองหินบ้าง ได้ยินจี้โต๊ะแผดสุดเสียง

"ผู้ถอยต้องตาย !"

มันพลันฟาดฝ่ามือลงใส่บริวารที่วิ่งหนีคนหนึ่ง อื่น ๆ จึงมิกล้าล่าถอยไปจริง ๆ ย้อนโถมเข้ามาหาสองคนที่บุกทะลวง เหล่าเกาทัณฑ์หน้าไม้ทางเบื้องบนก็ระดมยิงถี่ยิบกว่าเดิม

ชิ้วสู่เพิ่งบุกขึ้นไปบนกองหิน พลันเห็นเบื้องหน้ามีประกายดาบวูบลงใส่ศีรษะ ด้านหลังมีเสียงลมแหลมคมดังถี่ยิบ มิทราบมีเกาทัณฑ์ระดมยิงมาด้วยจำนวนมากมายเพียงใด

หากชิ้วสู่หลบหลีกดาบที่ฟันมา ก็ไม่อาจหลีกเกาทัณฑ์ทางด้านหลังพ้น หากกระโดดหลีกเกาทัณฑ์ ก็ไม่มีทางหลีกดาบทางเบื้องหน้า ฮั่วซัวงิ้นเฮาะเมื่อเห็นต้องตระหนกจนใจสะท้าน

ฮั่วซัวงิ้นเฮาะห่างจากชิ้วสู่ใกล้ที่สุด ตอนนั้นรีบสะบัดกระบี่โถมเข้ามาช่วยเหลือทันที

แต่กระบี่ของมันเพิ่งสะบัดกวัดแกว่ง ความคิดพลันวูบขึ้น

'นี่เป็นบุตรศัตรูที่ฆ่าบิดาเรา มาตรว่าเราไม่รังควานล้างแค้นมัน แต่ไหนเลยไปช่วยชีวิตมันได้'

ความคิดพอวูบขึ้น กระบี่พลันชะงักงันกลางอากาศ

แลเห็นกระบี่ไม้ไผ่ของชิ้วสู่ควงสะบัด ดีดดาบที่เบื้องหน้ากระดอนออกไปก่อน พร้อมกันนั้น พลันสะบัดกลับด้านหลัง ฟาดเกาทัณฑ์ร่วงลงไปหลายดอก... ชิ้วสู่ที่มีหลักวิชาฮ้วยกุกซึ่งเจี้ยอันสุดสูงที่สาบสูญการถ่ายทอดไปนานปีแล้ว ดังนั้นจึงสามารถกระทำเรื่องที่คนธรรมดาไม่สามารถ

และในพริบตาเดียวกันนั้น หินใหญ่และหน้าไม้ระดมลงใส่ฮั่วซัวงิ้นเฮาะด้วยอานุภาพกราดเกรี้ยวดุดัน แต่ฮั่วซัวงิ้นเฮาะกลับยืนแน่วนิ่งในที่นั้น ถึงกับคล้ายไม่รู้สึกตัวสักน้อยนิด

จูแป๊ะอู้ เจี๊ยะเล้งและตวนบั๊กปึงก็ทะยานกายขึ้นมาบนกองหินได้ แต่ต่างต้องแยกย้ายต่อต้านการจู่โจม เมื่อเห็นสภาพนั้นต้องตระหนกยิ่งนัก แต่ไม่มีทางช่วยเหลือทันท่วงทีแล้ว

มีแต่ชิ้วสู่เท่านั้นที่ใกล้กับฮั่วซัวงิ้นเฮาะที่สุด พลันตะปบแขนขวากระชากฮั่วซัวงิ้นเฮาะมาทางด้านหลังก้าวใหญ่แล้วร้องสุดเสียง

"ถอยไป"

ชิ้วสู่ในยามกระวนกระวาย ถึงกับลืมว่าข้อมือของตนถูกรัดรวมกับข้อมือ

ม่อย้งเซียะแซ กำลังข้อไม่มีเหลืออยู่เลย

เมื่อชิ้วสู่ตะปบแขนไปกระชากฮั่วซัวงิ่นเฮาะสุดแรง ข้อมือตัวเองปวดแปลบจับจิตใจ และยังกระชากร่างม่อย้งเซียะแซถลาถอยหลังไปก้าวใหญ่ด้วย

หินมหึมาหล่นโครมลงสัมผัสพื้น ขอบหินได้กรีดผ่านกระดูกไหล่ฮั่วซัวงิ่นเฮาะไป

ฮั่วซัวงิ่นเฮาะร้องด้วยความตระหนก สะบัดกระบี่กลับไปฟาดเกาทัณฑ์ที่ด้านหลัง แต่ร่างต้องถลาถอยมาโดยไม่อาจยืนหยัด ชิ้วสู่ ม่อย้งเซียะแซที่ความจริงก็ยืนไม่มั่นคงอีกแล้ว จึงถูกฮั่วซัวงิ่นเฮาะกระแทกจนกลิ้งลงจากกองหิน

เกาทัณฑ์หน้าไม้ หินใหญ่ หินเล็กระดมลงจากเบื้องบนยิ่งกว่าพายุฝนโหมกระหน่ำ หินมหึมาที่หนักหลายร้อยชั่ง กลิ้งลงมาเสียงครืนครั่นน่าหวาดหวั่น เห็นชัดว่าจะต้องทับลงใส่ร่างพวกทั้งสามแล้ว

จูแป๊ะอู้ ตวนบั๊กปึงและเจี๊ยะเล้ง ต่างตระหนกจนหน้าถอดสีร้องสุดเสียง

ในเสียงร้องที่แตกตื่น ประกายแววับของกระบี่สามเล่มพุ่งวาบเข้ามาพร้อมกัน ฟาดเกาทัณฑ์หน้าไม้กระจัดกระจายออกไปรอบข้าง ได้ยินชิ้วสู่ตวาดเสียงก้อง

"ไป !"

ตวัดเท้าเตะฉาด หินหลายร้อยชั่งที่กลิ้งลงมา ถึงกับถูกเตะกระเด็นขึ้นอากาศอีกครา เท้านี้ชิ้วสู่เตะไปด้วยกำลังทั้งมวลเท่าที่มี หินมหึมาถึงกับถูกเตะแตกกระจายไปได้

ฮั่วซัวงิ่นเฮาะก็กระโดดขึ้นยืน กระบี่ในมือขวาควงจนเป็นประกายเจิดจ้า มือซ้ายฉุดชิ้วสู่ลุกขึ้น ม้อย่งเซียะแซก็ย่อมตามติดขึ้นมาด้วย...

ทั้งสามพอเคลื่อนไหว ต่างถีบตัวถอยหลังไปหกวาทันที

จูแป๊ะอู้ เจี๊ยะเล่งและตวนบั๊กปึง โฉบร่างตามติดมาในบัดดล

เกาทัณฑ์หน้าไม้บนหน้าผายังคงระดมลงมาดุจฝูงตั๊กแตน จวบจนพวกชิ้วสู่ทั้งหกถอยไกลไปหลายวา การจู่โจมบนหน้าผาจึงได้หยุดลง

ทั้งหกหอบหายใจพร้อมกัน เหลียวมองกันไปมา ต่างตะลึงลานกับที่โดยมิทราบควรกล่าวกระไร

ทั้งหกเสี่ยงชีวิตบุกทะลวงขึ้นไปบนกองหินด้วยความลำบากยากเข็ญ ขอเพียงร่วมกระบี่จู่โจมขึ้นไป ต้องสามารถโถมสู่หน้าผาทั้งสองฟากข้างได้ ตอนนั้นด้วยพลังฝีมืออันสูงส่งของทั้งหก กองซุ่มที่มีอยู่สองฟากข้างหน้าผา ไหนเลยต้านทานการจู่โจมพวกทั้งหกได้ ?

แต่ความคิดผิดเพียงชั่ววูบของฮั่วซัวงิ่นเฮาะ บันดาลให้ความสำเร็จของพวกนี้

ต้องล้มเหลวโดยสิ้นเชิง

ฮั่วซัวงิ่นเฮาะยืนตะลึงลานอยู่เนิ่นนาน จึงได้ถอนใจขาวกล่าวด้วยความรันทด

"อาตมาละอายต่อท่านทั้งหลาย..."

ตวนบั๊กปึงกระทืบเท้าถอนใจกล่าว

"เต้าเฮีย ท่าน... ท่าน... โอ นี่ก็ไม่อาจตำหนิท่าน หากเมื่อครู่เปลี่ยนจากท่านเป็นข้าพเจ้า กระบี่นั้นก็น่ากลัวต้องฟันใส่ตัวชิ้วเฮีย"

เจี๊ยะเล้งก็ถอนใจกล่าว

"ภายใต้ความอาฆาตแค้นที่อัดมายี่สิบปี เต้าเฮียท่านยังมีจิตใจเช่นดั่งเมื่อครู่ได้ นับว่ายากจะเสาะแสวงหายิ่งอยู่แล้ว ดังนั้น เต้าเฮียท่านก็มิต้องตำหนิตัวเอง พวกผู้น้องต่างเข้าใจกันกระจ่างอย่างยิ่ง"

ชิ้วสู่ได้ทราบเรื่องบุญคุณความแค้นที่ฮั่วซัวงิ่นเฮาะมีต่อบิดาตนในคืนวันพายุฝนโหมหนักอยู่แล้ว ตอนนี้ก็มีความรู้สึกปั่นป่วนวุ่นวาย สงบปากคำไม่อาจว่ากล่าวกระไร

ได้ยินจูแป๊ะอู้พลันหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"เอาเถิด หากพวกท่านมีความเห็น เรื่องของเมื่อครู่น่าเสียดายอย่างยิ่ง นั่นก็ผิดพลาดมหันต์แล้ว หากไม่มีเรื่องของเมื่อครู่ ท่านทั้งสองไหนเลยจะจูงมืออยู่ด้วยกันได้"

ทั้งปวงมองไป เห็นฮั่วซัวงิ่นเฮาะยังคงกุมข้อมือชิ้วสู่อยู่ดั่งเดิม ทั้งสองเองก็มองสบกันแวบหนึ่ง จิตใจพลันกระจ่างจนปลอดโปร่งในบัดดล

ฮั่วซัวงิ่นเฮาะถอนใจกล่าว

"ชิ้วเฮีย อดีตผ่านพ้นไปแล้ว ความอาฆาตแค้นของบรรพบุรุษ ปล่อยให้มันผ่านไปตามกาลเวลาเถิด"

ชิ้วสู่พลุ่งพล่านดาลใจจนส่งเสียงสั่นสะท้าน

"จิตใจเต้าเจี้ยงกว้างขวางเปิดเผยปานนี้ ผู้น้องรู้สึก... รู้สึก..."

เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้หัวร่อเสียงก้องพลางสอดคำ

"ยังรู้สึกกระไร ? หากมันมิใช่เป็นคนจิตใจกว้างขวางเปิดเผย ไหนเลยจะมาเป็นสหายของพวกเราได้ ?"

ม่อย้งเซียะแซอดมิได้ต้องถอนใจเบา ๆ จับตามองชิ้วสู่พลางกล่าว

"ท่านได้ยินหรือไม่ ? ท่านก็ควรมีจิตใจกว้างขวางเปิดเผยกว่านี้จึงถูกต้อง"

จนบัดนี้ ผู้คนทั้งมวลจึงได้สนใจนาง การมาพบเห็นโฉมสะคราญสุดหล้าฟ้าดิน

โดยกะทันหันเยี่ยงนี้ มาตรว่าพวกจูแป๊ะอู้ล้วนเป็นชายชาตรีที่ยืนหยัดท้าฟ้าดิน ยังคงต้องตะลึงลานไป

ชิ้วสู่รีบแนะนำให้รู้จักกัน ทั้งปวงต่างยิ่งแตกตื่นสงสัยกว่าเดิม

ตวนบั๊กปึงงุนงงครู่หนึ่ง พลันหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"นึกมิถึง นึกมิถึง เป็นเรื่องบันดาลให้ผู้คนต้องแตกตื่นสงสัยจริง ๆ ความจริงข้าพเจ้ากับเจี๊ยะเฮียยังกังวลแทนชิ้วเฮียอย่างยิ่ง ไหนเลยจะคาด... สองท่านถึงกับ..."

พลันหัวร่อเสียงก้องแล้วชะงักวาจาไว้ แต่ม่อย้งเซียะแซกลับอับอายจนแก้มแดงฉาน

พวกเหล่านี้มิว่าผู้ใดต่างนึกไม่ถึง ม่อย้งเซียะแซจะเป็นสตรีที่สะคราญปานเทพธิดาจุติได้ เมื่อเห็นสภาพอันพิสดารของนางกับชิ้วสู่ ต่างบังเกิดความปีติยินดีแทนชิ้วสู่ไปทุกคน

ทั้งปวงคล้ายดั่งลืมไปว่ายังตกอยู่ในสถานการณ์คับขันจนร่อแร่ พร้อมที่จะมีอันตรายถึงแก่ชีวิตทุกเวลา

ศิษย์พรรคกระยาจก เมื่อเห็นทั้งหกสนทนาปราศรัยกันด้วยสีหน้ายิ้มแย้มจิตใจก็คึกคักขึ้นเช่นกัน เนื่องเพราะทั้งปวงต่างเคยได้ยินเกียรติภูมิของมือกระบี่อันดับยอดเหล่านี้มาเนิ่นนานแล้ว แน่แก่ใจ เมื่อมีพวกท่านมาสมทบ อันตรายก็ลดทอนลงไปอีกมากหลายแล้ว

แต่ฮั่วซัวงิ้นเฮาะยังคงละอายใจไม่คลาย ตะกุกตะกักขึ้น

"อย่างไรก็ตาม เรื่องของเมื่อครู่ย่อมเป็น..."

จูแป๊ะอู้แย้มยิ้มสอดคำไป

"ยังรื้อฟื้นเรื่องเมื่อครู่ไปไย ? ในเมื่อพวกเราเคยทะลวงขึ้นไปบนกองหินได้ หรือครั้งต่อไปจะไม่อาจทะลวงขึ้นอีก ? มาตรว่าเป็นถ้ำเสือวังจระเข้ อาศัยกำลังพวกเราทั้งหลายยังไม่สามารถไปมาตามอำเภอใจ ?"

มิคาด เสียงหัวร่อของจูแป๊ะอู้ไม่ทันขาดหาย มีเสียงกระด้างเย็นชาแว่วลงมาจากบนหน้าผา

"พวกท่านเมื่อครู่แม้โถมขึ้นมาได้ แต่ตอนนี้กลับอย่าหวังบุกขึ้นมาอีกเลย"

กระบี่ชี้ชะตา

เป็นกระแสเสียงแกร่งกร้าวห้าวหาญของคนชรา มีความหมายเย้ยหยันเหน็บแนมขัดหู

สีหน้าชิ้วสู่เปลี่ยนแปรไปวูบ ร้องโพล่งขึ้น

"เล่งจั๊วม้อเกามาแล้ว !"

มีเสียงแว่วลงมาจากบนหน้าผาทันที

"ใช่ ! เป็นเล่าฮูมาจริง"

ทั้งปวงต่างตระหนกอย่างยิ่ง พลิ้วกายไปที่ปากหุบเขา เห็นบนหน้าผามีเงาร่างคนวูบมา ปรากฏชายฉกรรจ์มือถือเกาทัณฑ์จำนวนร่วมร้อยถลันออกมายืนเรียงราย

เล่งจั๊วม้อเกายืนเด่นเป็นสง่าอยู่ระหว่างกลาง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"มิเพียงเล่าฮูมาเท่านั้น ขุมกำลังที่เล่าฮูเกลี้ยกล่อมเชิญชวนด้วยความลำบากยากเข็ญ ก็ได้มาจนครบถ้วนแล้ว มาตรว่าพวกท่านเสียบปีก ก็ยากจะบินหนีออกจากที่นี้พ้น"

กิมเกี้ยมแขะตวนบั๊กปึงหัวร่อเสียงก้องกล่าวไป

"นั่นก็ไม่แน่นัก"

เล่งจั๊วม้อเกาแค่นหัวร่อเย้ยหยัน

"หรือท่านคิดจะขึ้นมาทดลองดู ?"

"ถูกแล้ว"

ตวนบั๊กปึงตวาดเสียงก้องพร้อมกับสะบัดกระบี่ ย่อกายหมายกระโดดไปจริง ๆ

พลันได้ยินม้อเกาตวาดลงมา

"ช้าก่อน !"

มันโบกมือไป ชายฉกรรจ์สองฟากข้างต่างยกกระสอบในมือขึ้นชูเหนือศีรษะ

เล่งจั๊วม้อเกาแค่นหัวร่อกล่าว

"พวกท่านเห็นแล้วกระมัง ? ในกระสอบนี้ล้วนเป็นกำมะถันและดินระเบิด ขอเพียงพวกท่านกล้าเคลื่อนไหวโดยอุกอาจ จะต้องถูกระเบิดเป็นผุยผงทันที !"

ยอดฝีมือทั้งหลายต่างใจสั่นสะท้าน ตวนบั๊กปิงต้องถอยหลังโดยไม่รู้ตัว

เล่งจั๊วม้อเกาแผดหัวร่อกล่าว

"ยันต์เร่งชีวิตเหล่านี้ได้ตระเตรียมอยู่นานแล้ว เพียงแต่ต้องให้เล่าฮูมา ดังนั้นจึงรีรอมิทันทุ่มลงไป มิเช่นนั้น พวกท่านตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่ได้ ?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"การวางเพลิงทางเบื้องล่าง ก็ได้เหลือที่ว่างให้พวกท่านพำนักกายมุมหนึ่ง จุดประสงค์เป็นเพราะต้องการรอให้เล่าฮูมาก่อนเช่นกัน ให้เล่าฮูได้เห็นพวกท่านตายกับตา !"

เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้หัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"โอหัง ! วาจาของท่านออกจะลำพองเกินไปกระมัง ?"

เล่งจั๊วม้อเกาแค่นหัวร่อกล่าว

"มาตรว่าปากท่านจะกล่าวเยี่ยงนี้ แต่ความจริงจิตใจหวาดกลัวอย่างยิ่งอยู่แล้ว เนื่องเพราะในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ พวกท่านคำนวณไปคำนวณมา ก็มิทราบมีวิธีใดพอจะหนีเอาชีวิตรอดได้"

มาตรว่าสีหน้าของยอดฝีมือทั้งหกมิเปลี่ยนแปร แต่ก็ต้องลอบถอนหายใจในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ทั้งหกคำนวณไปคำนวณมา รู้สึกไม่มีทางหนีเอาชีวิตรอดได้จริง ๆ

เล่งจั๊วม้อเกากวาดตามองรอบข้าง แผดหัวร่อด้วยความกระหยิ่มพลางกล่าวต่อ

"แต่พวกท่านยังมิต้องแตกตื่นขวัญเสียเกินไปนัก เนื่องเพราะพวกท่านยังพอมีชีวิตอยู่ได้อีกครู่หนึ่ง..."

ชะงักเสียงหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"พวกท่านได้ยินเสียงทางภายนอกนั้นเป็นเสียงใดหรือไม่ ?"

ยอดฝีมือทั้งหลายสะกดใจเงี่ยหูฟังไป ได้ยินที่นอกช่องเขาแคบมีเสียงล้อรถและเสียงม้าดังแว่วมา ในเสียงเหล่านั้น ยังมีเสียงค้อนตอกอยู่ถี่ ๆ ฟังดูคล้ายดั่ง

กำลังสร้างตึกหรือบ้านก็ปาน

เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ร้องโพล่งขึ้น

"ผู้แซ่ม้อ ท่านก่อกวนลวดลายใดกันแน่ ?"

เล่งจั๊วม้อเกาแผดหัวร่อกล่าว

"ท่านทั้งหลายจะอย่างไรก็ไม่มีทางเดาถูกได้ นอกช่องเขาแคบตอนนี้ กำลังสร้างปะรำพิธี ประดับประทีปโคมไฟ ตั้งโต๊ะเก้าอี้อยู่บนเนินลาด"

เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้โพล่งด้วยความสงสัย

"สร้างปะรำประดับประทีบโคมไฟ นั่นเพราะสาเหตุใด ?"

จูแป๊ะอู้มีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญที่สุด และสนใจใคร่จะรู้ทุกเรื่องราวที่สุด มิว่าอยู่ในสถานการณ์ใด ๆ ยากยิ่งจะกลับนิสัยไปได้ กระทั่งชีวิตร่อแร่คับขันใกล้จะเป็นตายในพริบตา ท่านยังคงมีนิสัยดั่งเดิมมิเปลี่ยนแปร

เล่งจั๊วม้อเกาแผดหัวร่อกล่าว

"ประดับประทีปโคมไฟ ย่อมเป็นเพราะจะประกอบพิธีมงคล"

จูแป๊ะอู้ส่งเสียงดัง ๆ

"พิธีมงคลของผู้ใด ? หรือท่านอายุปูนนี้แล้วยังจะคิดมีภรรยาอีก ? เฮอะ เฮอะ น่ากลัวท่านยังมิทันเข้าห้องหอ เจ้าสาวก็ต้องให้ท่านเขียนพินัยกรรมไว้ก่อน"

เล่งจั๊วม้อเกาแผดหัวร่อกล่าว

"ท่านตอนนี้เป็นเนื้อบนเขียง แล้วแต่เราจะเชือดเฉือนอย่างไรอยู่แล้ว ดังนั้นมาตรว่าท่านเหน็บแนมเล่าฮูอีกสองสามคำ เล่าฮูก็ไม่แยแสสนใจ"

หยุดเล็กน้อยกล่าวต่อไป

"ท่านสอบถามอยู่แต่เป็นเรื่องมงคลของผู้ใด เล่าฮูบอกกับท่านมิเห็นเป็นไร วันนี้เป็นวันวิวาห์ของาุ่นคี้ธิดาน้อยเรากับเตี้ยก๊กเม้งศิษย์คุนลุ้น..."

ขอดฝีมือทั้งหลายงุนงงไปวูบ ชิ้วสู่ ม่อย้งเซียะแซเหลียวมองกันด้วยความรู้สึกที่บอกมิถูกว่า ตื่นเต้นหรือสงสัย รันทดหรือยินดี ม่อย้งเซียะแซถอนใจกล่าวเสียงละห้อย

"นึกมิถึง นางจะวิวาห์กับผู้อื่นได้..."

ไม่ทันจบคำ เล่งจั๊วม้อเกาแผดหัวร่อกล่าวลงมาอีก

"สักครู่เมื่อถึงเวลา เล่าฮูก็ใช้พวกดินระเบิดและกำมะถันหลายร้อยห่อนี้เป็นประทัดต้อนรับคู่บ่าวสาว ในเวลาที่ทั้งสองกราบไหว้ฟ้าดิน ก็เป็นเวลาที่พวกท่านแหลกเละเป็นผุยผงแล้ว"

ยอดฝีมือทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลอีกครา

ได้ยินเสียงรถม้าห้อตะบึงเข้ามา จากนั้นคล้ายมีเงาร่างอีกหลายสายโลดละลิ่วเข้าในช่องเขา มีผู้หนึ่งส่งเสียงก้อง

"คู่บ่าวสาวมากันแล้ว ซือแป๊จะลงไปเตรียมการใดหรือไม่ ? มีพวกศิษย์หลายคนดูแลอยู่ที่นี่ ต้องไม่ผิดพลาดอย่างไรได้ดอก"

เล่งจั๊วม้อเการับคำแล้วหันมาทางยอดฝีมือที่เบื้องล่าง หัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"วันนี้เล่าฮูมีเรื่องมงคลซ้ำซ้อนหลายราย ตอนนี้ต้องขอปลีกตัวไปก่อน แต่ท่านทั้งหลายวางใจได้เต็มที่ เมื่อถึงเวลานั้น เล่าฮูยังต้องมาพบกับท่านทั้งหลายเป็นครั้งสุดท้ายอีกครา"

ในเสียงแผดหัวร่อด้วยความลิงโลดลำพอง มันหันกายออกไปโดยเร็ว

จูแป๊ะอู้ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าแค้นจนอกแทบระเบิดแล้ว ถึงกับต้องมาถ่างตาดูมันอวดโอ่เยี่ยงนี้โดยไม่มีปัญญาทำอย่างไรได้"

ตวนบั๊กปึงหน้าเครียดเย็นชา เน้นเสียงช้า ๆ

"เวลาเหลือไม่มากแล้ว พวกเราจะดีชั่วก็ต้องขึ้นไปเสี่ยงกับพวกมันสักครา"

เจี๊ยะเล้งลูบกระบี่ในมือเบา ๆ ผงกศีรษะด้วยทีท่าอัดอั้นกังวล พริบตานั้นมือกระบี่ทั้งหลายต่างคึกคักกว่าเดิมอีกมากมาย ขณะจะโถมขึ้นไปเสี่ยงให้แตกหักกันนั้น...

ม่อยังเซียะแซพลันแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านทั้งหลายรอสักครู่ ดาวช่วยชีวิตพวกเรามากันแล้ว"

ชิ้วสู่หันไปถาม

"ผู้ใด ?"

"หรือท่านลืมว่าม้อเกายังมีศิษย์ที่เบนใจออกห่างจากมันอยู่สองคน ?"

ชิ้วสู่พลันนึกถึงเรื่องราวที่ลอบได้ยินในศาลบูชารกร้างค่ำคืนนั้น จึงหัวร่อดังก้องพลางกล่าว

"จริงทีเดียว"

มิทันขาดคำ บนหน้าผามีเสียงแผดร้องโหยหวนดังสับสนอลหม่าน ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนร่วงละลิ่วลงมาไม่ขาดสาย จากนั้น มีผู้หนึ่งตวาดดังก้อง

"ท่านทั้งหลายยังไม่โถมขึ้นมา"

ยอดฝีมือทั้งปวงมิกล้ารีรออีกแล้ว พากันถีบตัวทะยานกายบุกขึ้นไปบนหน้าผา

ดั่งเหาะเหิน

บนหน้าผาของช่องเขาแคบ ปั่นป่วนจนวุ่นวายไปแล้ว มาตรว่ายังมีหลายคนยิงเกาทัณฑ์ไฟลงมา แต่ไม่มีทางสกัดกั้นสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่ผ่านการต่อสู้จนช่ำชองโชกโชนทั้งห้าหกคนได้

ที่แท้เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้ง งิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้ง พร้อมทั้งอุ้ยชีบุ้นแพ้กึงทั้งสี่ พลันสะกดกลั้นใจ จนกระทั่งถึงตอนนี้จึงลงมือโหมการจู่โจมอันหนักหน่วง

ทิเพ้งหลอกล่อม้อเกากับทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะลงจากหน้าผาแล้ว หันไปกระหน่ำใส่ชายฉกรรจ์ที่อยู่ด้านหลังร่วงหล่นลงในช่องเขาแคบหมดสิ้น

นอกจากพวกมันทั้งสี่ ยังมีอีกหลายคนที่ถูกพวกมันเกลี้ยกล่อมจนเบนใจออกห่าง บรรดาชายฉกรรจ์ที่นิ้วก้อยขาด เมื่อประสบการเปลี่ยนแปรที่คาดหมายไม่ถึง พริบตานั้น ต่างลนลานจนมิทราบจะสู้หรือหนีกันแน่

ทางนอกช่องเขาแคบ ปะรำพิธีได้สร้างขึ้นเรียบร้อยแล้ว โต๊ะเก้าอี้ตั้งเรียงรายม้อบุ่นคี้แต่งชุดเจ้าสาวสีแดงฉาน มีแพรแดงคลุมหน้าไว้ นางนั่งซึมเซาอยู่ที่ปะรำพิธี

คงฮ่วงได้ซือเตี้ยก๊กเม้งก็ได้เปลี่ยนเป็นเสื้อพิธีสีแดงฉานเช่นกัน กำลังสนทนาปราศรัยกับเล่งจั๊วม้อเกาด้วยความลิงโลดยินดีจนหน้าระรื่น

พอการเปลี่ยนแปรที่ไม่คาดหมายเกิดขึ้น ทั้งหลายคนต่างตระหนกยิ่งนัก ม้อเการ้องสุดเสียง

"ทิเพ้ง เจ้าวิกลจริตหรือไม่ ?"

มิทันขาดคำ เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู๋ได้โฉบลงดั่งปักษา หัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ผู้แซ่ม้อ ท่านยังจะลำพองได้อีกหรือไม่ ?"

ท่าร่างของเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู๋รวดเร็วดั่งสายฟ้า โฉบวูบก็ไปถึงเบื้องหน้าม้อเกา กระบี่คู่มือแทงสวบเข้าใส่ทรวงอกม้อเกาดั่งประกายไฟ

ม้อเกาบิดตัวหลบไปสามเชียะ ม้อบุ่นคี้ที่นั่งซึมเซาราวใจลอย พลันทะยานร่างขึ้นจากที่ ชักกระบี่โฮ้วเผ็กซึ่งเกี่ยมออกจากเสื้อพิธีของนางมา

นางกับกระบี่นี้คล้ายมิเคยห่างจากกันเลย กระทั่งตอนนี้ยังพกติดตัวมาได้ นางตวาดเบา ๆ

"ผู้ใดกล้าทำอันตรายเตียเตียเรา ?"

จูแป๊ะอู๋ร้องสวนคำ

"เอียเท้าหลีกไป"

ประกายแววาวับวูบเข้าหา ม้อบุ่นคี้รีบสะบัดโฮ้วเผ็กในมือขึ้นต้านปะทะ พอกระบี่ทั้งสองกระทบกัน จูแป๊ะอู้คล้ายถูกสายฟ้าฟาด สะท้านเฮือกจนชาไปทั้งร่างทันที

พริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ กระบี่ของจูแป๊ะอู้ถูกม้อบุ่นคี้สะบัดจนปลิวกระเด็นออกจากมือ

ม้อบุ่นคี้มิยอมเสียเวลาสักน้อยนิด สะบัดกระบี่กรีดเข้ามาอีกครา จูแป๊ะอู้ต้องร้องสุดเสียง

"พิกลแท้ !"

พลันถีบตัวหนีไกลไปสี่วา ยืนตะลึงลานกับที่ โดยมิทราบต้นสายปลายเหตุ

ตอนนั้น ยอดฝีมือทั้งหลายโฉบลงมาจากหน้าผาแล้ว กิมเกี๊ยมแขะตวนบั๊กปึงกำลังควงกระบี่ทอง ต่อสู้กับเตี้ยก๊กเม้งเป็นชุลมุนวุ่นวาย ในช่วงเวลาสั้น ยังไม่อาจปรากฏผลแพ้ชนะมาได้

ส่วนคนอื่น ๆ เมื่อเห็นเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ถึงกับเพลี่ยงพล้ำภายในกระบวนท่าเดียว ต่างต้องตระหนกจนใจสะท้าน พริบตานั้น มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าลงมืออีก

เนื่องเพราะจูแป๊ะอู้นับเป็นยอดกระบี่แห่งยุคได้ความสูงส่งในกระบี่ของท่านเกรียงไกรทั่วบู๊ลิ้มกว้างใหญ่นานปีแล้ว แต่ท่านยังคงพ่ายแพ้ในกระบวนท่าเดียว ผู้อื่นไหนเลยมีทางเอาชัยได้ ?

ม้อบุ่นคี้ยืนกุมกระบี่ขวางอยู่ที่เบื้องหน้าม้อเกา แค่นหัวร่อกล่าว

"ผู้ใดกล้าเข้ามา ?"

ชิ้วสู่ขยับกาย ม่อย้งเซียะแซรีบกล่าวขึ้น

"หรือท่านลืมคำพูดเมื่อครู่แล้ว ? ท่านไฉนยังจะ..."

ชิ้วสู่กระชากเสียงด้วยโทสะ

"มาตรว่าข้าพเจ้าไม่ปลิดชีวิตมัน ก็ต้องขจัดพลังฝีมือมันทิ้ง เพื่อมิต้องให้เป็นเภทภัยแก่ผู้คนชาวโลกอีก นี่มิใช่เป็นการล้างแค้น แต่เป็นกำจัดชั่วร้ายเภทภัย"

ม่อย้งเซียะแซงุนงงไปทันที จำต้องติดตามชิ้วสู่โดยมิรู้ตัว

ม้อบุ่นคี้แค่นหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐมาก ที่แท้พวกท่านยังไม่ตาย"

กระบี่คู่มือพอสะบัด ประกายแดงฉานสายหนึ่งพุ่งวาบเข้าใส่ชิ้วสู่ด้วยอานุภาพกราดเกรี้ยวน่าหวาดหวั่น

ชิ้วสู่ได้ทราบความเลิศพิสดารในกระบี่โฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยมของนางอยู่นานแล้ว ตอนนี้ อดเกิดแตกตื่นลนลานมิได้ มาตรว่าหลบหลีกพ้น แต่จนใจที่ม่อย้งเซียะแซมิอาจเคลื่อนไหวตาม

พริบตานั้น ประกายเจิดจ้าราวเปลวไฟของกระบี่ได้วาบมาถึงตัว ชิ้วสู่ไม่มีเวลาขบคิดใคร่ครวญ จำต้องเกร็งกำลังเข้าใส่แขนขวา ตวัดกระบี่ไม้ไผ่ในมือ ฟาดออกต่อต้านตามสัญชาตญาณ เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้ต้องร้องสุดเสียง

"จบสิ้นกัน !"

มิคาด พอกระบี่ทั้งสองปะทะ โฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยมของม้อบุ่นคี้ ถึงกับถูกกระบี่ไม้ไผ่ที่มีพลังภายในอันกล้าแข็งของชิ้วสู่กระแทกปลิวกระเด็นออกจากมือไป

จูแป๊ะอู้กับยอดฝีมือรอบข้าง ต่างตระหนกจนอุทานเสียงเซ็งแซ่ กระทั่งชิ้วสู่และม้อบุ่นคี้ก็ต้องตระหนกจนตะลึงลานกับที่ เนื่องเพราะชิ้วสู่คาดคิดไม่ถึงเด็ดขาดกระบี่ไม้ไผ่จะมีอานุภาพปานนี้... มีแต่ม่อย้งเซียะแซเท่านั้นที่ต้องถอนใจคำนึง

'ดูท่าชะตาฟ้าดินได้ลิขิตมาแล้วจริง ๆ กงกรรมกงเกวียนหมุนเวียนกันโดยไม่พลาดพลั้งเลย ซือแป๊เคยบอก ความเลิศพิสดารของโฮ้วเผ็กซิ่งเกี่ยมนี้ มีแต่กระบี่ที่เหลาขึ้นจากไม้ไผ่ พอจะต่อต้านทำลายได้เท่านั้น และวันนี้ ชิ้วสู่ถึงกับถูกคุกคามจนจำต้องใช้กระบี่ไม้ไผ่เป็นอาวุธ นี่ไยมิใช่เป็นลิขิตของฟ้าดิน จงใจจัดการเรื่องราวให้ดำเนินเยี่ยงนี้อยู่ก่อนแล้ว ?'

เหตุผลของความนี้ ยุคสมัยนั้นนับว่ายากจะอธิบายให้เข้าใจได้จริง ๆ แต่ในปัจจุบัน มิใช่เป็นเรื่องประหลาดพิสดารปานปาฏิหาริย์แล้ว

ที่แท้กระบี่โฮ้วเผ็กนี้ยังมีหนังแมวอยู่อีกชั้นหนึ่ง และหนังแมวเมื่อเสียดสีกับอำพัน ก็จะเกิดพลังไฟฟ้า ตู้เล้งเซียนจื้อบังเอิญไปพบสภาพเช่นนั้นโดยมิตั้งใจ จึงได้ฝึกหลักวิชากำลังภายในที่สามารถเก็บไฟฟ้าอยู่ในอำพัน (โฮ้วเผ็ก) เป็นเวลาเนิ่นนานยังไม่สลายคลายไป ดาบกระบี่ธรรมดาเมื่อกระทบถูกไฟฟ้า ผู้ถือโลหะย่อมยากจะไม่สะท้านสุดตัว มีสภาพเช่นดั่งถูกไฟฟ้าดูดมิผิดเพี้ยน

แต่ไม้ไผ่กลับมิใช่โลหะถ่ายทอดไฟฟ้าได้ เหตุผลนี้เกี่ยวกับหลักวิทยาศาสตร์ซึ่งตอนนั้นย่อมยากที่จะมีผู้ใดเข้าใจ จึงต่างถือเป็นพิสดารปานปาฏิหาริย์ไป

พริบตานั้น ยอดฝีมือรอบข้างต่างส่งเสียงโห่ร้องจนสะเทือนเลื่อนลั่น

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งโบกแขนร้อง

"สหายที่นี้วขาด เล่งจั๊วม้อเกาสูญสิ้นอำนาจ ถึงวาระสุดท้ายของชีวิตแล้ว พวกท่านยอมตัวมาเพราะเงินทอง หรือตอนนี้ยังจะยินยอมตายไปพร้อมกับมัน

จริง ๆ ?”

ชายฉกรรจ์นิ้วขาดต่างเหลียวมองกันไปมา เห็นสถานการณ์เปลี่ยนแปรจนใกล้จะย่อยยับแล้ว

คงฮ่วงไต้ซือเตี้ยก๊กเม้งยังคงต่อสู้กับตวนบั๊กปึงอย่างดุดันอำมหิต ทิต้าส่าย-เจี่ยจี้โต๊ะกับม้อบุ่นคี้ ยืนระวังหน้าหลังให้กับเล่งจั๊วม้อเกา

นอกจากพวกมันแล้ว คนอื่น ๆ ต่างคล้ายมิใช่เป็นคู่ใจของม้อเกา บรรดาคนงานที่มาสร้างปะรำติดประทีปโคมไฟ ต่างหนีไปนั่งยอง ๆ อยู่ทางด้านข้างเสียนานแล้ว

สภาพนี้ ทุกผู้คนเพียงมองปราดเดียวก็ดูออก เล่งจั๊วม้อเกาจาบสิ้นแน่นอน

ควรทราบว่า ไมตรีที่ซื้อมาด้วยเงินทอง ต้องไม่มีทางลึกซึ้งหนักแน่นตลอดกาล กำลังที่ซื้อมาด้วยเงินทอง ก็ต้องไม่หนักแน่นเข้มแข็ง ยืนยงยาวนาน

ดังนั้นเอง เล่งจั๊วม้อเกาที่ปกปิดดูแล้วมีอิทธิพลอำนาจกระเดื่องเกรียงไกร แต่พอถึงวาระคับขันของชีวิต จะต้องตกอยู่ในสภาพพวกพ้องตีจากญาติมิตรตัดขาด โดดเดี่ยวไร้ผู้ช่วยเหลือไปทันที

ทั้งนี้เนื่องเพราะเขี้ยวเล็บและสหายที่มีความจริงใจต่อมัน ต่างถูกชั๊วสู่ทำลายไปทีละหน่วยจนหมดสิ้น กอปรกับปกติที่มันก่อกรรมทำเข็ญมากเกินไป ชื่อเสียงในวงพวกนักเลงอั๊อฉาวเลวร้ายอย่างยิ่ง

สาเหตุทั้งหลายประการนี้ บันดาลให้มีผลสรุป...

ยามมันฮึกเหิมลำพอง ประสบความสำเร็จ ย่อมมีคนมากหลายประจบสอพลอมันร่วมเสพความสุขของผลสำเร็จ แต่ยามเมื่อมันเพลี่ยงพล้ำล้มเหลว กลับไม่มีผู้ใดยอมแบ่งเบาผลการพ่ายแพ้จากมัน

ชายฉกรรจ์นิ้วขาดทั้งหลายครุ่นคิดไปมา ต่างรู้สึกไม่จำเป็นต้องเห็นแก่เงินเพียงน้อยนิด มาเสี่ยงชีวิตแทนม้อเกา พวกมันจึงพากันโยนอาวุธในมือทิ้งราวนัดกันไว้

ใบหน้าเล่งจั๊วม้อเกาเผือดขาวราวซากศพ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“เจ้าข้าทาสที่ทรยศต่อคุณธรรมน้ำใจ พวกเจ้า...”

เซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้หัวร่อพลางสอดคำ

“ผู้ใดได้รับพระคุณจากท่าน ท่านกลับลองบอกมาฟังดู ?”

มิทันจบคำ สะบัดหมัดต่อยเข้าไปฉาดหนึ่ง ฮั่วซัวงิ่นเฮาะก็ทะยานกายตามติด มีแต่เจี๊ยะเล้งเท่านั้นยังยืนแน่วนิ่งในที่เดิม มิได้ลงมือซ้ำเติมม้อเกา

ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะดาหน้าเข้ารับมือเซ็งฮวงเกี่ยมจูแป๊ะอู้

ฮั่วซัวงิ่นเฮาะถลันกายปราดไป สกัดทางหนีม้อเกาไว้

ม้อบุ่นคี้พลันตวาดสุดเสียง

"เราเสี่ยงกับพวกท่านแล้ว"

บิดเอวคอดกิ่ววูบ โถมเข้าใส่ชิ้วสู่กับม่อย้งเซียะแซอย่างดุดัน ม่อย้งเซียะแซถอนใจกล่าว

"บุ่นคี้... ท่าน... ท่าน..."

นางไหนเลยลงมือกับม้อบุ่นคี้ได้ จำต้องถลาถอยตลอดเวลา ชิ้วสู่ก็จำต้องถอยติดตามนาง กระบวนท่าจู่โจมของม้อบุ่นคี้ดุดันปานคลุ้มคลั่ง กรีดร้องสุดเสียง

"พวกท่านถอยไปไย ? ถอยไปไย ?..."

ชิ้วสู่ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ทำอันตรายท่าน และไม่ฆ่าบิดาของท่าน ท่านไปเถิด"

ม้อบุ่นคี้ทำหูทวนลมดั่งมิได้ยิน กระบวนท่ายิ่งคลุ้มคลั่งกว่าเดิม ชิ้วสู่ต้องถอนใจคำนึง

'หรือนางวิกลจริตแล้วจริง ๆ ?'

ความคิดพอวูบขึ้น การจู่โจมปานคลุ้มคลั่งของม้อบุ่นคี้พลันชะงักลงอย่างไม่คาดหมาย

นางยืนตะลึงลานอยู่กับที่ ร่างแบบบางเริ่มสั่นระริกทีละน้อย

ทั้งปวงเมื่อเห็นการเปลี่ยนแปรเขี่ยงนั้นของนาง ยิ่งแตกตื่นสงสัยกว่าเดิม พลันได้ยินเสียงขลุ่ยแว่วมาจากทิศทางสุดแสนไกล เป็นเสียงโหยหวนรันทด คล้ายคร่ำครวญรำพัน...

ขอดฝีมือที่ต่อสู้กัน ท่าร่างถึงกับเชื่องช้าไปพร้อมกับเสียงขลุ่ยนี้

แต่ม้อบุ่นคี้พลันถลันกาขวูบ ตบไปที่บ่าตวนบั๊กปีกเบา ๆ ตวนบั๊กปีงขึ้นตะลึงลานทันที แลเห็นนางโฉบไปที่เบื้องหน้าเตี้ยก๊กเม้ง

เสียงขลุ่ยดังติดต่อกันไป ขอดฝีมือทั้งหลายรู้สึกท้อแท้จนห่อเหี่ยว ความฮึกเหิมต้องการเอาชัยสูญสลายหมดสิ้น มิว่าผู้ใดต่างไม่ยอมลงมือกันอีกแล้ว

พลันเห็นม้อบุ่นคี้ยกมือเลิกผ้าแดงคลุมหน้าของนาง

เตี้ยก๊กเม้งเหลือบตามอง หน้าพลันบิดเบี้ยวสลด ร้องสุดเสียง

"ท่าน... ท่าน..."

ดวงตาม้อบุ่นคี้ไม่มีประกายใด ๆ แค่นเสียงเย็นชา

"เราทำลายโฉมหน้าตัวเองไปนานแล้ว หรือท่านยังไม่ทราบ ?"

ที่แท้เล่งจิ๊วม้อเกาแม้เห็นโฉมหน้าบุตรสุดรักขับเขิน แต่มิได้บอกกับเตี้ยก๊กเม้ง

เสมอมา

เตี้ยก็กเม้งในยามแตกตื่นสะท้าน ยืนตะลึงลานจนซึมเซาไป เสียงขลุ่ยที่มีพลานุภาพไม่อาจต่อต้านคุกคามจนมันยืนแน่วนิ่งอยู่กับที่ มิคาด ม้อบุ่นคี้พลันชักมีดสั้นออกจากเอวมาเล่มหนึ่ง

เป็นมีดสั้นที่นางใช้กรีดทำลายโฉมหน้านางเล่มนั้น

แลเห็นประกายมีดวูบขึ้น นางลงมือรวดเร็วปานประกายไฟ ถึงกับปักมีดสั้นลงบนทรวงอกเตี้ยก็กเม้งได้ มีดสั้นที่ยาวเชียะเศษ ฝังลึกลงจนเหลือด้ามยาวไม่กี่นิ้วโผล่อยู่ทางภายนอกเท่านั้น

เตี้ยก็กเม้งแผดร้องเสียงโหยหวน ถอยหลังไปหลายก้าวจึงหงายตึงลง

ยอดฝีมือทั้งมวลที่แตกตื่นจนขวัญสะท้าน ได้ยินม้อบุ่นคี้หัวร่อเสียงดังกราดเกรี้ยวหันกายพุ่งออกไป โลดละลิ่วยังต้นเสียงขลุ่ยที่พิกลพิสดารนั้น เล่งจั๊วม้อเกาต้องร้องด้วยความตระหนก

"บุ่นคี้... บุ่นคี้..."

ม้อบุ่นคี้มิยอมหยุดเท้า ถึงกับคล้ายมิได้ยินเลยก็ปาน

สีหน้าม่อย้งเซียะแซเปลี่ยนแปรจากเดิมมากหลาย ร้องเสียงสะท้าน

"ซือแป๋มาแล้ว"

ชิ้วสู่โพล่งด้วยความตระหนก

"ท่านไฉนทราบได้ ?"

"หากมิใช่ซือแป๋ใช้เสียงทางลมปราณเป่าขลุ่ยสยบวิญญาณข่มขวัญมาเรียกไป ซือม่วยไหนเลยพลันเปลี่ยนแปรจากเดิมได้ นอกจากซือแป๋ยังมีผู้ใด..."

มิทันขาดคำ พลันเห็นประกายเงินวูบฝ่าอากาศมาด้วยความเร็วไม่ผิดกับสายฟ้า ประกายสีเงินเพียงวูบเดียวก็มาถึงทรวงอกม่อย้งเซียะแซ

ยอดฝีมือทั้งปวงต้องแตกตื่นอีกครั้ง ชิ้วสู่ยิ่งตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสี มิคาด ประกายเงินอันพิสดารเมื่อถึงทรวงอกม่อย้งเซียะแซ ถึงกับร่วงหล่นลงไปแทบเท้าดั่งมีชีวิตก็ปาน

เสียงขลุ่ยพลันขาดหาย มีเสียงสดใสกังวานแว่วมาจากที่ห่างไกล

"เตี้ยก็กเม้งมีศักดิ์เป็นศิษย์คุนลุ้น ถึงกับกล้าหลอกลวงครูบาอาจารย์ หลอกสัญลักษณ์ประจำตัวเรามา เราได้อาศัยมือม้อบุ่นคี้ ช่วยเหลือซือเฮียชำระมลทินให้

แก่สำนักแล้ว...

"ม้อบุ่นคี้ถูกกระทบกระเทือนใจรุนแรงเกินไป สติสัมปชัญญะฟั่นเฟือนไปแล้ว เราจะพากลับพักผ่อนโดยสงบจนทุเลาเป็นปกติ...

"ตู้เล้งตอ (ดาบสังหารมังกร) ประทานให้แก่ม่อยั้งเซียะแซ ดาบนี้พอจะฟันห่วงเหล็กที่ข้อมือเจ้าได้ เจ้าจงเก็บรักษาให้ดี อีกสามปีให้หลัง ค่อยกลับไปพบเรา...

"ในสามปีนี้ เจ้ามีอิสระเสรีกระทำเรื่องราวใดได้ สมัครใจวิวาห์กับผู้ใดก็มิเป็นไร...

"ผู้อาวุโสไฮ้เทียนโกวอี่ เป็นคนที่เราเคารพเทิดทูนที่สุดในชั่วชีวิต เมื่อชิ้วกงจื้อกลับเกาะ ขอให้ถามข่าวคราวแทนเรา ม้อเกาแม้ก่อกรรมทำเข็ญไม่น้อย แต่หากชิ้วกงจื้อมีมุทิตาเป็นสรณะประจำใจ อภัยมันได้ก็อภัยมันเถิด"

กระแสเสียงคล้ายแว่วมาจากทิศทางสุดแสนไกล แต่ก็คล้ายดังที่ข้างหูผู้คนทั้งหลาย

ยอดฝีมือทั้งปวงต่างตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ทราบว่าเป็นเสียงตู้เล้งเซียนจื้ออัจฉริยะอันดับหนึ่งของแผ่นดินยุคนี้ ม่อยั้งเซียะแซนั้นคุกเข่าอยู่นานแล้ว นางรับคำนอบน้อม

"ศิษย์น้อมรับคำสั่ง"

เห็นที่ห่างไกลมีแต่ปุยเมฆขาวลอยฟ่อง เงาร่างคนและกระแสเสียง ต่างสาบสูญไปหมดสิ้นแล้ว

ทิต้าส่ายเจี่ยจี้โต๊ะกวาดตามองรอบข้าง เห็นศิษย์พรรคกระยาจกได้รายล้อมอยู่จนแน่นหนา ต้องลอบถอนหายใจแล้วกล่าวด้วยความรันทด

"ซือแป๋ ศิษย์ละอายที่ไม่อาจพิทักษ์ซือแป๋ มีแต่ต้องขอล่วงหน้าไปก้าวหนึ่ง"

ชิ้วสู่พลันร้องด้วยความตระหนก

"ช้าไว้ !"

แต่จี้โต๊ะได้ตวัดกระบี่กรีดเข้าใส่คอหอยจนโลหิตฉีดกระเซ็น หงายลงไปขาดใจตายแล้ว

ชิ้วสู่ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"สหายจี้โต๊ะ ท่านวางใจ ข้าพเจ้าจะต้องฝังท่านให้สมเกียรติอย่างแน่นอน"

หันหน้ามาเพ่งมองม้อเกาที่หน้าเผือดขาวราวซากศพแน่วนิ่ง

เล่งจั๊วม้อเกากวาดตามองรอบข้าง เคราขาวที่อกสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ถอยกายที่สั่นสะท้านไปหลายก้าว พลันมีเสียงฝีเท้าม้าห้อตะบึงเข้ามาในทิศทางนี้ จึงร้องด้วยความลิงโลดยินดี

"โต้วต้งคี้ท่านมาแล้ว รีบมาช่วยเราอีกกำลังหนึ่ง"

ได้ยินเสียงชราตวาดสวนคำมา

"โต้วต้งคี้กลับนอกกำแพงใหญ่แล้ว ไม่เหยียบย่างเข้ามาตงง้วนแม้สักก้าวเดียวตลอดกาลนาน"

เล่งจั๊วม้อเกาสะท้านเฮือกใหญ่ ได้ยินเสียงคนตวาดก้องที่ด้านหลัง

"ชิ้วกงจื้ออภัยให้ท่าน แต่เราอภัยท่านไม่ได้ !"

ในเสียงตวาด กระบี่ยาวเล่มหนึ่งแทงเข้าใส่กลางหลังม้อเกาจนทะลุมาที่เบื้องหน้า ม้อเกาในยามแตกตื่นขวัญเสีย ถึงกับมิรู้จักกระโดดหลบหลีก ต้องแผดสุดเสียงแล้วหันขวับกลับไป ร้องดังสะท้าน

"เป็นเจ้า... เจ้า... เพราะเหตุใด ?"

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งเมื่อแทงถูกเป้า ชักกระบี่ร้องเสียงสะท้าน

"เพราะเหตุใด ? ท่านยังจำคดีที่ทำลายทั้งตระกูลอย่างสยดสยองหรือไม่ ? เราก็คือทายาทของพวกท่าน วันนี้เรามาเพื่อล้างแค้นแทนบิดามารดาและกอกอเจ้เจ๊ข้าพเจ้า"

เล่งจั๊วม้อเกาสะท้านอีกเฮือกหนึ่ง

"ประเสริฐ... ประเสริฐมาก..."

พอหันกายมา ต้องล้มคว่ำลงกับพื้นไป

ยอดฝีมือทั้งหลายเมื่อเห็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุคต้องมาตายอย่างอเนจอนาถเยี่ยงนี้ ต่างต้องรู้สึกสะทกสะท้อนยิ่งนัก

เตาะเมี่ยส่ายเจี่ยทิเพ้งแหงนหน้าร้องด้วยความรันทด

"เตียเตีย เนี่ยเนี้ย มาตรแม้นว่าบุตรล้างแค้นแทนพวกท่านแล้ว แต่ก็ได้ฝ่าฝืนโทษฆ่าอาจารย์อันอุกฤษฏ์ ไม่มีหน้าจะยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ได้"

ยอดฝีมือทั้งปวงต่างตระหนกยิ่ง พลันเห็นทิเพ้งตวัดกระบี่ในมือขึ้นเชือดคอ

ในเสียงร้องด้วยความตระหนก งิ้นตอส่ายเจี่ยอาวเอี้ยงเม้งพุ่งตัวเข้าหา ใบหน้ามันเผือดขาวราวซากศพ ยืนซึมเซาราวตอไม้ชั่วครู่ จึงก้มลงอุ้มซากศพทิเพ้ง มิได้เหลือบมองผู้ใดแม้สักแวบเดียวก็สาวเท้าวิ่งปราดออกไป อุ้ยชีบุ้น แพ้กิงต่างส่งเสียง "ช้าก่อน" แล้วพากันทะยานกายตามติดไปโดยเร็ว

ในช่วงเวลาสั้น ๆ เกิดเรื่องที่น่าตระหนกต่อผู้คนมากหลายปานนี้ สายตายอดฝีมือทั้งมวลจึงถูกดึงดูดจนจับมองด้วยความแตกตื่น ไม่มีผู้ใดไปสนใจสังเกตผู้ห้อม้ามาจากหนทางไกล บอกร่องรอยชิกแชเปียงโต้วต้งคี้ให้ ถึงกับเป็นเก้าจกซิ่ง-

ตูเนี้ยเซี่ยงหยิน และนักพรตเสื้อยาวสีเขียวอีกสองคน... นั่นย่อมเป็นซ่งเหลิงกงและลิ่วฮกเม้ง

ทั้งสองสกัดเตือนโต้วต้งคี้จนรู้สึกผิดชอบ ยอมสาบานกลับไปนอกกำแพงใหญ่ไม่เหยียบย่างเข้าสู่ตงง้วนแม้สักก้าวเดียวตลอดชีวิตแล้ว จึงร่วมทางกับเนี้ยเซี่ยงหยินเร่งรุดมาที่นี้ พอดีได้เห็นบั้นปลายของเรื่องราวที่สยดสยองชวนสะทกสะท้อน แซเพี้ย-เกี่ยมซ่งเหลิงกงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"เวรกรรม... เวรกรรม..."

สองมือของท่านประคองผ้าดำมาห่อหนึ่ง เดินตรงไปยังโต๊ะที่มีเทียนแดงสองเล่ม วางลงด้วยความระมัดระวัง

จวบจนบัดนี้ ยอดฝีมือทั้งหลายจึงได้เห็นพวกท่าน แต่ต่างจำไม่ออก ผู้เฒ่าทั้งสองเป็นใคร มีเพียงเคี่ยงซึ้งเล่งเล้งเท่านั้นที่ประคองไหล่ศิษย์ผู้หนึ่ง เดินโซเซเข้ามาหาถอนใจกล่าวว่า

"มิได้พบกันยี่สิบปี นึกมิถึงว่าสองท่านยังคงเป็นปกติสุขอยู่"

ซ่งเหลิงกง ลิ่วฮกเม้งต่างฝืนยิ้มด้วยความรันทดแล้วตอบ

"เราสองแม้มีชีวิตก็คล้ายตายไปแล้ว หวังให้เล้งเฮียโปรดอย่าได้เอ่ยถึงนามอันต่ำช้านั้นอีกเลย"

เคี่ยงซึ้งเล่งเล้งถอนใจผงกศีรษะ พลันจ้องตามองห่อผ้าดำบนโต๊ะแน่วนิ่ง ใบหน้ากลับกลายไปทันที ร้องเสียงสะท้าน

"หรือนี่... นี่ก็คือ... อัฐิของชิ้วซิงแซ ?"

ชิ้วสู่ใจสั่นสะท้าน ร้องสุดเสียง

"เตียเตีย..."

โถมปราดไปที่หน้าโต๊ะบูชา เปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหวทันที

ม่อย้งเซียะแซย่อมติดตามไปคุกเข่าที่ข้างกาย ซ่งเหลิงกงแหงนหน้าถอนใจยาวแล้วกล่าว

"ความอาฆาตแค้นที่ยืนยาวมายี่สิบปี วันนี้นับว่ายุติลงแล้ว ชิ้วซิงแซ บัดนี้ข้าพเจ้าได้รวบรวมอัฐิของท่านส่งมาถึงมือทายาทท่านแล้ว ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า..."

ถอนหายใจยาว ก้มศีรษะลงจนคางจรดอก ยอดฝีมือทั้งหลายก็รู้สึกจิตใจหนักอึ้งต่างก้มศีรษะต่ำลงทุกคน คล้ายต้องการแบ่งเบาความโศกเศร้ารันทดจากชิ้วสู่บ้างก็ปาน

แต่ในใจชิ้วสู่มีแต่ความโศกเศร้ารันทด โศกเศร้ารันทดเท่านั้น... มาตรว่ายังมี

เรื่องที่สมควรกระทำอยู่บ้าง กลับไม่ต้องการจะไปกระทำอีกแล้ว...

อาฆาตแค้น ในที่สุดก็เลือนสลายไปในโลหิตสด ๆ...

ซ่งเหลิงกงช้อนตามอง พอดีเห็นตวนบั๊กปิง ใบหน้าที่หดหู่จนรันทดของท่าน ถึงกับมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย เนื่องเพราะท่านจำได้ ไต้เฮี้ยบในวันนี้ ก็คือบุรุษหนุ่มที่เมื่อกาลกระโน้นเห็นลาภลอยแล้วยังไม่ต้องการถ่อมตัวลงหยิบฉวย

ขณะเวลานั้น มีเงาร่างหนึ่งอ้วนหนึ่งผอมสองสาย พุ่งละลิ่วเข้ามาด้วยความเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ แต่ทั้งสองกลับหยุดเท้าในระยะห่างไกล พากันถอนใจรำพึง

"ช้าเกินไป... สายเกินไป..."

ในแสงโคมที่แขวนสูง ในเปลวเทียนแดงฉาน มีซากศพเกลื่อนไปทั้งบริเวณ

บนโลหิตที่กระจายอยู่รอบข้าง มีผู้คนจำนวนมากหลายยืนสงบปากคำอยู่ในบรรยากาศรันทดหดหู่

หน้าเทียนแดงคู่ มีบุรุษสตรีสองคนคุกเข่าเคียงกัน มาตรว่าตอนนี้ยังเปล่งเสียงร่ำไห้ด้วยความโศกเศร้ารันทด แต่การร่ำไห้ย่อมมีวันสร่างซาขุติ

ถึงตอนนั้น หวังให้ทั้งสองได้คุกเข่าเคียงกันหน้าเทียนวิวาห์ที่จุดสว่างไสวคู่หนึ่ง เพื่อเพิ่มพูนบรรยากาศหฤหรรษ์ให้กับความโศกเศร้ารันทดและอาฆาตแค้นนี้อีกสักหลายส่วน

แต่ตอนนี้ แผ่นฟ้าแผ่นดินยังคงเปี่ยมไปด้วยความโศกเศร้ารันทด ประทีปโคมไฟและเทียนแดง ยิ่งมีความหมายเสียดสีต่อสภาพในตอนนี้ไม่น้อย

ช้อนตามองไป อรุโณทัยได้เปล่งแสงแดงฉานอยู่ที่ขอบฟ้าแล้ว

จบบริบูรณ์